Jakob Lorber

JANEZOV VELIKI EVANGELIJ

3. knjiga

AURA

Janezov veliki evangelij

Tretja knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedel Roman Štus

Opomin

Moji ljubi, ne verjemite vsakemu duhu, ampak duhove preskušajte, ali so od Boga, kajti veliko lažnih prerokov je prišlo v svet. Božjega duha spoznavate po tem: vsak duh, ki prizna, da je Jezus Kristus prišel v meso, je od Boga; noben duh, ki ne priznava, da je Jezus prišel v meso, pa ni od Boga. To je duh antikrista, o katerem ste slišali, da bo prišel in je zdaj že na svetu.

(1 Jan 4, 1-3)

JEZUS V OKOLICI CEZAREJE FILIPOVE Mt; 16

1. Delfska prerokba

1 (**Julij**): »Pri Grkih in Rimljanih so zmeraj bili možje, ki so, četudi niso bili Judje in tudi niso bili izobraženi v njihovih preroških šolah, vendarle imeli Božjo inspiracijo[1] in so jo kot takšno tudi priznali.
2 Ko se je nekoč Krez, lidijski kralj, hotel vojskovati zoper Perzijce, mu je bilo gotovo veliko do tega, da bi vnaprej izvedel, ali bo vojna zanj uspešna ali neuspešna. Kdo pa naj bi mu dal odgovor na to? Zato je mislil sam pri sebi in rekel: 'saj je vendar veliko preročišč; eno od njih mi bo že lahko povedalo resnico! Toda kdo mi bo lahko potem določil, katero preročišče mi je povedalo resnico? Ha!' je naprej mislil sam pri sebi in rekel: 'Najprej bom preskusil preročišča, potem pa se bo že pokazalo, katero je uporabno!'
3 Nato je vzel po eno jagnje in želvo, ju razkosal na majhne kose, ki jih je dal skupaj v bronast lonec, ga pokril s tudi bronastim pokrovom in postavil to mešanico na ogenj, da se je kuhala. Prej pa je poslal izvidnike v Delfe, v Abejo v fokerski deželi, v staro Dodono, prav tako v Amfiaraos in Trofonios[2], da bi stoti dan po odhodu iz Sardisa vprašali preročišče, s čim se je v tistem trenutku ukvarjal; zakaj v tistem času je ravno kuhal svoje jagnje in svojo želvo na prej omenjeni način.
4 Večina preročišč je dala tako zmedene odgovore, da iz njih ne bi nihče mogel ugotoviti, za kaj gre; toda delfsko preročišče je kot običajno odgovorilo v heksametrih[3]:
5*'Glej', štejem pesek, morske daljave poznam,*
slišim nemega celo, in molčečega razumem jaz!
Zdaj mi prihaja v nos prav takšen vonj,
kot bi z jagnjetino pomešano želvo kuhal v bronu;
Bron je spodaj, bron je zgoraj kot pokrov.'
6 Po tem preskusu je vprašal delfsko preročišče, ali naj gre v boj zoper Perzijce, dobil pa je znani odgovor, da bo, če bo šel čez Halys, uničeno veliko kraljestvo! Vprašal je preročišče tretjič, ali bo njegova vladavina dolgo trajala. In Pitija je odgovorila:
7 *'Ko bo Medijcem nekoč kot kralj poveljevala mula,*
tedaj Lidijec nežnih nog, pobegni h kamnitemu Hermosu!
Ne odlašaj, niti se ne boj sramote strahopetne naglice!'
8 Po lastni razlagi preročišča, ki jo je dalo po Krezovem ujetništvu, je bilo z mulo treba razumeti Cira, njegovega zmagovalca, ker je bil spočet od odlične Medijke, Astiagove hčere in perzijskega očeta, ki ji je bil podložen.

[1] Navdih
[2] Antična preročišča
[3] Šesterec; Antični verz

9 Prav ta Krez je preročišče nekoč tudi vprašal, ali bo njegov sin, ki je bil nem, lahko ozdravel, in dobil odgovor:
10 *'Lidijec, četudi mogočen knez, vendar nespametnega srca,*
ne želi si v svoji palači zaslišati izprošenega glasu
govorečega sina! Žalovanje ti bo bolj koristilo!
Vedi, prvič bo spregovoril na najnesrečnejši dan!'
11 In glejte! Na dan, ko je bil Sardis osvojen, je besni Perzijec planil na Kreza, da bi ga zabodel. Tedaj sta groza in strah razvezala sinov jezik in sin je spregovoril: 'Človek, ne ubij Kreza!' To je bila prva beseda nemega sina in odslej je lahko govoril vse svoje življenje.
12 Vidite, to preročišče ni bilo, kot sem že prej pripomnil, modrostni tempelj iz judovske preroške šole! Kdo pa bi mu lahko po navedenih resničnih primerih odrekal očitno Božjo inspiracijo?!«

2. O prikazovanjih višjih bitij

1 (**Julij**): »Prav tako je nam Rimljanov znanih dovolj zgodovinskih izročil, da so npr. Sokrat, Platon, Aristid in še mnogo drugih modrijanov imeli zmeraj ob sebi genija[1], ki jih je poučeval in jim zmeraj po zmožnosti njihovega srca delil modre nauke in v nujnih primerih zanesljiv nasvet; in kdor izmed njih ni upošteval nasveta, je moral zanesljivo pričakovati zle posledice.
2 No, če pa to vemo, deloma iz zgodovine in deloma iz lastne izkušnje, se takšen pojav kot ste ga srečali tukaj, vendarle ne bi smel zdeti tako nedopusten. Skratka, iz mnogih izročil in izkušenj sedanjosti vemo, da višja bitja bolj pogosto kot nekateri mislijo, prihajajo k nam ljudem, se nam na mnogovrstne načine razodevajo, in nam osvetlijo včasih to, včasih ono; če pa je tako, potem naš angel gotovo ni tako nenavadna prikazen, kot bi ga imeli na prvi pogled!
3 Da pa ima takšen popoln duh za naš razum nedojemljive moči in zato lahko opravlja tudi za nas izredne čudeže, to se mi ne zdi nič izrednega.
4 Nekoč sem imel priložnost videti ljudi iz spodnjega Egipta in se z njimi pogovarjati s pomočjo tolmača. Bili so popolnoma nagi in niso pokrivali niti svojega sramu. Nas Rimljane so imeli za višja, nebeška bitja in so se nadvse čudili velikim in sijajnim rimskim zgradbam, lepim oblačilom in naši sijajni krasoti; vse, kar so videli in je bilo narejeno s človeškimi rokami, so imeli za delo bogov, za katere so nas imeli, in so me vprašali, ali mi tudi neprestano vladamo soncu in zvezdam in luni in vse to krmarimo po svojih željah, ali pa obstajajo za to delo še drugi bogovi.
5 Seveda smo jih poučili, in preden je minilo eno leto, so že prav dobro vedeli, da smo tudi mi samo ljudje in so se od nas naučili zelo veliko stvari, nazadnje so se celo sami oblekli in so bili zelo veseli, ko so se naučili tudi sami delati

[1] Genij je tu angel varuh.

blago za obleke, in iz njega izdelovati vsakovrstna moška in ženska oblačila. Po nekaj letih so se, opremljeni z vsemi mogočimi znanji, vrnili nazaj v svojo domovino in so tam gotovo ustanovili šole in tako prinesli nekaj svetlobe v svojo naravno divjino.
6 No, ko v svoji še zelo veliki duhovni neizobraženosti vidimo delovanje popolnega duha, nas mora seveda v največji meri začuditi, kako je kaj takšnega vendar mogoče; ko pa bo naš duh prav tako popoln, bomo gotovo tudi mi sposobni opravljati višje stvari in se potem gotovo ne bomo, tako kot zdaj, čudili, če bo kakšen duh sposoben z nam tedaj znano močjo razkrojiti kamen v njegove praelemente.
7 Da pa smo v svojem duhovnem delu sposobni brezmejne izpopolnitve, nam dokazuje tisoč primerov; in za to mizo sedijo možje, ki so angelu že precej blizu, eden od njih pa ga gotovo že zdaleč prekaša, kot ste to prej slišali tudi o zdravniku iz Nazareta.
8 Posvetite se zato odslej tudi v glavnem čim večji vzgoji svojega duha, in potem boste lahko tudi vi, ne le takšen kamen, ampak celo goro razkrojili v njene praelemente!«
9 Nato se je Julij obrnil k angelu in rekel: »In ti, Rafael, povej, ali sem v svojem nekoliko dolgem govoru povedal eno samo napačno ali neresnično besedo?!«

3. O poslanstvu in razvoju človeka

1 Reče **angel**: »Nikakor ne, vse je tako, kot si zdaj prav čudovito razložil. Zato naj teh trideset bratov le pridno živi po tem, kar so prej slišali od tega našega brata, pa bodo kmalu tudi oni v vsem postali naši bratje.
2 Bog nobenemu angelu in nobenemu človeku, ki je pravzaprav tudi bodoči angel, več kot popolno lastno življenje in v tem življenju sposobnosti, da se sam v vsem razvija v čim večjo Bogu podobnost. Če pa so tako novo ustvarjenemu angelu kot človeku znane zanesljive poti, po katerih lahko zmeraj doseže popolno Bogu podobnost, on pa noče po njih hoditi, no, mora nazadnje vendarle sam sebi pripisati, če za vedno ostane v smrtonosni Bogu nepodobnosti.
3 Seveda, noben še tako popoln duh v vsej večnosti ne more doseči Boga v najneskončnejši polnosti; toda to mu tudi ni potrebno; zato pa lahko vendar uresniči vse, kar le hoče - seveda zmeraj v redu, ki ga je postavil Bog. Nazadnje lahko iz sebe prikliče v bivanje samostojna bitja in jim da večno, svobodno bivanje in je lahko potem s takšnimi bitji nadvse vesel in blažen, kakor že zemeljski oče s svojimi poslušnimi dobrimi otroki, - in to je več kot dovolj Bogu podobnosti!
4 Jaz sam sem ustvaril že več svetov z majhnimi sonci in jih vse sam iz sebe popolnoma naselil. In vsi ti svetovi so pogosto z vsem bolje opremljeni kot ta vaša zemlja. Vse se tam razmnožuje tako kot tu in duhovi so tam tako kot tu sposobni višje popolnosti. In zakaj tudi ne bi bili? Navsezadnje je vendar vsak

duh iz Boga, kakor so bile kali bodoče rastline že več milijardo krat reproducirane iz pred semenskih kali.
5 In, ker že vi kot Satanovi potomci v sebi vendarle nosite Božjega duha, koliko bolj šele potomci naše Bogu podobne stvariteljske moči!
6 In glejte, vse to lahko dosežete tudi vi, če boste hodili po poteh, ki vam bodo pokazane! Kdor izmed vas pa ne bo hotel hoditi po njih, bo moral nazadnje vendarle pripisati sam sebi, če bo ostal v smrtonosni Bogu nepodobnosti skozi nedoumljivo dolga časovna obdobja.
7 Zato naj tudi nihče izmed vas nikar ne ljubi sveta in svojega mesa bolj kot svojega duha! Vsak naj predvsem skrbi samo za to, kar je duhovno, tako bo tudi prej prejel kar je duhovnega, namreč popolno Bogu podobnost!
8 Kdor pa zmeraj bolj skrbi za to, kar je od sveta in mesa, ta mora seveda tudi popolnoma samemu sebi pripisati, da ostaja na isti nočni strani smrti.
9 Vse življenje lahko zmeraj preide v trajno popolnejše življenje, če se potrudi, da napreduje po poti, ki jo določa Božji red. Če pa se življenje ustavi na določeni točki, posebno na začetku velike življenjske steze, no, tedaj tudi povsem naravno ne napreduje, ampak obstane in nazadnje shira kot bilka pozimi, ko se je znebila svojega življenjskega sadu po Božjem redu.
10 Zato bodite dejavni in nadvse dejavni za duha! Nobenega koraka naprej se ne kesajte! Zakaj tu vsako dejanje in vsak korak zmeraj spremlja najvišji Božji blagoslov.
11 Nikar ne mislite, da sem jaz, ki sem angel, že tako popoln, da bi se lahko zdaj podal v popolno nedejavnost! S svojim bivanjem tukaj pridobivam neskončno veliko in bom odslej lahko spet popolneje deloval za svoje lastne stvaritve. Če pa lahko jaz kot čist in popolnejši duh tukaj še tako neprecenljivo veliko pridobim, koliko več šele vi, ki v popolnosti še tako daleč zaostajate za menoj!
12 Zato se zahvalite Gospodu Bogu, da vas je pripeljal v to sveto milostno priložnost, v kateri lahko v eni uri za svojega duha napredujete več kot sicer po načinu vaših svetnih naukov v deset tisoč letih!
13 Glejte, takšne velike milostne priložnosti Bog nekemu svetu le nadvse redko ponudi; zato naj jo vsakdo, ki ima tako veliko srečo, da je deležen takšne priložnosti, po vseh svojih močeh uporabi za svojega duha.
14 Če Bog nekje pošlje ali obudi preroka, naj se vsi drenjajo okrog njega in od njega v svoj največji blagor poslušajo sveto Božjo besedo; zakaj Bog v veliki globini prave nebeške modrosti obudi takšne može samo enkrat v sto letih.
15 Prav velike preroke, po katerih Bog ljudem razodeva zelo številne in posebne stvari, pa k ljudem te zemlje pošilja kvečjemu vsakih tisoč do dva tisoč let, da bi jim po eni strani pokazali v velikem in obsežnem merilu nadaljnje nove Božje poti za še višjo izpopolnitev, in jih po drugi strani odvrnili od mnogih stranpoti, ki so si jih sami naredili, in jih obrnili na edino pravo pot.

16 Zakaj glejte, v velikem Božjem stvarstvu se vse giblje neprestano naprej, kakor zemeljski čas, ki se tudi nikoli ne ustavi! Duhovi očitno napredujejo z velikimi koraki. Ker pa v kraljestvu čistih duhov neprestano tako hitro napredujejo, tudi nesmrtna ustvarjena bitja na planetih ne smejo zaostajati, da se preveč ne oddaljijo od kraljestva duhov.
17 Po prihodu takšnih velikih prerokov potem tudi ljudje sami spet dobro napredujejo iz lastne dejavnosti, četudi ne na splošno, pa vendarle posamezno. Toda ko v duhovnem svetu spet pomembno napredujejo, potem zmeraj nekoliko zakrita svetloba nekdanjega velikega preroka ne zadošča več; Bog obudi in pošlje spet novega preroka, in človeštvo si potem tudi ponovno prizadeva, četudi najprej samo posamezno, da bi dohitelo veliko prednost duhovnega sveta.
18 Človeštvo pa potem po nekaj stoletjih vendarle postane iznajdljivejše in končno izumi stvari, o katerih starejše generacije nikoli niso niti sanjale.
19 Ko pa je človeštvo takole po kakšnih dvanajst do petnajst stoletjih doseglo nekakšen vrhunec, bi se samo zase polenilo in bi obstalo, kakor je Bog na tej zemlji tudi dopustil, da se bodo na njej zmeraj našle vse stopnje razvoja, ki si jih je mogoče zamisliti, da bi se bolj prebujeni ljudje iz tega naučili, da bi človeštvo brez občasnih razodetij samo iz sebe obstalo tisočletja na istem mestu in ne bi niti za las napredovalo, kakor lahko vsi doživite pri današnjih Indijcih in daljnovzhodnih narodih.
20 Gospod to dopušča, da bi se ljudje, ki bodo nekoč prišli tja, lahko sami prepričali, da je vse na las tako, kot sem vam napovedal. Toda tiste ljudi boste končno morali vleči za seboj vi sami v svojih potomcih; kajti za ljudstva, ki so na nižji stopnji razvoja svojega duha, Gospod nikoli ne obudi kakšnega lastnega velikega preroka, marveč pusti, da jih, to se pravi nerazvite narode, z razodetji tako rekoč vlečejo za seboj samo najprej razvita glavna ljudstva te zemlje, za kar ima Gospod Svoje neskončno modre razloge.
21 Toda ljudje na prvi stopnji pred Bogom na nekem planetu morajo takšen najvišji poklic tudi zmeraj najgloblje in nadvse hvaležno spoznavati in prizadevno uresničevati; sicer je potem njihova lastna krivda, če nazadnje v svojih potomcih padejo globoko pod ljudstva daljne Azije, ki jih bomo imenovali Sinezi in končno postanejo neumni kot živali! - Povejte mi zdaj, trideseteri bratje, ali ste vse to jasno razumeli!«

4. Gospodova odredba glede roparjev

1 Reče **mladi farizej**: »Visoki, vzvišeni, mogočni duh! Veliko da, toda vsega še dolgo ne! Toda vsi se ti prisrčno zahvaljujemo za to; zakaj resnično si z velikim nebeškim ključem razkril skrivnosti, o katerih prej nismo ničesar niti slutili. Odslej se bomo tudi na vse mogoče načine trudili, da bi napredovali po pravi življenjski poti; radi bi jo le še pobližje spoznali. Za danes pa imamo že več ko

dovolj; da bo naš duhovni želodec to prebavil, potrebujemo še nekaj časa. Jutri pa bomo že bolj sprejemljivi za višje in globlje, kakor smo lahko bili danes.
2 Zdaj pa bi radi samo še slišali nekaj modrostnih besed od moža, ki je videti nadvse moder in počiva ob strani visokega namestnika in se skrivaj pogovarja z njim; zakaj zdi se, da ta, četudi ni angel, daleč presega vse vas, - zakaj njegov obraz in njegova po svoje stoična ravnodušnost med tvojim angelskim govorom razodeva nekaj najglobljega in največjega!«
3 Reče **Julij**: »Tu pa imate res prav; toda tega moža ni tako lahko pripraviti do govorjenja, kot mislite vi. Kadar ravno hoče, govori pogosto zelo veliko, in tedaj je vsaka beseda polna modrosti kot vse stvarstvo; če pa ravno noče govoriti, Ga težko kdo pripravi do tega. Toda poskusite sami, nagovorite Ga, in On vam bo že dal kakšen odgovor!«
4 Reče **mladi farizej**: »Ne, za to mi manjka poguma; zakaj ta bi nam lahko dal takšen odgovor, da bi ga imeli za vse življenje dovolj! Zato danes tudi radi opustimo svojo gotovo zelo nezrelo radovednost!«
5 Reče **Julij**: »Tu imate pa zares prav! Jutri bo tudi še en dan; tedaj se bo morda prej in lažje ponudila priložnost, da bi prišli z Njim v pogovor, kakor danes. Morda pa bo še danes odločil kaj takega, da Ga boste najlažje in najbolj brez skrbi poslušali.«
6 S tem se naši mladi farizeji pomirijo in čakajo na priložnost, da bi Me slišali.
7 Kmalu nato pa pride semkaj neki **stražmojster** od morja, kjer so bili ujeti znani zločinci, in reče Juliju: »Gospod in zapovednik! S petimi roparskimi morilci ni več za vzdržati; govorijo namreč tako grozljivo in se pri tem tako strahovito pačijo, da se zaradi tega vsi vojaki zgražajo in se nekateri od njih zaradi najstrašnejših in najdrznejših žalitev komaj še obvladajo, da se takoj ne lotijo zločincev. Pravijo namreč: 'Raje umremo, kakor da bi še dalje potrpežljivo poslušali te preveč zlobne in najdrznejše žalitve!'«
8 **Julij** Me vpraša : »Gospod, kaj naj storimo?«
9 Rečem **Jaz**: »Do jutra je še pet ur in do tedaj mora pet glavnih zločincev zdržati! Tu jim ne smemo odpustiti niti trenutka! Če pa stražarji ne morejo prenašati žalitev, naj se umaknejo, da jih ne bodo slišali; zaradi tega ne bo niti en zločinec ušel in razvezal svojih trdnih vezi. Za to jamčim Jaz! Sedem političnih pa tako in tako ne trpi kakšne posebne sile in so mirni; ti lahko odidejo s stražarji in jutri bo z njimi lahko. Toda ti roparski morilci bodo nam vsem delali še dovolj preglavic. Tako naj se zgodi; zakaj samo po velikem trpljenju se lahko duša hudobnih roparskih morilcev postopno osvobodi svojega satanskega mesa in njegovih zelo hudobnih duhov; brez te osvoboditve pa sploh ne moremo niti pomisliti na kakšno ozdravitev.«
10 Po teh Mojih besedah se stražmojster oddalji in takoj izvrši Moj nasvet.

5. Julijeva grožnja farizejem

1 Toda **mladi farizej** je ob tej priliki slišal nekaj o ozdravljenju petih roparskih morilcev, kar mu je vzbudilo veliko pozornost in zato je takoj ves v zadregi vprašal stotnika: »Visoki zapovednik! Je to navsezadnje morda celo tisti slavni zdravnik iz Nazareta, ali kakšen njegov prvi odposlanec? Zakaj slišali smo, da sprejema učence in potem, to se pravi, ko nekaj razumejo, pošilja odposlance v vse kraje, da bi pridobili privržencev za njegov novi nauk, kar naj bi jim večinoma tudi uspelo. Če bi bil to zdravnik iz Nazareta, bi bili mi v lepi zadregi!«
2 Reče **Julij**, ki se drži bolj resno in ostro gleda mlademu farizeju v oči: »Kako to? Zakaj bi bili vi v zadregi, če bi bil tisti mož morda sam slavni zdravnik iz Nazareta? Resnično, to vprašanje z vaše strani se mi zdi nekoliko sumljivo! Dajte mi zdaj pravo pojasnilo o tej vaši zadregi, sicer se vam ne bo najbolje godilo!«
3 To Julijevo nekoliko ostro nasprotno vprašanje je mladeniče krepko prestrašilo, in mladi farizej, ki je sicer govoril, je postal zelo zmeden in ni takoj vedel, kaj naj bi odgovoril zdaj strogemu Juliju.
4 **Julij** pa je rekel: »Če mi moreš in hočeš priznati resnico, tedaj ti sploh ni treba razmišljati o tem, kako in kaj naj bi govoril. Če pa me hočeš z na videz resničnimi frazami samo pomiriti, se o meni zelo motiš; zakaj še predobro ločim lisičje zvito izmišljotino od čiste resnice. Zdaj vam bom pa nekaj povedal: Pazite, da vas ne spregledam! Skrivaj se mi še vedno zdi, kot da vam še dolgo ne bi smeli popolnoma zaupati; zakaj vi sami, se mi zdi, ste že enkrat za vselej namazani z vsemi Satanovimi žavbami. Kdor zaupa vašim besedam grobo vara samega sebe. Vse, kar ste tu govorili, je glede na vaše izprijeno srce lahko samo gola maska. Toda tedaj gorje vam; da bi vam morda še pogledali skozi prste, ne more biti več niti govora tam, kjer jaz sam najostreje stojim na straži! Zato le govori najpopolnejšo resnico, ali pa se vam bo godilo slabše kot onim petim roparskim morilcem, ki so zunaj ob morski obali privezani na močne kole! Zato brez vsakega odlašanja z najpopolnejšo resnico na dan!«
5 Na to Julijevo zahtevo po odgovoru vseh trideset pobledi in zatrepeta od strahu; čeprav so navsezadnje imeli resen namen rešiti se templja, so pa pri tem vendarle mislili tudi na to, da bi se v skrajnem primeru lahko tudi oprali pred templjem. Zakaj ti mladi farizeji so mojstrsko obvladali umetnost, kako se v skrajnem primeru povsod oprati. Če jim je šlo kje na tesno zaradi tega, ker so pripadali templju, so bili največji sramotilci templja. Ko pa so se spet vrnili v tempelj in so jim tam očitali, da so napadali tempelj, so imeli spet popolnoma pripravljenih kolikor so hoteli najbolj utemeljenih razlogov, iz katerih so samo na videz nastopili zoper tempelj.
6 Zaradi tega sem Jaz tudi takoj na začetku rekel, da jim ne smejo preveč zaupati; zakaj takšne človeške duše so zmeraj podobne ukročenim divjim živalim, katerim tudi ne smemo nikoli popolnoma zaupati, ker se divjost, če se ji ponudi priložnost, rada spet povrne.

7 Ko je po kratkem času boječega molka Julij začel bolj intenzivno izražati svojo zahtevo, sem mu (**Jaz**) rekel: »Prijatelj, pusti jih, da se zberejo in potem govorijo! Kajti z lažmi nas nikakor ne morejo odpraviti, četudi bi to morda hoteli. Zakaj prvič sem tukaj Jaz, in Mene ni mogoče nalagati, in drugič je tukaj tudi Rafael, ki ga tudi ni mogoče nalagati. Kaj bi torej trideseterici prestrašenih koristila kakšna laž nasproti nama, ki naju najprej ni mogoče nalagati in drugič nosiva v svojih rokah vso moč in oblast?!«
8 Reče **Julij**: »Že vidim, da imaš Ti, o Gospod, kot zmeraj tudi tokrat spet popolnoma prav, in zato bom tudi z vso potrpežljivostjo počakal na odgovor teh tridesetih. Samo to še dodam, da bi, če predolgo ne bi bilo nobenega odgovora, nazadnje vendarle izvedel, kaj mi preostane storiti!«
9 Takoj nato **mladi farizej** nekoliko opogumljen spet odpre svoja usta in reče: »Obupno trdovratno si od nas zahteval odgovor na svoje vprašanje. Mi pa smo te prej najprijazneje vprašali, četudi nekoliko razburjeno, o onem vzvišenem možu tam, kdo je, ali ni morda celo zdravnik iz Nazareta, in rekli smo, da bi nas, če bi on to bil, to spravilo v veliko zadrego. Na to si postal pozoren; takoj si postal nezaupljiv do nas in si hotel pri priči z najresnejšo grožnjo od nas izvedeti razlog. Da smo se tega prestrašili, je zlahka razumljivo, ker smo že okusili tvojo strogost.
10 Toda zdaj, ko smo v tistem čudovitem možu, ki smo se ga skrivaj pravzaprav najbolj bali, ker se nam je neprestano porajala misel, ali ni on zdravnik iz Nazareta, našli zagovornika naše zadrege, tudi lahko govorimo; zakaj zdaj se ne bojimo več in lahko govorimo popolnoma svobodno in povsem odkrito.
11 Da smo se zdravnika iz Nazareta morali upravičeno bati, temelji preprosto v tem, da smo pravzaprav iz templja tukaj pač kot njegovi zasledovalci, čeprav to v svojih srcih dejansko nikoli nismo bili; pred svetom smo že morali izvesti marsikakšne navidezne ukrepe zoper njega, ki mu nikakor niso mogli biti prijetni, četudi mu doslej niso mogli ravno škodovati.
12 Tukaj pa smo že doživeli marsikakšno preizkušnjo in spoznali, da se zdravnikovemu zasledovalcu ne bi smelo goditi ravno najbolje. In tako smo te tudi vprašali, ko smo slišali nekaj o jutrišnjem ozdravljenju petih roparskih morilcev, ali ni on navsezadnje celo sam slavni zdravnik iz Nazareta.
13 Če bi bil to povsem zanesljivo on, nam nazadnje ne bi preostalo nič drugega, kot vreči se pred njim v prah in ga prositi za odpuščanje vsega tistega, kar smo od templja prisiljeni morda že morali storiti zoper njega. In glej, ravno to je tista zadrega, v kateri bi se znašli, če bi to bil res zdravnik iz Nazareta! Toda ker smo zdaj videli tega moža najplemenitejšega srca, je lahko celo zdravnik iz Nazareta, pa se zaradi njega gotovo ne bomo znašli v nobeni zadregi več! - Tu imaš zdaj najresničnejši odgovor, ki si ga tako grozeče zahteval od nas; toda zato nam zdaj tudi ti daj pravi odgovor na naše vprašanje!«
14 Reče **Julij**: »No ja, torej vedite, da je to On, kateremu so podložni vsa narava in vse nebeške oblasti, - On je ta slavni zdravnik iz Nazareta! O Njem je prej

pričevala deklica in Njegov namig je ubogal angel, ko vam je pokazal preizkus svoje oblasti; ker pa zdaj to veste, mi tudi povejte, kaj hočete in kaj boste zdaj storili!«

6. Izmenjava mnenj o Jezusu med farizeji in Julijem

1 Reče **mladi farizej** in tudi vsi drugi z njim: »Hvaljen bodi Bog na višavi zato, da je dal človeku takšno oblast, ki lahko slabotnim smrtnikom pomaga samo do zveličanja! Sicer je zapisano v prerokih, da bo Bog izraelskemu ljudstvu nekoč poslal Mesija. No, kaj je, če ga kot takšnega sprejmemo? Po obljubi Mesija sicer ne bi smel biti rojen v Galileji in doma od tam; toda tudi to je preroška govorica, ki jo navsezadnje, kar se tiče duha, vendarle ne razumemo popolnoma! Mi sicer nikoli nismo prav razumeli, zakaj iz Galileje ne bi mogel vstati noben prerok ali kakšen drug pomemben mož, saj vendar Galilejci ne morejo nič za to, da so Galilejci. Toda zapisano je vendarle! Kdor hoče verjeti, naj verjame; kdor pa noče verjeti, naj opusti, - in k poslednjim bi takole večinoma pripadali mi vsi, da nas torej prav nič ne premoti, da bi tega zdravnika iz Nazareta sprejeli kot Mesija v najboljši podobi in obliki.
2 Toda pravzaprav je vendarle nekaj nadvse izrednega in nenavadnega in veliko vprašanje, kako je ta človek prišel do teh izredno visokih, bogupodobnih lastnosti! Kolikor smo ugotovili iz naših raziskav o njem in njegovem poreklu, naj bi bil tesarjev sin, ki je stalno, do kakšnega tridesetega leta, ostal doma in s svojim očetom in morebitnimi drugimi brati tesaril, malo tu malo tam, in nikoli ni nihče odkril na njem česa izrednega; nikoli ga tudi niso videli brati in pisati in računati, njegov odnos do ljudi pa naj bi bil zelo redkobeseden in niti najmanj duhovit!
3 Ja, v samem Nazaretu so nam pripovedovali, da sta ga njegov oče in njegova mati zelo pogosto oštevala, ker ga prvič ni bilo lahko spraviti v sinagogo, in drugič ker ni hotel, da bi mu brali Sveto pismo, in je malo ali pa nič cenil sabat. Najljubša mu je bila narava in molčeče opazovanje zemeljskih stvari.
4 Tudi ribolov naj bi spadal k njegovim najljubšim zaposlitvam, in ribaril je zmeraj z dobrim uspehom, zato so ga tudi ribiči imeli radi s seboj.
5 Skratka, vse, kar smo le mogli zvedeti o njem, je zanesljivo kazalo, da prvič nikjer ni obiskoval nobene šole, in da je drugič bil zmeraj znan kot človek, pri katerem se je svetlikala le zelo majhna stopnja nekakšne izobrazbe.
6 Toda nenadoma se je prebudil in postal tako moder, da bi lahko z najboljšim prepričanjem rekli, da svet še ni nosil modrejšega človeka!
7 No, to in seveda še veliko drugega zvesto resničnega smo zvedeli o njem, zdaj ga pa najdemo tukaj in se prepričamo, da je nenavadno izreden človek; in zato se nam ne more šteti v zlo, če vprašamo: Kako je prišel do takšnih nezaslišanih sposobnosti, ki jih pred njim ni imel še noben človek in jih gotovo tudi odslej ne bo imel noben človek več?«

8 Reče **Julij**: »Kdo pa tudi pozna cilj in mero Božjega duha, kako daleč se ta hoče učinkovito povezati z duhom kakšnega človeka?! Ali se ne more zgoditi, da se vsemogočni Božji duh v vsej polnosti svoje oblasti poveže s kakšnim človeškim duhom in potem tako ravna in deluje, kot čisto naravno nikoli sam človek ne more ravnati in delovati, ker ni Bog?!
9 Kjer pa Bog Sam po neskončno okrepljenem človekovem duhu, ki je gotovo le redkokdaj sposoben za to, ravna in deluje, tedaj se to nam slabotnim smrtnikom seveda ne more zdeti drugače kot čudež nad čudeži. Vseeno, ali gre za besedo ali za dejanje, - niti enega niti drugega ne moremo posnemati; zakaj mi smo po telesu in po omejenem duhu samo ljudje. On pa je samo po telesu človek kakor mi; toda po duhu je Bog v najvišji meri in obvladuje vso neskončnost!«
10 Ker pa moramo - to se pravi po naših rimskih teozofskih pojmih - spoznano čisto božanskost, kakor koli in kjer koli se pojavi, nadvse častiti in moliti, je tudi tukaj jasno, da moramo s tem človekom, po katerem vidno in očitno deluje vsa polnost mogočnega Božjega duha, ravnati popolnoma drugače kot ravnamo drug z drugim; to vam bo gotovo zelo razumljivo!?
11 In iz tega lahko potem spoznate, zakaj Mu mi, visoko postavljeni Rimljani, iz vse globine svojih src izkazujemo najvišje možno češčenje, ljubezen in spoštovanje in Ga popolnoma priznavamo in častimo kot gospodarja vsega sveta. - Povejte mi, ali se vam to ne zdi nujno in v visoki meri razumljivo!«
12 Reče **mladi farizej**: »O ja, vsekakor; zakaj marsikje nam je vaša teozofija nadvse všeč in je v danih okoliščinah tudi tukaj popolnoma na pravem mestu. Le, seveda, po pravem Mojzesovem nauku tega pač ne bi bilo povsem dobro in primerno sprejeti; zakaj tam najostreje in z največjim poudarkom piše: 'Edini Jaz sem Gospod, in ne imej nobenih tujih bogov poleg Mene!'«
13 Reče **Julij**: »Popolnoma pravilno; toda tudi Mojzesa moramo razumeti ne samo po besedi, marveč nasprotno po resničnem duhu, in potem bomo tudi kmalu in zlahka odkrili, da mi Mojzes s svojim ostrim naukom pravzaprav sploh ne nasprotuje, če postavim tezo, da naj človek en ali drugi izraz - toda zmeraj enega in istega Božjega duha, ki je govoril z Mojzesom - kot takšnega prizna in ga časti, zaradi česar Egipčani, Grki in mi Rimljani, čeprav navsezadnje zaradi nekakšnega praznoverja nekoliko predaleč, vsem ljudem in stvarem, pri katerih se je odkrila kakšna posebna moč in delovanje, izkazujemo božje češčenje.
14 No, toda tu smo mislili: Čistemu je navsezadnje vendar vse čisto! Če se nekoliko praznoverno človeštvo pri svojem čaščenju Božjega pod najrazličnejšimi podobami le ne izrodi v nekaj hudega - k čemur ga na žalost skoraj vedno zapelje lakota in čedalje večja oblastiželjnost in lakomnost duhovnikov -, da bi razsrjene bogove potolažilo z okrutnimi človeškimi žrtvami, mu pravzaprav pobožnega praznoverja niti ne smemo šteti za prehud duhovni zločin; kajti po mojem mnenju je nazadnje vendarle zmeraj bolje, da človek

veruje v nekaj, kar ima dober temelj, kakor da končno nič ne verjame in tako sam sebe degradira v žival, ki ne more imeti niti prave niti prazne vere.
15 Človek, ki noče in ne more sprejeti nobene vere, tudi ne more nikoli doseči kakšne resnične izobrazbe svojega razuma. Kdor hoče graditi hišo, si mora prej priskrbeti za to potrebni gradbeni material. Kako pa bo nekdo postavil tudi najpreprostejšo ribiško kočo brez vsakega materiala? Četudi pa v surovem materialu v začetku ni nobenega reda, ga je vendar mogoče kmalu ustvariti, če le imamo kakšen material; kjer pa ni nobenega materiala, tam gotovo samo od sebe odpade vsako urejanje le-tega.
16 Zato pravim, da človeku navsezadnje celo praznoverje še vedno več koristi kot sploh nobena vera; zakaj na koncu je tudi slama boljša kot sploh nič! Iz slame že lahko nekaj naredimo; nasprotno pa iz niča vekomaj ne moremo narediti drugega kot spet nič. Zaradi tega Rimljani prenašamo tudi pogosto najmračnejše praznoverje vašega naroda, ker v tem še vedno vidimo nekakšno korist za človeštvo.
17 Toda templjarji sami so nam gnusoba, ker zagotovo vemo, da sami sploh nič ne verujejo, zato pa ljudstvu namesto resnice predstavljajo najbolj absurdne stvari za božje (vero) in tiste ljudi celo kaznujejo z najbolj neznosnimi kaznimi, ki zaradi svoje naravne prebujenosti nazadnje ob vsej moralni prisili vendarle ne morejo verovati, da je lepota grdota, da sonce sije črno namesto belo in da v potoku Cedronu teče kri! To imam za najsramotnejšo hudobijo, toda nekakšnega človekovega praznoverja kot takega nikakor ne!
18 Ja, če imamo potem kakršno koli sposobnost in dobro priložnost, da damo ljudem pravo luč, tedaj je to seveda neprecenljive vrednosti; toda dokler tega na zmoremo, pustimo ljudstvu njegovo pobožno mišljenje! Če ljudstvu ne moremo namesto tega dati nič boljšega, mu pač pustimo vsaj to, kar ima!«

7. Farizejevo priznanje o tempeljski verski prisili

1 Reče **farizej**: »Vse, kar govoriš, visoki zapovednik, pa je tudi tako očitno dobro in resnično, da ne moremo reči nič drugega, kot da vsak kolikor toliko duhovit človek v eni uri pogovora s teboj pridobi za svojo glavo in svoje srce očitno več, kot če bi mogel polnih sto let poslušati tempeljske neumnosti, ki niso nič drugega kot prazno besedičenje.
2 Tam je pač veliko klepetanja in še več kričanja; toda vse to je toliko, kot če bi nekomu rekli: 'Prijatelj, umij mi moje roke in noge; pri tem pa dobro pazi, da mi jih ne boš nikjer niti najmanj zmočil!' - In pri naših naukih, ki jih učijo v templju, izrečno zahtevajo, da jih moramo z vsem spoštovanjem poslušati in se po njih ravnati. Toda zakaj, in kakšno razumevanje je skrito v predloženih naukih, za to se ne sme nihče brigati, - zakaj to naj bi bile Božje skrivnosti, o katerih ne sme razen edinega velikega duhovnika nihče vedeti ničesar podrobnejšega, pa še ta le najstrožje zaupno.

3 Kaj človeku koristi nauk, katerega besedilo lahko v skrajnem primeru sliši in ga celo mora slišati, ne sme pa nikoli razumeti niti zloga?! Očitno bi bilo prav tako dobro, če ne bi nikoli slišali niti ene besede tega nauka!
4 Pri Bogu, če stvari v zvezi z naukom o Bogu med ljudmi opazujemo ob pravi svetlobi, pri tem pogosto naletimo na stvari, ob katerih bi se lahko vsakomur obrnil želodec! Četudi ljudje pri drugem svojem početju in ravnanju niso ravno tako neumni kot temna, oblačna jesenska noč brez lune, so pa vendarle stokratno v svojih naukih o Bogu! Ali verujejo pogosto v največje neumnosti, tako da se mora že živalim gnusiti - ali pa ne verujejo sploh nič.
5 O gospod in zapovednik, ne moreš verjeti, kako mi je bilo večkrat pri srcu, če sem moral ljudem oznanjati kot dobro in resnično nekaj, o čemer sem bil vnaprej vseskozi prepričan, da je največja laž. Od same jeze bi večkrat najraje zadavil samega sebe. Toda kaj je to pomagalo? Ko je vol enkrat v jarmu, mora vleči - če gre zlahka ali s težavo -, sicer dobi preobilje udarcev! Med oznanjevanjem sem pogosto mislil in se vpraševal: 'Le kdo je bolj pomilovanja vredni vol, jaz, oznanjevalec, ali tisti, ki mu oznanjam?' In nikoli se nisem mogel upreti misli, da sem bil vendarle jaz sam zmeraj večji in v bistvu prisiljeno neumnejši vol! Zakaj moj poslušalec se mi je lahko, če je bil pameten človek, posmehoval, kolikor je hotel, in se pri svojih prijateljih norčeval iz mene; tega pa jaz, vsaj v templju, nisem smel storiti, sicer bi bil kaznovan s prekleto vodo.
6 Zato, visoki zapovednik, pravim: Proč od nas z vsem, kar je popolnoma zares čisto hudičevo! Odslej bomo prav pametni ljudje in večno ne bomo več postali služabniki kakšne človeške neumnosti; zakaj nekaj groznega je biti služabnik človeške neumnosti! Odslej orožje in čisti razum! Vse drugo spada na rogove starega grešnega kozla, ki ga je treba ubiti in sežgati z ognjem pravične jeze. - Toda zdaj o nečem drugem!
7 Ali morda veš, visoki zapovednik, kaj bi ta dobri Bog in človek zahteval, da bi nas samo za čisto kratek čas, za nekaj dni, sprejel za svoje učence? Zakaj od njega bi morali v najkrajšem času izjemno veliko pridobiti! Meniš, da bi ga o tem lahko kar preprosto vprašali?«
8 Reče **Julij**: »Vsekakor; toda jaz tudi zagotovo vem, da ne sprejme nobenega materialnega plačila, marveč zmeraj samo čisto duhovno! Oh, On nima pri Sebi nikoli niti denarja za prevoz z čolnom in kljub temu nikoli nikomur ne ostane ničesar dolžan! Tistemu, ki stori kaj Njemu na ljubo, po drugi strani On povrne tisočkratno; zakaj Njegova beseda in Njegova volja sta vredni več kot ves svet. Več vam ni treba vedeti in zdaj lahko storite, kar hočete!«
9 Reče **mladi farizej**: »Lepo in prav, in tisočkrat hvala tebi, visoki zapovednik, za to razjasnitev naše čudi; zakaj zdaj že prav dobro vem, kaj bomo mi vsi storili in pravzaprav moramo storiti! Šele zdaj se bomo vsi čisto resno obrnili nanj; in kar bo rekel, to bomo tudi storili!«

8. Gospodovi pogoji pri sprejemu učencev

1 Po teh besedah se **mladi farizej** dvigne, stopi k Meni in reče: »Gospod, Mojster in zdravnik brez primere! Kdo smo jaz in mojih 29 bratov veš prav gotovo in zanesljivo in kdo si pravzaprav ti, smo tudi slišali od visokega zapovednika Julija; tu torej ne bo potrebno veliko vpraševanja sem ter tja. Toda ker smo zvedeli, da včasih tudi sprejemaš učence, bi radi tudi mi - samo za kratek čas, če morda ne bi šlo za dalj časa - bili tvoji učenci!«
2 Rečem **Jaz**: »Vse bi bilo dobro; toda glejte: Ptice imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge; Jaz pa nimam, kamor bi položil svojo glavo!
3 Kdor hoče biti ali postati Moj učenec, mora vzeti na svoj hrbet težko breme in Mi tako slediti! Zemeljskih koristi Moji učenci sploh nimajo, nasprotno morajo celo zaradi Mojega imena in zaradi Moje ljubezni zemeljske koristi in lastnino, kar so že imeli, ne le za nekaj časa, marveč za zmeraj zapustiti; celo žene in otroci jih ne smejo ovirati pri tem, če hočejo postati popolnoma resnični učenci Božjega kraljestva.
4 Denarja ali drugih svetnih zakladov ne smejo imeti, tudi ne dveh sukenj, nepotrebnih čevljev, malh za stvari in nobene zaloge ali popotne palice, da bi se branili pred morebitnim sovražnikom.
5 Na zemlji ne smejo imeti ničesar, razen tajne skrivnosti Božjega kraljestva. Če ste s tem zadovoljni, potem ste lahko moji učenci!
6 Tudi mora biti vsak Moj učenec tako kot Jaz poln ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti do vsakogar. Svojega najhujšega sovražnika mora blagoslavljati prav tako kot svojega najboljšega prijatelja in mora, če se ponudi priložnost, storiti dobro tistemu, ki mu je prej škodoval, in moliti za tistega, ki ga preganja.
7 Jeza in maščevanje morata biti tuja srcu vsakogar, ki hoče biti Moj učenec; nad grenkimi dogodki na tej zemlji se ne sme pritoževati ali se celo jeziti nad njimi.
8 Vsega zabavnega čutnega življenja se mora izogibati kot kuge, zato pa napeti vse sile, da bi si z Mojo živo besedo v svojem srcu ustvaril novega duha in končno popolnoma v tem duhu večno živel v polnosti vse duhovne moči.
9 Zato premislite te pogoje in Mi povejte, ali se strinjate z njimi in ali se hočete tudi popolnoma podrediti vsemu temu!«
10 Po tej Moji predstavi se **mladi farizeji** začnejo zelo praskati za ušesi in nobeden ne ve, kaj primernega naj bi odgovoril na to. Mladi farizej, ki se je običajno pogovarjal z Julijem in je še vedno stal ob Meni, čez nekaj časa vendarle reče, na pol šaljivo: »Ljubi, dobri in neprekosljivi Mojster! Pogoji, ki si nam jih postavil, so lahko pravzaprav čisto dobri glede doseganja tudi samo nekaterih tvojih izrednih, Bogu podobnih lastnosti; toda zelo redki jih bodo priznali in se bodo z njimi zadovoljili! Na splošno pa se takšna zahteva tako in tako ne more uveljaviti; zakaj če bi nazadnje vsi ljudje hoteli izpolnjevati tvoje pogoje za učence, bi bila zemlja kmalu takšna, kakršna je bila po Mojzesu

drugi ali tretji dan stvarjenja, namreč pusta in prazna! Veš, prozelitov (na novo spreobrnjenih) boš na ta način pridobil zelo malo! Nekaj redkih, ki se podvržejo tako imenovanemu meditativnemu življenju, in hočejo po svoje že na tej zemlji doseči tisto, kar lahko dosežejo šele onstran, se bo že ravnalo po tem; toda vsi ljudje!? O Bog, kam s svetom!?
11 Tu je in ostane stari Mojzesov nauk za fizično in moralno sfero vsakega človeka vendarle zmeraj najbolj izčrpen in v vsakem oziru vsemu stvarstvu najbolj koristen! Tu smo lahko, kakor kakšen David, pred Bogom in pred svetom ugledni ljudje, kar je v največji meri potrebno za ohranitev reda na zemlji. Le izenači vse ljudi in kmalu se boš prepričal, kam bo to privedlo človeštvo že v najkrajšem času! Nekaj redkih naj bi seveda bilo v posesti skrivnosti Božjega kraljestva na zemlji; toda za vse ljudi bo to veljalo ravno toliko, kot če bi se v neki vojski znašli ali sami poveljniki z enakimi čini, ali pa sami preprosti, surovi vojščaki brez vsakega znanja o vodenju vojne, torej brez poveljnika. Resnično, s takšno vojsko bi nazadnje lahko opravilo tudi nekaj samo kolikor toliko dobro vodenih skupin starih bab!
12 Jaz sam zase seveda hočem prav rad postati tvoj učenec, pa če bi mi postavil še težje pogoje; ali pa se bodo hoteli po tem ravnati vsi moji tovariši, je povsem drugo vprašanje! Kajti glej, tempelj zahteva res zelo veliko; toda ti zahtevaš takoj vse, - in na to, prijatelj, na to jih bo pripravljenih zelo malo!«

9. Prednosti samozatajevanja

1 Rečem **Jaz**: »Nič zato; saj vendar nikogar ne silim! Kdor Mi hoče slediti, naj Mi sledi, kdor pa noče in ne more, naj ostane doma!
2 Toda v teh dneh trpi Božje kraljestvo silo; in tisti, ki se ga ne polastijo s silo, ga ne bodo posedovali.
3 Glede Svojih vsekakor nekoliko težkih zahtev, ki sem vam jih postavil, pa mislim: Če imaš staro in že zelo razcapano suknjo, s katero je prava sramota še naprej hoditi med ljudmi, in pride k tebi človek z novo, dobro suknjo in ti reče: 'Prijatelj, sleci svojo staro suknjo in jo za zmeraj zavrzi, ker v prihodnje nikakor ni več uporabna, jaz pa ti dam zato novo, ki bo trpežna za vse čase, ker je stkana iz blaga, ki ga ne more prizadeti noben vihar časa!' - ali boš ob takšni ponudbi še tako nor, da boš obdržal staro, razcapano suknjo?
4 Dalje veš tako ti kot tvoji tovariši, da to zemeljsko šolsko in preizkusno življenje traja samo izredno kratek čas in se za njim takoj začenja neskončna večnost. Morda veš, kako in če boš po smrti sploh še živel naprej? - Jaz edini pa morem tebi in vsakomur za to kratko in bedno življenje z največjo gotovostjo dati večno, najpopolnejše angelsko življenje.
5 Ali boš tudi tukaj pomišljal, ali bi sprejel Mojo ponudbo, zlasti ker sem Jaz edini, ki ti lahko pripravi in da v popolno last večno življenje? Resnično, Jaz zahtevam le zelo malo - zato pa dajem nadvse veliko!

6 Mar misliš, da bi zemlja postala pusta in prazna, če bi sčasoma, kar se bo nekoč tudi zgodilo, vsi ljudje sledili zahtevam Mojega nauka? O ti kratkovidni farizej!
7 Poglej tega Mojega angela tu! On sam ima toliko oblasti in moči iz Mene, da bi lahko, če bi Jaz to hotel, vso to zemljo, veliko sonce, luno in vse druge tebi vidne zvezde, v primerjavi s katerimi je vsa ta zemlja komaj najmanjše zrnce peska, v trenutku uničil prav tako hitro, kot je prej uničil kamen. Če pa verjameš, da je kultura zemeljskih tal odvisna samo od ljudi, se silno motiš!
8 Dal ti bom košček polja, toda prej ga bom preklel in ti lahko potem na njem delaš, kakor hočeš, pa ti ne bo obrodil niti trnja in osata za hrano tvojih črvov! Sejalec pač polaga seme v zorano zemljo; toda pri setvi morajo sodelovati tudi Moji angeli in tako blagosloviti polje, sicer ti večno ne bo rodilo sadov! - Razumeš to?
9 Če pa so glavni obdelovalci zemeljskih tal za rodnost kakršnih koli sadov zmeraj Moji angeli, bi v skrajnem primeru opravili tudi setev, kakor to tudi počnejo na tistih krajih zemlje, na katere še ni stopila človekova noga.
10 Toda ker ljudje trpijo v starem prekletstvu in hočejo sami za svoje telo delati z vso močjo, - no, zato imajo moji angeli ob tem stalno enak stari praznik!«

10. Potrebe in njih zlo

1 (**Gospod**): »Ali niste brali o nekdanjem zemeljskem Edenu, kjer je bil ustvarjen prvi človek? Ta Eden je bil velik vrt in najbolje preskrbljen z najboljšimi sadeži vse zemlje; čeprav ga prej ni mogla obdelovati nobena človeška roka! Prav tako prvi ljudje niso imeli hiš in mest; imeli so izjemno malo potreb, ki jih je bilo lahko zadovoljiti, pri tem pa so ostali zdravi, dosegali so stalno zelo visoko starost in so zaradi tega imeli zelo veliko časa, da so se ukvarjali z notranjo vzgojo svoje duše in so bili skoraj neprestano v vidni zvezi z nebeškimi silami.
2 Kajn pa je po Satanovem navdihu svojemu sinu Hanohu že zgradil mesto enakega imena; in s tem je položil temeljni kamen vsega zla na zemlji.
3 Povem vam: človek za življenje na tej zemlji sploh ne potrebuje veliko; toda človekova nadutost, njegova lenoba, njegov napuh, njegova sebičnost in oblastiželjnost potrebujejo nepopisno mnogo in jih kljub temu ni mogoče nikoli zadovoljiti!
4 Zato ljudje večinoma hranijo svojo skrb, in potem seveda nimajo nobenega časa več, da bi se ukvarjali s tem, s čimer bi se pravzaprav morali ukvarjati, ker jih je Bog samo zaradi tega postavil na to zemljo.
5 Od Adama do Noeta otroci gora niso vodili nikoli nobene vojne, ker so imeli le zelo majhne potrebe in nihče ni hotel biti več kot je bil njegov brat, in starši so imeli vedno svoj ugled pred otroki zaradi tega, ker so zmeraj ostali modri voditelji in učitelji in svetovalci svojih otrok.

6 V nižini pa, kjer so na srcih in razumu slepi ljudje začeli svoje učitelje in voditelje in svetovalce veličastno krasiti, maziliti njihove glave in jih krasiti s kronami in jim zaradi večjega ugleda podeljevati tudi vsakršno oblast in moč, je bilo tudi konec življenja z lahkimi in majhnimi potrebami!
7 Razkošje ima velik želodec, ki ga ni mogoče nikoli nasititi. Zemlja na tesni površini ni mogla več iz tal pognati dovolj hrane in težko nasitljivi ljudje sijaja so se začeli čedalje bolj širiti, okupirano površino so razglasili za svojo popolno posest, nato so takoj poskrbeli za razkošje in s tem prebudili zavist in ljubosumnost in tako tudi kmalu škodoželjnost, prerekanje, prepir, in vojno, in močnejši je nazadnje dobil pravico in postal vladar nad slabotnejšimi in jih je prisilil, da so zanj delali in mu bili podložni v vsem. Uporne pa so kaznovali in jih celo s smrtjo prisilili k brezpogojni pokorščini!
8 In glejte, vse to je bila posledica zunanje kulture (obdelave) zemlje, ljubezni do sijaja in iz tega izhajajočega napuha!
9 Če vas pa hočem zdaj, ko v Svojem duhu prihajam iz nebes, spet povrniti v srečno prvotno stanje prvih ljudi in vam kažem že zdavnaj povsem izgubljene poti v Božje kraljestvo, kako morete potem reči, da so pogoji, ki vam jih postavljam, da bi postali moji učenci, pretrdi in za večino skoraj neizvedljivi!
10 Povem vam: Jarem, ki vam ga nalagam na vaše tilnike, je mehak, in breme, ki vam ga ponujam nositi, je peresno lahko v primerjavi s tem, kar zdaj nosite iz dneva v dan.
11 Kako daleč v ves svet so usmerjene vaše skrbi! Dan in noč nimate miru in počitka; in to samo zaradi sveta, in da ne bi bili kje prikrajšani v vašem namišljenem sijaju in v vašem ugodnem življenju, na račun pogosto krvavega znoja vaših slabotnih bratov in sester!
12 Kako naj ob takšnih skrbeh duša še najde kaj časa za to, da bi še kaj storila tudi za prebujenje Božjega duha v sebi!?
13 Ja, vaše duše in duše milijonov ne vedo več niti tega, da so nosilke Božjega duha, kaj šele, da bi ob svojih brezmejnih posvetnih skrbeh mogle in hotele storiti še kaj koristnega za njegovo osvoboditev in osamosvojitev. Ubogo in slabotno človeštvo pa vi zaradi vaše ljubezni do sijaja in ugodnega življenja preveč priganjate h krvavo neutrudnemu hlapčevskemu delu, in zaradi tega tudi ono ne more storiti ničesar za osvoboditev in osamosvojitev svojega duha, in tako ste s svojimi podložniki vred mrtvi in ste resnično Satanovi otroci in ne marate poslušati Moje besede, ki vas resno in resnično vodi k življenju, marveč zagovarjate svojo besedo, iz katere mora za vas in vse vaše podložnike nujno slediti večna smrt!«

11. O vzroku vesoljnega potopa

1 (**Gospod**): »Pritožujete se še nad Bogom in govorite: 'Kako je mogel Bog poslati nad zemljo vesoljni potop, v katerem se je utopilo vse življenje in kako uničiti Sodomljane in Gomorjane!?' O nič lažjega kot to! Le čemu dopuščati,

da se po tleh neke zemlje še dalje prerivajo oživljene in okrašene kepe mesa, katerih duše so se tako zelo oddaljile od starega Božjega reda, da je iz njih zaradi same skrbi za meso izginila tudi poslednja sled zavesti o samih sebi!?
2 Ali lahko obstaja še hujša inkarnacija (materializacija) človeške duše od tiste, v kateri duša ne le izgubi vsako slutnjo o Božjem duhu v sebi, marveč se nazadnje tudi sama tako zelo izgubi, da začne čisto resno tajiti svoj lastni obstoj in je ni več mogoče prepričati, da obstaja!?
3 Ja, če pri človeštvu na svetu nastopi to stanje, potem je tudi človek popolnoma prenehal biti človek; potem je samo še instinktivno razumna žival in je zaenkrat popolnoma nesposoben za vsak nadaljnji razvoj duše in duha. Zato mora takšno meso umreti in razpasti s preveč intenzivno inkarnirano (zelo materializirano) dušo vred, da lahko duša, osvobojena vsakršne inkarnacije, po mnogih tisočletjih morda še na tej ali na kakšni drugi zemlji stopi na pot svojega samorazvoja in svoje osamosvojitve.
4 Da pa zdaj že spet pogosto obstajajo ljudje, ki zaradi samih velikih skrbi za svet in svoje meso ne vedo ničesar več o svoji lastni duši, to lahko razvidite deloma na vas samih, deloma na saducejih in večinoma na vseh ljudeh; zakaj tu nihče več ne ve odgovoriti, kdo in kaj je duša! Sicer jo izgovarjajo in pravijo: 'Pri moji duši', in 'v moji duši'; če pa potem nekoga vprašamo: 'Prijatelj, kdo in kaj je vendar duša?', tedaj je vprašani takoj podoben volu pred goro in ne ve ne naprej ne nazaj!
5 Če pa duša sama sebe ne pozna več in celo nazadnje popolnoma pozabi, da je, kaj in kakšna je, tedaj se vse neha! In Bogu ne preostane drugega, kot da znova nad vso zemljo izvede manever uničevanja človeških teles, včasih v večjem in včasih v manjšem merilu, pač glede na stanje ljudi, kolikor ti še kaj ali sploh nič ne vedo o svojem duhu in svoji duši.
6 Takšni čisto posvetni in meseni ljudje postanejo na zunaj sicer pogosto zelo lepi in bujni, posebno ženski spol; lahko razumljivi razlog je v čedalje večjem zedinjenju duše z njenim mesom. Toda takšni ljudje postanejo zaradi tega tudi slabotni in zelo sprejemljivi za vse zle fizične vtise. Takšna telesa zlahka zbolijo, in najmanjši kužni dih jim prinese neizogibno smrt, medtem ko lahko pridejo nad ljudi, ki imajo svobodno dušo in v njej svobodnega duha, vse zastrupitve sveta, pa jim vse skupaj ne bo moglo niti najmanj škodovati; zakaj svobodna duša in najsvobodnejši duh v njej imata več kot dovolj moči in sredstev, da se učinkovito zoperstavita vsakemu nemočnemu sovražniku; medtem ko je duša, ki je na vseh koncih in krajih življenja zvezana s svojim prekletim mesom, podobna tesno zvezanemu velikanu, ki se nazadnje ne more braniti niti pred nadležno muho, in mora prenašati, če mu nemočni palček z nožem lepo počasi, zato pa toliko bolj boleče, odreže glavo od telesa.«

12. Misijonski namigi

1 (**Gospod**): »Zapomnite si to! Če pridete v neki kraj, kjer živijo takšni zelo lepo nališpani ljudje obeh spolov, pojdite čim hitreje naprej; kajti tam ni dela za Božje kraljestvo, ker je tam že vsaj polovična Sodoma in Gomora! Tudi Božja kazen ni več daleč od takšnega kraja; zakaj takšne omesenele duše, ki so položile v grob svojega mesa skoraj vso zavest o svojem lastnem obstoju, so preveč skoz in skoz zasužnjene. In če njihovo lepo meso le rahlo zalezujejo hudobni, surovi in še v največji meri nerazviti naravni duhovi zraka, se takšne zvezane duše ne morejo braniti in potem hitro podležejo s svojim mesom vred, ki je, ker je preveč pomešano z dušo, veliko bolj sprejemljivo in občutljivo kot meso telesa svobodne duše.
2 Pojdite in zgrabite kakšno prav nežno mestno vlačugo trdno za nadlaket ali kakšen drug del telesa, pa bo kričala od bolečine; pojdite pa na deželo k delavnemu poljedelcu, ki poleg svojega dela še primerno skrbi tudi za svojo dušo in duše svojih otrok, tam lahko zgrabite in stresate roko poljedelca in njegovih otrok trdno kolikor hočete, pa ne bodo preglasno kričali od bolečine ali strahu!
3 Vi pač mislite, da takšna neobčutljivost izvira od težkega dela in utrjenosti, ki jo to povzroča?! O ne, vam pravim; večja neobčutljivost je namreč samo posledica duše, ki se je z vsakovrstnim samozatajevanjem osvobodila iz svojega mesa, kar pa potem omogoči tudi njegovo pravo utrditev.
4 Kjer pa vso skrb posvečajo 'crkljanju' mesa in imajo celo posebne šole, v katerih naredijo telo z vsakovrstno gimnastiko kar se da somerno in končno z vsakovrstnimi mazili in olji kar se da nežno, tam ni več nobene svobodne in močne duše; in če pride potem samo najrahlejši strupeni dih nad takšna gnusno slabotna telesa, smrt zlahka praznuje bogat praznik žetve.
5 Potem pa spet vzdihujejo in tožijo in en pol verni človek za drugim odpira svoja usta in govori: 'Le kakšno zadovoljstvo ima lahko Bog, če ljudi neprestano obiskuje z vsakovrstnimi nadlogami?!' Ali Boga sploh ni ali pa je Bog preveč vzvišen in se nič ne briga za zemeljske črve, ali pa je Bog postal lačen daritev in željan kadila in ga moramo spet pomiriti z bogatimi daritvami, magičnimi izreki in kadilom! Ali se je Bog razjezil in se zdaj maščuje nad nedolžnim slabotnim človeštvom; morali bi delati pokoro v raševini in pepelu in vreči v Jordan vsaj dvanajst grešnih kozlov!
6 Nihče pa ne pomisli na to, da vse trpljenje, vse bolezni, vse vojne, vse draginje, lakota in kuga izvirajo samo iz tega, ker se ljudje, namesto da bi po Božjem redu storili vse za svojo dušo in svojega duha, pehajo samo za svoje telo!
7 Mrtvim dušam sicer oznanjajo strah pred Bogom, v katerega pa duševno mrtvi oznanjevalec sam že dolgo ne veruje več, marveč samo v to, kar za oznanjevanje dobi, in do kakšne časti in do kakšnega ugleda bi ga lahko pripeljal dobro naštudiran pridigarski talent. In tako slepec vodi drugega

slepca, in hoče mrtvi oživljati drugega mrtveca. Prvi oznanja za svoje telo, drugi pa oznanilo posluša zaradi svojega telesa. Kakšno korist pa si lahko tu zamislimo ali dosežemo za takšno nadvse bolno dušo?
8 Jaz sem zdravnik; kako Mi je lahko vse to mogoče, se vprašujejo mrtvi in zato popolnoma slepi ljudje? In Jaz vam povem, da ne ozdravljam nobenega človeškega mesa, marveč tam, kjer kakšna duša še ni prehudo zraščena s svojim mesom, dušo le osvobodim in, kolikor je to mogoče, prebudim v njej pokopanega duha. Ta potem takoj okrepi osvobojeno dušo in zlahka v trenutku odstrani vse pomanjkljivosti mesa.
9 To potem imenujejo čudežno ozdravljenje, medtem ko je vendar najobičajnejše in najnaravnejše ozdravljenje mesa na svetu! Kar nekdo ima, to lahko tudi da; česar pa nima, tega tudi dati ne more!
10 Kdor ima živo dušo po Božjem redu in v njej svobodnega duha, ta lahko osvobodi tudi dušo svojega brata, če še ni preveč inkarnirana (zraščena z mesom), in ta potem zlahka pomaga svojemu bolnemu mesenemu telesu. Če pa ima dušni zdravnik sam nadvse bolno dušo, ki je bolj mrtva kakor živa, kako naj potem drugi duši da, kar njemu samemu popolnoma manjka?! Zato premislite o tem!
11 Pogoje, kako bi postali Moji učenci, sem vam zdaj pokazal, in bolezni sveta do njihovega najresničnejšega in najglobljega temelja. Zdaj storite, kar hočete! Jaz vas niti ne sprejmem za Svoje učence, niti vam ne branim, da bi to postali. Če pa že hočete postati Moji učenci, morate predvsem tudi osvoboditi in okrepiti svoje duše, sicer vam učenje Mojega nauka ne bo nič koristilo!«

13. Noe in barka

1 Po tem govoru vsi ostrmijo in rečejo: 'Moja krivda!' In mladi farizej ne ve, kaj naj Mi odvrne na to. Tudi Cirenij in Julij dobita tu nekoliko sumničave obraze, ter Ebal in celo Jara, ki ji njena ženska lepota začenja zbujati pomisleke!
2 In **Cirenij** reče čez nekaj časa globokega razmišljanja: »Gospod in Mojster, tu in tam sem preživel s Teboj že nekaj dni in noči in sem Te videl storiti veliko čudežnega in Te slišal tudi zelo ostro govoriti, toda tako zelo kot ta Tvoj govor me ni še nikoli nič vrglo iz tira! Zakaj po tej Tvoji sedanji izjavi z nami pač ni veliko bolje kot s Sodomo in Gomoro v Abrahamovih časih. In vse naše skrbi, trud in delo so povsem in optima forma[1] satanovi. Prijatelj, to je zelo trd nauk! Na žalost za nobeno ceno na svetu ne moremo prikrivati, da si nam tu serviral golo resnico; toda kako se postaviti na stališče, s katerega bi lahko gotovo z največjo pripravljenostjo vsemu svetu pokazali hrbet in potem ves čas porabili za vzgojo duše in duha?«

[1] V najboljši obliki

3 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, nič lažjega kot to! Ti ostaneš to, kar si in kdor si, in si predstojnik tistemu, kateremu si; toda ne zaradi svojega ugleda, marveč v mnogo stranko korist ljudi!
4 Glej, ko je v Noetovem času prišel potop nad zemljo, na kateri je pravzaprav prebivalo najbolj pokvarjeno človeštvo, je potop po širnem svetu pobil vse, razen Noeta in njegove majhne družine in živali, ki jih je Noe lahko sprejel na ladjo in seveda rib v vodi.
5 Kako pa je Noe sebi in svoji družini ohranil življenje visoko nad vsemi smrtonosnimi valovi velikega potopa? Glej, bil je v svoji trdni ladji, ki jo je divji potop moral ubogljivo nositi na svojem hrbtu in ni mogel nikjer prodreti v notranjost ladje, kjer bi lahko postal nevaren tudi Noetovemu življenju!
6 Ta smrtonosni Noetov potop pa se duhovno ohranja še naprej nad tlemi te zemlje; in povem ti, da ta duhovni in trajni Noetov vesoljni potop nikakor ni manj nevaren življenju posvetnih ljudi kot nekdanji naravni v Noetovih časih.
7 Kako pa se lahko obvarujete pred utopitvijo v duhovnem vesoljnem potopu? Povem ti: kar je Noe storil telesno, storite vi zdaj duhovno in za vedno boste obvarovani pred utopitvijo v velikem in trajnem duhovnem vesoljnem potopu!
8 Z drugimi besedami povedano: Dajte po Božjem redu tudi svetu kar je svetnega, - toda predvsem Bogu, kar je Božjega!
9 'Noetova barka' je človekova prava ponižnost, ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega.
10 Kdor je prav ponižen in poln čiste, nesebične ljubezni do Boga Očeta in do vseh ljudi in se zmeraj živo prizadeva, da bi, kolikor se da, služil vsem ljudem v Božjem redu, plava čil in zdrav in najbolj varno preko sicer tako zlahka smrtonosnih valov vseh vesoljnih grehov; in na koncu te svoje zemeljske življenjske poti, ko bo zanj potop upadel in usahnil v svoje temne globine, tedaj bo njegova barka varno pristala na velikem Araratu živega Božjega kraljestva in bo postala tistemu, ki ga je nosila, večno prebivališče.«

14. Kako moramo gledati na zemeljske zaklade in kako jih uporabljati

1 (**Gospod**): »Poglej Mene! Ali Mi zdaj ni treba občevati s svetom? Jaz jem in pijem in svet Mi služi, kakor je nekoč potop služil Noetovi ladji! Sicer silno divja pod trdnimi stenami moje ladje, - toda pogoltniti je ne more nikdar!
2 Nič ne moreš zato, da je nekoč nastalo rimsko cesarstvo. Zdaj pač obstaja in ne moreš ga uničiti! Cesarstvo pa ima vendarle dobre zakone, ki prav dobro služijo ohranjanju reda in poniževanju ljudi. Če si misliš, da si gospodar, ki stoji nad zakonom in zaradi tega lahko nosi krono, si na napačni poti sam zase, četudi ne za ljudi, ki morajo zakon z vsemi njegovimi prednostmi in pomanjkljivostmi tako in tako izpolnjevati, ko je enkrat sankcioniran. Če pa tudi sebe postaviš pod zakon in se imaš samo za voditelja in izvrševalca, ki sta ga postavili država in nujnost, stojiš na pravem stališču in si iz duhovnega

materiala zakona gradiš ladjo, ki te mora nositi preko vseh še tako divjih poplav grehov sveta!
3 Če pa poleg tega še dejansko upoštevaš lahka pravila Mojega nauka, ki so prav dobro združljiva z vašo postavo, storiš tudi največ, kar je možno, za svojo dušo in dovolj za svojega duha. Če ti pa Jaz predstavim to kot zadostno, mi imenuj še nekoga, ki bi lahko to označil kot nezadostno!«
4 Reče **Cirenij**: »Toda pomisli, o Gospod, na sijaj in luksuz, v katerem moram živeti zaradi države, in pomisli, kaj si ravno prejle govoril o sijaju in luksuzu?«
5 Rečem **Jaz**: »Ali v svojem srcu ljubiš sijaj in luksuz sveta?«
6 Odgovori **Cirenij**: »O, niti najmanj; vse to mi je kot prava muka!«
7 Rečem **Jaz**: »No, kaj te potem moti prisiljeni sijaj in prisiljeni luksuz? Noben sijaj in noben okras ne more brez ljubezni tvojega srca postati škodljiv za dušo in duha! Toda če je tvoje srce vdano nečemu materialnemu, pa če bi bilo to pravzaprav še tako nično, je lahko duši in duhu prav tako škodljivo kot najtežja krona iz najčistejšega zlata in najdragocenejših draguljev.
8 Pri tem gre samo za razpoloženje srca; sicer bi morali nadvse smešno tudi sonce, luno in zvezde ljudem te zemlje šteti za greh, ker zelo sijajno svetijo in se bleščijo, in ker se jih človek vendarle prav gotovo veseli. Prav tako se lahko tudi ti, Moj ljubi Cirenij, pred ljudmi pošteno veseliš svojega sijaja, toda nikar domišljavo in zato neumno, zakaj to pogubi dušo in jo nazadnje ubije!
9 Saj je bilo vendar Salomonu dovoljeno in celo ukazano, naj se oblači s takšnim sijajem, kot ga pred njim ni nosil noben kralj in ga tudi za njim noben kralj ne bo nikdar več nosil. Dokler zaradi tega ni imel neumnega, domišljavega veselja, marveč pravo, v modrosti utemeljeno, je to veselje dvigalo njegovo dušo in njegovega duha. Ko pa je potem zaradi velikega razkošja postal domišljav in se ga je polastil napuh, tedaj je tudi pred Bogom in vsemi boljšimi ljudmi v vsem padel in se pogreznil v vse grehe razkošnega sveta, in njegova dela in dejanja so postala bedarija pred boljšimi ljudmi in prava gnusoba pred Božjim obličjem.
10 Povem tebi in tudi vsem drugim, da je za človeka, ki je na duši in duhu dozorel, celo dobro in koristno, če že na tej zemlji posnema sijaj nebes in ob njem pravično razveseljuje svojo čud; zakaj graditi je bolj hvale vredno kot rušiti. Toda samo na duši in telesu zreli ljudje naj počnejo kaj takega, da nezreli spoznajo, kaj vse zmore tisti, ki je zrel.
11 Kdor pa si zgradi palačo zaradi svoje časti in slave in nazadnje v svojem sijaju ljubi samega sebe, stori strašen greh proti svoji lastni duši in Božjemu duhu v sebi in pogubi sebe in vse svoje potomce, ki se potem že od rojstva imajo za veliko boljše od drugih ljudi.
12 Če pa se zaradi sijajnih palač srca njihovih prebivalcev pokvarijo in ob tem postanejo ošabna in polna zaničevanja takšnih ljudi, ki ne morejo stanovati v palačah, tedaj je spet bolje, palače pri priči porušiti in jih spremeniti v kupe ruševin.

13 Tako tudi sploh ni proti Božjemu redu, če si ljudje zgradijo kakšno mesto, v katerem živijo, delajo in ukrepajo v miru in slogi kot družina v hiši, in v vseh stvareh lažje podpirajo drug drugega kot če bi stanovali več ur narazen. Če pa se v nekem mestu razširi napuh, razkošje, želja po sijaju, nevoščljivost, sovraštvo, preganjanje in celo ubijanje, in uživaštvo, nečistost in lenoba, tedaj naj se to mesto takoj spet spremeni v kup ruševin in trohnobe, sicer bo postalo rastišče za vsakovrstna največja zla, ki bi sčasoma skoz in skoz okužila vso zemljo, tako kot predpotopni Hanoh in popotopni Babilon in veliko mesto Ninive! Kako velika so bila nekoč ta mesta, danes pa stoji na njihovem mestu samo nekaj zelo bednih koč! Kjer pa je nekoč stal Hanoh, tam je zdaj morje, tako kot na mestu stare Sodome in Gomore in desetih manjših mest v okolici teh dveh velikih, od katerih je bilo vsako večje kot današnji Jeruzalem, ki tudi ni več popolnoma tako velik kot je bil v Davidovih časih.
14 Kar pa se je zgodilo s tistimi mesti, se bo zgodilo tudi z Jeruzalemom, in tukaj jih je nekaj, ki bodo videli in sodoživljali grozoto opustošenja! Kot rečeno, bolje je nobenih takšnih mest, zato pa toliko več popolnoma živih duš kot takšno mesto, v katerem so človeške duše obsojene na popolno pogubo za čas in za večnost!
15 Torej, ljubi Cirenij, lahko imaš vse, kar nosi zemlja sijajnega in čudovito lepega na svojih prostranih tleh, in se lahko tega veseliš, hvaleč in slaveč Boga. Toda nikoli ne navezuj svojega srca na to; zakaj vsa ta zemeljski sijaj mora nekoč preiti zase in zate, ko boš časno zamenjal z večnim! Zakaj vsa materija navsezadnje ni nič drugega kot edino to, kar sem ti Jaz v enem prejšnjih govorov jasno in razumljivo razložil. - Povej, si s tem zadovoljen, in si to razumel tako, kakor se mora razumeti pred Bogom in pred vsem svetom?«

15. O pravi poti do cilja človekove popolnosti

1 Reče **Cirenij**: »Ja, zdaj mi že spet vse jasno; enkrat za vselej ne pomaga čisto nič. Tako kot obstaja za vsako travno bilko določen zakon, pod katerim in po katerem se lahko razvija, obstaja tudi samo en celotnemu človekovemu bitju prilagojen psiho moralni zakon[1], pod katerim more človek samemu sebi priboriti svojo popolnoma nevezano svobodno samostojnost, oziroma obstaja vedno samo ena in zmeraj nespremenljivo ista pot, po kateri lahko dosežemo svoj resnični in večni cilj; po nobeni drugi od nešteto mnogih poti svobode, po katerih bi človek tudi lahko moralno hodil, velikega, edino resničnega in od Boga določenega cilja ni mogoče nikoli doseči!
2 Da pa je sicer pot, ki si nam jo pokazal Ti, o Gospod, edina popolnoma prava in resnična, to uvidim zdaj tudi tako jasno in čisto, kot sije sonce sredi jasnega dne. Uvidim tudi, da lahko vsak človek, visok ali nizek, povsem brez zmote hodi po pravi poti, če le ima resno voljo za to; uvidim pa tudi, da sam iz sebe

[1] Prilagojen duševno nravni zakon

noben človek ne bi mogel najti te poti v polnosti resnice in tako popolnoma ustrezno vsem življenjskim okoliščinam. To mora ljudem, ki imajo pravo spoznanje, neposredno razodeti Božji duh!
3 Toda čeprav je pot zdaj zelo jasno označena, pa jo bo po mojem mnenju vendarle le redkokdo zares prehodil; zakaj, da bi to preprečile, so ravno preveč materialne posvetne uredbe čez to edino resnično in pravo pot postavile premočno zapornico, in mnogi, ki stopijo na to pot, se bodo zaleteli vanjo in se na pol poti obrnili, posebno, če ne bodo v kratkem času na sebi opazili kakšnega čudežnega uspeha svojega prizadevanja, kar pa ravno pri ljudeh, ki so bili prej že močno povezani z zunanjim svetom, ne bo šlo tako naglo, kot si v prvem trenutku mislimo.
4 Upam, da bom jaz po Tvoji posebni milosti pač dosegel ta sveti, veliki cilj; toda jaz sem samo eden, velika rimska država pa šteje zdaj mnogo milijonov. Kako in kdaj pa bodo vsi ti, ki so vendar tudi ljudje prav tako kot mi, dospeli na to pot?!«
5 K temu reče **mladi farizej**: »Najvišji zapovednik! To sem pravkar pomislil tudi jaz! Mi lahko že zdaj čisto mirno in veselo stopimo na to pot odrešenja; toda kako tisti številni milijoni, ki nimajo priložnosti, da bi zajemali pri izviru in se o vsakem dvomu pogovorili z velikim Mojstrom življenja samim?«
6 Rečem **Jaz**: »Tudi za to je poskrbljeno! Zakaj po Meni ostanejo nebeška vrata neprestano odprta in to, kar se zdaj tu pogovarjamo, bo po več kot tisoč letih možno slišati in zapisati prav tako od besede do besede, kot da bi se vse dogajalo pred očmi tistih, ki bodo skoraj dva tisoč let za nami hodili po tej zemlji; in o čemer bo v prihodnje kdo kakorkoli dvomil, o tem si bo lahko iz nebes priskrbel najjasnejši nasvet. Zakaj vnaprej bo vsakdo celo moral biti poučen od Boga in kogar Bog ne bo poučil, ne bo dosegel svetlobe polnega kraljestva resnice.«

16. O Jezusovem povišanju

1 (**Gospod**): »Jaz pa vam povem, da bo vendarle zmeraj težko ostati samo pri najčistejši resnici; zakaj posvetni razum, ki bo na različnih krajih dosegel veliko ostrino, ne bo uvidel, da sem po duhu lahko ravno Jaz tisti, ki je nekoč na Sinaju Mojzesu med bliskom in gromom dal postavo in mu narekoval pet knjig in, ki s Svojo modrostjo, oblastjo in močjo ohranja in vlada vso neskončnost! Celo marsikdo od vas, ki ste popolne priče vsega tega, kar se dogaja tukaj in kar se je tudi drugje zgodilo, ne more dojeti, da sem Jaz popolnoma eno z Očetom v nebesih. Kaj bodo o tem rekli šele veliki posvetni modrijani, če bo iz tisočih ust prišlo to pričevanje do njihovih ušes?!
2 Zato se bo tudi oznanjalo samo preprostim, ne pa modrim tega sveta; zakaj kar je pred svetom veliko, je gnusoba pred Bogom!
3 Preprosti, skromni človek, ki je še kar se da čistega srca, ima očitno tudi bolj svobodno dušo in v duši svobodnejšega duha in zato kmalu in zlahka razume

to, kar je duhovnega; toda posvetni modrijan, katerega duša je zabita s samimi materialnimi rečmi in nima več niti pojma o kakšnem Božjem duhu v njej, seveda ne bo razumel in doumel tega, kar večina vas že zdaj zlahka razume in skoraj v pravi globini dojema. Vendar kljub temu tudi vi še marsičesa ne razumete; toda po Mojem povišanju boste popolnoma razumeli!«
4 Tu takoj vpraša **Cirenij**: »Kakšno povišanje misliš? Boš morda na zemlji povišan in kronan za kralja vseh kraljev?«
5 Rečem **Jaz**: »Da, toda ne za kralja sveta in tudi ne z zlato krono! Mar ne bi imel oblasti, da bi si vzel zemeljsko kraljestvo, ki bi segalo daleč preko vseh koncev te zemlje? Le kdo bi Mi lahko to preprečil?
6 Ali ni obstoj vseh stvari v roki Mojega Očeta, ki je v Meni tako, kakor sem Jaz v Njem in prav tako življenje vseh ljudi? Kolikokrat pa bi ti lahko zajel sapo brez volje Mojega duha, ki edini vse oživlja in ohranja?!
7 Kaj je v Noetovem času koristila ljudem vsa njihova moč in prefinjena vojna umetelnost?! Glej, Moj duh je poslal nad vse kralje in njihova ljudstva poplave, in vsi so bili pokopani!
8 Kaj je koristila mogočnemu faraonu vsa njegova velika vojska? Moj duh je popeljal Izraelce po suhem skozi Rdeče morje, faraonovo vojsko, ki jih je zasledovala, pa je utopil!
9 Če bi torej hotel biti kralj te zemlje, le katera oblast bi Mi lahko to preprečila?
10 Toda takšna misel naj bo daleč od Mene, pa tudi od vseh tistih, ki hočejo biti resnično Moji posnemovalci; Mene čaka čisto drugačno povišanje in kronanje, o katerem pa boš podrobneje izvedel šele tedaj, ko se bo zgodilo. Nekaj namigov pa sem ti že tako in tako dal takoj na začetku tega našega pogovora; ko se jih boš spomnil, si boš ostalo lahko mislil sam!«
11 Reče **Cirenij**: »Toda Gospod, zdaj zagotovo vem, kdo in kaj si in kaj vse zmoreš, - zato pa še vedno v bistvu ne razumem prav dobro, zakaj pri vsej Svoji vsemogočnosti, kakor vemo bežiš tako pred Herodovim kot tudi pred tempeljskim zalezovanjem!?«
12 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, to vprašanje bi si lahko zdaj čisto lepo prihranil! Prvič, ker sem ti ga že v Nazaretu več kot dovolj pojasnil, drugič pa bi končno vendarle že lahko iz Mojih govorov spoznal, da nisem prišel na ta svet zato, da bi mrtve naredil še bolj mrtve, kot že so, temveč zato, da bi jih povsod ponovno oživil; Jaz torej nikogar ne sodim. Prišel sem namreč zato, da bi vso sodbo, ki je bila sklenjena nad to zemljo, vzel Nase in s sodbo, ki sem si jo naložil, naj bi vsi ljudje našli popolno odrešenje od večne smrti.
13 Torej nisem prišel zato, da bi pretepal, marveč samo zato, da bi vse mogoče rane s tisočerimi zli obteženega človeštva ozdravil, ne pa da bi mu zadal še globlje in hujše.
14 Mar meniš, da se izmikam Svojim preganjalcem iz strahu? O, če bi to mislil, bi se močno in grobo motil! Poglej teh nekaj najhujših zločincev! Resnično, po Mojzesu in po vaši postavi so zaslužili stokratno smrt; in kljub temu ne dovolim, da bi jih ubili, temveč naj bodo tudi oni deležni milosti iz nebes. Če

bodo milost uporabili v svoj prid, bodo deležni tudi Mojega kraljestva; če pa bodo potem ponovno padli, naj sami sebi pripišejo, če jih bosta ubila prekletstvo in strogost postave! Glej, postava traja vedno, milost pa pride stiskanim na pomoč samo od časa do časa; če pa milosti ne spoštujejo, tedaj se morajo spet zadovoljiti s postavo.«

17. O moči Gospodove volje in svobodi človekove duše

1 (**Gospod**): »Glej, ti si nosilec vse rimske postave, vse oblasti in vse moči za vso Azijo in del Afrike in kljub temu je tu odvisno od Moje volje, ali bodo zločinci obsojeni ali izpuščeni in ti ne moreš storiti nič proti Moji volji.
2 Tako bi Jaz lahko tudi vse ljudi na svetu s Svojo voljo primoral, da delajo dobro; toda to bi bila sodba, ki bi svobodnega človeka spremenila v stroj.
3 Ti pa kljub temu nisi stroj, ker uvidiš, da je to, kar storiš na Mojo besedo, v skladu z Božjim redom in edino popolnoma prav; in če česa še ne razumeš, vprašaš in potem ravnaš iz svojega spoznanja; to pa potem ni prisila od zunaj navznoter, marveč od znotraj navzven, kar je popolnoma v skladu z redom svobodnega življenja.
4 Če te Moja volja sili, si zvezan suženj, če pa te sili tvoja lastna volja, si svoboden; tvoja volja namreč hoče tisto, kar tvoj razum kot vid tvoje duše spozna za edino resnično in dobro! Toda s svetom bi bilo drugače; če bi bil prisiljen ravnati po Moji volji; ne bi poprej spoznal, kaj je edino dobro in resnično, in njegovo ravnanje bi bilo potem podobno ravnanju živali in pravzaprav še slabše. Žival je na takšni stopnji, da prisila, ki je vsajena v njeno naravo, ne more njeni duši povzročiti nobene nadaljnje moralne škode, ker živalska duša še zdaleč ne more imeti opravka s svobodnim moralnim zakonom; toda duša svobodnega človeka bi zaradi notranje mehanične prisile utrpela največjo škodo na svojem bistvu, ker bi sojena živalskost bila povsem v nasprotju z njeno svobodno moralno naravo.
5 Iz tega pa lahko zdaj, moj ljubi Cirenij, več kot jasno uvidiš, zakaj navidezno vedno bežim pred tistimi, ki Me preganjajo in jim grem s poti, kjer in kakor je le mogoče, ne da bi se morda varoval pred njihovim nemočnim besom, marveč da bi jih kot Svoje slepe in neumne otroke obvaroval pred večnim pogubljenjem.
6 Če pa vidim, da so kakšni ljudje, ki Me preganjajo, v sebi boljše narave in lahko ob pravi duhovni luči spoznajo resnico in pravo dobroto, ne bežim pred njimi, marveč jim dovolim, da pridejo k Meni, kjer jih potem poučim, da spoznajo svojo noč in sodbo in končno postanejo ljudje po Božjem redu. Živi primer o tem imaš pravkar v tridesetih mladih, toda telesno močnih preganjalcih Moje strah vzbujajoče osebe. Gotovo jih ne bi dovolil pripeljati semkaj, če ne bi, ko so bili še daleč od tu, vedel, da so njihova srca pripravna Zame.

7 Naravne sile so jih po Moji volji morale privesti semkaj; toda njihova duša zaradi tega ni bila prisiljena. Zdaj pa, ko so tukaj, jih bomo poučili, njihov razum bo postal bolj razsvetljen in potem bodo gotovo svobodno izbrali tisto, kar koristi njihovi duši.
8 Glej, približal se je čas, ko bo sonce kmalu začelo pošiljati svoje žarke čez obzorje, in nihče od vas se še ni spomnil, da bi glasno izrazil potrebo po telesnem nočnem počitku! Le zakaj ne? Glej, zato ker danes Jaz tako hočem! Toda to spet ni prisila duše, marveč le prisila materije, ki mora dlje kot običajno služiti duši. To prisilo pa sem vam in Sebi naložil predvsem zaradi teh tridesetih in nihče izmed vas ne bo mogel reči o sebi, da je zaspan in utrujen. Z našim bedenjem pa smo rešili teh trideset bratov dvakratno: telesno in duhovno. Zato sta naš trud in naše bedenje mnogokratno poplačana in bosta vnaprej poplačana še bolj; tu torej zunanja prisila gotovo ne škoduje nobeni duši. Če pa bi Jaz te duše nasilno prignal v pravo svetlobo, bi bile goli stroji, in nobeno njihovo dejanje ne bi imelo zanje nobene druge vrednosti, razen notranje, uporabne vrednosti kakšnega stroja ali orodja.
9 Kaj npr. koristi sekiri, da dobro seka, in žagi, da dobro žaga? Vse to koristi samo človeku, ki ima svobodno in spoznanja polno zavest in zna razlikovati, kaj je potrebno, dobro in koristno. - Ali kaj koristi slepemu svetloba in kaj hromemu dirkališče? Nekaj koristi samo tistemu, ki se zaveda najprej samega sebe, nato potrebe, rabe, uporabe in iz tega izhajajoče koristnosti.
10 Tako je tudi z duhovno svetlobo. Zaradi svete svobode človekove volje ne more in ne sme biti nikomur nič na skrivaj vlito, marveč je treba svetlobo postaviti prosto na določen kraj, kjer jo lahko vsakdo opazi. Kdor jo hoče uporabiti, jo lahko uporabi brez ovir; kdor pa je noče uporabiti, jo lahko v svoji svobodni volji tudi pusti, enako kot se to dogaja tudi s sončno svetlobo, ki rojeva dan. Kdor jo hoče uporabiti, jo uporabi za kakšno delo; kdor pa hoče biti ob vsej jasnosti sončne dnevne svetlobe len, naj bo, in to ni svetu v nobeno posebno škodo. Zakaj svetloba ne sili nobene s svobodno voljo obdarjene duše k nikakršnemu dejanju.
11 Jaz imam dovolj oblasti, da bi vaša spoznanja drugače uglasil in naredil iz vaše svobodne volje na vse strani zvezano tovorno živinče, in tovorno živinče bo čisto ponižno hodilo, kamor ga bo usmerjal povodec Moje vsemogočnosti; toda v samem sebi bo mrtvo. Če pa vas poučujem in vam kažem in dajem pravo svetlobo, ste pri tem svobodni in lahko svetlobo sprejmete ali jo pustite. - Razumeš to, Moj ljubi Cirenij?«
12 Reče ta (**Cirenij**): »Ja, zdaj razumem tudi to in mislim, da sem uvidel razlog, zakaj si Ti, o Gospod, izvolil stan nizkosti, da bi vse ljudi poučil o njihovem edinem pravem namenu in kako ga lahko dosežejo. Da pa poleg tega in pravzaprav za te stvari dobimo toliko močnejšo vero in jasnejše spoznanje in prepričanje, opravljaš povrh še edino Tebi mogoča dela, ki dajejo Tvojim besedam še več teže in močnejšo luč. In tako delaš vse za resnično posvečenje življenja ljudi v največjem redu, in Tvoje vedenje in ravnanje se mi zdi ravno

tako, kot da bi bilo to pri Tebi že od vekomaj predvideno. Glede tega se lahko morda tudi motim, kar pa bi težko verjel.«
13 Rečem **Jaz**: »Ne, ne, tu se niti najmanj ne motiš; zakaj Božji red mora biti večen! Če ne bi bil večen, tudi ne bi bil red in resnica; zakaj resnica mora večno biti in ostati resnica in mora biti zaradi tega tudi od vekomaj predvidena. - Zdaj pa nekaj povsem drugega!«

18. Zapisovanje Gospodovih govorov

1 (**Gospod**): »Marko, no glej zdaj, ko jutranja zora že začenja barvati vrhove gora, da dobimo kakšen zajtrk; zakaj s praznim želodcem se ne bomo bližali peterim zločincem! Ti nas bodo še pošteno namučili, dokler ne ozdravijo! Ko pa ozdravijo, mora biti za njihovo okrepčilo pripravljeno sol, kruh in vino; po ozdravitvi bodo namreč zelo slabotni. Toda sol, kruh in vino jim bodo kmalu dali pravo moč!«
2 Reče **Marko**: »Gospod, takoj bom za vse poskrbel!« - Nato pri priči ukaže svoji ženi in svojim otrokom, naj se pridno zavrtijo po kuhinji, da bo ob pravem času vse povsem pripravljeno. Žena, dva sinova in štiri hčere takoj pohitijo v kuhinjo in se prizadevno lotijo dela; tudi nekaj Mojih učencev jim pomaga čistiti ribe, kar kot ribiči dobro znajo.
3 Matej in Janez pa zdaj prebereta vse, kar sta od Mojih nočnih govorov zapisala, pri tem pa na žalost ugotovita, da sta v svojem sicer zelo marljivem zapisovanju vendarle pustila velike luknje.
4 Janez Me zato prosi, naj jima izpuščeno narekujem. Toda na Moj namig se za to ponudi Rafael in v trenutku dopolni vse izpuščeno. In, ko nato oba še enkrat prebereta svoje zapiske, ne odkrijeta nobenih lukenj več, in vse je v najlepšem redu.
5 Tudi Simon Juda pregleda spise in ugotovi, da so, kolikor se on spominja, vsi govori in nauki, ki so bili to noč bogati kot komaj kdaj, zabeleženi in da nič ne manjka. Tudi rešitev trideseterice je natančno opisana in učenci so tega zelo veseli.
6 Cirenij pa tudi izrazi željo, da bi dobil prepis tega in obljubi tistemu, ki bi to zanj prepisal, dober honorar!
7 Tu je takoj pri roki Juda Iškariot in ponudi Cireniju svoje usluge.
8 **Jaz** pa Judu prepovem takšno sebično umazanijo in rečem Cireniju: »Glej tam Rafaela; daj mu samo nekaj pisarskega materiala in on bo to najhitreje opravil!«
9 Cirenij takoj pokliče svoje služabnike, jim naroči, naj prinesejo pravo količino nepopisanih pergamentnih zvitkov in jih v ta namen izroči **Rafaelu**; ta pa se teh zvitkov komaj pošteno dotakne in reče Cireniju, ko mu vrne zvitke: »Tvoja želja je že izpolnjena; zdaj lahko primerjaš zvitke z zapiski obeh učencev, ali kaj manjka!«

10 Cirenij pregleda zvitke in vidi, da so zares vsi popisani, in se seveda čudi, saj pri vsej svoji siceršnji modrosti vendarle ne more dojeti takšne hitrosti.
11 Zdaj pa pregleda zvitke tudi trideset farizejev in levitov in njihov govornik, ki se imenuje **Hebram**, reče: »Ja, kar sem zdaj videl in prebral, je od besede do besede natančno tisto, kar in kakor smo tukaj govorili; to pa, kako more angel v trenutku zelo razločno in lepo čitljivo popolnoma popisati več zvitkov, naj nas sploh ne briga in o tem tudi ne bi zaman razmišljal, ker sem že vnaprej več kot prepričan, da tu ne bom prišel nikamor. Zakaj mi smrtniki bomo neumrljivost docela dojeli šele tedaj, ko bomo nekoč povsem neumrljivi, in tako bomo dejanja duhov do kraja razumeli šele tedaj, ko bomo nekoč sami zares čisti duhovi; v svojem mesu pa tega nikoli ne bomo povsem zmogli.
12 Zato je bolje, da o takšnih pojavih sploh ne razmišljamo več! Saj je vendar toliko stvari in pojavov v naravnem svetu, ki jih noben smrtnik ne bo nikoli do kraja razumel. In če bi on, neumni človek začel o tem razmišljati, bi moral v kratkem času znoreti! Nebeškim duhovom je to gotovo zelo jasno, in nam bo lahko sčasoma tudi postalo jasneje kot zdaj, če pa bi hoteli že zdaj jasno spoznati, bi očitno morali postati čutno zmedeni! Zato resnično rad pogledam kakšen čudež; sploh pa me ne mika, da bi o njem še kaj razmišljal. In če bi tudi zares kaj razumeli o tem, bi tega vseeno ne mogli posnemati; in če tega ne moremo, nam polovični uvid koristi prav toliko kot nič!«
13 Reče **Cirenij**: »V določenem materialnem oziru imaš seveda prav; toda vsaj meni ni kaj posebej do posnemanja, pač pa do tega, da bi lahko, ker v meni vendar prebiva tudi neumrljiv duh, ravno z ozirom na mojega duha opazoval tudi duhovne stvari z nekaj več kot le s trdno zavezanimi očmi, in zdaj me na vseh koncih in krajih mojega bitja srbi, da bi iz ust Modrega med nami izvedel vsaj nekaj o tej angelskem hitrem pisanju! Zato bom poskusil usta tega Modrega pripraviti do govorjenja; zakaj naše govorjenje o tem ni nič drugega kot mlatenje prazne slame. Mi gotovo ne bomo odkrili nič pametnega, medtem ko nas bodo usta Modrega takoj spravila v strmenje.«
14 Reče **Hebram**, nekoliko židane volje: »To gotovo, toda naše strmenje bo nazadnje pomenilo, da govor Modrega razumemo prav tako malo kot ta čudež sam brez razsvetljevalnega govora modrih ust! Kajti za to, da bi razumel modrost, moraš biti tudi sam bolj ali manj moder. Z golim še tako zdravim razumom še zdaleč ni mogoče razumeti modrosti v njeni globini; gotovo lahko dobimo nekoliko pojma o stvari, kaj več pa ne. Salomonova Visoka pesem, in on je bil modrijan, je tako rekoč zdravemu človeškemu razumu še najbližja. Če jo beremo, mislimo, da jo tudi razumemo; ko pa začnemo potem pošteno razmišljati o njej, kmalu pridemo do žalostnega spoznanja, da navsezadnje vendarle nismo nič razumeli! Majhen preizkus o tem naj opraviči moje prepričanje!«

19. Salomonova Visoka pesem

1 (**Hebram**): »V četrtem poglavju pravi Salomon: *'Glej, moja prijateljica, lepa si, glej, kako si lepa! Tvoje oči so kot oči goloba med tvojimi kitami. Tvoji lasje so kot črede koz, ki jih stržejo na Gileadski gori. Tvoji zobje so kot čreda ovac z ostriženo volno, ki prihajajo s kopanja, vsakokrat imajo dvojčke, jalove ni med njimi. Tvoje ustnice so kot škrlatna vrvica in tvoja govorica ljubka. Tvoja lica so kot praska na granatnem jabolku med tvojimi kitami. Tvoj vrat je kot Davidov stolp, zgrajen z nasipom, na katerem visi tisoč ščitov z vsakovrstnim orožjem močnih. Tvoji dojki sta kot dva mlada srnina dvojčka, ki se paseta med vrtnicami, dokler ne zasije dan in se umakne senca. Šel bom h gori mire in h griču kadila. Seveda si lepa in madeža ni na tebi. Pridi, moja nevesta, z Libanona, pridi z Libanona! Vstopi, stopi z vrha Amane, z vrha Senirja in Hermona, iz levjih votlin, z gora leopardov! Zavzela si moje srce, moja sestra, ljuba nevesta, z enim svojim pogledom, z eno svojih ogrlic. Kako lepe so tvoje dojke, moja sestra, ljuba nevesta! Tvoje dojke so prijetnejše od vina in vonj tvojih mazil presega vse dišave. Tvoje ustnice, moja nevesta, so kot kapljajoči med iz satovja, med in mleko sta pod tvojim jezikom in vonj tvojih oblačil je kot vonj Libanona. Moja sestra, ljuba nevesta, ti si zaklenjen vrt, zaklenjen izvir, zapečaten vrelec. Tvoje krilo je kot gaj granatovcev z žlahtnimi sadeži, cipra z nardami, narde z žafranom, kolmeža in cimeta z vsakršnim drevjem kadila, z miro in aloo in z vsemi najboljšimi dišavami; kot vrtni studenec, kot vrelec žive vode, ki teče z Libanona. Vzdigni se, severni veter, in pridi, južni veter, zapihaj skozi moje vrtove, da se bodo cedile dišave!'*«

2 Glej, visoki Cirenij, približno tako se dobesedno glasi četrto poglavje Visoke pesmi modreca Salomona, ki se zdi še najlažje razumljivo; in jaz ti dam vse zaklade sveta, če mi moreš s svojim še tako zdravim človeškim razumom razložiti vsaj en stavek od tega!

3 Kdo je ta sestra, ljuba nevesta, ki se vedno znova pojavlja in bi bila, če je takšna, kot jo hvalevredno opisuje Salomon, strašilo za vse ljudi, v primerjavi z njo bi celo poganska Meduza morala biti še prava Venera?! Skratka, za človekov razum je to vendar nesmisel vseh nesmislov; kakšen prispodobni pomen pa se morda skriva v tem, tega ne razreši noben človeški razum, temveč spet samo modrost! Kdor ima to modrost, bo razumel, kdor je nima, pa kaj takega tako in tako ne bere, in če bi bral, naj o tem nikar ne razmišlja naprej; zakaj bolj ko bo razmišljal o tem, manj bo razumel. Jaz sem se Salomonovo Visoko pesem celo naučil vso popolnoma na pamet, da bi jo tako bolje razumel, toda zaman; šele postopno sem vedno jasneje spoznaval, da sem kakor vol pred goro.

4 Zato raje apeliraj na jasni razum naših tovarišev kakor na njihovo gotovo veliko modrost! Zakaj, če ti bodo iz svoje modrosti razložili hitro pisanje našega angela, boš o tem razumel prav toliko kot razumeš o četrtem poglavju Salomonove Visoke pesmi; Če pa ti nekdo to razloži iz zdravega razuma, če je

kaj takega seveda sploh mogoče, no, boš o tem razumel ravno toliko, kot sploh lahko materialno razumemo nekaj čisto duhovnega. Po mojem pa tudi tako ne bomo ne vem koliko napredovali!«
5 Reče **Cirenij**: »To že vidim, da sploh nisi neumen človek; zakaj veliko pove že to, da si si takšen Salomonov, - materialno vzeto - najhujši nesmisel vseh nesmislov tako dobesedno zapomnil. Zakaj tu je bilo toliko najbolj obnošenega nesmisla, da mi kaj podobnega še nikoli ni prišlo na ušesa! Toda ne glede na to me začenja zdaj ta največji nesmisel vznemirjati bolj kot prejšnje angelovo hitro pisanje. Le kaj je hotel ta znani judovski Krez s tem povedati? Je bila to res ljubezenska izpoved kakšni judovski lepotici, ki je po njegovih primerjavah morala biti prav čudna? Ali pa to pomeni kaj povsem drugega? Kaj, - to je drugo vprašanje! Obstaja za to kakšen ključ? Če kakšen obstaja, bo naš Gospod in Mojster gotovo še najprej vedel za to! Zato raje takoj h kovaču kot h kladivu!«
6 Reče **Hebram**: »Tudi jaz tako mislim in zato stori to! To me zanima še bolj kot moje prihodnje življenje onstran groba.«
7 Nato se **Cirenij** obrne Name in reče: »Gospod, si slišal četrto poglavje Salomonove Visoke pesmi? Povej mi, je v tem kaj zdrave pameti, ali pa je to, kar se zdi, namreč največji nesmisel?!«
8 Rečem **Jaz**: »Moj prijatelj, v tem je zelo dober, čeprav zelo globok pomen! Salomon ga je zapisal, kakor mu ga je narekoval duh; toda on sam ga navsezadnje tudi ni razumel veliko bolje kot zdaj ti. Zakaj beseda modrosti mu je bila sicer dana, ne pa obenem tudi polno spoznanje. Tudi njemu se je marsikaj zdelo skitsko[1]; zakaj to, kar je zapisal, je bilo v prispodobah povedano za ta čas.
9 Rešitev in ključ za to pa je Ta, ki zdaj s teboj govori; beseda pa, beseda večne Ljubezni od vekomaj, torej najčistejša Božja ljubezen do vas ljudi, je lepa nevesta, resnična človekova sestra in njegova ljuba prijateljica! Beri Visoko pesem s tem ključem, pa jo boš razumel in našel v njej najčistejši pomen! Razumeš, doumeš zdaj kaj od Salomonove modrosti?«
10 **Cirenij** pogleda Hebrama in reče: »Čutiš, mladi salomonist, od kod začenja pihati veter? To so čisto drugi zvoki, kot jih prepevajo v jeruzalemskem templju! Skratka, ker imam zdaj ključ, bom doma študiral Salomona od besede do besede!«
11 Reče **Hebram**: »Ključ je videti resničen in popolnoma pravilen; toda vse se z njim še ne bo dalo odpreti! Zvezde tudi vidimo, in prej nam je Mojster v svojih govorih navrgel tudi marsikaj ključnega - tudi angel je omenil nekaj pomembnega; kaj pa vemo nadaljnjega o tem? Razloži mi, kaj je pravzaprav lepa zvezda jutranjica, ki je danes zjutraj tako svetlo sijala! In glej, kakor malo mi moreš z angelovim ključem razložiti zvezdo jutranjico, prav tako malo boš s ključem najskrivnostnejšega Mojstra prišel do ozadja celotne Salomonove

[1] • Skiti, v antiki prebivalci južnoruske stepe.

modrosti! Tam je tudi veliko in različnih podob, do katerih pravi ključ nosi v sebi le duh; da pa bo ključ, ki ti ga je dal Mojster, na splošno že pravi, o tem od tega trenutka dalje niti najmanj ne dvomim in z njim si bom tudi sam poskusil nekaj razvozlati.«
12 Nato Me **Cirenij** spet vpraša: »Gospod, kaj naj si mislim o Hebramovem govoru?«
13 Rečem **Jaz**: »On govori dobro in resnično; in če je tako, potem že veš, kaj o tem misliti. Toda zdaj pustimo to; glej, zajtrk je namreč pripravljen! Naši udje potrebujejo okrepčilo in tako se bomo najprej okrepčali in potem odšli k zločincem; zakaj zdaj so že skoraj zreli za ozdravitev!« - Nato so že prinesli na mize veliko količino rib in kruha in vina.

20. O jedi gostov pri zajtrku

1 Ko mladi farizeji in leviti vidijo mize, bogato obložene z najbolje pripravljenimi ribami, s kruhom in vinom, reče **Hebram**: »No, učenci mojstra iz Nazareta pa sploh ne živijo ubožno! Zdaj pa ni nobenega razloga, ki bi nas še naprej zadrževal, da postanemo najprej rimski vojaki, takoj nato pa z dušo in telesom tudi njegovi učenci! Kako pogosto smo se morali v templju postiti v večjo Jehovovo čast, tu pa se ne postijo, čeprav je danes na predsabat pri Judih zapovedan strogi post! In kljub temu Bogu prav gotovo ni povzročena nobena nečast, sicer usta zdaj tudi našega Gospoda in mojstra iz Njegovega Božjega duha ne bi tega zapovedala! Skratka, kar reče in hoče, to bomo tudi zmeraj storili, pa če se nam bo zdelo sladko ali kislo! Zakaj tisti Duh, ki da Svojemu soncu vziti na sabat prav tako kot na delavnik in s Svojimi vetrovi ne pozna praznika, je gotovo višji od neumnega duha našega templja, ki je nekoč za pravo posvečevanje sabata zapovedal tri predpraznične in tri po praznične dneve. Ker pa ima teden s sabatom vred samo sedem dni, se je potem pojavilo vprašanje, kdaj v takšnih okoliščinah sploh delati! Slepi zakonodajalec je uvidel svojo neumnost in pozneje se je dalo z njim precej pogajati! Mir njegovemu pepelu!
2 Skratka, iz našega novega Mojstra in Gospoda se na vseh straneh kaže pravi Božji duh, in zato hočemo biti in bomo tudi mi Njegovi učenci na življenje in smrt, v dobrem in zlu; templju pa bomo za večne čase obrnili hrbet! Amen. Tako naj bo in tako se bo zgodilo! Postili smo se že dovoljkrat in nismo s tem nič dosegli; na naših potovanjih pa smo opustili neumni, pretirani post, jedli in pili smo tudi na predsabat in ob dnevih mlade lune in na ta novi človeško razumni način smo dosegli najvišje, kar je človeku dano doseči. Zato torej le veselo in s korajžo! Mi že imamo obljubljenega Mesija, tempelj pa Ga v sedanjem stanju še lep čas ne bo videl; in tudi, če Ga vidi, Ga vendar gotovo ne bo prepoznal. Mi pa Ga imamo in Ga spoznamo; in zato glasno vriskamo in govorimo: Hozana Tistemu, ki smo Ga našli! Edino Njemu vse naše spoštovanje in ljubezen!«

3 Reče **Julij**: »Tako je prav, temu se pridružim tudi jaz in še dodajam: Blagor in blagoslov vsem ljudem dobre volje!«
4 Reče **Cirenij**: »Da, blagor vsemu svetu in milost od zgoraj, in slavljeno naj bo ime našega Zveličarja, ki se imenuje Jezus! Pred tem imenom naj v prihodnosti pripognejo svoje koleno vsa ljudstva zemlje, vsi nebeški angeli in vsi, vsi duhovi pod in nad zemljo!«
5 Nato angel, Jara, Jozue, Ebal in vsi učenci izgovorijo glasen »Amen!«.
6 Za tem pa rečem **Jaz**: »In zdaj, Moji prijatelji in bratje, bomo jedli in pili; zakaj čas za ozdravitev peterice težkih se približuje!« - Nato so vsi korajžno segli po ribah, kruhu in nazadnje po vinu.
7 In tako smo v kratkem času pozajtrkovali in to z očitno največjim tekom na svetu; ribe so bile namreč pripravljene tako okusno, da so bolj kot običajno vabile k jedi. Tudi Moja Jara je pošteno poprijela in njen Rafael nič manj, kar je opazilo več mladih levitov in farizejev, tako da so se začeli med seboj vpraševati, kako da angel, ki bi vendar moral biti najčistejši duh, s pravo volčjo lakoto použije ribe in kruh in vino, in vzpodbuja k jedi tudi svojo ljubko učenko, ki ji sploh ni nerodno, da ga pri tem pošteno posnema.
8 **Hebram** pa reče svojim tovarišem: »Le kako se lahko temu čudite? Dobri angel, ki je prej s tako neznansko lahkoto opravil s trideset funtov težkim kamnom in to s svojimi najnežnejšimi prsti, bo pač toliko lažje opravil z mehkimi ribami, kruhom in vinom! Da pa se mu njegova ljubka učenka precej približuje pri velikem teku, za to je vzrok v njeni hitri rasti; zakaj deklici po videzu ne bi prisodil niti petnajst pomladi, pri tem pa je že krepka kot kakšno dekle dvajsetih poletij, in to povzroča dobra prehrana. Cirenijev (posvojeni) sin, ki sedi med požrešnico in še bolj požrešnim angelom, ima sicer tudi velik tek; vendar ga deklica in angel silno prekašata! Toda za deklico je škoda, da je tako požrešna! Sicer je zelo lepe postave in govori z zelo velikim navdušenjem; toda požrešnost ji jemlje zelo veliko njenih čarov. - Tudi naš Mojster zelo ročno je in pije. Sicer pa to ni nenavaden pojav pri velikih duhovih; vsi, ki sem jih še spoznal, so bili zmeraj bolj ali manj krepki jedci in tudi pivci! Sicer to, kako se tu je in pije, ni ravno preveč, z izjemo angela, ki je resnično spravil pod streho že toliko kot mi vsi skupaj! Čudno pri tem je, da najčistejši duh používa materialno hrano tako, kot jo jemo mi! Pravzaprav bi res rad vedel, ali použito potem tudi na naravni način s tako imenovano veliko potrebo spravi iz sebe, ali pa vse zaužito sprejme v svoje bitje?«
9 Reče **Julij**, ki sedi v Hebramovi bližini in mu ti pogovori niso ušli: »Kakšne neumnosti pa spet čvekate med seboj, ker ne poznate narave stvari! Glejte, Rafael je duh, ki ga v njegovem prastanju ne bi mogli videti in z njim govoriti; da pa se lahko po izrednem Gospodovem dovoljenju med nami ljudmi manifestira kot človek, mora svoje čisto duhovno bitje obdati z neke vrste lahko materialno ovojnico in kot eden najmočnejših nad duhov potrebuje zmeraj veliko te lažje materije, ki jo takoj spremeni v svoje bitje, da lahko ostane med nami viden. O izločanju zaužite jedi v njegovem morebitnem

drobovju ni govora, ker on vse zaužito spremeni zgolj in samo v svoje bitje, in to že v svojih ustih. In vidite, tako je s to stvarjo! Zato ne govorite takšnih neumnosti med seboj!
10 Nadvse ljubka Jara, modra hči gostilničarja Ebala iz Genezareta, ki sedi tik pred angelom, pa danes je nekoliko več kot kdaj koli zaradi tega, ker ji je Gospod gotovo skrivaj tako svetoval zaradi ozdravitve petih glavnih zločincev, ki bo gotovo zelo znamenita, ker se On, ki je že mrtve obujal, celo sam pošteno pripravlja na to, kar po mojem vedenju ni še nikoli storil, in nas je že včeraj opozoril, da bo ozdravitev težka in jo je zaradi uspeha treba dobro in smotrno pripraviti! Najverjetneje zaradi tega tudi On danes je več kot kakšen drug dan. Vam je zdaj spet jasno?«
11 Reče **Hebram**: »Hvala Bogu, ja, ljubi visoki prijatelj in zaščitnik! Samo nekaj svetlobe v pojav ter okrog njega, in čudežno na njem postane nazadnje nekaj čisto naravnega! Zato, če se bomo v prihodnje še morda preveč čudili kakšnemu čudežnemu dogodku, pripiši takšno začudenje naši neumnosti! Kajti samo neumnost se lahko čudi nečemu, česar ne more razumeti; pravi modrosti pa čudenje niti v sanjah ne more pasti na pamet, ker ji je ves potek stvari popolnoma znan. Nas trideset pa še zelo tiči v vsej neumnosti, in zaradi tega je še veliko, čemur se lahko čudimo ob strani našega velikega Mojstra, zdravnika in z vso pravico našega obljubljenega Mesija! - Toda zdaj kaže, da vstaja in se odpravlja, in zato se bomo začeli lepo pripravljati tudi mi!«
12 Rečem **Jaz**: »Ja, čas je za to, da odidemo ven; zato vstanimo in pojdimo vsi na obalo, kjer nas čaka onih pet!«
13 Ko to izrečem, po dolgem sedenju vsi vstanejo s sedežev in pohitijo z Menoj k obali.

21. Ozdravitev petih obsedenih roparskih morilcev

1 Ko pridemo do peterice, ti zaženejo strašen vik in krik in začnejo preklinjati vse, kar se jim bliža.
2 **Jaz** pa končno namignem, naj vojaki, Julij in Cirenij stopijo nekoliko bolj nazaj in rečem ostalim vojakom: »Odvežite jih; zakaj v takšnem stanju se ne da z njimi nič narediti!«
3 Vojaki pa pripomnijo, da to tukaj ne bi bilo primerno, ker je peterica premočna in preveč besna; njihova izpustitev bi povzročila več hudega, kot če bi med ljudi spustili kakšnih dvajset tigrov!
4 Rečem **Jaz** zdaj ukazovalno: »Zapovedujem vam, da precej storite, kar sem vam naročil; neizpolnitev Moje zahteve vas lahko zelo hitro pahne v veliko nesrečo!«
5 Po tej Moji grožnji vojaki končno vendarle storijo, toda z veliko previdnostjo, kar sem jim zapovedal za ta trenutek.
6 Ko je zdaj **peterica** svobodna, planejo pred Mene, padejo na svoje obraze in kličejo: »O Ti vsemogočni Sin Davidov, ko si nas že tako daleč rešil, o odreši

nas popolnoma večnega pogubljenja! Telesne smrti se ne bojimo, pač pa večnega pogubljenja! V tej noči smo ob vsem našem strašnem telesnem trpljenju imeli tudi videnje trpljenja pogubljenih duhov v peklu! In zato Te prosimo, da nas za vse naše zločine mučiš z vsemi mogočimi mukami sto let na tej zemlji v naših hudobnih telesih - samo prizanesi nam s strahotnim večnim trpljenjem in peklenskimi mukami, ki so nepopisno strašne!«
7 To je bil govor resničnih duš teh petih v trenutku, ko so počivali hudiči, ki so se bili polastili njihovih teles in ki so jim tudi morali pokazati svoj pekel v vsej strahotni goloti; toda takoj nato se oglasijo **hudobci** v telesih peterice in govorijo kot tisočglasno iz ust peterice: »Kaj hočeš tu, ti bedni krotilec mušic? Se hočeš morda celo spustiti v boj z nami vsemogočnimi bogovi? Le poskusi in to bo tvoj poslednji boj! Odstopi, bednik, sicer te raztrgamo v najmanjše prašne delce in te potem izročimo vsem vetrovom!«
8 Rečem nato **Jaz**: »S kakšno pravico mučite teh pet ljudi že toliko let? Kdo vam je dal pooblastilo za to? Vedite, da se je zdaj iztekla vaša zadnja ura! Krotilec mušic pa vam zdaj zapoveduje, da v trenutku za vedno zapustite teh pet ljudi in takoj odidete v najglobljega vseh vaših peklov!«
9 **Hudiči** pa rjovejo in med strašnim tuljenjem govorijo: »Če nas tvoja oblast lahko prisili, nam raje dovoli oditi med bele mravlje v Afriko; bolje je biti med njimi kot v našem peklu!«
10 »Ne«, rečem **Jaz**, »za vas in vam podobne nimam nobenega usmiljenja v Svojem srcu, ker ga vi niste imeli s tistimi, ki ste jim kljub njihovim najbolj gorečim prošnjam na najbolj mučen način vzeli življenje; zato zdaj brez vsake milosti in usmiljenja ven z vami!«
11 Na to Mojo mogočno zapoved hudobni duhovi izidejo in vržejo peterico silovito na tla.
12 **Jaz** pa rečem: »Izginite, bedniki! Dol v pekel z vami, kjer vas čaka povračilo!«
13 Duhovi pa še ostanejo in prosijo za milost in usmiljenje; češ da je pač v njih, da so tako hudobni.
14 **Jaz** rečem: »Toda v vas je tudi, da bi bili dobri, saj imate spoznanje dobrega in zlega; toda vaša ošabna volja je hudobna in neukročena, in zaradi tega ne morete biti deležni milosti in usmiljenja! Vi sami hočete trpeti in biti mučeni, zato trpite in bodite mučeni večno po svoji volji! Moj red traja večno in je nespremenljiv in to prav dobro veste. Veste pa tudi, kaj morate storiti, da izkoristite večni red obrnete v svoj prid; ker pa ga obračate v svojo škodo, tudi uživajte škodo, in zatorej proč z vami izpred Mojega obličja!«
15 Tedaj strahovito poči, dim in ogenj šine iz zemlje in hitro nastala razpoka požre bedno golazen. Izgnani duhovi so se navzočim namreč pokazali kot ogljeno črne kače, ki jih je zdaj vse skupaj požrla plameneča zemeljska razpoka, česar se vsi navzoči tako prestrašijo, da jih je začelo tresti.
16 **Jaz** pa sem se zdaj obrnil k Marku, ki je že čakal s kruhom, vinom in soljo, in mu rekel: »Ponudi zdaj peterici hitro nekaj vina, potem nekaj kruha s soljo!«

17 Zdaj so Markovi sinovi dvignili pet ležečih s tal in jim vlili v odprta usta nekaj vina. Nato so ti hitro prišli k zavesti in niso vedeli, kaj se je bilo z njimi dogajalo.
18 **Jaz** pa sem jim rekel: »Pojejte nekaj kruha s soljo, potem pa spet popijte nekaj vina in tako si boste opomogli in prišli do polne zavesti!«
19 Nato vzamejo kruh in vino in kot je bilo zapovedano, čez nekaj časa ponovno nekaj vina, nato se v par trenutkih do kraja dvignejo, le videti so še seveda zelo slabi, bledi in mršavi.
20 In Cirenij Me čisto plaho vpraša, kaj za naprej storiti s to peterico, ali jih izpustiti ali pa spraviti v kakšen javni dom za nego.
21 Rečem **Jaz**: »Za danes pusti to skrb; jutri pa se bo že pokazalo, kaj kaže storiti z njimi za prihodnost! Če jih bomo danes pošteno negovali, bodo tudi takoj boljši videti. Zdaj pa jih moramo pustiti kratek čas tu počivati in ti Marko daj prinesti sem še nekaj olja! Zaradi trdno zavezanih verig in vrvi je njihova koža polna ran in bušk; te je treba natreti z oljem in vinom, da bodo v kratkem ozdravele!«
22 Marko takoj priskrbi olje in njegovi sinovi jih natrejo s tem mazilom, kar peterici zelo dobro de; po tej oskrbi namreč priznajo, da jim je zelo koristila in nato se drug za drugim poskušajo postaviti na noge, kar je v začetku povezano še z precej napora, postopno pa jim gre zmeraj bolje.
23 Ko se rešeni po kratki uri počutijo že precej bolje, šele tedaj začnejo vpraševati, kje so in kaj se je z njimi zgodilo.
24 In **Marko**, ki je s svojimi sinovi seveda najbližje peterici ozdravljenih, jim reče: »Bili ste zelo bolni in kot takšne so vas včeraj popoldne spravili semkaj; tukaj pa je ravno slavni zdravnik iz Nazareta, ki zanesljivo prinaša in daje pomoč vsem ljudem s kakršnokoli boleznijo, in ta zdravnik vam je zdaj tudi pomagal. Pozneje ga boste že pobližje spoznali.«

22. Obupani govori obsedencev

1 Reče **eden** izmed peterih: »Ja, ja, začenja se mi svetlikati! Zdi se mi, kot da bi imel hude sanje, in iz tega sna se spominjam, kot da bi me nekoč ujela razbojniška skupina in še štiri z menoj. Odvlekli so nas v neko temno votlino in nas tam prepustili hudičem. Ti so nas obdelovali najprej zunanje, da bi tudi iz nas naredili roparske morilce, enake sebi. Ker pa smo se temu zelo upirali, so se hudiči polastili naših teles. Tedaj smo izgubili skoraj vso lastno zavest in neko hudičevo hrepenenje in koprnenje se je polastilo naših src in sami za sebe smo bili tako rekoč popolnoma izgubljeni. Kaj vse smo potem v tem strašnem stanju morda storili in naredili, tega sploh ne vemo; toda vsaj jaz se lahko spomnim samo tega, da so nas šele pred kratkim ujeli rimski vojaki. Kaj vse pa se je potem dogajalo z nami, tega vsaj jaz ne vem in ne vem niti, kako smo pravzaprav prišli semkaj niti zakaj! Z nami so morali zelo grdo ravnati,

ker smo še tako polni ran in bušk, ki pa nas vsaj po mojem občutku ne bolijo preveč. Ah Bog, najbrž nam je šlo zelo slabo!?«
2 Reče **drugi**: »Ali veš, kaj smo prvotno sploh bili? Glej, pravzaprav smo pripadali templju in smo bili kot apostoli poslani k Samarijanom, da bi jih spet spreobrnili za Jeruzalem. Samarijani pa so nas naučili boljšega in potem smo se vrnili in hoteli v Judeji pridobivati ljudi za Garizim; šele tedaj so nas na meji ujeli neki hudiči, ki so nas potem začarali, tako da potem nismo več vedeli, kaj in kdo smo bili in kaj je pravzaprav nastalo iz nas. Toda kako smo tebi nič meni nič prišli semkaj, o tem ne vem niti zloga! Ja, ja, za vse to, kar je nastalo iz nas, se moramo zahvaliti templju! Ta zna ljudi kar se da onesrečiti; ne poznamo pa nobenega primera, da bi tempelj koga osrečil! Edino poglavarji in visoki farizeji in starešine pismoukov so srečni v templju, vsi drugi pa so najbednejši hlapci in lačni strežniki templja!«
3 Reče **tretji**: »Ja, zdaj se tudi jaz spomnim, kako so nas v templju mučili s postom in vsakovrstnimi drugimi spokornimi deli! O Bog, gotovo se moramo svojim staršem zahvaliti za vso svojo nesrečo! V Mojzesovi postavi je zapisano: 'Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!' Svoje starše smo vendar zmeraj spoštovali z natančnim izpolnjevanjem vsega, kar so od nas zahtevali; po njihovi volji smo postali templjarji, čeprav po rojstvu nismo nikoli pripadali Levijevemu rodu. Toda to ni pomenilo nič, zakaj za denar lahko zdaj postane vsak vse, kar le hoče; in veliko denarja je potrebno za to! S tem, da smo postali templjarji, smo postajali tudi iz dneva v dan nesrečnejši zaradi vsakovrstnih duhovnih vaj in preizkusov, dokler nismo bili kot apostoli poslani v Samarijo in so nas tam vse začarali zli čarovniki! Kar pa se je dogajalo od tedaj do zdaj in kaj smo storili ali naredili, kako smo prišli čez morje semkaj v to povsem tujo pokrajino in kdo nas je tako hudo zdelal, o tem vsaj jaz ne vem niti zloga. Samo čisto temno se spomnim, da so nas hudobni čarovniki, ko nismo hoteli postati roparski morilci, izročili zelo zli in mračni družbi, ki nas je v kratkem času spravila ob vso našo zavest, ki se nam do te ure ni povrnila! Toda zdaj se nam je, hvala Bogu, spet povrnila! Zdaj spet vemo, da smo in kdo smo! Toda kaj bo z nami? Ali naj se vrnemo v tempelj, ali naj začnemo kaj drugega? Meni bi bilo najljubše umreti; ta hudobni svet je zame izgubil vse, kar bi lahko dajalo vrednost nadaljnjemu življenju na njegovih tleh! Kdo nam lahko zagotovi, da ne bomo nekoč spet padli v roke takšnih hudičev kot prej?! Kdo nas bo potem rešil iz njihovih krempljev?«
4 Rečeta **četrti in peti**: »Tu se popolnoma strinjava s teboj! Samo dobra, hitra smrt in potem večno nobenega življenja več! O kako dober je neobstoj v primerjavi z obstojem, kakršnega smo uživali! Skratka, samo prenehati biti! Toda povsem prenehati! Naša izkušnja nam je bivanje naredila za večno neznosno! Le zakaj moramo sploh biti? Saj v svojem pred rojstnem nebivanju vendar nismo mogli izreči nobene želje po bivanju! Ali lahko ima kakšen moder Stvarnik veselje s tem, da pod svojo gotovo preblaženo vsemogočnostjo gleda tako strahotno nesrečna bitja? Toda kaj moremo mi, nemočni črvi?

5 Vsaki živali je bolje kot človeku, ki si domišlja, da je gospodar stvarstva! Vi Rimljani pač lahko s svojimi ostrimi meči premagate bes leva in tigra, leopardi in hijene morajo bežati pred samim zvenom vaših ščitov in sulic; toda če vas bodo kdaj napadli zli demoni, kakšno orožje imate zoper te nevidne sovražnike? O tem znate morda malo povedati, čeprav je pogosto en delfski izrek imel več moči kot cela vojska! Mi pa smo občutili takšno skrivno moč in oblast in nismo imeli nobenega orožja, s katerim bi se lahko branili! Morali bi postati hudiči, ker pa tega nismo hoteli, so nam zli demoni vzeli vso našo zavest, naše telo so spremenili v stroj in ta stroj uporabljali Bog ve za kaj! Da ga gotovo niso uporabljali za nič dobrega, o tem priča najbednejši videz naše kože! Zato naj le pride smrt; toda popolna smrt! Nobenega kakršnegakoli življenja po smrti več!«
6 Reče spet **prvi**: »Ja, če bi bilo to mogoče, bi nam tisti, ki bi nam z vso gotovostjo mogel dati in bi nam tudi dal takšno smrt, storil neskončno veliko dobro delo! Kaj naj bi se še bolj pustili mučiti na tem še preveč bednem svetu! Hudiči za še večje mučenje ljudi nikakor nočemo biti! Kdor pa to na ta ali drug način noče biti, ta ima zmeraj prekleto beden obstoj na tem resnično umazanem svetu! Zato na tem svetu ni mogoče nič narediti! Skrijmo se pred ljudmi, ki so zdaj večinoma sami Satanovi hlapci! Pa kaj nam to spet pomaga?! Hudiči kmalu najdejo skritega in njim se ni mogoče upreti. Če sledi njihovi zahtevi, je tako in tako hudičev; če pa hudičem ne sledi prostovoljno, se ga lotijo z najhujšim nasiljem in potem je še bolj hudičev!
7 Zginite nam s takšnim prekletim najbednejšim bivanjem! To je celo za najhujše hudiče preslabo, kaj šele za krotko, nedolžno človeško dušo! Bog nad vsemi zvezdami se pač lahko smeje; toda ubogi, nemočni ustvarjeni človek mora trpeti, jokati, preklinjati in obupati! Le kje je zdravnik, ki nam je vrnil to bedno zavest, da smo svobodni ljudje? Resnično, naj nikar ne računa na našo zahvalo za to; zakaj s tem nas je izročil novi bedi! In za takšno dobro delo mu večno ne bomo hvaležni, če predpostavimo, da bomo takšno prekleto življenje večno uživali! Če pa nam lahko z gotovostjo da večno, popolno smrt, mu bomo vnaprej v največji možni meri hvaležni!
8 Le kdo ste, sijajni Rimljani? Vam gre menda na tem svetu bolje kot nam! Zelo dobro izgledate! Ja, ja, kdor zna Satanu prav služiti v sijaju in z vsem drugim bliščem, temu gre dobro na tem svetu! Kdor noče, da bi ga mučili hudiči, naj sam postane hudič in potem ima mir pred hudiči! Biti Božji služabnik, oh, nesmisel vseh nesmislov! Božjo pomoč naj bi želeli in Boga ljubili iz vseh svojih moči! O lepe besede in vendar ni v njih niti iskrice resnice! Mi smo bili vendar božji služabniki s telesom in dušo in smo že od otroštva kričali kot ptički: ‘Gospod Bog Sabaot, pomagaj nam in vsem ljudem dobre volje!’ In poglejte nas, kako nam je ljubi Gospod Bog Sabaot pomagal! Vi imate sicer tudi oblast, in to hudičevo, v svojih rokah, in lahko zdaj storite z nami, kar hočete; toda toliko vas le prosimo, ravnajte vendar z nami nekoliko bolj človeško od prejšnjih hudičev, ki so nas kar naprej mučili! Če pa nas hočete

tudi vi ponovno narediti za hudiče, tedaj naredite iz nas rajši takoj cele hudiče kot pa samo polovične! Potem bomo videli, ali nam bo kot popolnim hudičem bolje kot prisiljenim polovičnim!«

23. Čudno duševno stanje ozdravljenih obsedencev

1 Reče **Cirenij**: »Gospod, to je govor, da mu podobnega še nisem slišal! Hudoben je, na žalost pa vendar mnogokje resničen. Le kaj zdaj storiti s temi ljudmi? Resnično, vsi strmijo; zdi se, da celo Jara ne ve prav, kaj naj pravzaprav stori, in angela sem nekajkrat videl jokati! To se mi zdi resnično nadvse čudno! Zato povej, kaj naj počnem z njimi!«
2 Rečem **Jaz**: »Glej, saj sem ti vendar prej povedal, da nam bodo povzročali težave. Toda to zdaj ni važno, v njihovih srcih je še ostalo nekaj od izgnanih demonov kot večerni mrak in vsega tega se morajo z izpovedjo popolnoma znebiti; šele potem jim lahko res pomagamo, pa niti trenutek prej. Tudi jih moramo še nekaj časa pustiti tukaj počivati in sčasoma bo jasni dan njihove duše uglasil nekoliko bolj harmonično. Marsikaj boš še slišal in to navsezadnje ne škoduje niti tebi niti komu drugemu. Njihove duše niso navadne duše in pripadajo boljšim svetovom; zato tudi moramo biti z njimi zelo potrpežljivi! Šele ko bodo tako prišli bolj k sebi, se veseli lepega vremena! Zdaj pa jim dajte več kruha in vina, ker bodo šele zdaj postali pošteno lačni in žejni!«
3 **Marko** jim z vso prijaznostjo ponudi kruh in vino in reče: »Pijte, bratje, in jejte ta dobri kruh, kolikor vam srce poželi! Odslej vam ne bo nikdar več šlo slabo na tej zemlji, čeprav resnično ni noben raj!«
4 Reko **peteri**: »Ti si videti dober hudič; sicer nam, ki v bistvu vendarle nismo tvoje narave, gotovo ne bi ponudil toliko tako odličnega vina in nadvse okusnega kruha! Povrniti ti tega ne moremo, nehvaležni pa za to tudi ne smemo biti! Glej, dobri hudič, s teboj, tako se nam zdi, se da spregovoriti lepo besedo! Če bi na tej zemlji prebivali samo ljudje, tedaj sploh ne bilo tako slabo živeti na njej; toda na pet ljudi pride vedno tisoč hudičev in tako mora vendar sčasoma vse postati hudičevo! Ker je ljudi premalo, jih hudiči preveč in premočno obvladujejo in zato ne morejo nikoli svobodno zadihati.
5 Glej, vsa oblast doslej izhaja od hudiča vseh hudičev in njegovo bivališče je prelita človeška kri, pomešana s krvjo ubogih in dobrih hudičev, kakršen si ti - in temu se pravi božje vladarstvo?! Da, tudi Božje vladarstvo; toda ne vladarstvo Njegove ljubezni, temveč njegove jeze! Zakaj pa je Bog jezen - tega ne ve nobeno ustvarjeno bitje! Nekatere živali so edina srečna ustvarjena bitja te zemlje; redki človek pa je pravzaprav tovorno živinče vsega zla na tem umazanem svetu! Ne more dovolj hitro teči, da bi lahko kakor gazela pobegnil pred vsem zlom! Njegove roke so slabotne kakor vosek, nag je in po naravi nima niti toliko orožja kot čebela ali mravlja, da bi se z njim branil pred sovražnikom. Če vidiš čredo tigrov, so v njej sami tigri, in če vidiš čredo levov, so v njej sami levi, torej vsi enake narave, in te zveri živijo kar dobro skupaj;

če pa vidiš skupino ljudi, tu ni vse človek, kar je podobno človeku, marveč so večji del hudiči! In zato je med njimi zmeraj spor, prepir in vojna! V hudičih je vse slabo, v ljudeh pa samo nastavek dobrega, ki se zlahka pokvari med tolikimi hudiči, in iz človeka potem nastane vsaj pol hudič ali pa mora prenašati, kar smo prenašali mi! Toda med hudiči tega sramotnega sveta so različni hudiči, veliki in majhni; toda vse zlahka prepoznamo po tem, da hočejo neprestano kar se da dobro in udobno živeti brez dela in brez napora. Povsod hočejo biti tudi prvi in zelo spoštovani in ugledni; povsod se znajo polastiti zemeljskih dobrin, se sijajno oblačijo in do smrti preganjajo tistega, ki jih ne bi zmeraj najponižneje pozdravil!
6 Skratka, dobri hudič, reci kar hočeš, samo tebi podobni vladajo nad svetom, a redki ljudje tičijo v najglobljem suženjstvu in si ne morejo več pomagati; in to naj bi pravzaprav bili po Pismu 'Božji otroci'?! Resnično, če Bog skrbi za svoje otroke tako, kot je na primer poskrbel za nas pet ljudi, in je usoda ubogih Božjih otrok za vedno v tem, da v najgloblji ponižnosti služijo hudičem, tedaj se zahvaljujemo za takšno Božje otroštvo!«
7 Reče **Marko**, ki ne more prebaviti naziva 'dobri hudič': »Seveda je res, da morajo Božji otroci na tem svetu veliko prestati; kaj pa jih pričakuje nekoč onstran groba? Kakšna neskončna polnost zmeraj naraščajočih in neprestano množečih se blaženosti! Če Božji otrok to prav premisli, potem si že mora v tem kratkem življenju dovoliti majhno preizkusno ponižanje.«
8 Reče spet **govornik** izmed peterice: »Le kdo ti jamči za to? Misliš, da morda Pismo? Beži no s takšnim jamstvom! Glej in povej, kdo so tisti, ki ljudem oznanjajo lepo Pismo in se pustijo nadvse častiti kot božji služabniki! Glej, prav ti so šele najhujši hudiči!
9 Bog sam bi moral priti dol v človeški podobi in jim preprečiti vse njihove neznanske gnusnosti in jih opozoriti na pokoro. Resnično, če se jim ne bi zoperstavil z vso Svojo vsemogočnostjo, bi se Mu godilo še veliko huje, kot se je v Sodomi dvema angeloma, ki sta Lotu prinesla naročilo, naj se s svojo družino oddalji iz tega mesta, ker bo kaznovano!
10 Če pa so delivci Božjih obljub še prelahko prepoznavni najhujši hudiči, in to nesporno, povej nam tedaj, dobri, stari, vendar nekoliko slepi hudič, kaj lahko nazadnje pričakuje človek, ki naj bi bil Božji otrok, od takšnih obljub! Povem ti na podlagi naših mnogostranskih izkušenj, ki smo jih že, žalostno dovolj, morali prestati: nič, sploh nič!
11 Ali sploh ni Boga, in je vse, kar obstaja, delo surove, slepe naravne sile, ki je skozi večnosti ustvarila vse to, kar obstaja, ali pa obstaja nekakšno najvišje božansko bitje, ki ureja veliko zemljo, sonce, luno in zvezde, v sebi pa je preveliko in prevzvišeno, da bi se ukvarjalo z nami plesnivimi in gnilobnimi ušmi te zemlje. Vse Pismo torej izvira samo od ljudi in je v njem pravzaprav več slabega kakor dobrega. In kar je v njem še dobrega, tega ne upošteva noben hudič in noben človek; slabo iz njega pa hudiči naložijo na širok tilnik ljudi!

12 'Ne ubijaj!' naj bi Bog rekel Mojzesu; toda Davidu je isti Bog zapovedal, naj se gre bojevat zoper Filistejce in Amonite in jih pokonča vse z mišmi, ženami in otroki vred! Lepo življenje in doslednost brez primere! Mar vsemogočni Bog ne bi imel dovolj sredstev, da bi osovražena ljudstva iztrebil z obličja zemlje? Zakaj je moral v nasprotju z zapovedjo, dano Mojzesu za vse ljudi, izbrati nekega človeka z mnogimi tisoči njegovih vojščakov, ki je šel in ni pobil samo enega, marveč mnogo tisočev samo zato, ker po izjavi Božjega vidca niso bili spodobni; kako je s takšnimi vidci in s takšnimi kralji, ki jih Bog pokliče, da iztrebijo z obličja zemlje cela ljudstva, to bo On sam najbolje vedel in sami zase na skrivaj morda tudi vidci in kralji!
13 Jaz sem seveda mnenja, da Bog ljubezni nikakor ne bi smel ljudi, ki jih hoče vzgajati za ljubezen, kot najkrvoločnejše pse naščuvati zoper ljudi, saj ima vendar sam dovolj sredstev v svoji oblasti, da se znebi nadležnih in odpadnih hudičev v človeški podobi! Resnično čuden Bog je to! Na eni strani zapove ljubezen in potrpežljivost, na drugi strani pa sovraštvo, preganjanje, vojno in uničenje! Resnično, kdor se znajde v takšnem gospodarstvu, mora imeti več čutov kot navaden človek!«

24. Kako jasnovidci vidijo dušo

1 Reče ponovno naš **Marko**, ki ga je že minevala potrpežljivost: »Resnično ne vem, kaj naj počnem z vami. Sicer vam ne morem ravno veliko ugovarjati, povsem strinjati z vami se pa tudi ne morem. Nekaj sicer je na vaši tožbi, toda pri tem se zdi, da v svojem nesrečnem razburjenju vidite zadevo vendarle bolj črno, kot v resnici je. Če pa imaš celo mene za hudiča, mi povej, ali je navsezadnje vsa ta družba sestavljena iz samih hudičev!«
2 Reče **govornik** peterice: »O nikakor! Tam vidim moža (pokaže na Mene) poleg tebe; to je zelo popoln človek, resnični Božji sin! Toda ne bo dolgo trajalo in hudiči ga bodo uničili! Bolj zadaj stojijo še dva mladeniča in deklica, ki so tudi od zgoraj, bodo pa tudi še dovolj preganjani, če nočejo postati hudiči. Potem pa vidim še nekaj ubogih ljudi, za katere se zdi, da so ribiči; vsi drugi s teboj in tvojo hišo vred pa so precej dobri hudiči, na poti, da bi postali ljudje, kar pa jim bo povzročilo marsikateri trud in marsikatero skrb! Veš zdaj, kako je s teboj?«
3 Reče **Marko**: »Toda povej mi, ko že enkrat govoriš, od kod lahko vse to tako natančno veš; kajti glej, jaz vidim okrog sebe samo manj, bolj in najbolj popolne ljudi; toda hudičev ne vidim med njimi. Na čem torej utemeljuješ svojo trditev, za katero se zdi, da le nekaj pomeni?«
4 Reče **govornik** peterice: »Na tem, kar vidim; telesa so seveda enaka, toda duše se silno razlikujejo! Razlika pa je v barvi in v obliki; duše, ki sem jih označil, so bele kot sveže zapadli sneg na visokih gorah in imajo čudovito ljubko podobo, ki je videti še veliko bolj čisto človeška kakor njihova zunanja telesna podoba; vaše duše pa imajo še temnejšo barvo kot vaše telo in niso

videti niti približno tako človeške kot vaše telo, marveč so na vaših dušah zaznavne še čisto jasne sledi nekakšne živalske podobe!
5 Toda v vaših živalskih dušah odkrivam še zelo majhno svetlobno podobo, ki ima tudi popolno obliko človeka; če bo ta v vas rasla, bo morda razprostrla preko sebe čisto človeško podobo podobno kakor kožo! Vendar ti tega ne znam podrobneje opisati in glede tega si lahko pri popolnih ljudeh dobiš pravi nasvet.«
6 Nadaljuje **Marko**: »Toda povej mi še, kako to, da lahko ti vse to vidiš, jaz pa ne!«
7 Reče **vprašani**: »V mojih velikih bolečinah, v katerih je telo pogosto oglušelo in oslepelo, se je odprl vid moje duše in s pomočjo tega lahko zdaj vidim tudi duše drugih ljudi in očitno zaznavam veliko razliko med ljudmi, med Božjimi otroki in otroki sveta, ali, kar je isto, med angeli in hudiči!
8 Toda iz posvetnih hudičev lahko tudi nastanejo angeli - vendar jih to stane veliko truda in samoodpovedi; toda tudi: iz angelov lahko nastanejo hudiči. To pa stane še več truda in je skoraj nemogoče, ker je v angelskih dušah prisotna presilna moč samostojnosti. Na nas petih se je pekel preizkusil, ali nas ne bi mogel pridobiti. Doslej so vsi njegovi poskusi z nami propadli; kako pa nam bo šlo v prihodnje, tega ne vemo mi, ampak samo Bog, ki nas je ustvaril in nam ukazal biti, se pa odtlej malo ali sploh nič več ne briga za nas, tako da smo zaradi tega že vsi skupaj prišli na misel, da ali sploh ni več Boga ali pa se preveč vzvišeni Bog ne more in noče brigati za nas!«

25. Mataelova naravna filozofija

1 (**Videc**): »Na zemlji je sicer nekakšen red in nekakšna enakomernost, iz katerih se lahko še najbolj prepričamo, da mora obstajati nadvse moder Bog, ki je nekoč ustvaril vse stvari tako, kakor jih lahko še zdaj vidimo in razumemo; po drugi strani pa spet opažamo pogosto brezmejni nered in neizmerno samovoljo med stvarmi, da moramo nazadnje reči sami sebi: Ja, tu vendar ni opaziti nobenega Boga!
2 Vzemimo samo nestalnost vremena! Kje lahko tu odkrijemo kakšen red ali kakšno enakomernost? Opazujmo vsevprek stoječa, raznovrstna drevesa v gozdu ali prav takšno travo na polju; dalje nadvse neenako mero gora, jezer, tokov, rek, potokov in izvirov! Tu vendar večno ne moremo odkriti nobene enakomernosti in nobenega reda, vsaj za naš razum ne. Morje si dela svojo neravno obalo po naključju bolj ali manj močnega udarjanja valov, prav tako jezera, tokovi, reke, potoki in izviri. Samo človek jim lahko tu in tam postavi jez; nadvse modri Bog pa nikoli ne stori nič.
3 Tako tudi samo človek zasaja kolikor toliko urejene vrtove ter obdeluje vinograde in polja; in samo on prepozna plemenite sadeže, jih ločuje od neplemenitih, jih neguje in jih kar se da izkoristi. Kje na vsej zemlji pa je kakšen kolikor toliko urejen vrt, ki bi ga zasadil Bog sam, kje reguliran tok?

Zemeljske plasti tudi ležijo tako kaotično vsevprek, da pri tem ne moremo nikdar odkriti kaj drugega kot slepo moč ljubega naključja; tu torej vidimo strašno malo kakšne Božje modrosti in lahko delamo, kar hočemo, in tudi mislimo, kar le moremo in hočemo, pa se pri tem ne prikaže nikjer nič takega, kar bi nam reklo: 'Glej, tu se spet kaže trden Božji red!'
4 Ja, vsaka posamezna stvar bi očitno imela zelo pomembne sledi nekakšne prabožanske oblasti in urejevalne modrosti; če pa gledamo naključno razmetanost ustvarjenih stvari, se mi zdi: ali se je Bog naveličal urejevanja in se za vse nekoč ustvarjene stvari briga le malo ali sploh nič, kot se izrazito zdi pri nekaterih, ali pa Boga sploh ni, pač pa so se - po naravnem zakonu, ki je nastal zaradi njihovega naključnega obstoja - po večnostih v brezmejnosti prostora iz naključnega 'nekaj', ki je nastalo samo iz sebe, izoblikovale stvari, ki so že imele nekakšno težo, se postopno povečevale, sčasoma so postale planeti, sonca in lune; svetovi so v sebi glede na svojo velikost in težo razvili spet nujno nove zakone, ki so potem sami od sebe postali podlaga za nove stvaritve.
5 Kolikor raznovrstnejše pa so nujno postajale stvari na nekem postopno in čedalje bolj izoblikovanem nebesnem telesu, toliko raznovrstnejše - četudi manjše - stvari so jim morale potem tudi nujno slediti. Nazadnje so zelo razmnožene stvari na svetovih in neznanska pomnožitev svetov iz sebe tudi ustvarile zakone in posledice, iz katerih so začele nastajati prve sledi čutečega življenja; potem ko se je iz predhodne nujnosti izoblikovala samo ena iskra življenja, je tej morala slediti druga in postopno milijarde, ki so med seboj spočele spet nove zakone, ki so postali vzrok za razvoj popolnejšega življenja. In tako se je po mojem življenje iz teh sprijemajočih se življenjskih zakonov oblikovalo do najvišje življenjske potence, in zdaj šele najgloblje inteligentna življenjska sila, ki seveda pozna sebe in vso svojo okolico, začne povratno urejati poprej nemo naravo in si jo podrejati!
6 Če pa je vse nastalo po tej naravni poti, potem seveda obstajajo samo življenjske potence na najrazličnejših življenjskih stopnjah od najmanjše mušice do tiste dovršenosti življenja, ki jo popolnejši človek imenuje božanska. Na ta način se je lahko že od nepojmljivo dolgih časov naprej razvilo dobro, nasprotno pa tudi hudobno božanstvo. Ko sta se obe božanstvi razvili, si morata kot nasprotni sili tudi tako dolgo najostreje nasprotovati, dokler najverjetneje - po naših moralnih pojmih - mogočnejša dobra sila ne sprejme vase hudobno silo v obliki urejenega nasprotja, iz te združitve pa bo potem po nepojmljivo dolgih časih vse, kar je zdaj še nemo, nezavedno in mrtvo, prešlo v popolno življenje s svobodno voljo in svobodnim spoznanjem!
7 Vzrok za to, da je v teh časih vse videti še tako neurejeno kot v pravem kaotičnem boju, pa se zdi tale: Dobra in najvišja življenjska potenca, ki jo imenujemo Bog, z hudobno življenjsko silo, ki jo imenujemo Satan, še dolgo ni v zaželenem redu, marveč v neprestanem boju za podreditev, iz katerega mora nazadnje nujno iziti kot zmagovalka; kajti ta za naše pojme hudobna sila

ne bi dobre neprestano napadala, če ne bi imela razloga, da jo vleče na svoje področje.
8 Satanu mora torej vendarle biti skrivaj všeč dobro in zato si hoče podrediti vso dobro življenjsko silo; toda ravno v tem neprestanem prizadevanju sprejema vase čedalje več dobrega in s tem, ne da bi hotel, neprestano poboljšuje svojo hudobijo. S tem pa prihaja v njegovo živo bitje tudi čedalje več reda, več spoznanja in pravega uvida, in nazadnje ne bo mogel drugega, kot da se popolnoma vda, ker po svoji naravi in po svojem nagonu ne bo mogel preprečiti, da ga nebi dobro neprestano deloma premagovalo.
9 On bo sicer tudi po svojem popolnem porazu še vedno ostal nasprotje čistemu dobremu, toda urejeno, kakor je tudi sol nasprotje čistemu, sladkemu olju; toda če oljka ne bi imela v pravem redu soli v svojih koreninah, v deblu, v vejah, vejicah in listih, bi njen sad nikoli ne dal sladkega olja!
10 Sicer se izgubljam v domnevah, ki jih gotovo ne boš razumel tako kot zaslužijo, da bi jih razumeli. Toda nič zato; nikakor ti nočem tega nuditi kot nauk o resnici, marveč samo kot hipotezo, do katere je dušo pripeljalo veliko neznosnega trpljenja, v katerem ob vsem silnem vpitju k Bogu ni bila deležna nobene olajšave.
11 Duša ali dejanska primitivna inteligentna življenjska sila postane po velikem trpljenju in bolečinah svojega telesa veliko jasnejša; vidi in sliši vse, kar je pred očmi in ušesi naravnih ljudi pogosto še zelo skrito in tudi se ne smeš čuditi, če sem ti prej omenil več nebesnih teles. Zakaj moja duša jih je videla bolje in jasneje, kot si ti kdaj videl to zemljo in jo boš v tem svojem življenju kdaj videl, in zato ti lahko upravičeno govorim o vsem, kar je videla v brezmejnem prostoru! Zdaj pa konec vsega tega, ti pa nam povej, kaj naj zdaj storimo! Tu vendar ne moremo ostati!«
12 Reče **Marko**: »Samo še malo, dokler ne bo tega ukazal zdravnik, ki vas je tu pred našimi očmi ozdravil vašega strašnega trpljenja?«

26. Govor o boju v naravi

1 Reče **govornik**: »Kateri izmed mnogih gledalcev, ki nas obdajajo, je, da bi se Mu zahvalili? Kaj drugega Mu v tem svojem položaju pač ne moremo ponuditi!«
2 Reče **Marko**: »Zavoljo vašega zveličanja nam je prepovedal, da bi Ga vam razkrili pred časom in tako Ga vam zdaj še zamolčimo; že danes pa bo prišel pravi čas, ko Ga boste radostnega srca spoznali, po Njem pa tudi nekatere vaših zmot!«
3 Reče **govornik**: »Prijatelj, z radostjo našega srca bo na tej zemlji pač večno bolj slabo! Zakaj duše, kot so naše, zaradi prestanega prevelikega trpljenja na tem svetu ne morejo biti nikdar več vesele! Morda nekoč na kakšni drugi življenjski stopnji; toda v teh skrušenih telesih nikoli!«
4 Reče zdaj čisto blizu stoječi **Cirenij**: »Glejte, jaz sem vrhovni rimski namestnik za vso Azijo in del Afrike kot tudi za Grčijo! Zdaj sem vas spoznal

in odkril, da niste navadni ljudje. Sprejmem vas v svojo oskrbo in naj vam nikoli nič ne manjka, vaši duhovni moči primerno delo pa se bo tudi našlo.
5 Toda nazadnje boste vendarle morali nekoliko popustiti v tem, da imate nas Rimljane za hudiče, čeprav nekoliko boljše vrste in nas kakor tudi mojega starega, vrlega Marka imenujete dobri hudiči! Saj smo vendar prav tako ljudje kot vi. Da ste bili iz nam seveda še neznanih Božjih razlogov pripeljani v velike preizkušnje in s tem tudi v zagotovo neznansko trpljenje, kar pa je, kot se mi zdi, zelo očistilo vaše duše, za to mi, za vas domnevni hudiči, ne moremo dosti ali pa nič; toda nam se imate zahvaliti za svojo ozdravitev, in to posebno enemu izmed nas, ki je tako rekoč vsemogočni zdravnik, in tako menda le vidite, da se do vas nikakor nismo obnašali hudičevo!?
6 Zato morate, kot rečeno, navsezadnje nekoliko popustiti v svojem seveda ne popolnoma napačnem mnenju, in v zelo kratkem času se bo le dalo urediti, da boste postali še zelo veselega srca.«
7 Reče **govornik**, ki se zdaj že prav okrepljen dvigne s tal: »Prijatelj, poglej na ta zemljina tla; ti ne vidiš nič drugega kot dobro, kar dviga tvojo čud. Zelišča in trava poživljajo tvoje oči in nežno valovanje morja razveseljuje tvoje prsi; kajti ti ne vidiš, kako pod vsemi temi krasotami nešteti nastajajoči hudički dvigajo in naprej tiščijo svoje glave, ki prinašajo strašno smrt in vso pogubo!
8 Vidiš lepo valovanje morja, ne vidiš pa smrtno nevarne pošasti pod razigranimi valovi! Ti vidiš povsod vzneseno življenje, mi nič drugega kot smrt in nenehno preganjanje vsega dobrega in plemenitejšega življenja. Ti vidiš samo prijateljstvo in zoper svoje redke sovražnike, ki jih vidiš, imaš tudi dovolj oblasti, da jih popolnoma onesposobiš; mi pa nasprotno ne vidimo nič drugega kot same, večinoma nepremagljive sovražnike!
9 O prijatelj, ob takšni zanesljivi sposobnosti vida je težko še kdaj postati veselega srca! Vzemi nam to žalostno sposobnost, ali nam daj pravo razlago vsega tega, kar vidimo, in tako bomo postali veseli in vedri!
10 Po nepojmljivo dolgih časih lahko morda kakšno dušo, ki se je prebila od ene življenjske stopnje do druge, doleti boljša usoda; toda kje je trdna gotovost o vsem tem? Koliko nezaslišanih bojev in viharjev bo morala uboga duša dotlej še prestati?! Ali ji bo uspelo zmagovito vse premagati ali bo propadla za večno? Kakšno gotovost imaš ti za vse to?
11 Glej, mi gotovo vidimo stvari in razmere, o katerih ti nikoli nisi imel pojma; toda nikjer ne vidimo nobene gotovosti o prihodnjem blaženem stanju po telesni smrti - pač pa stalno bedenje, naprezanje in bojevanje! Povemo ti tako, kakor vidimo.
12 Vsako življenje je neprestan boj s smrtjo, kot je vsako gibanje neprestan boj z mirovanjem, ki ga zmeraj skuša motiti. Mirovanje samo pa se bojuje zoper gibanje zato, ker je v njem stalno za boj pripravljeno nagnjenje k gibanju.
13 Kdo bo na koncu zmagal? Mirovanje, ki stalno išče gibanje, ali gibanje, ki pa prav tako stalno išče mirovanje?

14 Od svoje prazačetne življenjske kali nisi počel drugega kot bojeval neprestani boj do tega trenutka in se boš odslej večno zmeraj znova bojeval; in dokler se boš bojeval, boš tudi imel življenje, toda ne drugačnega kot bojevito, v katerem bo zelo malo trenutkov blaženosti! Kdaj pa bo v teh večnih bojih končno nastopila zmagoslavna blaženost brez boja?
15 Zato je lahko reči, bodite vedre čudi in veselega srca; toda dušna čud tu takoj vpraša vas Rimljane: CUR, QUOMODO, QUANDO ET QUIBUS AUXILIIS? Si nas razumel, vsaj malo?«

27. Matael o Cirenijevem notranjem življenju

1 Tu **Cirenij** ostrmi, stisne govorniku roko in Mi reče: »Gospod, ta ima čisto poseben življenjski nazor! Nazadnje pa mu ne moremo z ničemer ugovarjati; na žalost je res gola resnica tako v celoti kot v podrobnostih! Kaj pa k temu praviš Ti?«
2 Rečem **Jaz**: »Kaj se zdaj temu čudiš? Saj sem vam vendar vnaprej povedal, da vam bo teh pet povzročilo hudo uro! O le poslušajte jih in potem Me boste gotovo veliko lažje in globlje razumeli!«
3 Reče **Cirenij** ponovno govorniku peterice, ki se je imenoval Matael: »Ali bi lahko tako prepričljivo dokazoval tudi, da je po največji verjetnosti Bog vendarle bil prej kot tvoja nebesna telesa, o katerih si še ne morem narediti prave predstave? Glej, vsaj meni ni znano nobeno ljudstvo na zemlji, ki ne bi priznavalo nekega boga, polnega uvidevnosti in oblasti, pred obstojem vseh stvari, Ga častilo in molilo; ti pa dokazuješ zdaj ravno nasprotno. Glej, to napolnjuje moje srce z veliko tesnobo, zato takoj zdaj navedi protidokaz, jaz, vrhovni namestnik te celo prosim za to!«
4 Reče **Matael**: »Slabotni dojenček zemlje, smiliš se mi! Čeprav si že slišal, kakor vidim zdaj v svoji duši, marsikatero modro besedo polno moči in polno resnice in si s svojimi očmi videl, kaj zmore Božja beseda, pa v svojem srcu še vedno ne moreš dojeti globine marsikatere misli!
5 Ja, ja, prijatelj, glej, še preveč močno ljubiš svoje življenje in tičiš v njegovem središču; s tega vidika življenje pač najslabše spoznavamo.
6 Prijatelj, življenje je treba popolnoma izgubiti, to se pravi to zemeljsko življenje, šele potem spoznamo življenje!
7 Vzemi lonec in ga napolni z vodo; voda bo mirno stala v loncu, ti pa v mirni vodi ne boš prepoznal duhov pare; če še tako prizadevno mešaš vodo in jo premikaš, se mogočni parni duhovi ne bodo pokazali; če pa postaviš vodo k ognju, bo kmalu začela vreti in pri vretju se bodo takoj začeli mogočni duhovi pare dvigati nad vročo vodno gladino in duhovi, ki še počivajo v vreli vodi, bodo šele zdaj spoznali mogočne duhove pare, ki so prej čisto mirno in ne da bi bili opazni počivali v hladni vodi, s tisočerimi očmi bodo videli najprej sami sebe

 • Zakaj, kako, kdaj in s čim nam bo pomagano?

in potem pod seboj vročo vodo, ki jih je nosila, in da duhovi pare prej niso imeli druge zavesti kot to, da so povsem eno s hladno vodo.
8 Tako med vretjem spozna tudi voda, da so bili v njej posebni duhovi in da so takšni duhovi v njej do poslednje kaplje; ja, ja, vrela voda spozna, da je sama vseskozi duh in moč, toda v svojem hladnem mirovanju se ni mogla spoznati in razumeti!
9 Vidiš tu ustrezno podobo? Tvoje življenje je zdaj tudi še sicer čista, drugače pa docela mirna hladna voda v loncu tvojega telesa. Tvoj lonec lahko premikamo sem ter tja v vse smeri, pa iz tega vendarle ne boš spoznal svoje življenjske moči; nasprotno, kolikor bolj se bo voda v svojem hladno mirnem stanju premikala, kakor je to pri vseh velikih posvetnih ljudeh, toliko manj spozna voda življenja v močno premikajočem se človeškem loncu sama sebe in svojo okolico; kajti razgibana gladina vode ne kaže nobene podobe več čisto, temveč zelo popačeno.
10 Ko pa je tvoj lonec vode življenja postavljen k resničnemu ognju ljubezni, največjega ponižanja in vsega trpljenja, oh, tedaj začne v loncu kmalu silno vreti in s tem bodo osvobojeni duhovi pare življenja najhitreje spoznali sami sebe, svoje prejšnje hladno, leno stanje, namreč čutno dušo in krhki lonec, in vroča voda življenja, ki je še v loncu, bo s tisočerimi jasnimi očmi zagledala nad seboj dvigajoče se duhove življenja in spoznala, da ni bila samo leni nosilec le-teh, ampak je z njimi povsem eno in isto! Toda lonca, razumi prijatelj, lonca dvigajoči se duhovi življenja ne bodo spoznali kot eno s seboj, ampak samo kot nujno zunanjo posodo, ki jo bodo potem razbili v črepinje in vrgli na cesto. - Se ti zdaj vsaj malo sanja, kaj sem ti pravzaprav hotel povedati?«
11 Reče **Cirenij**: »Zdi se mi, da sem tvojo podobo precej razumel, to se pravi, kar zadeva primerjave z našim notranje duševnim življenjem; kar pa si morda hotel s tem razkriti še globljega, o tem se mi še niti najmanj ne sanja! Ali je morda že v tem razloženo, da mora vendar biti Bog pred vsemi stvarmi?«
12 Reče **Matael**: »Vsekakor, toda o tem še ne moreš imeti pojma, ker sam še zdaleč nisi začel vreti!«

28 Mataelov govor o Bogu

1 (**Matael**): »Glej, to, kar ti imenuješ Bog, imenujem jaz živa voda; toda voda v sebi ne prepozna svojega lastnega življenja. Ko pa jo silni žar ljubezni, ki je enak težkemu pritisku proti središču biti, pripravi do vretja, tedaj se dvigne duh življenja v svoji svobodi nad vodo, v kateri je bil prej ujet in tu vidiš Božjega duha plavati nad vodovjem, kakor poroča o tem tudi Mojzes. In duh spozna sebe in vodo in spozna, da je z vodo od vekomaj eno in isto; in to večno spoznanje je treba razumeti pod ‘bodi svetloba!’

2 Ko pa bo tvoj duh, prijatelj, tudi plaval nad tvojo vrelo vodo življenja, šele tedaj boš tudi ti začel resnično spoznavati v sebi svoje življenje in Božje življenje.
3 Glej, vse kar biva, je moralo nekoč začeti bivati, moralo je imeti začetek, sicer nikakor ne bi moglo obstajati! Če sebe in vse drugo spoznavajoče življenje in njegova sebe zavedajoča se moč ne bi imela specialnega začetka, še dolgo ne bi obstajala; ker pa se je nekoč začelo, že dolgo obstaja prav tako kot tudi mi obstajamo, ker smo nekoč začeli biti to, kar smo zdaj.
4 Toda mi smo obstajali tudi že pred tem bivanjem, toda tako, kot so nerazvite hladne življenjske pare v hladni, mirni vodi; in tako ima tudi najvišja življenjska potenca v Bogu dvojno bit, sprva nemo, ki se zaveda edinole Svoje biti in potem drugo, ki izvira iz začetka notranje dejavnosti in Sebe svobodno vseskozi spozna in do potankosti razume!
5 Zato je tudi zapisano pri Mojzesu: 'V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo, zemlja pa je bila pusta in prazna in temna v svoji globini. 'Kdo ali kaj je pravzaprav nebo in kaj ali kdo je zemlja? Meniš s tem morda to zemljo, ki te zdaj nosi, ali nebo, ki ti daje zrak in svetlobo? O kako daleč bi bil tedaj od resnice! Kje je takrat še bila ta zemlja in kje to nebo?
6 Glej, s tem je samo temno nakazano, kako je Božja večna življenjska sila v svoji biti začela razločevalno raziskovati in spoznavati! In tu predstavlja 'nebo' samo sebe spoznavajočo modrost njenega jaza; v od ljubezni razžarjenem težišču njegovega središča pa, v od ljubezni vročem središču, ki je upodobljeno z izrazom 'zemlja', pa je bilo še temno in pusto in prazno, torej še brez globljega spoznanja lastnega sebstva.
7 Toda središče je postajalo toliko bolj vroče, kolikor bolj so mase zunanje samozavesti začenjale pritiskati nanj. In središče se je nadvse razžarelo in iz vrele vode življenja se je dvignila para (duh) in svobodno lebdela nad vodovjem nemega in mirnega večnega predhodnega bivanja ter se spoznala skoz in skoz; in ravno to spoznanje je tista svetloba, ki jo po Mojzesu Bog ustvari takoj po stvarjenju neba in zemlje zato, da bi pregnal temo.
8 Šele odtlej postane Bog podobno izgovorjeni besedi Sam 'Beseda', in ta beseda 'Bodi!' je v sebi vseskozi spoznavajoča se svobodna volja, je bit v biti, beseda v besedi, vse v vsem!
9 In šele zdaj začne iz najsvobodnejše volje izhajati praživljenjski izvir vsega drugega skoz in skoz spoznavajočega se življenja. - Imaš zdaj že kaj pojma?«

29. Cirenijev govor o svoji modrosti in Mataelov odgovor na to

1 Reče **Cirenij**: »O ja, zdaj že kar dobro razumem in to toliko lažje, ker sem šele v tej noči slišal tej povsem podobno razlago Mojzesove zgodovine prastvarjenja. Torej bo že tako s to zadevo; toda to se mi zdi preveč neskončno modro in ne morem in nočem se preveč truditi, da bi dojel nekaj v najgloblji globini. Pri meni mora iti zlahka, če naj mi bo v korist; če pa je nekaj

pregloboko in premodro, tedaj je pogosto naenkrat tudi konec mojega razumevanja!
2 Skratka, ostaja pri tem, kar sem rekel; kar se mene tiče, ste preskrbljeni, in nihče vas ne bo oviral, da bi v svoji modrosti prodrli kar se da globoko in ubogo človeštvo, kjer je le mogoče, spravili na pravo pot - čeprav vam odkrito priznam, da bi bilo pregloboko prodiranje v bistvo življenja na splošno prej škodljivo kot koristno.
3 Le poglejte se in se vprašajte, ali vas vaša resnično izredna znanje in modrost osrečujeta! Ja, človekov duh lahko prodre v neskončne globine modrosti in nazadnje proizvaja najčudovitejše stvari; toda srečen je zame samo tisti človek, ki je povsem preprost in Bogu, svojemu Stvarniku v vsej ljubezni vdan in izpolnjuje Njegove zapovedi. Če mu potem Bog hoče dati modrost kot kakšnemu Salomonu, naj jo z največjo hvaležnostjo sprejme in jo radostno in modro uporablja. Če pa naj bi človeku podarjena modrost človeka samo onesrečevala, mi je pa končno ljubša vsaka neumnost, ki razveseljuje človekovo srce.
4 Jaz živim in zdaj vem, da bom živel večno in poti za dosego blaženega večnega življenja so mi poznane; kaj naj bi ob tem hotel še več?!
5 Sprejmite tudi vi to moje mnenje, pa boste tako kot jaz še na tej zemlji prav srečni; toda z vašim globokoumnim modrovanjem boste komaj kdaj občutili vrednost in srečo tega, da ste ljudje!
6 Zato poslušajte moj nasvet, čeprav ne izvira iz shrambe najgloblje modrosti; prihaja pa od prijateljskega in gotovo ljubečega srca, in to ima celo pred Bogom visoko vrednost! Zakaj to pri vas ne bi imelo nobene vrednosti??
7 Modrost ni tista, ki nam daje življenje, marveč ljubezen; zato ostanimo pri ljubezni in ne bo nam manjkalo življenja in blaženega občutenja le-tega! Vidite, to pa je moja modrost, in skoraj bi trdil, da je za življenje ljudi veliko bolj koristna kot vsa vaša še tako globoka modrost!«
8 Reče **Matael**: »O ja, o ja, povsem prav imaš! Glej, dokler voda v loncu ne pride do ognja, ima tudi dobro in mirno bivanje; ko pa potem pride k ognju, je prav kmalu povsem drugače. Enkrat se mora zlomiti!
9 Za to, kar hočeš postati, ti gotovo ne sme manjkati potrebnega znanja. Če hočeš biti vojskovodja, moraš imeti vse znanje za to službo, sicer se boš kot vojskovodja slabo odrezal; če hočeš biti lekarnar ali zdravnik, moraš imeti tudi vsa potrebna znanja za to!
10 No, ti pa hočeš doseči večno življenje, življenja samega pa nikakor nočeš natančneje raziskati in spoznati; le kako bo to?
11 Glej, če bi si jaz hotel vzeti ženo, bežal pa bi pred vsako priložnostjo, da bi se vsaj od daleč srečal s kakšnim dekletom, potem res ne vem, kako se bova jaz in žena srečala!
12 Ti pa hočeš nazadnje celo večno življenje, bojiš pa se že majhnega truda, da bi samo to zemeljsko življenje malo globlje raziskal in se seznanil z njegovimi osnovnimi koreninami!

13 Ja, ljubi prijatelj, če bi bilo večno življenje odvisno samo od tega, da bi mi ga lahko neki bog dal kot ti meni kos kruha, tedaj bi bilo tvoje življenjsko vodilo očitno veliko boljše od našega; toda priprava in pridobitev bodočega večnega življenja je povsem prepuščena nam samim!
14 Mi moramo delati in ukrepati in moramo s svojo življenjsko vodo resnično skozi vodo in s svojim ljubezenskim ognjem skozi ogenj; šele tedaj začne naša življenjska voda ob ognju najgloblje ljubezni do Boga, do bližnjega in končno do nas samih, vreti in kipeti in šele po tem spoznamo, da obstaja v nas neuničljiva življenjska moč, ki se šele od tega trenutka dalje začne spoznavati kot takšna in sega po pravih sredstvih in jih uporablja za to, da bi se kot takšna ohranila za večno!
15 Tu torej zaenkrat ni nič s tako imenovanim lagodnim življenjem, ki je povsem podobno sladkemu spanju, temveč je treba delati in se bojevati in raziskovati brez miru in počitka!
16 Šele ko smo dosegli povsem budno in živahno zmago nad spanja in smrti željnim življenjem, šele tedaj lahko govorimo o nekakšni blaženosti!
17 Ti se nam zdiš kot človek, ki zjutraj še sladko spi in ga njegovi prijatelji, ki so že dolgo budni, začnejo buditi, nad čimer se najprej zelo razjezi; šele ko se z nekaj truda povsem prebudi, spozna dobrodejnost popolne budnosti in se končno veseli svojega jasnega in svobodnega življenja.
18 Popolnoma prav imamo s svojo modrostjo; ti pa še zdaleč ne! Šele ko se boš prebudil, boš tudi spoznal, kako zelo imamo glede tega prav.«

30. Jezus opozori Cirenija na Mataelove govore

1 Reče **Cirenij** Meni: »Gospod in Mojster, kaj pa Ti praviš k temu? Kaj naj si mislimo o tem? Govori Matael polno resnico? Ti lahko kaj takega še najbolj temeljito presojaš; spregovori vendar nekaj besedic tudi o tem!«
2 Rečem **Jaz**: »Ali ti nisem že prej rekel, da poslušajte? Če bi videl, da govorijo napačno, vam tudi ne bi priporočal, da jih poslušate. Zato le še naprej poslušajte Mataela! On ima sicer oster, toda dober veter; s takšnim vetrom, četudi preko močno vzvalovanega morja, napredujemo veliko hitreje kot z najboljšim veslanjem!
3 Poslušajte ga le še naprej, zakaj doslej vam je govoril še skozi prste; ko pa se bo še nekoliko bolj ogrel, vam bo prišel še s čisto drugimi dokazi!«
4 Reče **Cirenij**: »Za to se mu že vnaprej zahvaljujem! Tu izpademo tako in tako že kot hudiči! Le kaj hujšega bi iz nas lahko še naredil? Ali ni pohvalno od mene, da hočem teh pet ubogih vragov preskrbeti za vso njihovo zemeljsko prihodnost, za to pa grmijo nad nami, kot nisi Ti še nikoli!
5 Ah, tega Mataela pravzaprav sploh ne poslušam več; njegov pogled na življenje je lahko sam zase še tako pravilen; toda ne velja za zemeljske življenjske razmere in nihče si za svoje telo z njim ne bo mogel pomagati!

6 Da, ljudem, kot so bili preroki in stari duhovniki, je bilo seveda lahko skrbeti samo za večno življenje; kajti za njihove telesne potrebe so skrbeli drugi, katerim je moralo biti končno vseeno, ali obstaja večno življenje duše ali ne! Dobivali so zgolj zakone, ki so jih morali upoštevati, ne da bi izvedeli dejanski razlog, zakaj in kaj naj bi s tem pravzaprav dosegli.
7 Za milijone je to moralo zadostovati, z izgledi na nekakšno večno življenje ali brez njih, za nas pa naj ne bi več zadostovalo?!
8 Če pa to za nas ni več dovolj, tedaj je vprašanje za vsakega človeka, ki nosi v svojem srcu iskro resnične ljubezni do bližnjega: Kdo bo nazadnje povrnil škodo mnogim milijonom ubogih vragov, da so kljub izpolnjevanju vseh zunanjih zakonov vendarle zapadli večni smrti? Če so delo naključja, tedaj nauk mora imeti svojo dobro utemeljitev; če pa so vsi ljudje, kar moremo spoznati iz njihove nadvse modre ureditve, delo nadvse modrega in dobrega Boga, mora obstajati druga in za vse ljudi bolj praktična pot za dosego večnega življenja; in če ni nobene druge, tedaj je vse življenje nekaj najbolj prezira vrednega, kar si človekov razum lahko izmisli!
9 Kajti če je večno življenje namenjeno samo tistemu, ki ga doseže tako rekoč na račun tisoč drugih ljudi, ki morajo delati za takšnega junaka večnega življenja, da lahko samo on v sebi okusi večno življenje - tedaj jaz sam večno ne zahtevam niti najmanjše iskrice večnega življenja in mi je ljubša večna smrt! To je moje mnenje.
10 Tvoj nauk, Gospod in Mojster, mi je prijeten, ljub in drag; zakaj tu mi je ob strani vsemogočni pomočnik, če kakorkoli oslabim; po Mataelovem nauku pa nimam nikogar razen sebe samega. Zgolj jaz sam si lahko dam ali pa vzamem večno življenje in nekakšen bog pri tem ne bi imel sploh nobenega drugega opravka, kot da z jeznimi ali zadovoljnimi očmi gleda, kako se kakšen ubogi vrag preriva iz vseh krempljev smrti in se tako po najbolj neobljudeni poti, polni trnja, čeri in strupene golazni, vzpenja k večnemu življenju!
11 Ne, ne, tako ne more biti; vi ste norci z vsem vašim naukom o večnem življenju! Ja, če si lahko zamislim kakšnega darovalca večnega življenja, ki lahko tako kot Ti, o Gospod, nekomu vrne že tudi zemeljsko življenje, če hoče, tedaj storim vse, da bi nekoč tudi meni dal večno življenje. Toda če si ga moram sam šele poiskati iz vseh kotov preroške modrosti, tedaj takšnega večnega življenja tudi, kot sem rekel, nikoli in nikdar ne potrebujem! - Tako govori in je govoril Cirenij, rimski vrhovni namestnik nad Sirijo in nad vsemi deželami Azije, Afrike in velikega dela Grčije!«
12 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, tokrat si resnično za nič in spet nič presegel samega sebe v vsakršnem praznem govorjenju. Kaj je bilo teh pet, veš; zakaj, to najbrž zdaj tudi veš!
13 Jaz pa sem jih zdaj popolnoma očistil in sem v njih prižgal edino resnično, nevarljivo življenjsko luč in sem s tem zagradil pot, po kateri bi jih izgnani hudobni gostje lahko še enkrat škodljivo obiskali.

14 Teh pet je torej zaenkrat docela čistih in v sebi poznajo najfinejše niti vsega življenja, kakršno je pravzaprav bilo od prazačetka in vsakomur odkrito razlagajo to, kar je bilo v starih časih dano le redkim za redke; le kako se moreš zaradi tega jeziti nad njimi?!
15 Glej, kar govorijo, je povsem isto, kot sem vam povedal Jaz Sam, le da je povedano z nekoliko bolj golo resničnostjo.
16 Spoznaj najprej resnično vrednost tega, kar govorijo in se potem zgražaj, če moreš; toda zdaj, ko se ti zdi to, kar govorijo, nekoliko neprijetno, s svojo jezljivostjo očitno nimaš prav. Pusti Mataela govoriti naprej, pa se bo že pokazalo, ali je to, kar govori, praktično ali ne, oziroma ali nasprotuje Mojemu nauku!«

31. Matael govori o poti do cilja resničnega življenja

1 Reče **Cirenij**: »No dobro; to bi rad videl, čeprav bom zelo strog sodnik!
2 Zato mi povej, modri Matael, če je z življenjem vseskozi tako, kot si prej ostro utemeljeno razlagal, česa se torej lahko nadejajo milijoni, ki o vsem tem ne vedo niti zloga in številni milijoni, ki bodo v prihodnje za nami rojeni nekje na širni zemlji in tudi ne bodo izvedeli niti zloga o vsem tem; kako je z večnim življenjem vseh teh?«
3 Reče **Matael**: »Čisto dobro! Tudi njim je bil nauk lasten in je zadostoval, da je ohranjal živahno domišljijo duše. V tej domišljiji se duša sčasoma ustali in končno živi v njej kot v sanjah in v takšnem snu lahko živi tisoče let.
4 Toda to še zdaleč ni resnično večno življenje; takšne duše morajo navsezadnje, če hočejo vstopiti v resnično večno življenje, v tako imenovanem svetu duhov prestati veliko večje boje in preizkušnje kot je boj, ki sem ga prej samo mimogrede omenil.
5 Kdor pa to pot prehodi tukaj, seveda z marsikaterim nemajhnim trudom in z resnično modro življenjsko resnostjo doseže večno življenje v vsej resnici, jasnosti in najpopolnejši trdnosti že tukaj v nekaj letih, kar lahko sicer po zaspanem čutu duše doseže šele po več sto ali celo po mnogo tisoč letih, če gre dobro. Če pa gre pri tem samo malo narobe, lahko kakšna tukaj ali kjerkoli drugje docela pokvarjena duša uživa eno planetno starost za drugo nadvse bedno sanjsko življenje, v katerem zunaj sebe in zunaj svojih nadvse bednih domišljijskih tvorb nikakor ne more priti do nobenega nazora in zaznave česarkoli resničnega, realnega in zunaj nje bivajočega; ne glede na to pa jo najbolj grenke izkušnje neprestano učijo, da jo obdajajo sami sovražniki, pred katerimi se ne more braniti, ker njih prav tako ne more videti kot na tem svetu kakšen slepec ne more videti, od kod se mu bliža kakšen sovražnik, ali kje ga sicer čaka kakšna nevarnost!
6 Glej, takšen slep človek pa ob vsej svoji slepoti navsezadnje vendarle ni popolnoma brez svetlobe; zakaj domišljija njegove duše je v sebi neprestano vendarle luč, in slepec vidi stvari, ki se nekako osvetljene predstavljajo kot

stvari naravnega sveta, nimajo pa nobene obstojnosti in njihova luč tudi ne. Včasih je svetla, včasih spet bleda in pogosto povsem izgine, tako da je takšen slepec potem zares nekaj časa popolnoma brez luči in življenja.
7 In glej, približno tako gre duši v njeni popolni samoti; včasih ima svetlobo, včasih spet noč. Toda niti svetloba niti noč nista v duši kakor koli resnični, temveč zgolj začasen odsev tega, kar duša brez svojega vedenja in hotenja na nek način sprejema vase iz zunanjih sfer, kakor na travi viseča rosna kaplja sprejema vase sliko sonca. Kaplja je zdaj sicer osvetljena, toda ob tem nima toliko zavesti, da bi jasno spoznala, od kod je svetloba prišla vanjo.
8 Kar sem ti v imenu svojih štirih bratov tukaj povedal, je stvar naše izkušnje, povezane z velikim trpljenjem in ločuje vse navidezno življenje od resničnega, zares svobodnega, samostojnega življenja.
9 Tu imaš pred seboj trpeče in nesvobodno ter samodejno in zato najsvobodnejše Božje življenje; če hočeš eno ali drugo, je odvisno od tvoje volje; toda zadeva je takšna in noben bog ti ne more vzpostaviti drugih veljavnih življenjskih razmer.
10 Glej, zdaj ti povem še nekaj: Moja duša, ki prehaja v vedno jasnejše gledanje, zdaj že sama iz sebe vidi in prav dobro spozna Odrešenika, ki jo je z oblastjo Svojega najsvobodnejšega Božjega življenja šele pred kratkim osvobodil množice nevidnih sovražnikov višjega svobodnega življenja; glej, v Njem je več kot v vsem vidnem vesolju stvarstva.
11 On, kot središčna točka vse biti in vsega življenja, ki je Sebe že od vekomaj spoznal, pa hoče zdaj Svoje življenje in s tem življenje vseh ljudi še bolj potrditi s Svojim življenjem; to pa bo dosegel samo z nezaslišanim samozatajevanjem. Pustil bo to Svoje sedanje življenje, da bo s tem vstopil v večni sijaj vsega življenja Zase in s tem tudi za vse ljudi. Šele tedaj bo vse stvarstvo dobilo novo obličje in drugo notranjo ureditev; toda kljub temu bo obveljal stavek: Vsak naj vzame jarem zunanje bede na svoja ramena in hodi za Menoj! - Razumeš zdaj to?«
12 Reče **Cirenij**, sicer še nekoliko čemeren: »Da, dobro te razumem in ne morem se izogniti priznanju, da si govoril resnico; toda ne glede na to je težko poslušati takšne življenjske pogoje!«

32. O edinosti večnega življenja

1 Reče **Matael**: »Vsekakor teh življenjskih razmer ni mogoče poslušati tako prijetno kot bajke domišljijskega pomladnega življenja, v katerih življenje frfota okrog kot ptice v zraku ali metulji in zlate muhe enodnevnice, ki se opotekajo s cveta na cvet in srkajo iz njihovih čaš sladko roso; toda zato moramo takšno uživaško življenje tudi imenovati zgolj minljivo, enodnevno življenje, ki se, prvič, sebe komaj zaveda in zato tudi, drugič, pravzaprav sploh ni življenje. Kaj bi človeku navsezadnje koristilo takšno metuljevo življenje? Zamisli si trajanje tega življenja! Sedemdeset, osemdeset do devetdeset let je že visoka

starost, telo postane tedaj že zelo slabotno in nemočno; samo malo hujši piš zraka in ni ga več!
2 Vprašam pa: Kaj potem? Kdo ti lahko zanesljivo odgovori na to, če nisi prej v vsem svojem zemeljskem življenju napel vseh sil, da je s tem vsa tvoja bit že pred tistim zlim pišem v tebi postala polno živ odgovor?! Če pa si v sebi našel ta sveti odgovor, tedaj zanesljivo ne boš nikogar več boječe vpraševal: Kaj potem, ko se to kratko življenje konča?
3 Zato svoje življenjske vode ne smeš kar naprej pustiti v telesu prijetnem hladu, marveč na ogenj z njo, da zavre in se dvigne v mogočnih parah in se oblikuje v novo življenje, sicer je vse zgrešeno; in naj se ti moj govor zdi še tako neprijeten, resnica zaradi tega vendar večno ostane resnica, - in samo po njej lahko pridemo do resnične in polne življenjske svobode, brez katere si ni mogoče zamisliti nobenega resničnega večnega življenja!«
4 Govori **Cirenij** z veliko nežnejšim glasom: »Ja, ja, moj ljubi prijatelj Matael, zdaj že vidim, da poseduješ najpolnejšo resnico v vseh življenjskih razmerah, in zaradi tega ti nikakor ne morem ugovarjati! Ti si v svoji sferi že povsem na tleh življenja, toda mi smo še zelo daleč od tega!
5 Tu ni mogoče želeti nič drugega, kot da bi ti svoj nauk o življenju spravil v določen sistem, po katerem bi potem lahko vodili otroke, da bi toliko lažje dosegli to, kar je odraslemu možu nazadnje vendarle nekoliko pretežko doseči!«
6 Reče **Matael**: »Kar bi si želel, se je deloma že zgodilo in se bo še veliko bolj! Glej, veliki in mogočni zdravnik, ki nas je ozdravil, je že ukrenil vse mogoče v ta namen. Nas pet zdaj sicer ve tudi za pot, toda kljub temu bi bilo zelo težko vse to spraviti v kakšen urejen sistem za splošen pouk; toda za ljudi kot ti bi lahko v skrajnem primeru storili tudi to! Kajti človeku, ki se je podal na pot resnice v vseh stvareh, ni nič nemogoče; resnično svobodno življenje je namreč eno, ali v Bogu, v angelu ali v človeku.
7 Seveda pa so celo v že dovršenem svobodnem življenju silne razlike; kajti življenje, ki se je šele pred kratkim začelo spoznavati, očitno ne more biti tako močno kot življenje, ki se je že pred večnostmi spoznalo in prevzelo v vsej polnosti in globini najjasnejše resnice. Takšno življenje je postalo Gospod neskončnosti in vsa nebesna telesa z vsem, kar nosijo, so v oblasti tega življenja.
8 Tako daleč, prijatelj, sami zase večno ne bomo zmogli priti; toda v zedinjenju s tem Življenjem bomo končno kot iz sebe zmogli tudi to, kar zmore veliko večno Božje življenje samo. Obstajajo tudi določene dovršene življenjske sile, ki so očitno prve za Božjo življenjsko močjo.
9 Te sile veliko presegajo naše še tako svobodne in samostojno spoznavajoče se življenjske sile; imenujemo jih ‘angeli’ (sli). Oni so posebni predstavniki najsplošnejše Božje življenjske moči; toda mi jim kljub temu lahko postanemo enaki, če se zedinimo s splošno Božjo življenjsko močjo.

10 Vendar toliko, kot smo prestali mi, da bi dosegli to, kar zdaj imamo, ti ne boš prestal, pa boš tudi imel, kar imamo mi; zakaj dušam s te zemlje, ki so na domačih tleh, je vse veliko lažje kot tistim, ki so bile sem postavljene iz kakšnega popolnejšega sveta.
11 Toda v temeljnem Božjem življenju je bilo pač za vekomaj odločeno, da naj bo ravno ta drobcena zemlja postala prizorišče Njegovega usmiljenja in nekako se bo že takoj zdaj vsa neskončnost morala podati v ta novi red in se vdati vanj, če bo hotela imeti skupni delež pri neskončni blaženosti združenega Božjega življenja; tako se tudi moramo vdati, pa naj stane, kar hoče!
12 Resnično, če ne bi tukaj našli konca našega trpljenja, česar pa smo se šele postopno začeli zavedati, bi nam bila popolna smrt tudi neskončnokrat bolj zaželena kot samo še nekaj dni dalj trajajoče nepopisno mučno življenje in četudi bi lahko takoj potem vstopili v vso Božjo blaženost!
13 Toda, kot se zdaj vedno jasneje zavedamo, je veliki Odrešenik življenja še pred določenim časom naredil konec našemu trpljenju in zaradi tega začenjamo šele zdaj postajati čedalje bolj veseli in uvidimo, da hoče veliki Božji duh povsem zares to zemljo narediti za prizorišče Svojega usmiljenja in jo bo tudi naredil - toda na žalost tudi za prizorišče največjih preganjanj, napuha, gizdavosti in najhujšega sovraštva do vsega tistega, kar je duhovno čisto, edino dobro in resnično!«

33. Mataelova prerokba

1 (**Matael**): »O prijatelj, na tej zemlji bo še tako hudo, da si celo Satan ne bo nikoli upal v kakršnikoli podobi obiskati človeško družbo; toda vmes bodo spet ljudje, ki bodo kot slepci videli več in kot gluhi slišali več kot mi z odprtimi očmi in ušesi.
2 Nekoč bo prišel čas, ko bodo ljudje življenjsko silo pare v vodi določali po stopinjah in jo bodo ukrotili kot Arabci svoje konje in jo bodo uporabljali za vsa najtežja dela; tudi pred najtežje vozove bodo vpregli v vodi skrito življenjsko silo in se z njimi vozili tako hitro kot leti izstreljena puščica.
3 Tudi pred velike ladje bodo vpregli življenjsko silo vode in ta bo gnala ladje preko valov hitreje od viharja, nazadnje celo kljubovala vsakemu viharju in vozila preko njegovega razsrjenega obličja, ne da bi utrpela kakšno škodo; samo skalne čeri in peščene sipine bodo takšnim hitrim voznikom nevarne in škodljive.
4 Toda kmalu po tistem času bo začelo kazati zelo slabo življenju ljudi na zemlji; zakaj zemlja bo postala manj rodovitna, nastale bodo velike podražitve, vojne in lakota in luč vere v večno resnico bo mnogokje ugasnila, in ogenj ljubezni bo stlel in se ohladil in potem bo nad zemljo prišla poslednja ognjena sodba!

5 Tedaj blagor tistim, ki življenjske vode v sebi še ne bodo povsem porabili zgolj za zemeljski dobiček; ko bo prišel veliki ogenj sodbe iz nebes, jim ne bo mogel nič, ker jih bo njihova lastna življenjska voda varovala pred njim.
6 Šele potem si bosta resnični življenjski mir in njegov Božji red za vedno podala roke, in razprtij in prepira ne bo več med tistimi, ki bodo prebivali na očiščeni zemlji v družbi Božjih angelov. Če že ne naša trhla in krhka telesa, pa bodo toliko bolj naše duše, ki bodo lahko vse videle in razumele, priče vsega tega, kar sem ti naznanil.
7 Glej, tega ti ne bi povedal; toda v srcu svoje duše, ali bolje svojega jaza, me je neka sila gnala v to. In ta sila gotovo izvira od tam, od koder je prej nam peterim prišlo ozdravljenje! - Me zdaj že bolje razumeš?«
8 Reče **Cirenij**: «Oh, zdaj je že spet urejeno med nama; in zdaj upam šele prav veliko izvedeti od vas, vi ste zame zelo uspešen ulov! Ostaja pri mojem izreku; za vaše zemeljske potrebe bom poskrbel jaz, vi pa boste skrbeli za moje in vse moje velike hiše duševne potrebe.
9 Seveda je to slabo nadomestilo za velike reči, ki jih boste vi storili moji hiši; toda kdo more kaj za to, da za najvišji in večni dar življenja na tem svetu darovalcu zaenkrat ne moremo povrniti z ničimer boljšim?! Ste zadovoljni s tem?«
10 Reče **Matael**: »Oh, kako še moreš vprašati? Kjer lahko komu služimo in koristimo, tam smo tudi več kot zadovoljni! Zakaj tudi zemeljskega daru, če prihaja iz res dobrega srca in služi dobri in resnični stvari, ne smemo nikoli podcenjevati; kajti po darovalcu in razlogu darovanja dobi tudi povsem duhovno vrednost in je torej docela enak čisto duhovnemu daru.
11 Tam, kjer materialno podpira duhovno in duhovno materialno, tam nazadnje vse postane duhovno in potem se lahko eno v drugem v polnosti nadeja najobilnejšega blagoslova od Boga.
12 Kjer pa se tisto, kar naj bi bilo duhovno, kot v jeruzalemskem templju, daje samo zaradi materialnega, materialno z nekaj duhovnega pa tudi samo zaradi pričakovanega materialnega, tam postane na koncu vse materialno in nima niti najmanjše duhovne vrednosti več in tudi ne more nikoli prinesti nobenega blagoslova od Boga!
13 Zato naj te ne skrbi, ali bi bil tvoj materialni dar za naš duhovni dar premajhen; po darovalcu in po resničnem razlogu darovanja bo vendar postal duhoven in blagoslov od zgoraj mu bo obilno sledil duhovno in tudi materialno; zakaj duh je tudi večno gospodar nad materijo, ki v bistvu tudi ni nič drugega kot obsojeni, nadvse nesvobodni duh in mora zmeraj slepo ubogati najsvobodnejšega Božjega življenjskega duha, od katerega neskončne moči pravzaprav izhaja sodba vse materije in ki jo edino On lahko ponovno oživi, kakor in kadar le hoče!«
14 Reče **Cirenij**: »Oh, sijajno in izvrstno! Zdaj šele vas za nobeno kraljestvo na svetu ne bi hotel več izpustiti iz svojih prijateljskih rok! Upam, da se bomo čedalje bolje razumeli in postajali drug drugemu čedalje bolj nepogrešljivi! Zdaj

pa Gospodu edinemu vsa hvala in vsa naša ljubezen, da se vas je usmilil in vas s tem pripeljal k meni; zakaj brez Njega bi bili vsi mi toliko kot za večno izgubljeni!«
15 Reko nato **peterica**: »Amen, edino On je vreden vse časti, vse hvale in vse ljubezni ne le te zemlje, temveč vse neskončnosti! Zakaj edino On je tisti, ki zdaj na novo oblikuje vso neskončnost! Neskončno sveto je Njegovo ime!«

34. Pet ozdravljenih hoče Jezusov opis

1 Nato reče **Matael** spet sam: »On je med nami, toda dva sta, ki sta si zelo podobna, tako da bi bilo za zunanje čute zelo težko odločiti, kateri od njiju je pravi. Menim, da je tisti, ki je večkrat govoril s Cirenijem. Toda tudi drugi je lahko; zakaj iz obrazov obeh sije visoka stopnja modrosti! Tega smo že slišali; njegova beseda je bila velika, pametna in resno modra, toda tako bi lahko govoril tudi moder človek; toda drugi še ni povedal ničesar, morda, ker noče, da bi ga spoznali pred časom. Kdo izmed nas ima pogum nagovoriti še vedno molčečega?«
2 Ta molčeči je bil Jakob Starejši, ki mi je bil kot je znano, telesno nadvse podoben in je tudi nosil enako obleko, kot sem jo imel navado nositi Jaz.
3 Na Mataelov poziv se končno tudi ostali štirje dvignejo s tal in se pogovarjajo, kdo izmed njih in kako naj bi nagovorili molčečega. Na koncu pa je vsem petim zmanjkalo poguma in Matael se je spet obrnil na prijaznega Cirenija in ga lepo skrivaj vprašal, ali ni morda oni molčeči mož nadvse vzvišeni mogočni zdravnik ali pa sem to morda vendarle Jaz; zakaj to bi radi z gotovostjo vedeli tudi za svoje zunanje čute, da ne bi sledeč gonu srca tudi na zunaj počastili nepravega!
4 Reče **Cirenij**: »Nisem še dobil ustreznega navodila od Njega, da bi vam Ga podrobneje označil; vendar pa to zaenkrat ni ravno pomembno, saj On gleda predvsem in edino na človekovo srce. Vaša srca pa so zdaj gotovo v najboljšem redu na svetu in tu zaenkrat ni treba ničesar več; ko pa bo Njegova volja in ko bo koristno za vaše zveličanje, tedaj se vam bo že pobližje razodel. Menim pa, da ostremu pogledu vaše eminentne (odlične) modrosti tako in tako ne bo ušlo, če boste tekom tega dneva natančneje opazovali, kdo od njiju je Resnični in edini Mogočni.«
5 S tem je bila peterica zaenkrat zadovoljna in šele zdaj so si začeli nekoliko natančneje ogledovati okolico in se med seboj vpraševati, kje pravzaprav sploh so. Toliko pa so se zdaj že spoznali, da so ob galilejskem morju; niso pa mogli odkriti v kateri okolici.
6 Tedaj jim je **Cirenij** rekel, ker jim je najbolj pozorno prisluhnil: »Zdaj ste v bližini mesta Cezareja Filipova in ste na zemljišču onega starega rimskega vojaka Marka, ki vam je iz svojih zalog ponudil vina, kruha in soli. Njega v tem trenutku sicer ni tu, ker mora v svoji hiši poskrbeti nekaj za kosilo; ko pa se vrne, ga boste v svojem sedanjem, jasnejšem stanju že natančneje spoznali;

ko vam je namreč ponudil kruh, vino in sol, ste bili še bolj onstran kot tostran in ste gotovo bili le malo pozorni na njegovo sicer res častitljivo osebnost.«
7 Reče **Matael**: »Ja, ja, prav imaš! Ostalo nam je sicer notranje jasno stanje, ki smo ga imeli takoj na začetku našega prebujanja; le da je bilo tu vse videti zelo strašno in nenavadno mračno. Toda ker je postopno vse dobilo bolj prijazen videz in je vsa pokrajina postajala veliko svetlejša in prijaznejša, smo postali tudi mi bolj prijazni, svetlejši in nekako bolj veseli, čeprav se nikakor ne bi mogli znebiti naših notranjih resničnih nazorov.
8 Resnica, prijatelj, ostane večno resnica! Toda ta svet je zelo spremenljiv in tako tudi njegovi otroci, vse od danes do jutri. Na nikogar se ni mogoče povsem trdno zanesti; zakaj danes je nekdo še naš prijatelj, jutri pa, ali to ni več ali pa so mu kakšna obrekljiva usta vsadila v uho dvom o tebi in je nato prenehal biti tvoj prijatelj in bo namesto tega skrivaj že hud sodnik nad teboj!
9 In tako na tem svetu ni stalnosti, niti v stvareh niti med ljudmi! Vendar bo Gospod kljub temu vse krmaril v največje dobro človeka!«

35. Jezus, junak v boju zoper smrt

1 Reče **drugi** izmed petih: »Ja, brat, edino v tem naj bo utemeljeno vse naše upanje! On Sam bo sicer moral prestati silen boj z oblastjo smrti; toda zdaj ni več dvoma o zanesljivi zmagi! Zakaj On pozna nemoč smrti in pozna vse njene meje in ve tudi, da edina moč, ki jo smrt še skriva v sebi, ni nič drugega kot sla, četudi v okovih, po življenju; in ta edina sila ne more iti v boj zoper Njega, temveč samo Zanj in z Njim zoper sebe, da sama sebi ne bi vzela še zadnjih moči in se s tem povsem usmrtila!
2 Bojujoče se življenje, ki je On Sam, mora ostati v večni prednosti zoper vso oblast smrti, ker pravšnja, popolna smrt v sebi nima nobene oblasti in je kot nemi kamen v živi in močni roki metalca, ki lahko stori z njim, kar hoče.
3 Če pa je v smrti kot v fizično oživljenem človekovem mesu kakršnakoli oblast, je tudi to življenje, čeprav na zelo nizki stopnji; to življenje pa se gotovo ne bo spuščalo v boj z resničnim življenjem, da bi uničilo samo sebe, marveč se bo oklenilo življenja in se z njim borilo proti dozdevni oblasti smrti, tako kot na smrt bolno meso z velikim poželenjem zgrabi zdravilno kupo in jo dvigne k ustom, da bi iz nje z resničnim življenjem še dlje živelo in da bi ga le-to končno vsega sprejelo.
4 Ko je življenje samo sebe enkrat našlo tako kot v našem še ne zanesljivo osebno spoznanem zdravniku, tedaj je že popolnoma Božje in zunaj njega ne more obstajati nobena oblast več, ki bi ga lahko premagala, ker zunaj te oblasti ne more obstajati nobena druga več!
5 Mi poznamo, kaj je ta zemlja, kaj sonce, luna in kaj so vse neštete zvezde; - večinoma so neznansko velika nebesna telesa, nekatera celo neizrečeno večja od te naše zemlje. V sebi so pač mrtva, to se pravi po svojem velikem telesu;

toda oblast Božjega življenja vendarle vsa ta brezštevilna telesa sili v nujno gibanje, in to ne v enostavno, marveč v zelo mnogotero.
6 Kaj morejo vsi ti nešteti velikanski svetovi proti nenehni gonilni sili najsvobodnejšega Božjega življenja? Nič! Kakor vihar prah, tako jih žene moč Božjega življenja v neizmerno velikih tirnicah in vsi ti neskončno mnogi svetovi se nikakor ne morejo zoperstaviti najsvobodnejši življenjski sili, tako kot se miriade prašnih zrnc ne morejo zoperstaviti viharju, ki jih dvigne na pusti goljavi in jih po zraku nosi v širne daljave!
7 Zato bo On zmagal in je pravzaprav že zdavnaj zmagal! Toda zaradi ljudi, da imajo tudi oni v sebi delež zmage življenja nad smrtjo, zdaj bojuje nov in poslednji boj!
8 In tako vidim nad vso neskončnostjo z večno bleščečo pisavo zapisan napis, ki se glasi: (čujte!) 'On, življenje samo od vekomaj, je popolnoma premagal smrt za večno z orožjem smrti same; in smrt je morala uničiti sama sebe, da je osvobodil vse življenje On Sam edini, bojevnik od vekomaj! Zato vse zveličanje samo Tebi, Ti večno veliki Edini!'«
9 Te besede so tako pretresle **vse navzoče**, da so se vrgli pred Menoj na zemljo in na vso moč klicali: »Ja, ja, ja, samo Tebi, Ti večno veliki Edini, vse zveličanje!«
10 Šele po tem dejanju Me je peterica spoznala; in Matael, kopajoč se v solzah hvaležnosti, je končno spregovoril z najglobljo ganjenostjo: »Torej Ti - Ti - si večno veliki Edini! Oh, kakšen pogled za nas mrtve, da gledamo edino Živega!« Nato je umolknil, tako kot vsi navzoči, zatopljen v globoko premišljevanje.

36. Gospodov govor o resničnem častčenju Boga

1 **Jaz** pa sem rekel vsem, ki so še ležali na tleh pred Menoj: »Dvignite se, prijatelji in bratje! Vaše častčenje, ki ste Mi ga zdaj izkazali, je sicer upravičeno, saj velja Njemu, ki je v Meni, svetemu Očetu od vekomaj! Toda On je vendar zmeraj v Meni, kot sem Jaz in tudi vsi vi v Njem, in tako bi od največjega spoštovanja morali ležati neprenehoma pred Menoj v prahu. To pa za vas in Zame gotovo ne bi bilo prijetno in končno niti vi niti Jaz ne bi imeli nič od tega.
2 Glejte, za vedno je dovolj, da verujete Vame, Me ljubite kot enega svojih najboljših bratov in prijateljev in ravnate po moji besedi; kar je več kot to, ne velja nič, ker niti najmanj nisem prišel na svet zato, da bi Mi ljudje izkazovali malikovalsko božje častčenje kakor kakšnemu Merkurju ali Apolonu - marveč da bi ozdravil vse bolne na duši in telesu in ljudem tega sveta pokazal pravo pot do večnega življenja! Samo to zahtevam od vas; vse, kar je več kot to, je puhlo, neumno, malikovalsko in ne vodi nikamor.
3 Sicer je res, da naj človek neprenehoma časti Boga, svojega Stvarnika, ker je Bog v Sebi svet in zato vsega častčenja vreden; toda Bog Sam je duh in zato Ga lahko častimo samo v duhu in v resnici.

4 Kaj pa pomeni častiti Boga v duhu in v resnici? - Glejte, to pomeni toliko kot: zmeraj verovati v enega pravega Boga, Ga iz vseh moči nad vse ljubiti in izpolnjevati Njegove lahke zapovedi!
5 Kdor to stori, ta, prvič, neprenehoma moli, in, drugič, tako moli k Bogu v duhu in v vsej resnici; zakaj brez dejanj je vsaka molitev ustnic gola laž, s katero Boga kot večno resnico ne častimo, temveč samo sramotimo!
6 Vstanite torej kot svobodni ljudje, kot Moji bratje, kot Moji prijatelji, v bodoče ne malikujte z Menoj in ne izdajte Me pred svetom pred časom; zakaj to bi svetu veliko bolj škodovalo kot koristilo!«
7 Po teh Mojih besedah se vsi dvignejo s tal in **Matael** reče: »Resnično, samo tako govori Bog, poln najvišje modrosti in ljubezni! Oh, kako zdaj mislim in čutim popolnoma drugače, kot sem mislil in čutil prej! - O Gospod, samo to prošnjo mi usliši: Nikoli ne dopusti, da bi naša duša še enkrat prišla v takšno preizkušnjo, kot je bila ta, iz katere so nas pravkar osvobodili Tvoja ljubezen, usmiljenje in oblast!«
8 Rečem **Jaz**: »Ostanite v Meni s tem, da mojo besedo poslušate, jo ohranite in po njej živite, tako bo v vas Moja moč in Moja ljubezen in vas bo varovala pred vsako nadaljnjo trdo preizkušnjo!
9 Moji učenci pa so že zapisali vse najpotrebnejše, kar je ljudem predvsem potrebno; to berite, razumite in po tem ravnajte, več pa ne potrebujete pred časom Mojega povišanja!« - S tem je peterica zadovoljna.
10 **Jaz** pa se nato obrnem k Cireniju in rečem: »Prijatelj, tu smo opravili in tako pojdimo zdaj še k drugim in poglejmo, kako težko so se pregrešili proti rimskim zakonom. Pazi pa - z njimi se ne bo dalo ravno lahko govoriti; zakaj veliko posvetne dlake imajo na svojem jeziku! - Zdaj pa pojdimo tja!«

37. Julijev pomislek proti zaslišanju drugih zločincev

1 Nato vpraša **Cirenij**: »Gospod, kaj pa naj se zdaj zgodi s peterico? Glej, saj so bolj kot na pol nagi! Naj jih oblečem? Sicer imam oblačila s seboj, toda to so državniška oblačila, ki jih ne sme nositi nihče razen rimskih državnikov. S tem torej ni nič. Rimske služabniške tunike imam tudi; toda za takšne tunike se mi zdijo preveč vzvišeni zaradi svoje pretresljivo visoke modrosti; kaj bi bilo torej tu treba storiti?«
2 Rečem **Jaz**: »Tunika nima drugega pomena, kot da pokrije nagoto telesa, pa če je državniška ali služabniška tunika; zaenkrat je torej vseeno, ali to peterico oblečeš z državniško ali s služabniško tuniko. Vendar je pri Meni služabniška tunika veliko nad državniško, zato jim daj služabniške tunike; zakaj v državniških tunikah bi zaradi te postali svetu v zasmeh, in za to so predobri, čeprav na svetu pravzaprav nihče ni dober! S časom bodo morali prestati še dovolj zasramovanja zaradi Mojega imena in zato nočem, da bi jih pred časom svet zasramoval tudi zaradi sveta.«

3 Ko Cirenij to sliši, pri priči pošlje več služabnikov, naj prinesejo najboljše služabniške tunike. V nekaj trenutkih je to opravljeno in Cirenij jih takoj razdeli peterici.
4 **Peteri** pa mu s prijazno hvaležnostjo reko: »Veliki Edini med nami ti bo povrnil! Kajti s svojimi povsem raztrganimi cunjami smo komaj še mogli skriti svoj sram pred očmi sveta; zato ti še enkrat naša najprijaznejša zahvala za to!«
5 Za bližnjim grmovjem slečejo svoje cunje in se nato pojavijo kot rimski dvorni služabniki prav dobrega videza. Ko pridejo povsem zadovoljni do nas, se takoj napotimo k ostalim političnim zločincem, ki nas že čakajo z velikim hrepenenjem.
6 Ko dospemo do njih, pri priči padejo s svojimi obrazi na zemljo in prosijo za milost. Glavnih je pravzaprav osem; toda z njimi jih je še nekaj, ki so jih samo spremljali in so bili zato tudi ujeti z njimi.
7 Tu rečem (**Jaz**) Juliju: »Prijatelj, tvoje delo je, da jih zaslišiš in jih na pravi način pokličeš na odgovornost!«
8 Ko **Julij** to sliši, reče: »Gospod, čeprav me sicer zaradi takšnega opravila ne bi ravno bolela glava, pa se me tukaj vendarle začenja lotevati nekakšna vrtoglavica. Ti tu, angel tu, Cirenij tu, Tvoji zdaj že nadvse modri učenci tu, trideset mladih farizejev in levitov tudi tu - in zdaj teh pet tu; o modri Jari pa tako in tako nočem nič reči! In, Gospod, teh pet, oh, teh pet! In pred vsemi temi naj bi izprašal in zaslišal pred nami stoječe politične zločince? Oh, to pa ne bo lahko delo! Najlepše pri vsej tej zgodbi pa je še to, da pravzaprav sam ne vem res ex fundamento (iz temelja), zakaj so jih zgrabili in v verigah spravili semkaj! Vsa stvar je pravzaprav v tem, da so poslanci templja in so morali po naročilu templja razširjati slab glas o Rimu. Toda za to ni veljavnih prič! Kako pa naj jih pripravim do priznanja?«
9 Reče **Matael**, ki je stal za Julijem: »Zaradi tega se prav nič ne boj! Kar se tiče prič, je že nas pet tu, toda zanesljivo ne v njihovo škodo, temveč v njihovo korist. Glej, mi sami smo videli in slišali, kako so morali prevzeti to nalogo, da bi se izognili pitju preklete vode; poznamo jih samo zunanje vzeto toliko bolj natančno, ker smo bili v skoraj istem času poslani za spreobračanje Samarijanov. Kakor pa smo mi nedolžni pri vsem, kar se je z nami dogajalo, prav tako nedolžni so tudi ti. Zdaj veš zaenkrat dovolj in jih lahko začneš mirno zasliševati, niti najmanj pa se ne vznemirjaj zaradi naše notranje modrosti.«

38. Julij zaslišuje zločince

1 Ko je **Julij** od Mataela to slišal, mu je postalo lažje pri srcu in takoj nato se je obrnil k na zemlji ležečim političnim zločincem, in jim rekel: »Vstanite brez strahu in brez omahovanja; zakaj možje kot vi morajo brez strahu in brez trepeta hladno zreti v obraz tudi goli smrti! Zakaj mi Rimljani nismo tigri in leopardi, temveč ljudje, ki skušajo nesrečo ljudi prej blažiti kot pa množiti! Povem vam pa tudi: da nobenega zločina ne kaznujemo tako trdo kot zločin

laži! Za krivo pričanje in nesramno lažno izjavo je pri nas zagrožena smrtna kazen! Zato mi na vsako vprašanje odgovorite z resnico in jaz kot vaš od Boga postavljeni sodnik se bom potrudil, če mi boste le odgovarjali z vso dokazljivo resnico, da vas rešim vsega zla in vam ne bom povzročil nikakršne škode! Zato vstanite in mi odkrito odgovarjajte!«
2 Na te Julijeve besede se politični zločinci zelo žalostnega videza dvignejo s tal in **Jaz** skrivaj v rimskem jeziku rečem: »Najprej jih osvobodi vezi; zakaj tisti, ki ima vezi na rokah in nogah, ima tudi hudo zvezan jezik!«
3 Na te Moje besede je Julij ukazal vojakom, naj zvezanim snamejo vezi.
4 To se je pri priči zgodilo in, ko je vseh dvanajst stalo svobodno brez vseh vezi pred njim, jih je **Julij** vprašal: »Kdo ste, kje ste rojeni?«
5 Eden je v imenu drugih rekel: »Gospod, pri sebi nimamo nobenega pisma! Če pa hočeš verjeti mojim besedam, smo po templju in po ostudni pobožnosti naših neumnih staršev prekleti templjarji in smo vsi skupaj jeruzalemski otroci. Mojzesova postava glede odnosa otrok do staršev bi po čisto človeškem razumu pač tudi morala biti spremenjena, tako da otroci, ki so po naključju in zaradi začasnega stika z res modrimi ljudmi postali razumni, ne bi bili še naprej podložni svojim staršem; zakaj duhovna in telesna nesreča mnogih otrok so njihovi pogosto nepopisno neumni, ponosni in z vsemi slabimi mažami namazani starši!
6 Resnično, te zapovedi za ubogo človeštvo ni mogel dati Mojzesu noben nadvse moder Bog! Resnično, ta zapoved, ne da bi smeli narediti kakršnokoli izjemo, je preslaba za živalski svet, kaj šele za ljudi! Zaradi strogega izpolnjevanja te najneumnejše zapovedi, ki je najbrž ni dal Bog, marveč Mojzes sam ali pa kakšen Mojzesov naslednik, stojimo zdaj kot zločinci pred teboj, id est (to je) pred sodnikom nad življenjem in smrtjo! To imamo zdaj za našo zmeraj zvesto pokorščino napram svojim bolj kot noč neumnim starim! In temu nadvse neprijetnemu dejstvu bo najbrž sledil častni križ ali najnižja služba na ladji v večnih verigah! Zakaj če moramo priti na dan z vso resnico o našem seveda trikratno prisiljenem početju, nas pred neizprosno strogostjo vaših zakonov ne reši noben Bog! In vendar se glasi v tej lepi Mojzesovi zapovedi: 'Spoštuj očeta in mater, da se ti bo dobro godilo in boš dolgo živel na zemlji!' Lepo! Zdaj stojimo tu! Kako dobro nam, ubogim hudičem, gre, vidi vsak, in kako dolgo bomo še živeli, to je odvisno edino od tebe! Božja obljuba za izpolnjevanje četrte Božje zapovedi se nam izpolnjuje tako čudovito, da se nam morajo zaradi tega vsi hudiči resnično v obraz smejati in nazadnje celo poscati!«
7 Reče **Julij**: »Toda, ljubi moji, to vendar ne sodi k stvari, odgovarjajte edino na to, kar boste vprašani!«
8 Nato odvrne **Suetal** (tako se je imenoval govornik) v imenu dvanajsterice: »Gospod, ko sedi nekomu zanesljiva smrt za vratom, tedaj spada vse k stvari! Da smo očitni zločinci proti Rimu, tega ne moremo tajiti in temu, kar sledi,

najbrž ne boš mogel ugovarjati; kajti za to nosiš svoj ostri meč in imaš zakon in oblast - stvari, proti katerim ubogi črv v prahu ne more nič!
9 Ker pa so včasih gospodarji Rimljani ob vsej strogosti svojih zakonov vendarle še bolj ljudje kot črni gospodarji v templju, po žvižganju katerih mora zdaj plesati že celo ljubi Gospod Bog, mislimo vam strogim, pri tem pa vendarle še nekoliko človeškim gospodarjem postaviti pred oči ne samo naš zločin anti Romam (proti Rimu), temveč tudi vzvode zanj; morda boš zaradi tega postopal nekoliko bolj človeško z nami, ubogimi hudiči, zakaj ljudje že dolgo nismo več; ne več od tistega časa, ko smo hudičevo vodo zamenjali z nalogo ščuvanja proti vam Rimljanom.«
10 Vpraša zdaj **Julij**: »Zakaj bi takrat pravzaprav morali piti prekleto vodo? S čim ste se tako pregrešili proti templju in njegovim zakonom?«
11 Reče **Suetal**: »Ker smo ravnali ravno obratno temu, s čimer smo se zdaj pregrešili proti vam! Bili smo izdani, da smo skrivni prijatelji vas Rimljanov, in hudičeva voda je bila pripravljena! Da bi kot mladi ljudje ušli hudičevi vodi, smo morali postati ravno vaši sovražniki in naši neumni stari so morali poleg tega templju plačati krepko pokoro več sto funtov srebra in izročiti tisoč tolstih grešnih kozlov, od katerih verjetno nobeden ni poskusil plavati v Jordanu, temveč so gotovo tako kot Jožef za veliko srebrnikov dobro skriti odpotovali v Egipt, kjer so jih pojedli.
12 Tu imaš torej vzrok, ki nam je v templju pripravil hudičevo vodo in v tempeljski milostljivosti vaše sovraštvo! Razlika je samo v tem: če bi zaužili hudičevo vodo, bi že zdavnaj odpotovali v naročje očeta Abrahama; ker pa smo v templju našli milost, bomo verjetno šele zdaj prisiljeni za večno obiskati ljubega očeta Abrahama. Kmalu bomo iz tvojih finih ust zaslišali znano i lictor (pojdi, rabelj!), in poželi bomo obljubljeni sad natančnega izpolnjevanja četrte Božje zapovedi pod naslovom: 'Dobro in dolgo življenje na zemlji!' Če naj bi resnično prišli na križ, te prosimo, da bi nam na naše križe pritrdil ta napis.«
13 Reče **Julij**, ki je, notranje ves veder, na zunaj igral strogega sodnika: »Kot se mi zdi, valite vso krivdo samo na četrto Mojzesovo zapoved; toda opažam, da te zapovedi res ali morda samo nalašč ne razumete ali nočete razumeti. Zakaj v zapovedi je zapisano samo, da je treba starše spoštovati, ne pa, da jih je treba ubogati v vsem kot kakšnega vladarja; zakaj če sem kot otrok in že mož postal veliko bolj izkušen in moder človek, bom vendar uvidel, da je prava ljubezen do mojih še živečih staršev pravo spoštovanje, ki ga je Bog zapovedal po Mojzesu.
14 Če torej kakšni slabotni starši od svojih otrok zahtevajo nekaj, kar bi bilo lahko njim in otrokom v veliko škodo, je dolžnost otrok, da staršem z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo kar se da jasno predstavijo škodljivost njihove zahteve, in starši bodo gotovo od nje odstopili; če pa vztrajajo, neposlušnost iz prave ljubezni do staršev res ni greh, niti pred nadvse modrim Bogom niti pred vsemi pošteno mislečimi ljudmi.

15 Poleg tega pa je vendar sam Mojzes glede poslušnosti otrok do staršev v svojih teokratičnih (po božji oblasti) ustavnih spisih dodal razlago, po kateri morajo otroci ubogati svoje starše v vsem, kar ne nasprotuje postavi.
16 S tem pa je Mojzesova postava več kot dovolj opravičena, in krivda je torej, če je tako, kot ste mi povedali, ali resnično v neumnosti vaših starih in v njihovem nerazumevanju postave kot tudi v vašem zdaj očitnem nerazumevanju Božje zapovedi po Mojzesu!
17 Krivda pa je lahko tudi v vaši najhujši premetenosti, ki pa se bo tukaj čisto gotovo razkrila. Glejte, svojo zvijačnost ste neprevidno pokazali s svojim humoristično opičjim opravičevanjem z Božjo zapovedjo in zdi se, da imate veliko hudobne bistroumnosti; in opravičil takšnih Proteusov Rimljani ne vzamemo zlahka za čisto zlato! Zato mi boste že morali pokazati resnejša in resnici bolj podobna opravičila, sicer od mene ne smete pričakovati dobre sodbe!«

39. Suetalov govor o templju in zdravniku iz Nazareta

1 Zaslišanci so ostrmeli ob tej Julijevi zelo ustrezni osvetlitvi in **Suetal** ni vedel, kaj res primernega naj odgovori na to. Čez nekaj časa pa je vendarle rekel povsem resno: »Popolnoma prav imaš, toda zaradi tega nimamo mi nič manj prav! Glej, če boš otroku že od zibelke naprej neprestano pripovedoval, da sta dva oreha in dva oreha skupaj pet orehov, ti bo ta otrok to verjel in to ponavljal za teboj, in nazadnje bo težko že odraslega mladeniča odvrniti od te blodnje. Kdo nam je do te ure Mojzesovo postavo razložil tako kot zdaj ti? Kaj je torej preostalo drugega kot postavo vzeti tako, kot so nam jo od zibelke naprej razlagali?! Naši stari je sami nikoli niso bolje razumeli, in ves tempelj je verjetno ali tudi ne razume ali pa je noče razumeti. Od kod naj bi potem mi vzeli tako pravilno umevanje? Poleg tega kot bodoči templjarji tudi nikoli nismo dobili pred oči celotnega Mojzesa, ker je to dovoljeno samo starešinam in pismoukom! In zdaj nam povej, od kod naj bi vzeli pravilno spoznanje postave! Kdo naj bi nam jo, kot ti zdaj, pravilno razložil?«
2 Reče na to **Julij**: »Z vso pravico pa bi lahko predpostavljali, da ljudje, ki so služabniki templja v duhovniškem oblačilu, svoj nauk o Bogu razumejo vsaj tako dobro kot kakšen pogan! Meni je bil nauk o Bogu vsakega ljudstva zmeraj največjega pomena, ker lahko po njem najprej temeljito spoznamo neko ljudstvo v vsem njegovem početju; in tako z nekaj pravice verjamem, da bi moralo vsakemu posameznemu človeku nekega ljudstva biti predvsem do tega, da bi nauk o Bogu svojih očetov spoznal kar se le da natančno, ker je ravno takšen nauk o Bogu lahko edina smernica družbenega sožitja! Poleg tega niste več mladeniči, temveč možje, od katerih bi pač lahko pričakovali, da

• Proteus = Mnogooblični; v grški mitologiji morski starec, ki se je lahko spremenil v vse oblike

- povrh vsega še kot duhovniki - bodo razumeli svoj nauk o Bogu vsaj tako dobro kot jaz, ki sem tujec! Kaj torej poučujejo v vaših šolah?«
3 Reče **Suetal**: »V njih se učijo brati, pisati in računati, končno se učijo različne tuje jezike in potem določen izvleček iz velikega Pisma, v katerem se predvsem nadvse nujno zahteva, da sprejmejo kot od Boga prihajajočo resnico to, kar tempelj hoče in uči. Če pa je tako, je veliko vprašanje, od kod naj bi potem vzeli globlje poznanje našega nauka o Bogu! Tebi je lahko; zakaj ti si gospod, poln oblasti in moči z vseh strani. Lahko vstopiš v glavno sinagogo in samo zahtevaš; vsak njen načelnik ti bo gotovo dovolil najpopolnejši vpogled v vse - in gorje mu, če bi ti to hotel preprečiti! On že ve, da bi si nato dal vse preiskati, in če bi se našlo kaj skritega, kaj bi ga potem čakalo! O glej, to ve takšen načelnik sinagoge prav dobro in ti bo zaradi tega vse pokazal in razkril, tako kot mora celo veliki duhovnik v Jeruzalemu tako imenovano Presveto, v katero sme po veri ljudstva in pred njim sam vstopiti samo dvakrat, vsak dan kazati visokim in mogočnim tujcem, za denar pa ga razkazuje tudi drugim tujcem; če pa bi kdo izmed nas izrazil takšno željo, je hudičeva voda gotovo takoj pri roki!
4 Nekateri tempeljski služabniki, tako imenovani najskrivnejši, seveda vedo, kako je v Presvetem; toda oni, prvič, zelo dobro služijo, drugič pa jim je za najmanjšo izdajo zagroženo s sto smrtnimi kaznimi, zato tudi znajo držati jezik za zobmi. Zdaj pa se postavlja še večje vprašanje, od kod naj bi potem vzeli pravo svetlobo v našem nadvse mističnem nauku o Bogu!
5 Če pa je vse tako, kot smo ti zdaj v svoje nujno opravičilo razkrili, nas kot sodnik in človek najbrž le ne boš mogel obsoditi drugače kot nadvse pravično!
6 V čem so naši zločini, gotovo že dolgo veš; kakšno krivdo pa nosimo pri tem, lahko najbrž jasno spoznaš iz tega, kar smo ti o nas razkrili brez strahu in brez zadržka! Če pa ti je o nas znanega še kaj več in kaj drugega, nas obdolži in mi ti bomo brez vsakega strahu odgovorili; zakaj kdor zna pogumno umreti, zna tudi pogumno govoriti!«
7 Reče **Julij** čisto sproščeno: »Sem daleč od tega, da bi bil še naprej nezaupljiv do vašega govorjenja, ker sem še preveč prepričan, da se v templju dogaja tako, kot ste zdaj izpovedali, in vas zato odvezujem od vsake nadaljnje krivde; kdor pade s strehe in s svojim padcem težko poškoduje otroka, ki se igra pod streho, ne more nositi niti najmanjše krivde za to, in v tem oziru je naše zaslišanje končano, vas pa v zvezi s tem razglašam za povsem nedolžne in nekaznovane.
8 Vendar pa je še ena težava! O tem vam bom postavil še eno vprašanje; od odgovora na to vprašanje pa bo zelo odvisno, ali bom postal vaš prijatelj ali sovražnik - in tako torej pazite!
9 V tem času ste gotovo kje slišali, da naj bi se okrog Nazareta kot zdravnik potikal neki Jezus, sin tamkajšnjega tesarja, in naj bi izvrševal velika in nezaslišana dejanja pred očmi vsakogar in razširjal med ljudstvo novi nauk o Bogu! Če kaj veste o tem, mi odkrito povejte, zakaj to mi pomeni zelo veliko!«

10 Reče **Suetal**: »O tem smo pač tudi slišali tako od daleč nekaj šepetati, bomo pa najbrž vedeli komaj stotinko tistega, kar ti že zdavnaj veš. Prvič smo bili z izpolnjevanjem svoje lepe naloge zaposleni zmeraj bolj v poldnevnih pokrajinah in smo šele pred nekaj dnevi prišli na to galilejsko polje, tu pa so nas tudi kmalu napadli in zato lahko o tvojem zdravniku vemo obupno malo. Da pa se je glas o Njem razširil celo do Damaska in Babilona, to je povsem gotovo; kakšen človek pa je sicer, kaj počne in kako ozdravlja bolnike, o tem ne vemo še niti zloga in bi zaradi tega tudi sami nadvse radi izvedeli kaj natančnejšega o Njem! Ja, če je kje še kakšen Bog, tedaj vendar ne more več še naprej gledati početja templja in mora ljudstvu poslati Odrešenika!
11 Povemo ti, kar si lahko izmisli človek v svoji nad satanski domišljiji, vse to se dejansko uresniči za prostranim tempeljskim obzidjem. Brezmejni in nešteti zločini so bili tu storjeni človeštvu in to s tako ravnodušno ošabnostjo, da si sploh ne moreš misliti! Zdi se, da visoki tempeljski gospodje ljudi cenijo tako visoko kot sicer cenimo vrabca. Nočem izgovoriti niti besede o najbolj lahkomiselnem kršenju vseh Božjih zapovedi; toda tam si izmišljajo in počenjajo nova grozodejstva, o katerih se dobremu Mojzesu očitno ni moglo niti sanjati, zakaj sicer bi tudi za takšna grozodejstva gotovo zagrozil s kaznijo stokratne smrti in desetkratnega pekla! Toda zaradi zveličanja ljudi je bolje, da o tem ne izgubljamo nobene besede več!
12 Človeštvu bi gotovo naredili veliko uslugo, če bi lahko ponoči na en mah uničili tempelj z njegovimi prebivalci vred. Zaradi tega človeštvo že dolgo potrebuje Odrešenika; toda ta naj osvobodi človeštvo, ne morda nas Jude od vas Rimljanov - saj vi vendar sodite med naše rešitelje - od čisto peklenske zmajeve vladavine templja! Tedaj, gospod, bo ubogo človeštvo glasno vriskalo od veselja, da je rešeno svojega najhujšega sovražnika!
13 Prijatelj, ali lahko obstaja še bolj ošabna misel, kot je ta, da je vsemogočni Bog najhudobnejšemu prašnemu črvu dal vso Svojo oblast nad vsemi ljudmi in nad vsem ostalim stvarstvom, tako da lahko zdaj ta črv počne z Bogom Samim in z vsemi ljudmi in z vsem stvarstvom, kar se mu zahoče v njegovi nad satanski samovolji?! Ne, ne, gospod! Ali sploh ni Boga ali pa dopušča, da takšni hudiči tako kot v Noetovih in Lotovih dneh ponovno dopolnijo svojo peklensko mero! O veliki, sveti Bog, kje si, kje se mudiš? Resnično, kar tempelj počne zdaj, presega vse človeške pojme! Na zunaj seveda še kaže isti tolažeči in pomagajoči obraz kot nekoč v Salomonovih časih; toda znotraj je postal pekel vseh peklov! Toda bolje o tem ne spregovoriti niti zloga več, zato bomo molčali in čakali, da od tebe slišimo kaj podrobnejšega o zdravniku iz Nazareta!«

40. Zakaj so obtoženci prišli v Galilejo

1 Reče na to **Julij**: »Kar se tiče hudobije templja, smo mi Rimljani o tem že tako poučeni, da nam ne morete povedati nič novega in presenetljivega; in zato ne bo treba dolgo čakati časa kazni, o tem ste lahko prepričani.
2 Templja pa še nismo poklicali na odgovornost zaradi neumnega in še zelo naivnega ljudstva, ki ima tempelj še vedno za svetišče in išče v njem svoje zveličanje. Če bi zdaj napadli tempelj, bi z redkimi izjemami imeli vse ljudstvo zoper sebe; ko pa bo gotovo kmalu vsaj večina ljudstva prišla do spoznanja, kako je pravzaprav s templjem, tedaj bomo imeli s popolnim uničenjem templja čisto lahko delo. K temu bo odločilno pripomogel ravno novi, najčistejši nauk o resnici velikega zdravnika iz Nazareta, ko bo vsaj malo razširjen med ljudmi; ta nauk je namreč tako čist kot sonce sredi najjasnejšega poldneva in ga bo zlahka razumel vsakdo, ki mu dobra volja vodi srce. Seveda, kjer so pa srca ljudi že vsa pokvarjena, tam tega nauka ne bodo sprejeli, kakor božansko čist že je! Toda tam bo potem rimski meč oznanjal sodbo, kakršne svet v tako veliki meri še ni doživel; zakaj tedaj bo Božja roka z rimsko roko. - Toliko v vašo pomiritev!
3 Zdaj pa še o nečem drugem! Prej ste omenili, da ste rogovilili proti Rimljanom bolj v poldanskem delu Judeje in ste šele v zadnjem času prišli semkaj na galilejsko področje. Vprašam vas torej, kakšne uspehe ste dosegli s svojim ščuvanjem proti Rimljanom in kaj je vzrok, da ste prišli v Galilejo?«
4 Reče **Suetal**: »Gospod, v poldanskih deželah smo samo jedli in pili in nismo upali ziniti niti ene besede zoper Rim, ker smo odkrili, da je večina ljudstva zelo naklonjena Rimljanom! Pač pa nismo varčevali z raztresanjem pomembnih isker o nesramnem početju templja, kjer je le bilo mogoče; pri tem našem bolj proti tempeljskem kot proti rimskem početju pa smo se šele pred kratkim v nekem nadvse tempeljskem kraju precej močno opekli. Začeli so tiho pozvedovati o nas in ni nam preostalo drugega kot hitri beg.
5 Ponoči in v megli smo šli preko Samarije in prišli po nekaj dneh preko gorovja semkaj v to deželo. Tu smo se kmalu srečali z ljudmi, ki se o rimskem pritisku niso najbolje izražali - ali iz resničnega razloga, ali pa so to počeli samo zato, da bi nas kratkovidne tepce speljali na led; skratka, da bi to ugotovili, je presegalo naše spoznavne zmožnosti. Tako smo lahkomiselno pritegnili njihovim vižam in smo tudi marsikakšno rekli propter formam[1]. Toda ta zgodba ni trajala niti tri dni; nenadoma so nas ustavili in prijeli rimski vojaki, in z nami še štiri ali pet tistih, katerih vižam smo pritegnili. In kakor so nas tam zvezali, tako so nas pripeljali semkaj. In zdaj imaš vse, kar lahko dobiš od nas, in zdaj lahko razsodiš o nas.«
6 Reče **Julij**: »Ostane že pri moji prvi sodbi, po kateri vas razglašam za popolnoma nekaznovane; toda zdaj gre za nekaj povsem drugega in to lahko

[1] zaradi forme.

na kratko spravimo v vprašanje: Kaj boste zdaj storili? Nazaj v tempelj ne morete več, v Jeruzalem k svojim starim tudi še komaj; tam se vam najbrž ne bi najbolje godilo! - Kaj torej nameravate storiti?«
7 Reče **Suetal**: »Gospod, to je zelo vroča točka! Daj nam nekaj časa, da zrelo premislimo o tem!«
8 **Matael** pa, ki stoji v njihovi bližini, reče Suetalu: »Poslušaj me, dal ti bom nasvet in, če ga boš upošteval, ne boš slabo vozil!«
9 Reče **Suetal**: »Ali nisi ti eden od peterice, ki so jih z nami spravili semkaj? (Matael to potrdi).
10 Če je tako, kako nam moreš kot začasno hudoben norec, v tej nadvse težavni zadevi dati razumen nasvet?! Kajti vas pet so vendar kot hudobne in nevarne norce, oziroma kot obsedence pripeljali semkaj v najtežjih verigah! Kdo vas je ozdravil? Zdaj namreč govoriš povsem jasno in si moral biti ozdravljen! Na ladji si samo rjovel, včasih kot bik, včasih kot lev in včasih si spet tulil kot volk; in ko si z najbolj kričečim glasom na svetu izgovarjal besede, so bile to žalitve, kletve in zmerjanje! Skratka, isti si, čeprav zdaj nosiš rimsko tuniko in ne morem se dovolj načuditi, kako si zdaj prišel do takšne jasnosti; tebe s tvojimi tovariši vred je moral ozdraviti nekdo iz te velike družbe! Toda kdo? Kje je takšen čudodelni zdravnik?
11 Toda stoj! Zdaj me je nekaj prešinilo! Gospod, ki nas je zasliševal, nas je vprašal o nekem zdravniku iz Nazareta; od nas je hotel izvedeti, ali in kaj vse smo že izvedeli o tem možu. Povedali smo toliko, kot nam je znano iz govoric.
12 Nato smo vprašali o podrobnostih o tem najbolj nenavadnem človeku, toda odgovora, kot bi si ga želeli, ni bilo; ti sam nas zdaj vodiš na sled! Da si s svojimi tovariši vred ozdravljen, o tem ni nobenega dvoma več; prav tako pa se zdi, da ni nobenega dvoma o tem, da je prav tukaj tisti zdravnik iz Nazareta, ki ga je mimogrede omenil visoki rimski gospod! On mora biti tu; sicer vas ne bi ozdravil noben umrljiv človek na tem svetu! Povej nam, ali je naše vprašanje utemeljeno; šele potem bomo poslušali tvoj nasvet glede naše prihodnosti!«

41. Mataelova pripoved o njegovi usodi in ozdravitvi

1 Reče **Matael**: »Glej, brat, bili smo tempeljski tovariši in smo morali deliti isto usodo, le da ste vi šli proti poldnevu, mi pa smo morali iti proti jutru. Padli pa smo v roke tolpi utelešenih hudičev in tako so naša telesa postala prebivališča mnogih hudičev; toda tukaj se je znašel zdravnik, gotovo največji, kar jih je kdaj nosila zemlja in nas je brezplačno ozdravil samo s Svojo, nad vsem življenjem vladajočo, mogočno besedo.
2 On je tukaj! Isti, ki vam Ga je v svojem vprašanju omenil rimski stotnik Julij; toda za vas zdaj še ni čas, da bi se seznanili z njim. On sam bo določil, kdaj Ga boste pobližje spoznali! Zato ne sprašujte naprej in poslušajte, kaj vam bom zdaj povedal!

3 Vi ste sicer še otroci tega sveta, morete pa, če hočete, preiti tudi v resnično, svobodno in življenja polno Božje otroštvo. Ti rimski gospodje vam bodo radi priskrbeli sredstva za to. Gospod, ki vas je zaslišal, ne bo odlašal niti za trenutek in vas bo postavil na pravo pot in to toliko lažje, ker je tukaj navzoč tudi najvišji državni namestnik Cirenij iz Sidona.
4 Glejte, tam za vami stoji tudi trideset templjarjev! Oni že pripadajo tujski legiji in so zdaj skoz in skoz Rimljani. Postanite isto in za vse čase in vso večnost vam je pomagano! Toda v Jeruzalemu za nas večno ne cveti nobena sreča več; kako je s templjem, veste in kako je s skoraj celim Jeruzalemom, najbrž tudi, kot tudi, kako je s prekleto vodo! Kdo le bi si želel, da bi še kdaj obiskal glavno gnezdo vseh hudičev in grehov? Če hočete umreti, tedaj pojdite v Jeruzalem; če pa hočete živeti in tudi najti večno življenje, potem postanite Rimljani po telesu in resnični Mojzesovi Judje po duši! - Razumete to?«
5 Reče **Suetal**: »Ja, ja, ja, to razumemo; je pa nadvse čudno, da si zdaj prišel do tako nenavadne jasnosti! Zdaj te spoznam tudi kot svojega tempeljskega tovariša in vem, da si bil dober govornik in si večkrat visokim prav trdo povedal resnico v obraz, kar je tudi imelo za posledico, da si - mislim, da s še štirimi tvoje vrste - moral oditi v Samarijo! Ja, ja, to si ti in vse nas veseli, da te tukaj spet vidimo zdravega in čistega! Tvoj nasvet, prijatelj, pa je sam zase čisto dober; toda rimsko mnogoboštvo?«
6 **Matael** seže Suetalu v besedo: » Je še vedno tisočkrat boljše kot najmračnejše enoboštvo in pravzaprav popolno malikovalstvo templja! Povej mi, kateri duhovnik v templju še veruje v enega Boga? Povem vam: Njihov trebuh in njihova pohota je zdaj resnični bog v templju! Služijo smrti, grehu in vsem hudičem! Za nekaj srebrnikov imaš lahko Mojzesove zapovedi, kakor jih hočeš, toda od svojih požrešnih in pohotnih zapovedi ne odstopijo niti za pičico! Nobenega življenja nimajo več in se vendar imajo za gospodarje življenja in hočejo, da bi jih kot takšne najbolj častili!
7 Pojma nimajo več o tem, kaj je življenje; od Pisma ne razumejo več niti jote in preroke razumejo tako kot ti konec sveta. Že zdavnaj so vsi izgubili vse duševno življenje, zato pa tako marljivo negujejo življenje svoje vreče moljev. Kako bi potem mogli iz svoje popolne smrti kazati in dajati večno življenje duše?
8 Iz boja življenja z življenjem in s smrtjo mora priti do najglobljega spoznanja življenja, in v tem spoznanju ga je treba neprestano dejavno utrjevati, če naj obstane kot resnično življenje; kako pa ti naj mrtvi, ki življenja še nikoli ni spoznal, pokaže kaj je življenje v sebi in zunaj sebe?! Povem vam: V templju že dolgo gospodari večna smrt; toda tukaj je resnično doma večno življenje! In glej, Rimljani to razumejo in postajajo polni življenja, medtem, ko tempelj tega nikoli ne bo razumel, ker je že mrtev za večno. Kaj je torej boljše: rimsko mnogoboštvo ali tempeljsko enoboštvo?!«
9 Po teh Mataelovih besedah se dvanajsteri ne morejo dovolj načuditi Mataelovim nadvse pravilnim nazorom in njegovi odločni modrosti.

10 **Suetal** reče nato opravičujoč se Juliju: »Visoki gospod, odpusti nam, da smo te pustili tako dolgo čakati na odgovor; toda saj si sam slišal Mataelove modre besede in mi smo bili od njih preveč pretreseni in ti še nismo mogli dati zaželenega odgovora. Toda, če hočeš še malo potrpeti z nami, se bomo gotovo najbolje odrezali!«
11 Reče **Julij**: »Le ne izpustite Mataela, kajti on razume več kakor jaz in še mnogo tisočev takšnih, kot sem jaz! Ko on govori, bom rad tisoč let molčal in ga poslušal! Zato se le pogovorite z njim, on vam bo lahko dal skoraj najboljši nasvet!«
12 Reče **Suetal**: »Ja, on nam je že dal nasvet in zdaj je odvisno samo od tebe, da nas sprejmeš v legijo tujcev!«
13 Reče **Julij**: »Prav dobro! To je že toliko kot storjeno; toda ne glede na to vam bo lahko modri Matael dal še marsikak nadvse moder nauk o vsem tem!«
14 Reče **Suetal**: »Ja, to čutimo, čeprav se nam ta njegova lastnost zdi še bolj nerazumljiva kot zrak! Kako je prišel do takšne modrosti, je čisto nerazložljivo! Čudežna ozdravitev njegove norosti je razumljiva; toda od kod je zdaj vzel to modrost, to naj razume, kdor more!«

42. Duša in duh

1 Reče **Matael**, ki je slišal te besede: »Osvobodi svojo dušo kolikor se da vseh posvetnih vezi in potem boš kmalu in zelo lahko razumel, od kod lahko duša v zelo kratkem času pridobi največjo modrost! Toda dokler leži duša še preveč trdno pokopana v starem kupu trohnobe, ki je njeno telo, še dolgo ne more biti govora in zaznavanja kakšne posebne božanske modrosti!
2 Tam, nekaj korakov pred nami, vidiš panj, ki se zdi trdno vsajen v zemljo. Pojdi tja in sedi nanj in zagotavljam ti, da se z njim ne boš premaknil z mesta, tudi v mnogih letih ne; šele ko bo do kraja zgnil in strohnel, boš z njim vred padel na zemljo. Če pa se tudi tedaj ne boš hotel ločiti od svojega prijetnega sedeža, boš nazadnje gotovo tudi strohnel z njim; zakaj vse, kar je mrtvo, mora biti najprej tako rekoč povsem uničeno, če naj ponovno preide v kakšno življenjsko sfero. Pojdi pa tja k vodi, vkrcaj se na ladjo, odveži jo, razpni jadro in primi krmilo, in tako ne boš ostal na mestu, temveč boš kmalu dosegel novo deželo, v kateri boš spoznal veliko novega in boš obogatil zakladnico spoznanj. Glej, dokler pa skrbiš za svoje meso in za njegovo sladko in udobno življenje, tako dolgo tudi sediš na tistem panju in ne moreš napredovati; ko pa se povsem odrečeš pretežni skrbi za svoje meso in skrbiš samo za to, kar je povezano z življenjem duše in njenega duha, tedaj se vkrcaš na ladjo življenja in z njo boš kmalu prišel z mesta. - Razumeš to podobo?«
3 Reče **Suetal**: »Kaj si zdaj rekel o nekakšnem duhu v duši? Saj je vendar duša tisto, kar imenujemo duh!«
4 Reče **Matael**: »Ja, prijatelj, če še tega ne veš, da v vsaki duši prebiva duh vsega življenja, potem seveda še dolgo ne boš mogel razumeti, od kod mi moj

delček modrosti! Veš, tako je tudi s teboj še težko govoriti; kajti z odprtimi ušesi ne slišiš ničesar in s prav tako odprtimi očmi ne vidiš ničesar!
5 Duša je vendar samo posoda življenja iz Boga, še zdaleč pa ne življenje samo; kajti, če bi bila življenje samo, kateri preroški vol bi ji lahko kdaj čvekal nekaj o doseganju večnega življenja kot tudi obratno o možni večni smrti? Ker pa lahko duša šele po poti resnične Božje kreposti doseže večno življenje, kar lahko dokažemo z mnogimi primeri, seveda ne more biti sama življenje, ampak je samo sprejemna posoda zanj.
6 Samo iskrica v središču duše je tisto, kar imenujemo Božji duh in resnično življenje. To iskrico je treba hraniti z duhovno hrano, ki je čista Božja beseda. S pomočjo te hrane postaja iskrica v duši večja in močnejša, končno privzame sama človeško obliko duše, nazadnje prodre skozi vso dušo in jo na koncu spremeni v svoje bitje; potem seveda duša sama vsa postane življenje, ki se kot takšno spozna v vsej globini globin.
7 Šele potem, ko se življenje tako docela spozna in se čisto jasno zave samo sebe, spozna modrost iz temelja; toda dokler temu ni tako, ne moremo govoriti o kakšni modrosti!
8 Resnična modrost je vid duha v očesu duše; ko pa duša še vprašuje, kaj je duh v njej - od kod naj ji tedaj pride svetloba duha in vsega življenja v njen sicer popolnoma slepi vid?«
9 Reče **Suetal**: »Prosim te, prijatelj, prenehaj tako govoriti in ustavi se tako dolgo, dokler ne postanem sprejemljivejši za to; kajti to uvidim že zdaj, da sem za to še veliko preneumen in preveč slep! Toda mi vsi si hočemo kar se da učinkovito zapomniti tvoj sedanji poduk! Kajti zdaj uvidim, da imaš popolnoma prav; toda tvojo najglobljo modrost temeljito razumeti, za to je potrebna velika priprava, ki je bila pri nas doslej čisto nemogoča! Toda, kot rečeno, hočemo ti postati prav krepki učenci!«

43. O življenju in smrti

1 Reče **Matael**: »Poštena dobra volja je že toliko kot polovica dela; toda človek ne sme predolgo ostati samo pri dobri volji, ampak jo mora čimprej udejanjiti, sicer se volja sčasoma ohladi, njen napon se izgubi in končno postane preslabotna in nemočna za izvršitev dobrega dela.
2 Glej, dokler voda v loncu vre, lahko v njej skuhamo različne sadeže in jih zlahka spremenimo v užitne jedi; ko pa je voda v loncu postala mlačna in se nazadnje povsem ohladila, ni več možnosti za kuhanje sadežev!
3 Zato je človekova volja podobna vreli vodi v loncu. Ljubezen do Boga in do vsega dobrega življenja iz Boga je pravi ogenj, ki pripravi vodo življenja v loncu do dejavnega vretja; sadeži, ki jih je treba mehko skuhati, pa so tista dela in dejanja, ki smo jih spoznali za dobra in resnična, nismo jih pa še udejanjili, zato jih pa moramo, dokler voda še močno vre, vreči v vodo, sicer ostanejo surovi in neužitni in zato brez vsake koristi za življenje.

4 Kar torej hočeš, to tudi stori, sicer ostane volja v primerjavi z življenjem zmeraj laž in iz laži vekomaj ne bo nastala resnica!
5 Resnica pa je življenje in laž je smrt; zato v vsem išči resnico, ona je življenje, in beži pred lažjo v sebi in zunaj sebe, kajti ona je resnična smrt!
6 Kaj pa imaš, če si domišljaš, da nekaj imaš? Glej, ničesar razen ničnosti svoje domišljije! In kaj je to? Glej, to ni nič in ta nič je resnična smrt!
7 Če pa hočeš graditi in nimaš materiala in gradbenikov, kakšna bo videti tvoja hiša, ki bi jo rad zgradil? Glej, nikoli ne bo dobila oblike! Material pa so dela in dejanja žive volje, dejavna volja pa so gradbeniki; ti potem iz tvojih dobrih del naredijo pravo hišo, in ta hiša je tvoje resnično življenje v Bogu, ki bo ostalo večno neporušeno. Toda z malo truda ni mogoče zgraditi nobene hiše, najmanj pa hiše življenja; zato je treba biti dejaven v vsej polnosti podarjene nam moči, sicer bo gradnja slabo napredovala.
8 Ko je Noe gradil barko, naj bi se spočetka zelo leno lotil zapovedanega mu dela. Ko so njegovi nasprotniki to opazili, so mu ponoči zmeraj podrli, kar je čez dan zgradil. Šele po mnogih letih je začel delati na barki noč in dan in tudi postavil stražarje; šele tedaj se je njegovo delo s hitrimi koraki bližalo koncu in je tako ob času velikega potopa, kot je znano, tistim, ki so bili notri, nudilo zaščito in jih obvarovalo pred sicer zanesljivim propadom.
9 Povem ti, da smo navsezadnje vsi sami Noeti. Svet s svojimi lažmi in prevarami in vsemi vabami, ki iz tega izhajajo, je neprestani potop. Da nas ne požre, moramo nadvse pridno graditi zapovedano ladjo; ta ladja je življenjska utrdba naše duše za ohranitev in končno dovršitev življenja Božjega duha v duši.
10 Ko bo potem potop končno potopil vabljive skušnjave sveta v globino njihove praznine, se bo z vso močjo prikazalo Božje življenje v duši in nad njo in bo v čisti in novi življenjski sferi v največji svobodi brez vseh sovražnih tolovajev začelo novo delo in s tem blagoslovilo v Bogu in z Bogom vso neskončnost od večnosti do večnosti! - Razumeš to podobo?«

44. Gospod skrbi za ujetnike

1 **Suetal** je od začudenja onemel in vpraša Julija: »Gospod, nerazumljivo je, od kod je temu človeku prišla modrost! Saj ga vendar prav dobro poznam že iz templja, kjer ni pokazal kakšne posebne modrosti! Ko smo se skupaj z njim z ladjo pripeljali semkaj, ga je prevzela najhujša norost in vseskozi ni imel človeškega videza. Zdaj pa je minilo komaj štiriindvajset ur od časa norosti, in človek stoji v modrostni sferi, o kateri se še Salomonu ob vsej globini njegove modrosti ni niti sanjalo! Povej nam vendar, kaj se je zgodilo z njim! Kako je prišel do takšne svetlobe?«
2 Reče **Julij**: »Ali ne veste, da so pri Bogu mogoče vse stvari? Le dejavno upoštevajte to, kar vam je povedal, tedaj boste že sami v sebi začutili, kako lahko človek v kratkem času doseže takšno modrost! Ex trunco non fit

Mercurius[1] se glasi že rimski pregovor; štor je negiben in na njem ni opaziti nobene dejavnosti, medtem ko v slikovitem rimskem nauku o bogovih nima nobeno božanstvo toliko dela kot ravno Merkur. Z Merkurjem torej razumemo pravo dejavnost v polni meri, medtem ko s štorom največjo možno nedejavnost in zato iz štora ne more nastati Merkur. Zato je po besedi modrosti treba biti dejaven v polni meri, da bi dosegli pravo modrost, saj razen tega ni nobene znane poti do nje. Ne moremo se je naučiti kot kakšne druge znanosti, marveč jo lahko pridobimo samo v sebi in iz sebe z resnično dejavnostjo po nauku modrosti.
3 Če hočete torej temeljito izvedeti, kako je Matael prišel do takšne modrosti, kateri se zdaj tako zelo čudite, morate najprej sami v sebi po isti dejavnostni poti doseči modrost, sicer je vse vaše vpraševanje zaman in zaman vsak odgovor na vaše vprašanje.«
4 Reče **Suetal**: »To je vse dobro in prav; toda kje je prava pot označena tako, da jo je možno spoznati?«
5 Reče **Julij**: »Ni še niti poldne in do večera je še dovolj časa; v tem boste še marsikaj slišali in izvedeli in pot vam bo postala povsem jasna. Zdaj pa premislite to, kar ste slišali in potem vam bo vse drugo postalo do kraja svetlo in jasno. S tem pa vas tudi razglašam za svobodne in popolnoma brez kazni, vendar pa naj vas nikoli več ne zamika, da bi se še kdaj obrnili proti nam, sicer bi se vam godilo slabše kot zdaj!«
6 Po teh besedah stopi Julij nekaj korakov nazaj proti nam, namreč k Meni in Cireniju in Me vpraša, ali je razprava in sodba zares v redu.
7 In **Jaz** rečem: »Je tvoje srce s tem zadovoljno, to se pravi, najbolj notranji glas ljubezni tvojega srca? Kaj pravi ta?«
8 Reče **Julij**: »Tam vlada zaradi tega največje zadovoljstvo, obenem pa prava skrb, da bi te ljudi postavil na pravo pot življenja!«
9 Rečem **Jaz**: »No, če je tako, potem je že vse prav in v najboljšem redu, in s temi ljudmi bo možno doseči najboljši namen; seveda pa jih bo morala zadeti še marsikatera preizkušnja. Da ste jih sprejeli v tujsko legijo, je dobro; toda nuditi jim morate dovolj priložnosti, da bodo mogli na spoznani poti zveličanja napredovati. Teh pet, z Mataelom na čelu, pa v legiji lepo porazdelite, pa vam bodo dobro služili v Mojem imenu in v kratkem času obrodili bogate sadove svoje najgloblje modrosti. Toda v Galileji zaenkrat ne smejo ostati; ne bo namreč dolgo trajalo, ko bo tempelj zavohal, da mu je sedeminštirideset članov postalo nenaklonjenih in bo s Herodom uprizoril pravi lov nanje; ko pa jih zasledovalci ne bodo našli niti v Galileji niti nikjer drugje, se bodo zaradi neopravljenega dela vrnili in bodo teh sedeminštirideset imeli za nekako ponesrečene in izgubljene in se odtlej ne bodo več brigali zanje. In tako ostanete na varnem vi Rimljani in po vas teh sedeminštirideset in tako bo vsem pomagano brez zapletov!«

[1] Iz štora ne nastane Merkur (rimski bog)

10 Vpraša **Cirenij**: »V Tiru in Sidonu pa bodo menda le varni? Tam je namreč zelo malo Judov.«
11 Rečem **Jaz**: «O ja, tam so varnejši kot kjerkoli v Galileji, vendar bi bili še bolj varni kje v Afriki ali v kakšnem mestu ob Pontusu Euxinusu[1].«
12 Reče **Cirenij**: »Prav dobro, jim bom že našel kakšen pripraven kraj, kjer bodo ostali zaščiteni pred Judi in, če bi ti tankočutneži prišli tudi tjakaj, no, tedaj imamo že tudi takšna sredstva, da bi jim postali nosovi topi za vse vonjave!«
13 Reče **Julij**: »Res mi je zelo žal, posebno za to peterico; zakaj prav osupljivo je, kako globoko modrost so dosegli in z njihovo pomočjo bi mi lahko veliko hitreje dosegli resnični življenjski cilj, kot pa, če smo prepuščeni sami sebi.«
14 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, edini kažipot, pot in cilj sem samo Jaz! Le kdo je tem peterim dal to, kar imajo? Glej, edino Jaz! Če pa lahko iz petih hudo obsedenih norcev v najkrajšem času naredim nadvse modre modrijane, bom to pač zmogel narediti tudi s teboj, ki nisi hudo obsedeni norec!
15 Saj sem edino in samo Jaz resnica, pot in življenje! Če imaš Mene, čemu naj bi ti torej koristilo teh pet?! Seveda, človeštvu naj bi in tudi bodo izkazali mnogo in velikih uslug po Meni in samo v Mojem imenu; toda ti jih ne potrebuješ, poleg tega pa so v mestecu Genezaret neki Ebal, Jara in celo Rafael! Le kje na svetu je še kakšen kraj, ki bi bil v duhovnem oziru še bolje preskrbljen?
16 Ali nisi slišal Suetalovega vprašanja, ki bi rad izvedel, kako in po kom ali čem je teh pet tako hitro doseglo najglobljo modrost? Glej, ti že veš, toda zanje, namreč za teh dvanajst, je to še vedno uganka, zate pa gotovo ne! Ker pa ti veš, kar teh dvanajst še ne ve, kako torej hočeš imeti onih pet za skoraj tako modre kot Mene?«
17 Reče **Julij** nekoliko prizadeto: »Gospod, ker sem bil nekoliko neumen, v tem je vzrok; toda zdaj je že spet vse v najlepšem redu in zdaj se šele nadvse veselim Tvojega naročila zaradi sedeminštiridesetih ljudi in vse bo natančno izpolnjeno! Samo Ti, o Gospod, mi pa že moraš milostno spregledati mojo majhno neumnost!«
18 Rečem **Jaz**: »Ničesar ti ne morem spregledati; če pa si s samim seboj in v sebi spet v redu, tedaj je pri Meni tudi vse v redu, in tako so ti vsi grehi odpuščeni.
19 Zdaj pa pojdi in ponudi dvanajsterim kruh, vino in sol, zakaj tudi ti so že skoraj dva dni pojedli komaj kaj več od mušice! Doslej jih je krepila edino Moja volja; ker pa je zdaj priložnost, naj se tudi naravno okrepčajo z jedjo in pijačo, in tako se zgôdi!«

[1] Pontus Euxinus = Gostoljubno morje, vzdevek za Črno morje

45. Poročilo o ozdravljenju protinastega bolnika na blagoslovljenem travniku

1 Ko Julij od Mene to sliši, stopi najprej hitro k našemu gostitelju Marku, ki je bil s svojimi zelo zaposlen s pripravljanjem dobrega kosila in mu sporoči Moje naročilo. In Marko takoj nato pohiti v shrambo, ki se zdaj nikakor ni hotela izprazniti in vzame cel velik hleb kruha, čašo soli, obema sinovoma pa naroči, naj prineseta dva velika vrča vina; in vse to najhitreje prinesejo k dvanajstim.
2 Komaj zagledajo ti kruh in vino, že se jim oglasi tudi silna lakota in **Julij** jim reče, ko opazi njihovo volčjo lakoto: »Da ste zelo lačni, to vem; toda, če hočete ostati zdravi, ne jejte prehitro, temveč si vzemite čas in tako vam bo vse dobro teknilo!«
3 **Dvanajsteri** rečejo: »Ja, ja, dobri gospod, se bomo že brzdali po meri in cilju!« Toda ne glede na to v nekaj trenutkih opravijo z velikim hlebom kruha, prav tako z vinom in soljo, zdaj pa bi radi jedli še kaj več.
4 Toda **Julij** reče: »Prijatelji, za predjed je to dovolj; v kratkem tako in tako pride obilno kosilo, pri katerem tudi vi ne boste ostali praznih želodcev.«
5 Reče **Suetal**: »Ja, ja, prav dobro, za silo je to dovolj; nasitili se bomo pa šele pri kosilu! Toda gospod in najplemenitejši človekoljub, mi nimamo ničesar, da bi lahko gostitelju poplačali!«
6 Reče **Julij**: »Zdaj ste že rimski državljani in vam ni treba več skrbeti, kdo vam bo plačal zapitek! Kajti Rimljan ni še nikoli nikomur ostal dolžan pijače, gospodarju pa smo že vnaprej poplačali za veliko let; tu lahko še celo leto jemo in pijemo, pa bo še vedno imel velik dobiček. Zato nikar ne skrbite, kdo bo na koncu plačal!«
7 Rečejo **dvanajsteri**: »Bratje, to pa je drugačna govorica kot v našem templju, kjer ne dobimo skoraj nobene hrane, pač pa se moramo toliko več postiti in moliti; voditelji pa se malo postijo in malo molijo in vsak dan požrejo veliko miloščine in darov za večjo Jehovovo čast, medtem ko se lahko mladi templjarji pro populo postijo, da jim začnejo kosti kruliti po udih! Oh, zakaj nismo že zdavnaj postali Rimljani?! Tu je vsega dovolj: modrosti, dobrote, pravice, strogosti, kjer je potrebna, in kot je videti tudi kruha in vina ne manjka! S kožo in vsemi dlakami ter z dušo in telesom hočemo biti Rimljani! Naj živi Rim in vsi njegovi oblastniki!«
8 Reče **Julij**: »Prav dobro, moji sedanji prijatelji! Vaš namen je dober, čeprav je razumljivo poleg še veliko sebičnosti; samo ta se bo, upajmo, sčasoma izgubila. Toda danes boste videli in slišali še zelo čudne stvari; te vam bodo postale luč! - Vendar ne vprašujte veliko, marveč poslušajte in glejte, razlaga vam bo dana sama od sebe!«

---

za ljudstvo

9 Dvanajsterim je to zbudilo pozornost in drug drugega vprašujejo, le kaj je visoki Rimljan mislil s tem, da bodo ta dan še veliko izrednega slišali in videli, iz česar se bodo lahko veliko naučili in kar se bo nekako samo od sebe razložilo! Le kaj naj bi to bilo?
10 Reče zgovorni **Suetal**: »No, le kaj bo? Še niste nikoli nič slišali o rimskih olimpijskih igrah? Najbrž bodo tukaj priredili kaj takega; mi pa bomo, ker smo zdaj Rimljani, sodelovali pri tem in bomo morda marsikaj videli in slišali, kar nam bo prišlo prav. Gotovo bo to in nič drugega.«
11 Reče drugi izmed **dvanajsterih**: »Tega skoraj ne verjamem. Vas osem še zdaleč ne ve tistega, kar vem jaz; vi ste namreč iz poldneva in malo veste o tem, kar se je v kratkem času zgodilo pri Galilejcih. Vi veste, da so mene in še tri iz gorovja okrog Genezareta zaradi sodelovanja pri poskusih podpihovanja k uporu skupaj z vami zgrabili in spravili semkaj. Komaj tri dni pred vašim prihodom v naše gore so se v Genezaretu zgodile nezaslišane stvari; tja je prišel čudodelni zdravnik iz Nazareta, ki ga je prej omenil rimski stotnik in je ozdravil samo s Svojo božansko vsemogočno besedo vse bolnike, ki so jih s katerokoli boleznijo prinesli tja!
12 Jaz sam imam brata, ki je zdaj doma in je prevzel dediščino. Tega je protin skrivenčil v pravi klobčič, ni mogel niti ležati niti sedeti, o kakšnem stanju pa seveda sploh ni bilo govora. Imeli smo ga v viseči košari, ki je bila napolnjena z mehko slamo. Kadar so ga mučile najhujše bolečine je pogosto cele dneve tulil, nakar je običajno zapadel v tako popolno nezavest, da je bil povsem podoben mrliču. Vse, kar si je mogoče izmisliti, smo poskusili za njegovo ozdravitev, celo vodo iz studenca Siloe - toda vse zaman.
13 Ko smo tudi na naših gorah zvedeli, da se znani zdravnik iz Nazareta zadržuje v Genezaretu in ozdravlja vse bolnike, sem tudi jaz s svojimi služabniki in mulami z neznanskim naporom spravil svojega protinastega brata v Genezaret. Ko pa smo po velikih mukah dospeli tja, smo zvedeli, da je zdravnik odpotoval na neko goro in da ne vedo kdaj in ali se bo sploh vrnil. Tam sem stal kot kip poleg svojega tožečega brata, začel od žalosti sam jokati in sem goreče prosil Boga, naj naredi konec najbolj grenkemu trpljenju mojega brata, ker nisem smel imeti sreče, da bi naletel na čudodelnega zdravnika. Zaobljubil sem se, da mu kot prvorojenec odstopim vse svoje posestne pravice in mu kot poslednji hlapec služim vse svoje življenje, če bi mogel biti ozdravljen.
14 Glejte, kmalu nato so prišli služabniki iz velikega gostišča k meni na ulico in rekli, da je omenjeni zdravnik v trenutku ozdravil vse takšne pohabljence, da so potem izgledali, kot da jim ne bi bilo nikoli nič manjkalo! Ta zdravnik pa je s svojimi učenci, z gospodarjem in še več drugimi iz hiše in kraja na visoki gori, na katero se prej zaradi prevelike strmine še nikoli ni povzpel noben smrtnik. Gotovo se bo vrnil, kdaj, tega pa niso vedeli, toda to niti ni več pomembno; ta zdravnik je namreč blagoslovil neki travnik in jaz naj z vero v

srcu svojega brata samo položim na ta blagoslovljeni travnik, pa se mu bo izboljšalo.
15 Takoj sem vprašal po tem blagoslovljenem travniku. Hlapci so mi ga pokazali in takoj sem odnesel svojega ubogega brata na omenjeni travnik in ga položil na travo tega travnika. In glejte, v trenutku, ko se je bolni brat dotaknil tal tega travnika, se je začel udobno raztegovati. Vso bolečino kot bi veter odnesel in v nekaj trenutkih je bil moj brat zdrav tako kot jaz! Prej ga je bila samo kost in koža in zagotavljam vam, poleg mene je stal tako popolnoma dobro rejen, da se še danes ne morem dovolj načuditi tej nezaslišani spremembi!
16 Jaz pa sem potem tudi držal svojo obljubo in sem vse izročil svojemu zdaj zelo srečnemu in Bogu vdanemu bratu in mu rad opravljal vsa dela tudi dela zadnjega mojih prejšnjih hlapcev, čeprav me je dobri in hvaležni brat zmeraj odvračal od tega.
17 Toda bil sem svojemu bratu komaj nekaj dni hlapec, ko ste prišli k nam vi in bili pravi vzrok, da se jaz in še trije hlapci mojega brata zdaj, na srečo kot nedolžni, znajdemo tukaj.
18 S tem sem vas pa pravzaprav hotel samo opozoriti na prečudežno slavnega zdravnika iz Nazareta, o katerem ste po svojem lastnem priznanju vendar že tudi vi tu in tam kaj slišali!
19 No glejte, če sodimo po vprašanju stotnika iz Genezareta, ki ga prav dobro poznam, se mi zdi - kar jasno izhaja tudi iz ozdravitve petih pobesnelih - da je zdaj tisti čudodelni zdravnik iz Nazareta tukaj in tu opravlja svoje delo.
20 Stotnik nas je torej s tem, kar naj bi videli in slišali, gotovo hotel opozoriti na kakšna pričakovana dejanja in govore nadvse čudodelnega zdravnika, nikakor pa ne na za nas sicer zelo kosmate rimske olimpijske igre, iz katerih gotovo ne bi rad potegnil kakšne posebne modrosti in kot se zdi, stotnik ni njihov prevelik prijatelj! - Kaj menite glede tega?«

46. Suetal poroča o vplivu čudodelnega zdravnika

1 Reče **Suetal**: »Tu pa bi lahko imel zelo prav! Gotovo bo tako in zdaj začenjam goreti od radovednosti, da bi osebno spoznal tega najbolj slavnega vseh zdravnikov. Prej sicer dobremu stotniku nisem hotel preveč povedati, ko me je vprašal o tem nenavadnem možu; toda lahko mi verjamete: celo vsa Samarija in ves Sihar sta ga polna! V Siharju ga imajo neposredno za človeka, po katerem deluje vsa polnost Božjega duha! In to, če mi dovolite, sploh ni tako malo!
2 In šele v templju! Velikaši noč in dan tuhtajo, kako bi lahko tega zdravnika spravili s sveta. Toda, ker ima na razpolago takšne sile in očitno prijateljstvo najvišjih rimskih oblastnikov, lahko vsi templjarji potijo neštete kaplje krvi, pa bodo nazadnje proti Njemu opravili manj kakor mušica proti slonu!

3 Enkrat spomladi naj bi že bil enkrat v templju in ga z vrvmi in krepeli očistil vseh menjalcev in golobjih kramarjev. In vse to naj bi se zgodilo šele pred komaj četrt leta, ko je ta zdravnik začel postajati znan!
4 O, v vsej Judeji že govorijo o Njem najbolj nenavadne stvari! Preprosto ljudstvo, ki močno tiči v tempeljskem mraku, meni, da to dela s pomočjo Beelzebuba, ki ga imajo za poglavarja hudičev; boljši ga imajo za velikega preroka; Grki in Rimljani ga imajo za čarodeja.
5 Siharjani ga častijo že kot Boga, enako tudi marsikateri Grki in Rimljani! In stavim, da Ga imajo tudi ti Rimljani za kaj takega; zakaj pri njih še zmeraj zelo velja stari non existit vir magnus sine afflatu divino[2], pri tem je dobro vsaj to, da, kot je videti, gotovo niso sovražniki tako in tako velikih, na duhu bogatih ljudi, in jih vedno z besedo in dejanjem podpirajo, in zdi se, da je tudi tukaj tako.
6 Toda v Jeruzalem naj On le ne hodi prepogosto in naj tam ne opravlja purifikacije (očiščenja) templja, če ni oborožen z ničimer drugim kot z izrednimi človeškimi lastnostmi! Zakaj tam bi vendarle lahko nekoč kratko potegnil; lahko je še tako velik prerok ali čarovnik, pa se za dolgo le ne more obvarovati vseh peklenskih spletk in neprestanih zasledovalnih načrtov in jim nazadnje vedno pade v roke kot zaničevana žrtev.
7 Skratka, kdor proti templju ne nastopi ravno z bliskom, gromom in žveplenim dežjem, opravi zoper tempelj malo ali pa nič!«
8 Reče **prejšnji govornik** z Genezareških gora: »Proti temu tempelj ne bo veliko opravil! Če mu njegovi velikaši niso všteli čiščenja templja in ga niso zgrabili, jim bo to drugič tudi težko; kajti videti je, da je njegova volja povsem napolnjena z resnično božansko močjo! Kjer pa je tako, tam vsaka človeška moč tako rekoč preneha!«
9 Reče **Suetal**: »Prijatelj, tega ne razumeš do kraja! Glej, ko je okrog velike noči očistil tempelj od omenjenih, je tempelj ob tej priliki pridobil več sto funtov čistega srebra in zlata; o, tako lahko vsak dan moralno čisti tempelj in tempeljski velikaši mu ne bodo postavljali na pot omembe vrednih ovir! Toda naj se le enkrat loti samega templja in njegovih neznanskih sleparij, pa bomo videli, kako se mu bo godilo! Resnično, tedaj ne bi bil rad v njegovi koži!
10 Kako dolgo je že, da so slavnega preroka Janeza, ki je ob Jordanu nekaj časa krščeval in oznanjal pokoro, še prehitro spravili s sveta, čeravno ga je celo Herodova oblast vzela v svoje varstvo! Tempelj se je neopazno prikradel za hudobno mater lepe Herodiade in Herod je na koncu sam postal morilec svojega slavnega varovanca. Tempelj ima desetkrat sto tisoč sredstev za preganjanje človeka, ki se mu zdi nevaren in tempelj je le redkokdaj udaril povsem mimo.

[2] Ni velikega moža brez božanskega nadiha

11 Tempeljske skrivne mahinacije gredo tako daleč, da se jih celo Rimljani malce bojijo; sicer je že zelo veliko izdanega, toda kaj vse to koristi, če tem tičem nikjer ni mogoče zanesljivo priti do živega?!«

47. Mataelovi in Suetalovi govori o opominjanju

1 Tu stopi **Matael**, ki je bolj od daleč prisluškoval temu pogovoru, k dvanajsterim in reče: »Vi ste pač še močno zemeljski ljudje, posebno pa ti, Suetal, s tvojimi sedmimi tovariši; niti pojma nimate o tem, kaj je tukaj!
2 Zdravnik iz Nazareta je tu, da, On je tu, - toda kdo je On, o tem nimate pojma in zato govorite najhujše neumnosti o Njem in Njegovem delovanju!
3 Pravi človek po (pravem) redu pa naj ne bi govoril ničesar, razen resnice; če je ne pozna, naj molči, išče in raziskuje. In, ko je našel resnico, tedaj naj tudi govori! Kdor govori in resnice še ni spoznal, laže, tudi če slučajno govori resnico!
4 Z jezika pravega človeka pa naj nikoli ne pride laž; kajti z lažjo duša sama o sebi pričuje, da je še v smrti in ne v življenju!
5 Kogar torej laž veseli, ta še zdaleč ne pozna vrednosti življenja; kajti življenje in resnica sta eno! Šele resnica osvobodi tvojo dušo in ji odpre Božjo neskončnost v bistvu, bivanju in delovanju.
6 Če pa misliš in govoriš tako, kakor sem zdaj slišal, očitno pričuješ o sebi, da tvoja duša namesto v velikem templju vse svetlobe in vse resnice prebiva le v svinjaku!
7 Čemu delati refleksije (razmišljanja), ko pa ni nobenega temelja? Saj vam je vendar prav modri stotnik Julij iz Genezareta povedal, kaj vse boste danes še videli in slišali in celo, da o tem ne vprašujte veliko, marveč naj to sprejmete v ljubezen svojega srca in po tem ravnate, tako bo razlaga že prišla sama od sebe! In glejte, stotnik je prav in resnično govoril!
8 Zato opustite odvečno prazno govorjenje brez vsakega resničnega temelja, dobro pazite in sprejmite vse v svoje srce, tako boste s tem v kratkem pridobili več, kot če bi drug drugemu več let lagali v prepričanju, da govorite resnico!
9 Vpraševati je sicer bolje kot nekaj razlagati, o čemer sami nimamo pojma; toda če vprašamo, tedaj moramo vedeti, koga vprašamo in kaj vprašamo, sicer je vsako vprašanje prav tak nesmisel kot lažniv odgovor iz zraka.
10 Kajti v sebi moram, po izkustvu, imeti polno prepričanje, da mi vprašani lahko odgovori z resnico; in končno moram poprej natančno obračunati sam s sabo, ali to, o čemer nekoga vprašujem, ni nesmisel, sicer z vprašanjem izdam ali svojo veliko neumnost ali pa tudi svojo skrito hudobijo! To življenjsko pravilo si dobro zapomnite, tako boste vsaj kot preprosti ljudje stali na trdnih tleh!«
11 Reče nekoliko nevoljno **Suetal**: »Toda ljubi prijatelj Matael, tu nam daješ nekakšen ukor, mi pa se ne spominjamo, da bi te kdo prosil za kaj takega!

Tvoj nasvet je sicer dober in zelo resničen, manjka mu pa določena prijaznost, in zato na nas ne dela vtisa, ki bi ga gotovo naredil, če bi bil izrečen z več prijaznosti. Mi bomo to sicer upoštevali, ker uvidimo v tem polno resnico; toda ne glede na to menimo, da resnica ni nič manj resnica, če nas sreča v prijazni obleki!
12 Glej, dve in še enkrat dve je skupaj štiri! To je resnica in menda gotovo ostane takšna tudi, če jo izgovorimo s prijaznim obrazom!? Ali je vseeno, ko vodim slepca, če ga boleče držim ali pa reveža z nežno držo vodim po dobri poti? Meni se zdi nežna drža pri vodenju slepca boljša; če ga držim preveč boleče trdno, se bo skušal izmakniti mojim rokam, in kdo ve, ali ne bo padel in se poškodoval ravno v tistem trenutku, ko se bo izmaknil moji pretrdi roki!? Če pa ga držim in vodim nežno, bova srečna in vesela dosegla cilj. - Imam glede tega prav ali ne?«
13 Reče **Matael**: »O ja, če okoliščine dopuščajo; toda, če zagledaš slepca ob robu kakšnega prepada, vidiš pa tudi, da ga s krepkim prijemom in sunkom lahko rešiš, boš tudi tedaj najprej razmišljal, kako krepko ali nežno ga boš prijel?«
14 Reče **Suetal**: »Ja, ali smo bili duhovno že tako blizu takšnemu pogubnemu prepadu?«
15 Reče **Matael**: »Prav gotovo, sicer vas ne bi tako trdo zgrabil! Glejte, vse, kar vodi v laž in je tako že samo po sebi laž, četudi za zunanjega človeka še tako neznatna, je za dušo že smrtonosni prepad!
16 Rahla, povsem neznatna laž je duši veliko nevarnejša kot prav debela in očitna! Kajti debela laž te gotovo ne bo zavedla h kakšnemu dejanju; prav nežna in neznatna pa te bo kot kakšna resnica silila k dejanju in te bo zlahka spravila do roba vse pogube. To pa vidi samo tisti, kateremu se je odprl notranji vid duha! Zato ti ni treba biti nevoljen, če sem te zgrabil malo bolj trdo; kajti med vami se plazi takšna nežna laž kot strupeni gad, kar smo jaz in moji štirje bratje zelo jasno opazili in v tem lahko iščeš razlog mojega nekoliko grobega sunka. - Razumeš to?«
17 Reče **Suetal**: »Ja, če je tako, tedaj ima tvoj nekoliko grob nastop zoper nas seveda povsem drug obraz in ti glede tega ne morem nič več ugovarjati. Seveda, duhovnih okoliščin sicer ne vidimo in ti moramo verjeti, da je tako; spoznavamo pa, da stojiš na zelo trdnih tleh in zato verjamemo tvoji besedi. Kaj pa naj se potem nas dvanajst pogovarja med seboj? Povsem molčati je vendar obupno dolgočasno, z resnico pa je še velika težava.«
18 Reče **Matael**: »Prijatelj, če bi moral iti v zelo temni noči skozi gost gorski gozd in bi ti bilo znano, da je ta gozd poln strmih, široko zevajočih previsov in prepadov, ali ne bi bilo bolj zdravo zate, da bi se ustavil in počakal dnevno svetlobo, kot pa, da bi sledil vešči in z njo vred strmoglavil v prepad? Seveda ni prav nič razveseljivo prenočiti v gostem gorskem gozdu, vendar pa je neprimerno bolj zdravo, kot pa nadaljevati pot na tleh, kjer ti lahko naslednji korak prinese smrt! - Kaj meniš?«

19 Reče **Suetal**: »Veš, s teboj pravzaprav nima smisla nadaljevati pogovora, saj imaš zmeraj prav in ti ni mogoče ugovarjati; in tako bomo raje ravnali po tvojem nasvetu, ti pa nam potem gotovo ne boš več nasprotoval.«

48. Mataelov govor o zakonu in ljubezni

1 Reče **Matael**: »O, še nekaj in ta nekaj je precej pomemben!
2 Če se čutite v neko dejanje prisiljeni in ga ne storite ravno iz ljubezni, tedaj ga pustite in medtem počnite, kar hočete iz ljubezni; kajti tisto, kar človek ne počne povsem iz ljubezni, ima za njegovo življenje malo vrednosti, zakaj ljubezen je vendar resnični element življenja, ona je pratemeljno življenje samo.
3 Kar je torej zajela ljubezen, je zajeto od življenja in prehaja v življenje; kar pa ostaja od ljubezni nedotaknjeno in kar stori človek samo zato, ker se ali boji slabe posledice ali ker tako hoče njegov napuh, da bi pri drugih ljudeh veljal za modrega, to ne preide v življenje, temveč samo v smrt, ker je bilo namesto z elementom življenja prežeto z elementom smrti!
4 Povem ti: Vsak še tako moder zakon ne rodi življenja, temveč smrt, če ga človek ne izpolnjuje z ljubeznijo; in najmodrejši nasvet je podoben semenu, ki namesto v dobro zemljo pade na skalo, kjer usahne in nazadnje ne more roditi sadu.
5 To vam povem, ker vidim, da je tako: Vse v človeku je mrtvo, razen ljubezni! Zato dajte, naj vaša ljubezen vlada v polnosti nad vsem vašim bitjem in čutite ljubezen v vsakem vlaknu svojega bitja, tako imate v sebi zmago nad smrtjo, in kar je bilo v vas mrtvega, je po vaši ljubezni in v njej prešlo v neuničljivo življenje; kajti ljubezen, ki čuti sama sebe in se iz tega občutka tudi spozna, je življenje samo, in kar preide vanjo, to preide tudi v življenje!
6 Še tako natančno upoštevanje mojega nasveta bi vam malo koristilo, če bi ga upoštevali samo zaradi teže njegove resnice in ker bi se zaradi neupoštevanja morali bati kakšne slabe posledice; toda takšno upoštevanje bi bilo za vaše duše vendarle povsem nekoristno. Ah, nekaj povsem drugega je, če se združita ljubezen in resnica in potem delujeta skupaj; tedaj ljubezen ustvarja iz svetlobe in v svetlobi resnice zmeraj bolj novo in popolno življenje v sebi in iz sebe vse do polne Bogu podobnosti!
7 Ljubezen ali Božji duh v človeku je sicer že od začetka Božja somernost; toda za popolno dejavno živo podobnost Bogu se mora šele dvigniti po poti, ki sem vam jo zdaj pokazal.- Razumete to?«
8 Reče **Suetal**, zdaj povsem vedrega videza: »Pri Bogu, Vsemogočnemu! Ti si resnično eden največjih prerokov; kajti tako resnično, tako razumljivo in tako modro ni še noben prerok govoril svojemu ljudstvu! Življenje imaš v najmanjšem prstu resnično veliko popolneje kot mi vsi skupaj v vsem telesu ali pravzaprav v naših dušah. Ja, ja, tako je, bratje! Iz Mataela govori resnično

Božji odem in Bogu se ne moremo nikoli dovolj zahvaliti, da nas je tako čudežno, bi lahko rekli, pripeljal skupaj! Oh, če pa je že tvoja modrost tako odločilno večja od naše, kako velika mora biti šele tista nam še vedno neznanega zdravnika iz Nazareta?!«
9 Reče **Matael**: »Le kaj tako čudovito svetlega se blesti iz kaplje rose, ki visi na travni bilki?
10 Glejte, to je podoba sonca, ki se tako čudovito jasno lesketa iz čiste kaplje! Toda podoba sonca se ne le lesketa, ampak tudi deluje! V središču kaplje se koncentrira svetloba podobe sonca, kaplja v svojem središču preide v veliko življenjsko toploto, se v tej življenjski toploti nazadnje docela razkroji v element življenja in tako oživlja rastlinico, ki se bojuje s smrtjo; toda zaradi tega podoba v kaplji še zdaleč ni sonce samo, ampak samo njegova podoba, opremljena z delčkom njegove moči in učinka, ki je doma v resničnem, velikem soncu!
11 In glej, takšna razlika je tudi med menoj in zdravnikom iz Nazareta! On je sonce življenja sámo, v meni pa kot v rosni kapljici vlada le čudovito svetla majhna podobica tistega večno resničnega, velikega Sonca, iz katerega črpajo miriade takšnih kapljic kot mi svojo sveto življenjsko hrano. -Razumeš to?«
12 Reče **Suetal**: »O Bog, je to sveto velika govorica! Prijatelj, ti si že več kot kaplja, ti si celo morje! Oh, tako daleč mi vsi ne bomo nikoli prišli; preveč pretresljivo veliko, sveto in vzvišeno je! Toda v takšnih okoliščinah in v preveč Božjih razmerah si mi kot še veliko pregrobi grešniki ne upamo ostati tu; kajti ta kraj začenja biti čedalje bolj svet!«
13 Tudi ostalih enajst začne potem govoriti zelo ponižno in tudi hočejo kakorkoli že oditi od tod; toda Julij tega ne dovoli.
14 **Suetal** pa reče: »Gospod, ko se je Mojzes nekoč na gori bližal gorečemu grmu, da bi izvedel, kaj naj bi to bilo, tedaj je spregovoril jasni glas iz plamena: ‘Mojzes, sezuj si svoje čevlje; kajti kraj, kjer stojiš, je svet!’ Tu je po kristalno jasni izjavi tisto, kar je srečal Mojzes na gori; torej je tudi ta kraj svet in mi grešniki nismo vredni, da bi stopili nanj!«

49. Razlaga zunanjih dogodkov pri Mojzesu

1 Reče poleg stoječi **Matael** na Julijevo željo, ki Suetalu ni znal odgovoriti nič posebnega: »Kdo vam pravi, ali ste vredni stopiti na ta kraj ali tega niste vredni? V kateri knjigi kakršnekoli modrosti je le zapisano, da naj bi bolnik ne bil vreden svojega zdravnika? Veste, takšna vaša domneva prihaja od tempeljskega slepomišenja, ki roke cvre na ognju tudi tistemu, ki se z neposvečeno roko česarkoli dotakne na pragu, ki vodi v presveto! Ko pa visoki farizeji vsak dan skrivaj vodijo tujce tja in jim za dobro plačilo vse razkazujejo in zgodovinsko razlagajo, tujcem potem gotovo ne cvrejo rok na ognju!
2 Kaj je pravzaprav hotel Bog povedati Mojzesu s tem, ko mu je naročil, naj se sezuje?

3 Glejte, Bog je s tem rekel Mojzesu: 'Sleci svojo materialno čutnost, odstrani s svojo voljo s sebe starega mesenega Adama in stoj pred Menoj kot čisto duhoven človek, sicer ne moreš razumeti mojega glasu in Jaz te ne morem narediti za voditelja Mojega ljudstva!'
4 Kaj pa pomeni vzpon na goro?
5 Glejte, Mojzes je bežal pred faraonovim preganjanjem zaradi umora visokega kraljevega uradnika, ki je bil tudi toliko kot kraljev sin.
6 Mojzes je pri faraonu sicer zelo veliko veljal, tako da je bilo zdaj dvomljivo, ali bi tako kot Jožef nekoč dobil zase vladavino nad Egiptom in tako dvignil svoj narod.
7 Takšno vzpenjanje mu je Bog pokazal v puščavi z vzponom na goro, katere vrha pa vendarle ni smel doseči; kajti pri tem ga je oviral goreči trnov grm.
8 In dalje tam pravi po našem jezikovnem razumevanju: 'Postal boš sicer rešitelj Mojega ljudstva, toda ne na način kot misliš ti, temveč tako, kot ti bom zarisal Jaz, tvoj Bog!
9 Ne smeš postati egiptovski kralj in Moje ljudstvo, ki sem Si ga doslej vzgajal v ponižnosti, narediti čutno, sebično in ošabno, ampak ljudstvo mora zapustiti deželo in oditi s teboj v to puščavo! Tu bom ljudstvu dal zapovedi in Jaz Sam bom gospodar in voditelj tega ljudstva; in če se Mi bo izkazalo zvesto, mu bom dal Salemovo deželo, v katere potokih tečeta mleko in med!'
10 Vidite, v tem smislu v prispodobni govorici tedanjega časa Bog Mojzesu nikakor ni hotel reči, da naj zares sezuje svoje obuvalo, temveč samo starega Adama ali poželjivost zunanjega čutnega človeka, ki je v odnosu do resničnega živega človeka ravno tako kot čevlji na človekovi nogi, ki so tudi najnižje, najbolj zunanje, poslednje oblačilo, ki ga lahko tudi najprej pogrešamo.
11 Kraj pa, ki ga Bog imenuje svetega, je samo najponižnejše stanje duše, brez katerega ne more obstati pred obličjem večne ljubezni, ki je najresničnejši ogenj življenjskega elementa.
12 Trnov grm pa, ki gori, je znamenje, da bo prerokova pot zelo trnjeva; toda njegova velika ljubezen do Boga in do bratov, ki se kaže kot plamen nad in po vsem trnovem grmu, bo trnom sežgala konice in nazadnje použila ves trnov grm in pot očistila trnja.
13 Glej, to je pomen tega, kar si prej navajal! Če pa je nezmotno tako, kako lahko imaš kakšen zemeljski kraj za bolj ali manj svet?
14 Tudi vi povsem sezujte svoje posvetne čevlje in se ponižajte v celotnem življenju, tako boste enako nam vsem vredni stali tu; kajti mi vsi smo kot ljudje tu pred Bogom in pred Nekom, ki je tukaj, popolnoma enaki in nihče nima prednosti pred drugim!«
15 Ko Suetal od Mataela sliši ta govor, reče: »Ja, ko je nekdo napolnjen s takšnim preobiljem vse modrosti, tedaj je seveda lahko brez strahu; kajti tisti, ki vidi, zlahka stopa naprej, toda slepec mora zmeraj najprej preiskovati, ali bo njegov naslednji korak varen in ob vsej previdnosti in skrbnem preiskovanju se vendarle zmeraj nekje spotakne. Če pa ima vodiča, kakršen si

ti, ljubi brat Matael, tedaj še vedno lahko gre naprej tudi popoln slepec! Oh, zdaj že ostanemo in se nadvse veselimo, da bomo čimprej pobližje spoznali Njega, o katerem si iz kristalno jasnih razlogov dal tako veliko pričevanje!«
16 Reče **Julij**, ko Mataelu prijazno stisne roko: »Večna hvala Gospodu, ki je tebe in tvoje štiri brate tako mogočno ozdravil! Kaj vse sem se zdaj že naučil od tebe in to tako jasno in lahko razumljivo in pri sebi že opažam, da se v moji duši začenja že močno daniti; in če bo šlo tako naprej, upam v kratkem času stopiti v tvoje stopinje!«
17 Reče **Matael**: »Saj drugače tudi biti ne more! Saj je samo en Bog, eno življenje, ena svetloba, ena ljubezen in samo ena večna resnica; naše tostransko zemeljsko življenje je pot do tega. Po volji večne ljubezni v Bogu smo izšli iz ljubezni in iz svetlobe, da bi postali samostojna ljubezen in samostojna svetloba; to moremo, to moramo!
18 Toda kako? Glej, vzvišeni brat: edino po ljubezni do Boga in po njeni nikoli mirujoči dejavnosti! Kajti naša ljubezen do Boga je ljubezen Boga samega v nas in vodi našo dušo v zmeraj bolj vzvišeno dejavnost resničnega, večnega življenja, ki je pravzaprav najpolnejša resnica in najsvetlejša svetloba. Ko se torej v neki človeški duši začne daniti, tedaj je že zelo blizu večnemu življenjskemu cilju in ne more več drugače, kot da doseže cilj večnega življenja, ki je pravzaprav vse v vsem, kar lahko vekomaj doseže dovršeno življenje v vsej svobodi in v polni samostojnosti!
19 Zato bodi vesel in veder, visoki brat, kmalu bo tudi tvoji duši dano gledati, kar gleda zdaj moja v čedalje jasnejši svetlobi! Ob polnem dnevu svoje duše boš šele razumel veličino Njega, ki ga še z nekoliko zadrege imenuješ 'zdravnik iz Nazareta'.
20 Kot človek je seveda enak tebi in meni - toda Njegov duh! Ta s Svojo močjo in s Svojo svetlobo prešinja večno neskončnost! - Si me razumel, visoki brat?«
21 Reče **Julij**, ganjen do solz: »Ja, dragi brat, ki stojiš pravzaprav veliko višje od mene; resnično, od ljubezni bi te lahko kar stisnil, zdravnika Jezusa iz Nazareta pa brez solza ljubezni ne morem več niti pogledati in šele zdaj razumem veliko ljubezen one deklice, ki je pravzaprav sploh ni več mogoče spraviti stran od Njega!«
22 Reče **Suetal**: »Hvala Bogu, zdaj ga tudi nam ne bo več težko prepoznati! Gledati moramo samo na to, ob čigavi strani se sprehaja omenjena deklica; ta bo tudi tisti!« - Na to so pazili.

50. Dvomi dvanajsterih o zdravnikovi osebi

1 Toda po mojem naročilu se je Jara zdaj sprehajala z Rafaelom in Jozuetom in se z njima pogovarjala o tako nenadni Mataelovi modrosti in s tem so bili dvanajsteri v dvojni negotovosti, kateri izmed teh dveh, ki sta bila ob deklici, bi bil Jaz. Obenem pa so si ga vendar predstavljali kot moža, z Jaro pa sta se ukvarjala po videzu samo dva dečka, stara kakšnih 12-14 let in tako se

dvanajsterim zgodba nikakor ni sešla. In **eden** izmed dvanajsterih je zato rekel Suetalu: »Prijatelj, tokrat si se v našem imenu nekoliko prezgodaj veselil! Deklica, ki je verjetno hčerkica velikega gostilničarja Ebala iz Genezareta, ker smo jo mi gorjanci iz okolice že večkrat videli v gostišču, če smo imeli v kraju kaj opraviti, se sprehaja med dvema dečkoma, verjetno sinovoma vrhovnega namestnika. Ne eden ne drugi izmed teh dveh ne bo zdravnik iz Nazareta. Zdaj pa je vprašanje: Kateri je potem? Povem ti, brat, s svojo modrostjo tu nikakor ne pridemo naprej; zato je molk zaenkrat za nas nesporno najboljše sredstvo!«
2 Reče **Suetal**: »Zdaj sem že tudi jaz povsem tvojega mnenja; toda tu nas je visoki gospod Julij napeljal, da smo se malo zaleteli, kar je bilo sicer povsem zasluženo; zakaj pa imamo svoj jezik povsod zraven! Molčati, poslušati in gledati je resnično najbolje in nekako začetek vse modrosti!« Po teh besedah dvanajsteri umolknejo in njihove duše so polne najrazličnejših misli.
3 Zdaj stopim k njima **Jaz** in vprašam Suetala: »Slišal sem vse vaše prejšnje pogovore, ker imam zelo dobra ušesa; ker pa ste se z modrim Mataelom in stotnikom Julijem pogovarjali marsikaj o tistem zdravniku iz Nazareta, vendar pa je pri tem vaše lastno mnenje ostajalo zmeraj prikrito, bi rad zdaj od vas čisto odkrito zvedel, za koga pravzaprav imate omenjenega. Govorite pa brez bojazni povsem odkrito; jamčim vam, da se vam zaradi tega ne bo zgodilo nič hudega! Kajti predobro poznam zdravnika, da vam ne bo storil nič žalega zaradi tega, če boste Meni kot enemu njegovih najbližjih in najboljših prijateljev brez zadrege razodeli svoje najbolj osebno mnenje!«
4 Reče **Suetal**, ki se nekoliko praska za ušesi: »Po svoji obleki si sicer videti Grk, toda če sodim po tvojih laseh in bradi, si Jud. Rimljani sicer govorijo o Grkih ne ravno preveč pohvalno: ‘Graeca fides, nulla fides’[1]; toda za to se mi zdi tvoj obraz veliko prepošten in kot mož z gotovo nekaj modrosti boš pač uvidel, da se ljudje kot mi ob takšnem izrednem pojavu vendarle ne moremo obnašati povsem nepremišljeno!
5 Da bi vse to, kar nam je o zdravniku dala razumeti Mataelova modrost, sprejeli kot čisto zlato, to za ljudi, kot smo mi, vendarle ni malenkost in naše sodbe o njem bodo prav tako zelo pomanjkljive; kajti doslej smo o njem zmeraj le slišali govoriti in štirje gorjanci iz okolice Genezareta so tudi občutili njegovo izredno moč in oblast, o kateri se govori, toda videli ga niso in tudi govorili z njim ne.
6 Mi sami smo tukaj presenečeni ugotovili izredno ozdravitev petih hudo norih, in o tem so nam tudi pripovedovali; toda tudi tu nismo bili samo priče, temveč smo si, potem ko smo videli ozdravljene ter slišali stotnikovo pripoved in pripoved ozdravljenih ustvarili kristalno jasno in resnično podobo.
7 Izredna dejstva na eni in jasno presojanje in ugotavljanje posebno s strani globoko modrega Mataela niso mogle zgrešiti in so v nas ustvarile neko

[1] Grška zvestoba, nobena zvestoba

predstavo o omenjenem zdravniku, ki vsaj za naše zemeljske pojme brez vsake višje modrosti očitno prehaja v čisto božansko!
8 Mogoče pa se kot ljudje brez znanja in še bolj brez modrosti s takšno našo predstavo na koncu vendarle še motimo, v tem si zdaj pravzaprav nasprotujejo naše misli in predstave! Kdo pa more in hoče to nam, ki smo znanstveno in modrostno slepi, predočiti tako, da nam bo ali eno ali drugo tako jasno kot sonce sredi belega dne?
9 Glej, človeška znanost je v našem času že zelo daleč napredovala in človeški modrosti ni še nikoli nihče mogel postaviti meja in tako je lahko neki človek iz Nazareta, podprt s posebnimi duhovnimi sposobnostmi, našel nekakšen kamen modrosti, o katerem svet doslej še ni imel pojma! Zato zmore neznanske stvari, pred katerimi moramo stati kot voli pred goro; on lahko prestavlja gore in sredi poletja zamrzne morje, celo mrtve lahko obuja in tisoče ozdravi samo s svojo voljo, vendar so vse to stvari, ki so jih ljudje opravljali že dolgo pred njim!
10 V Egiptu kaj takega nikakor ne spada med nezaslišane stvari; tukaj pri nas naj bi bilo kaj takega bolj poredko, ker je posebno pri nas Judih vsako čaranje strogo prepovedano in tako končno vsak izreden pojav, ki ga je povzročil kakšen človek z morda povsem naravnimi sredstvi, prekolnejo kot čarovnijo in čarovnika, če je Jud, kamnajo ali celo živega sežgejo, kot tujca pa izženejo daleč čez mejo; templju bi moral plačati samo precejšnjo odkupnino, pa mu dovolijo, da svoje umetnije in čarovnije skrivaj prikazuje samo Grkom in Rimljanom. Takšni, kot smo mi v Jeruzalemu, ne zvedo ničesar od tega; toda kot apostoli templja, ki potujejo v tuje dežele zaradi spreobračanja tujcev k judovstvu, smo lahko vendarle videli tudi marsikaj takšnega, kar nam je ostalo nerazumljivo.
11 Tako omenjeni zdravnik iz Nazareta tudi na naravnost nezaslišan način ozdravlja vsakovrstne bolezni, celo mrtve naj bi obujal! Toda jaz trdim, da vse to še daleč ni veljaven dokaz kakšne posebne Božje narave v njem in nobeno nesporno pričevanje.
12 Za ljudi, kot smo mi, delati čudeže v besedi in dejanju za usposobljenega niti ni prevelika umetnost; kajti slepim je lahko pridigati o barvah, tisti, ki vidi, pa tako in tako ne potrebuje veliko pridiganja, saj lahko razlikuje barve tudi brez pridige.
13 Sicer pa je nazareški zdravnik prav tako lahko tudi popolnoma zares z Božjim duhom - kot Mojzes, Jozue, Samuel in Elija - maziljen izreden prerok in opravlja svoja dela s čisto Božjo močjo v sebi, kar se nam pač zdi najbolj verjetno, ker je vendarle Jud in kot tak nikoli ni mogel imeti priložnosti, da bi prišel v najbolj tajne šole niti pri esenih niti pri Egipčanih.
14 Če bi pa pri njem lahko dokazali kaj takšnega, tedaj seveda ne bi bilo pretežko uganiti, od kod ima vsa svoja tajna znanja; kajti eseni obujajo mrtve otroke večinoma kar v ducatih, o čemer sem se sam povsem prepričal! In Bog ve, kakšne bolezni zmorejo še ozdraviti!

15 Iz tega boš kot zelo razumen Grk pač lahko presodil, zakaj se kljub vsemu izrednemu, kar smo tukaj slišali, v naši notranjosti križajo misli za in proti.
16 Vse takoj sprejeti kot čisto zlato, bi bilo prav tako neumno, kot takoj vse vnaprej zavračati; počakati, poslušati, gledati in ostro preveriti je vse, kar lahko tu storimo, potem pa se bo že pokazalo, ali naj se pridružimo pro ali contra[1]; mi nikoli ne kupujemo goloba v vreči, ker bi se potem lahko tudi izkazalo, da so nam prodali jastrebe za golobe! - Povej nam, ali imamo prav ali ne!«

51. Pomisleki o domnevnem Nazarečanovem božanstvu

1 Rečem **Jaz**: »V enem oziru da, toda v drugem oziru nikakor! Da, če eseni obujajo mrtve tako kot Nazarečan, tedaj imate v vsakem oziru prav. Toda tukaj med Nazarečanovimi učenci je resničen esen. On je bil poslan, da bi ali Nazarečana pridobil za njihovo veliko prevaro ali pa iz njega vsaj izvlekel skrivnost, kako ozdravlja svoje bolnike in obuja svoje mrtve.
2 Ko pa se je kmalu prepričal, da Nazarečan vse opravi povsem javno pred očmi vsakogar in brez vseh umetnih sleparskih naprav, samo s staro besedo 'bodi', je zapustil svoje sleparsko esenstvo, izdal vse sleparije in sam postal resničen Nazarečanov učenec. Tam stoji pod drevesom čisto sam; pojdite tja in se pogovorite z njim!«
3 Odgovori **nekdo drug** iz med osmih: »Prijatelj, to nam ni potrebno; kajti esenstvo temeljito poznam. Je sicer najveličastnejša, toda v bistvu samo hvalevredna prevara in Nazarečan nikoli ni hodil v njihovo žalostno šolo! Bolj bi bil za Egipt; kajti Nazarečan mora imeti velike prijatelje med Rimljani in z njihovo pomočjo se že da priti v Egipt!«
4 Rečem (**Jaz**) drugemu govorniku, ki se je imenoval Ribar: »Kako pa si ti odkril skrivnosti esenov? Kakor sem slišal, je to brez smrtne nevarnosti skoraj nemogoče!«
5 **Ribar** odvrne: »Prijatelj, opremljen z veliko denarja in s pošteno mero vsakršne premetenosti lahko uspeš povsod. Seveda ne smeš biti zavozlanih možganov, tako da za tistim, kar ti pokažejo, vidiš tudi ono drugo, kar ti ne pokažejo! Poleg spada tudi očitno precejšnja mera posebno zvite pretkanosti; in tako bi rad dal enkrat na zob tudi dobrega zdravnika iz Nazareta in jamčim, da me ne bo preslepil.
6 Če pa je na njem resnično to, kar se o njem govori in kar je povedal o njem resnično nadvse modri Matael, no, tedaj ga bomo tudi mi znali spoštovati tako kot Matael! Moti me samo ena stvar in ta je, da sprejema učence. Pravim: če je njegova stvar čisto božanska, tedaj ga nikoli noben učenec ne bo mogel posnemati, pa če bi vso večnost hodil k njemu v šolo. Če pa je stvar človeška, tedaj so učenci povsem razumljivi; kar zmore en človek, to zmore tudi drugi,

[1] za ali proti

če ima za to znanje in dovolj sredstev. Če pa je stvar, kot rečeno, čisto božanska, tedaj s posnemanjem pač vekomaj ne bo nič! Za to bi bila namreč potrebna vsa Božja vsemogočnost in modrost!«
7 Rečem **Jaz**: »Moj prijatelj Ribar, sicer sploh ne govoriš slabo, v bistvu pa vendarle nimaš prav; kajti Bog lahko izmed števila ljudi nekatere izbere in pouči, kakor je poučil Henoha, Mojzesa in še množico prerokov, da so potem postali učitelji človeštva in oznanjevalci Božje volje ljudem te zemlje. Zdi se, da se s svojo domnevo zelo motiš in boš z njo zelo težko prišel do živega zdravniku iz Nazareta!
8 S premetenostjo boš v Nazarečanu dobil zelo veščega in nepremagljivega nasprotnika! Poznam ga in vem, da mu s človeške strani sploh ni mogoče priti do živega; zakaj na tisoč vprašanj mu je zelo težko odgovoriti eno!«
9 Reče **Ribar**: »Vse je odvisno od preizkusa! Pogosto sem že slišal takšne antifone in preludije•, nazadnje pa se je skoraj izteklo v rimski pregovor: Si tacuisses, philosophus mansisses••. Zato pri meni ne velja nič ante•••, temveč zmeraj samo post festum••••. Jaz nikoli ne domnevam in ne sodim o ničemer, česar nisem sam preskusil; ko pa sem nekaj preizkusil, sem redkokdaj sodil napačno, temveč sem skoraj zmeraj zadel žebljico na glavico. - Si morda tudi ti njegov učenec?«
10 Rečem **Jaz**: »To ravno ne, sicer pa eden njegovih prvih prijateljev in ga malodane najbolje poznam!« - Ob tem dvogovoru se marsikdo komaj ubrani prikritega smehljaja in nikomur ne uide niti besedica.

52. Suetalov in Ribarov pogovor o Rafaelovem čudežnem preizkusu

1 Čez nekaj časa reče spet **Ribar**: »Vsaj od enega učenca bi rad izvedel, kaj vse se je že naučil ob strani čudodelnega zdravnika!«
2 Rečem **Jaz**: »Oh, to pa se zelo lahko zgodi! Sicer je že čas za kosilo in gostitelj bo imel to kmalu pripravljeno; toda za majhen preizkus učencev se bo še ravno našel čas in ravno najmlajši naj ti kot strogemu izpraševalcu pokaže, kaj vse že zmore! - Hočeš kaj takega?«
3 Reče **Ribar**: »Vsekakor, kajti brez preizkusa ni mogoče soditi o nikomer!«
4 Tu pokličem Rafaela, ki je pravzaprav in strogo vzeto tudi Moj učenec, čeprav duh, zdaj obdan z lahko materijo. **Rafael**, komaj poklican, bliskovito hitro stoji pred Ribarjem in reče: »Kakšen preizkus zahtevaš od Gospodovega učenca?« - Ribar ob tem vprašanju premisli in razmišlja, ali bi si mogel izmisliti kaj takega, kar nobenemu človeku ne bi bilo mogoče narediti.
5 Dodam **Jaz**: »No, menim, da prebrisanosti že kar trda prede!?«

• Odpeve in predigre
•• Če bi molčal, bi ostal filozof!
••• Prej
•••• Po prazniku; To je; potem

6 Reče **Ribar**: »O, le pusti to! 'Festina lente'[•] pravijo Rimljani! Hostis cum patientia nostra victus[••] Mladeniču bom dal za streti oreh, ob katerem bodo njegovi zobje krepko preizkušeni!
7 Tu se **Ribar** skloni do zemlje, dvigne več funtov težak kamen s tal in z nasmehom reče Rafaelu: »Ljubi učenec božanskega Mojstra, ki naj bi delal stvari, ki so mogoče edino Bogu! Če si se od njega že naučil kaj vsemogočnega, naredi iz tega kamna dober, sladek kruh!«
8 Reče **Rafael**: »Poskusi, ali je kamen še kamen!«
9 **Ribar** poskusi in reče: »No, seveda!«
10 Reče **Rafael**: »Poskusi to še enkrat!«
11 Ribar poskusi to še enkrat, prelomi kamen in spozna, da je kamen resnično postal kruh. Ob takšnem čudežu v svojih rokah silno ostrmi, ja, vidno je postal prestrašen in ni vedel, kaj naj na to odgovori.
12 **Rafael** pa mu reče: »Tudi poskusi ga; kajti oko je lažje prevarati kot nebo v ustih! Daj ga poskusiti tudi svojim prijateljem, da bova imela priče te spremenitve, da je resnična!«
13 Ribar poskusi čudežni kruh, najprej nekoliko previdno; ker pa mu zelo tekne, potem pošteno zagrize v eno polovico in da drugo polovico poskusiti svojim tovarišem. Vsem se zdi kruh neznansko okusen, sladek in poln vabljivega vonja.
14 **Jaz** pa nato vprašam Ribarja: »No, ljubi prijatelj, naj slišim tvojo sodbo; kaj praviš k temu dejanju, ki ga je storil učenec?«
15 Reče Ribar **Suetalu**: »Brat, govori zdaj ti, ti si nekoliko pametnejši od mene! To presega moj spoznavni horizont!«
16 Reče **Suetal**: »Na svetu je zelo veliko takšnih ljudi, kot si ti, ki se najprej radi malo važijo s svojim razumom; ko pa pride potem do pojava, ki daleč presega njihov razum, stojijo tam kot pri prešuštvovanju zasačena žena! - Kaj zdaj reči drugega kot: Matael ima prav z vsakim zlogom, s katerim je velikemu Mojstru dal najresničnejše pričevanje!
17 Če zmorejo takšne stvari narediti že Njegovi učenci, kaj vse bo sposoben narediti šele božanski Mojster?!«
18 Reče **Ribar**: »Vse to je resnično in nihče od nas ne more temu ugovarjati; toda v templju govorijo in učijo tudi kot izrecno resnico, da naj bi bili nekateri posebni čarodeji sposobni narediti nadvse nenavadne stvari z Beelzebubovo oblastjo, ki jim je na voljo. Celo Rimljani pravijo: In doctrina aliena cauti, felices[•••] in Sapientia non incipit cum odio deorum[••••]!
19 Reče **Suetal**: »Nehaj mi s svojimi neumnimi rimskimi pregovori in s svojim oslovskim Beelzebubom se pojdi solit! Ali nisi prej slišal govoriti božansko modrega Mataela in iz tega zlahka razbral, da nauk velikega Mojstra po resnici,

[•] Hiti počasi
[••] S potrpežljivostjo do zmage
[•••] Srečen, kdor je previden v tujem nauku
[••••] Modrost se ne začne s sovraštvom bogov

ljubezni in dejanju vsakega človeka vodi k Bogu? No, za to naj bi veliki Mojster uporabljal poglavarja vse laži in vse prevare? Slepi osel, kar si še zmeraj bil; je bil kruh laž, ali je bil resnični kruh?
20 Če bi ti ga Beelzebub pripravil, kar mu pač nikoli ne bi bilo mogoče, bi imel zdaj namesto najboljšega kruha v želodcu kamen; ker pa je bil resnični kruh, kakor da bi prišel iz nebes, čutiš, tako kot čutim jaz, še zdaj resnično božanski okus in najboljše delovanje v vsem svojem telesu, kakor jaz v mojem!
21 Kje si kdaj v vsem Pismu bral, da je Satanu kdaj uspelo narediti čudež, enak temu? Poglej Beelzebubove čudeže v templju! Kaj so? Nič drugega kot odurna in dobro znana prevara, da bi s tem od tebi podobnih slepih ljudi izvlekli zlato in srebro in ga potem uporabili za druge, sramotne cilje!
22 Glej, to so Satanovi čudeži in kot takšne jih nadvse očitno zlahka prepoznamo!
23 Tu pa ni nobene možne prevare, marveč samo zlahka prepoznavna vsemogočna Jehovova volja! Kako še moreš vprašati, ali ne bi bilo kaj takega mogoče tudi s Satanovo oblastjo?! Kje pa je Satan še lahko kdaj dokazal, da poseduje kakšno resnično oblast?«
24 Reče **Ribar** zelo prizadeto: »No, ali ni zmagal na Sinaju, ko se je z Mihaelom tri dni bojeval za Mojzesovo truplo?«
25 Reče **Suetal**: »Ja, tam si je priboril Mojzesovo blato! Lepa zmaga! Kaj še veš?«
26 Reče **Ribar**: »No, ali ni zmaga nad Adamom in Evo nič?«
27 Reče **Suetal**: »Ali to lahko imenujemo čudež, enak temu?! Če ti najbujnejša vlačuga pokaže vse svoje mesene čare in te z zelo pohotnimi očmi vabi, ali bo kaj čudežnega, če ji iz samega poltenega poželenja padeš v njene lepe, mehke roke? Takšnih Adamovih in Evinih čudežev se dandanes na žalost dogaja vse preveč, zmeraj pa pripadajo najnižji in najbolj grobi naravnosti in tu resnično ni niti sledi o kakšnem čudežu, razen če je čudež vse, začenši od prazačetka stvarstva! - Veš morda še za kakšen Satanov čudež?«
28 Reče **Ribar**: »S teboj je težko govoriti! Kaj pa so nam znana čudežna dela malikovalcev iz Babilona in Niniv? Morda teh ni povzročil Satan?«
29 Reče **Suetal**: »Za slepe osle, podobne tebi, ja, - za ljudi, ki vidijo, pa ne, kajti ti so vedeli, da je v ponoči z ognjem razžarjenem trebuhu znanega malika v Babilonu naravna žerjavica zlahka použila žrtve, ki so jih skozi njegove široko odprte čeljusti metali v njegov trebuh. Takšne čudeže lahko s poštenim ognjem delaš vsak dan in zato niti najmanj ne potrebuješ kakšnega Satana! Jaz sam ti bom ob sodelovanju nekaterih podkupljivih služabnikov pokazal množico vsakovrstnih satanskih čudežev, ne da bi za to potreboval Satanovo pomoč; kajti za to je več kot dovolj satanska hudobna in dobičkaželjna volja vsakega slabega človeka.
30 Satan večno ne more in ne zmore nič, razen uničevati kakšno meso, ki že tako in tako nima nobene vrednosti in potem si lahko vzame svoje nadvse smrdeče plačilo; toda za dušo in duha večno ne more narediti nobenega

čudeža, ker je samo njegovo bistvo najbolj zgoščena materija! Ja, s Satanom lahko postaneš še bolj materialen kot si že dolgo; toda duhoven z njim ne boš niti za trenutek! - In zdaj nadaljuj, če se spomniš še kakšnega Satanovega čudeža!«
31 Reče **Ribar**, docela premagan: »Če je vse tako, seveda ne poznam nobenega Satanovega čudeža več in priznal bom ta najčistejši čudež, ki ga je naredil mlad in zelo ljubek učenec velikega Mojstra. Sicer pa bi lahko z menoj govoril nekoliko bolj vljudno, pa bi te tudi razumel!«
32 Reče **Suetal**: »Tu imaš seveda prav, toda ti že dolgo veš, da zmeraj podivjam, če mi kakšen človek, posebej še, če ima nekakšno izobrazbo, pride s staro pravljico o Beelzebubu, kot da posvetni ljudje ne bi bili že več kot zadostni Beelzebubi! Posebej pa ob takšni povsem božanski priliki! Resnično, tu bi jaz lahko zmeraj skočil iz kože!«
33 Reče **Ribar**: »No, no, saj je že spet vse dobro! In medio beati[1] , pravijo Rimljani; 'nikoli prevroče in nikoli premlačno' je jedro modrosti in vse življenjske razumnosti. Resnico doumemo na koncu, razumeš, brat, tudi brez oslov in blata!«
34 Reče **Suetal**: »Ja, ja; toda v pravični vnemi težko izbiramo besede, s katerimi koga poučimo, če začenja izražati preveč neumne pomisleke! Toda ker zdaj začenjaš nekoliko bolje uvidevati resnico, tudi od mene ne boš več zlepa slišal podobnih izrazov!«
35 Nato rečem **Jaz**: »No, sta zdaj v redu?«
36 Rečeta **oba**: »Popolnoma!«

53. Osnovne poteze Jezusovega nauka

1 Rečem **Jaz** Ribarju: »Kako pa je s tvojo sodbo o tem, kar si videl?«
2 Reče **Ribar**: »Suetalu sem se že izpovedal in zdaj priznam, da ima najmodrejši Matael povsem prav v vseh stvareh. Preskus je opravljen in zdaj ni treba ničesar več! Zdaj ne več ne verjamem, temveč sem s svojimi lastnimi očmi videl in zdaj bi rad spoznal velikega Mojstra samega!«
3 Reče **Suetal**: »Da, to bi rad tudi jaz, če bi bilo tako lahko, čeprav mi zdaj že ni več toliko do tega; kajti to, kar sem zdaj videl, mi zadošča za vse moje življenje! Več kot Bog ne more biti, toda po tem, kar sem videl, veliko manj tudi ne! In to mi je dovolj; samo o njegovem novem nauku bi rad še nekaj slišal!«
4 Rečem **Jaz**: »Tudi po tem vam je Matael dal že več osnovnih potez; sicer pa lahko njegov nauk čisto na kratko povzamemo v to, da je treba Boga ljubiti nad vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe.
5 Boga ljubiti nad vse pa seveda pomeni: Boga in Njegovo razodeto voljo spoznati in nato iz resnične notranje ljubezni do spoznanega Boga po tem

[1] Srečni so v sredini

ravnati in se poleg tega do vsakega sočloveka zaradi Boga obnašati tako kot se razumen človek obnaša sam do sebe; seveda tu govorimo o čisti in v kar se da visoki meri nesebični ljubezni tako do Boga kot tudi do vsakega bližnjega.
6 Kakor hoče vsako dobro biti ljubljeno edinole zato, ker je dobro in zato resnično, tako hoče biti ljubljen tudi Bog, ker je edini nadvse dober in resničen!
7 Svojega bližnjega pa je treba ljubiti prav tako, ker je tako kot ti Božja podoba in tako kot ti nosi v sebi Božjega duha.
8 Glej, to je pravo jedro njegovega nauka in ga je lahko izpolnjevati, celo veliko lažje kot tisoč tempeljskih zakonov, ki so večinoma napolnjeni s sebičnostjo služabnikov.
9 S kar se da natančnim izpolnjevanjem tega novega nauka postaja človekov v začetku zelo zvezan duh čedalje svobodnejši, raste in končno prešine celega človeka in potegne tako vse v svoje življenje, ki je Božje življenje in mora zato večno trajati, in sicer v kar se da veliki blaženosti!
10 Vsak človek pa, ki se tako v svojem duhu nekako na novo rodi, ne bo nikoli videl niti čutil niti okusil smrti in ločitev od njegovega mesa mu bo največji užitek.
11 Kajti človekov duh, tako povsem eno z njegovo dušo, bo podoben človeku v težki ječi, skozi katere ozko svetlobno odprtino sicer lahko gleda ven na lepa polja in vidi, kako se svobodni ljudje na njih razveseljujejo z vsakovrstnimi koristnimi opravili, medtem ko mora on še giniti v ječi. Kako vesel pa bo, ko pride ječar, odpre vrata, mu sname vezi in mu reče: 'Prijatelj, svoboden si od vsake nadaljnje kazni, pojdi in uživaj polno svobodo!'
12 Tako je človekov duh podoben življenjskemu sadu ptičjega embrija v jajcu; ko zaradi valilne toplote dozori v trdi lupini, v katero je ujeto njegovo svobodno življenje, tedaj razbije lupino in se veseli svojega svobodnega življenja.
13 Toda to lahko človek doseže samo z natančnim in poštenim izpolnjevanjem nauka, ki ga zdravnik iz Nazareta zdaj oznanja ljudem.
14 Ko je človek v duhu že bolj prerojen, prejme tudi druge popolnosti, katerih si zgolj naravni meseni človek ne more niti predstavljati.
15 Duh je potem oblast v sebi, enaka Božji; kar potem takšen dovršen duh v človeku hoče, to se zgodi in se mora zgoditi, ker razen življenjske moči duha v vsej Božji neskončnosti ne more biti nobene druge moči in oblasti!
16 Kajti resnično življenje je edini Gospod in Stvarnik, Ohranjevalec, Zakonodajalec in Usmerjevalec vsega stvarstva, in zato se mora vse podrediti oblasti večno edino živega duha.
17 Preskus tega si zdaj videl pri učencu, in tako Mi zaenkrat lahko verjameš, da je tako. Kako, s čim in zakaj, ta uvid pa ti bo dan šele, ko boš dosegel svobodo svojega notranjega duhovnega življenja.
18 Matael pa ti je že dovolj pokazal, do kakšnega uvida lahko pride samo do polovice prerojeni duh, in tako imaš zdaj v rokah nesporne dokaze za vse in

zato lahko z velikim zaupanjem po tem uravnaš svoje življenje. - Si zadovoljen s to razlago?«
19 Reče **Suetal**: »Prijatelj, veliko zadovoljnejši kot z razlago strahovito modrega Mataela! Sicer je to, kar si mi zdaj povedal, prav tako globoko modro kot tisto, kar sem prej slišal iz Mataelovih ust in v nekem oziru še modrejše; toda pri Mataelu se lahko človek prav prestraši, ker ne najde niti pravega vhoda niti izhoda. Ti pa si s povsem preprostimi besedami vsaj meni vso stvar tako pojasnil, da si česa bolj jasnega ne morem več niti misliti; zdaj natančno vem, kaj moram storiti in kaj moram s tem nujno doseči, in tako sem tudi povsem zadovoljen, ker mi ni preostalo nobeno vprašanje več.«

54. Drugi čudež po Ribarjevi želji

1 Rečem **Jaz**: »Dobro; toda povsem odkrito mi še povej, ali se zdaj ne bi rad osebno seznanil z velikim mojstrom iz Nazareta! Če hočeš, ti ga lahko predstavim.«
2 Reče **Suetal**: »Odkrito rečeno, ta mož, ki skriva v sebi polnost Božjega duha, stoji za nas neskončno previsoko v vsem in vsakem in prav strah me je, da bi ga videl od daleč, kaj šele da bi prišel v bližnji stik z njim! Zato mi je že ljubše, da ga osebno sploh ne spoznam. Glej, moti me že bližina tega njegovega mladega učenca in odkrito rečeno, mi sploh ne bi bilo neljubo, če bi se spet vrnil k svoji družbi. Preskus je opravil in to je dovolj! V drugega se tako in tako ne bi rad spustil in tudi potrebno ne bi bilo; kajti kogar en preskus ni dovolj prepričal, tega ne bo prepričalo niti tisoč čudežev. In tako bi mi že bilo ljubše, če bi se vrnil k svoji družbi; povrniti mu ne moremo, ker razen samih sebe nimamo ničesar. Zato mu reci, najljubši prijatelj, naj se zdaj spet vrne k svoji enakorodni družbi!«
3 Rečem **Jaz**: »Ah, zakaj pa to?! Saj je vendar svoboden in lahko gre, kadar hoče; in bo tudi šel, ko tukaj ne bo imel več kaj opraviti! Ti si zdaj seveda povsem zadovoljen, ne pa tako vsi tvoji tovariši, celo Ribar ne, ki se sicer v vsem strinja s teboj. Še vedno ima opravka s prvim čudežem in še zdaleč se ne znajde povsem. Zato, ker je še čas, si bomo izterjali pri njem morebiti še kakšno znamenje!«
4 Reče **Suetal**: »Bi že bilo vse prav in jaz sam bi še rad videl kaj od njega; vprašanje je samo, ali bo to prav tudi njegovemu svetemu, velikemu Mojstru; kajti Mojstri ne vidijo vedno radi, če se njihovi učenci preveč razkazujejo.«
5 Rečem **Jaz**: »Bodi zaradi tega povsem brez skrbi; saj bom vse to Jaz vzel nase in bom ob svojem času že znal zagovarjati, če bi Me lahko kdo prijel zaradi tega. Toda Ribarja in druge morava vendarle vprašati, kakšne vrste znamenje si želijo, sicer bi kdo izmed njih lahko rekel, da smo znamenje pripravili že veliko prej in se zanj natančno dogovorili; če pa znamenje določijo sami, tedaj ne more biti govora o vnaprejšnjem dogovoru. - Se strinjaš s tem ali ne?«

6 Reče **Suetal**: »To je salomonsko modro zamišljeno in povedano in tako se je s tem seveda potem treba strinjati!«
7 Rečem **Jaz**: »No dobro, torej vprašajva Ribarja! - Povej nama, Ribar, kakšno naj bo naslednje znamenje, ki ga bo naredil učenec!«
8 Reče **Ribar**: »Prijatelj, če hoče narediti še enega, naj iz tega kamna, ki ga zdaj držim v svojih rokah, naredi eno najplemenitejših rib, ki so doma v tem morju!«
9 Rečem Jaz pro forma[1] Rafaelu: »Ali boš zmogel izpolniti to nalogo?«
10 Govori **Rafael**: »Bomo poskusili; toda prosilec naj se prej trdno ustopi, sicer ga bo riba vrgla na tla. Najplemenitejše ribe v tej vodi so velike in močne, tako, da jih človek ne more obvladati; če se torej Ribar ustopi zelo trdno, bo tudi takoj držal osemdeset funtov težko ribo namesto svojega komaj deset funtov težkega kamna.«
11 Reče **Ribar**: »Oh, nikar ne skrbi za to! V meni je nekoliko Samsona in sem bil kos že sto funtov težkim ribam! Sicer pa stojim prav pošteno trdno.«
12 Reče nato **Rafael**: »Naj bo, kakor si želel!« - Komaj je Rafael izgovoril te besede, že je dobrih osemdeset funtov težka plemenita riba v Ribarjevih rokah, in v strah in presilno strmenje vseh navzočih je tako silovito poskočila, da je Ribar zaradi tega pošteno padel na hrbet. Ker je riba silno poskakovala in se s svojim repom divje premetavala sem ter tja, so se gledalci razbežali na vse strani in tudi Ribar, ki se je kmalu dvignil s tal, ni kazal nobene želje več, da bi veliko ribo zgrabil. Bil pa je v bližini tudi Markov sin; ta je hitro prišel z močno manjšo mrežo, jo vrgel na krepko poskakujočo ribo, jo zavil v mrežo in odnesel v kad, ki je bila polna vode.
13 Ko je bila riba v svojem elementu, se je seveda umirila in vsi so šli h kadi in silno začudeni opazovali veliko ribo, **Ribar** pa je rekel: »Zdaj sem z vso svojo ničevo modrostjo premagan in trdno verjamem vse, kar sem slišal o velikem mojstru! Tu preneha vsaka človeška modrost in Božje veličastvo se razodeva na res dobesedno oprijemljiv način! Matael ima prav v vsaki svoji besedi in tudi prijatelj, katerega dobroti se moramo zahvaliti za dva še nikoli videna čudeža. Zato je Bog velik in večno slavljeno naj bo Njegovo čudovito ime zaradi tega, ker je tudi ljudem na tem svetu dal takšno oblast! Mi smo sicer še nadvse nevredni gledati takšne čiste Božje čudeže z našimi grešnimi očmi, toda ker nas je Bog sam naredil tega vredne, zato naj bo večno slavljeno Njegovo čudovito ime!«

55. O razliki med Rafaelovimi čudeži in čudeži čarodejev

1 Reče **Suetal**: »Amen! To je tudi moja beseda! Kajti česa takega še nikoli ni videlo nobeno umrljivo oko! Čarodeji v faraonovih časih so sicer tudi metali palice, iz katerih so nastale kače; toda takrat nas ni bilo zraven! In tudi če bi bili, bi verjetno videli povsem isto, kot smo videli nekaj čisto podobnega nekoč

[1] zaradi forme; navidezno.

v Damasku, kjer je nek perzijski čarodej na peščeno površino, ki se je razprostirala pred njim, metal krepelca, in ko se je krepelce, spretno vrženo, zarilo v pesek, da ga ni bilo več videti - kar se je seveda zgodilo v trenutku - se je kmalu nato iz peska dvignila podgana ali miš in bliskovito pobegnila od tam! Ta čarodej je tudi napovedal, da bo iz v pesek vrženih krepelc naredil podgane in miši. Toda jaz sem potem preiskal pesek in sem našel vržena krepelca povsem nepoškodovana; našel pa sem tudi jasne sledi, kako je čarodej kajpak brez prič, pred tem privabil v pesek določeno število podgan in miši tako, da jim je na več mestih v pripravljene jamice položil določene učinkovite vabe, s katerimi so se tja zvabljene podgane in miši mirno in prijetno ukvarjale tako dolgo, dokler jih ni spretno vrženo krepelce prisililo skočiti iz jamice in pobegniti.
2 Neumno ljudstvo je perzijskega čarodeja skoraj po božje častilo in mu napolnilo njegove malhe z vsakovrstnimi dragocenimi stvarmi; in ko sem hotel nekatere, ki so se mi zdeli malo modrejši, prepričati o tem, so me imeli za brezbožneža in imel sem zelo pičlo odmerjen čas, da sem pobegnil. Pri tem pa sem prišel do prepričanja, prvič, da so takšni čarodeji prav lepi čuki, ki s svojim morebitnim znanjem in izkušnjami na širokem področju narave znajo izkoristiti neumnost številnih drugih ljudi, ki živijo tja v en dan kot govedo, in drugič, da prav zadrto neumnih ljudi tudi pri najboljši volji modrega človekoljuba ni mogoče nikoli povsem prepričati.
3 In takšni bodo najbrž vsi hvaljeni čudeži duhovnikov in čarodejev po vsem Egiptu in vsej Perziji in tudi esenski čudeži ne bodo nič drugačni.
4 Toda ta dva čudeža, ki ju je naredil učenec velikega učenika in prečudežne ozdravitve, o katerih smo slišali, kako jih je izvršil veliki zdravnik, so vzvišene nad vse prevare čarodejev, kakor je sonce s svojo najsvetlejšo in najčistejšo svetlobo vzvišeno nad vsako ničevo in varljivo močvirsko svetlobo. Pri teh dveh čudežih, kot sem rekel, se povsem konča vsaka človeška modrost; tu ne koristi več nobeno razmišljanje in preverjanje, ker tu deluje Božja vsemogočnost, kateri seveda ne more biti nič nemogoče.
5 Za nas pa ostane nauk, da moramo to, kar uči veliki zdravnik, toliko bolj živo izpolnjevati prav zaradi tega, ker se po njem, kot se mi zdaj začenja dozdevati, morda ravno v tem našem času začenja uresničevati stara Jehovova obljuba.«
6 Rečem **Jaz**, dvanajsterici še vedno osebno neznan, Suetalu: »Ali si res prepričan v to?«
7 Reče **Suetal**: »Prijatelj, mnenje, ki sem ga zdaj izrazil, postaja gotovost, vsaj v meni! Glej, imam namreč zelo preprost, toda trden razlog, da to domnevam! Bog je preveč neskončno dober in moder, da bi tako mogočno obudil nekega človeka in ga napolnil s Svojim vsemogočnim Duhom samo zato, da bi potem po mesu ozdravil nekaj bolnikov in iz kamnov naredil kruh in ribe. S takšnim človekom, ki edini veliko presega Mojzesa in vse druge preroke, ima Bog gotovo še višji, nam še povsem nepoznan veliki cilj! Kajti, kot sem rekel, za zelo

podrejene cilje, samo za to, da bi pred očmi zijalaste in čudežev željne, slepe človeške množice delal najrazličnejše čudeže, Bog takšnega bogočloveka ni postavil na to zemljo! V njem bi skoraj videl velikega judovskega Mesija, ki so ga napovedovali vsi očaki in preroki, in o tem, ljubi prijatelj, sem skoraj povsem prepričan!
8 Če pa to vendarle ne bi bil, tedaj res ne vem, koga, ki bo sposoben narediti še večje in Boga bolj vredne stvari, naj še čakamo! - Kaj pa o tem meniš ti, ljubi prijatelj, če kot Grk seveda sploh poznaš judovske spise?!«
9 Rečem **Jaz**: »Ja, tu sem popolnoma tvojega mnenja; judovske spise namreč zelo dobro poznam. Toda zdaj bi pa vendarle rad še od tvojih tovarišev izvedel, kaj pravijo o tem najinem dobro utemeljenem mnenju! Ribar je nekakšen votant (tisti, ki govori v imenu drugih) za vseh ostalih deset tovarišev. Zato vprašajva o tem njega in poglejva, kakšno mnenje ima o tem. Vprašaj ga ti!«
10 Reče **Suetal**: »Lotiva se ga takoj; zdaj se je menda že do sitega nagledal svoje ribe!«

56. Suetalovo in Ribarjevo mnenje o Jezusu

1 Nato se **Suetal** obrne k Ribarju, ga potegne za suknjo in reče: »Ti, Ribar, tu gre za izjemno pomembno vprašanje in zadevo, posebej za nas Jude; morda nama lahko tudi ti precej pojasniš to stvar, saj si, kolikor vem, vendarle nekoliko bolj izveden v Pismu kot kakšen povsem laičen Jud. Glej, znane so nama vse velike obljube začenši od - recimo - Adama pa skoraj do naših časov; po teh obljubah, ki nikakor niso povsem v zraku, pričakujemo Mesija, ki naj bi posebej Jude kot staro Božje ljudstvo osvobodil vsakega kakršnega koli že telesnega in duševnega zla! No, dela slavnega zdravnika sva videla z lastnimi očmi, še več o vsem kar dela in je storil pa sva v zadnjem času s svojimi lastnimi ušesi slišala od očividcev. Vprašujem, ali bi Bog sam, če bi se s Svojih najvišjih nebes spustil na zemljo, storil več in kaj bolj čudežnega, kot dela tukaj ravno ta zdravnik iz Nazareta! Odgovor na to vprašanje je lahko samo ‘ne!’.
2 Pred približno tremi tedni so nam kot nekaj izrednega pokazali povsem na novo postavljeno hišo, ki pripada nekemu zdravniku - zdi se mi, da z imenom Joab ali tudi kako drugače - ki jo je Nazarečan iz kupa kamenja zgradil v nekaj trenutkih samo s svojo voljo.
3 Pripovedovali so nam tudi o nekem trgovcu v bližini Siharja, katerega hiša je bila tudi na podoben način povečana in zelo olepšana.
4 Zgodbe o ozdravljenjih iz Genezareta so nam tudi znane. Vsi smo sami videli ozdravljenega brata našega tovariša z genezareškega gorovja in smo govorili z njim; zdaj smo tako rekoč prisostvovali izrednemu ozdravljenju peterice norcev, ki so nas včeraj spremljali. Nedoumljiva modrost Mataela, ki se zdaj s svojimi tovariši pogovarja s stotnikom Julijem in še enim visokim Rimljanom, nam je več kot zadostno jamstvo za to!

5 Zdaj prideta poleg še dva čudeža, ki ju je storil - reci - učenec. Vprašam: Nas vse to ne opravičuje za domnevo, da je veliki zdravnik iz Nazareta prav obljubljeni Mesija? - Kaj meniš o tem?«
6 Reče **Ribar**: »Ja, ja, lahko bi imel prav! Veš, čisto skrivaj sem se tudi sam že ukvarjal s to mislijo, tako kot noseča žena s svojim plodom. Toda to je dvakratno žgoča točka, tako glede templja kot tudi glede Rimljanov, katerim bi bil takšen pristen judovski Mesija, kakor je obljubljen, gotovo zelo neprikladen. Tempelj pa po svojem kabalističnem (ki se nanaša na tajni nauk) računanju iz dobro znanih razlogov postavlja Mesijev prihod še vsaj za nekaj tisočletij v prihodnost; ta zdaj, ko mu gre tako dobro, sploh ne bi mogel potrebovati kakšnega Mesija. Rimljanom pa bi očitno bilo ljubše, če bi bil na njihovi strani kot na judovski!
7 Zato glede tega zanesljivo menim takole: na tiho pri sebi že verujmo, kar hočemo glede Obljubljenega; toda svoje vere javno ne izpovejmo, dokler zadeva ne bo še bolj evidentna (očitna)! Zdaj bi s to vero naleteli na velike ovire tako z ene kot z druge strani. Sicer pa tako s svojim mnenjem kot s svojimi razlogi zanj nikakor nisi na napačni poti, temveč si po mojem čutu in po mojih najbolj notranjih mislih na pravi sledi; toda ljuba prijatelja, v blagor vseh nas naj to zaenkrat ostane strogo med nami!
8 Toda ti, brat Suetal! - Nekoliko bolj pozorno opazuj mladega, čudodelnega učenca! Le kaj spet namerava? Prvič, sploh se ne vrača k svoji družbi in, drugič, nas kar naprej opazuje tako malopridno posmehljivo kot da bi bili res skupina neumnih tepcev. Le kaj ima za bregom? Le glej, zdaj se obrača in se prav smeje v pest! Ko mladenič le ne bil tako strašno vsemogočen, bi ga že poklical na odgovor; toda s takšnim človekom ne morem nič; kajti zanj bi bila šala koga izmed nas spremeniti v čisto lepega osla in kakšni bi potem stali tu?«
9 Reče **Rafael**, ki se še bolj obrne in se še bolj smeje in z Mojim privoljenjem postavi poleg Ribarja povsem zdravega osla: »Glej, ravno takšnega, kakršen zdaj povsem resničen stoji poleg tebe!«
10 **Ribar** se ozre okrog, se silno prestraši in po kratkem času čedalje bolj prestrašenega strmenja reče: »Oh, oh, oh, kaj pa je to?! Od kod se je naenkrat vzel ta dobro rejeni osel?«
11 Reče **Rafael**: »Od tam, od koder je prišla riba! Toda zdaj te vprašam, zaradi česa vas motim? Ali sem vam morda že kdaj storil kaj žalega?«
12 Reče **Ribar**: »Najljubši in obenem najlepši mladi prijatelj! Glej, zdiš se nam preveč vsemogočen in obenem si videti takole nekoliko malopriden; zaradi tega čutimo do tebe veliko strahospoštovanje in v tvoji bližini nam postane tesno pri srcu in obide nas strašen strah! Ker si pa že tu in se nočeš vrniti k svoji družbi, stopi bliže in nam vsaj opiši, kakšen je videti veliki božanski učenik iz Nazareta; kajti od tvojih čudežev, ki si jih storil pred nami, naše duše ne bodo nič bolj nasičene! Če znaš, o čemer sploh ni mogoče dvomiti, tudi govoriti tako

kot ti uspevajo čisto božanski čudeži, tedaj odpri svoja lepa usta in govori ter nam opiši njegovo zunanjo podobo!«
13 Reče **Rafael**: »Če bi smel, bi to tudi prav rad storil; toda ob vsej svoji vsemogočni moči, ki jo imam od večnega Učenika vseh stvari, ne smem pred časom izblebetati skrivnosti.
14 Vas in posebej tebe je jezilo, ker sem se vam prej prisiljen moral smejati. Zagotavljam vam, da se za tem ne skriva nikakršna deška malopridnost; kajti med umrljivimi ljudmi, posebej med tistimi, ki še tavajo v nekakšnem somraku, se vendarle večkrat zgodi kaj takega, da se skoraj povsem razsvetljen duh, kakršen sem jaz, ob tem ne more povsem zadržati smeha. Zame na primer je nekaj, čemur se moram zmeraj nasmejati, če nekateri, ki mislijo, da so že prav modri in razumni, stojijo skupaj v gozdu in nazadnje od samih dreves ne vidijo gozda in ga ne prepoznajo kot takšnega! Ja, prijatelji, če mi pride v roke kaj takega, tedaj se moram smejati in prav nič ne pomaga zoper to!«
15 Reče **Ribar**, nekoliko strme: »Ali morda tudi zdaj stojimo v gozdu in ga od samih dreves ne prepoznamo?«
16 Reče **Rafael**: »Materialno ne, pač pa duhovno in zaradi tega sem se moral smejati. Povej mi, zakaj se tako bojite znanstva z velikim Učenikom iz Nazareta?«
17 Reče tokrat **Suetal**: »Glej, ljubi, modri učenec velikega Učenika, mi smo se že s tem prijateljem tu, ki te je poklical semkaj, povsem odkrito pogovarjali o tem, zakaj nam je ljubše, da se osebno ne bi seznanili z njim, in naj kar ostane pri tej naši nikakor ne slabi želji!
18 Ti si za nas uboge grešnike že veliko previsoko in zato nam je neznansko grozljivo v tvoji družbi; kajti o tvoji modrosti in znanju ne moremo imeti niti najmanjšega pojma, in zato se v tvoji družbi počutimo nadvse čudno. Kaj pa je učenec v primerjavi s svojim učiteljem? Če pa lahko že kot najmlajši učenec velikega učenika delaš tako nezaslišane čudeže, kaj vse zmore šele tvoj učenik?! Nam pa je zaradi tega tako neznansko grozljivo že v tvoji bližini; kako grozljivo bi nam bilo šele v bližini velikega učenika?! Tega sploh ne bi prenesli! Zato ostane zaenkrat pri tem, da se z velikim učenikom osebno ne seznanimo.
19 Koristi nam lahko samo njegov nauk, katerega osnovne poteze smo pravkar slišali od tega prijatelja tu; s tem smo zaenkrat tudi povsem zadovoljni. Ko pa bomo nekoč s kar se da natančnim izpolnjevanjem tega božansko čistega nauka popolnejši kot smo zdaj, tedaj nam bo osebno znanstvo z velikim učenikom gotovo tudi pomagalo do največje blaženosti. Semkaj pričaranega osla pa v našem imenu podari tukajšnjemu gostitelju; saj tako in tako nimamo ničesar, s čimer bi mu lahko poplačali tisto, s čimer nam je postregel!«
20 Reče **Rafael**: »No, torej mu podari povsem zdravo tovorno živinče in ribo; saj sta bili vendar obe živali ustvarjeni za vas!«

57. Gospod obljubi obema, da ju bo opozoril na zdravnika

1 Zdaj pa pride Marko in pove, da je kosilo pripravljeno in naj sedemo k mizam.
2 Reče **Suetal** Marku: »Poslušaj, stari, dobri prijatelj! Glej, nas dvanajst je popolnoma revnih in nimamo ničesar, s čimer bi lahko plačali svoj račun; toda glej, ta mladi učenec velikega učenika iz Nazareta, ki se zadržuje tu v tvoji hiši, nam je s svojo čudodelno močjo pričaral najodličnejšo ribo, težko gotovo vsaj sto funtov in potem tega osla! Vzemi ti dve živali v svojo last namesto plačila, ki ti ga dolgujemo; kaj naj mi z oslom in ribo? Kar pa nam kot prispodoba povedo za naš poduk, to že vemo! Kajti riba in osel se, kolikor vemo, še nikoli nista uporabljala kot simbola modrosti, temveč še vedno kot simbola neumnosti! Bodi torej tako dober in namesto plačila, ki smo ti ga dolžni, vzemi v popolno last obe živali, ki sta vendar tudi nekaj vredni!«
3 Reče **Marko**: » To bom prav rad storil, čeprav mi ničesar ne dolgujete; kajti vse, kar ste tu že zaužili in kar še boste, je tako in tako že več kot stokrat poplačano! Zdaj pa si le poiščite mizo; takoj bomo namreč prinesli jedila za kosilo!«
4 Reče **Suetal**: »Prijatelj, povej nam, kdo je za nas tako velikodušno že vnaprej plačal račun, da mu lahko izrečemo dolžno zahvalo!«
5 Reče **Marko**: »Tega mi ni dovoljeno povedati; zato se zadovoljite s tem, kar sem vam povedal!« - S temi besedami se Marko na Moj skrivni namig oddalji, obenem vzame s seboj osla in ga izroči enemu svojih sinov v nadaljnjo oskrbo.
6 Ko Marko odide, Mi reče **Suetal**: »Prijatelj, kaj ni starec čudovit človek?! Glej, tako poštenih ljudi najbrž ni veliko na svetu! Toda kaj misliš, kdo je le tako nadčloveško velikodušno plačal naš račun?«
7 Rečem **Jaz**: »Le kdo, če ne veliki učenik iz Nazareta!? Ta namreč ničesar ne zahteva zastonj. Kdor mu stori eno, temu za to plača deset, in kdor mu stori deset, temu za to plača sto!«
8 Reče **Suetal**: »Ja, toda mi mu nismo storili niti eno niti deset, on pa je za nas kljub temu plačal tisoč!«
9 Rečem **Jaz**: »Ta učenik je pa tudi vseveden in zato ve, da boste (zanj) še nekaj storili in vam za to plačuje že vnaprej!«
10 Reče Suetal: »To nam je všeč in smo pripravljeni to njegovo dobroto odslužiti s svojo prizadevnostjo in veliko vnemo, ko bomo nekoč izvedeli, kakšno uslugo hoče od nas!«
11 Rečem **Jaz**: »Glejte, torej bo nazadnje vendarle potrebno, da se pobližje seznanite z Njim! Navsezadnje vas bo celo sprejel za Svoje učence?!«
12 Reče **Suetal** Ribarju: »Ti, to bi pa bilo nekaj! Končno bi kmalu tudi midva zmogla kaj takega kot ta najlepši mladenič tu!? Resnično, ob takšnih izgledih bi ga vendarle rad, če bi bilo zlahka mogoče, osebno spoznal!«
13 Reče **Ribar**: »Jaz tudi in pravzaprav mi vsi! Toda prvo srečanje bo najbrž še hujše kot je bilo prej moje srečanje z obupno ribo.«

14 Reče **Suetal**: »Kdo ve? Kovaček pogosto veliko huje tolče po svojem nakovalu kot kovač, da bi pokazal, da zna tudi on voditi kladivo. Če bi se med kosilom ponudila dobra priložnost, bi nas morda ta naš dobri grški prijatelj z namigom lahko opozoril nanj!?«
15 Rečem **Jaz**: »O ja, s tem vam zlahka ustrežem; toda ko Ga boste spoznali, morate ostati povsem mirni in ne smete zbujati pozornosti, kajti tega ne mara! On gleda samo v srce in je povsem zadovoljen, če ga v tiho srcu prav in živo počastite!«
16 Reče **Suetal**: Oh, to že moremo in kaj takega je tudi veliko pametneje in modreje; zato le bodi, najljubši prijatelj, tako dober in nas med kosilom ob ugodni priložnosti opozori nanj!«
17 Rečem **Jaz**: »Dobro, dobro; to se bo že zgodilo! Toda zdaj so jedi že postavili na mize; zato pojdimo tja in zasedimo najbližji dve mizi! Vidite, tam pod veliko lipo stojita dve mizi! Jaz moram že zaradi visokih Rimljanov sesti k dolgi; vi pa lahko sedete k mizi takoj zraven in tako se bomo zlahka sporazumevali med seboj!«
18 »Ja, ja«, reče **Suetal**, »Tako bo najbolje! Zdaj pa si res nadvse želim, da bi prvič osebno spoznal tega velikega moža, resničnega judovskega Mesija.«
19 Rečem **Jaz**: »Dobro, zdaj pa pojdimo k mizam!« - Jaz grem naprej, dvanajsteri pa Mi sledijo in Rafael gre poleg Suetala, kar temu ne ugaja prav posebno, zato ga vpraša, ali je morda pri volji sesti k njihovi mizi.
20 In Rafael to z največjo prijaznostjo na svetu potrdi, kar pa Suetalu ni ravno preveč po godu, ker še zmeraj čuti neznansko veliko strahospoštovanje pred angelovo vsemogočnostjo. Toda ker govori Rafael z njim tako zelo prijazno, ga začenja postopno imeti čedalje bolj rad in ga njegova navzočnost ne moti več toliko.

58. Rafael kot krepak jedec rib

1 Zdaj smo vsi posedli za mize, ki so se s pridnostjo starega Marka in njegovih obeh sinov, ki sta obvladala tudi mizarstvo, pomnožile za štiri; Marko je namreč imel precejšnjo zalogo hrastovih desk zaradi gradnje svojih ribiških čolnov in Rafael mu jo je z Mojim dovoljenjem v neopaznem trenutku precej pomnožil, in tako je Marko z lahkoto na hitro postavil v svojem sadovnjaku množico miz in klopi.
2 Rafael sede sredi med Suetala in Ribarja. K Moji mizi pa, kjer smo sedli po takšnem razporedu kot prejšnje dni, smo povabili tudi Mataela z njegovimi štirimi tovariši in je moral sesti med Julija in Cirenija. Na Moji desni je spet sedela Jara, poleg nje Jozue, potem Ebal in za Ebalom Moji učenci oziroma apostoli.
3 Pri drugih mizah so bili seveda tisti, ki so spremljali Cirenija in Julija; trideset mladih farizejev pod vodstvom njihovega govornika Hebrama pa je

imelo dolgo mizo za Mojim hrbtom, tako, da so vsi skupaj lahko videli na Mojo mizo in na manjšo mizo dvanajsterih.
4 Na vse mize so prinesli veliko najbolje pripravljenih rib, manjkalo ni niti najboljšega kruha in vina. Začeli smo jesti, in dvanajsteri niso mogli prehvaliti rib in so pridno segali po njih; toda največ je pojedel Rafael. Tako rekoč požiral je eno ribo za drugo, kar je začelo Suetala zelo bosti v oči in ni vedel, kaj bi.
5 Ko pa je Rafael vzel iz sklede poslednjo ribo in jo položil na svojo jedilno deščico, jo začel trgati na kose in nato kos za kosom hlastno dajati v usta, je bilo to Suetalu in Ribarju preveč in **Suetal** je, sicer povsem vljudno, rekel Rafaelu: »O ti ljubi, najlepši mladi prijatelj, kako neznanski želodec moraš vendar imeti, da je v njem prostor za takšno množico rib in toliko kruha?! V naši veliki skledi je bilo gotovo dvajset rib; mi smo jih pojedli samo dvanajst, osem največjih pa si ti sam spravil pod streho! Tako mlad človek in taka ješčnost?! To vendar ne more biti zdravo! No, meni je prav in Gospod Bog naj ti blagoslovi! - Ali je morda po nauku velikega učenika za doseganje modrosti in vsemogočnosti potrebno tudi toliko jesti?«
6 Reče **Rafael** smehljaje: »To seveda ne! Toda če mi tekne in je tukaj, zakaj ne bi jedel toliko kot mi tekne?! Poglej v jeruzalemski tempelj, koliko tam vsak dan v Božjem imenu pojedo vsakovrstnih daritev! Ali ne bi tam še bolj upravičeno vprašali in rekli: ‘Jehova je vendar pravi nenasitnež; vsak dan požre množico volov, krav, telet, ovc, jagnjet, kokoši in golobov in rib in koz in mnogo velikih hlebov kruha in veliko mehov vina in po takšni veliki požrtiji ima še veliko poželenje po zlatu, srebru, biserih in vsakovrstnih dragih kamnih!?
7 Si kdaj vprašal, ali je Bog resnično tak požeruh?! Ne, nisi; kajti vedel si, da so tam požeruhi samo Božji služabniki! Kaj je mojih osem rib v primerjavi s stotinami volov, krav, telet in podobnega?! Če si Božji služabniki v templju smejo nekaznovano vzeti pravico, da požrejo tako neznansko veliko v Božjem imenu, zakaj bi se moral jaz, ki sem gotovo bolj Božji služabnik kot požeruhi v templju, postiti?!«
8 **Suetal** reče: »Ja, ja, povsem prav imaš; le zelo me je začudilo, kako si ti, nadvse nežen mladenič, pri jedi močno prekosil vse nas in se sploh nisi oziral na nas, ali bi morda tudi mi hoteli še kakšen kos dobre ribe!«
9 Reče **Rafael**: »Si že doživel, da bi se Božji služabniki v templju ozirali na to, ali imajo darovalci doma še kaj jesti? Brez vsakega ozira jim vzamejo daritve in desetino, pa če bi darovalci naslednjo uro umrli od lakote! In glej, ti hočejo biti Božji služabniki in v očeh slepega ljudstva tudi so! Ti pa zaradi tega še nikoli nisi niti skrivaj sam pri sebi teh Božjih služabnikov poklical na odgovor; kaj te torej tako zelo skrbi moje zdravje, ko sem ti vendar z dejanji dokazal, da sem pravi Božji služabnik?!«
10 Reče **Ribar**: »Prijatelj Suetal, s tem se ni dobro pogovarjati! Mladenič močno diši po Mataelu in bi nam lahko meni nič tebi nič v obraz povedal ves naš življenjepis!«

11 Reče **Rafael**: »Ni ti treba govoriti tako tiho, sicer te težko razumem, Suetal pa očitno še težje!«
12 Reče **Ribar**: »Ja, ja, še preglasno sem govoril!«
13 **Rafael**: »In nisi hotel, da bi te jaz razumel! Glej, jaz slišim in vidim tvoje misli; kako potem ne bi slišal tvojih besed?! Glej, žival, ki sem jo prej postavil obte, ti je vendar precej podobna! Toda povem ti, če ne boš postal prav tako ponižen kot siva žival, ne boš našel ozkih vrat do resnične modrosti!«
14 Reče **Ribar**: »Toda povej mi, prijatelj, zakaj si me pravzaprav osramotil pred tako mnogimi ljudmi!?«
15 Reče **Rafael**: »Saj sem ti že tam jasno povedal, da ste v duši še tako slepi, da zaradi samih dreves ne morete videti gozda. In kakor slepi ste bili tam, tako slepi ste tudi še zdaj, kljub temu, da ste pojedli premalo rib! Če pa hočete še rib, povejte in v morju se jih bo gotovo našlo še nekaj!«

59. Dobre in slabe lastnosti pri opominjanju

1 Reče tretji iz družbe dvanajsterih, ki se imenuje **Bael**: »Prijatelji, dovolite, da še jaz spregovorim kakšno besedo! Običajno sicer malo govorim in kaj modrega raje poslušam brez besed; toda ob vseh vajinih govorih se je doslej pokazalo le malo modrosti. Mladi učenec ima res prav, če se vama pošteno posmehuje; kajti tudi jaz vama povem, da zaradi samih dreves ne vidita gozda. Pomislita, kdo smo mi in kdo je visoka družba; potem se zahvalite Bogu, da še živimo! Mi smo bedni, slabotni in povsem brez vredni zemeljski črvi, to družbo pa sestavljajo oblastniki, pred katerimi trepeta vsa zemlja; in mi črvi si še drznemo z njimi govoriti najneumnejše besede!? Le kaj te je, prijatelj Suetal, motilo, da je ta visoki, čudodelni in resnično vsemogočni mladenič pred nami pojedel osem rib?! Ali nismo tukaj zastonjski gostje in ali se nismo nasitili? Mislim: Če smo se zdaj več kot dovolj nasitili, kaj bi radi še več? Če je narava tega mladeniča takšna, da mora, da bi jo potešil, jesti več kot mi, izstradani tempeljski lopovi, tedaj zaradi tega pač nimamo pravice kritično gledati nanj! Kajti, prvič, ni jedel iz naše malhe in, drugič, je bilo z vajine strani nadvse nespodobno, da sta ga zaradi tega nekako pokarala! Prosim vaju, postanita vendar pametnejša! Temu učencu so nekako poslušni vsi elementi, in vidva govorita z njim, kot da bi vama bil povsem enak. O vidva res neumna osla! Bolj kot vsi preroki davnine zasluži vse naše čaščenje zaradi Božjega duha, ki deluje po njem, vidva pa ravnata z njim kot s sebi enakim! Če sta morala v templju stopiti pred velikega duhovnika, sta trepetala od strahospoštovanja; tu pa je navzoče milijon krat več od velikega duhovnika, vidva pa se obnašata kot par najresničnejših tepcev! Fuj, sramujta se! Bodita tiho, poslušajta in se kaj naučita; šele potem govorita z ljudmi, ki so manj modri od vaju! Toda božanskega mladeniča mi pustita pri miru, sicer bom moral z vama postopati grobo v imenu vseh drugih bratov, ki sedijo tukaj za to mizo!«

2 Reče **Rafael**: »Sicer si dobro govoril, ljubi Bael; toda tako grobi opomini nikoli niso povsem v redu, ker v ozadju nimajo ljubezni, temveč prikrito ošabnost. Če tako grobo opominjaš svoje brate, se vnameš v svoji jezi, postaneš jezen in samega sebe pregovoriš k srdu in potem ne opraviš nič dobrega; kajti na trnju in osatu ne rastejo grozdje in fige, in iz pogorišča še dolgo ne zraste trava.
3 Če hočeš voditi svojega brata, ga ne smeš zgrabiti za rame tako trdno kot lev svoj plen, temveč tako kot vodi koklja svoja piščeta, tako tudi ti svoje brate; tedaj se bo Bog ozrl nate, ker si ravnal po nebeškem redu.
4 Preskusi zmeraj najprej moč in silo ljubezni, kaj ta zmore in kako daleč seže! Če bi se pokazalo, da bo njena krotkost opravila le malo ali nič, šele tedaj obleci ljubezen z oblačilom popolne resnobe in tako iz najgloblje ljubezni vodi svojega brata s trdnim prijemom, dokler ga ne boš pripeljal na pravo pot! Ko že stoji na njej, tedaj razkrij svojo ljubezen in brat ti bo potem večno ostal nebeški prijatelj, poln hvaležnosti! In to je bolje, ker je v Božjem redu od vekomaj.«
5 Bael ostrmi ob tem opominu, Suetal in Ribar pa od samega veselja nad tem stiskata roke Rafaelu; zelo jima je všeč, da sta v domnevnem mladem učencu našla zagovornika svojih človekovih pravic.
6 Toda **mladi učenec** jima reče: »Prijatelja, hvaležnost za dobro uslugo je dobra, če ima dober temelj; če pa temelj ni povsem dober, celo bolj slab kot dober, tedaj tudi vsa, pa čeprav še tako obilna hvaležnost, ni niti za las boljša kot temelj sam!«
7 Ob tej Rafaelovi pripombi Suetal in Ribar ostrmita in **Suetal** vpraša Rafaela: »Toda, najljubši mladi prijatelj, povej nama vendar, kako to misliš!? Zdi se nama, da z najino hvaležnostjo sploh nisi zadovoljen!«
8 Reče **Rafael**: »Glejta, pri človeku po Božjem redu mora biti končno tudi vse v popolnem Božjem redu. Čista ljubezen kot temelj vsega življenja tako v Bogu kot v človeku mora odsevati iz vsakega dejanja. Vidva sta mi zdaj hvaležna, da sem opomnil Baela, ker njegov, vama namenjen opomin ni temeljil na ljubezni, temveč na jezi, ki je potomka srda in maščevanja. Bael je očitno prizadel vajino čud in zaradi tega sta se skrivaj v svojih srcih vnela v jezi in sta obenem želela, da bi bil Bael zaradi tega deležen prav robatega opomina. In glejta, takšna želja je prvi otrok maščevalnosti, ki je doma samo v peklu! Jaz pa sem zdaj ustregel vajini želji in sem mu jasno pokazal zlo njegovega opomina in zaradi tega sta oba občutila veselje in sta mi bila zaradi tega hvaležna.
9 Toda vajino veselje ni nastalo v vama zaradi tega, ker sem brata Baela spravil na pravo pot Božjega reda, temveč ker sem ga namesto vaju in po vajini skriti želji pošteno mahnil, kar je nekoliko ohladilo vajino žejo po maščevanju in imata še en vzrok, da mu bosta to še večkrat očitala za naknadno hlajenje svoje žeje po maščevanju. In vidita, ker je bila vajina hvaležnost utemeljena na takšnem temelju, ki je slab, saj v njem ni ljubezni, zato tudi vajina hvaležnost ne more biti dobra!

10 Ah, če pa je vajina hvaležnost sad tistega pristno nebeškega veselja, da je nekoliko zašli brat spet na pravi poti, tedaj je tudi sad nebeškega reda, ki se imenuje ljubezen, in je zaradi tega tudi dobra.
11 Če hočeta, za kar sta bila poklicana, biti resnična Božja otroka, vaju ne sme k dejanju nikoli nagniti kakšen razlog, ki ne bi bil v vseh svojih delih utemeljen na čisti ljubezni; v vajinih srcih ne sme biti niti sledu kakšne jeze, maščevalnosti in še tako neznatne škodoželjnosti, kajti to je peklensko, ne pa nebeško.
12 Vidita, če bi v vajini hiši ležal telesno hudo bolan brat in bi bil v veliki nevarnosti, da ga bolezen pokonča, zaradi česar bi lahko v veliki žalosti izgubila ljubljenega brata, bosta gotovo dala vse, da bi bratu pomagala iz njegovega trpljenja in ga rešila smrtne nevarnosti! Kako bi bila potem vesela, če bi bilo zaradi vajinega truda bratu iz ure v uro bolje!
13 Če pa že zaradi telesnega ozdravljenja občutita v sebi takšno veselje, - koliko bolj bi se morala, ker smo vsi otroci enega in istega nebeškega Očeta, veseliti, ko je na duši bolan brat, ki je bil na poti možnega večnega pogubljenja, spet ozdravel za večno življenje!? - Uvidita to ali ne?«

60. Suetal se odkrije kot blebetač

1 Reče **Suetal**: »Prijatelj, tako kot ti, ne govori noben človek tega sveta! Ti moraš biti višje bitje iz Božjih nebes! Si nazadnje celo ti sam veliki zdravnik iz Nazareta?«
2 Reče **Rafael**: »O, nikakor! Njemu sem večno nevreden odvezati samo jermen obuvala! Po duhu sem res od zgoraj, toda po tem zdaj prav tako zemeljskem telesu sem samo to in ta, kot sta me spoznala!«
3 Reče **Suetal**: »Toda zdaj, ko smo se kakor mnogi drugi gostje že najedli, bi vendarle rad spoznal nebeškega učenika, da bi mu izkazal svoje najgloblje spoštovanje!«
4 Reče **Rafael**: »Nisem še pooblaščen za to; ko bo pravi čas, Ga boste ti in tvoji bratje že spoznali! Toda glej, zdaj je še marsikaj nečistega v vašem srcu! To morate spoznati in kot takšno prezirati in odstraniti iz sebe s tem, da od trenutka, ko jo boste spoznali, nečednosti ne boste ob nobeni priložnosti hoteli več počenjati; tedaj boste vredni spoznati velikega učenika!
5 Zdaj pa vsi dobro pazite! Prijatelj, ki je prej govoril z vami, bo zdaj, sodeč po njegovem obrazu, imel nekakšen govor; opazil sem namreč, da ga je vrhovni namestnik Cirenij, ki sedi poleg njega, nekaj vprašal, - in glej, ko veliki govorijo, morajo mali molčati in poslušati, kjer jim je to dovoljeno! Zato bomo zdaj molčali in pustili govoriti njih, naše visoke sosede!«
6 **Suetal** še enkrat vpraša Rafaela: »Ali mi, najljubši mladi prijatelj, ne bi mogel reči, kdo je pravzaprav dobri prijatelj, ki bo zdaj govoril?«
7 Reče **Rafael**: »Ne, zdaj ne, kajti zdaj je treba molčati in poslušati! - kajti vedno, ko ta začne govoriti o čemer koli, je vedno nadvse pomembno, da mu

prisluhnemo! Zato odslej in vse dokler ne bo prenehal govoriti, nobene glasne besede več za našo mizo!«
8 S tem je zadovoljen Suetal in tudi vsi drugi in nepotrpežljivo čakajo na začetek Mojega govora. Jaz pa s Svojim govorom nisem mogel začeti, dokler ni Cirenij končal s svojim vseskozi zelo tehtnim vprašanjem o zakonu, o prešuštvu, o ločitvi zakona in o spolnem občevanju z dekletom še samskega stanu.
9 **Suetal** vpraša po nekaj minutah molčečega čakanja: »No, le kdaj bo že vendar začel?«
10 Reče **Rafael**: »Toda ti slepi in gluhi človek, kaj ne vidiš, da Cirenij še ni končal s vprašanjem!? Ali pa lahko začnemo govoriti in odgovarjati na vprašanje prej kot šele takrat, ko je vprašanje povedano do konca?! Potrpi, odgovor ne bo izostal!«
11 S tem odgovorom je Suetal zaenkrat zadovoljen; toda Cirenij svoje vprašanje zelo razteguje z vsakovrstnimi stranskimi pripombami, in zaradi tega še vedno ne pridem do odgovora. Cirenij govori zaradi poleg sedeče Jare nekoliko tiho, tako da najini sosedje seveda ne razumejo veliko od njegovega vprašanja in se začenjajo zelo dolgočasiti zaradi tega, ker od nobene strani ne slišijo glasne besede; kajti pri Rimljanih je bil eden glavnih običajev, da jih je moralo tisoč molčati, če je kakšen velikaš samo namignil, da bo govoril.
12 Spet preteče nekaj minut in Jaz še vedno ne govorim; tedaj reče **Suetal** Rafaelu: »Prijateljček, oba gospoda govorita zelo tiho med seboj! Od tega morda zelo modrega pogovora ne bomo veliko pridobili in zato bi se lahko začeli med seboj pogovarjati o nečem, kar bi bilo našim sosedom morda celo zelo zaželeno! Če se namreč takšni visoki gospodje med seboj tiho pogovarjajo o čem, dajo s tem malim ljudem, ki jih obdajajo, vedeti, da ne želijo biti slišani! Zato ravnamo zelo napačno, če zdaj povsem molčimo in s tem jasno kažemo svojo nespodobnost; zato tudi mi govorimo o nečem!«
13 Reče **Rafael**: »Glej, glej, kakšna bistra glava si vendar! - Poglej, tam prihaja na našo mizo še drugi tovor dobro pripravljenih rib in kruha in več vrčev najboljšega vina, ker ste zaradi mojega velikega teka vsi potegnili nekoliko kratko!«
14 Reče **Suetal**: »Bogu hvala za to; vsaj jaz namreč še občutim nekaj praznin v svojem želodcu! Riba, ki sem jo prej pojedel, ni bila od večjih, in kruha tudi ni bilo ravno preveč na naši mizi, in tako si lahko tega dodatka samo želimo.«
15 Zdaj je bil pri mizi tudi **Marko** z zaželenim dodatkom in je rekel: »Oprostite, ljubi prijatelji! Na to mizo smo prej mislili malo manj kot na ostale in tako sem iz svojih velikih zalog dal pripraviti še dodatek; Gospod Bog naj ga blagoslovi za vas vse!«
16 Nato vsi razen angela živahno sežejo v skledo in hlastno použijejo zelo dobro pripravljene ribe, pri tem pa ne varčujejo s kruhom, pošteno pa sežejo tudi po vinu. Ne traja dolgo in miza je povsem rešena svojega novega bremena.

17 Ko so tako brez angelove pomoči izpraznili mizo, reče **Suetal**: »Gospodu Bogu in dobremu Očetu angelov in ljudi edinemu vsa hvala! Zdaj sem spet enkrat tako sit kot nisem bil že pol leta! Zdaj pa se že da molčati in z vso potrpežljivostjo čakati na obljubljeni govor modrega Grka, ki je verjetno tajni svetovalec visokega namestnika Coelesirije oziroma vrhovnega namestnika vse Azije. Toda govor, ki ga je napovedal naš mladi prijatelj, se pusti kar dolgo čakati!
18 Vrhovni namestnik ne konča svojega gotovo zelo obširnega vprašanja, drugi pa mu ne more odgovoriti prej, dokler vrhovni namestnik ne bo končal svojega gotovo zelo tehtnega vprašanja! To bo trajalo še kar precej časa! Tudi trideset mladih farizejčkov in levitkov že zelo napenja ušesa! Govora pa še dolgo ni in ni!
19 Mlado dekle pa mi zares zelo ugaja; toda videti je do ušes zaljubljena v Grka! Saj sploh ne odvrne oči od njega in videti je, kot da bi marsikaj prebrala iz njegovih oči; zdi se, da mladega namestnikovega sina sploh ne pogleda, čeprav lepo oblečen sedi poleg nje in se, kot je videti, začenja nekoliko dolgočasiti! Oho, zdaj pa prihajajo še štiri prav čedna dekleta iz hiše! To bodo najbrž gospodarjeve hčere! Le kaj bodo zdaj storile?!«
20 Reče **Rafael**: »Menim, da si ti, prijatelj, čvekač in sploh ne moreš molčati! Ne vidiš, da dekleta prihajajo zato, da bi odnesle prazne sklede, da bi jih očistile za večerjo?! Si res tako omejenega duha, da tega ne uvidiš na prvi pogled? Resnično, ti še dolgo ne boš kakšen Matael!
21 Preskusi se vendar enkrat, ali znaš molčati in v tišini samo misliti; kajti določen zunanji mir je potreben za obuditev duha, brez katere se to najpomembnejše življenjsko dejanje nikakor ne more uresničiti!«

61. Rafaelov pouk o obisku svojega lastnega srca

1 **Rafael**: »Glej, v notranjosti hiše je že dolgo vse v največjem neredu; njene sobe so polne umazanije in vsakršne nesnage: Toda hišni gospodar ima zmeraj opravke zunaj in si zaradi tega ne vzame časa za to, da bi očistil notranjost svoje hiše; ker pa mora ponoči vendarle počivati v njej in vdihava nečisti zrak, zboli in postane slaboten in zaradi tega bo v bodoče težko očistil svojo hišo in ozdravel v slabem zraku.
2 In glej, tako je tudi tvoje srce hiša duše in zlasti duha! Če pa si zmeraj dejaven navzven, kdaj boš očistil svojo hišo življenja, da bo tvoj duh uspeval v dobrem zraku tvoje duše?
3 Torej je za napredovanje duše in duha v njej pred vsem, kar počneš, potrebno zunanje mirovanje!«
4 Reče **Suetal**: »Toda Matael je rekel, da je življenje boj in da ga v spokojnem mirovanju mesa ne moremo doseči; Matael torej govori drugače kot ti, ti pa spet drugače kot on! Kateri od vaju dveh ima zdaj prav?!«

5 Reče **Rafael**: »Jaz in Matael! Življenje je seveda boj, toda ne izključno zunanji, temveč silni boj notranjega proti zunanjemu! Zunanjega človeka mora na koncu notranji povsem premagati, sicer umre notranji človek z zunanjim vred! Zato le pusti, da notranji človek nadene brzdo tvojemu mesenemu jeziku, da bo miroval, s tem pa bo postal dejaven miselni jezik duše in ta bo spoznala, kako zelo blatno in nečisto je še v njeni življenjski hiši!
6 Ne brigaj se za vse te zunanje, ničeve pojave; kajti le malo pomembno je, ali poznamo njihov vzrok ali ne! Pač pa v pravem praznovanju sabata spoznaj resnični temelj notranjega življenja duše in duha; to naj bo tebi in vsakemu človeku najpomembneje!
7 Kaj ti koristi, če sicer veš in občutiš, da si in živiš, pri tem pa ne veš, ali boš obstajal tudi v naslednjem trenutku in čutil, da si to ti?! Kaj ti koristijo vsa spoznanja in še tako visoka znanja, če ne poznaš svojega življenja in ne čutiš v sebi znanja o njegovem temelju?!
8 Če pa hočeš spoznati svojo notranjost, moraš svoje čute usmeriti predvsem navznoter, tako kot moraš svoje oči usmeriti tja, kjer hočeš nekaj videti; kako pa boš videl vzhod, če so tvoje oči usmerjene proti večeru?! Ali ti, ki si sam že bil Rabbi, ne uvidiš, da si glede svoje lastne življenjske sfere še tako slep kot zarodek v materinem telesu?!«
9 Reče **Suetal**: »Ja, ja, ja, to zdaj zelo dobro uvidim in mi vsi bomo zdaj molčali kot kamniti kip!«

62. Rizova posvetna modrost

1 Nato so pri tej mizi vsi utihnili, zato pa so se začeli med seboj prepirati trideseteri mladi farizeji in leviti, ker jim je njihov govornik Hebram tudi nekako ukazal, naj molčijo. Med njimi je izstopal neki Riza, katerega starši so imeli veliko imetja, ki bi mu kot edinemu dediču po njihovi smrti moralo pripadati. Ta se je zelo razburil, ko ga je Hebram spomnil na to, da naj zdaj v molku svojega jezika raje premisli modre besede Mataela in posebej tiste zdravnika iz Nazareta, kot pa da neprestano gobezda o svoji ničevi dediščini.
2 **Riza** pa Hebramu umazano pripomni: »Ubogi hudiči postanejo na koncu zmeraj pobožni in zdrsnejo v vsakovrstno modrost, ker vedo, da od sveta ne morejo veliko pričakovati; veliki in bogati pa včasih tudi postanejo pobožni in modri, da pobesnele uboge hudiče lažje pripeljejo nazaj h krotkosti in potrpežljivosti in jim v bodoče njihova revščina, ki jih zelo stiska, postane spet sprejemljiva!
3 Bogataš gre v sinagogo in moli pred siromakovimi očmi, da bi ga prepričal, kako pobožen mora biti, da ga Bog bo prav tako blagoslovil; in revež prav tako veliko moli, prvič, da bi Bog tudi njega blagoslovil in drugič, da ga bogataš vidi in mu zaradi tega vendarle da nekaj miloščine. Kakšna razlika je potem med obema? Tu ni prav nobene razlike! Kajti bogataš slepi reveža in revež kolikor je le mogoče bogataša, da bi od njega nekaj dobil. Toda mene ne more preslepiti nihče, tudi noben čudodelnik; čudodelniki namreč prav dobro vedo, za koga

in kdaj delajo svoje navidezne čudeže! Če so zelo veliki mojstri svojih tajnih umetnij, tedaj seveda pogosto preslepijo velike in male, ki jih častijo kot višja bitja in tako postanejo bogati in močni!
4 Skratka, lahko je biti slikar za slepce; naslikamo jim medveda in rečemo: 'Glejte, to je mična mladenka!', in oni to verjamejo. Če pa bi kdo pred menoj naredil čudež, s tem bistrovidnega Rize vendarle ne bo zaslepil in si tudi ne bo zaslužil miloščine in je ne dobil!
5 Vse na svetu je prevara; kdor zna najbolj prefinjeno varati, je zmeraj najvišje zgoraj! Kdor pa je v svojih sleparijah nekoliko manj spreten, ta tudi na jamasti stezi sreče ne bo delal prevelikih korakov naprej!
6 Srečen pa je samo tisti, ki je že od začetka bogat posestnik vsakovrstnih dobrin in poleg tega kar se da bistroviden, da mu nihče ne more naslikati medveda za nežno mladenko! To je moj zdrav pogled na svet in vse njegove razmere, ki ga ne zamegljuje noben ubogi, bedni hudič! Tako je vedno bilo in bo tudi vedno tako ostalo!
7 Z večnim življenjem po smrti pa naj me le vsakdo pusti pri miru! Kaj je s tem, nam kaže vsak grob, pa tudi vsako od starosti podrto drevo v gozdu. Kar pride iz zemlje spet postane zemlja, sicer pa ni ničesar - razen pobožne domišljije ubogih hudičev, ki jo bogati seveda radi podpirajo!«
8 **Hebram** je, kot že prej rečeno, zelo ogorčen nad takšnimi izjavami in reče Rizu: »Zate torej Mojzes in vsi veliki in mali preroki niso nič drugega kot resnični ali izmišljeni sleparji slepega človeštva in sedanji zdravnik iz Nazareta zate tudi ne bo niti za las boljši?!«
9 Reče **Riza**: »Četudi ne ravno zlonamerni sleparji, vendar pa sleparji boljše vrste; kajti vsi so se zelo dobro razumeli na to, da so slepim ljudem namesto ljudi slikali, če že ne ravno medvedov, pa vsaj opice in predstavljali X za U!
10 Zdravnik iz Nazareta pa se je z učenjem gotovo zelo dobro seznanil tudi s skrivnimi silami; zdaj jih lahko uporablja; in mi kot neposvečeni zijamo kot bik v nova vrata in ne vemo, kje se kakšna stvar začne in kje konča!
11 Toda njegov nauk je dober; če bi vsi ljudje sprejeli ta nauk in mu sledili, tedaj bi končno moralo vsem ljudem iti kar se da dobro! Toda kdo bo zdaj ta nauk oznanil vsem ljudem na širnem svetu? In četudi bi bilo to kakor koli mogoče, vprašam: Na kakšne nepremagljive zadržke in ovire bi takšno delo naletelo?!
12 Kajti v vseh stvareh so ljudje bolj dostopni kot ravno glede svojih različnih religij in naukov o Bogu!
13 Navadni človek je povsod veliko bolj žival kot pa človek. Manjka mu vsakega višjega razuma in zaradi tega se ne bo pustil odtrgati od svoje tisočletne razlage kljub vsej njeni očitni napačnosti in sladki norosti; Bolj inteligentni človek pa si bo mislil: 'Ob stari neumnosti dobro živim; čemu nekaj novega, o čemer še ne vemo, kako bo sprejeto in kako se bo potem ob njem dalo živeti?'. Zato veljajo takšne razsvetlitve za posamezne kraje in jih je treba kar se da skrivati, če naj pred veliko posvetno množico ohranijo svojo, vsaj nekatere ljudi

osrečujočo vrednost. Če kaj takega nekoč preide v množičnost, izgubi svojo vrednost, kmalu postane smešno in potem noben petelin ne poje več po tem. Kar lahko stori en človek, kmalu posnemajo tisoči, če so o zadevi vsaj kolikor toliko poučeni!
14 In tako, menim, bo ta sicer dobri učenik iz Nazareta tudi kmalu propadel, posebno, če bo svoja tajna znanja naučil tudi druge ljudi, kakor smo ravno prej videli pri lepem mladeniču, ki je v čudodelništvu že dosegel mojstrsko spretnost!
15 Če pa že učenec zmore takšne nezaslišane reči, kaj potem še preostane za učenika?! Če znajo učenci lepo molčati, lahko iz tega vsaj nastane donosna ustanova, če se ne pokvari s posvetnimi oblastniki; ti namreč radi podpirajo takšne ustanove, ki so zaradi svojega izrednega delovanja povsem primerne, da držijo ljudstvo na uzdi z veličastnimi obljubami v prihodnjem onstranstvu, običajno obljubami plačila ali pa neskončne kazni.
16 Brž ko pa potem takšna tajna znanja pridejo med ljudi in jim nalijejo čistega vina, tedaj je konec! Tedaj končno vse grajajo in zasmehujejo, noben človek ne da nič več na to in vsa prejšnja vzvišeno navdušujoča vrednost je nepopravljivo izgubljena, in ljudje potem hrepenijo po nečem še bolj izrednem, najdejo pa navadno nič, vsaj dokler ostanejo brihtni. Samo po stoletjih, ko je kakšna stara, sladka neumnost spet zasedla prostor, lahko kakšen pustolovski zvitorepec osvoji kakšno ljudstvo za nekaj stoletij, če se zadeve loti res premeteno; če pa se zadeve loti le malo neumno, lahko kmalu gleda, kako bo odnesel zdravo kožo.
17 Vidite, jaz res nisem prerok, kakršnega v resnici najbrž tudi nikoli ni bilo! Toda upam si trditi, da se bo tempelj s svojimi najveličastnejšimi goljufijami obdržal komaj kaj več kot eno stoletje, kljub vsej svoji namišljeni previdnosti! Ko namreč takšna ustanova postane preveč dobičkaželjna, tedaj se kmalu izda, izgubi vzvišeni nimbus in konec je z njo! Dva tisoč let pa se zdi že skrajni rok, kolikor lahko nek nauk vzdrži; potem pade nazaj v svojo ničevost in samo v kakšni kroniki še lahko najdemo njegove posamezne delce.
18 Samo umetnost računanja, ki naj bi jo bili izumili že stari Feničani in so jo Egipčani in Grki zelo razvili, ne more nikoli propasti, ker vsebuje resnice, ki so vsakomur razumljive, nadvse koristne in zato neuničljive.
19 Vsak drug nauk pa, ki od ljudi zahteva vsakovrstne žrtve in, če ga je človek sprejel, ne ponuja nobene druge koristi, kot da lahko ozdravi nekaj bolnikov in v skrajnem primeru naredi še kakšen drug čudež, se ne more ohraniti! Kajti, prvič, ne temelji na matematično dokazljivem temelju, in drugič, kljub najboljšim zagotovilom njegovega ustanovitelja, v prihodnosti nikoli ne ostane tako preprost in čist, kot je izšel od ustanovitelja.
20 Običajno začnejo z vsakovrstnimi razlagami, ker je vsak ustanovitelj nauka zmeraj bolj ali manj častilec starega misticizma in svoj sicer pogosto zelo zdrav nauk napolni z vsakršnimi nerazumljivimi mističnimi drobci, ki jih najprej verjetno tudi sam ni razumel, njegovi nasledniki pa jih lahko razumejo še

toliko manj. Postopno postaja takšen nauk čedalje širši, stari misticizem v njem postaja čedalje bolj mističen, ljudje gradijo velike dvorane in počenjajo vsakovrstne ceremonije s strašno resnim obrazom, da bi tako ljudstvu toliko bolj nazorno in v srce segajoče predstavili staro svetost nekoč povsem preprostega nauka. Toda vse to ne koristi nič, kajti sčasoma vsakovrstni pojavi s področja narave in zdravega razuma ljudem odprejo oči in z vsem starim naukom je potem konec; kajti tu in tam še ohranjenih delcev kljub vsemu ni mogoče sestaviti v zaokroženo celoto. - Vidite, to je moje zdravo mnenje, ki pa ga nočem nikomur vsiljevati in ga tudi ne bom vsiljeval.«

63. Hebramov govor kaže Rizovo zmoto

1 Reče **Hebram**: »Prijatelj, tako kot si zdaj zadevo povsem razumno predstavil, sem jo že večkrat slišal; toda tukaj to ne velja, kajti tu sedi več kot navaden, z vsemi perzijskimi in egiptovskimi čarovniškimi umetnijami namazan čarodej!
2 Pomisli samo na Mataelove govore in na dejanja, nauke in govore velikega učenika samega in mora se ti posvetiti, da si z vsem svojim na videz še tako zdravim razumom na napačni poti!
3 Tudi jaz se nekoliko spoznam na magijo in poznam različne vrste perzijske in egiptovske magije; toda narediti to, kar vse se je že zgodilo tukaj in vsi nauki, ki smo jih tu že slišali, očitno kažejo na višji izvor kot smo si ga sposobni predstavljati.
4 Tisti mladenič tam pri dvanajsterih je pred našimi očmi kamen na mizi spremenil v prah, sestavil prah nazaj v prejšnji kamen in naredil, da je ta nazadnje povsem izginil. In kako je prej iz kamna naredil kruh, nato ribo, ki jo še lahko vidiš in nazadnje je ustvaril kompletnega osla in optima forma[1], prijatelj, to so pojavi povsem druge vrste kot nekaj neslanih in praznih čudežev nekaterih perzijskih čarodejev, ki smo jih videli v Damasku! Kdor je tam znal šteti le malo več kot 'ena in ena', je zlahka mogel otipati prevaro in si ustvariti razlago in optima forma. Kdo pa si lahko tu ustvari drugačno razlago kot jo je o edini oblasti in moči temeljnega življenja v Bogu in iz Boga podal Matael?!
5 Torej ravnaš zelo krivično, če to, kar je tu, tiščiš v znano kategorijo nesrečne prevare, kakor tudi ravnaš prav tako krivično, če v isto kategorijo tiščiš Mojzesa in vse druge preroke; kajti Matael nam je vendar dovolj pokazal, kaj se skriva za velikim osvoboditeljem našega ljudstva iz trdega jarma Egipčanov.
6 Mojzes je bil tako izredna duhovna veličina pred Bogom in ljudmi, da zemlja do teh časov ne more pokazati nič večjega. Tukaj pa, prijatelj, sedi v človeški podobi ravno Tisti, pred katerega najsvetejšim obličjem si je veliki Mojzes zakril svoj obraz; zato je v največji meri neumno od tebe, da govoriš o Njem kot o naravnem človeku!

[1] V najboljši obliki

7 Preštej goste, ki se tu hranijo trikrat na dan z najboljšimi in najžlahtnejšimi ribami, ki nimajo kosti, s kruhom, vinom in vsakovrstnim sadjem, z medom, mlekom, sirom in maslom! Obenem pa tudi pomisli, da je naš gostitelj pravzaprav bolj reven kot premožen človek! Kakšne tri johe[2] je veliko njegovo posestvo, ima le malo njiv in te so, kot je videti, zelo kamnite. Ribolov je še najboljši; toda kaj to pomeni za toliko gostov? Zdaj nas bo vsega skupaj kakšnih štiristo mož in vsi smo lepo siti, poleg tega pa še številne tovorne živali Rimljanov in Grkov in nihče ne trpi nobenega pomanjkanja. Pojdi pa v shrambo našega gostitelja in boš videl, da je do vrha napolnjena z vsakovrstnimi sadeži in velikimi količinami najboljšega kruha, in globoka skalna klet je polna vina, tako da v enem letu ne bi opravili z njim, pa če bi še tako pritiskali nanj! Potem pa vprašaj vrlega in resnicoljubnega gostitelja, kako je prišel do vsega tega, in ne bo ti odvrnil nič drugega kot: 'Edino s čudeži nad čudeži velikega zdravnika iz Nazareta!'
8 Če pa je tako, komu bi še lahko prišlo na misel, da bi trdil, da je vse to prevara, ki so jo nekako zakuhali zemeljski oblastniki, da bi s tem slepili slepo in neumno ljudsko množico in si jo naredili bolj vdano in podložno?! Povem ti: Tu je več kot bo kdaj koli dojel razum vseh modrijanov sveta; tu vlada Božja moč, kot je že tu in tam vladala na zemlji in bo tudi v prihodnje še vladala! Četudi tega tvoj razum, ki bi rad bil zdrav, ne razume, je kljub temu tako, kot sem ti zdaj povedal; pojdi pa tja in se o vsem sam prepričaj in potem povej, ali je to naravno dogajanje!«
9 Reče **Riza**: »Ja, ja, če je tako, tedaj sem seveda prisiljen svojim trditvam veliko odvzeti in tako tudi Mojzesu in drugim prerokom nikakor nočem odrekati njihove Božje vrednosti! Eno pa vendarle drži: da se končno noben nauk, pa če bi bil še tako Božjega izvora, ne ohrani v vsej svoji čistosti niti nekaj stoletij!
10 Mojzes je bil še na gori in je tam poslušal Jehovova naročila, ljudstvo v dolini pa je plesalo okrog zlatega teleta; kako povsem drugačen pa je Mojzesov nauk postal že, ko je na mesto sodnikov stopil kralj Savel, in kako drugačno je vse to začelo postajati že pod Davidom, in kako spremenjeno šele pod Salomonom in njegovimi nasledniki?!
11 Zmeraj je odpadlo nekaj čistega in Božjega in to so nadomestile posvetne človeške postave, tako da so dejansko do nas prišla samo imena, sicer pa je skoraj ves Mojzes izginil; ohranjeno je samo še to, kar tempeljskim služabnikom daje določen božanski nimbus. Kazensko sodne določbe so ohranili, da bi lahko s tem ubogo ljudstvo z nekakšno Božje avtorizirano oblastnostjo prav hudičevo mučili; toda resnično Božje so že zdavnaj povsem izbrisali; zaradi desetih Božjih zapovedi si že dolgo ne oblačijo več sive in raševinaste spokorne obleke. Prešuštvo pri uglednih ljudeh, ki so zelo bogati, sicer še nekaj pomeni, ker se morajo takšni ljudje z veliko zlata odkupiti od

[2] 1 Joha (avstrijska) = 57,5 ara = 5750 m2.

kamnanja. Potem jim dajo piti samo tako imenovano prekleto vodo, ki pa jim ne škoduje; kajti takšni grešniki so za številne potrebe templja še večkrat dobro uporabni! Ko pa visoki tempeljski služabniki prešuštvujejo, zaradi tega nikoli noben petelin ne zapoje; samo če bi ubogi hudič kdaj prešuštvoval, bi ga potem seveda čisto lepo kamnali.
12 Zdaj pa beremo, s kakšno nezaslišano uporabo Božje oblasti in moči je Bog dal ljudem deset zapovedi med bliski in gromi, zaradi katerih so se zatresli vsi konci zemlje, in kako se je takšno Božje zastraševanje potem še skozi več stoletij večkrat ponovilo na različnih krajih. Kolikokrat je Bog to ljudstvo svaril in opominjal po spisih velikih in malih prerokov! Kaj je vse to koristilo za ta čas? Kako je zdaj, vemo, in več mi ni treba govoriti! Resnično, če obstaja kakšen pekel, tam nikakor ne more biti slabše!
13 Če pa razodetja, ki naj bi bila Božja, rodijo samo takšne žalostne sadove, kot jih zdaj vidimo med farizeji; tedaj vprašam vsakega v možganih zdravega človeka, ali bo na koncu težko obesiti na klin vso vero v kakršno koli Božje razodetje!?
14 Kar si tukaj povedal o velikem zdravniku, je vse prav in resnično, in njegov nauk je tudi lahko kronan z boljšim uspehom kot vsi nauki o Bogu vse do nas; toda jaz bi rad bil po samo pol tisočletja s svojo sedanjo zavestjo priča in videl, kakšen bo tedaj na splošno ta novi nauk, če bo njegovo dejansko uresničevanje, tako kot pri vseh prejšnjih, prepuščeno svobodni volji ljudi!
15 Samo en predstojnik v začetku in čez tisoč let bo mrgolelo takšnih predstojnikov, ki pri oznanjanju tega čistega nauka ne bodo pozabili svojega trebuha! - Povej mi, ali sem s svojim mnenjem na povsem napačni poti, kot si trdil prej!«

64. Božji red in naš posvetni razum

1 Reče **Hebram**: »Ja in ne! Na čisto tuzemsko človeški način imaš po mojem mnenju seveda prav, toda po Božjem nikakor nimaš prav in si zato vendarle v zmoti; kajti Božji načrti so povsem drugačni od naših. Glej, če bi mi postavili zvezde na nebesni oblok, bi jih gotovo postavili bolj enakomerno; tako pa jih je Bog, edini vsemogočni, razpostavil kot popoln nered! Zakaj tako?
2 Poglej travo na polju, kako so zelišča med seboj pomešana! Zakaj ni tu nobenega reda, nad katerim bi naš simetrični čut lahko imel vsaj nekaj matematičnega veselja?! Povsod, kamor moreš in hočeš obrniti svoje čute, boš v vsem stvarstvu našel veliko več kaotičnega kot kakor koli simetrično urejenega! In kljub temu se mora Stvarnik prav dobro spoznati tudi na simetrijo; kajti o tem so najprepričljivejši dokazi najprej v naši človeški obliki. Če pa je dobri Stvarnik v enem oziru gotovo sposoben ustvariti največjo simetrijo, na drugi strani pa je videti, da se niti najmanj ne ozira nanjo, tedaj mora biti za tem nekakšen, nam prašnim črvom seveda še povsem neznan razlog, zaradi katerega Stvarnik na eni strani upošteva največjo simetrijo, na

drugi strani pa ravno nasprotno! Zakaj ni eno leto enako drugemu, zakaj ni en dan tak kot drugi?
3 Glej, če tako gledamo na stvari, tedaj mora tako imenovani simetrično zdravi človeški razum najti marsikaj, kar bi se veliki ostrini njegove luči moralo zdeti pomanjkljivo; toda tu pride veliki Učenik sam in pravi: 'Čevljar, samo tako daleč, do kod sega tvoje kopito, lahko sodiš, - dlje pa ne!'
4 Kakor pa vidimo, da je v velikem Božjem stvarstvu navidezno največji, povsem kaotičen nered povsod povezan z največjim redom, prav tako se mi zdi tudi z različnimi Božjimi razodetji ljudem te zemlje. On kot edini stvarnik je najbolje vedel, kaj je bilo v različnih časovnih obdobjih najbolje za duhovni razvoj različnih ljudstev.
5 On pa sčasoma iz gotovo nadvse modrih razlogov dopusti, da nauk, ki ga je nekoč dal, ovene prav tako, kot na zemlji ovenejo nešteta zelišča in cvetlice; toda seme, ki se razvije iz cvetlice kot čista, živa resnica, ne ovene, temveč ostane neprestano živo.
6 Če pa vidimo, da Stvarnik pri vseh nam znanih stvareh, ki so nosilke kakršnega koli življenja, sčasoma pusti propasti vso za nek čas nujno in še tako lepo zunanjost in nazadnje nameni vso skrb razvoju notranjega življenja, ali se smemo potem čuditi, če vidimo, da se to dogaja tudi z razodetji?
7 Brez besede zemeljskega jezika ne more do nas priti noben, še tako čist nauk; zunanja beseda pa je že materialna in mora na koncu, ko se je razvil notranji, čisti duh, odpasti. In tako pri zunanjih naukih o Bogu zunanji sijaj sčasoma nujno prehaja v nekaj čedalje bolj neprijetnega; zato pa se v ozadju čedalje bolj razvija najčistejša, duhovna moč in resnica prejšnjega Božjega razodetja ljudem. - Je tako ali ne, prijatelj Riza?«
8 Reče **Riza**: »Brat Hebram, občudujem te! Pri Bogu, s svojim resnično modrim govorom si spremenil ves moj način mišljenja, za kar sem ti resnično dolžan zahvalo! Res je tako, kot si mi zdaj opisal! Naj mislim kakor hočem, toda zdaj mi stvar postaja vedno bolj jasna! Skratka, v vseh ozirih si zmagal nad mojim razumom! Za to sem ti dolžan zelo veliko hvaležnost.«

65. Gospod daje življenjske namige za začetnike

1 Tu se Jaz obrnem okrog in rečem Hebramu: »No, no, saj si že veliko napredoval v modrosti, tako kot vi vsi; resnično, takšnih učencev smo lahko samo veseli in kmalu boste porabni za dobre delavce v Božjem vinogradu! Toda na nekaj vas kljub temu opozarjam in to je:
2 Zdaj ste podobni zgodaj cvetočim rožicam, ki pomladi hitro dvignejo svoje prekrasne glavice nad mrtvo zemljo. Če potem ne pridejo zmrzali, je takšnim prizadevnim cvetkam prav dobro; če pa pride, kot pomladi to večinoma spričujejo, za toplimi dnevi spet nekaj dni z grozovitimi zmrzalmi, tedaj takšne zgodnje cvetke hitro povesijo svoje čudovito okrašene glavice in se pogosto povsem posušijo.

3 Povem vam: človek pogosto še tako jasno spozna resnico; ko pa se začnejo nadenj dvigati temni oblaki, ki nosijo s seboj nevihte vsakovrstnih skušnjav, tedaj postaja v človekovem srcu čedalje temneje in potem ne vidi marsičesa, kar je bilo še pred kratkim tako jasno osvetljeno pred njegovo dušo.
4 Zato le ohranite v sebi, kar ste zdaj doživeli in dvignite svoje lepo okrašene glave nad zemljo vaše zunanje človeškosti šele tedaj, ko bodo zmrzali preizkušenj minile; resnično, tedaj vašega znanja ne bo mogla uničiti nobena zla slana več!
5 Toda vse potrebuje svoj čas, dokler ne postane kleno in obstojno; tako tudi človekovo znanje. Ob dobri priložnosti se marsičesa hitro naučimo in tudi razumemo, - toda ob drugih pojavih tudi prav tako hitro pozabimo! Zato razumite vse, kar slišite, bolj s svojim srcem kot s svojimi možgani, tako vam bo tudi ostalo!
6 Če pogledate cvetlico, se gotovo veselite njene lepe podobe; toda kaj vam koristi to veselje, ki je nujno prav tako minljivo kot cvetlica, ki ga je v vas vzbudila?! Moč cvetlice se mora zbrati v globini tiste posode, v kateri se goji in neguje živo seme, in tako mora tudi vaše zunanje veselje oveneti in njegova moč se mora spustiti v globok temelj, kjer se goji in neguje večno življenje duha; tedaj bo iz tega nastalo večno trajajoče veselje duha nad svojo resnično notranjo lepoto, ki je ne more prizadeti nobena slana več.
7 Zdaj pa res dobro pazite: zdaj bom nekoliko natančneje pojasnil tiste dele, o katerih želi Cirenij natančnejšo razlago!«
8 Nato pa sem se (**Jaz**) obrnil k Jari in k Jozuetu in jima rekel: »In vidva, Moja najljubša otročiča, pojdita zdaj v kuhinjo k hčeram našega Marka, te vama bodo znale povedati marsikaj, kaj vse so doživele pri kuhi v teh nekaj dneh, kar bo za vaju oba zelo koristno; kajti to, kar bom še povedal gostom je kot kamen trd kruh in potrebni so že zelo močni in dobro izvežbani zobje, da lahko tako trd kos kruha zdrobijo tako dobro, da potem ne obremenjuje zelo občutljivega želodca duše in mu ne povzroči bolečin in škode. Pozneje, ko bodo zobje vajinega srca postali močnejši, bosta deležna tudi tega!«
9 Jara sicer ne zapusti ravno rada svojega prostora, toda **Jozue** ji reče: »Le pridi, ljuba Jara, veselo z menoj! Kar hoče Gospod, to moramo zmeraj z veselim srcem takoj izpolniti; saj vendar razumeš to bolje od mene, zato le hitro vstani s svojega sedeža in pridi z menoj po Gospodovi volji!«
10 Nato Jara vstane in gre z Jozuetom v Markovo hišo, kjer ju, kakor je običaj, njegove hčere zelo prijazno sprejmejo in beseda kmalu da besedo in otroci se prav prijetno pogovarjajo skoraj do večera in poučujejo drug drugega.
11 **Jaz** pa se zdaj obrnem k Cireniju in rečem: »Zdaj, najljubši prijatelj, lahko poslušaš, kakšno razlago ti bom dal na tvoje precej obširno vprašanje; pri tem potem ostani ti in vsak, ki jo bo slišal!«
12 Tu je hotel Suetal Rafaelu še zašepetati veselo pripombo o tem, da bom zdaj končno začel govoriti; toda Rafael ga je resno opozoril, naj molči in tako je tudi molčal, Jaz pa sem nadaljeval takole:

66. Gospodov govor o redu v spolnosti

1 (**Gospod**): »Glej, človekovo spočetje je občutljiva zadeva! Da spočneta pravi in zdrav sad, morata dva zrela človeka, namreč moški in ženska, imeti med seboj sorodni duši. Brez te sorodnosti bosta težko ali pa pogosto sploh ne z znanim dejanjem oploditve prišla do sadu.
2 Če sta torej moški in ženska v svojih srcih in dušah sorodne narave, potem se naj tudi poročita in se po redu, kot ga zlahka najdemo v naravi, dejanja oploditve poslužita samo za to, da prideta do živega sadu po svoji podobi; večkratno dejanje kot je za to ravno potrebno, je zoper Božji in naravni red in zato zlo in greh, ki ni veliko boljši kot nemi greh v Sodomi in Gomori!
3 Če ima moški veliko semena, no, naj ga položi v drugo polje, po dobri navadi starih očakov in patriarhov in ne bo grešil. Če pa samo skrivaj odhaja, da bi s kupljivimi vlačugami potešil svoj nagon in se s tem zabaval brez spočetja sadu, tedaj stori s tem prav gotovo hud sodomitski greh zoper Božji in naravni red!
4 Samo mlad, prepotenten mož, če je od čarov kakšnega dekleta tako prevzet, da komaj še obvlada svoje čute, lahko z dekletom spolno občuje s spočetjem ali brez spočetja; toda po dejanju ji mora vestno plačati, kar je zapovedal Mojzes. In, če je iz takšnega zasilnega spočetja nastal sad, tedaj mora dekletu dati deset do stokratno od tistega, kar bi ji bil po Mojzesu dolžan, če iz dejanja ne bi nastal sad; kajti dekle daruje takšnemu človeku veliko žrtev na življenje in smrt! Če lahko moški potem takšno dekle oženi, naj tega ne opusti; kot rečeno, ona mu je darovala veliko žrtev in ga rešila omamnega bremena.
5 Toda v prihodnje naj si prepotenten mož takoj vzame zakonito ženo in v skrajnem primeru v pravem soglasju z zakonito ženo tudi priležnico, da iz tega ne nastane prepir; če pa lahko takšen mož obvlada samega sebe, bo zaradi tega v kratkem lažje kot drugi deležen višje duhovne milosti notranjega življenja.
6 Kako pa si je treba vzeti zakonito ženo, je po redu iz nebes že bilo določeno po Mojzesu in odslej naj do konca sveta ostane pri tem.
7 Iz pravkar povedanega pa boš zlahka uvidel, kaj je nečistost in zakaj jo je Mojzes prepovedal kot težki greh; kajti od Boga je človeku vse zapovedano po Božjem redu. Kdor ostane v tem redu, bo tudi žel sadove blagoslova od zgoraj; kdor pa ravna proti temu redu, bo žel sadove prekletstva.
8 Če pa prepotenten mož pri vsej svoji stiski vendarle ne more dospeti do naravne potešitve svojega ognja, ki ga muči, tedaj svetujem kopanje v mrzli vodi in res gorečo molitev za olajšanje, tako bo te muke prej rešen; vsak drug način potešitve pa je zlo in spet rodi zlo, zlo pa je greh in spet rodi greh.
9 Obenem pa je treba vsem staršem položiti na srce, naj svojih odraslih otrok ne izpostavljajo dražljivim nevarnostim! Kajti vnetljiva snov se zlahka vname; ko pa plameni od vseh strani švigajo visoko kvišku, tedaj hitro gašenje ni več

mogoče in brez žrtve ne ugasne noben plamen! Ko je pogašen, se pa hitro pokaže škoda, ki jo je povzročil.
10 Zato naj bodo posebno dekleta skrbno oblečena, nikoli pa dražljivo napravljena in mladeniči naj se ne vdajajo brezdelju; kajti brezdelje je vedno vir vseh pregreh in grehov.
11 Kdor pa si je že vzel zakonito ženo, je nanjo vezan do smrti in Mojzesovo ločilno pismo pred Božjim redom ne odpravlja prešuštva, če bi takšen mož potem oženil kakšno drugo; če pa se omoži ločena žena, tudi ona prelomi zakon. Skratka, kdor se po ločitvi poroči, je prešuštnik; kdor pa se ne poroči, tudi prešuštnik ni.
12 Duhovno pa prešuštvuje tudi tisti, ki žensko, ki je že poročena, pogleda in v svojem srcu pomisli, kako bi jo preslepil in zapeljal v prešuštvo, tudi če dejanja ne izvrši.
13 Če pa vidiš čare žene svojega bližnjega in se jim pustiš obnoriti, si prešuštvoval; kajti s tem si ženo svojega bližnjega naredil za vlačugo in z njo nečistoval. In to je velik in hud greh pred Bogom in pred ljudmi, tudi tedaj, če si s tujo ženo spočel sad. Seveda pa je zlo še večje tedaj, če si z ženo svojega bližnjega nečistoval samo zaradi slepe in neme pohotnosti. Takšni grešniki bodo težko deležni nebeškega kraljestva.«

67. Izjeme glede spolnosti

1 (**Gospod**): »Če pa žena tvojega bližnjega na primer ne more spočeti sadu od svojega zakonitega moža, ima pa veliko hrepenenje po obujanju sadu v sebi in te poželi, tedaj povej to njenemu možu! Če dovoli, lahko takšni želji ustrežeš brez greha. Če žena zanosi in po pretečenem času spet poželi isto in njen mož dovoli, lahko ženi spet izkažeš prijaznost, če si samski. Če pa si sam mož rodovitne žene, tedaj svoji ženi ne smeš odtegniti svoje moči; kajti zato vam je Mojzes tudi dovolil poleg zakonite žene, posebej, če bi bila žena nerodovitna, imeti eno ali tudi več priležnic, toda vedno s privolitvijo zakonite žene. Če pa bi postala ta zaradi tega zelo žalostna, tedaj bi bil čas priležnice odpustiti, tako kot je tudi Abraham odpustil Hagaro, ki si jo je vzel zaradi dolge nerodovitnosti svoje žene Sare.
2 Če pa bi prišla žena, ki je pobegla svojemu zakonitemu možu, v tujo deželo k nekomu kot samska in bi zamolčala, da je že poročena, tedaj ta, ki bi jo vzel za ženo, ne bi imel greha, tudi tedaj ne, če bi pozneje izvedel, da je že bila žena nekomu drugemu, ga je pa zaradi njegove strogosti in nerodovitnosti skrivaj zapustila; saj tedaj, ko je tujko vzel za ženo, še vendar ni vedel, da je že bila žena drugemu možu in ko je šele pozneje to izvedel, je že bila njegova žena, od katere se, razen zaradi smrti, ne more več ločiti, ne da bi prešuštvoval.
3 Toda ob takšnih priložnostih so se dogajale že zelo strašne stvari. Novi soprog, če je bil pod Mojzesovo postavo, se je skušal potem, ko mu je tuja žena postala nadležna, le-te rešiti tako, da je skrivaj šel k njenemu prvemu možu

in mu izdal nezvesto in prešuštno ženo. Posledica je bila, da so takšno ženo potem kamnali in oba moža sta se lahko znova zakonito poročila. To pa vnaprej vsekakor ne sme več tako biti!
4 In povem vam: Zato naj samski moški ne poroči tujke, dokler ni natančno pozvedel o vseh njenih prejšnjih razmerah! Če ni ničesar izvedel in čuti veliko simpatijo do tuje žene, jo lahko kljub temu vzame za ženo; in če šele pozneje slučajno izve za ženin prejšnji stan, tedaj naj ne bo izdajalec svoje žene, temveč naj jo obdrži v dobri veri kot jo je vzel. Žena pa se z veliko zvestobo svojemu novemu možu lahko očisti svojega prejšnjega greha; kajti Bog ni krivičen sodnik in zna najnatančneje pretehtati in upoštevati slabosti človeškega mesa. Ubijalec svoje žene pa je slabši od prešuštne žene!
5 Kaj pa, če bi bila kje dva soseda, od katerih eden v svoji ženi ne more obuditi sadu, ker je v svoji mladosti pod slabim nadzorom preveč oslabil svojo oploditveno zmožnost, medtem ko ima drugi sosed, sodeč po njegovih številnih otrocih, močno oploditveno zmožnost, ker je povsod in vedno živel v pravem redu in je bil v svoji mladosti dobro vzgojen; in nerodovitni sosed bi šel k rodovitnemu in ga prosil, naj s svojo obilno zmožnostjo namesto njega v njegovi ženi obudi sad in bi rodovitni sosed to storil iz resnične ljubezni do svojega sicer dobrega in zvestega soseda, pri tem pa ne bi niti od daleč pomislil na nečistovanje s sosedovo ženo, kar bi bilo zelo grešno? Glejte, to bi ne bil greh in še manj prešuštvo, temveč bi bilo to dejanje ob vsestranskem tihem soglasju celo pohvalna tajna ljubezenska usluga; tajna zaradi tega, ker razen omenjenih oseb ne bi smel nihče ničesar zvedeti zaradi časti nerodovitnega soseda in da se zaradi tega ne bi nihče jezil.«

68. O grešnem spolnem občevanju

1 (**Gospod**): »Če pa samski ali že poročen mož nečistuje z pohotno ženo svojega soseda brez njegovega vedenja, tedaj je to sramotno prešuštvovanje. Takšna žena je potem prava vlačuga in možje, ki z njo nečistujejo, so pravi prešuštniki, ki kot takšni nikoli ne bodo prišli v nebeško kraljestvo, ker je takšno sramotno nečistovanje v njihovi duši uničilo ves dober čut in ubilo vse duhovno.
2 Takšno nečistovanje pa zaradi tega tudi ni nič boljše od pravega prešuštvovanja, pogosto celo veliko slabše. Kajti pri prešuštvovanju so lahko v ozadju takšne okoliščine, ki zločinskost tega greha zelo omilijo in zaslužijo, da jih sodnik zelo upošteva; toda pri nečistovanju nikoli ne more biti nobenih olajševalnih okoliščin; kajti tu povsem brezobzirno deluje smrdeča pohotnost in pri sodbi tudi ne zasluži nobene obzirnosti.
3 Žena, ki se pusti zlahka zapeljati v to, brez kakšne dokazljive stiske, je slaba in ne zasluži niti najmanjše obzirnosti; kajti slabost tu ničesar ne opravičuje, ker lahko vsaka žena s pravim zaupanjem v Boga dobi zadostno moč. Še slabša pa je žena, ki moške sama vabi v svoje hotniške mreže, da bi z njimi v odsotnosti svojega moža nečistovala!

4 Toda prav tako zločinsko sramotno ravna mož samskega stanu in še huje, če je poročen, če vlači k sebi ženske, z njimi nečistuje na skrivnem in jim ob koncu nečistovanja plača; kajti takšen mož, prvič, zapelje žene k sramotni nezvestobi in jih, drugič, naredi skoraj povsem nerodovitne in tako podobno divjemu viharju opustoši polje, v katero ne more biti seme nikoli več koristno položeno.
5 V isto kategorijo moramo postaviti tudi samskega ali poročenega, če povabi k sebi samska dekleta, da bi potem za kakršno koli plačilo z njimi nečistoval; in vsako kupljivo dekle je prav tako vlačuga kot kakšna poročena žena, ki se prodaja za denar ali druga darila.
6 Dekleta naj le bodo pridna in delavna, tako jim ne bo nikoli treba reči, da jih je v to prisililo pomanjkanje; zakaj pridno in delovno dekle ima rad vsak pošten mož in ne bo dopustil, da bi trpela pomanjkanje. Če pa je delodajalec skopuški in strog človek, no, tedaj je pač treba pustiti njega in njegovo službo in poiskati drugega; za pridno in delovno dekle sploh ne bo težko najti dobre službe, kjer gotovo ne bo trpela nobenega pomanjkanja!
7 Najslabše pa bo nekoč s tistimi, ki se vneto trudijo, da bi takšna pridna dekleta ali celo nezrele deklice z različnimi darili zapeljali v nečistovanje. Resnično, takšni možje, samski ali poročeni, so podobni krvoločnim volkovom v ovčjih kožuhih in bodo tudi deležni njihovega plačila!

8 Kdor pa se dekleta ali deklice ali žene s silo polasti, naj bo obsojen že tu! Sila je lahko kakršna koli, ali je to moč rok ali zapeljevanje z zelo dragocenimi darili, to zločina prav nič ne spremeni. Tudi moč govora ali uporaba magičnih omamnih sredstev, zaradi katerih bi se ženski del na videz prostovoljno prepustil pohotni volji moškega, niti za las ne omili zadeve, tudi tedaj ne, če bi bil v nečistovanju resnično spočet sad; kajti takšno spočetje se je zgodilo proti volji obeh delov in zato prav nič ne pripomore k omilitvi zločina
9 Najsramotnejše nečistovanje pa je skrunjenje dečkov in oskrumba drugih udov in delov ženskega telesa, razen tistih ki jih je Bog za to določil, ali celo skrunjenje živali; takšne skrunilce je treba za vedno popolnoma iztrebiti iz vsake človeške družbe.
10 Toda pri vseh sodbah o takšnih zločinih je vendarle treba zmeraj gledati na to, na kakšni stopnji duševnega razvoja je bil nečistnik ali nečistnica; prav tako je treba upoštevati, ali ni bil tak pohoten človek morda obseden od kakšnega hudega duha, ki ga priganja v takšno nečistovanje. V prvem primeru naj občestvo poskrbi za to, da pride takšen slaboumen človek v dobro popravno ustanovo, v kateri ga bodo kot pokvarjenega otroka disciplinirali tako dolgo, dokler ne bo postal drug človek; Ko človek premaga živalsko naravo svojega mesa in se njegov razum razjasni, bo začel živeti bolj čisto in ne bo zlahka padel nazaj v svojo staro živalsko naravo. V (drugem) primeru obsedenosti, je treba takšnega nečistnika tudi spraviti za zapahe; kajti takšne

ljudi je treba zaradi velikega pohujšanja pri priči odstraniti iz svobodne človeške družbe.
11 Ko so enkrat v trdni ječi, naj jih ozdravijo s postom in z molitvijo v Mojem imenu. Ko pa so ozdravljeni in se pokaže, da so se rešili svoje nečiste obsedenosti, tedaj jim je treba vrniti popolno svobodo.«

69. Poboljševalni ukrepi zoper spolne razuzdance

1 Reče **Cirenij**: »Gospod, ali morda v drugem primeru tam, kjer še ne bi bilo kakšnega duhovno tako močnega človeka, da bi se oblasti njegove besede in moči njegove volje uklonili takšni hudobni duhovi, ki zasužnjujejo meso nekega človeka, ne bi mogli uporabiti tudi naravnih sredstev, vsaj toliko, da bi mogel potem kakšen duhovno še ne tako močan človek z oblastjo svoje besede in močjo svoje volje takšnega človeka odrešiti njegovega zla?«
2 Rečem **Jaz**: »Prvo naravno sredstvo je post. Takšnemu človeku je treba dati samo enkrat dnevno približno pol funta rženega kruha in samo vrč vode, vmes pa sme vsak drugi dan dobiti malo aloinega soka, glede na naravo obsedenca pomešanega z eno do dvema kapljama trnuljevega soka, tako bo ta naravna pomoč dobro delovala; toda samo to mu vendarle ne bo povsem pomagalo brez molitve in brez polaganja rok v Mojem imenu.
3 Sploh mora sodnik v takšnih primerih v svojem srcu zmeraj misliti na to, da ima v zločincu pred seboj samo zelo zablodelega človeka, ne pa popolnega hudiča.
4 Če pa je človek v svoji razuzdanosti trdovraten, pri tem pa ni niti duševno nerazvit niti obseden, tedaj ga je treba ostro kaznovati.
5 Če se takšen človek poboljša in začne po dobrem spoznanju sovražiti svoj greh, tedaj ga je tudi treba obravnavati z več ljubezni; če pa se takšen človek sploh ne poboljša in je očitno še naprej navezan na svojo razuzdanost - ki je tak pohotni kozel nikoli ne more povsem skriti -, tedaj ga lahko, če je sicer kolikor toliko duševno razvit, izženete iz skupnosti v kakšno prostrano puščavo, kjer ga bo veliko pomanjkanje pripravilo do razmišljanja; in če se poboljša, naj se mu tudi bolje godi, - če ne, ga bo puščava požrla.
6 Če pa je človek slabše duševno razvit in pri njem ne pomaga niti kaznovanje niti post, ga lahko kastrira vešč zdravnik in s tem reši njegovo dušo. Saj so tudi takšni, ki so sami sebe pohabili zaradi Božjega kraljestva. Torej so lahko - toda samo v omenjenem primeru - takšni, ki so prav zaradi tega pohabljeni po sodbi skupnosti; kajti v tem primeru je bolje priti pohabljen v Božje kraljestvo kot ne pohabljen v pekel! Zdaj boš že vedel, kako je treba vse, kar izhaja iz poželenja mesa, sodno obravnavati! Samo to še dodam, da se je treba v podobnih primerih v prihodnje za vse čase ravnati samo po tem, kar ste zdaj slišali od Mene.
7 Mojzes je za enak zločin zapovedal kamnanje in smrt v ognju; vendar naj se to pri najtrdovratnejših grešnikih zgodi samo v izrednih okoliščinah, zaradi

zastraševalnega zgleda. Jaz pa Mojzesa ne odpravljam, marveč vam samo svetujem, da blago postopate v vsem tako dolgo, dokler prevelika podlost ne zahteva največje strogosti.
8 Bodite kot sodniki blagi in pravični z resnično ljubeznijo do bližnjega, tako boste nekoč tudi deležni blage in mile pravične sodbe; s kakršno mero namreč merite, s takšno se vam bo odmerilo.
9 Bodite usmiljeni, tako boste usmiljenja deležni; če pa boste strogi in neizprosni v svojih obsodbah in sodbah, boste tudi vi nekoč našli stroge in neizprosne sodnike.
10 Pomislite pri takšnih sodbah, da sta človekova duša in duh zelo voljna in poslušna; toda meso je in ostane slabo in nikogar ni, ki bi se mogel ponašati z močjo svojega mesa.
11 Prerojenih v duhu pa v pravem pomenu še ne more biti; kajti resnično in popolno prerojenje duha bodo ljudje lahko dosegli šele tedaj, ko bo Sin človekov v vsej polnosti dovršil vse, kar Mu je izročeno.
12 To torej ohranite in po tem ravnajte!«

70. Primeri upravičene ločitve zakona

1 Reče **Cirenij**: »Vsa moja zahvala Ti za to; kajti zdaj sem v tej zadevi, s katero sem si dajal veliko opravka, da bi prav sodil, povsem razsvetljen in verjamem, da bi še komaj lahko obstajal kakšen primer, ki bi me spravil v dvom, ali naj sodim tako ali drugače. Samo eno zelo tehtno vprašanje se mi še vsiljuje, in to se glasi: Ali sploh ni primera, ko bi lahko enkrat sklenjen zakon tako popolnoma razvezal, da bi lahko ločena dela, ne da bi zakrivila strašni greh očitnega prešuštva, ponovno poročila kakšen drugi del?«
2 Rečem **Jaz**: »O ja, takšni primeri vsekakor so, na primer: neki mož bi imel ženo, ki bi bila sicer prav dobro obdarjena z vsemi ženskimi čari; toda ob slačenju bi se pokazalo, da je žena dvospolnik. V tem primeru bi bilo treba takoj razvezati sklenjeni zakon, če bi kdo to zahteval; seveda pa: če ni tožnika, tudi ni sodnika na zemlji. Za tak primer pa bi bilo treba izdati zakon, po katerem se takšna zakonska zveza ne bi mogla skleniti in tisti del, ki bi dobro vedel, da ni sposoben za zakonsko zvezo, bi morali poklicati na zagovor in povrnitev škode. Kar pa je tu rečeno o ženskem delu, velja tudi, če moški del ne bi bil popoln moški. Če ga žena zapusti in se poroči z drugim, ne prešuštvuje.
3 Lahko pa so med moškimi tudi takšni, ki so se sami skopili zaradi Božjega kraljestva, ali takšni, ki so jih že v njihovi mladosti skopili zaradi kakšnih posvetnih vzrokov, kot obstajajo tudi skopljenci že v materinem telesu; vsi omenjeni so povsem nesposobni za zakon, in njihova popolna nesposobnost že vnaprej pogojuje popolno ločitev zakona.
4 Lahko bi en ali drug zakonski del imel takšno telesno hibo, poleg katere drugi del nikakor ne more obstati, tudi tedaj bi morali zakon popolnoma ločiti

- toda samo v primeru, če en del pred poroko ni mogel nič izvedeti o hibi; če pa je vedel za hibo in se je kljub temu poročil, je zakon veljaven in se ne more razvezati! Hibe, ki bi dopuščale popolno ločitev že sklenjenega zakona, bi bile: skrita obsedenost enega ali drugega dela, prav tako občasna blaznost, skrita gobavost, rakasti tumorji, ušivica, neozdravljiva jetika, epilepsija, popolna otopelost vsaj dveh čutov, protinavost in kužni zadah telesa ali sape.
5 Če zdravi del pred sklenitvijo zakona ne ve, da ima njegov drugi del eno zdaj omenjenih hib, lahko takoj po sklenitvi zakona zahteva popolno ločitev in mu je treba ustreči! Kajti v teh primerih je zdravi del prevaran in prevara ukinja vsako pogodbo in tako tudi zakonsko.
6 Če pa se takšni zakonci nočejo ločiti tudi po volji zdravega dela, tedaj je zakon veljaven in ga pozneje ni mogoče ločiti, razen od mize in postelje; kajti tu velja vaš stavek: Volenti non fit iniuria![2]
7 Razen teh primerov pa ni skoraj nobenega več, ki bi ga lahko sprejeli kot razlog veljavne ločitve.
8 V vseh drugih primerih mučnih zakonov pa morajo zakonci potrpeti drug z drugim do smrti; če je mladim zakoncem teknil zakonski med, potem že morajo biti zadovoljni tudi z zakonskim žolčem.
9 Zakonski med pa je tako in tako njegov najslabši del; šele z žolčnim delom zakona se začne zlata življenjska resnost. Ta pa mora priti povsod; kajti če ne pride, tedaj bi setvi za nebesa slaba predla.
10 Pogosto začne šele v najgrenkejši življenjski resnosti oživljati in se razvijati (duhovno) seme, ki bi se v neprestanem medenem življenju zadušilo tako kot muha, ki z vsem pohlepom plane v lonec medu in izgubi svoje življenje zaradi prevelike sladkobe medu. - Ti je zdaj popolnoma jasno?«

71. Napotki za obnašanje zakoncev in sodnikov

1 Reče **Cirenij**: »Ja, Gospod in učenik od zgoraj! Nekaj pa bi še bilo in o tem še besedica, potem pa je izčrpano vse, kar se tiče zakona.
2 Glej, če bi imel mož, ki ima sicer vse lepo urejeno, ženo, ki bi bila zelo meseno čutne narave - kot je takšnih nenasitnih žensk na žalost dejansko veliko. Takšna pohotna žena zahteva od moža podnevi celo večkratno zadovoljitev in pomiritev svojega mesa. Mož ženi seveda reče: 'Spočela si in za čas, ki ga je Bog za to določil, potrebuješ mir, da v svojem blagoslovljenem stanju ne utrpiš škode in nepotrebnega trpljenja z nekoristno zadovoljitvijo svojega mesa.'
3 Pohotna žena pa o tem dobrem pouku noče nič slišati in nič vedeti in od moža silovito zahteva, naj izpolni njeno željo. Če mož izpolni ženino željo, z njo vendar očitno nečistuje in tako po Tvoji besedi greši zoper Božji red; če pa jo zavrne, greši zoper voljo svoje žene in jo sili k vsakovrstnim nenaravnim potešitvam ali k prešuštvu in k nečistovanju z drugimi moškimi.

[2] Tistemu, ki hoče, se ne godi krivica

4 Enako pa so na drugi strani tudi med možmi tako pohotni kozli, da svojim ženam pogosto niti nekaj ur pred rojstvom nočejo privoščiti miru. O tem pogosto slišimo glasne tožbe; kako pa naj tu pravno ter pred Bogom in pred vsem boljšim svetom veljavno presodi moder sodnik?
5 Če zmeren mož ali krepostna žena zaradi Božjega reda in kraljestva zahteva ločitev zakona, naj jo da ali ne?«
6 Rečem **Jaz**: »Ja, tu na željo enega ali drugega lahko damo razvezo, ne sicer popolne, vendar pa več kot samo ločitev od mize in postelje, namreč tudi od dolžnosti skrbeti drug za drugega in od pravice dedovanja, ki sicer ob manj pomembnem razlogu za ločitev ugasneta šele tedaj, ko se je en del po treh letih samo od mize in postelje ločenemu drugemu delu brez tehtnega vzroka odtujil in se ni več brigal za zapuščeni del, temveč je iskal le svojo zabavo.
7 Pri ločitvi, ki bi v primeru, ki si ga navedel, sledila zahtevi dobrega dela, pa ugasne obenem tudi vsaka nadaljnja, kakor koli izražena zahteva do pravice.
8 Toda zelo je treba paziti, da damo ločitev šele tedaj, ko jo dobri del zahteva in slabši del vanjo privoli; če ta ne privoli in obljubi poboljšanje, tedaj tudi dobremu delu ne smemo dati ločitve, temveč mu samo naredimo zaznamek (v protokol), nato pa ga opomnimo k potrpežljivosti.
9 Če pa se hočeta v tem primeru ločena zakonca v dobri slogi spet združiti, ne potrebujeta nove zakonske zveze, temveč stopi po volji obeh delov stara zveza v polno veljavo, in morebitna drugič zahtevana ločitev ju ne more več ločiti, razen v skrajnem primeru od mize in postelje.
10 Če pa ima mož zelo poželjivo ženo in z zmernostjo svojega srca ženi izpolni njene zahteve, v kolikor mu to njegova moč dopušča, tedaj s tem ne stori prevelikega greha zoper Božji red; kajti narava takšne žene je podobna suhi zemlji, ki jo mora v vročem poletju vrtnar večkrat zalivati, če hoče ohraniti svoje rastline. Ko pa pride potem vlažna jesen, bodo vsaka tla imela dovolj vlage. Toda ob tem naj zmerni mož svojo ženo tudi duhovno pridno obdeluje in vzgaja in rodila mu bo dobre sadove.
11 Potrpežljivost pa je zmeraj boljša od najboljše pravice.
12 Vendar ima več pravice zahtevati ločitev krepostna žena zaradi prevelike pohotnosti svojega moža kot mož zaradi velike pohotnosti svoje žene; kajti žena, ki je že blagoslovljena, potrebuje mir za čas, ki ga je Bog zapisal v žensko naravo. Možu pa ni odredil nobenega časa in zato potrebuje manj miru svoje narave kot blagoslovljena žena; zato je pri sodbi treba prej poslušati blagoslovljeno ženo kot zmernega moža.
13 Pri moškem je še treba zelo paziti na to, kako je živel pred poroko, ali ni morda zaradi pretiravanja s številnimi grehi v mladosti postal preveč zmeren in nedejaven. Pri zelo poželjivi ženski pa to vprašanje odpade skoraj samo od sebe. Kajti, če se je že kot dekle zaradi dobička vrgla v naročje nečistemu življenju, je zaradi tega njena narava že zelo otopela in če bi pozneje še postala zakonita žena kakšnemu možu, bo v svojem poželenju videti povsem ledena; če pa bi vročekrvno žensko zelo strahovali, da bi ostala devica, vsekakor

kaznivega vzroka ne smete iskati v devištvu, temveč samo v ženski naravi, zato pa naj sodišče v takem primeru ne upošteva tega vzroka.
14 Proti sili narave pa je vsak še tako moder sodni izrek piškav oreh, in tako pri vročekrvni ženski tudi uporabite ustrezna naravna sredstva, z njimi pa tudi ustrezen pouk ženinega srca in potem bo bolje z njo. - Glej, tako je treba ravnati v tem primeru. Če pa imaš še kak pomislek, ga povej!«

72. O preizkušanju zakoncev

1 Reče **Cirenij**: »Pravkar si nekaj omenil naravno sredstvo; le kaj naj bi to bilo?«
2 Rečem **Jaz**: »V naravni zmernosti življenja! Vroča kri je zmeraj bolj poživljajoče narave kot hladna; zato so vročekrvni ljudje tudi bolj požrešni od hladnokrvnih in imajo zmeraj večje poželenje po mnogih in slastnih jedeh in pijačah.
3 Če pa se takšni ljudje odločijo za zmernost, ali so k zmernosti prisiljeni, ko jim s prijaznim srcem tudi pojasnite, zakaj to počnete in jim priporočite več zmernosti in manj mastno hrano, bo kri kmalu hladneje plala in čutni nagon bo začel zelo izgubljati svojo moč, brez najmanjše škode za siceršnje zdravje telesa in duše.
4 Če pa pri zelo poželjivi ženski tudi po daljšem upoštevanju zlate zmernosti narava ne bi dosegla nobene občutne spremembe, naj ob pojemajoči luni zaužije vodo od kuhanega seninega listja z nekoliko aloinega olja, približno štiri polne žlice, toda ne vsak dan, ampak samo vsak tretji ali četrti dan in tako bo ženina vročekrvna narava gotovo začela postajati boljša.
5 Če pa bi vse to poleg prejetih dobrih naukov rodilo le malo ali nič sadov, šele tedaj se lahko na moževo željo uvede ločitev od mize in postelje, o kateri smo se za ta primer pogovarjali prej.
6 Vsekakor pa je tu treba zmerno in od pohotnega moža mučeno ženo poslušati desetkrat prej - posebno, če bi že bila v blagoslovljenem stanju - kot moža, ki ga muči njegova pohotna žena; kajti zmerni mož ima poleg moralnih sredstev še mnogo naravnih disciplinarnih sredstev (kaznovalnih sredstev), s katerimi lahko zelo zdravilno ohladi ženin žar in vročekrvni ženi ne bo škodovalo, če jo mož iz svoje prikrite dobre volje včasih nekoliko ostreje prime. Le da to ne sme nikoli izvirati iz skrite žalosti ali jeze, temveč zmeraj iz resnične ljubezni do bližnjega, sicer ne le da ne bi nič koristilo, marveč bi celo škodovalo.
7 To pa je zdaj pravzaprav vse glede zakona in grehov v vse smeri, in po tem se ravnajte na vseh krajih sveta.
8 Država pa naj celo izda zakonski predpis o tem, da enkrat sklenjeni zakoni moralno kolikor je le mogoče držijo in da naj ljudem s kakšnimi telesnimi ali duševnimi hibami ne dovolijo sklenitve zakona; kajti iz takšnih zakonov ne more nikoli iziti povsem blagoslovljeno potomstvo.

9 Toda tudi sicer brezhibne je treba preizkusiti, da se pokaže, ali sta mladi ženin in nevesta primerna drug za drugega.
10 Če najde pooblaščen, moder preizkuševalec kakšne neprijetne zaplete, naj zadrži dovoljenje za popolno zakonsko zvezo in paru, ki se hoče poročiti, prav živo položi na srce hude posledice, in jima pojasni, da veljavnega dovoljenja za popolno zakonsko zvezo ne more podeliti tako dolgo, dokler obstajajo pogubni zapleti.
11 Tudi naj od države pooblaščeni poročevalec poroke željnim ljudem prav dobro pojasni življenjsko resnost sklenjenega zakona in njegov nebeško visoki namen.
12 Ko se pokaže, da poroke željni ljudje postajajo čedalje treznejši, odstranijo svoje posvetne zaplete, tako da se hočejo zakonsko zvezati samo zaradi obojestranske človeške vrednosti, šele tedaj naj pooblaščenec dovoli veljavno zakonsko zvezo. Prisego zvestobe naj v znamenje neločljive zakonske zveze zapiše v knjigo z letom in dnevom sklenjene zakonske zveze in naj zmeraj spremlja razmere v zakonu, naj si bodo dobre ali slabe.
13 Zato naj takšni modri pooblaščenci za sklepanje zakonov ne bodo tujci, v skupnost postavljeni ljudje, temveč zmeraj le domačini, ki ljudi, mlade in stare, poznajo skoraj tako kot sami sebe; tako bodo gotovo preprečili veliko neuspešnih zakonov in potem bo veliko blagoslova v takšni očiščeni skupnosti.
14 Zaradi tega bi bilo dobro v vsaki občini ustanoviti zakonsko sodišče, ki naj bi bedelo nad vsemi zadevami v zvezi z zakonom. Seveda bi moralo biti takšno sodišče nadvse pošteno in zmeraj bi ga moral voditi Mataelu podoben mož.
15 Ta mož naj bi tudi predvsem pri zakonskih zvezah gledal na to, da mladenič ne bo nikoli sklenil veljavne zakonske zveze pred štiriindvajsetim letom starosti, dekle pa ne pred dvajsetim. Kajti najmanj toliko časa je treba za potrebno zrelost za dobro in tudi v duhu trdno zakonsko zvezo. Premlada zakonca se namreč zaradi obojestranskega čutnega užitka pokvarita, kmalu se začneta gnusiti drug drugemu in zakona je konec.
16 Zato naj bo v prihodnje vsa resnična sreča zakonov odvisna od omenjenega zakonskega vrhovnega sodnika; v kateri občini bo najmodrejši vrhovni sodnik opravljal svoje pomembno delo, v tisti bo tudi največ blagoslova.
17 Takšen vrhovni sodnik bo z očmi in srcem pazil tudi na vzgojo in disciplino zaupane mu občine in bo znal z ustreznimi sredstvi preprečiti vse nevšečnosti; uporneže bo znal kaznovati, vnete za vse dobro in resnično pa pohvaliti in jih nagraditi s tem, da jih bo opozoril na blagoslov njihovega gospodarstva.
18 Vendar pa ne sme, kot se je tu in tam že zgodilo, določiti nobenih nagrad, kajti takšni zunanji motivi za duhovno oblikovanje občine nikakor niso dobri; kajti potem bi njeni člani tekmovali v prizadevanju za dobro samo zaradi materialne nagrade, ne pa zaradi dobrega samega, ki naj bi edino določalo človeka.
19 Mimogrede je treba še omeniti, da mora končno to prinesti - ne glede na to, da bodo takšni zakoni obstajali bolj čisti v Božjem redu in se bodo zmeraj mogli

veseliti sadov svojega blagoslova od zgoraj - tudi za še tako veliko državo in njenega maziljenega poglavarja največje nravne in naravne koristi; če hoče država imeti dobre podanike, si jih mora začeti vzgajati že v zibelki. Če hočejo starši imeti dobre otroke, jih morajo tudi že v zibelki začeti vzgajati, sicer iz njih postanejo divjaki in so svojim staršem v trpljenje namesto v tolažbo in v podporo na stare dni.
20 Če pa so zakoni prav urejeni, bodo iz takšnih zakonov izšli tudi urejeni otroci, iz urejenih otrok pa bodo potem zrasli pošteni državljani in takšni bodo potem tudi postali popolni državljani Božjega kraljestva v svojem srcu; in s tem je potem izpolnjeno vse, kar lahko Božji red zahteva od ljudi te zemlje! - Ti je zdaj vse to jasno in razumljivo?«

73. Rafael zapiše Gospodov govor o spolnem življenju

1 Reče **Cirenij**: »Ja, Gospod in učenik v Svojem duhu od vekomaj! Zdaj glede tega nimam nobenega vprašanja več. Bilo bi pa zelo zaželeno, da bi se vse to od besede do besede zapisalo; kajti v tem je podlaga za vso in najboljšo državno zakonodajo.«
2 Rečem **Jaz**: »Glej, Rafael ti bo to naredil; zato naroči, naj mu prinesejo pisarske potrebščine!«
3 Cirenij je takoj nato ukazal svojim služabnikom, naj prinesejo pisarske potrebščine, in ti odidejo ter pri priči prinesejo veliko praznih pergamentnih zvitkov, kot tudi nekaj bakrenih plošč za graviranje. Ko so vse to prinesli, pokličem Rafaela in ta hitro pride k naši mizi in vpraša Cirenija, kako bi imel raje napisano, ali na pergamentu ali na bakrenih ploščah.
4 Reče **Cirenij**: »Na pergamentu bi bilo sicer bolj uporabno, toda na bakrenih ploščah bi se bolje ohranilo za kasnejše rodove; toda če imam zadevo enkrat na pergamentu, potem bom že poskrbel za prepis na bakrene plošče.«
5 Reče **Rafael**: »Veš kaj, ker me ne stane niti več niti manj truda in dela, če zadevo zapišem enkrat ali dvakrat, ti bom istočasno zapisal na zvitke in na plošče!«
6 Dvanajsteri pri sosednji mizi ostrmijo in so zelo željni gledati in videti, kako bo zdaj mladi učenec pisal z obema rokama.
7 **Suetal** reče še posebej Ribarju: »No, glede tega dvojnega pisanja pa sem zelo radoveden! Veliki učenik iz Nazareta mora torej biti tudi dober šolnik; kajti s takšnim pisanjem se še nisem srečal. Toda dokler bo zapisal vse to, kar je resnično zelo modri Grk - ki je gotovo tudi Nazarečanov starejši učenec - zdaj povedal, bo sonce gotovo že zašlo!«
8 Reče **Ribar**: »To je zelo odvisno od tega, kako vešč je v pisanju! Morda ima tudi pri pisanju kakšno magično prednost, o kateri vemo prav tako malo, kakor ne vemo ničesar o tem, kako je naredil prejšnje čudeže. Videli smo jih in tudi občutili, toda kako in s čim so bili storjeni, o tem pa nimamo niti najmanjšega pojma! Zato tudi ne smemo nikoli vnaprej kakorkoli dvomiti o

kakšnem dejstvu pri teh ljudeh, ki so pred našimi očmi naredili že tako velike reči, na katerih ni bilo niti sence neuspeha!«
9 Reče **Suetal**: »Ja, ja, tudi jaz sem tega mnenja, le da človek včasih reče tudi kaj kar tako!«
10 Reče **Ribar**: »Brat, tu je res bolje molčati, zato pa samo gledati in poslušati! Glej, mladenič si pripravlja zvitke in plošče! Zato le dobro pazimo; zdaj bo gotovo takoj začel pisati!«
11 **Suetal** zdaj vstane in natančno opazuje, kako bo domnevni mladi učenec pisal; ko pa začne natančneje gledati, odkrije, da so vsi zvitki in vse plošče že povsem popisani. Nadvse začuden nad tem glasno zakliče: »Ne, večjega čudeža od tega ni! Čakali smo, kdaj bo učenec začel s svojim dvojnim pisanjem, in glejte, z vsem je že končal! Ah, to neznansko presega vse človeške pojme in nikoli nismo slišali kaj podobnega!«
12 Na ta Suetalov vzklik vstane vseh dvanajst, pogledajo razvite zvitke in drobno popisane plošče in vsi se prepričajo, da so tako zvitki kot plošče popisani z lepo, čisto in čitljivo pisavo in povsem tiho se vprašujejo: »Kako je to mogoče?«
13 **Rafael** pa opazi to strmenje svojih tovarišev pri mizi in reče Suetalu: »Glej, to dela osem rib, ki sem jih pojedel in katerih si mi bil ti nekoliko nevoščljiv; treba si je vendar nabrati moči, če hočemo dobro opraviti takšno delo! - Ali morda meniš glede tega drugače?«
14 Reče **Suetal**: »Najljubši, najčudovitejši prijatelj, všeč ti je, da me takole malo dražiš; toda to res ni potrebno, saj zdaj vidim, da imaš neznansko veliko Božje vsemogočnosti in se s teboj ni dobro pričkati! Toda osem rib ti gotovo ni dalo takšne vsemogočnosti, temveč ti jo je edini dal veliki Božji učenik iz Nazareta! Zato stori, da ga bomo čimprej videli! Kajti zdaj nam naše srce ne da več miru; moramo ga videti in govoriti z njim! - Zdaj bi ga pa že tudi mi radi videli in govorili z njim!«
15 Reče **Rafael**: »Potrpite še samo nekaj časa, dokler povsem ne uredim teh spisov tu, šele potem bomo šli pogledat, kje za slepe in gluhe tiči veliki učenik!« S temi besedami je vseh dvanajst zadovoljnih in zaenkrat ne želijo ničesar več.
16 Rafael pa lepo zloži zvitke in jih s ploščami vred izroči prav tako nemalo strmečemu Cireniju, ki jih začne takoj pregledovati in se ne more dovolj načuditi njihovi korektnosti.

74. Suetalova nepotrpežljivost in radovednost, da bi videl Gospoda

1 Medtem ko Cirenij z največjim veseljem kar se da natančno pregleduje svoje zvitke in postaja pri tem čedalje bolj spoštljiv, rečem Rafaelu, da naj zdaj Jaro in Jozueta reši njunega prejšnjega kratkega izgnanstva in ju pripelje k mizi. Okretni služabnik iz nebes stori to zelo hitro in ko **Jara** pride, reče nekoliko otožna: »Toda, o Gospod, Ti moja večno edina ljubezen, to pa je bil strašno dolg pogovor, od katerega nisem smela ničesar slišati! Mislila sem že, da se ne

bo končal pred nočjo! Toda Tebi edinemu vsa hvala, zdaj je vse mimo in spet Te imam!«
2 Angel pa se med tem časom vrne k dvanajsterim, od katerih je prvi **Suetal**, ki ostrmi nad Jaro in pravi: »Toda poslušaj, moj mladi najlepši učenec, le kaj ima deklica, ki šteje komaj štirinajst pomladi, z modrim Grkom? Saj se zdi, da je do ušes zaljubljena v dobrega moža!? Ko si šel tja, sem že mislil, da boš pripeljal učenika vseh učenikov; pripeljal pa si samo to zaljubljeno deklico! To se pravi razočarati se v svojem upanju! Je morda tudi to kakšna čudodelna učenka velikega učenika in je zdaj morda v skriti sobici sprejemala kakšen pouk? Resnično, pri vas se zmeraj pojavi kaj takega, da postajamo čedalje neumnejši namesto modrejši, kolikor več teh stvari v sebi zrelo premislimo. Na eni strani najbolj nezaslišani čudeži, na drugi strani takoj spet čisto običajni človeški pojavi; Povej mi torej, kako naj pošten človek kot smo mi sprejme to stvar; prav tako pa tudi res ne razumem, zakaj se nam veliki učenik zdaj ne želi pokazati, prej pa se nam je hotel po modrem Grku dobesedno vsiliti, čeprav ga sploh nismo želeli videti! Le kaj smo storili, da moramo tako dolgo pogrešati njegovo navzočnost, ali pa ga nazadnje sploh ne bomo mogli videti?«
3 Reče **Rafael**: »Ja, prijatelji moji, če ste tako slepi, da ob najjasnejšem poldnevu niti sonca ne vidite, tedaj vam ni pomoči! Ko je nekdo preveč neumen, nič ne pomaga, tudi če bi mu rekli: 'Glej, ta ali oni je!' Kljub temu ne bo verjel; kajti za vero je potreben prebujen razum, ki se v sili tudi sam znajde. Kjer pa je človekov razum še preveč povezan z najgostejšo materijo, tam tudi nobeno opozarjanje na kakšno zadevo nič ne pomaga, temveč se mora takšen človek najprej desetkrat do krvi zaleteti, šele potem bo začel razmišljati o tem, zakaj si je razbil nos! In prav tako se bo moralo zgoditi tudi vam! Dokler vas lastna škoda ne bo izmodrila, vas tudi noben bog ne bo!
4 Le kaj hočete zdaj z velikim učenikom iz Nazareta (ali od njega)? Vam kaj manjka, da bi vam pomagal, ali pa Ga hočete videti samo iz gole radovednosti, tako kot se neumni ljudje drenjajo, da bi zijali v plešočega medveda? Resnično, veliki zdravnik ni tu zato, da bi neumni in domišljavi ljudje zijali vanj iz gole radovednosti! Resnično, če Ga v množici ne najde vaše srce, Ga bo vaš domišljavo visoki razum našel še toliko manj, to vam zagotavljam!
5 Ponižajte se najprej v svojem srcu, sicer ne boste videli velikega svetega učenika; kajti Njegovo bitje je celo telesno napolnjeno s polnostjo Božjega duha!
6 On je Gospod nebes in zemlje in pred Njegovim imenom naj se pripogne vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo; kajti Njegovo ime je sveto, nadvse sveto!«
7 Po teh precej ostrih besedah angel vstane, zapusti mizo dvanajsterih in spet sede k naši mizi, kjer se mu Cirenij še enkrat v Mojem imenu najprijazneje zahvali za izredno ustrežljivost; kajti v spisih je bilo dobesedno zapisano vse, kar Me je vprašal in kako sem mu na njegovo vprašanje odgovoril.

75. Suetal govori z Ribarjem o Rafaelovem obnašanju

1 **Dvanajsterim** pa Rafaelov govor nikakor ne tekne in zato začnejo razmišljati o tem, kako bi se lahko skrivaj poslovili in se vendarle vrnili v Jeruzalem, četudi niso nič opravili; »kajti«, reče **Suetal**, »do zdaj nismo storili še nič kaznivega zoper tempelj. Za to, kar je z nami ukrenila oblast, ne moremo nič; našega notranjega čuta pa vsi templjarji večno ne morejo preiskati, in tako nas morajo v templju spet prav lepo sprejeti, in gotovo se mu bomo prikupili, če mu bomo povedali marsikaj, kar smo na svojih nadvse nevarnih potovanjih doživeli izrednega! Visoki nas bodo poslušali z najbolj naklonjenimi ušesi na svetu in nam bodo postali naklonjeni, in naša sreča je zagotovljena. Potem nas bodo morda spet poslali v tujino; toda to nas ne bo več motilo, kajti mi smo prebrisani čuki in zdaj natančno vemo, kaj nam je storiti in za koga moramo obdelovati ljudstvo!

2 Tu v tej čudni družbi čarovnikov ali bogov pa resnično ni več za vzdržati! Vedno govorijo o ljubezni, kot smo to razbrali iz resnično modrega Grkovega govora; če pa tega čudodelnika kaj vprašamo, odgovarja vedno le izmikajoče in postane ob tem grob kot strnišče! No, ta naj mi še enkrat začne kaj govoriti o ponižnosti, krotkosti in ljubezni, pa bo dobil od mene eno po buči, da mi na to gotovo ne bo mogel veliko odgovoriti!

3 Kdor svojega brata opozarja k ponižnosti, mora najprej biti sam ponižen, sicer naj sebi naredi kilometrsko pridigo o ponižnosti, preden enega svojih bratov opomni na ponižnost! Poglej, poglej tega mladega čudodelnika, kako grob je nazadnje postal z nami vsemi! Kaj se nas tiče njegova čudodelniška umetnost, in kaj nam koristi, če je ne moremo posnemati?! Mu je zaradi tega treba postati grob z nami?

4 Da sem napravil čisto naravno in nikakor ne spotakljivo pripombo o deklici glede tega, kar lahko vendar vidi vsak človek, ki ima odprite oči, to pač ne more užaliti nobenega kolikor toliko modrega človeka; kajti to, kar sem pripomnil, je vsaj za nas povsem običajen človeški pojav in nima nobenega preroškega videza. Dotaknil sem se samo kontrasta, ki je gotovo vsakemu izmed nas zbudil pozornost, da so tu na eni strani božansko čudežna dejanja; glede nravne sfere življenja pa nobeno navadno človeško oko ne vidi nič drugega kot nekaj povsem običajnega in naravnega, - in ta moja povsem nedolžna pripomba je ta vzor ponižnosti in krotkosti tako razdražila, da nas je najprej prav pošteno ozmerjal, potem pa nam je obrnil hrbet, da se je tako izognil vsakemu odgovoru z naše strani! Resnično, takšno obnašanje očitno sodi v norišnico, ne pa med kolikor toliko izobražene ljudi, in najmanj v družbo samih oznanjevalcev ljubezni, ponižnosti in krotkosti! Zato resnično ne bi rad dolgo ostal pri tej družbi; saj ni bolj nesrečnega bivanja kot med takšnimi ljudmi, pri katerih nikoli ne vidimo do dna in tudi nikoli ne moremo vedeti, pri čem smo in koliko jim lahko zaupamo! Resnično, tem učenikom za vse na

svetu ne bi prepustil nobenega še tako neumnega učenca! - Imam prav ali ne? Kaj meniš glede tega ti, brat Ribar? Kaj misliš, - naj gremo ali naj še ostanemo, ker smo zdaj svobodni in lahko odslej vstopimo v tujsko legijo ali pa se tudi vrnemo domov?!«
5 **Ribar** odgovori: »Menim, da naj bi vendarle ostali; saj nas pravzaprav ni takole poučil kakšen odrasel, bradat mož, temveč še zelo golobrad čudodelni mladenič - najbrž zaradi tvoje vsiljivosti, da bi končno videli velikega učenika!
6 Moje mnenje o tem je: mladenič ima gotovo na grbi še prepoved svojega učenika, zaradi katere nam ga iz kakršnega koli razloga ne sme izdati pred časom; zdaj pa si se ga ostro lotil zaradi tega in on se je izmuznil iz zanke tako, da nam je vsem obrnil hrbet, ker si ga nekoliko preveč nadlegoval. Zato menim, da vendarle ostanimo in videli bomo, ali se ne bi mogli kako seznaniti z velikim učenikom!
7 Seveda nam je tu čudno pri srcu, ko se po eni strani počutimo skoraj tako, kot da bi bili resnično med samimi bogovi, po drugi strani pa je spet videti, da se vse dogaja povsem naravno-človeško! O kakšnem postu pred sabatom tu seveda ni govora; saj so vendar večina navzočih sami Rimljani in Grki. Prav tako je videti tudi malo molitve; toda kar se tu govori je neredko natlačeno z nad salomonsko modrostjo. Skratka, tu je vse skupaj tako čudno pomešano; smo med ljudmi, ki se zdijo od Boga poklicani za to, da tesneje zbližajo nebesa in svet, da bi sčasoma ljudem te zemlje pripravili novo polje za razvoj njihovih duhovnih sil in materialnih, ki so za to potrebne! Zato se kljub vsej mladeničevi grobosti ne morem jeziti nanj; pogosto tak udarec v rebra sploh ni slab, ker po njem pogosto pridemo do spoznanja hitreje kot s stotimi pohlevnimi nauki.«
8 Vpraša **Suetal** nekoliko zamišljen: »Kako to misliš in razumeš?«
9 Reče **Ribar**: »To boš zdaj povsem odkrito slišal od mene!«

76. Ribarjeva slutnja o Gospodovi navzočnosti

1 (**Ribar**): »Glej, mladenič nas po mojem mnenju ni povsem brez (vzroka) imenoval gluhe, slepe in neumne; tudi osel, ki ga je prej postavil ob našo stran, nam je v dejanju pravzaprav povedal isto!
2 Glej, čedalje bolj se mi zdi in zdaj prav posebej, da je ravno tisti nadvse prijazni Grk veliki Nazarečan! Zmeraj sem ga opazoval in na njem mi že toliko stvari vzbuja pozornost, da ne morem niti trenutka več dvomiti, da je to on! Vsi samo k njemu obračajo oko, uho in srce; mogočni in drugače tako neizprosno ponosni vrhovni namestnik ga dobesedno obožuje; mladenič samo na njegov mig stori vse, in njegov ukaz in njegov govor sta jasna in polna modrosti! Poleg tega sem opazil, kako je vrhovnemu namestniku naštel tudi naravna sredstva proti preveliki pohotnosti mladih žensk; glej, to vendar lahko stori samo zdravnik! Poleg tega je bilo treba njegov nauk, ki ga je povedal, pri priči zapisati, in to na najbolj čudežni način na svetu! Vse to lepo seštej, pa

boš sam spoznal, da moram imeti prav, in mladenič tudi, zato nas je imel za gluhe, slepe in neumne! - Kaj meniš o tem, in kaj menite glede tega vi vsi?«
3 Reče **Suetal**: »Veš, da moraš najbrž res imeti prav; kajti tudi meni se zdaj začenja svetlikati o tem! Če pa je tako, tedaj nama mladenič resnično ni storil krivice; zakaj tedaj sva bila res tako slepa, da od samih dreves nisva odkrila gozda! Toda počakaj, Grka bom odslej nadvse ostro opazoval, in takoj se bo pokazalo, koliko bi ti res lahko imel prav!«
4 Odslej Me **Suetal** opazuje z veliko pozornostjo, poleg tega pa tudi obnašanje vseh drugih gostov in čez nekaj časa reče Ribarju: »Brat, zelo prav imaš; prav gotovo bo on! Kajti iz vseh obrazov se povsem jasno vidi, da ga prav gotovo častijo kot predstojnika vse velike družbe in brez njegovega soglasja niti vrhovni namestnik ne upa ničesar storiti! Bi ta domnevni Grk mogel biti res samo najtesnejši in najmodrejši prijatelj velikega učenika, kar je končno tudi nam zatrjeval, in bi mu zaradi tega posvečali največjo pozornost!? Če se nam prej ne bi predstavil za samo njegovega najtesnejšega prijatelja, bi ga že zdavnaj pozdravil kot velikega učenika! Bilo pa bi vendarle čudno od nas, če bi vrlega moža imeli za nekaj drugega kot le za to, za kar se nam je sam predstavil; saj vendar ne bi bilo prav, da bi za tega od Božjega duha tako prevzetega moža mislili, da se gre skrivalnice z nami, povsem nenevarnimi Judi!?«
5 Reče **Ribar**: »Tu pa jaz mislim spet povsem drugače, kajti s tem, da se nam je predstavil kot najtesnejši prijatelj velikega učenika, se nam nikakor ni zlagal, četudi je sam bil resnični učenik; glej, vsakdo pozna samega sebe gotovo najbolje in je zato tudi najtesnejši in gotovo najboljši prijatelj samega sebe! Če nekdo v veselem razpoloženju izreče nekaj takega o samem sebi, gotovo ni sledu o kakšni neresnici; poleg tega lahko ima tak najmodrejši mož pač še kakšen skrit razlog, zakaj se nekaterim ljudem ne da spoznati na prvi pogled, in pozneje bomo to gotovo odkrili. Poglej samo modrega Mataela, kako je ganjen do solz skoraj zmeraj, ko Grka le pogleda! Brat, to ima gotovo svoj dober in zelo pomenljiv vzrok!
6 Tako se mi zdi, da tudi velika ljubezen, ki jo sicer nadvse duhovna deklica izkazuje temu Grku, govori bolj za mojo trditev kot proti njej. Poglej vendar res nebeško lepoto našega mladega čudodelnika! Menim, da bi se moralo vanj na enem kraju na smrt zaljubiti tisoč krat tisoč žensk!? In vendar ga deklica komaj opazi, čeprav je kot mladenič tisočkrat lepši od deklice; toda Grku bi najraje stopila naravnost v srce! Povem ti, brat, to tudi ni - brez! Ta deklica mora torej imeti povsem drug razlog, zaradi katerega je tako zaljubljena v domnevnega Grka; pri natančnejšem opazovanju se mi zdi, kot da bi bila deklica zaljubljena v božansko v njem in se sploh ne bi ozirala na njegovo telo! Le poglej ji v oko, ki žari bolj od nekakšnega spoštovanja kot pa od kakšne čutne ljubezni, in zlahka boš opazil, da ni v deklici niti sledu kakšne čutne ljubezni!«

7 Reče **Suetal**: »Brat, resnično ne nosiš zaman svojega imena; kajti ribič mora imeti ostro oko! Zdaj vidim že tisoč stvari, ki jih prej sploh nisem opazil, in vse potrjujejo tvojo trditev. Zdaj pa opažam nekaj tudi na našem mladeniču! Domnevni Grk, ki je čedalje zanesljiveje veliki učenik, ga je nekajkrat poslal v hišo; nisem ga pa videl, kako je šel, temveč - bil je tam in tu! Njegova hoja je kot pisanje: kjer hoče biti, tam že tudi je! Brat, to se mi tudi ne zdi povsem prav! Če ne bi zmeraj storil samo tisto, kar mu nekako ukaže domnevni Grk, bi skoraj imel za učenika njega samega; toda ker zmeraj stori samo to, kar mu naroči domnevni Grk, ga moramo vendarle imeti samo za služabnika, ne pa za gospodarja! Je pa nadvse nenavadno, kako daleč je ta mladenič napredoval v čisto božanski magiji!«
8 Reče **Ribar**: »Kar si zdaj opazil na mladeniču, mi je že prej na njem vzbudilo veliko pozornost; toda, kot veš, sem sam pri sebi tudi prej, ko je pojedel svojih osem rib, opazil nekaj nenavadnega, da pravzaprav ni nobene ribe pojedel z usti, tako kot mi; ribo je samo prinesel do ust, - in ni je bilo več! Riba je izginila s kožo in kostmi, prav tako je jedel kruh in pil vino; vse je izginilo v trenutku, ko je prinesel do ustnic! Meni je ob njem postalo prav srhljivo! Resnično, povsem neopaženo sem se nekajkrat ozrl pod mizo po njegovih nogah; toda te so bile vselej tako čiste in nebeško lepe, da tako čistih in lepih nog še v svojem življenju nikoli nisem videl pri nobenem dekletu, kaj šele pri mladeniču! To me je spet pomirilo, in če mi ne bi bilo nerodno, bi lahko njegove čudovito mikavne prelepe noge s preblaženo naslado ogledoval in občudoval neprenehoma celo večnost! Resnično, če bi zdaj prišel angel iz nebes, ne bi mogel imeti še lepših nog!«
9 Reče **Suetal**: »Glej, to je spet nekaj, česar nisem opazil; toda če presojamo po njegovi siceršnji čudoviti lepoti, bi že skoraj morali začeti soditi, da je nekakšno višje duhovno bitje, - kajti zdi se, da so njegovi nenavadni čudeži glasno vpijoče priče za to! Toda tu se nam spet postavi po robu okoliščina, da nam je bil predstavljen samo kot najmlajši učenec velikega učenika, ki je v božanski magiji že toliko napredoval; ta izjava pa seveda pomeni toliko kot: Če že ta najmlajši toliko zmore, kaj vse bodo zmogli šele starejši učenci!? Pri takšni povsem naravni domnevi pa sama od sebe odpade misel, da je mladenič višje bitje; kajti če bi to kljub temu bil, tedaj se nam je prej domnevni veliki učenik očitno zlagal, in kaj takega o takšnem možu vendarle ne moremo domnevati! - Kaj meniš o tem?«
10 Reče **Ribar**: »Ja, najbrž bo tako; toda v tej sferi se zdi, da stari Izidin vozel[2] pred našimi očmi še ni razvezan! Če pa bi veliki učenik morda vendarle bil to, kar je prej o njem izpovedal Matael, tedaj bi mogel tudi nebeški angel biti njegov učenec! - Imam prav ali ne?«

[2] Izidin vozel v egiptovski mitologiji simbol večnosti in vezi, ki človeka vežejo na minljivo posvetno življenje in jih je treba razvezati, če se naj doseže nesmrtnost (Prim.: Slovar simbolov, geslo: Ank), op. prev.

77. Kako se Bog pusti spoznati

1 Reče **Suetal**: »Ja, ja, tako bi lahko razložili to zadevo! Samo z izrazom 'najmlajši' ni tako preprosto; kajti angel, ki je preživel pol večnosti, vendar ne more biti v primerjavi z ljudmi te zemlje najmlajši učenec!? Takšen angel je bil gotovo seznanjen z nebeško magijo veliko prej, preden je na nebu zasijalo sonce?! - Kaj meniš glede tega?«
2 Reče **Ribar**: »To je seveda kavelj, na katerem lahko obvisim tudi jaz; toda kljub temu sem se zdaj nečesa spomnil: glej, tega mladeniča nam je predstavil kot svojega najmlajšega učenca samo z ozirom na ta čas, zaradi tega, ker je ta mladenič, oblečen v zemeljsko lupino, morda šele nekaj dni v družbi ljudi!«
3 Reče **Suetal**: Ja, če bi bilo to mogoče, bi seveda spet imel prav; toda veš, sprejeti nekaj takega je vendarle nekoliko tvegano! Ali to ali Mojzes; oboje v teh okoliščinah ne more obstati drugo poleg drugega!«
4 Reče **Ribar**: »Tega ne uvidim! Saj je bil angel, kot se še danes pripoveduje od ust do ust, sedem let Tobijev vodnik; zakaj ne bi mogel ta nekaj dni vzdržati na zemlji!? Ta zemlja je vendar prav tako Božje delo kot je to on sam!«
5 Reče **Suetal**: »Ja, ja, če je to resnica in če ima tudi Matael prav, tedaj je, zemeljsko vzeto, ta mladenič vsekakor lahko najmlajši učenec večno velikega učenika! Njegova postava in dejanja nesporno spričujejo višje bitje iz nebes; če pa to bitje samo o sebi izjavi, da je najmlajši učenec velikega učenika iz Nazareta, tedaj mora ta učenik po svojem duhu biti očitno Gospod nad vsemi nebesi. Če pa je to, tedaj nastane za nas veliko vprašanje, kaj moremo storiti in kaj bomo storili pred obličjem telesno navzočega Najvišjega in Vsemogočnega! Kajti to res ne bi bila malenkost!«
6 Reče **Ribar**: »Vsekakor; ali pa bi mogli ravnati drugače, ko bi bilo, kakor se mi čedalje bolj nedvomno zdi, res tako? Glej, Bog je svoboden in dela, kar hoče in smrtniki Ga ne moremo omejevati! Če bi prišel k nam kot sodnik, bi nam gotovo zelo slaba predla; toda k nam smrtnikom je prišel kot nadvse blag dobrotnik, da bi nas iz stare, že očaku Henohu oznanjene ljubezni, pritegnil bližje k Sebi, in v takšnih okoliščinah sploh ni strašen. Toda kot se mi zdi, lahko Njegovo navzočnost spozna samo ljubezen, ker je bila ljubezen zanesljivo edini motiv Njegovega prihoda semkaj. Z razumom in z vso našo visoko hvaljeno pametjo pa Ga nikakor ni mogoče spoznati.
7 In glej, zdaj mi marsikaj postaja bolj jasno! Domnevni Grk je prišel prej tako ljubeznivo k nam in nas povrh tega še vprašal, ali se ne bi hoteli seznaniti z velikim učenikom iz Nazareta; mi pa smo zaradi nekakšnega strahu to odločno zavrnili in Mu naštevali vsakovrstne ničeve razumske razloge. Bali smo se učenika, ker nam je že učenec pokazal, kako presneto plitki so bili naši razumski razlogi.
8 Doslej smo še vedno preračunavali z razumom in smo ugotovili zelo malo; in za precej krepko domnevo, ki postaja zdaj v naših srcih čedalje jasnejša, se lahko zahvalimo samo udarcu, ki nam ga je zadal modri mladenič, ko mu je

očitno zmanjkalo potrpežljivosti. Kajti, kot začenjam zdaj precej jasno opažati, nam je pred dolgim učenikovim govorom vendar precej jasno nakazal, da mora biti učenik prav tisti Grk in nihče drug! Toda naša prava svinjska pamet je še zmeraj zastirala oči naše duše s trojnim zagrinjalom in tako zaradi samih dreves nismo videli gozda.
9 Zdaj, ko smo zaradi krepkega udarca nekoliko vzljubili Grka, nam je to odvzelo kar nekaj zagrinjal izpred oči naše duše, in zato smo tudi začeli oblikovati svetle domneve. In zdaj menim, da vrzimo svoj razum čez krov v morje, zato pa sledimo samo čustvu svojega srca, tako bomo gotovo prej na cilju kot s svojim razumom, ki je bil človeku dan samo za to, za kar damo pri kuhanju kakšne jedi kuhalnico v lonec, namreč za mešanje jedi. Ko pa so jedi v loncu kuhane, kuhalnica ni več potrebna! - Kaj glede tega misliš ti in vi vsi?«
10 Reče, strmeč, **Suetal**: »Prijatelj, že vidim, da si čedalje bolj vnet za Grka. Tako je sicer tudi z menoj in glede tega sem povsem tvojega mnenja; toda z zavrnitvijo razuma zaenkrat še ne soglašam. Če ga zavržemo zaradi nekega čustva, ki vre v nas, kakšno prednost potem še imamo pred gozdnimi živalmi, ki so brez razuma in morajo zaradi tega slediti svojemu čustvenemu nagonu?
11 Glej, človeka pogosto premagajo najrazličnejša čustva; le kam bi prišel, če bi brez razuma takoj brezpogojno sledil svojim čustvom! Zato je po mojem mnenju predvsem potrebno razum kar se le da očistiti. Samo vodena z razsvetljenim razumom nam lahko naša boljša čustva postanejo resnični blagoslov.
12 Čustva v človeku so kakor mnogo kraki polip v morju, ki svoje krake neprestano izteguje po hrani; sicer pa v tej živali ni mogoče zaznati nobene druge inteligence.
13 Če bi človek zavrgel svoj razum, bi bil očitno podoben takšni živali; kajti samo surovi čustveni človek je bolj požrešen in sladostrasten kot vsaka druga žival. Samo omikan in očiščen razum uravnava in ureja človekova čustva, izloča slaba, ohrani samo dobra in čista in tako iz navideznega človeka naredi resničnega človeka.
14 Zato ti ni treba božanskega razuma vreči čez krov; kajti brez razuma nas obvlada vsak osel in vsak vol!«
15 Drugih deset tu povsem pritrdi Suetalu in vsi so njegovega mnenja; toda Ribar dvomeče skomizne z rameni, **Suetal** pa reče: »No, temu pa res ne moreš v ničemer nasprotovati?! Tu je moja izjava pred Bogom in pred vsem svetom tako trdna kot gora Sinaj, na kateri je Mojzes prejel zakone za ljudstvo, močno obdarjeno z razumom!«

78. Razum in čustvo

1 Čez nekaj časa reče **Ribar**: »Prijatelj, temu, kar si povedal, bi se dalo še v marsičem nasprotovati! Toda ker si še zelo močan junak razuma, bi me znal takoj spet zavrniti. V tosvetnem oziru ti nikakor ne nasprotujem, in

oblikovanje posvetnega človeka mora biti takšno, kot si zdaj povedal. To oblikovanje pa mora biti zmeraj nujni predhodnik poznejšega višjega oblikovanja duha; ne sme pa biti ultimum oblikovanja in ob vsej še tako rafinirani prefinjenosti tudi ne more nikoli postati.
2 Kajti če nam je bil dan razum kot prvotni regulator naših čustev za njihovo kar največje poplemenitenje, pa mora potem v tako dozorelih čustvih biti nekaj analogno podobnega kot v dozorelem sadežu na drevesu. Da je sadež lahko dozorel, je bila seveda potrebna sončna svetloba in toplota in prav tako tu in tam dež, ki povečuje rodovitnost. Ko pa je sadež dozorel, ga vzamemo z drevesa in shranimo v dobri shrambi, da sam iz sebe še bolj dozori in postane okusnejši; če pa boš zrel sadež pustil še naprej na drevesu, s tem ne le da ne bo ničesar pridobil, marveč bo popolnoma propadel!
3 In tako je tudi s človekovimi čustvi. Ko so dosegla določeno zrelost, jih je treba rešiti zunanje nege razuma in jih pripraviti do višje življenjske zrelosti iz samih sebe, sicer je bilo vse predhodno zorenje čustev povsem zaman. Zato sem tudi rekel, da bi morali, ker z razumom ne moremo doseči ničesar več, ta zunanji razum vreči čez krov in se za nadaljnje vodenje življenja poslej prepustiti svojim dozorelim čustvom!«
4 Reče **Suetal**: »Brat, vate je moral od nekod prodreti božanski dih! Saj te vendar poznam; to ni tvoja govorica! Saj že povsem prehajaš v Mataelovo modrost! Ja, glej, tu ti sploh ne morem več ugovarjati; skoz in skoz čutim, da imaš zares popolnoma prav in govoriš resnico! Jaz sicer še nisem tako daleč, čutim pa, da zdaj tudi sam napredujem.«
5 Zdaj pa tudi ostalih deset pove, da začenjajo pri sebi čutiti isto.
6 Po teh pogovorih se **Rafael** vrne k dvanajsterim, s svojo roko oba, Suetala in Ribarja, pohvalno potreplja po ramenih in reče: »Tako, tako je prav, prijatelja; tako sta mi bolj všeč kot prej z vajinim garjavim razumom in zdaj vama lahko povem, da sta na povsem pravi poti!«
7 Po teh Rafaelovih besedah **Ribar** vstane, objame Rafaela z vso močjo svoje ljubezni, ga pritisne na svoje srce in z veliko ganjenostjo reče: »O nebesa in ti, moj nebeški! Zakaj te nisem mogel že prej ljubiti z vsem žarom svojega življenja!?« - Odkar si je Ribar natančneje ogledal angelove noge, roke in oči, se je pri priči na smrt zaljubil vanj.
8 **Rafael** pa reče: »Prijatelj, ta ljubezen je sicer boljša kot sploh nobena; kljub temu pa ne velja na področju duše in njenega najbolj notranjega življenja. Na meni ljubiš samo obliko, ki je zdaj moja naravna in najbolj zunanja zunanjost; ljubezen pa je pravzaprav najbolj notranje v človeku in se ne sme nikoli navezati na nekaj najbolj zunanjega; kajti s tem najbolj notranje kmalu postane najbolj zunanje in s tem podoba pekla. S tem se sprevrže Božja ureditev življenja, duh duše, ki je ljubezen, se obrne navzven, to pa povzroči, da mora shirati tako, kot shira nedonošenček, ki ga je nasilni udarec od zunaj veliko pred časom splavil iz materinega telesa.

9 Ne sme te torej vezati moja zunanja postava, temveč samo resnica, ki jo slišiš iz mojih ust. Ta ti bo ostala in te vsepovsod osvobajala in te v tvoji duši resnično osrečila; moja začasna zunanja postava pa naj ti služi samo za dokaz, da vidiš, kako lepa je popolna resnica povezana z ljubeznijo v vsej njeni čistosti! - Razumeš to?«
10 Reče **Ribar**, ki se odmakne od predmeta svojega silnega objema: »Seveda razumem; toda ob pogledu nate postane naš človeški razum resnično kot gora težko breme!«
11 Reče nato **Suetal** Rafaelu: »To je že staro zlo pri mojem prijatelju Ribarju. Lepe postave, naj si bodo moške ali ženske, ne more prenesti, ne da bi postal strasten; mene pa to sploh ne gane. Tudi meni je seveda lepa postava bolj všeč kot grda, strasten pa zaradi tega ne postanem nikoli! Zato so doslej tudi vse še tako lepe ženske in dekleta imele popoln mir pred menoj!«
12 Reče **Rafael**: »To pa ni nikakršna tvoja zasluga, temveč si po naravi takšen! Kajti slepec ne more imeti nobene zasluge za to, da ga ne premami kakšna lepota sveta, in gluhemu se ne šteje v krepost, če ne posluša opravljivcev. Toda ljudi kot ti je v njihovi duši veliko težje prebuditi kot tiste, katerih čud je na začetku duhovnega razvoja bolj odprta kot kakšna druga na koncu.
13 Glej, pri Ribarju je duh, četudi še neprečiščen, že izlit skozi njegovo meso, zato ga kaj lepega in na svoj način popolnega tudi takoj pritegne, ker mora vsa zunanja lepota v sebi očitno imeti nekakšen duhovno popolnejši temelj; in tako je določena zunanja zaljubljenost v lep predmet sicer tiho, pa vendarle duhovno medsebojno spoznavanje in ogrevanje. Samo ne prej, dokler ni zaupana dobremu vodenju, ki jo tako rekoč usmeri nazaj k resničnemu življenjskemu temelju, kar ni ravno težko delo, saj je resnični življenjski duh, ki se razodeva po ljubezni, pravo inteligentno bitje v človeku in zato zlahka dojame in dejavno razume vse, kar ustreza njegovi naravi in redu.«

79. Vzrok različnosti človeških talentov

1 (**Rafael**): »Tako imenovana zunanja zaljubljenost v lep predmet zato sama na sebi nikakor ni greh, lahko pa postane greh - to pomeni napaka v življenjskem redu, če neusmerjena ostaja čedalje bolj priklenjena na zunanje oblike, ker se potem takšen duh seveda težje loči od lepe zunanjosti in se vrne v svoj red.
2 V takšnih primerih Gospod dopušča vsakovrstne boleče opomine in celo bičanja, zaradi katerih se tako zablodeli duh sčasoma vendarle vrne v stari red in zapusti vse zunanje, kar je bolj žlahtnega, preobrne v svoj red in tako to resnično oživi.
3 Zato je velika razlika med ljudmi tvoje vrste in ljudmi Ribarjeve vrste. Za dosego česar se ti lahko trudiš več let, lahko človek kot Ribar doseže v nekaj dneh, pogosto celo v nekaj urah, če dobi pravo vodstvo in sam to resnično želi. Razumeš to?«

4 Reče **Suetal**, nekoliko zlovoljno: »Ja, seveda razumem, po drugi strani pa ne uvidim razloga, zakaj Stvarnik postavlja na svet enega človeka tako zrelega in duhovno sprejemljivega, drugega pa spet tako topega kot kos lesa!«
5 Reče **angel**: »Ja, moj ljubi, če začenjaš tako vpraševati, še dolgo ne bova končala; kajti tvoj duh tiči še pregloboko pod kožo tvojega mesa, medtem ko je Ribarjev duh prodrl že daleč preko njegove kože in zato je z njim lahko govoriti. Prav tako bi lahko vprašal, zakaj je Bog na zemlji ustvaril toliko kamenja in zakaj ne same rahle, rodovitne zemlje, zakaj toliko vode, na katere prostrani gladini ni mogoče urediti polj in zasaditi vinogradov, zakaj toliko trnja in toliko vrst osata, na katerih resnično ne rastejo grozdje in fige. Toda povem ti, da je vse to v največji meri potrebno in da eno brez drugega ne bi moglo obstajati; da bi lahko tebi samo na kratko in površno naštel vse modre razloge za to, bi potreboval več tisočletij, medtem ko lahko prebujen in zrel duh v nekaj trenutkih popolnoma spozna vse to neskončno mnoštvo, če se za to zanima. Ker pa ima popolnejši duh pred seboj višje in boljše življenjske zadeve kot raziskovanje vzrokov za obstoj kamnov, vode, trnja in osata, zato to prav rad prepušča najmodrejši skrbi Gospoda neskončnosti.«
6 Reče **Suetal**: »Če pa je tako, potem tudi ni moja krivda, če sem bolj počasne pameti kot Ribar, ki, kolikor vem, kljub svojemu bolj odprtemu duhu nebeške modrosti še zdaleč ni zajel z veliko žlico !«
7 Reče **Rafael**: »Ljudje kot ti morajo imeti oster razum, da ima njihova veliko bolj topa duša odprto pot do svojega duha, ki je seveda veliko daljša in bolj jamasta od tiste, ki jo morajo prehoditi duhovi ljubezni; kajti duh ljubezni ima v sebi in pred seboj kot že odprt življenjski element tisto, kar lahko bolj topa duša s pomočjo pravilne uporabe svojih ostrih zunanjih čutov doseže šele per longum et latum[1].
8 Glej, koliko truda te bo še stalo, dokler ne boš dosegel ljubezni! Ribar pa je že ves ljubezen. To je treba samo še nekoliko uravnati in urediti, pa bo povsem dovršen; ti pa moraš šele po svojem počasnem razumu priti do ljubezni, da jo boš posedoval, saj je brez tega ni mogoče uravnavati in urejati! - Razumeš to?«
9 Reče **Suetal**: »Če je tako, tedaj je Bog vendar krivičen in zelo pristranski!«
10 Reče **angel**: »V nekem oziru vsekakor, seveda pa samo, če gledamo z vidika kratkovidnega človeškega razuma; če gradiš hišo, zakaj koplješ temelj in potem položiš vanj največje, najtežje in najtrše kamne?
11 Le kaj so ti pred tem storili ti kamni, da si jih najprej položil v mračni jarek in povrh tega položil na njihov hrbet vse breme? Kaj nisi imel nobenega usmiljenja z ubogimi kamni? In kakšen pritisk morajo vzdržati kamni pod neznanskim bremenom gore?
12 Ali se ti ne smilijo korenine drevesa, ker morajo zmeraj tičati v temnih, trhlih tleh zemlje, medtem ko se njegove veje ponosno bohotijo v zračnem etru in v vse poživljajoči svetlobi?

[1] Po dolgem in širokem; zamudno

13 Glej, ali niso vse to same ‘krivice’ že v najnižjih plasteh ustvarjenega življenja?! Kako je mogel tako moder Bog tu kot stvarnik ravnati tako ravnodušno in brezčutno in v nasprotju z vsem zdravim razumom?
14 Prav tako bi se lahko tudi tvoje noge pritoževale zoper roke in govorile: ‘Zakaj smo ravno me, ki smo prav tako kot ve meso in kri, obsojene, da vas nosimo naokrog, medtem ko se lahko ve brez truda veselo premikate v svobodnem zraku?«
15 In tako bi se lahko še mnogo drugih telesnih udov na videz upravičeno pritoževalo zoper glavo; toda kdo ne bi v trenutku uvidel neumnosti takšne pritožbe?
16 Glej, enako je Gospod tudi ljudi te zemlje obdaril z različnimi sposobnostmi, nekatere z večjimi in nekatere z manjšimi; toda nikomur niso vrata v veliki tempelj dovršitve zaprta, temveč je vsakemu dana pot in tako se nihče ne more pritoževati in reči: ‘Gospod, zakaj tudi meni nisi dal talentov, ki jih je v polni meri deležen moj brat?!’ Tedaj bi mu Gospod rekel: ‘Če čutiš kakšno pomanjkanje, pojdi k svojemu bratu in on ti bo pomagal! Če bi dal vsem ljudem povsem enako, tedaj ne bi bil v primerjavi z drugim noben prikrajšan, brat ne bi nikoli potreboval brata! Kaj naj bi potem v človeku prebudilo in okrepilo ljubezen do bližnjega, ki vse oživlja?’
17 Kaj pa bi bil človek brez ljubezni do bližnjega, in kako bi brez nje šele našel čisto ljubezen do Boga, brez katere si večnega življenja duše ne moremo niti zamisliti?!
18 Glej, da bi pa človek lahko služil drugemu in si s tem pridobil njegovo ljubezen, mora vendar moči nekaj, česar drugi ne zmore tako zlahka, ker mu za to manjkajo potrebni talenti; s tem pa postane človek potreben drugemu človeku, nujno medsebojno služenje pa najprej prebudi ljubezen in jo z dobroto medsebojnih uslug čedalje bolj krepi.
19 V sili ljubezni do bližnjega pa je zmeraj najgloblje razodetje čiste, božanske ljubezni, v njej pa je večno življenje.
20 Če pa lahko zdaj sam o sebi trdiš, da te prav nič ne more vzpodbuditi h kakršnikoli ljubezni, niti lepa postava niti kakšno odlično dobro delo, bi jaz sam rad izvedel od tebe, s kakšnim tretjim meni povsem neznanim sredstvom lahko človek v svojem srcu obudi ljubezen in s čim jo lahko krepi vse do razodetja božanske, najčistejše ljubezni v srcu!?
21 Kjer pa se ta ne razodeva v besedi ali v dejanju, tam je gotovo tudi večno življenje duše po smrti telesa videti zelo mračno in žalostno!
22 Skratka, če v tvojem srcu še vladajo kakšni dvomi o nadaljevanju življenja duše po smrti telesa, tedaj se življenje v tebi še ni razodelo; česar pa človek nima, o tem zmeraj dvomi, ali bo sploh kdaj imel, čeprav bi rad imel. Ko pa si po razodetju čiste, božanske ljubezni v svojem srcu našel večno življenje duše kot izgubljen groš, tedaj tudi ne boš več dvomil o popolni posesti tega, kar v vsej resnici in resničnosti poseduješ!

23 Toda to je mogoče doseči samo po ljubezni do bližnjega; in zato je Ribar veliko bližje resničnemu cilju življenja kot ti, ki si svoje možgane razsvetlil z naravno svetlobo tega sveta, zato pa si pustil svoje srce, da brez ognja in svetlobe tava sem ter tja kot divjad v mračni goščavi evropskih močvirskih gozdov!
24 Zato ti svetujem, da upoštevaš to, kar sem ti zdaj povedal, sicer boš z vsem svojim razumom hodil v prazno in zlati sad na tvojem drevesu življenja bodo že veliko pred zrelostjo razjedli črvi; in ti črvi so dvom, ki bo nazadnje prežrl vse tvoje možgane in iz tvojega sadu življenja bo nastala smrdeča mrhovina, ki bo služila pticam roparicam za odurno žretje! - Si me razumel?!«

80. Razumski človek išče ljubezen

1 Reče **Suetal**: »Razumel že, toda bilo bi mi skoraj ljubše, če te ne bi razumel! Le kako se lahko prisilim k ljubezni, če sem po naravi skoraj povsem nesposoben zanjo? Poznam samo pritrjevanje svojega razuma ob pojavih in dejanjih; toda ljubezen v srcu mi je tuja! Povej mi vendar, kako v človeku nastane, - ali po čem človek spozna, da se je v njegovem srcu prebudila - ljubezen? Saj mora vendar biti kakšno znamenje v človekovem življenju, po katerem jo zazna, sicer mu je vsa ljubezen zaman; morda jo lahko ima v vsej polnosti, vendar ne ve, da se takšna poteza njegovega življenja imenuje 'ljubezen'. Kaj mu potem pomaga in vsa ljubezen in čemu služi!?«
2 Reče **Rafael**: »Ali se še spomniš tako daleč nazaj, ko si bil še otrok? Kaj si tedaj čutil do svojih staršev, ki so te zelo ljubili in te kot svojega ljubljenca zasipali z vsakovrstnimi dobrimi deli?«
3 Reče **Suetal**: »Dolgo je že tega; vendar se še lahko spomnim marsikaterega dogodka, ko sem bil res tako ganjen, da so mi zaradi tega prišle solze v oči. Ali je bilo morda to otroško čustvo ljubezen?«
4 Reče **Rafael**: »Ja, ja, to je ljubezen; komur ta manjka, temu nazadnje manjka vse, kar spada k življenju in takšen človek je potem samo stroj svojih naravno razsvetljenih možganov in komaj kaj ve o bistvu svoje lastne duše!
5 Zato se mora otroška ljubezen spet prebuditi v srcu vsakega, ki ti je podoben, sicer je zgolj razumskega človeka nemogoče uvesti v notranje kraljestvo življenja.
6 Kaj ti koristi, če s svojim razumom razumeš vse, ob tem pa vendarle ne moreš razumeti svojega lastnega življenja in videti, kakšno je, kako se oblikuje in razvija?!
7 Kaj koristi vrtnarju, če občuduje bujno rast vsakovrstnih žlahtnih rastlin v tujem vrtu, ob tem pa svojega vrta ne obdela in pusti, da se v njem po mili volji bohoti samo plevel?! Obdelaj gredice svojega vrta, očisti jih plevela, pognoji jih s pravim gnojilom in posej s semeni žlahtnih rastlin, da boš lahko ob pravem času imel tudi pravo veselje ob bujni rasti žlahtnih rastlin svojega

lastnega vrta! - Toda zdaj nič več o tem; veliki učenik bo zdaj naredil nekaj novega, in zdaj je treba imeti srce in glavo na pravem kraju!«
8 Reče **Ribar**: »Toda povej nam, nebeški, ali se ne bi morali prej podati k učeniku in se Mu zahvaliti za vse dobrote, ki smo jih samo po Njegovi veliki dobroti in milosti prejeli tu za telesno in duhovno uživanje!«
9 Reče **Rafael**: »On gleda samo na srce; če je to v redu, potem je vse v redu. Ko pa bo videl, da ste zreli, tedaj vas bo že poklical in vam dal primerno naročilo, kaj delajte v prihodnje.
10 Toda zdaj je treba biti v srcu, v vsem bitju pripravljen; kajti če On nekaj stori, to ne velja samo za nas tukaj na tem kraju, prav tako tudi ne za to deželo ali za vso to širno zemljo, marveč velja obenem za vso neskončnost in večnost! Zato je treba vse razumeti v njegovi največji globini! To pač razumite in upoštevajte! Zakaj vsaka beseda iz ust, ki jih premika večni Božji duh in vsako dejanje, ki ji sledi, ima zmeraj neskončen učinek! - Zdaj pa moram za nekaj časa spet zapustiti vašo družbo in se podrediti volji velikega učenika.«
11 Nato angel zapusti družbo dvanajsterih in spet odide k svojemu Jozuetu, ki se je imel že marsikaj pogovoriti z njim; veliko govorov od vseh strani je Jozueta nekoliko zmedlo in Rafael je imel zdaj veliko dela, da je svojemu učencu vse razložil.

81. Gospod naznani sončni mrk

1 **Jaz** pa sem rekel: »Prijatelji, naše telesno in duhovno kosilo je tokrat trajalo dobre štiri ure in zato je čas, da vstanemo od mize! Poglejmo na morje, ali se tam ne dogaja kaj takega, kar je vredno naše pozornosti!
2 Obenem vas vse opozarjam na to, da bomo čez pol ure doživeli popoln sončni mrk. Samo, to naj vas prav nič ne moti; takšen mrk nastane namreč povsem naravno!
3 Luna, ki lebdi od večera (zahoda) sem na višini 98000 ur hoda od zemlje, bo kot masivno neprozorno telo prišla naravnost pred sonce in s tem preprečila, da bi sončna svetloba obsijala ta del zemlje; popolni mrk bo trajal samo nekaj trenutkov; nato se bo nad robom lune takoj spet pokazalo sonce in potem bo na zemlji postajalo čedalje svetleje. Med popolnim mrkom pa boste lahko videli lepa zimska ozvezdja, ki jih sicer ne moremo poleti nikoli videti.
4 To vam povem, da bi vam odvzel ves neumni strah pred takšnimi pojavi in da bi vam pokazal popolno naravnost teh pojavov; zato se nikar ne bojte, ko bo nastopil ta pojav!
5 Toda istočasno bomo odkrili na odprtem morju tri trgovske ladje; te moramo spraviti do kopna pred nastopom tega pojava, ker bi sicer hudo praznoverje ladijske hlapce prisililo, da bi izredno lepo in krepostno hčer poštenega Grka skupaj z njenim očetom, ki jo spremlja, vrgli v morje.
6 Oba potujeta v Jeruzalem, da bi videla tempelj in se pri viru seznanila z judovskim naukom in v ta namen vozita na treh ladjah s seboj mnogo velikih

zakladov, ki bi potem kot dober plen padli v roparske roke hudobnih grških ladijskih hlapcev.
7 Zato ne smemo izgubljati časa; kajti nebesna telesa po svojih zakonih nezmotno in nezadržno nadaljujejo zaznamovano pot. Če bi jih v njihovem teku ovirali, bi s tem prizadejali zemlji največjo škodo, ki je ne bi popravilo celo tisočletje; če pa bodo tri ladje nekoliko čudežno hitro priplule do obale, to nikomur ne bo škodovalo, marveč lahko prinese za številne reveže te pokrajine prav velik naravni in duhovni dobiček. Zato le hitro na delo!«
8 Zdaj vsi pohitijo na obalo in se tam postavijo v daleč raztegnjeno vrsto. Jaz pa imam pri tem tudi svoje težave; kajti Cirenij s svojim spremstvom, Mojih dvanajst učencev in nekateri, ki so nas že dolgo spremljali - kakšnih šestdeset po številu - trideset mladih farizejev in levitov pod vodstvom njihovih govornikov Hebrama in Riza, peterica pod vodstvom modrega Mataela in dvanajsteri pod vodstvom njihovih Suetala, Ribarja in Baela se vsi drenjajo okrog Mene in vsi bi bili radi povsem v Moji bližini, medtem ko so Ebal z Jaro in Rafael z Jozuetom tako in tako povsem tesno ob Meni in Jara celo sploh ne izpusti več Moje suknje. Stari Marko s svojo ženo in otroki bi tudi rad bil v Moji neposredni bližini in tako je razumljiva prostorska stiska, v kateri se nahajam. Toda Rafael kmalu spravi vse v najboljši red, ko v trenutku razdeli vse goste na obali na udobna mesta, Jaz pa se s Cirenijem in starim Markom vkrcam na ladjo in plujem pred očmi številnih gostov tesno ob obali gor in dol, s čimer se tako gostje kot Moji učenci povsem strinjajo.
9 Toda zdaj se luna že močno približuje soncu in Jaz pokličem Rafaela rekoč: »Ti veš, kaj je zdaj potrebno, zato nobenega odlašanja več!«
10 In **Rafael**, pravzaprav zaradi gostov, reče: »Gospod, naenkrat ali postopno?«
11 Rečem **Jaz**: »Čez dvanajst trenutkov naenkrat!«
12 Tri ladje pa so bile tako daleč, da smo jih komaj lahko opazili; v ravni črti bi moglo biti kakšne štiri ure hoda.

82. Rafael kot pilot reši ogrožene Grke

1 Cirenij je zaman naprezal svoje oči; videti ni mogel nobene ladje. Prav tako slabo je šlo Marku; toda drugi zelo ostrih oči so opazili tri ladje, velike kot mušice, ki so plule po morju in so rekli: »Gospod! Ob dobrem vetru imajo še dobri dve uri do obale!«
2 Rečem **Jaz**: »Nikar ne skrbite za to; Moj mornar jih bo ob pravem času spravil do obale!«
3 Vpraša trideset mladih farizejev: »Kje in kdo je tisti, ki to zmore?«
4 Rečem **Jaz**: »Saj vendar poznate mladega mentorja (vzgojitelja) Cirenijevega posvojenega sina; to je on!«
5 Vprašajo boječe **trideseteri**: »Kje pa je pripravljena ladjica zanj?«
6 Zdaj reče **Rafael**: »Ne potrebujem je!« in v tem trenutku izgine. Vsi se prestrašijo ob misli, da je mladenič skočil v vodo in bo zdaj hitro kot ribe po

vodi švignil do ladij. Kajti mnogi še niso vedeli, da je Rafael pravzaprav angel in tako čist duh; mnogi so ga imeli za Jozuetovega mentorja, medtem ko je bil samo Jarin mentor. Toda ker se je tu več ukvarjal z Jozuetom kot z Jaro, je pri mnogih veljal za mladega Jozuetovega mentorja.
7 Preden pa so se vpraševalci lahko ozrli okrog, je bil tudi Rafael s tremi precej velikimi ladjami že ob obali in je stal na palubi tiste ladje, na kateri je bil pobožni Grk s svojo še bolj pobožno hčerko ves strmeč in poln strahu; prvič se mu je nedoumljivo hitri pristanek ob njemu povsem neznani obali zdel kot sanje, drugič pa ni vedel, kaj naj si misli o mladem mornarju in tudi ni mogel poročati o tem čudežnem pojavu; kajti sprememba je bila prehitra in ga je preveč čudežno presenetila.
8 Tudi ladijski hlapci so kot kipi strmeč stali ob svojih veslih in jih niso več upali poriniti v vodo. Po kratkem času najglobljega strmenja in čudenja je **Grk** z največjim spoštovanjem vprašal mladeniča: »Kdo si, mogočno bitje? Kdo ti je ukazal, da nas tako hitro spraviš k obali in zakaj?«
9 Reče **Rafael**: »Ne vprašuj, marveč poglej sonce, ki bo zdaj kmalu za nekaj trenutkov izgubilo svoj svetlobni sij! Če bi bil na odprtem morju, bi zlo praznoverje ladijskih hlapcev tebe in tvojo hčerko vrglo čez krov v morje, potem pa bi si med seboj razdelili zaklade, ki si jih vzel s seboj; to pa je vnaprej videl naš veliki, božanski učenik in zato ti je poslal mene, da bi te bliskovito rešil. Zdaj si že povsem varen, kljub temu pa se ti bodo še dogajale neprijetne reči in zato moram med to mračno katastrofo ostati pri tebi na ladji, sicer bi moral prestati še veliko zoprnosti od ladijskih hlapcev.«
10 Grk se ozre po soncu in v svojo in hčerino grozo opazi, da je od sonca ostal samo še ozek rob, vstane s svojega sedeža in glasno prekolne hudobnega zmaja, ki grozi, da bo požrl celo sonce.
11 Nekateri pogani iz Male Azije so imeli pobožni običaj, da so ob sončnem mrku izrekli mnogo najhujših kletev zoper hudobnega zmaja, da bi se tega prestrašil in spet izpljunil požrto sonce, da bi to še naprej svetilo. Toda starec še ni končal s svojimi kletvami, ko je luna povsem prekrila sonce.
12 Zdaj je nenadoma med ladijskimi hlapci nastalo divje tuljenje, toda tudi na obali med rimskimi vojaki in od strahu pobesneli ladijski hlapci so planili nad Grka in so ga hoteli s hčerko in Rafaelom vred vreči v morje; tem trem so namreč pripisali krivdo za to strašno šibo bogov in s tem so hoteli le-te potolažiti. Toda Rafael je dvignil vse ladijske hlapce z ladij in jih postavil na kopno; najhujšega pa je vrgel v morje in ta se je kot dober plavalec zelo namučil, da je precej daleč od ladij povsem izčrpan dosegel kopno.

83. Posledice sončnega mrka

1 Med to katastrofo se je sonce spet pojavilo na drugi strani lune in pri vseh navzočih je spet nastopila stara veselost; edino Cirenij in tudi Julij sta med popolnim mrkom ostala povsem mirna poleg Mene.

2 Celo Moji učenci so postali nekoliko nemirni, Jara in Jozue pa sta naglo skočila v mojo ob obali zasidrano ladjo in trepetala od strahu; toda njun strah je bil vendarle bolj posledica divjega tuljenja ladijskih hlapcev kot pa mrka. Kajti Jara in Jozue sta prav dobro vedela za vzrok sončnega mrka, toda na predivje tuljenje nista bila pripravljena in sta zato v velikem strahu skočila v Mojo ladjo in se tu stisnila kar se da tesno k Meni. Cirenij in Julij pa sta medtem uživala ob lepih podobah zimskih ozvezdij, ki jih poleti še nikoli nista videla.
3 Postopno je postajalo čedalje svetleje in v pretresene ljudi se je spet vrnila stara veselost, in ladijski hlapci so se spet vrnili k svojim trem ladjam in mladeniča prosili odpuščanja, ker so se ga prej tako trdo lotili.
4 Tudi Grka so prosili odpuščanja in ta (**Grk**) je rekel: »Kar vsakomur zapoveduje njegova vera, naj stori, če v sebi ne najde pametnejšega nasprotnega razloga; toda v prihodnje naj bo vaša vera jasnejša in potem boste uvideli, da visoki bogovi nikakor ne zahtevajo človeških žrtev iz naših rok, saj imajo sami v rokah nešteta sredstva, da si lahko s te zemlje po mili volji vzamejo sto tisoče ljudi.«
5 S tem poukom našega Grka so mornarji zadovoljni in obljubijo, da ob podobnih priložnostih ne bodo pozabili njegovega pouka. Nato ladijski hlapci vprašajo Grka, ali bo zdaj nadaljeval svoje potovanje, ali pa misli ostati tukaj.
6 **Grk** pa reče: »Ali ne vidite tega mogočnega mladeniča med nami?! On mi je izkazal dobroto in me rešil iz vašega slepega verskega besa; njemu dolgujem svoje življenje in življenje svoje edine, nadvse ljubljene hčerke. Edino on je zdaj moj zapovednik in kar bo rekel, to bom tudi storil; brez njegove besede in njegove volje pa se tudi v desetih letih ne bomo niti za las premaknili od tu!
7 Poleg tega mi moj notranji glas pravi, da sem na tem neuglednem kraju že zdaj našel več kot bi v vsem Jeruzalemu. Zato bom ostal tu. Zdaj bom govoril samo še z gospodarjem tega kraja, ali lahko ostanem tu. Če je to možno, bom pri priči izkrcal svoje tovorne živali in vse svoje zaklade, ki sem jih vzel s seboj, vi pa lahko potem s svojimi ladjami odjadrate.«
8 Med tem pogovorom pa že tudi pridemo Jaz, Cirenij, Julij, Marko, stari gospodar ter Jara in Jozue, na ladjo, na kateri je bil Grk in **Marko** ga takoj nagovori in reče: »Prijatelj! Vidiš, da poštenemu gostitelju nikoli ne manjka gostov. Glej, jaz sem gospodar tega kraja in v svoji majhni koči in pod svojimi šotori prenočujem vse te ljube goste, ki jih vidiš tu; Toda tudi zate je še prostor, če hočeš ostati tu!«
9 **Grk** prijazno reče: »Prijatelj, potrebujem samo štirikoten prostor trideset korakov v dolžino in deset v širino, kjer bodo moji služabniki takoj postavili moje tri dobre in dragocene šotore in tako sem že preskrbljen; jedi in pijače vozim s seboj v velikih količinah in imam veliko zlata in srebra, da si jih lahko kupim, če bi mi zmanjkalo tistih, kar sem jih vzel s seboj. Prav tako imam krmo za svoje tovorne živali in sem tako najbolje preskrbljen z vsem mogočim;

samo prostora, da vse to namestim, nimam in zato ga bom za nekaj časa najel. Koliko zahtevaš za omenjeno površino na dan?«
10 Reče zelo prijazno **Marko**: »Saj vem, da vi Grki zmeraj vse natančno zaračunate; toda pri nas Rimljanih in boljših Judih to ni v navadi. Tu lahko ostaneš, dokler hočeš in od tebe ne bomo zahtevali drugega kot tvoje resnično in iskreno prijateljstvo; če pa hočeš poleg tega storiti kaj dobrega kakšnemu revežu, ki zaide semkaj, je to brez vsakega računa prepuščeno tvoji presoji. Zato le razpakiraj in se počuti kot doma v svojem mestu; dokler hočeš ostati tu, ti je na razpolago ne le želeni kos zemlje, temveč vse moje ne ravno majhno posestvo in pri mojih mizah bo pogrnjeno tudi zate! - Povej, ali si s tem zadovoljen!«
11 Reče **Grk**: »Ja, prijatelj, ko tako govoriš, me vendar spravljaš v zadrego in jaz sem v veliki zadregi, ker ti tvojega velikega, nadvse nesebičnega prijateljstva ne morem z ničemer povrniti, tako da si komaj upam izkoristiti tvojo resnično velikodušnost!«
12 Reče **Marko**: »Prijatelj, tvoje prijateljstvo bo vendar vredno več kot vsi tvoji veliki zemeljski zakladi, ki jih voziš s seboj; jaz jih ne potrebujem, ker jih imam zdaj morda še več kot ti; seveda pa ne toliko materialnih pač pa predvsem duhovnih!«
13 Reče **Grk**: »Torej imaš že dolgo tisto, kar jaz in ta moja hči že dolgo zaman iščeva v vseh kotih zemlje?«
14 Reče **Marko**: »Česar ti ne morejo dati vsa zemlja in vse zvezde in sonce in luna, noben tempelj in noben orakelj, to boš našel tu na tem kraju. Zato le hitro razpakiraj, ker tu si na pravem kraju!«
15 Grk pri priči ukaže svojim štirinajstim služabnikom, naj se lotijo dela.

84. Bogovi in ljudje

1 **Jaz** pa rečem Grku: »Poslušaj, prijatelj Moj! Tvoji štirinajsteri služabniki so najbrž res pridni in spretni ljudje; toda ker imaš s seboj veliko stvari, bo štirinajst ljudi vendarle potrebovalo precej časa, dokler ne bodo vsega lepo uredili.
2 Glej, ta navidezni mladenič pa je eden Mojih številnih služabnikov in v trenutku opravi več kot vseh tvojih štirinajst služabnikov v celih sto letih; zato naj tvoji služabniki tokrat počivajo, ta Moj edini tukaj navzoči služabnik pa bo vse tvoje stvari v trenutku uredil po tvoji stari navadi tako, kot tvojih štirinajst služabnikov komaj v treh dneh!
3 Če hočeš, mu bom to ukazal!«
4 Reče **Grk**: »Prijatelj, če je kaj takega na zemlji mogoče, te prosim za to! Kajti moji služabniki so že itak zelo utrujeni od potovanja in bi zaradi tega zelo dolgo postavljali šotore in razpakirali stvari!«
5 Rečem **Jaz** Rafaelu: »Pokaži, kaj je čistemu duhu mogoče v najkrajšem trenutku!«

6 Tu se je Rafael globoko priklonil in rekel: Gospod, ukazal si in glej, že je vse v najlepšem redu!«
7 Nato rečem (**Jaz**) Grku: »No, prijatelj, vstani in poglej, ali je delo opravljeno tako kot si želel!«
8 Zdaj **Grk** vstane, trikrat tleskne z rokami nad glavo in nadvse začuden reče: »Ja, za voljo vseh bogov! Kaj pa je to?! Mladenič naju še vendar ni zapustil, moji šotori pa so že lepo postavljeni in vse je videti v najlepšem redu! Ne, ne, ne! To nikakor niso naravne reči! Zdaj moram samo še v šotore in pogledati, kako je urejeno tam!«
9 Nato zapusti ladjo in se v spremstvu nas in svoje hčere napoti v svoje šotore in v svoje največje začudenje najde res vse v najlepšem redu.
10 Zdaj pa je pri njem res konec. Kot bi ga zajela neke vrste občudovalna omedlevica, reče (**Grk**) po nekaj časa strmenja, ki se kar noče končati: »Ali sem prišel med največje egiptovske čarodeje ali med same bogove; kar sem doživel tukaj, je nezaslišano in se ni zgodilo, odkar človeštvo pomni! In ti, prijatelj, (se obrne k Meni) si videti učenik ali sam Zevs med temi mnogimi!? Meso te ni rodilo, kot tudi tega mladeniča ne; ti moraš biti rojen iz duha od vekomaj! O bogovi, o bogovi, kakšno moč morate imeti, da ste sposobni narediti takšne stvari, in kako beden je ubogi človek, slepi črv v prahu, v primerjavi z vami?! Vi zmorete vse, toda umrljivi črv v prahu svoje ničnosti ne zmore nič! Prijatelj, ki si bog in imaš vse na razpolago, kaj lahko jaz smrtnik storim tebi, neumrljivemu bogu? Kaj naj dam tebi, ki ukazuješ vsej zemlji, soncu, luni in vsem zvezdam?«
11 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, imaš veliko naravne luči in to, kar si videl in se ti zdi čudež, presojaš z ravno pravim taktom, toda ljudi ne smeš postavljati pregloboko pod pojem tvojih bogov; kajti povem ti: Vsi bogovi, ki jih kot takšne poznaš in častiš, pravzaprav niso nič v primerjavi s človekom, napolnjenim z resničnim božjim duhom.
12 Glej, ti številni ljudje, ki jih vidiš tukaj, so večinoma že prav tako mogočni kot ta mladenič tu in so vendar samo ljudje iz mesa in krvi!
13 Potipaj Me in boš občutil, da sem po zunanjem, vidnem telesu tudi Jaz iz mesa in krvi; toda to meso in kri sta napolnjena z Božjim duhom, ki je edini vsemogočen in pod oblast Njegove volje se mora ukloniti vse.
14 In glej, tako delamo tu zgolj iz moči Božjega duha, ki je v nas, ter v nas misli in hoče, kar Njegova vsevidna in vse čuteča najvišja modrost spozna za potrebno in dobro.
15 No, to lastnost imam za zdaj v najvišji meri seveda samo Jaz Sam in zato sem učenik med njimi; toda za to lahko usposobim tudi vsakega človeka, ki je dobre volje.
16 Seveda pa ta sposobnost nikoli ne more biti podeljena človeku, ki ima hudobno in uporno voljo; najprej je treba biti povsem uveden v sveti red Božjega duha, preden je nekomu podeljena sposobnost oblasti večnega Božjega duha in ta ne more biti v ničemer drugem kot ravno v tem, da je čisti

človek v svoji duši povsem prežet z Božjim duhom. Z Božjim duhom prežeta duša hoče samo tisto, kar hoče Božji duh; kar pa hoče On, to se mora zgoditi, ker je edino On večna pramoč in oblast v vsej neskončnosti!
17 Zakaj vse, kar v neskončnem prostoru obstaja, živi in misli, je po duhovno živem delu misel tega večnega duha, ki obstaja trdna in nespremenljiva v redu, ki ga je On Sam postavil, in iz nje oblikovana ideja, ki pa je po načinu svojega bivanja prav tako sposobna preiti v samostojno duhovnost.
18 Glej, prijatelj, tako na kratko povedano stojijo stvari! Ti si dober mislec in boš kmalu veliko razumel; toda za zdaj naj ti bo dovolj to malo!
19 Jaz pa ti bom za spremljevalca dal nekega Mataela, moža polnega modrosti; od njega boš veliko izvedel in potem boš tudi Mene Samega razumel bolje kot zdaj!«
20 S tem je Grk, poln najglobljega strmenja nad Mojo modrostjo, povsem zadovoljen in močno želi videti moža.
21 **Jaz** pa takoj pokličem Mataela in mu rečem: »Tu, ljubi prijatelj, je nekoliko razmajana hiša; ti si dober tesar in boš že vedel, kaj je treba popraviti!«
22 Reče **Matael**: »Gospod, s Tvojo pomočjo bo hiša postala dobra in trdna!«

85. Ouran dobi Mataela za učitelja

1 Nato je Ouran (tako je bilo ime Grku, njegova hči pa se je imenovala Helena) umolknil in se skušal zbrati, da bi se kot človek z marsikakšno življenjsko izkušnjo lahko pogovarjal z Mataelom, ki mu je z nekaj besedami že dal vedeti, da je preskrbljen z višjo modrostjo, in da bi ob vsaki priložnosti upošteval sapienti pauca[2], da se ne bi pokazal kot človek, kateremu manjka vsako boljše znanje. Ko si je Ouran precej opomogel, in prišel tudi v pravo razpoloženje, je po precej dolgem premoru vprašal Mataela, ali bi ga hotel spremljati na vseh njegovih svetovnih potovanjih in kaj bi za to zahteval.
2 **Matael** pokaže Name in reče: »Poglej tja, to je zdravnik za telo, dušo in duha! Pred komaj dvanajstimi urami sem bil še najbednejše bitje te zemlje. Moja notranjost je bila tako obsedena od najhudobnejših duhov, da je zaradi tega vse moje bitje postalo pravi zemeljski hudič. V hordi najhujših cestnih razbojnikov sem bil strah in trepet vse okolice, kajti vsi moji udje so morali služiti hudičem; toda moja duša je bila ohromljena in ni vedela, kaj se je dogajalo z njenim ubogim telesom. Prijatelj, iz tega vidiš, kako zelo beden sem bil! Kdo pa naj bi mi pomagal?! Saj sem bil največji strah za vsakogar, ki se mi je približal; lažje bi opravil z desetimi lačnimi tigri kot z menoj samim. Samo kohorta najdrznejših rimskih vojščakov je bila lahko kos meni in mojim tovarišem; zvezanega in povezanega kot sod so me z mojimi štirimi najhujšimi tovariši pripeljali semkaj, da bi me obsodili na smrt.
3 Toda tam vidiš velikega zdravnika, ki je iz nebes prišel k nam bednim črvom te trde in hudičev polne zemlje, da bi z besedo in dejanjem ozdravil tudi nas,

[2] Modremu zadostuje malo

utelešene hudiče; On je ozdravil mene in moje tovariše, in za to ozdravitev ne le da ni od nas zahteval popolnoma ničesar, temveč nam je povrh tega izkazal še prevelike dobrote, telesne in predvsem duhovne!
4 Zdaj me je ta moj božanski zdravnik prvič poklical v službo, za katero si me ti vprašal, kakšno plačilo bi zanjo zahteval od tebe. O prijatelj, dokler ne bom poplačal svojega dolga temu velikemu Enemu, ne morem od tebe zahtevati ničesar; saj s tem vendar služim samo Njemu, ki me je poklical, ne pa tebi!
5 Njemu pa bom večno ostal največji dolžnik in samo s svojim služenjem bom nekoliko zmanjšal svoj veliki dolg. Zato mi, prijatelj, zaradi izkazane usluge ne boš nikoli ničesar dolžan - razen tvojega resničnega prijateljstva in bratovske ljubezni!
6 Kajti zastonj sem prejel in za isto ceno bom dal tudi tebi! Zlata, srebra in dragih kamnov od mene sicer ne boš dobil; toda kar imam, to ti bom tudi dal tako svobodno kot sem prejel. Zato mi odslej prizanesi z vsakim podobnim vprašanjem!«
7 Reče **Ouran**: »Prijatelj, ti si eden najplemenitejših ljudi, kar sem jih kdaj srečal! Zato moraš postati in skozi vse moje življenje ostati modri vodnik mene in moje hčere!
8 Jaz te sicer, po tvoji volji, ne bom nikoli več vprašal in rekel: 'Kaj zahtevaš za to?'; da pa pri meni kot prijatelj in pravi brat ne boš trpel pomanjkanja, to boš pač sprejel od mene?!«
9 Reče **Matael**: »Vprašanje je še, ali boš ti od mene sprejel nekaj ali vse ali nazadnje sploh nič! Kajti moji darovi čutnemu okusu, kot sem že nekoliko izkusil, ne teknejo ravno tako sladko kot s čistim medom sladkano vino na način, kot ga tu in tam radi uživajo Grki, temveč pogosto bolj grenko kot žolč in sveži sok stare aloe! In tega sladkosnedneži ne uživajo radi! Zato bova šele videla, kako si bova lahko izmenjala svoje obojestranske darove!«
10 Vmes se oglasim **Jaz**: »Vesta kaj, ker imamo samo še eno polno uro sonca in bo tudi večer prav prijeten, pojdimo zdaj vsi skupaj na Markov hrib; tam se bomo nekoliko pobližje spoznali! Tvoje šotore pa naj zaenkrat stražijo tvoji služabniki; kajti ti jih boš videl in uporabil šele po polnoči!«
11 Reče **Ouran**: »Seveda je v njih veliko in velikih dragocenosti! Toda prepričan sem, da je ta prijatelj zanesljiv!«
12 Rečem **Jaz**: »Prijatelj, ko si bil šele pred eno uro v največji nevarnosti in je bilo videti, da boš izgubil svoje življenje in vse, kdo te je tedaj rešil?«
13 Tu se je **Ouran** zdrznil; šele čez nekaj časa je rekel: »Ja, ja, veliki učenik! Imaš prav, jaz sem samo malo obtičal v svoji stari navadi in zdaj tudi uvidim popolno neumnost svojega strahu; ne bo se ponovilo in zdaj grem brez vseh pomislekov s teboj, kamor hočeš!«

86. Helena, plemenita hči modrega Grka

1 Nato stopi nekoliko plahega koraka k Meni hči **Helena** in proseče reče: »Gospod, ti nepojmljivo veliki učenik in zdravnik! O nikar ne zameri mojemu staremu očetu; glej, jaz ga kot njegova hči poznam že vse svoje življenje in ti lahko najzvesteje pričujem, da je dober, blag in zelo popustljiv mož in nikakor se ne morem spomniti, da bi kdaj celo pravico, ki je bila očitno na njegovi strani, postavil pred pravico koga drugega in četudi je bila to prej krivica kot pa resnična pravica. Nikoli se še ni zaradi tega z nikomer prepiral ali se nad prizadejano krivico jezil ali godrnjal! Visoki bogovi pa ga zaradi tega tudi niso nikoli pustili pasti, in mila boginja sreče mu je bila zmeraj prijazno naklonjena.
2 Zato tudi ti, ki si tudi videti nekoliko bog, mojemu očetu te njegove posebne zaskrbljenosti pač ne boš štel za nekaj, kar bi užalilo tvojo visokost! Če pa bi vendarle bil tako trd, mi vzemi moje življenje kot spravo za mojega očeta, ki ga nad vse ljubim!«
3 Rečem **Jaz** vsem okoli stoječim: »Ste že kdaj v vsem Izraelu doživeli takšen primer otroške ljubezni? Resnično! To je sicer poganka, toda osramoti ves Izrael, ki je po Mojzesu vendar prejel od Boga zapoved, da je treba očeta in mater spoštovati, častiti in ljubiti!«
4 **Vsi** reko: »Ne, Gospod in učenik! Kaj takega se v Izraelu še ni slišalo!«
5 Rečem (**Jaz**) Heleni: »Ne boj se, Moja hči, kajti Jaz poznam tvojega očeta že zelo dolgo in tebe tudi; in če njega in tebe ne bi poznal, bi bila oba pokopana v tem zlem morju!«
6 Reče **Helena**: »Toda, ti nadvse modri, mogočni in kljub temu zelo prijazni učenik! Kako moreš že dolgo poznati mojega očeta in mene? Saj te vendar midva poznava komaj eno uro?«
7 Rečem **Jaz**: »O Helena, poglej morje in vso zemljo; glej, to so že zelo stare stvari in vendar sem bil Jaz prej kot vse to!«
8 Zdaj se **Helena** prestraši in Me s strahospoštovanjem vpraša: »Nazadnje si ti celo sam najvišji Zevs?«
9 Rečem **Jaz**: »Najnežnejša golobica, ne plaši svojega srca s praznimi rečmi! Jaz nisem Zevs, ker v resnici Zevsa nikoli ni bilo. Toda Jaz sem resnica in življenje; tisti, ki verujejo v Mene, vekomaj ne bodo videli, občutili in okusili smrti! - Zdaj veš, kdo in kaj sem Jaz?«
10 Reče **Helena**: »Če si samo hladna resnica in čisto življenje iz nje, kako potem, da pravkar začenjam občutiti zelo veliko ljubezen do tebe?«
11 Rečem **Jaz**: »Golobica! To ti bo razodeto šele na hribu! Zdaj pa pojdimo, sicer bo sonce prej zašlo!«
12 Nato zapustimo res kraljevsko sijajne šotore in odidemo na hrib, katerega vrh smo zaradi njegove neznatne višine kmalu dosegli.
13 Ko smo bili na vrhu, je Cirenij pripomnil, kako čudovito in lepo deluje vsa prostrana okolica in da bi zdaj lahko ure in ure opazoval to krasoto, ne da bi se vsaj malo utrudil. Večna škoda, da bo dan še tako kratko trajal.

14 Čez nekaj časa je prišel k Meni **Simon Juda** in rekel: »Gospod, danes bi pa lahko tako kot Jozue rekel soncu: 'Obstoj, sonce!', da bi lahko otroci tukaj dalj časa uživali krasoto večera in slavili Njega, ki jih je ustvaril!«
15 Reče **Cirenij**: »O Simon, ti stari zvesti ribič in zdaj učenec našega velikega učenika in Gospoda, to je bila dobra misel in našemu Gospodu in učeniku bi bilo kaj takega iz dobro znanih razlogov veliko lažje kot je bilo Jozuetu!« - Nato se je glede tega obrnil Name tudi Cirenij in Jara je podprla to prošnjo.

87. Navidezno sonce

1 **Jaz** pa sem rekel: »Vi ste pač še zelo neizkušeni otroci in prosite za nekaj, kar se nikakor ne sme zgoditi na način kot vi to razumete in mislite; kajti glejte, sonce vendar ne hodi, temveč z ozirom na zemljo mirno stoji! Seveda se sonce tudi močno giblje, toda to se zemlje tiče prav tako malo kot se prahu na vaši suknji tiče vaše gibanje od enega kraja do drugega.
2 Kar pa vam daje dan in noč, to povzroča zelo hitro vrtenje zemlje okrog njene lastne osi; saj sem vam ob priliki vendar razložil, da je zemlja velika krogla in se vrti od večera proti jutru in zato zmeraj obrača k soncu en del za drugim. Na vsej zemlji je zato nekje zmeraj jutro, na prejšnjem kraju ob istem času poldne, na še bolj proti jutru ležečem kraju ob istem času večer in še globlje proti jutru polnoč, in te omenjene štiri točke se vedno nezadržno menjavajo, tako da je v približno 24 urah na vsaki točki zemlje enkrat jutro, enkrat poldne, enkrat večer in enkrat polnoč. To je red, ki se, ob nevarnosti popolnega uničenja vsega bivajočega na zemlji, glede gibanja ne sme spremeniti niti za las!
3 Kajti če naj bi resnično pustil sonce, da bi še eno uro svetilo nad to okolico, bi seveda moral vso zemljo v njenem vrtenju - ki je zaradi njenega velikega obsega tako močno, da že v nekaj trenutkih prehodi pot kot od tu do Jeruzalema - v trenutku ustaviti. S tem pa bi vsa prosta telesa, ki niso dovolj trdno povezana z zemljo, doživela tako silen sunek, da bi ne le vsa živa bitja kot ljudje in živali, skupaj s svojimi hišami in kočami in palačami z največjo silo vrgel več ur daleč proti vzhodu, temveč bi takšen sunek tudi morje pognal iz njegovih globin preko gora, in te bi kot vrabci letele sem ter tja!
4 Iz tega povsem naravnega razloga, ki sem vam ga zdaj na kratko naznanil, ne morem vaše prošnje uslišati naravno resnično; lahko pa vam, kot v Jozuetovih časih, za nekaj ur postavim navidezno sonce, ki bo svetilo prav tako kot naravno resnično. To sonce pa bo potem seveda čez nekaj ur spet povsem izginilo, ker bo samo golo zračno zrcaljenje.
5 Zato zdaj vsi dobro pazite na to! Ko bo pravo sonce zašlo, tedaj bo od zahoda tudi vzšlo nepravo in bo nato dve polni uri svetilo nad obzorjem.
6 Toda tudi za pojav tega zdaj omenjenega navideznega sonca ne bom uporabil nobenih nadzemeljskih, temveč povsem naravna sredstva, čeprav jih bom po svoji najbolj lastni volji z izrednimi močmi vzpodbudil in konstatiral

(proizvedel) iz nebeških sfer. - Razumete vsaj malo to, kar sem vam zdaj povedal?«
7 Reče **Cirenij**: »Vsaj jaz razumem popolnoma; kajti še vedno imam čudežno pomarančo iz Ostrazine! Gospod, Me razumeš!? Močno bi pa dvomil, da bodo to razumeli prav vsi navzoči!?«
8 Rečem **Jaz**: »Nič za to! Kdor zdaj ne razume popolnoma, bo pa razumel nekoč pozneje; kajti od tega nikakor ni odvisno zveličanje človeških duš. Ljudje, ki preveč dobro spoznajo zemljo, dobijo sčasoma premočno željo, da bi vso v vseh točkah prehodili - kar s časom itak ne bo izostalo -, in zaradi tega svojo dušo preveč pozunanjijo; pri tem postanejo zelo materialistični in dobičkaželjni.
9 Zato je bolje nekoliko manj vednosti o naravi materije-zemlje, namesto tega pa več poznavanja samega sebe.
10 Kdor namreč povsem pozna svojo notranjost, bo tudi dovolj zgodaj dosegel vednost ne le o vsej zemlji, temveč o vseh drugih nebesnih telesih v neskončnem prostoru stvarstva tako materialno kot duhovno, pri čemer je poslednja edina upoštevanja vredna in nadvse pomembna; toda samo zunanja vednost o naravi te zemlje ne bo nobeni duši utrla poti do nesmrtnosti.
11 Zdaj pa pazite; takoj, ko bo naravno sonce pod obzorjem, bo na njegovo mesto stopilo navidezno sonce!«

88. Grkov strah pred Zveličarjem

1 Zdaj vsi pogledajo naravno sonce, ki je polovico svojega kroga že skrilo za gore; toda v trenutku zatona se dvigne navidezno sonce s svetlobo, ki je v tej okolici in tudi še v deželah in pokrajinah, ki mejijo nanjo, enako močna kot svetloba naravnega sonca. Seveda ta svetloba ne prodre do zvezd; zato so lahko nekateri navzoči gostje, posebno proti jutru, kjer je nebo ostalo nekoliko mračno, ker je svetloba navideznega sonca lahko le slabotno prodrla do daljnih jutranjih pokrajin, odkrili več zvezd prve veličine in so se temu zelo čudili.
2 Zdaj je tudi **Ouran** s svojo hčerko v najglobljem strahu prišel k Meni in rekel z od spoštovanja nekoliko tresočim glasom: »Če me ne vara vse, kar me obdaja, in tudi sam sebi nisem varljiva podoba, tedaj si Ti bog bogov, duhov in vseh ljudi, vseh živali, vseh dežel, vseh morij, vseh jezer, vseh rek, potokov in izvirov, in vsega, kar se nahaja in živi v njih! Videti je, da so Ti poslušni tudi vetrovi in bliski in strahotno doneči grom; tudi sonce, luna in vse zvezde ubogajo tvojo voljo!
3 Če pa Ti, čeprav telesno človek kot jaz, zmoreš vse to samo s Svojo besedo in Svojo vsemogočno voljo, tedaj vprašujem vse modrijane sveta, kaj bi Ti še manjkalo za prvega in najpopolnejšega boga bogov!?
4 Jaz, Ouran, mali knez iz okolice velikega Ponta, te spoznam za to; in če bi prišla semkaj sam Zevs in Apolon in izrekla smešni ‘ne’, bi ju jaz sam obtožil največje neumnosti!

5 In zdaj stopi bližje, moja ljuba hči Helena in si poglej boga bogov, - poglej to, česar še nikoli prej ni videlo oko nobenega smrtnika!
6 Glej, pri nas Grkih in tudi pri drugih ljudstvih je postavljen najsvetejši tempelj najvišjemu, neznanemu bogu, ki pa ni nikoli odprt! Včasih so tega neznanega boga imenovali tudi Fatum (usoda), ki ga ni mogoče preiskati, pred katerim po našem nauku celo veliki Zevs trepeta kot trepetlikov list v viharju.
7 In glej, ta strašni bog stoji zdaj pred nami in je ravno prej ukazal Apolonu, naj ustavi sončni voz po želji tistega častivrednega, starega Rimljana, ki je najbrž tudi kak majhen knez kakšne srečne province!
8 In glej hči, Apolon se ne premakne, dokler ne bo dobil skrivnega ukaza od najvišjega, neznanega boga, ki naj bi ga natančneje poznali samo služabniki jeruzalemskega templja, - kar pa je prav tako lahko tudi neresnično; kajti če Tega ne spoznajo kot edino Resničnega, tedaj so na najsramotnejši krivi poti na svetu!«
9 Reče lepa **Helena**: »Najbrž vedo kaj natančnejšega o Njem, toda gotovo samo v simboličnih podobah; veliko pa bi stavila da tega čudodelnika prav gotovo nimajo za to, za kar Ga imaš ti in kar po vsej verjetnosti tudi je! Samo tega še ne razumem povsem, da je moje srce čedalje bolj napolnjeno z resnično, resno ljubeznijo do Njega; in vendar naj bi se vsak človek boga samo bal, Ga častil in Mu daroval daritve!
10 Ti veš, kako strogo mi je naš duhovnik, ki je služil Apolonu, prepovedal ljubezen do boga; kajti takšna ljubezen naj bi bila, prvič, preveč nesveta za prvega boga kot je Apolon, drugič pa bi, če bi se zelo okrepila in zares pritegnila prvega boga, takoj vzbudila najhujše ljubosumje boginj, kar bi Didoni, Dafnam, Evridiki in Proserpini za večno spravilo za vrat grenko usodo Evrope, - in to bi bilo vendar nekaj nadvse strašnega.
11 Po tem resnično modrem nauku našega Apolonovega duhovnika sem - kot ti je znano - prišla do tega, da se možne prikazni tudi najlepšega boga ne smem prestrašiti nič manj kot najstrašnejše glave Meduze, Gorgone ali Megere!
12 O kakšni ljubezni do boga torej v takšnih okoliščinah ni moglo biti niti govora! In glej, odkrito ti priznam, da kljub vsemu svojemu notranjemu boju in kljub najstrašnejšim predstavam, ki si jih zaradi prebujene ljubezni do boga neprestano kličen v spomin, tega boga čedalje bolj ljubim! Da, iz ljubezni do Njega bi rada šla v najgrenkejšo smrt, če bi mi zato poklonil en sam prijazen pogled!
13 O nebes nebesa! Kako neizrekljivo ljubezniv je kljub Svoji resnobi! Oh, to pa bogovi niso dobro naredili, da so nam ljudem prepovedali, da bi jih ljubili!«
14 Reče **Ouran**: »Da, moja hči! Bogovi so nadvse modri in vedo, kaj morajo dati ljudem! Mi se moramo s svojim življenjem na tej zemlji šele tako očistiti, da na naši duši ne bo najti nobenega madeža niti po najostrejši sodbi treh najbolj neizprosnih sodnikov Eakusa, Minosa in Radamantisa; ko nas ti razglasijo za popolnoma čiste pred ušesi in očmi vseh bogov, šele tedaj nam bo v večnem

eliziju kot največja blaženost dovoljeno, da bomo smeli vsaj skrivaj ljubiti visoke bogove!
15 Toda tu na svetu v nečistem mesu se moraš vendar nadvse varovati, da bi se v tega najvišjega in prvega boga celo zaljubila! To bi pač bila najstrahotnejša vseh strahot! Če res že čutiš neke vrste ljubezen do Njega, tedaj bo najbolje, da čim hitreje odideva iz tega kraja!«
16 Reče **Helena**: »To mi bo pa zelo malo koristilo; kajti preveč Ga že imam v svojem srcu in Ga ne morem več spraviti ven! Poglej pa tisto še zelo nežno deklico; videti je, da Ga tudi ona zelo ljubi in vendar ni videti, da bi se ji zgodilo kaj hudega!«
17 Reče **Ouran**: »Ljuba, ali veš, da ni to kakšna boginja? Ne toliko Njega, pač pa nje bi se morala toliko bolj bati! Le kdo ve, ali ni vsaj desetkratna Junona?!«
18 Reče **Helena**, vsa otožna in s solzami v očeh: »Ja, ja, tu bi pa lahko imel zelo prav! Oh, kako srečni so vendar bogovi in nasprotno, kako nesrečni smo ljudje! Srce, ki ne sme ljubiti, je pač najnesrečnejše od vsega, kar lahko človek na svetu ima za nesrečno! Če me moti moje oko, ga lahko oslepim; če me moti roka, si jo lahko dam odsekati, prav tako nogo, in če me moti vsa moja nežna in bela koža, jo lahko kaznujem s šibami in potem namažem z blatom; toda kaj storiti s srcem, ko me začenja tako zelo vznemirjati? Če nas tišči v želodcu, je Eskalup za to svetoval vzeti aloin sok in potem je z želodcem kmalu bolje; toda proti tiščanju v srcu kolikor vem, ni svetoval nobenega sredstva!
19 Toda zdaj sem se nečesa spomnila: Glej, ta bog je vendar tudi zdravnik vseh zdravnikov! Če bi Ga prosila za to, bi mi morda pomagal?! Saj nama je vendar pomagal, ko Ga za to nisva mogla prositi, ker Ga sploh nisva poznala; tako bi mi lahko pomagal tudi zdaj, ko ga poznava in Ga za to prosiva in sva Mu gotovo pripravljena darovati vsak zahtevani dar!?«
20 Reče **Ouran**: »Glej, To je bila dobra domislica in morda nama bo tudi obrodila dobre sadove! Ker pa nama je najvišji bog Sam dodelil modrega Mataela za najin pouk, se lahko samo po njem obrneva na boga! Matael sam pa je tudi videti vsaj zelo mogočen glavni polbog, tako kot tisti mladenič, ki ga imam, veš Helena, sicer skrivaj, pa vendarle prav zanesljivo za boga Merkurja.«
21 Reče **Helena**: »Ja, ja, ja, tako bo prav in mladenič je Merkur! Toda, zdaj sem se spet nečesa spomnila! Navsezadnje sva morda na zemlji že umrla, dobro prestala ostro sodbo, pila iz Lete• in tako izgubila spomin, da sva živela na zemlji in šele pred kratkim umrla?! Morda sva že v Eliziju, toda bogovi nama tega nočejo takoj razodeti in hočejo, da po različnih neprilikah to sama spoznava!?
22 Poglej samo nepopisno krasoto te okolice! Vprašujem, ali je elizij lahko še čudovitejši?! Eno sonce zaide, drugo pa vzide na istem kraju in tudi zvezde ne manjkajo temu prekrasnemu večnemu jutru! Če je tako, oče, - tedaj moja ljubezen ne bi bila več nekaj slabega!«

• Reka v podzemlju. Kdor je iz nje pil, je pozabil preteklost

23 Reče **Ouran**: »Otrok! Ta tvoja opazka je zelo tehtna, čeprav je še ne bi želel takoj podpisati kot popolno resnico! Skratka, Matael nama ni bil dodeljen zaman, ta nama bo že najbolje razložil vse skupaj!
24 Če sva že v Eliziju, sva v njem novinca in se v tem novem svetu še zdaleč ne znajdeva; toda vodnik Matael naju bo že spravil na pravo pot! Zdaj je tu vsekakor videti zelo elizeično; vendar prej, med popolnim sončnim mrkom, ni bilo videti ravno zelo elizeično, temveč prej nekoliko orkično•. Toda zdaj, vsekakor; vendar, kot sem slišal, bo ta elizeična krasota trajala samo še dve uri, - in potem, tega sicer ne moremo vedeti, bo tu morda spet vse zelo običajno telurično!?•• Toda počasi, saj imava vendar Mataela, - ta nama bo že vse to razložil najbolj prav in resnično! Nagovori ga vendar ti, Helena; jaz še nekako nimam pravega poguma za to! Vam ženskam se to vedno posreči bolje kot nam moškim!
25 Sicer je zelo poglobljen v pogovor s starim knezom in tudi bog govori z rimskim stotnikom! Kot rečeno, jaz v tem trenutku nimam poguma in končno bi mi vendarle lahko kaj šteli v zlo, - zato poskusi svojo srečo najprej ti!«
26 Reče **Helena**: »Tudi meni je nekoliko tesno pri srcu in ne vem, kako naj se zadeve pametno lotim; toda zdaj mi pusti vsaj malo časa, potem bo pa že nekako!«
27 Reče **Ouran**: »'Hiti počasi!' je star orakeljski izrek iz Dodone, katerega izumitelj naj bi bil modri Plotin, ki je živel še pred Homerjem; zato si že lahko zmeraj vzameš nekaj časa!
28 Kar koli človek počne, to naj opravi pametno in pri tem zmeraj misli, kakšne posledice bi lahko nastale iz tega; zato se izogibajmo vseh prenagljenih korakov, pa se bomo zlahka izognili pasti! Počasi, zato pa varno se lotiti dela je zmeraj bolje kot s pogumno naglico skočiti čez globok jarek, katerega širino smo prej premalo izmerili in zato strmoglavili v prepad! Oh, stari Ouran je na svoj način zelo pameten in moder in doslej še ni obžaloval nobenega koraka; morda ga bodo dobri geniji tudi v prihodnje obvarovali tega!«

89. Mataelovo sočustvovanje in razlaga

1 Po tem pogansko pametnem pogovoru sta umolknila oba, Ouran in Helena, in čakala, da bi se vsaj Helena opogumila za nameravani nagovor Mataela, da naj bi posredoval pri Meni; toda kolikor dalj oba čakata, toliko več pomislekov se jima vzbuja in ti zmanjšujejo njun pogum, namesto da bi ga oživljali in krepili. Oba sicer opazujeta krasoto večera, toda zmeraj z nekoliko strahu; kajti nekoliko skrivnostna svetloba navideznega sonca, tuj, malo obdelan kraj, izredna dejanja in Moja navzočnost obema onemogočajo, da bi dosegla tisti notranji mir, v katerem bi lahko sproščeno uživala večerni počitek.

• Orkus je kraljestvo mrtvih v grški mitologiji
•• Tako kot na zemlji

2 Ko **Matael** to kmalu opazi, stopi k Ouranu in reče: »Prijatelj, ti nisi veder in tvoja prelepa hči je videti nekoliko otožna! Povej, ali vama kaj manjka!«
3 Reče **Ouran** skrivaj Heleni: »Naju že ima! Zdaj pa le pametno, prav, resnično in pravično, sicer bova zlahka stopila na strašno pot proti kraju, ki ga varuje Cerber in kjer vlada neizprosni Pluton! Govori malo in počasi, premisli dobro vsako besedo, sicer je z nama konec!«
4 Tu **Matael** prestrašenega Ourana potreplja po ramenu in reče: »Toda prijatelj, le zakaj molčiš? Saj si lahko prej prav pogumno govoril z menoj!? Le kaj te je naenkrat prešinilo?«
5 Reče čez nekaj časa ves trepetajoč **Ouran**: »Ah - ah - ahahah - to je bil morilski udarec! Manjka - mi, - naravnost povedano, sicer nič, toda jaz in ta - moja hči, kakor se nama je šele zdaj posvetilo, sva kot umrljiva bednika prišla k vam neumrljivim bogovom, in kot se zdi, na najresničnejši Olimp, glavno prebivališče večnih, neumrljivih bogov!
6 Tu se dogajajo že preveč nečloveško čudežne reči! Prevelika svetost tega kraja naju napolnjuje s strahom in grozo, in to toliko bolj zato, ker se začenja srce moje hčere, kot sama pravi in toži, polniti z ljubeznijo do velikega boga vseh bogov.
7 Po naših grških zakonih o bogovih je takšna ljubezen eden najtežjih zločinov zoper brezmejno svetost bogov, posebno zoper svetost najvišjega boga vseh bogov! Moja uboga hči pa se ne more ubraniti te strašne ljubezni! Ona noče, njeno srce pa ji neizprosno govori: 'Moraš!'
8 Poštena revica mi je to zaupala, in jaz sem zaradi tega sklenil, da bi po tebi prosil velikega boga, naj milostno osvobodi srce moje uboge hčere te ljubezni; saj ta ljubezen vendar ne izvira iz njene volje, temveč gotovo edino iz tujih, nama popolnoma neznanih okoliščin! Ali bi nama, kot gotovo prvi polbog, hotel izkazati to milost? Ali bi hotel velikega boga prositi za ozdravljenje obolelega srca moje hčere in mi obenem zapovedati dar za to milost?«
9 To spravi našega **Mataela** prvič po njegovem ozdravljenju do dobrodušnega sočutnega nasmeška in potem reče Ouranu: »Ti si sicer pristen in pri tem kar se da čist pogan! Po polovici sveta si iskal resnico in pravo luč; in ko si jo našel, je od same poganske neumnosti ne prepoznaš!
10 Povem ti, da zelo sočustvujem s teboj in res od srca obžalujem tvojo kratkovidnost; toda upam, da bo tu kmalu konec tvoje stare neumnosti!
11 Glej, kar tvoja hči v svojem srcu čuti kot ljubezen do našega velikega, svetega učenika, je vendar edino in resnično znamenje življenja božanske iskrice duha v njeni duši! Šele, ko bo ta iskrica postala plamen v njenih prsih, bo povsem spoznala popolno ničnost vašega starega mnogoboštva, toda tudi edino resnično, večno božanstvo Njega, ki je zdaj zanetil in oživil to iskrico v njenem sicer najčistejšem srcu.
12Povem ti: Ljubezen je vendar edina vez, s katero Bog Svoje stvari vleče k otrokom na Svoje vsemogočno očetovsko srce in jih nazadnje izenači z njimi, - in ti, stari slepi pogan, prosiš zdaj za osvoboditev od tiste najvišje božje milosti,

ki jo je Bog Sam v Svojem velikem usmiljenju izlil v vajini srci za obujenje notranjega življenja!?
13 Odpovej se svoji stari neumnosti in postani človek, ki si bo sam v sebi mogel pridobiti večno življenje in iz moči, ki mu jo Bog za to daje, resnično spoznati sebe in Boga in šele s tem vstopiti v resnično, večno blaženost!«

90. Nastanek in razlaga imen gršìh bogov

1 (**Matael**): »Da pa boš izvedel, od kod izvirajo tvoji bogovi in kako je z njimi, ti v imenu Gospoda, ki je tukaj med nami, povem, da niso nič drugega kot prazna imena, ki vam celo nič ne povedo; prej pa so bila izrazi za označevanje lastnosti enega, edinega resničnega Boga, katerega duh zdaj v vsej polnosti deluje v tem učeniku, ki stoji pred vama.
2 'CEUS' je tista oznaka, ki je v časih praočakov zmeraj stala pred danim zakonom, ki je vedno izviral od Božjega duha, vlitega v duha očakov in je pomenila toliko kot. 'Oče hoče!' Kajti s CE tudi ZE, je bil označen pojem trdne, nespremenljive volje, z US, bolje UOZ ali UOZA, pa pojem zmeraj ustvarjajočega in vsemu vladajočega Očeta v nebesih.
3 Prav tako so s pojmom 'JUPITER', bolje JE U PITAR, stari očetje otrokom predstavili ustrezno posodo za sprejem ljubezni in modrosti iz Boga; zakaj JE U PITAR pomeni toliko kot: U, znamenje, ki je predstavljalo linijo zunanje strani odprtega srca, je resnična posoda za pitje življenja; kajti PIT pomeni piti, PITAZ je tisti, ki pije, in PITAR, tudi PITARA, je sveta posoda za pitje, PITZA, tudi PIUTZA, pa je navadna posoda za pitje.
4 Kakor pa za vas CEUZ ali JEUPITAR ni nič drugega kot prazno ime, ker vam je poznavanje pomena teh značilnih pra pojmov postalo tuje, prav tako malo in pogosto pravzaprav še manj pa vam pomenijo prazna imena vseh drugih vaših bogov in boginj.
5 Na primer vaša VENUZ ali AVRODITE (Venera ali Afrodita), ki je pri vas boginja ženske lepote, je po zelo značilnih pojmih starih očetov označevala zelo lepo žensko osebo in to ne ravno v njeno duhovno korist; kajti tudi stare je izkušnja že naučila, da je zelo lepa ženska razen redkih izjem običajno neumna in v sebi ne skriva ravno bogastva vednosti, ker je domišljava in se zmeraj ukvarja z občudovanjem svoje lastne lepote in zato najde malo časa za pridobitev drugih koristnih znanj. Zato so stari očaki takšno žensko lepotico imenovali prava VE NUZ, tudi VE NIZ, kar pomeni toliko kot: 'Ta ne ve nič!' ali: 'Ona ne zna ničesar!'
6 Skoraj isto je pomenil tudi izraz A V RODITE. Če je bilo kje rečeno O V RODITE, je to pomenilo toliko kot: roditi čisto, božansko modrost, in SLOU RODIT: roditi človeško modrost; A V RODIT pa pomeni: roditi zemeljsko neumnost, in AVRODITE je torej označevalo kakšno lepo nališpano žensko, ki je zmeraj roditeljica neumnosti, ker je sama večinoma neumna.

7 Z V so stari zmeraj označevali sprejemno posodo. Če je stal sveti O pred V, je ta O kot posnetek sončnega kroga predstavljal v prispodobi tudi Boga v Njegovi prasvetlobi. V, ki je stal za O-jem, ki je označeval Boga, pa je bil znamenje za sprejem modrostne svetlobe; če pa je stal A, s katerim so stari označevali vse prazno in nečimrno zemeljsko, pred V-jem, je to znamenje posode predstavljalo sprejem nične, zemeljske neumnosti. RODIT pa pomeni: roditi, in A V RODIT nič drugega kot: roditi neumnost.
8 Povej, ali se ti zdaj že začenja kaj svetlikati o resničnem bistvu bogov!«
9 Ouranov in Helenin obraz se začne jasniti in odslej ni Helene nikoli več strah zaradi njene ljubezni do Mene.
10 **Ouran** pa nato reče Mataelu: »Prijatelj! Tvoja modrost je velika! Kajti tega, kar si dosegel pri meni z nekaj besedami, ne bi dosegle vse egiptovske, grške in perzijske šole v sto letih! Z eno potezo si mi izbrisal vse bogove Egipta, Grčije in Perzije, razen enega, neznanega boga, ki pa sem ga, kot mi je čedalje bolj jasno, našel tukaj in upam, da ga bom našel še bolj. Skratka, ti si zame mož, ki ga z zlatom ni mogoče poplačati! Najprej se ti kot človek in prijatelj zahvalim iz vsega svojega srca - vse drugo bo sledilo.« - Tudi Helena se Mataelu zahvali za tako moder pouk.

91. Matael kot oven za rušenje poganskih templjev

1 Matael pa se nato spet vrne k Meni in Me vpraša, ali je s svojo samovoljno razlago imen poganskih bogov naredil prav, - ali se ni to morda zgodilo prehitro.
2 Rečem **Jaz**: »O nikakor! To ti je zelo uspelo v skladu s popolno resnico in s tem si za izkoreninjenje mračnega poganstva z nekaj besedami resnično dosegel več kot marsikateri modri učitelj v mnogih letih! Kdor hoče človeka vzgajati razumno in modro, mora iz njega najprej odstraniti vso njegovo staro neumnost. Šele, ko je človek tako postal sicer še prazna, toda čista posoda, moremo takšno dobro uporabno posodo napolniti z vsakršno modrostjo iz nebes; tako bo zdaj tudi pri teh dveh.
3 Povem ti, iz teh dveh bosta v kratkem lahko postala dva človeka, ki se ju bo Moje srce veselilo bolj kot deset tisoč Judov, ki se po Mojzesu imajo za zelo pravične, ob tem pa so kot ljudje Mojemu srcu bolj tuji od tistih, ki bodo šele čez tisoč let rojeni na zemljo.
4 In dalje ti povem: Če si boš kdaj na zemlji vzel ženo, naj bo to Helena! Toda k temu te nikakor nočem siliti, temveč ti bo to povedalo tvoje lastno srce in temu boš potem tudi sledil.
5 Zdaj pa pojdi spet tja in bodi prijazen; starec, ki je sicer razgledan mož, kot tudi njegova resnično občudovanja vredna dvojno lepa hči, bo zdaj od tebe zahteval še marsikatero razlago o starodavnih imenih. Ti si zdaj temeljito moder in ne bo ti težko primerno odgovoriti na vsako vprašanje teh dveh.

6 Obenem bo takšen pogovor naredil dober vtis tudi na Rimljane in s tem bodo postavljeni prvi ovni za razbijanje zidov k številnim poganskim templjem; in tako bodo, čeprav še vedno s precejšnjim naporom, v nekaj desetletjih med poganstvom doseženi večji učinki, kot bi jih sicer lahko dosegli šele v enem tisočletju.
7 Ponoči je zmeraj težko govoriti o svetlobi; ko pa se zdani, je vsak pouk o dnevni svetlobi tako in tako odveč; kajti dan daje svetlobo sam od sebe. Starec pa te bo vprašal zelo pomembne reči in zato ti bo dano, da mu boš tudi odgovoril z zelo tehtnimi odgovori. Pojdi zdaj v Mojem imenu in svojo nalogo dobro opravi!
8 Mi bomo vsi zelo pozorno spremljali tvoj pogovor; da pa te bodo tudi bolj oddaljeni razumeli, za to bom že Jaz poskrbel!
9 Navidezno sonce bom pustil svetiti še nekaj ur, kar bo veliko ljudi iz mesta priklicalo na prosto, deloma zaradi občudovanja in deloma zaradi strahu pred tem dnevom, ki se nikakor noče končati. Toda v tem kratkem času boš z obema veliko dosegel.
10 Ko pa bom ugasnil navidezno sonce, bomo vsi na tej višini dobro večerjali, pri tej večerji pa se bomo še marsikaj pogovorili. Zdaj veš vse, kar je v tem trenutku koristno opraviti; ostalo pa bo prinesel poznejši čas!«
11 Matael se Mi zahvali za to nalogo - in čisto skrivaj tudi za ponudbo lepe Helene, ki ga je že ob prvem pogledu v njegovem srcu zelo presenetila, tako da si je skrivaj v srcu zašepetal: 'Pri vseh nebesih, - tako lepe ženske postave še nikoli ni bilo videti v vsem Izraelu!'
12 So se pa tudi vsi Rimljani, ne izvzemši niti Cirenija, zagledali v lepo Grkinjo, in prav veliko truda jih je stalo, da so gledali kam drugam kot samo v lepo Heleno, katere telo je bilo videti, kot bi bilo oblikovano iz najčistejšega svetlobnega etra in je bilo zaradi tega bolj privlačno kot celo čudežno navidezno sonce.
13 Matael pa se je tudi zdaj prav posebej zbral; tako da tega, kar je skrivaj čutil, ni opazil nihče razen Mene.

92. Kako se razlikuje lepota Božjih otrok in otrok sveta

1 Zato je (**Matael**) šel zelo resnega koraka k Ouranu in prelepi Heleni in oba vprašal, ali sta že zrelo premislila o razlagi, ki jima jo je dal.
2 Nato reče **Helena** prijaznega obraza: »Toda glej, pravijo, da sem tudi jaz lepo dekle, pogosto so me celo imenovali druga Venera; meniš, da je to ime po tvoji razlagi značilno tudi zame? Povej mi to, ljubi, modri prijatelj!«
3 To vprašanje je spravilo našega **Mataela** najprej nekoliko v zadrego, ker je v tem na prvi pogled odkril majhno užaljenost Heleninega srca; toda kmalu se je zbral in rekel: »Najljubša sestra v Bogu! Kar sem ti rekel, velja samo za otroke sveta; resnični Božji otroci pa so lahko tudi po zunanjosti še tako lepi, pa so kljub temu modri v svojih srcih.

4 Pri teh je zunanja lepota samo izvesek njihove notranje duhovne lepote; toda pri otrocih sveta je to varljiv belež grobov, ki so tedaj, ko so prebeljeni, videti prav lepi in vabljivi, od znotraj pa so polni trohnobe in odvratnega vonja.
5 Ti pa iščeš Boga, - zato tudi si Božji otrok. Otroci sveta pa iščejo samo svet in zato tudi so njegovi otroci. Bežijo pred vsem Božjim in iščejo samo čast in ugled sveta.
6 Če imenujejo svet velik, krasen in lep, je to že tudi njihova blaženost; če pa začnemo govoriti z njimi o Božjih rečeh, ne vedo nič, in da bi skrili svojo sramoto, se obdajo z vsakovrstnim sijajem sveta, z napuhom in ošabnostjo, ter z jezo, sovraštvom in zaničevanjem preganjajo vsako modrost, ki je iz Boga izlita v srca Božjih otrok.
7 Zato je velika razlika med lepoto Božjih otrok in otrok sveta. Prva je, kot rečeno, izvesek notranje duševne lepote, druga pa je grobni belež, in to predstavlja Venera, - ne pa tvoja, saj ti iščeš Boga in si Ga pravkar tudi našla; zato se moja prejšnja razlaga Venere nikakor ne nanaša nate. - Si me zdaj razumela?«
8 Reče **Helena**: »O ja, toda, da bi jaz bila Božji otrok, se zdi nekaj zelo tveganega! Gotovo smo vsi ustvarjena bitja enega in istega Boga; toda o neskončni vzvišenosti resničnih Božjih otrok pri nas vendar ne more biti govora, saj smo kot grobi in okorni materialni ljudje obteženi z vsakovrstnimi slabostmi in neštetimi nepopolnostmi, ki iz njih izhajajo! Tu si, najljubši in sicer najmodrejši prijatelj, zašel nekoliko previsoko!«
9 Reče **Matael**: »Oh, nikakor; glej, to, kar sem ti povedal, imam od velikega Enega! Kar pa me je naučil On, je in ostane večna resnica!
10 Glej, recimo da imaš goloba, ki zna dobro leteti; da pa ti ne bi kar naprej odletel in bi se lepo udomačil in postal krotek, mu pristrižeš peruti. Zdaj golob ne more več vzleteti in odleteti, kakor bi se mu zljubilo, temveč mora ostati pri tebi in se ti pusti udomačiti.
11 Povej, ali je golob v času, ko ima pristrižene peruti, kaj manj golob kot prej, ko njegova krila še niso bila pristrižena! Ali ne bodo v kratkem času ljubemu golobu krila spet zrasla? Da, v kratkem času bo golob spet imel svoja krila in bo lahko letel tako kot prej; ker pa bo udomačen, bo rad ostal pri tebi. In tudi če bo od časa do časa odletel na kakšen izlet, ga boš morala samo poklicati, pa te bo slišal visoko v zraku in hitro poletel k tebi in se ti pustil ljubkovati.
12 Tako imajo tudi Božji otroci na tem svetu marsikatere slabosti, ki jih zelo ovirajo pri tem, da bi se dvignili k Bogu, svojemu Očetu; samo, te slabosti je sveti Oče otrokom poslal za čas trajanja življenja na tem svetu samo zaradi tega, zaradi česar si ti pristrigla peruti svojemu golobu.
13 Otroci pa naj ravno v tej svoji slabosti spoznajo svojega Očeta, postanejo krotki in ponižni in prosijo Očeta za pravo okrepitev in krepčilo; On jim bo to že dal tedaj, ko bo zanje pravi čas.

14 Toda kljub slabostim, ki so lastne tudi Božjim otrokom, niso nič manj Njegovi otroci, tako kot golob je in ostane golob, tudi če mu zaradi udomačenja za kratek čas pristrižemo peruti. - Razumeš zdaj to, mila Helena?«

93. Dvojna ljubezen do Gospoda

1 Reče **Helena**: »Ja, ja, sicer še vedno z nekakšno grozo, toda zadeva se mi začenja jasniti in upam, da jo bom sčasoma razumela čedalje bolj jasno. Toda povej nama, ljubi prijatelj, kako to, da tvojega velikega Enega ljubim še močneje, moje srce pa je rešeno bolečine!? Odkar od tebe vem, da takšna ljubezen ni greh, temveč samo nadvse potrebna krepost vsakega človeka v odnosu do Boga, mi zdaj veliko močnejša ljubezen ne povzroča več nobene bolečine v srcu in vsa tesnoba je izginila iz mojih prsi kot bi jo odpihnilo! O povej mi, kje bi to lahko imelo svoj vzrok!«
2 Reče **Matael**: »Toda najljubša, to je vendar očitno kot beli dan! Prej si čutila izčrpavajoč strah, ker je tvoje srce z ljubeznijo objelo boga, kar je po vašem neumnem nauku o bogovih predstavljeno kot največje prekletstvo. Zdaj pa si se naučila prepoznati vašo staro norost in si pri izviru spoznala Božjo voljo in zdaj vidiš, da mora biti takšna ljubezen prva in največja krepost vsakega človeka; in tako je vendar zlahka razumljivo, zakaj ti tvoja ljubezen ne povzroča več bolečine v tvojem srcu, temveč nujno samo čisto nasprotje! - Kaj tega res ne razumeš sama od sebe?«
3 Reče **Helena**: »O ja, zdaj razumem; toda brez te tvoje razlage mi zadeva še dolgo ne bi postala povsem jasna! Ah, zdaj je z menoj vse v redu!«
4 Reče **Matael**: »No, če je s teboj vse v redu, tedaj ti ne bo treba več veliko izvedeti; pravilna rast ljubezni v tvojem srcu ti bo dala manjkajoče. Zdaj pa uživaj tudi krasoto tega dneva, ki nam ga čez vsako mero poklanja Gospod iz Svoje neskončne ljubezni, modrosti in oblasti; kajti pozneje bodo minili tisoči nekoristnih let in ljudje ne bodo nikoli več videli krasote takšnega dneva!«
5 Reče **Ouran**: »To si, plemeniti prijatelj, prav povedal; takšno večerno podaljšanje dneva je nad vse čudežno in vredno, da si ga človek zapomni! Zjutraj bi kaj takega vzbudilo manj pozornosti, ker so posebno v okolici Ponta ljudje že večkrat opazili, da so neredko pred pravim soncem vzšla eno za drugim dva do tri sonca in s tem povzročila precej bolj zgodnje jutro. Takšen jutranji pojav je bil tudi zelo zanimiv in nenavaden, vendar še zdaleč ne v takšni meri kot zdaj večerno podaljšanje dneva s soncem, ki je ostalo na obzorju in je po videzu in svetlobi povsem enako naravnemu. Ja, ja, kolikor vem, se kaj takega še nikoli ni zgodilo in bo to najbrž tudi težko še kdaj doživeti!
6 Toda najbolj nenavadne pri tem pojavu so vendarle vidne zvezde na vzhodu; in vendar ne sije to božansko umetno sonce nič slabše kot naravno. Povej mi, ljubi prijatelj, so to resnično naravne zvezde, ali so morda tudi zgolj

navidezne!? Seveda bi že bil zdavnaj čas, da bi zvezde zasedle obzorje; toda zakaj samo na vzhodu, in zakaj ne na vsem obzorju?«
7 Reče **Matael**: »Prijatelj! Tega smo se danes pravzaprav že enkrat dotaknili, toda ti si najbrž preslišal in zato ti bom razložil, kolikor pač razumem.«

94. Matael govori o gibanju zvezd

1 (**Matael**): »Glej, to sonce, ki zdaj sveti na nebu, je v ravni črti od nas oddaljeno komaj toliko, kolikor bi dober jezdec prejezdil v pol dneva; resnično sonce pa je v ravni črti od zemlje tako daleč, da bi dober jezdec, če bi bilo mogoče in če bi jezdil brez počitka noč in dan komaj v deset tisoč letih dokončal to pot. Kako daleč segajo žarki naravnega sonca in kako neizmeren prostor napolnjujejo, in kako kratki so nasprotno žarki tega navideznega sonca! Proti vzhodu so že prav slabotni, kar lahko prav dobro vidimo tudi iz večje teme na vzhodu, in zato zrak tam ni tako žareče jasno razsvetljen kot pri naravnem soncu. Žareče jasna osvetlitev zraka, ki obdaja to zemljo, pa ravno onemogoča, da podnevi nikoli ne moremo videti nobene zvezde.
2 Če sončna svetloba ne bi bila tako močna, bi tudi podnevi videli vsaj največje zvezde; toda zaradi premočne in neizmerno daleč razlite sončne svetlobe opazovanje celo največjih zvezd podnevi ni možno. - Razumeš to vsaj malo?«
3 Reče **Ouran**: »Da, zdaj razumem to tako polovično, toda o popolnem razumevanju pri meni še dolgo ne bo govora; kajti na zvezde in njihova gibanja sem se že od nekdaj najmanj razumel. Tako nikakor ne morem prav razumeti, kako se zgodi, da se kmalu po sončnem zahodu nad vsem obzorjem pojavi množica znanih zvezd. Toda potem se jih od vzhoda pojavlja še vedno več, zato pa tiste, ki so že obstajale, na zahodu spet izginjajo; ob tem pa nekatere vendarle poleti in pozimi z majhnimi spremembami zmeraj ohranjajo svoj prvotni položaj na nebu. Posebej je tako z zvezdami, ki krasijo severno nebo; zato pa so lepe zvezde poldnevnega neba zelo spremenljive, in v vsakem letnem času vidimo druge. Med njimi so še nekatere potujoče zvezde, ki nikoli ne ostanejo zveste sicer znanim in nespremenljivim ozvezdjem, temveč tebi nič meni nič potujejo od enega ozvezdja do drugega.
4 Tako se zdi, da tudi luna pri svojem vzhajanju in zahajanju nima nobenega reda; včasih vzide daleč na severu in potem spet daleč na jugu. No, prijatelj, ker gotovo razumeš več kot jaz in moja hči, nama vendar razloži to nebesno uganko!«
5 Reče **Matael**: »Veš, za to, da bi ti vse to razumljivo razložil, bi bil čas tukaj nekoliko prekratek in ti verjetno ne bi imel potrpljenja, da bi me do konca poslušal. Zato preloživa to na primernejši čas; toda nekaj malega ti za tvojo pomiritev vendarle lahko povem, in zato me pazljivo poslušaj!
6 Glej, ne vzhajajo in zahajajo zvezde, sonce in luna, temveč se samo zemlja, ki po površini ni krog, temveč zelo velika krogla več tisoč ur obsega, po merjenju časa naših peščenih ur zavrti v približno 25 urah okrog svoje osi, kot

je to prej Gospod sam razložil. To vrtenje povzroča vse, o čemer si me prej vprašal. To je na kratko vsa razlaga.
7 Zvezde, ki jih zmeraj gledaš kot nespremenljiva ozvezdja, so po razlagi Gospoda Samega in po mojem lastnem prepričanju, ki mi ga je podaril, same sonca in tako neskončno oddaljene od zemlje, da ne moremo opaziti niti njihove velikosti niti oddaljenosti niti gibanja. Samo v mnogih tisočletjih se pri zvezdah stalnicah opazi kakšna sprememba; toda nekaj stoletij ne povzroči nobene razlike v položaju zvezd stalnic.
8 Tiste zvezde pa, ki zmeraj spreminjajo svoj položaj, so tudi samo manjša nebesna telesa od sonca, gibljejo se okrog našega sonca in zato lahko opazimo njihovo gibanje. To je najbolj bistveno; vse drugo boš izvedel od mene ob kakšni drugi priliki! - Si s tem zadovoljen?«
9 Reče **Ouran**: »Zadovoljen vsekakor, le da sem postal že precej staro drevo, ki ga je težko upogibati, in to moraš zmeraj malo upoštevati.
10 Glej, od svojega najzgodnejšega otroštva pa do svoje zdaj že precej visoke starosti sem se prav pošteno in skrbno vživel v stare neumnosti in v njih odkril, ker pač nisem nikoli slišal kaj boljšega, marsikatero pomembno potrditev tega, kar sem veroval; tu pa nastopi vse tako popolnoma na novo, in vse staro je treba vreči čez krov v morje popolne ničnosti, - in to gre pri meni vendarle nekoliko težko.
11 Če tu v čemer koli dobim povsem nov nauk, o katerem prej še slutil nisem, me zmeraj stane določenega napora, dokler mi ne postane povsem jasna ničnost starega in resničnost novega; zato moraš posebej z menoj imeti kar malo potrpljenja. Postopno ti bom kljub svoji že zelo visoki starosti postal še kar znosen učenec.
12 Zato pa boš imel z mojo hčerko veliko manj truda; kajti to dekle ima dar lahkega dojemanja. Toda tudi z menoj bo že še šlo, seveda z nekoliko počasnejšim korakom; jelena pač ne bom več dohitel, toda s kakšnim skromnim volom bom pa že še držal korak.
13 Ja, zvezde, zvezde, ljubi prijatelj, zvezde, sonce in nadvse nestanovitna luna! To so prav posebne stvari, in poleg tega še naša zemlja; kdor bi se tu prav dobro spoznal, bi najbrž dosegel najvišjo stopnjo človeške modrosti! Toda dokler ne bomo, posebej mi, o prijatelj, spravili na beli dan vseh nepredirnih skrivnosti in tajnosti, bo morala dobra luna še večkrat prehoditi svojo zamudno pot po nebu! Čutim, da so to, kar sem slišal od tebe, popolne resnice; toda zdaj še ležijo v moji glavi posamezne in tako nepovezane kot prvi zidaki za novo veliko palačo. Vsak zidak zase je trden in dober, torej zelo trdna resnica; toda pozneje mora gradbenik te prve zidake povezati v temelj palače, in to prijatelj, je pri meni še zelo daleč in mislim, da to celo zate ne bo lahko opravilo!«

95. O načinu vzgoje v starem Egiptu

1 Reče **Matael** prav dobre volje, ker mu je bila starčeva zelo tehtna pripomba nadvse všeč: »Najljubši prijatelj Ouran! Zdaj si kot človek s svoje zunanje naravne strani resnično govoril tako modro in tako resnično kot je mogoče, in z razumevanjem novih resnic, ki jih prej ni bilo, je natanko tako, kot si o tem povedal. Nasprotno pa ti moram ugovarjati takole: Glej, v Egiptu in sicer v starih šolah tega kraljestva, so imeli glede vzgoje tistih otrok, ki so pripadali duhovniškemu stanu, nadvse nenavaden način vzgoje, ki pravzaprav sploh ni bil slab.
2 Novorojenčke so takoj po rojstvu spravili v podzemne, zelo prostorne sobane, v katere nikoli ni mogla prodreti dnevna svetloba. Tam so jih dobro negovali, niso pa videli nobene druge svetlobe kot umetno kakšne dobro izdelane naftne svetilke, v čemer so bili Egipčani, kot je znano, neponovljivi mojstri. V takšnih podzemnih sobanah je moral tak človek ostati do svojega dvajsetega leta in tam so ga poučevali o lepem gornjem ali zunanjem svetu, ki pa ga še nikoli ni videl.
3 V svoji domišljiji si ga je predstavljal, kolikor se je dalo; toda o širnih prostranstvih pokrajin, o veliki luči, ki se nahaja v neizmerno globokem in svobodnem prostoru, namreč o soncu, luni in o brezštevilnih zvezdah, kot tudi o moči svetlobe in njeni toploti si ni mogel ustvariti nobenega pravega pojma.
4 Takšen povsem dobrodušen učenec podzemnih temnih šolskih soban je torej imel v glavi tudi samo delce resnic o gornjem svetu in razmerah v njem, toda ob vsem svojem trudu in ob vsej svoji pozornosti jih vendarle ni mogel, kot se reče, spraviti pod streho.
5 To so bili torej tudi samo posamezni trdni in resnice polni zidaki, na katerih sestavljanje v veliko palačo je bilo treba čakati še zelo dolgo in je bilo v podzemnih sobanah seveda povsem nemogoče.
6 Ko pa je potem tak podzemni učenec po presoji svojih učiteljev dosegel zahtevano stopnjo izobrazbe, so mu povedali, da bo zdaj po Božji milosti kmalu in nenadoma dospel na svetli gornji svet, v katerega svetlobi bo v trenutku doživel in se naučil več kot v mnogih urah v temnem podzemlju.
7 Podzemni učenec se je tega seveda zelo veselil, čeprav bo moral prej še na prav poseben način umreti. To umiranje je bilo prav globok spanec, med katerim so učenca prenesli v čudovito palačo gornjega sveta.
8 Kako je potem strmel takšen učenec, ko se je prvič prebudil iz svojega spanja in se znašel v božanski sončni svetlobi! Kakšen se je zdel samemu sebi v belih oblačilih, ki so bila obrobljena z rdečimi in modrimi trakovi! Kakšni so se mu morali zdeti prijazni, prav tako lepo oblečeni ljudje obeh spolov! Kako so mu teknile dobro pripravljene nove jedi! Kaj pa je morala občutiti šele njegova duša, ko je od prijaznih ljudi prišel ven na prosto, se tam sprehajal po krasnih vrtovih in vdihaval njihove ambrozijske vonjave, ko je prvič videl vso naravo pred svojimi od nepopisnega užitka pijanimi očmi!

9 Glej, iz te podobe, ki si jo v svoji domišljiji lahko sam predstavljaš še dalje, spoznaš, kako je s tvojim pojmovanjem vseh novih resnic, ki so ti bile tu razodete!
10 Kar zaznavaš v temnih sobanah, v katerih se zdaj še nahaja tvoja duša, so samo delci in še ne morejo biti v sebi popolna celota; toda ko se bo po resnični ljubezni do Gospoda Boga, in iz te ljubezni tudi po ljubezni do bližnjega, v tvoji duši prebudil tvoj duh, tedaj boš v najjasnejši življenjski luči svojega duha vse to gledal v najpopolnejši notranji povezavi in boš tam, kjer si zdaj sposoben videti komaj posamezne kapljice, zagledal neizmerno morje svetlobe, polno najvišje resnice.
11 Najino prvo in prednostno delo bo zato osvoboditi duha v duši in dušo spraviti v njegovo svetlobo; ko bova to dosegla, prijatelj, tedaj nama ne bo treba več zbirati kapljic, temveč bova imela takoj opravka z neizmernimi morji, polnimi najvišje svetlobe resnice iz Boga.
12 Tedaj, prijatelj, me gotovo ne boš več vpraševal o razmerah lune, naše zemlje, sonca in vseh zvezd; vse to ti bo namreč na prvi pogled bolj jasno kot sonce sredi belega dne.
13 Toda tedaj se bo tudi za naju začela druga šola, o kateri zdaj seveda ne moreš niti slutiti. - Povej, prijatelj, ali si zdaj vsaj malo razumel to podobo! Kako ti je bila všeč?«

96. Helenini razmisleki o človeški modrosti

1 Reče **Ouran**: »Veš, najljubši prijatelj, Zelo (všeč mi je bilo) vse in z nami ljudmi že mora tako biti in se tako dogajati; in če ne bi bilo tako, in bi se moralo dogajati drugače, tedaj ti ne bi prišel do svoje modrosti!
2 Ti si bil poprej gotovo tudi vzgojen v mračnem podzemlju svojega mesa, potem si v svoji duši odmrl mesu in se zdaj sprehajaš v svetlobni palači svojega duha in v njenih resnično elizijskih vrtovih. Pri tebi so prej posamezne kapljice postale morje; toda pri meni tega gotovo še ni pričakovati kmalu. In zato razumem smisel vsakega tvojega posameznega govora, toda velika notranja povezava se mi bo razodela šele tedaj, ko bo moja duša zapustila mračne katakombe mesa in bo uvedena v svetlobno palačo njenega duha in v njene vrtove, katerih ambrozijsko dehteči sadeži zorijo v svetlobi in toploti večnega sonca življenja.
3 Glej, v sebi začenjam čutiti določeno sladko slutnjo, kako bi lahko bilo in kako zanesljivo tudi bo; toda za preljubi 'kdaj' tu ni nobenega določenega roka, v sebi pa tudi nimam nobenega znaka, s katerim bi nekaj dni prej lahko izvedel, kdaj bo uboga duša rešena iz mračnih katakomb!
4 Toda kaj naj človek stori? Nič drugega, kot da se v vsej potrpežljivosti podredi volji tistega vsemogočnega vodnika, ki je tudi tvojo dušo, ne da bi to prej napovedal tvojemu mesu, prebudil v svetlobni palači tvojega mogočnega duha.

5 Toda zdaj bi rad tudi od moje Helene slišal, kako je njej všeč tvoja podoba, in kakšne refleksije (premisleke) je o vsem tem naredila v sebi!«
6 Reče takoj **Helena**: »Oh, najboljše na svetu! Podoba je bila čudovita in zelo ustrezna, in če so stari Egipčani imeli takšne vzgojne ustanove, tedaj gotovo niso bili neumni ljudje, kakor v tem smislu zelo zgovorno pričajo o njih tudi njihova najveličastnejša dela. Bilo pa bi zelo zaželeno, da bi takšne modre šole razširili za vse ljudstvo; kajti ne morem si domišljati, da je lahko v načrtu velikega, najmodrejšega Stvarnika, da naj del človeštva, in sicer največji, ostane vse življenje neumen in povsem slep. Toda na svetu je pač tako, da na enega modrega pride več kot deset tisoč neumnih in slepih; povsod je tako. Zakaj pa mora tako biti, to je seveda drugo vprašanje, na katerega je gotovo zelo težko odgovoriti.
7 Nas je zdaj na tem hribu zbranih vsega skupaj gotovo štiristo ljudi, toda med njimi bo komaj petdeset res modrih; vsi drugi so lahko komaj bolj ali manj dobri učenci modrosti! Rimski vojaki in številni služabniki vrhovnega namestnika ne štejejo niti za najbolj poslednje učence!
8 Od tu prav dobro vidimo vse do bližnjega mesta, in oko opazi množice ljudi, ki strmijo v navidezno sonce, ki stoji zmeraj na enem in istem kraju in prekrasno sije in gotovo ne vedo, kaj naj si mislijo o tem pojavu. Med temi množicami ljudi gotovo ni niti enega modrega, čeprav si morda marsikateri izmed njih domišlja, da je moder, kar je pravzaprav slabše, kot če bi si v pravi ponižnosti svojega srca domišljal, da je med vsemi svojimi tovariši najneumnejši. Kaj si pravzaprav takšni ljudje mislijo o tem nenavadnem pojavu!? Kako se bodo zdaj sem ter tja vpraševali in govorili: ‘Kaj je to?! Kaj to pomeni?! Kakšne posledice bo to imelo?!’
9 Kdo pa jim bo na vsa ta vprašanja odgovoril? Neumni in slepi so prišli iz svojih hiš, in še bolj neumni in slepi se bodo vanje vrnili! Ali mora biti tako, morajo tisti ljudje res ostati neumni in slepi?!
10 Tu navzoči ljudje, četudi ne ravno učenci, vsaj vedo, da to ni resnično, temveč samo navidezno sonce, ki ga je ustvarila njim že znana moč velikega učenika, in so ob tem pojavu, kot je videti, prav veseli in srečni. Pojav sicer razumejo prav tako malo kot jaz; toda vedo, da je posledica čudežne moči volje velikega učenika, ki Ga poznajo. In ko bo On to veliko svetilko čez nekaj ur ugasnil, se zaradi tega ne bo nihče sekiral; kajti vsakdo bo vedel, kdo je ugasnil to svetilko.
11 Toda ko bodo drugi ljudje, ki ničesar ne vedo o tem, kar se dogaja tu, videli nenadoma ugasniti to sonce tam, kjer je stalo, tedaj jih bo zgrabil velik strah, groza in obupen preplah, in gotovo bodo vsi verjeli, da so se bogovi nadvse razjezili in da bodo strahotno prizadeli zemljo!
12 Torej bi bilo za pomirjenje ljudi celo potrebno, da bi od tu poslali sle, ki bi razburjenim ljudem na kratko sporočili, kaj se bo zgodilo in da je to samo navidezno sonce. - Kaj pa misliš ti, dobri, ljubi prijatelj?«

97. O pravem času in učinku poučevanja ljudstva

1 Reče **Matael**: »O najljubša! Zdaj bi bil za to nadvse neprimeren čas; pozneje da, toda zdaj v trenutku največjega razburjenja bi bil tak podvig na duševnem področju ravno tak, kot če bi v vrelo olje vlili hladno vodo. Tedaj bi vse skipelo in zagorelo z visokim plamenom!
2 Toda v nekaj dneh po tem pojavu bodo ljudje v vsej tej širni okolici povsem sprejemljivi za nekaj višjega; seveda ne vsi, gotovo pa večina.
3 Najbolj trdo bo ta pojav prizadel judovske duhovnike. Najprej jih je močno prizadel današnji popolni naravni sončni mrk; zakaj ti ljudje jemljejo vse materialno in nimajo pojma o notranjem, duhovnem pomenu, še manj pa imajo kakšno slutnjo, saj ne razumejo več niti slikovite simbolične govorice, v kateri so v svojem času pisali Mojzes in še množica drugih vidcev in modrecev.
4 V preroku, ki se je imenoval Danijel, je zapisan govor o grozoti opustošenja, in tam govori tudi o otemnitvi sonca in še o množici drugih strahot, kar vse ima samo globok duhovni pomen.
5 Ker pa so, kot sem že prej pripomnil, ravno judovski duhovniki v tem času postali povsem materialni in zaradi tega tudi Pismo razumejo povsem materialno, zato vsak sončni mrk pri njih povzroči več kot panično grozo zaradi domnevnega propada materialnega sveta. Medtem, ko stari modrec s tem naznanja samo zelo zaželeni propad nravnega materialnega sveta v človeških srcih, mislijo oni propad (snovnega) materialnega sveta in zato jih ob vsakem sončnem mrku prevzame grozovit strah!
6 Ko bo zdaj čez dobro uro to sonce nenadoma ugasnilo, se bodo silno prestrašili; saj danes tudi lune ne bodo videli, ker je že zašla. Velik strah pa bo v njihovih očeh povzročil takšen pojav kot pri pijancih, ki zaradi svojih omamljenih možganov vidijo zvezde švigati sem ter tja. Ta prikazen jih bo spravila na misel, da bodo po prerokbi zvezde padale na zemljo in ta dan bo za mnoge slepe neumneže kot ustvarjen dan grozot. Do sem boš slišala, kako bodo ob nenadni ugasnitvi tega našega navideznega sonca začele pred onim mestom množice strahovito tuliti, toda to jim niti najmanj ne škodi, kajti to jih bo naredilo mehkejše in krotkejše in sprejemljivejše za čisto resnico.
7 Jutrišnji lep dan jih bo že spet pomiril in z njimi se bo dalo marsikaj doseči! Kajti jutri bodo trumoma prišli k morju in gledali, ali se ni morska voda morda spremenila v kri in ob tej priliki bomo lahko z mnogimi spregovorili kakšno pametno besedo.
8 In naš sveti Gospod in učenik je ta pojav naredil v glavnem predvsem zaradi tega mesta, ki ni ravno najbolj prosvetljeno! Kar On stori, ima zmeraj neskončno mnogostranski dober namen, le tisto, kar storijo ljudje brez Njega, ne velja nič in nič ne koristi.«

98. Ouranove misli, ko se zave Gospodove navzočnosti

1 Po teh Mataelovih besedah reče **Ouran**: »Moram ti, moj čedalje večjega spoštovanja vredni prijatelj, odkrito priznati, da tudi mene ob misli na nenadno otemnitev tega sonca prevzema nekakšen strah; kajti ob tem spoznavam vso človekovo nemoč v primerjavi z brezmejno vsemogočnostjo Njega, ki je sicer sredi med nami, navsezadnje pa je vendarle preveč svet in preneskončno vzvišen, da bi se Mu mogel približati kdo od nas, ki že poznamo Njegovo modrost! Ali da bi si upal govoriti z Njim v tako zaupljivem tonu kot s teboj ali s kakšnim drugim človekom!
2 Nenavadna misel je in spreleti me do kosti: On je vse v vsem in mi vsi smo popoln nič v primerjavi z Njim!
3 Seveda me spet tolaži, da je On Sam v Sebi najvišja in najčistejša ljubezen in je zaradi tega z nami bednimi, umrljivimi ljudmi nadvse potrpežljiv, prizanesljiv in usmiljen.
4 Toda On je Bog in za večno nespremenljiv in popolnoma nesmrten, in obstoj vse neskončnosti je vezan na Njegovo voljo kot kaplja rose na vrhu travne bilke; Najnežnejši nasprotni dih Njegovih ust bi lahko vso neskončnost uničil tako, kot rahel vetrič odpihne rosno kapljo z vrha travne bilke.
5 Veš, ko te stvari trezno in mirno premišljujem sam pri sebi, se ne morem ubraniti misli: V vidni bližini Vsemogočnega je in ostaja nekaj, kar bi po eni strani lahko imenoval najvišja blaženost; po drugi strani pa bi vendar bil raje daleč od Njega. Moliti Ga iz določene razdalje bi bil velik užitek za dušo in duha in bi vsega človeka gotovo zelo razveselil, toda tu v bližini lahko to vendarle počnemo samo bolj skrivaj v svojem srcu.
6 Tako bi zdaj jaz tudi rad govoril z Njim. Silno hrepenim po tem, toda zaradi Njegove preneskončne duhovne veličine ne morem zbrati poguma za to, čeprav je po zunanjosti videti povsem nezahteven in dobrodušen človek! Toda nekakšen, čisto božansko vsemogočni pridih pa Mu vendarle ostaja in na Njegovih očeh, laseh in na Njegovem čelu se vidi, da se morata nebo in zemlja ukloniti Njegovi volji, iz Njegovih oči lijejo pravi žarki svetlobe, in Njegovo čelo zapoveduje tistemu, kar nikoli ni bilo, da biva.
7 Da, prijatelj, uničujoč pogled je videti pred seboj stvarnika svetov in neba v osebi skromnega in povsem nezahtevnega človeka! Resnično, tu ni več niti govora o kakšni šali! Toda, tako pač je in samo Gospodu vsa hvala, da je tako, kajti brez Njega bi nam v današnjih okoliščinah obupno trda predla!«
8 Reče **Matael**: »To gotovo, meni in tebi še prav posebej; kajti mene bi zadavili hudiči, tebe pa bi požrl sončni mrk! Toda zdaj pazimo; navidezno sonce namreč ne bo več dolgo svetilo, in ob nenadni ugasnitvi tega nadvse redkega sonca bo nastal pravi direndaj!«
9 Nato vsi utihnejo in opazujejo navidezno sonce.

99. Ugasnitev navideznega sonca in njene posledice

1 Nekaj trenutkov pred ugasnitvijo rečem (**Jaz**) vsem: »Pripravite se na ugasnitev, ti pa, Marko, prižgi prej vse oljenke in smoljene bakle, sicer bi se trda tema, ki bo nenadoma sledila tej močni svetlobi, škodljivo in boleče dotaknila vaših oči!«
2 Marko in njegovi služabniki bliskovito prižgejo svetilke vseh vrst, Cirenij in Julij pa ukažeta vojakom, naj prižgejo suhljad in, ko vse lepo gori, rečem (**Jaz**) glasno: »Ugasni, navidezna svetloba zraka in duhovi, ki ste delovali pri tem, umirite se!«
3 Po tem Mojem klicu je navidezno sonce nenadoma ugasnilo, trda tema je v trenutku pokrila vso okolico in razločno smo slišali prestrašeno tuljenje iz bližnjega mesta.
4 Ljudje so sicer videli številne luči na gori, kjer smo se udobno namestili, toda nihče izmed tisočev ni zbral poguma, da bi se nam približal vsaj za korak; kajti Judje so v svojem velikem strahu že resnično videli, kako zvezde padajo z neba in jih nekaj že leži na naši gori; pogani pa so mislili, da je Pluton s svojimi furijami ugrabil sonce Apolonu, ki se je morda zagledal v kakšno žensko lepotico, in zdaj bo na zemlji prišlo do ponovne vojne bogov.
5 Vojna bogov pa po poganski mitologiji tudi ni bila ravno zaželen pojav na zemlji, ker je bila vojna, ki je nekoč že divjala, tako strahovita, ko so bogovi podzemlja z veliko močjo metali cele goreče gore proti Olimpu, Zevs pa je seveda odgovarjal s polno mero neštetih strel in kot gora velikih zrn toče in je s tem premagal zle sile podzemlja.
6 Ker je bilo iz mesta videti navidezno sonce ravno nad goro, na kateri smo bili, po ugasnitvi pa je vsa gora žarela od samih luči in stražnih ognjev, so pogani mislili, da so furije skrile sonce ravno v to goro in so knezi podzemlja zdaj tam postavili straže z gorečimi Orkovimi baklami, in gorje tistemu, ki bi se približal tej gori, ki je res imela na vse strani različno globoke votline in jame, ob eni izmed njih je bilo postavljeno Markovo bivališče, in ki je Marku, kot vemo, služila za zelo prostorno klet in shrambo.
7 Tako Judje niso šli h gori iz strahu, da bi jih pobile ali sežgale zvezde, ki padajo na goro, pogani pa iz strahu pred furijami, in so se potem, ko so se njihove oči bolj navadile na temo, postopno vrnili v svoja stanovanja. Nekateri so kmalu zaspali, drugi pa so ostali vso noč budni zaradi strahu ob pričakovanju strašnih stvari, ki naj bi zdaj po Danielovi prerokbi zadele zemljo; pogani pa so čakali na prve Zevsove strele in grome in na strašen trušč svetov, ki ga bo začel Apolon proti roparju Plutonu.
8 Skratka, v vsem precej velikem mestu je bila zmeda, ki ne bi bila v sramoto nekdanji v velikem Babilonu (ob zamešanju jezikov). Zato pa je bilo pri nas na gori povsem prijetno; dobro pripravljeno večerjo smo naročili prinesti na goro. Rafael je v trenutku poskrbel, da so se vse mize znašle na gori, poleg tega tudi

jedi, brez vsakega truda Marka in njegove družine, ki je imela že prej dovolj opravka s pripravo večerje. Tudi rimski vojaki so dobili dovolj jesti in so zaradi tega kmalu postali prav razigrani.

100. Človekovo visoko poreklo in poklicanost

1 Ko smo povečerjali, je prišel **Ouran**, ki je tudi večerjal na višini, k Meni in rekel: »Gospod, za katerega veličino in vzvišenost umrljivi jezik ne pozna imena, ki bi Te bilo vredno, kako naj se Ti jaz, bedni črv v prahu, zahvalim za večno neprecenljive dobrine, s katerimi me je tukaj obdarovala Tvoja božanska milost, in kako naj Te, večno nadvse vzvišeni, hvalim, slavim in častim!?
2 O Gospod, le kaj smo mi smrtniki, da nas tako ceniš?! Kaj lahko storimo, da bi ti postali všeč?«
3 Rečem **Jaz**: »Nehaj no, prijatelj in ne vzbujaj tako velike pozornosti! Kajti glej, ti si, kar si, človek s sicer umrljivim telesom, v katerem pa vendarle prebiva neumrljiva duša s še bolj neumrljivim duhom iz Boga; in Jaz sem tudi človek, v katerem prav tako prebiva božansko neumrljiva duša in Božji duh v Svoji polnosti, toliko, kolikor je za to zemljo potrebno in to je Oče v nebesih, katerega Sin sem Jaz, pa tudi vi ste Njegovi otroci.
4 Toda vi vsi ste bili slepi in ste še v mnogih ozirih; Jaz pa sem prišel na svet z zdravim vidom, da bi vam vsem pokazal Očeta in vam odprl oči, da bi videli tako kot Jaz sam.
5 Jaz sem od Očeta prejel polnost življenja in lahko vsakomur, ki hoče življenje, življenje tudi dam; kajti Oče Me je že pred svetom izbral, da prebiva v Meni vsa polnost življenja in da naj vsi ljudje živijo po Meni. In ta izbrani sem Jaz po Svoji duši; po duhu pa sem eno z Njim, ki Me je izbral.
6 Glej, Jaz sem torej pot, resnica in življenje! Tisti, ki verujejo v Mene, ne bodo niti videli niti občutili niti okusili smrti, tudi če bi telesno lahko umrli več kot enkrat; tisti pa, ki v Mene ne bodo verovali, bodo umrli, četudi bi imeli tisočkratno življenje!
7 Kajti vsak človek ima telo in to mora nekoč umreti - temu se ne bo izognilo niti to Moje telo; toda Moja duša bo z odložitvijo telesa postala še svobodnejša, svetlejša in bolj živa, ter popolnoma eno z Njim, ki jo je pred vsem svetom izbral za zveličanje vseh, ki bodo verovali v Sina človekovega in živeli po Njegovih zapovedih.
8 Zato pošteno misli in izpolnjuj lahke zapovedi, ki ti bodo oznanjene, več pa ti ni treba; kajti Jaz nisem prišel, da bi od ljudi prejel slavo in čast! Dovolj je, da Me hvali Eden, ki je nad vsemi v nebesih in na zemlji; če pa Me že kdo hoče častiti, hvaliti in slaviti, naj Me ljubi v dejanjih ter izpolnjuje Moje zapovedi, in njegovo plačilo v nebesih bo nekoč veliko.
9 Zato le bodi zdaj vesel, (ne) precenjuj Me in ne podcenjuj preveč samega sebe, pa boš hodil po povsem pravi poti in boš šele postopno popolneje spoznal sebe in Mene.

10 Za zdaj pa se v glavnem le drži Mataela, ta te bo s tvojo hčerko vred najprej spravil daleč naprej po pravi poti! Če pa imata ti in tvoja Helena kakšno posebno željo, tedaj le pridita k Meni in Jaz vama bom zmeraj prisluhnil; toda velike eksklamacije (češčenje) morata opustiti.
11 Kajti glej, tu moramo govoriti in ravnati drug z drugim samo kot ljudje, prijatelji in bratje, saj ima vendar vsak človek v sebi Božjega duha, brez katerega ne bi imel življenja, in ta duh ni nič manj Božji kot sam prabožji Duh.
12 Zato le bodi pravi Mataelov učenec, pa Mi boš lahko potem v svoji deželi čisto dober apostol! - Me razumeš?«
13 Reče **Ouran**: »Da, Gospod, razumel sem Te, pa tudi šele zdaj sem popolnoma spoznal, kar je bilo meni in moji hčeri rečeno o resničnem Bogu. Prej si tega nikoli ne bi upal niti misliti!« Nato je Grk umolknil; raznežil se je in od ljubezni do Mene jokal.
14 **Jaz** pa sem nežno prijel njegovo roko in ga vprašal: »Kaj je torej Matael rekel o Bogu?«
15 **Ouran** je še hlipal, kljub temu pa je rekel, ko Mi je ljubeče in spoštljivo gledal v oči: »Oh, da je Bog v Sebi najčistejša ljubezen! O Ti najsvetejši, naj umrem v tej svoji ljubezni do Tebe!«
16 »Ne«, sem rekel **Jaz**, »Tega še dolgo ne boš; kajti postati Mi moraš še dobro orodje na tej zemlji! In ko se bo čas mesa nekoč tudi zate končal, tedaj ne boš umrl, marveč te bom še v tvojem mesu obudil. Zato se le potolaži; kajti ti si že našel pravo pot!
17 Kdor išče, kakor si ti že dolgo iskal, ta najde; kdor prosi kakor ti, temu se bo dalo, in kdor trka na prava vrata, kakor si ti pravkar potrkal, temu se bo odprlo. Zdaj pa pojdi k Mataelu in mu povej vse, kar sem ti povedal!«
18 Ouran je še bolj jokal od same ljubezni in najvišje, najbolj žive hvaležnosti do Mene, pohitel nazaj k Mataelu in mu pripovedoval, še dolgo hlipajoč, kako sem ga sprejel, kako dober sem bil do njega in kaj vse sem mu povedal.
19 Mataela in Heleno pa je slovesna pripoved starega Ourana tako zelo ganila, da se nista mogla ubraniti solz; in **Matael** je po Ouranovi pripovedi rekel: »Ravno to je nadvse nedoumljivo, da On kot po Svojem duhu najvišje božansko bitje govori in ravna z nami, kot da ne bi bil gospodar neskončnosti, temveč človek kakor mi, kot najboljši prijatelj najbolj zaupnemu prijatelju, da, kot resnični brat bratu; skratka, dobesedno pusti, da se igramo z Njim, in vendar je vsak pogled, vsaka kretnja Njegovih rok, vsak korak Njegovih nog in vsaka še tako nepomembno zveneča beseda iz Njegovih ust nadvse globok modrostni nauk. Njegova dejanja pričujejo o Njegovem nespornem božanstvu, in vse, kar stori, je že kot od vekomaj predvideno za dosego najboljših ciljev. Oh, v kratkem boš še veliko videl, slišal in doživel!«

101. Helenino mnenje o apostolih

1 Reče **Helena**, ki je še tudi hlipala od ljubezni do Mene: »Toda povejte mi vendar, kdo so tisti dvanajsteri zelo častivredni možje, ki skoraj nič ne govorijo, kljub temu pa so stalno okrog Njega! To pač morajo biti zelo modri možje! Eden Mu je povsem podoben, drugi pa je še mladenič, Ga pa zmeraj najbolj vneto posluša in marsikaj zapiše na svojo tablico. Le kdo so?«
2 Reče **Matael**: »Kolikor vem, so to Njegovi najstarejši učenci in so vsi razen enega zelo modri in mogočni gospodarji nad svojim mesom in nad naravo! Toda eden se mi zdi prefrigan lump! Resnično, tega si ne bi nikoli izbral za prijatelja; to se zdi prezgodnji porod ubogega hudiča v človeško meso! Gospod bo že vedel, zakaj ga prenaša! Hudiči so vendar tudi bitja pod Njegovo oblastjo in so odvisni od diha Njegove volje. Zato ne smemo vpraševati, zakaj dela Njegova ljubezen takšne čudeže tudi pred očmi kakšnega hudiča! Vsekakor pa je čudno bitje! Rad bi ga vendarle potipal, da bi videl, kakšnega duha otrok je! - Toda pustimo to! Dovolj je, da ga Eden pozna! Toda z drugimi bi ob dobri priložnosti prav rad izmenjal nekaj besed; ti morajo biti že zelo globoko posvečeni!«
3 Reče **Helena**: »Ja, seveda, to morajo biti zelo modri možje in morali so že takoj na začetku pokazati veliko spretnosti v modrosti, sicer jih On gotovo ne bi sprejel za Svoje učence! Tudi meni ne bi bilo odveč, da bi z njimi izmenjala nekaj besed; vendar se jim ne bo lahko približati! - Kaj meniš, ljubi prijatelj Matael?«
4 **Matael** skomizne z rameni in reče: »Gospod Bog me je sicer popolnoma prebudil in moj duh je eno z menoj; zato poznam sebe in Boga toliko, kot mi je v popolni resnici dano spoznati iz temelja vse življenjske globine; toda v najgloblji življenjski globini človeškega srca brati kot v odprti knjigi in iz tega spoznati najgloblje življenjske zakone, to zmore edino Eden, in tisti, komur hoče On razodeti.
5 Ah, pri povsem posvetnem človeku, katerega najbolj notranja življenjska globina je še popolnoma brez življenja in povsem mrtvo zaprta, in katerega vse mišljenje in hotenje izvira iz njegovih možganov in iz zunanjih čutov, lahko na las določimo, kako in kaj misli, čuti in hoče. Ni pa tako z ljudmi, ki povsem prebujenega duha mislijo, čutijo in hočejo iz najglobljega življenjskega temelja; kajti takšni ljudje v sebi že nosijo neskončnost, in to lahko v vsej resnični globini spozna samo Bog.
6 Zaradi tega s takšnimi ljudmi tudi ne moremo začeti pogovora kot s povsem navadnimi vsakdanjimi ljudmi. Če bi bilo za nas nujno potrebno, tedaj bi Gospod gotovo to naročil in dopustil, ker pa nam ni potrebno, no, lahko imamo za primerno, da se temu užitku odpovemo. - Toda kako so ti všeč, najmilejša Helena, čudovito bleščeče zvezde na visokem nebu?«
7 Reče **Helena**: »Zvezde so me nadvse zanimale že od mojega najzgodnejšega otroštva in kmalu sem si zapomnila mnogo tako imenovanih ozvezdij. Kot

najpomembnejša so mi najprej pokazali ozvezdja zodiaka (živalskega kroga). V enem letu sem jih popolnoma spoznala in potem je šlo zlahka tudi z drugimi čudovitimi ozvezdji in celo z nekaterimi posameznimi velikimi zvezdami. Vse zvezde poznam po imenu, vem, kako so postavljene in kdaj vsak mesec vzhajajo in zahajajo; toda kaj koristi vse to!? Kolikor bolj sem se ukvarjala s temi čudovitimi nebesnimi lučmi, toliko bolj so postajale zame tisti trdi vprašaji, na katere doslej še noben smrtnik ni našel zadovoljivega odgovora. Ker pa iz ljubih zvezd ne morem ničesar ugotoviti, se toliko bolj ukvarjam z njihovimi imeni, ki morajo biti najbrž že prastara.
8 Kdo je najprej odkril zodiak in dal imena dvanajsterim ozvezdjem? Zakaj so dobila ravna ta imena, ki jih poznamo in zakaj ne kakšnih manj nenavadnih? Kakšno zvezo ima lev z devico, kakšno rak z dvojčki, kakšno škorpijon s tehtnico, kakšno kozorog s strelcem? Kako sta prišla na nebo oven in bik, kako vodnar in ribe?
9 Sploh je čudno, da so v živalskem krogu tudi štiri človeške podobe in ena podoba stvari. - Če mi lahko navedeš kakšen razlog za to, mi boš naredil veliko uslugo!«
10 Reče **Matael**: »O najmilejša Helena, nič lažjega kot to! Samo malo potrpi med mojo razlago, potem ti bo ta zadeva povsem jasna!«

102. Matael razloži imena prvih treh ozvezdij

1 (**Matael**): »Iznajditelji zodiaka so bili očitno praprebivalci Egipta, ki so, prvič, dosegali veliko večjo starost od nas, drugič pa so imeli zmeraj jasno nebo in so opazovali zvezde neprestano in veliko lažje kot mi ob našem pogosto oblačnem nebu, tretjič pa je podnevi ob vročini večina ljudi spala in so šele zvečer prišli ven in opravljali svoja dela v hladni noči in so imeli ozvezdja zmeraj pred očmi in so si tudi kmalu zapomnili njihove nespremenljive podobe, ter jim dali imena, ki so se ujemala s kakšnim naravnim pojavom, ki je nastopil ob določenem času ali s kakšnim opravilom te dežele.
2 Mnokratno opazovanje zodiaka je opazovalca kmalu pripeljalo do ugotovitve, da je zodiak velik krog, ki ima razdeljen na dvanajst skoraj enakih delov, v vsakem teh delov samostojno ozvezdje.
3 Že najstarejši ljudje so vedeli, da so zvezde bolj oddaljene od zemlje kot sonce in luna in so si zato predstavljali tirnice sonca in lune znotraj živalskega kroga.
4 Toda živalski krog se je tudi gibal tako, da je sonce, ki je sicer vsak dan obkrožilo zemljo, zaradi velikega gibanja živalskega kroga v tridesetih dneh prišlo pod drugo znamenje. Da je tudi luna vsakih nekaj dni prišla pod drugo znamenje, so razlagali z njenim počasnejšim vsakdanjim tekom okrog zemlje, zaradi česar se ni nikoli vrnila na isto mesto ob istem času kot sonce, - zato so luno pogosto imenovali tudi ‘nemarno ozvezdje’.
5 Bilo pa je nekaj modrecev, ki so o luni trdili ravno nasprotno; vendar je prevladoval nauk o lunini počasnosti.

6 Glej, tako je nastal stari zodiak, zdaj pa boš čisto na kratko izvedela še tudi, kako je znanih dvanajst ozvezdij dobilo svoja nenavadna imena!
7 V letnem času najkrajših dni, ki ga posebno v Egiptu zmeraj spremlja deževje (in s tem lahko zapomnljivim obdobjem tridesetih dni so tudi zmeraj začenjali novo leto), je bilo po računanju starih sonce ravno pod ozvezdjem, ki ga poznamo kot 'vodnarja'; zato so dali temu ozvezdju podobo podobno pastirju v trenutku, ko s svojim vedrom prihaja k koritu, narejenemu za napajanje domačih živali in polno vedro vode izliva v napajalno korito. Stari so takšnega človeka imenovali vodnar (Uodan), in tako so najprej poimenovali to ozvezdje potem pa tudi ta čas. Pozneje je prazna človeška domišljija iz te same na sebi dobre podobe naredila tudi boga in ga po božje častila, ker so ga imeli za oživitelja posušene narave. - Glej, najmilejša Helena, tako sta dobila svoje ime prvo ozvezdje in prvo tridesetdnevno deževno obdobje. Zdaj pa preidiva k drugemu znamenju, ki ga imenujemo 'ribe'!«
8 Ko je Matael začel razlagati to drugo znamenje, je rekel **Simon Juda** drugim učencem: »Mataelove razlage postajajo zelo poučne, zato jim natančneje prisluhnimo!«
9 Rečem **Jaz**: »Pojdite tja in poslušajte; kajti Matael je eden prvih kronistov v tem času!«
10 Nato se vsi učenci zdrenjajo v Mataelovo bližino, kar spravi Mataela najprej nekoliko v zadrego; toda **Simon Juda** mu je rekel: »Ljubi prijatelj, le nadaljuj! Približali smo se samo zato, da bi se od tebe naučili nekaj res koristnega!«
11 Reče **Matael** skromno: »Za vas, moji ljubi najmodrejši prijatelji je moja modrost najbrž še nekoliko preslabotna; kajti vi ste že stari Gospodovi učenci, jaz pa sem med vami komaj šestnajst ur!«
12 Reče **Simon Juda**: »To naj te ne moti; kajti ti si že prestal preizkušnje, ki nas v marsikaterem oziru postavljajo že močno v ozadje. Vse to pa prihaja od Gospoda. Kar On nekomu pogosto da v enem letu, to lahko drugemu da v enem dnevu. Zato le nadaljuj s svojo razlago živalskega kroga!«
13 Reče **Matael**: »Z vašo veliko potrpežljivostjo in ob vaši prav tako veliki uvidevnosti bom takoj nadaljeval; in tako me poslušaj dalje, najmilejša hči Ponta!
14 Po tridesetih dneh je bilo močnega deževja v Egiptu običajno konec in v še močno naraslem Nilu kot tudi v pritokih je bilo veliko rib, ki so jih v tem času morali poloviti; velik del so jih takoj pojedli, še večji del pa so jih nasolili in posušili na zraku, ki v tem času v Egiptu zmeraj močno piha in jih tako shranili za vse leto.
15 To delo z ribami v omenjeni deželi zapoveduje narava in ga je treba opraviti, preden Nil preveč upade in se številni veliki pritoki izsušijo; ob tem bi velika količina rib razpadala in bi z najhujšim smradom okužila zrak.
16 Kar je v Egiptu še zdaj običaj, to je bila nujnost že pri najstarejših modrih prebivalcih te blagoslovljene, velike dežele. Ker pa je bil ta čas že v začetku naselitve te dežele namenjen ribolovu in je sonce ravno na začetku tega

ribolovnega časa prišlo pod novo ozvezdje, so to ozvezdje imenovali ‘ribe’, in tako so potem tudi to obdobje imenovali ribar, tudi ribuze.
17 Ker pa je ljudi v tem času tudi močno napadala mrzlica, deloma zaradi uživanja zelo mastnih rib, deloma pa tudi zaradi z mnogimi nečistimi izparinami okuženega zraka, so ta čas pozneje imenovali tudi ‘čas mrzlice’, in prazna domišljija ljudi iz te časovne okoliščine tudi kmalu naredila boginjo in so ji za odvrnitev te želodčne bolezni izkazovali neke vrste božje češčenje. - Tu imaš zdaj tudi povsem naravno in resnično zgodovino poimenovanja drugega znamenja živalskega kroga; in zdaj preidimo k tretjemu!
18 To znamenje se imenuje ‘oven’. Po času ribolova so praprebivalci te dežele posvetili svojo pozornost in skrb ovcam. Samci so postali živahni in bil je čas striženja ovac, odvzeli so jim volno. Dobrih trideset dni je v glavnem trajalo to delo. Seveda so vmes opravljali tudi nekatera druga vsakdanja opravila; toda prej omenjeno je bilo za ta čas glavno delo, in ker je tedaj sonce prišlo spet pod novo znamenje, so to znamenje imenovali ‘oven’ (kostron).
19 Pozneje pa so zaradi pogostnih viharjev v tem času, ko je bilo vse v nekakšnem boju, en element proti drugemu in vročina proti mrazu ali bolje proti hladu te dežele, to obdobje posvetili boju; za vzbujanje tega si je človeška domišljija kmalu izmislila simbol, ki so mu pozneje tudi kmalu izkazovali božje češčenje in ga še pozneje v vojnih časih naredili za glavnega boga. Če pa razstavimo ime ‘Mars’, dobimo prastaro Mar iza, tudi Maor´iza. Kaj pa to pomeni? Nič drugega kot: ogreti morje.
20 V času predhodnih dveh znamenj se je morje ohladilo, kar so prebivalci obale seveda morali opaziti; toda zaradi večje moči sonca, zaradi boja toplega južnega zraka s hladnim severnim zrakom, potem zaradi vulkanov, ki so se večinoma prebudili v tem času in podmorskih ognjenih žil je morje postopno postajalo toplejše. In ker so to imeli za posledico viharjev, ki so se pojavili v tem času, pomeni izraz Maor izat tudi toliko kot ‘bojevati se’; in ta čas je bil, kot smo videli, simbolno predstavljen kot vojščak v oklepu, ki so ga pozneje naredili celo za boga. - Tu imaš zdaj tretje nebesno znamenje in iz tega lahko jasno razbereš, kaj tiči za vašim bogom vojne Marsom.«

103. Razlaga četrtega do šestega znamenja zodiaka (živalskega kroga)

1 (**Matael**): »Preidimo zdaj k četrtemu znamenju! Spet vidimo žival, namreč prav pogumnega ‘bika’. Po oskrbi ovac so stara pastirska ljudstva namenila svojo skrb predvsem govedu. V tem času so se večinoma začele krave pojati in zdaj so ločili krepke od slabotnih, predvsem pa so skrbeli za dobro vzrejo.
2 Bik, ki je Egipčanu veljal več kot vse drugo, ki je bil celo njegov pisar zaradi svoje naravne lastnosti, ker je s svojim pihanjem pogosto oblikoval različne figure v sipki pesek, je bil predstavljen v zelo pogumnem položaju, stoječ skoraj na dveh zadnjih nogah; in kaj je bilo bolj naravno, kot da so ozvezdje, pod

katero je v omenjenem času stopilo sonce, in je poleg tega tudi bilo precej podobno obrisu bikove podobe, imenovali 'bik'!?
3 Celo rimski Taurus izvira od tu in je tekom časa samo skrajšan od prastarega Ta our sat, ali Ti a our sat, kar pomeni toliko kot: čas (sat) bika = stati na zadnjih nogah.
4 Pozneje so ta čas, posebno pri Rimljanih imenovali tudi Aprilis, kar pa v staroegiptovskem jeziku spet ne pomeni nič drugega kot: A (bik) uperi (odpri) liz ali lizu (obličje), tudi: 'Bik, odpri vrata!' - svobodni paši namreč. Da je sčasoma tudi stari bik Egipčanov postal bog, je treba komaj še podrobneje omenjati. - Tako bi imeli zdaj tudi nastanek četrtega znamenja živalskega kroga natančno in resnično pred seboj, zdaj pa poglejmo, kako je nastalo peto znamenje pod imenom in pod podobo 'dvojčkov' kot Kastor in Poluks!
5 To se bo pokazalo kot zelo zlahka razumljivo, če pomislimo, da je imelo staro egiptovsko pastirsko ljudstvo z oskrbo govedi glavno skrb in trud za seboj. Po tem času so stopili poglavarji občin skupaj in izbrali enega ali dva strokovna in kar se da razumna ocenjevalca in obenem sodnika za ta čas, v katerem sta morala pregledati in preveriti, ali je bilo vse dosedanje delo vsepovsod opravljeno dobro in koristno. Takega ocenjevalca so tudi imenovali po službi. 'Ka i e stor?' je bilo vprašanje in je prevedeno pomenilo: 'Kaj je storil?' Nato je sledilo resno opozorilo z velelnim stavkom: 'Po luxe men!' - 'Daj mi o tem luč, razlago!'
6 Iz tega sta nastala poznejša 'dvojčka'; navsezadnje pa sta bila dvojčka samo dva stavka, namreč vprašalni stavek in nato velelni stavek. Če sta šla na takšne poizvedbe v občini dva takšna uradnika, je moral eden postaviti vprašanje, drugi pa izreči velelni stavek, seveda ne samo z besedo, ampak z dejanjem.
7 Ker pa je ravno v tem poizvedovalnem in nadzorovalnem času sonce stopilo pod omenjeno dvozvezdje, so ga tudi imenovali 'dvojčka' in v rimskem jeziku Gemini ali tudi Castor et Pollux, ki ju je pozneje prazna človeška domišljija seveda prav tako po božje častila. -
8 Zdaj bi imeli peto znamenje živalskega kroga razloženo spet tako natančno in resnično kot prejšnja; zdaj pa pridemo do šestega znamenja, in tu naenkrat zagledamo 'raka'! Kako pa je ta prišel v veliki krog ozvezdij? Povem vam, prav lahko in naravno, tako kot prejšnja!
9 Glejte, v tem časovnem obdobju je dan dosegel svoje najvišje in največje trajanje; nato začne njegova dolžina nazadovati, in stari so to nazadovanje trajanja dneva primerjali z rakovo hojo. Obenem pa je bilo to šesto obdobje tridesetih dni tisto, v katerem je v tej deželi ponoči posebno v bližini reke rosa postala zelo obilna. V tem obdobju so raki ponoči prilezli iz svojih močvirskih lukenj in so naredili zelo hranljiv in osvežilen obisk na bližnje s travo in roso bogate travnike. To so seveda morali kmalu opaziti stari prebivalci dežele ob Nilu in so v začetku skušali nepovabljene goste pregnati s sočnih travnikov, kar posebno za prve prebivalce te dežele nikakor ni bilo lahko delo, ker je v

tem času število teh velikih močvirskih žuželk naraslo skoraj v neskončno. Z njimi so se najprej spopadali s pomočjo ognja, nabrali so jih cele kupe in jih sežigali, kar pa za veliko množico teh živali ni pomenilo nič. Pri sežiganju pa je zmeraj nastajal prav dober in vabljiv vonj, in tako so že stari mislili, da bi bile te živali morda celo užitne. Toda kljub temu ni hotel nihče začeti z uživanjem te pečenke.

10 Pozneje so jih kuhali v velikih loncih in juha se jim je zdela prav okusna; toda kljub temu si je nihče ni upal jesti. Dali so jo svinjam, ki so jih stari tudi že redili, in te so jo z veseljem pojedle in postale zelo debele, kar je bilo starim Egipčanom zelo dobrodošla iznajdba, kajti na veliko so uporabljali mast teh živali, prav tako tudi kože in čreva; mesa pa niso uživali in so ga uporabljali za krmljenje svinj.

11 Ko pa so se delomrzni ljudje začeli sčasoma izprijati in so kršili stare in modre zakone, ki so izvirali še od predpotopnega Božjega učitelja Henoha, so zgradili mogočne ječe in zločince zaprli vanje. Hranili so jih s kuhanimi raki ter izmenoma z nasoljenim in pečenim svinjskim mesom, poleg tega pa samo malo kruha. Opazili pa so, da so se zločinci ob tej hrani zelo dobro počutili in ob neki slabi letini so pozneje tudi svobodni ljudje poskusili jetniško hrano, ki se jim je prej zdela strašna, in ugotovili, da je bila okusnejša kot njihova običajna domača hrana. To spoznanje je potem kmalu povzročilo, da se je nekdaj neznansko število velikih in mastnih nilskih rakov hitro zmanjšalo, ker so jih preveč lovili.

12 Pozneje so tudi Grki in Rimljani jedli to blatno žuželko in so se pri tem zelo dobro počutili; samo Judje ga še do te ure ne jedo, čeprav jim ga Mojzes ni naravnost prepovedal.

13 Iz vsega tega pa zdaj že več kot jasno izhaja, da stari Egipčani za nebesno znamenje tega šestega časovnega obdobja tridesetih dni gotovo niso mogli izbrati boljšega simbola kot ravno tisto žival, s katero so imeli v tem času toliko opravka. Tudi pri tej podobi si lahko mislimo, da so jo sčasoma začeli po božje častiti. Grki in Rimljani so pozneje to časovno obdobje posvetili boginji Juno in so ga njej na čast tudi tako imenovali. Toda zdaj je vprašanje, kako so si pravzaprav izmislili to boginjo, in kako je dobila svojo božansko osebnost. O tem so med modreci različna mnenja, ki pa navsezadnje niso čisto brez pomena. Toda pravi vzrok je vendarle ta, ki je sčasoma skoval tudi osebnosti Kastorja in Poluksa.

15 Ravno v času rakov je postalo za materialna dela že prevroče, in zato so ta čas posvetili duhovnim raziskavam v velikih senčnih templjih, katerih nekatere so zgradili že praprebivalci te dežele.

16 Glavno vprašanje začetka duhovnega raziskovanja je bilo, ali moremo čisto božanstvo iskati tudi v kakršni koli povezanosti z materialnim.

17 Kakor so bila vsa vprašanja modrih zelo kratka, potrebovala pa so zelo dolg odgovor, tako je bilo tudi s tem najpomembnejšim vprašanjem. Glasilo se je:

‘Je U∩ (un) o?’ V prevodu: ‘Je v sebi enkrat ločeno božanstvo, če ga postavimo enega poleg drugega, še v celoti božansko?’
18 Vprašali boste: ‘Kako so lahko te preproste črke pomenile ravno omenjeni stavek?’ Pri priči boste izvedeli povsem naravni vzrok za to! U je bil pri starih Egipčanih predstavljan s pomočjo zgoraj odprte in na koncu iztegnjene polkrožne črte (U) in je na ta način označeval obenem sprejemno posodo za vse božansko, kar prihaja k ljudem od zgoraj. Samoumevno je, da so stari modreci s tem razumeli predvsem duhovne darove luči za človekovo dušo.
19 ‘N’ je bil predstavljen s podobnim, vendar navzdol obrnjenim polkrogom (∩) in je označeval mrtvo materijo, ki je povsem brez duha in brez luči. Okrogle strehe marsikaterih hiš in posebno templjev so zato imele obliko obrnjenega polkroga in so naznačevale, da se v takšnih krajih božje povezuje z materijo, v njej ustvarja časno življenje in se na trenutke razodeva človeku. Iz tega se je formuliralo tudi staro, pomembno vprašanje: ‘Je U∩ (un) o?’, ker je O predstavljal popolno božanstvo v njegovi čistosti.
20 Odgovor na to staro, pomembno vprašanje se je glasil, da ima vsa ustvarjena materija do Boga skoraj takšen odnos kot žena do svojega moža in gospodarja. Bog naj bi v materiji in po njej neprestano spočenjal miriade Svojih otrok vseh vrst. Neprestano naj bi oplajal materijo s Svojim božje-duhovnim vplivom, in materija Mu je potem neprestano rojevala neštete v njej spočete otroke. - To je bila vsekakor zelo vzvišena misel, ki so jo stari modreci postavili kot odgovor na omenjeno pomembno vprašanje!
21 Sčasoma, posebno pri poznejših potomcih, ki so bili željni vsakršne čutnosti, se je ohranilo komaj kaj več kot senca stare egipčanske modrosti, in iz vprašanja Je un o so raje naredili osebno žensko božanstvo in ji dovolj neumno in mračno dali najprej ime Jeu no, pozneje samo Juno, in jo poročili s prav tako ničnim bogom Zevsom.
22 Stari modreci so iz modrih in povsem naravnih vzrokov materijo imeli za trdo, neupogljivo, nerodno in menili, da je mogoče od nje kaj pridobiti samo s prizadevnostjo in z velikim trudim. Stare nepopolnosti, ki so jih stari modreci odkrili pri materiji, so poznejši potomci podtaknili boginji Juno, s katero je imel Zevs zaradi tega stalne težave. - Razumete zdaj svojo boginjo Juno?«
23 Reče **Helena**: »Prosim te, moj najljubši Matael, le nadaljuj; tako bi te lahko brez prekinitve poslušala cele dneve! Tvoja pripoved sicer ni tako slikovita in bleščeča kot Homerjeva; je pa modra in resnična, in to je tisočkrat več vredno in bolj privlačno kot vsi čarobni okraski velikega ljudskega pevca! Zato le nemoteno nadaljuj s svojo pripovedjo!«
24 Reče **Matael**: »Saj mi ne laskaš!? Glej, resnica hoče biti razumeta, ne pa polaskana! Toda jaz vem, da ne laskaš meni, ampak samo resnici, ki ne prihaja od mene, ampak od Boga in tako lahko že spet nadaljujem.«

104. Sedmo, osmo in deveto znamenje živalskega kroga

1 (**Matael**): »Poslušaj torej! Po raku v velikem zodiaku zagledamo 'leva'. Kako je prišla ta divja zver med nebesna znamenja? Prav tako naravno kot vse drugo, kar smo doslej spoznali!
2 Po lovu na rake, ki je trajal svojih trideset dni, včasih pa tudi dan ali dva več - ker pri starih Egipčanih kot izravnalni mesec ni bil določen ribji mesec (februar), temveč rakov mesec (junij) -, se je začela druga huda nadloga, ki je starim povzročala zelo veliko skrbi in žalosti. V tem času običajno levinje skotijo svoje mladiče in tedaj, zelo lačne, mislijo predvsem na rop in od daleč naokrog preko puščav, gora in dolin pridejo v pokrajine, kjer zavohajo kakšne tolste črede.
3 Ker je levova domovina pravzaprav vroča Afrika in je ta kralj živali že večkrat obvladoval tudi gornji Egipt, je razumljivo, da mu ni bilo težko prodreti vse do srednjega in spodnjega Egipta in tam povzročiti opustošenja med čredami, ki so se mirno pasle. Tako kot hud mraz prežene volkove v naseljene pokrajine, prav tako julijska velika vročina prežene leve v nekoliko hladnejše severnejše loge, kjer lahko najdejo plen.
4 V tem mesecu pa postane v gornjem Egiptu vročina najhujša in najneznosnejša in zato prežene leva na sever, pogosto vse do sredozemskega morja, kjer je seveda hladneje kot na območju žarečih peščenih puščav. Ob začetku tega obdobja prebivalce Egipta zmeraj obiščejo ti strah zbujajoči gostje, in morali so se dobro oborožiti, da bi jih odvrnili od čred. In ker je sonce ravno v tem času stopilo pod ozvezdje, ki tako kot ono bika, s svojimi zvezdami precej natančno predstavlja razsrjenega leva, so stari to ozvezdje tudi poimenovali z imenom leva, v Egiptu pa so tudi ta čas imenovali z imenom: 'lev' (Le o wa), Le = hudoba ali potomec hudobe, v nasprotju z El = dobri ali sin dobrega, O = Božje sonce, Wa, tudi Wai = beži; Le o wai torej pomeni: Hudobnež beži pred soncem.
5 Rimljani so v čast svojega junaka Julija Cezarja šele pred nekaj decenijami ta čas poimenovali z njegovim imenom, ker se je znal bojevati tako zvito in pogumno kot lev. - Tu imate zdaj sedmo podobo nebesnega ali živalskega kroga, ki so ga poznejši potomci prav tako pobožanstvili.
6 Toda levu sledi 'devica'; se vam zdi, da to ni povsem v skladu s prejšnjim?! O ja, povsem in čisto naravno se sklada! Z zmago nad časom leva so bile glavne težave leta tako rekoč končane in zdaj so se bolj prepustili veseljačenju, prirejali so praznovanja, ki so bila predvsem namenjena temu, da so poštenim in moralno čistim devicam izročali darila, da bi jih vzpodbudili k nadaljnji moralnosti; običajno so v tem času tudi obhajali poroke. Omožila se je lahko samo devica, ki je veljala za čisto; tista pa, ki svojega devištva ni ohranila, je bila izločena od možitve in je lahko v izjemno ugodnem primeru postala le priležnica kakšnega moža, ki je imel že eno ali več zakonitih žena, - sicer pa ji je preostal le zaničevan in nižji suženjski stan. In tako je bil tudi ta čas zelo

pomemben, ker pa se je v tem času pojavilo nad soncem prav čedno ozvezdje zodiaka, so ga poimenovali ‘devica’. Toda šele pred nekaj leti so ošabni Rimljani v čast svojemu cesarju Avgustu dali tudi temu času cesarjevo ime. - In tako, ljuba Helena, zdaj veš tudi to, kako je za levom prišla med zvezde tudi devica. - Zdaj pa dalje!
7 Videli smo, kako je med ozvezdja zodiaka prišla tudi devica; zdaj pa pride vanj celo predmet, kot bomo takoj videli. Vidimo tehtnico s skodelicami, kakršno uporabljajo kramarji in lekarnarji za tehtanje svojega blaga in zdravil. Le kako je prišla med zvezde ta naprava za merjenje teže? Povem vam: zlahka in spet tako naravno kot vse prejšnje!
8 Glejte, po času preizkušanja devic in ženitev, kar je najbolj in tudi pravno zaznamovalo ta čas, je prišel čas merjenja večine pridelkov, žita - z njegovo pridelavo so se, poleg živinoreje seveda, na veliko ukvarjali že najstarejši prebivalci te dežele - in sadja kot fige, datlji, olje, granatna jabolka, pomaranče in še več podobnega.
9 Vsaka občina je imela svojega starešino za poglavarja in voditelja vseh poslov in prav tako duhovnika, ki se je ukvarjal samo z duhovnostjo in ob določenih dnevih s poučevanjem ljudstva, in s prerokovanjem ob pomembnih zadevah. Da se je duhovniški stan kmalu zelo namnožil, ni treba podrobneje omenjati, kot tudi, da se ta stan ni ravno veliko trudil z grobim, materialnim delom, razen z novimi poskusi in izboljšavami v vseh mogočih ozirih.
10 Duhovniški stan je bil tudi tisti, ki je raziskoval zemeljske kovine, jih zbiral in pripravljal za uporabo. Za vse mnoge tehnične stvari pa je potreboval tudi veliko pomagačev in dobro usposobljenih delovodij, ki seveda niso imeli časa, da bi se ukvarjali s poljedelstvom in živinorejo, in zato so vse takšne ljudi morale vzdrževati občine. Kako pa naj bi izmerili, da bi vsak član občine duhovščini in njenim pomagačem oddal svoji žetvi primeren delež?
11 Določili so desetino, in vsak član občine je moral duhovščini izročiti desetino vsega pridelka. Kako pa so izmerili desetino? Zelo preprosto: s tehtnico! V ta namen so imeli velike in majhne tehtnice, kakršne smo že prej omenili. Vsaka občina je imela več takšnih tehtnic, in pod nadzorom poglavarja občine so ves pridelek natančno stehtali tako, da so zmeraj do vrha napolnili obe skodeli; devetkrat so napolnjene skodele izpraznili v skrinjo člana občine, desetič pa v skrinjo duhovščine. Vrhovni duhovnik je bil obenem tudi varuh ali pastir vsega ljudstva in se je imenoval Vara on (‘on varuje’ ali: ‘on je pastir’). V poznejšem času so varaoni postali pravi kralji dežele, katerim je bila pokorna tudi duhovščina.
12 Iz te zgodovinsko resnične predstavitve pa vidimo, da je bilo prvo časovno obdobje po devici v glavnem določeno za tehtanje pridelkov zaradi oddajanja desetine duhovščini; in ker je ravno v tem času sonce spet stopilo pod novo znamenje, so to znamenje v zodiaku imenovali ‘tehtnica’. To bo jasno vsakomur, ki vsaj malo pozna običaje in navade starih Egipčanov.

13 Najbrž ni treba podrobneje pojasnjevati, da so sčasoma tehtnici dodali vsakovrstne simbolične pomene, da so jo uporabljali tudi kot simbol Božje in posvetne pravičnosti, da so jo nekatera še zelo nerazvita ljudstva celo molila tako kot tu in tam Indijci molijo plug. Človeška domišljija na eni strani in vedno bolj naraščajoča dobičkaželjnost čedalje številnejše duhovščine in učiteljev ljudstva na drugi pa je sčasoma pobožanstvila vse, kar se ji je zdelo častivrednega in koristnega za celotno človeštvo.
14 Tako smo zdaj videli, kako je v veliki zodiak prišlo tudi človeško orodje, v nadaljevanju pa bomo videli, kako je prišla v veliki zodiak nadvse neugledna žuželka 'škorpijon'!«

105. Razlaga poslednjih treh podob živalskega kroga

1 (**Matael**): »Po času tehtnice je prišlo tako rekoč povsem nedelavno obdobje. Črede so se čedalje bolj umirjale, to se pravi, pasle so se, niso pa več tako živahno poskakovale po pašnikih kot spomladi; tudi sadno drevje ni kazalo več takšne dejavnosti kot spomladi; polja so bila v prahi in tako so tudi ljudje imeli nekakšne počitnice. Gotovo bi zdaj še bolj častili ljubo brezdelje, če jih Gospod nebes in zemlje ne bi ravno v tem lenem času nekoliko spodbodel z nadvse nadležno žuželko, katere domovina je predvsem Egipt.
2 Škorpijoni so se v začetku tega časa začeli povsod kazati in so se do sredine tega sicer lenega časa razmnoževali kot muhe v kakšni jedilnici. Kot pa je znano, pik repa te živali ni samo zelo boleč, ampak tudi zelo nevaren, če ni takoj po piku pri roki pravega protisredstva.
3 Ker pa so morali stari Egipčani prekmalu spoznati tako škodljivost kot tudi nadležnost te živalce, tudi ni manjkalo iskanja sredstva, s katerim bi bili vsaj kolikor toliko kos temu bitju. Preskusili so najrazličnejša odvračalna sredstva; toda sva skupaj so malo pomagala, dokler niso končno odkrili skorje nekega nilskega grma, jo kuhali in s paro vsaj sobe osvobodili tega pikajočega zajedavca. Tudi so navlažili skorjo omenjenega grma, jo raztresli po tleh in jo položili v postelje, s tem so se zavarovali pred pikajočo golaznijo in jo s tem tudi ubili.
4 Po tem sredstvu, ki je preganjalo in ubijalo to žuželko so tudi žuželko samo, ki prej seveda ni imela imena, poimenovali Scoro (= skorja) pi ali pie (= pije) on (=on).
5 S tem imenom so potomce kot s kakšnim receptom opozorili, s katerim sredstvom najučinkoviteje odpravijo to nadlogo. Še dandanes dobivamo tako iz Egipta, Arabije in iz Perzije prašek, s katerim lahko brez najmanjše škode za človekovo zdravje uničujemo ne le škorpijone, temveč tudi skoraj vse druge zelo nadležne žuželke; in ta prašek poleg še nekaterih dodatkov izdelujejo predvsem iz omenjene skorje. - Zdaj pa spet k naši glavni temi!
6 Ob prvem pojavu škorpijona v tem lenem času je sonce stopilo pod novo ozvezdje v velikem krogu, in imenovali so ga kot nadležno žuželko, ki se je

ravno v tem času najbolj razširila in nadlegovala živino in ljudi. Temu znamenju so do danes izkazovali najmanj češčenja, razen da so ga častili kot zmeraj učinkovit star recept zoper nadležne žuželke.
7 Čas lenarjenja se je z uničenjem škorpijonov končal, tudi so v tem času v Egiptu pogoste nevihte, katerih so se Egipčani zelo bali; govorili so: 'Zevsova puščica je hitrejša in bolj natančno zadene kot bedna človeška!'
8 V času po škorpijonu je tudi vsakovrstna divjad začela prihajati z gora v doline, med njimi najrazličnejše krvoločne zveri, vendar ne najhujše vrste.
9 To je izzvalo ljudi, posebej moške, da so napeli loke in se podali na lov. Kunci, zajci, gazele, majhni medvedi, jazbeci, lisice, panterji, množica jastrebov in orlov, tudi krokodil in nilski konj (hippopotamos; staroegipčansko Je pa opata moz = nilski konj začenja razkazovati svojo moč) sta se začela premikati, in zato niso smeli več izgubljati časa; za uničenje kar se da velikega števila krokodilov je bila razpisana tudi zelo velika nagrada.
10 Način, kako so izvajali najrazličnejše love, sploh ne sodi k stvari, temveč je povsem dovolj vedeti, da so v Egiptu v tem času izvajali najrazličnejše love, in tako vemo vse, kar moramo vedeti.
11 V tem obdobju lova je sonce že spet stopilo v novo ozvezdje v velikem zodiaku, in imenovali so ga 'strelec', ker je ta čas nudil največ zaposlitve ravno strelcem. Strelec je sčasoma tudi postal deležen božjega češčenja, vendar ne prevelikega, razen kot Apolon, ki so ga častili tudi kot boga lova.
12 Tako bi torej končali tudi s strelcem in zdaj pridemo do pravzaprav najbolj nenavadnega nebesnega znamenja v velikem zodiaku! Glej, 'kozorog', prebivalec najvišjih skalnih vrhov, se lesketa v južnem delu velikega kroga! Kako neki je prišel ta prebivalec visokogorja v veliki zvezdni krog? Povem vam, prav tako kot vsi prejšnji na povsem naraven način!
13 V tem zadnjem obdobju leta nenadoma vsa divjad obiskuje doline, da bi si tam poiskala kakšno hrano, ki jo zahteva njena narava.
14 Kozorog je bil za Egipčane nekaj predragocenega, da bi mu kar tebi nič meni nič brez ovir dovolili njegov drzni obisk doline! Skratka, postavili so straže, ko se je začel bližati čas, v katerem so že v prejšnjih letih večkrat odkrili to žival, kako se je pasla in poskakovala po samotnih pašnikih. Ko so kje opazili le enega, je bilo po prejetem znamenju na nogah vse, kar je le moglo hoditi.
15 Takšnega kozoroga ujeti pa ni bilo lahko delo, in bilo je marsikakšno kozorogovo obdobje, ko niso ujeli niti enega; če pa so jih v kakšnem ugodnem času ujeli več, je bilo to pravo zmagoslavje za ves Egipt! Kajti od takšnega kozoroga so imeli vse za najbolj čudežno zdravilo, in že z minimumom so nekoč zdravili vse bolezni, rogovi pa so bili celo prvi in najdragocenejši okras egiptovskega kralja, bolj kot zlato in dragi kamni. V pradavnini so celo varaonovo vrednost ocenjevali po številu kozorogovih rogov, ki so jih pozneje celo vrhovni duhovniki pozlačene nosili kot znamenje svoje najvišje modrosti in najvišje oblasti.

16 Ker pa je kozorog pri Egipčanih užival tako velik ugled, kot se lahko v tej deželi prepričamo še dandanes, je tudi več kot razumljivo, da so že stari Egipčani to časovno obdobje, v katerem jih je obiskal kozorog, posvetili dragoceni živali in ga tudi poimenovali po njej, prav tako pa tudi ozvezdje, pod katero je stopilo sonce v tem času.
17 In tako smo pregledali vseh dvanajst znamenj velikega zodiaka in nikjer nismo našli nič drugega kot nekaj povsem naravnega, poleg tega pa smo tudi videli, kako in na kak način so nastali številni poganski bogovi, in da se za njimi ne skriva nič, razen tistega povsem naravnega, kar smo pravkar videli.
18 In tako odslej ne bo nikoli več težko spoznati resničnega Boga v pravi in najresničnejši luči. Nikoli ni nobeno izmišljeno božanstvo storilo nobenega čudeža, ki so jim jih podtaknili, in redke na videz modre besede, ki naj bi jih bogovi občasno govorili ljudem, so stari modreci potisnili v usta ničevih bogov, da bi bile videti pomembnejše.
19 Tu pa lahko vidimo dejanja in slišimo besede, ki jih prej še nikoli ni bilo mogoče doživeti, - in tu smo končno dospeli tja, kjer lahko resničnega Boga spoznamo v vsej polnosti. Helena in tudi ti, stari Ouran, povejta, ali je bila za vaju ta moja razlaga zodiaka prepričljiva ali ne!«

106. Helena vpraša za Mataelovo šolo

1 Reče **Helena**: »O ti najljubši Matael! Tako jasno in prepričljivo mi še nikoli ni bila razložena nobena stvar na tej zemlji! Zaradi tvojega živahnega načina razlaganja se mi je zdelo, da sodelujem pri početju starih Egipčanov in sem videla pred svojimi očmi najtrdnejšo resnico.
2 Samo eno mi pa le še povej: na kak način ali v kateri šoli si se tega naučil! Kajti pri vseh nebesih, kaj takega je vendar nemogoče stresti iz rokava kot pšenična zrna iz vreče! Kako si torej vse to tako natančno spoznal?«
3 Reče **Matael**: »O Helena! Včeraj sem še bil več tisočkrat bolj slep in neveden kot kateri tvojih poslednjih in najneumnejših služabnikov in sem bil poleg tega še tako bolan, da me je od te nezaslišane bolezni lahko rešil samo še Bog; nobeni človeški umetnosti ne bi bila nikoli možna takšna ozdravitev!
4 Toda, ko sem bil ozdravljen, se mi niso le skoraj v trenutku povrnile vse moje telesne moči, temveč je Gospod nebes in zemlje obenem prebudil tudi mojega duha v moji zelo žalostni duši. In glej, ta duh me zdaj uči spoznavati v njihovem bistvu vse stvari, ki so bile in so zdaj, in že tudi marsikaj, kar šele bo!
5 Glej, vse to je torej čisti milostni dar Gospoda, kateremu edinemu ste ti in vsi vi dolžni vso hvalo, čast, zahvalo, ljubezen in slavo, jaz pa se tega nisem nikoli prej naučil v kakšni morebitni šoli!
6 Edino Gospod je zato moje vse, moja šola in vsa moja modrost; kar vem in zmorem, to vem in zmorem samo od Gospoda!

7 In povem vam: Kdor nečesa, pa naj bo kar koli hoče, ne ve iz Njega, ne ve nič; tedaj je vse njegovo znanje prazno, povsem ničnо in neuporabno skrpucalo!
8 Zato se vsi poslužite edine šole Gospoda, ki je zdaj v vsej Svoji božanski polnosti telesno navzoč med nami, pa vekomaj ne boste potrebovali nobene druge šole! - Razumeš to, najmilejša Helena?«
9 Reče **Helena**: »O ja, seveda te razumem; toda kako lahko slaboten umrljiv človek, kot na primer jaz in moj oče, pride v Božjo šolo?«
10 Reče **Matael**, kot bi bil ves razburjen: »O Helena! Najmilejša v vsem velikem Pontu, le kako prideš do tako slepo-neumnega vprašanja? Mi že moraš odpustiti, če ti na to tvoje niti najmanj premišljeno vprašanje dam prav robat odgovor! Ti in tvoj oče sta vendar že zdaj v tej šoli; kako moreš torej vprašati, kako in kdaj boš prišla v to šolo? Ja, kaj še res ne uvidiš tega, ko je vendar Gospod ravno zaradi vaju tukaj storil tako velika znamenja?!«
11 Reče **Helena** nekoliko v zadregi: »Toda prosim te, najljubši Matael, nikar ne bodi zaradi tega jezen name! Zdaj seveda uvidim svojo neumnost in ti takšnega vprašanja gotovo ne bom postavila nikoli več; ti pa le potrpi z nama in zmeraj pomisli, da velikega drevesa nikoli ni mogoče podreti samo z enim udarcem! Postopno pa se bo že še vse uredilo! Čeprav je moj oče star, sem jaz vendar še mlada. In glej, jaz nisem težko vodljivo dekle; to so potrdili vsi moji učitelji in tudi moj oče to ve! Oh, najljubši Matael, gotovo ti ne bom delala sramote; toda včasih ti pa le ne bi škodovalo nekoliko več potrpežljivosti kot zdaj! Prosim te za to!«
12 Reče **Matael**, ves prevzet od velike Helenine miline: »O ljubko mila Helena, nikoli ti ne bo treba še enkrat prositi za mojo potrpežljivost! Nikoli ne mislim neljubeznivo, čeprav sem včasih videti nekoliko resen in z resnejšo besedo hočem le nekoga pripeljati do cilja še hitreje kot je to možno z blagimi besedami. Toda vidim, da si bolj krotka od najkrotkejše golobice, in zato pri tebi odslej tudi ni več potrebno, da bi te budil z resneje zvenečimi besedami.«
13 Reče **Helena**: »Vendar kljub temu ne bodi prav nič obziren do mene! Če me lahko z resnimi besedami hitreje spraviš naprej, tedaj le bodi zmeraj tako resen kot veliki Pont, kadar se njegovi velikanski valovi spustijo v najbolj divji boj z orkani; če pa lahko mene in mojega očeta z blagimi besedami in nauki v enakem času spraviš ravno tako daleč, tedaj mi bo to veliko ljubše.- Toda zdaj spet nekaj drugega! Samo še čisto kratko vprašanje, in potem imam za dolgo dovolj za razmišljanje!
14 Povej mi še, kdo pa je poimenoval vsa druga številna ozvezdja in iz kakšnih razlogov!«

107. Splošno o živalskem krogu

1 Reče **Matael**: »O ti moja najljubša Helena! Tvoje vprašanje je res zelo kratko; toda popoln odgovor nanj bi gotovo zahteval več kot eno celo leto! Zato

prestaviva odgovor na to tvoje kratko vprašanje na poznejše priložnosti, za zdaj pa povejmo o tem samo toliko, da imajo imena vseh ozvezdij isti izvor kot dvanajst ozvezdij velikega ‘zodiaka’; grško zveneče ime tega kroga so tudi povsem zmotno poimenovali živalski krog, saj se v njem, seveda samo po imenih, pojavljajo tudi ljudje in stvari.
2 V staroegipčanskem jeziku pomeni zlog zo ali za toliko kot ‘za’, dia tudi diaia ‘delo’ in kos ‘del’, tudi ‘delitev’; in pravilno prevedeno pomeni Za diaia kos (tudi koše) dobesedno: za delo delitev, ali: razdelitev dela.
3 Zdaj vidiš, da v začetku ni moglo biti drugače in tako mora biti moja sedanja razlaga zadia-kosa (zodiaka) povsem pravilna! Kajti v začetku so stari razdelili veliki krog po periodičnem dogajanju svojih del; pri poznejših potomcih pa je potem že razdeljeni krog določal dela; kajti vsako ozvezdje, ki se je pojavilo v njem, je Egipčane že vnaprej opozarjalo, s kakšnim delom bi se morali ukvarjati v naslednjem obdobju. In tako je bilo poimenovanje tega kroga tudi povsem pravilno, - nikakor pa ne v napačnem pomenu Grkov in Rimljanov.
4 Kakor pa so modreci povsem pravilno poimenovali ta krog in njegove podobe, tako so poimenovali tudi mnoga druga, čeprav ne prav vsa ozvezdja in so bili tudi prvi odkritelji tebi znanih planetov razen lune in sonca, ki pravzaprav, vsaj za našo zemljo, nikakor ni planet, ker ne kroži sonce okrog zemlje, temveč se ostali planeti z zemljo vred v različnih časovnih obdobjih gibljejo okrog velikega sonca, s tem pa ne smemo razumeti vsakdanjega časa navideznega obhoda sonca, ki izvira od vrtenja zemlje okrog svoje središčne osi, pač pa tistega, ki ga zemlja opravi v enem letu, Venera in redko vidni Merkur v še krajšem času; Mars, Jupiter in Saturn pa potrebujejo za svoj obhod daljši čas kot zemlja.
5 Luna pa tako in tako spada k zemlji in se giblje skupaj z njo enkrat letno okrog sonca, medtem ko kot stalna spremljevalka naše zemlje poleg tega še vsakih 27 do 28 dni enkrat obkroži zemljo v oddaljenosti sto tisoč ur hoda.
6 Samo, to so še stvari, ki jih še ne moreš tako meni in tebi nič razumeti na en mah; ko pa se bo Božji duh v tvoji duši prebudil, tedaj boš sama, brez vsakega težavnega zunanjega pouka, spoznala vse to in še veliko več drugega.
7 Zato je potrebno predvsem eno, in to je: samega sebe in Boga spoznati in Ga nad vse ljubiti; vse drugo pride potem samo od sebe.
8 Sicer pa sva zdaj oba dovolj govorila in zelo dobro bo, če si nekoliko oddahneva, da bodo drugi prijatelji, ki so veliko modrejši od naju, morda tudi pripomnili kaj dobrega.
9 Nikoli ne smemo sami preveč govoriti o kakšni stvari, temveč pustimo o tem govoriti tudi druge in jih poslušajmo; kajti noben človek na vsej zemlji ni tako moder, da se tu in tam ne bi mogel česa naučiti celo od manj modrega, kaj šele od veliko modrejšega od sebe! In tako mi boš, najljubša Helena, že odpustila, če nekaj časa sam ne bom govoril, temveč bom poslušal druge, - če bodo seveda hoteli kaj povedati.«

10 Reče na to **Helena**: »Oh, zelo dobro, zelo dobro! Nekoliko si le odpočij; saj si tako in tako skoraj neprestano govoril nekaj ur.
11 Morda nam ob tej priložnosti vendarle kdo pove kaj natančnejšega o velikem učeniku, ki je zdaj med nami, ob tem pa komaj pokaže, da je ravno to, kar je!«

108. Mnenja o razširjanju novega nauka

1 Nato reče **Simon Juda**: »Občudujem res veliko Mataelovo modrost in v njej skrito znanje o starem veku! Ja, takšna modrost je v tem času prav tako potrebna kot globoko spoznanje življenjskih resnic, ki prihajajo iz Božjih ust! Resnično, jezik bi si lahko obrabili, ko bi govorili ljudstvu, ki že več kot tisoč let medli pokopano v najbolj absurdni umazaniji najmračnejšega praznoverja! Tu je tako ena beseda kot sto tisoč najlepših besed povsem zaman; lastne neumnosti in slepote ne spozna, najlepše in najčistejše resnice, ki mu je oznanjena, pa še manj.
2 Kaj naj še poskusimo s takšnim ljudstvom? Delati čudeže? S tem bo ljudstvo postalo še bolj neumno in praznoverno! - Ga kaznovati? Oh, takšno ljudstvo je že tako in tako dovolj kaznovano!
3 Toda poiščimo sprejemljivejše izmed ljudstva in jim na način našega Mataela pridigajmo zoper poganstvo in z Gospodovo milostjo v največ sto letih ne bo nobenega templja malikov več!
4 Presodite, bratje, ali sem govoril prav ali ne! Preprost čut otrok je pač več vreden kot razum vseh razumnih na zemlji; toda tu je tudi razum povsem na mestu. - Kaj menite, ljubi bratje, o tem?«
5 Reko **vsi**, razen Juda: »Povsem tvojih misli smo in tu ni kaj ugovarjati!«
6 Tu stopi v ospredje **Juda** in reče: »Seveda, seveda, pa še marsikaj!«
7 Reče **Simon**: »Kaj le? Govori! Jaz res ne bi vedel, kaj bi se tu dalo ugovarjati!«
8 Reče **Juda**: »Pridobimo oblastnike in potem bomo lahko brez tega znanja učinkovito govorili tudi s podložniki!«
9 Reče **Matael**, ki se nekoliko razburjen ozre po Judu: »Aha, ti bi torej rad ubogim na duhu in na zemeljskih dobrinah s šibo in mečem oznanjal oznanilo miru iz nebes! Si pa res čuden človek! Tudi sicer se mi zdiš bitje iz podzemlja, od tod to tvoje mnenje, ki ne bi delalo sramote nobenemu hudiču! Ti si prav redek hudič!
10 Povej mi vendar, kako si se mogel vtihotapiti v to sicer čisto nebeško družbo!
11 Toda povem ti: Če hočeš kot hudič govoriti in ravnati z ljudmi, se moraš bolje maskirati v ovčje kožuhe, da ne bodo pod njimi takoj na prvi pogled opazili krvoločnega volka!
12 Glej, da mi izgineš izpred oči, sicer bom v skušnjavi, da bi o tebi razkril stvari, katerih morda prav zdaj ne bi bil najbolj voljan poslušati; kajti moj duh te pozna od zunaj in od znotraj!«

13 Ko **Juda** od Mataela to sliši, ostrmi in reče: »Motiš se o meni, Matael; kajti tudi jaz pripadam številu izvoljenih, sem že opravljal poslanstva v Gospodovem imenu in kot moje brate so me šele pred nekaj tedni angeli nosili po zraku!«
14 Reče **Matael**: »Oh, vse to vem in kljub temu ne prekličem niti zloga svojih izrečenih besed! Seveda spadaš med dvanajstere, toda moj duh mi pravi: 'Med njimi je hudič!' - in vedi: ta hudič si ti!
15 To pričevanje, ki mi ga je dal moj duh o tebi, naj ti bo zaenkrat dovolj, - če pa hočeš še več, ti lahko postrežem; kajti pravkar odkrivam veliko sobano polno hudih pričevanj o tebi in sploh ti ni treba storiti veliko, pa ti bom vsa vrgel v obraz! Kajti ti si tudi tat! - Me razumeš?!«
16 Ko je Juda slišal iz Mataelovih ust te grmeče besede, ga je obšla silna groza, in prav ponižno se je umaknil nazaj, pri vrnitvi pa je še od **Tomaža** dobil nekaj tihih udarcev v rebra z besedami: »Te je spet enkrat zasrbel tvoj pekel?! Le nadaljuj tako, pa boš že še slišal več kot zdaj! Z Mataelom, katerega je Gospod tako čudovito ozdravil na telesu, duši in duhu, se ti, uboga reva ne boš mogel nikoli pošteno spoprijeti!
17 Glej, celo Gospodov angel se mu ne upa približati, ti pa mu hočeš ugovarjati v nečem, kar je povedal iz svoje najgloblje modrosti, kakršne po Mojzesu še ni bilo na svetu?!
18 Kaj še ne uvidiš v nebo vpijoče neumnosti svojega nadvse oslovskega srca?! Kaj res ne moreš molčati, poslušati in se neprestano učiti?!
19 Tu je v eni točki zbrana vsa modrost vseh nebes in vse zemlje, tu sedimo v središču Božjega srca, deležni smo besed in dejanj, ob katerih celo angeli strmijo, in ti kot največji osel med nami se ne moreš upreti svojim resnično hudobnim skominam, da bi se oglasil, temveč hočeš iz svoje mlakuže neumnosti privleči na dan celo ugovore! O ti glavni osel, ti!«
20 Reče **Juda** kljubovalno: »Ej - pusti me! Če sem že osel sem to vendar zase in ne zate! In čeprav me je Matael zdaj tako močno zdelal, vendar stavim kar hočeš, da se ta sam po sebi še tako čist Božji nauk ubogim poganom ne bo oznanjal z blagimi besedami miru, temveč z mečem in vsakovrstnimi smrtonosnimi izstrelki!
21 Nikogar ne bodo vprašali, ali je razumel, ampak bo moral priseči na novo vero! In če bo sčasoma odpadel od tega, česar nikoli ni razumel, ga bodo razglasili za krivega najsramotnejše krive prisege in ga v najboljšem primeru živega sežgali!
22 In, če pri nadaljnjem širjenju tega po sebi še tako Božjega nauka ne bodo gledali predvsem na to, da bodo najprej zanj pridobili oblastnike, tedaj kljub temu, da sem hudič, res ne bi rad štel množic pričevalcev, ki bodo izkrvavele pod mečem velikih poganskih oblastnikov! Božje sem, Božje tja! Hudič je tudi Božji! Sčasoma bo tudi najčistejše in najbolj vzvišeno Božje postalo hudičevo!
23 Le poglejmo na primer samo Mojzesov nadvse Božji nauk! Kaj je zdaj v templju nekoč nebeško modrega Salomona?! Zato kot Mataelov hudič in kot tvoj glavni osel povem še enkrat: Matael ima prav in njegovo modrost

priznavam prav tako kot jo priznavaš ti; toda kakor ima prav Matael, tako imam prav tudi jaz!
24 Povem ti: Ta nauk o miru iz nebes bo v ne tako dolgem času nad vso zemljo raztresel največji nemir in pahnil ljudstva v najhujši in najbolj nepomirljiv spor, prepir in vojno!
25 V telesu tega pač še ne boš tako zelo doživel; toda tvoj duh bo nekoč toliko zanesljivejša priča vsega tega, kar sem ti zdaj povedal, in šele tedaj boš uvidel, da je hudič in tat Juda enkrat tudi prerokoval! - Zdaj pa vprašam jaz tebe, ali si me dobro razumel!?«

109. Judovo bistvo

1 Reče **Tomaž**: »Zdaj najbrž misliš, da si izrekel veliko prerokbo in, da je brez tebe ne bi zmogli?! Si pač ob vsej najvišji modrosti, ki si jo poslušal več kot pol leta, neumna uboga para!
2 Kdaj se recimo svetloba in tema nista sovražno srečevali? Le kdaj sta šla življenje in smrt v bratovski slogi skupaj na sprehod? Kdaj sta si strašna lakota in popolna sitost podali roko v rajskem miru? Norec! Samo po sebi se razume: Ko bo najvišja in najjasnejša nebeška svetloba od tu prodrla v najgostejšo temo na zemlji, pač ne bo šlo brez nasprotovanja!
3 Poglej neizmerne ledene poljane visokega Ararata! Ne stopijo se pri nizkih stopinjah toplote, katero modri Egipčani določajo po barvi in gostoti ledu in snega; naj pa pride na te poljane poletna vročina gornjega Egipta, pa se bo v kratkem času ves led spremenil v vodo! Toda gorje dolinam, ki bi jih potem ta voda visoko poplavila!
4 In glej, kar bi bilo tam materialno neizogibno, to bo toliko manj izostalo duhovno!
5 Če pa že z mečem v roki začnemo oznanjati Božji evangelij, bomo toliko prej zoper sebe prebudili meč sveta; če pa to začnemo z orožjem miru, ki se imenuje orožje ljubezni, bomo tudi našli večkratni mir.
6 Da bo ob takšnem daru iz nebes sčasoma prišlo do vojn in bojev, dokler bo materialni svet po Božjem redu ostal to, kar je zmeraj bil, kar je in kar bo, to se zlahka razume samo od sebe, in tu ni potrebno nobeno prerokovanje; toda ravno s tem, ko bomo ljudem bolj zrelega spoznanja na Mataelov način prikazali poganstvo kot iz temelja smešno in neumno v vsej njegovi popolni praznoti, vsaj ne bomo proti sebi izzvali prehudih in pogubnih protinapadov v vsej uničujoči intenzivnosti!
7 Če si pravkar povedano vsaj malo premislil, te mora popoln nesmisel tvoje prerokbe zbosti v oči tako kot poldansko sonce človeka, ki je sedem let spal!«
8 Reče **Juda**: »Ja, ja, ti si pač zmeraj modri Tomaž, vse, kar povem jaz, pa mora biti neumno! Seveda imaš prav; toda jezi me, da jaz ne morem nikoli imeti prav! Zadevo lahko še tako dobro premislim, preden jo oblečem v besede, - in glej, samo usta odprem in zaradi izrečene neumnosti planete vsi po meni

kot lev po ovci! Ja, lahko bi se razpočil od jeze kot napihnjena žaba! Toda odslej ne bom več spregovoril niti zloga, temveč bom nem kot štor, potem mi menda ja ne boste ugovarjali?!«
9 Reče **Tomaž**: »Ja, stori to, potem boš postal moder!«
10 Tu **Matael** pokliče Tomaža in mu reče: »V imenu dobre stvari se ti zahvaljujem, da si dal bratu Judu tako rahel ukor. Kajti to mu ni niti najmanj škodovalo in morda mu bo to, kar ima tukaj za žalitev svojega razuma, koristilo šele nekoč na drugem svetu; kajti pri njem še zdaleč ni niti sledi kakšne notranje modrosti in je najverjetneje v tem njegovem življenju tudi nikoli ne bo.
11 Toda za naprej ga pustite; kajti njegova duša ni od zgoraj in njegov duh je premajhen in preslaboten, da bi njegovo posvetno togo dušo omehčal in oživil tako kot vaše!«
12 Tu pristopim **Jaz** in rečem Mataelu: »Resnično, orodij, kakršno si Mi ti, je malo in zato ti moram zdaj izreči Svojo pohvalo! Le tako nadaljuj, pa boš med pogani dober predhodnik nekemu drugemu apostolu, ki ga bom šele pozneje obudil izmed Svojih sovražnikov! In šele zdaj ti dam popolno zagotovilo, da ti in tvoji štirje bratje ne boste nikoli več padli nazaj v bolezen, ki ste jo tako težko prestali! Svoje štiri brate pa boš moral ti razdeliti in jim tudi pokazati popolnoma pravo pot.
13 Mi pa bomo ostali tu še nekaj dni in jutri, na sabat se bo tu zgodilo marsikaj, pri čemer Mi boš lahko dobro služil; ti si namreč človek, ki se ne boji ne sveta in ne smrti in ravno zaradi tega si Mi močno orodje.
14 Zdaj pa Me odpelji k Heleni; kajti skrivaj presilno hrepeni po Meni in zato jo bova obiskala in jo okrepila!«
15 Reče **Matael**: »O Gospod, kakšna neskončna milost zame! Ti, moj stvarnik, bi pustil, da Te peljem k njej, ki je tako kot jaz tvoje ustvarjeno bitje! Toda dekle je čisto in polno dobre volje; gotovo ne pozna nobenega greha in gotovo se splača potruditi in okrepiti takšno srce, ki bo pozneje lahko okrepilo tisočkrat tisoče!«

110. Iskanje Boga

1 Po teh besedah se odpravimo Jaz, Matael in naša Jara, ki se ne odmakne od Mene, k Heleni in njenemu očetu Ouranu.
2 Ko **Helena** opazi, da prihajam k njej, jo oblije potok solza veselja in čez nekaj časa reče: »Močno sem že dvomila, da bom deležna te milosti, da bom Tebe, Gospoda svojega življenja videla ob sebi in s Teboj govorila! Toda zdaj je vse dobro! Kajti Ti, katerega sta moje srce in moj razum šele tu tako neskončno čudežno spoznala, si Sam prišel k meni! Oh, zdaj glasno zavriskaj moje sicer tako ubogo srce; kajti On, katerega Duh je preštel vse tvoje utripe od zibeli do groba, stoji pred teboj in ti prinaša tisto sveto okrepčilo, v katerem ti bo nekoč tvoja smrt slajša kot med!«

3 Nato spet utihne, **Jaz** pa ji rečem: »Helena! Srcem, ki tako ljubijo kot tvoje, se večno ni treba bati smrti in je ne bodo nikoli okusila, niti sladke niti grenke!
4 Glej, Jaz Sam sem vendar življenje in vstajenje, in tisti, ki verujejo v Mene in Me ljubijo tako kot ti, smrti vekomaj ne bodo niti videli niti občutili niti okusili!
5 Seveda ti bo to okorno telo nekoč odvzeto; toda to te ne bo bolelo niti se tega ne boš zavedala, temveč te bo Moj duh ljubezni, ki je v tebi in raste do popolne podobnosti z Mojim večnim Duhom, v trenutku prestavil iz tega težkega, nesvobodnega življenja v najsvetlejše življenje tvoje duše! - Ali zdaj že razumeš to, najljubša Helena?«
6 Helena pa od same ganjenosti ne more spraviti iz sebe biti besede in joče od samega velikega veselja svojega srca. Mine precej časa, Helena pa je še zmeraj od veselja, da sem prišel k njej, tako ganjena, da ji solze veselja ohromijo jezik vedno, ko bi se Mi spet rada zahvalila.
7 Toda **Jaz** ji ponovno rečem: »Moja najljubša hči, ne trudi se z govorjenjem; kajti ta govorica tvojega srca Mi je veliko ljubša kot še tako mogočna govorica tvojih ust!
8 Glej, že zdaj so na zemlji nekateri, pozneje pa jih bo še več, ki Mi bodo rekli: ‘Gospod, Gospod!’ In Jaz jim bom odvrnil in rekel: ‘Kaj kličete, tujci?! Ne poznem vas in nikdar vas še nisem poznal! Zmeraj ste bili otroci kneza laži, napuha, hudobije, noči in vse teme! Zato izginite od Mene vsi, ki ste neprestano delali zlo!’ In povem ti, da bo tedaj med njimi veliko joka in škripanja z zobmi!
9 Iskali bodo svojega Boga v neskončnih, nedosegljivih daljavah in globinah in Ga ne bodo našli, ker se jim je zdelo preveč prostaško da bi Me iskali v svoji neposredni bližini, namreč v srcu!
10 Resnično, kdor Boga ne išče kot si Ga iskala ti, Ga ne bo našel, tudi v vsej večnosti ne!
11 Bog je Sam v Sebi najčistejša in neskončno mogočna ljubezen in zato Ga lahko najde samo ljubezen!
12 Tebe je takoj na začetku k temu gnala ljubezen, čeprav si mislila, da grešiš, če Me ljubiš; in glej, našla si Me. - Več kot pol poti sem ti prišel naproti, tako kot tudi tvojemu očetu Ouranu. Prav tako Me morajo v prihodnje iskati tudi vsi tisti, ki Me hočejo najti, in našli Me bodo, kakor si Me našla ti.
13 Toda tisti, ki Me bodo iskali s svojim prevzetnim razumom, Me vekomaj ne bodo našli!
14 Kajti tisti, ki Me iščejo z razumom, so podobni človeku, ki je kupil hišo, o kateri je slišal, da pod svojimi zidovi skriva velik zaklad. Ko je hiša postala njegova, je začel v njej kopati malo tu, malo tam; toda ni se prav potrudil, kopal je samo tam, kjer je šlo zlahka, in ni našel zaklada, ki je bil zakopan globoko. Tedaj je mislil: ‘Aha, vem, kaj bom storil; od zunaj bom začel kopati okrog hiše in bom tako gotovo prej odkril zakopani zaklad!’

15 In tako je začel kopati zunaj hiše, in seveda ni našel zaklada, ker je bil ta zakopan globoko sredi njegove hiše; in kolikor dalj od hiše je kopal nove jame, toliko manj je našel zaklad, zaradi katerega je vso hišo pravzaprav kupil. Kdor išče nekaj tam, kjer tega ni in nikoli ne more biti, iskanega tudi najti ne more.
16 Kdor hoče loviti ribe, mora z mrežo v vodo; kajti po zraku ribe ne plavajo. Kdor hoče kopati zlato, ga ne sme iskati z mrežo v morju, ampak v globini gora.
17 Z ušesi ne moremo videti in z očmi ne slišati. Vsak čut je narejen na poseben način in je zato tudi določen za posebno opravilo.
18 Prav tako ima le človekovo srce, ki je najbolj sorodno z Bogom, nalogo iskati in tudi najti Boga in potem iz najdenega Boga prejme novo, neuničljivo življenje. Kdor pa išče Boga s kakšnim drugim čutom, kdor si trdno zavezuje oči, ta z ušesom ali z nosom ali z očmi ne more najti sonca in ga ne videti.
19 Pravi in živi čut srca pa je ljubezen. Kdor torej ta notranji življenjski čut prav prebuja in z njim začenja iskati Boga, ta mora Boga najti prav tako gotovo in zlahka kot mora vsak človek, če ni popolnoma slep, s svojim očesom takoj najti sonce in gledati njegovo svetlobo.
20 Kdor pa hoče slišati modro besedo, si ne sme zamašiti ušes in hoteti slišati z očesom; Kajti oko pač vidi svetlobo in vse razsvetljene forme, duhovne forme besede pa ni mogoče videti, temveč le poslušati z ušesom. - Razumeš vse to?«

111. Združenje z Gospodom

1 Reče končno **Helena**, ki si je nekoliko opomogla od svojega prevelikega srčnega veselja: »O ja, vse to sem razumela; kajti Tvoje besede imajo svetlobo, moč in življenje in tečejo iz Tvojih svetih ust tako svetlo in jasno kot najčistejši izvir na visokogorskem pašniku, ki ga obsije jutranje sonce. Toda kaj naj storim, da bi svoje srce vsaj malo bolj umirila!? Gospod, ubij me, če grešim; toda moja ljubezen do Tebe presega vse moje življenjske meje! Oh, dopusti, da se samo dotaknem Tvoje roke!«
2 Rečem **Jaz**: »O stori vendar to! Kar ti iz svoje globine zapoveduje tvoje srce, to stori in nikoli ne bo narobe; o tem si lahko povsem prepričana!«
3 Nato je **Helena** zgrabila Mojo levo roko in si jo z vso močjo pritisnila na srce, spet jokala od še večjega veselja in hlipajoč rekla: »Oh, kako srečni morajo biti tisti, ki morejo biti zmeraj ob Tebi, o Gospod! O ko bi vendar tudi jaz mogla biti zmeraj tako ob Tebi!«
4 Rečem **Jaz**: »Kdor je v srcu pri Meni, pri njem sem Jaz zmeraj in tudi on je ob Meni, in to je pravzaprav najvažnejše! Kaj namreč pomaga nekomu, ki je na tej zemlji sicer osebno zmeraj ob Meni, vendar pa ima svoje srce daleč od mene in ga raje navezuje na ta prekrasni svet?! Resnično, tak je kljub temu od Mene oddaljen bolj kot vse, kar si lahko najbolj oddaljenega misliš!
5 Kdor pa Mi je v srcu tako blizu kot ti, Moja najljubša Helena, ta Mi je in Mi ostane zmeraj enako blizu tudi tedaj, ko bi Me na zunaj navidezno ločevala od

njega tisočkrat večja razdalja kot je med nami ter poslednjo in najmanjšo zvezdo, ki jo tvoje oko zagleda samo na trenutke, kako sije iz neskončne daljave.
6 Ja, povem ti, kdor Me ljubi kakor ti in živo veruje, da sem Jaz tisti, na katerega prihod so čakali očetje, ta je tako popolnoma eno z Menoj, kakor sem Jaz, kot Me tu čutiš, popolnoma eno s Svojim Očetom v nebesih! Kajti ljubezen združuje vse; Bog in ustvarjeno bitje postaneta po njej eno, in noben prostor ne more več ločiti tega, kar je združila resnična in čista ljubezen iz najglobljih nebeških globin.
7 S svojo ljubeznijo boš torej zmeraj v Moji največji bližini, četudi te bo v tem svetu za kratek čas prostor ločil od Moje osebe; nekoč, onstran v Mojem kraljestvu najčistejšega duha in najpopolnejše resnice, pa tako in tako večno ne boš ločena od Mene! - Si zdaj, moja najljubša Helena, vsaj malo razumela to, kar sem ti povedal?«
8 Reče **Helena**: »Le kako ne bi!? Saj je vendar v meni zdaj tako svetlo in jasno, kot bi mi vzšlo resnično sonce, in zato se mi tudi zdi jasno in razumljivo vse, kar si mi Ti, o Gospod, govoril, in Moje srce razume najgloblji pomen Tvojih besed. -
9 Zdaj pa iz nekega ne še povsem razsvetljenega kotička mojega srca prihaja drugo nadvse pomembno vprašanje, in to se glasi: Kako se boš mogla kdaj zahvaliti Njemu, ki te je čez vse mere zasul s tako preobilno milostjo? Saj vendar še tako silna ljubezen ne more veljati za zahvalo; saj je tudi ona, kot vse življenje, Tvoj milostni dar! Kakšno žrtev in kakšen Tebe vreden dar lahko kot ustvarjeno bitje prinesem Tebi, svojemu Stvarniku, v primerno zahvalo za tako številne neprecenljive milosti? Glej, o Gospod, tu je ob vsej sončni svetlobi v mojem srce še vendarle temno, in na to nadvse pomembno vprašanje ne morem najti nobenega odgovora! O Gospod, ali ne bi hotel tudi tu z milostno besedico mojemu srcu pomagati iz zadrege?«

112. Kako se moremo in moramo zahvaljevati Bogu

1 Rečem **Jaz**: »O ti ljuba Helena! Le kaj na svetu bi Mi darovala, kar ne bi bilo Moje, in česar ne bi Jaz prej dal svetu?!
2 Glej, to bi bila vendar zelo nečimrna zahteva z Moje strani in bi bila v popolnem nasprotju z Menoj in Mojim večnim redom!
3 Glej, ljubezen opravi vse! Kdor Me nadvse ljubi, Mi tudi prinaša največji dar in Meni najbolj všečno zahvalo; kajti tak mi s tem daruje ves svet.
4 Poleg ljubezni do Mene pa obstaja še neka druga ljubezen, namreč ljubezen do bližnjega. Ubogi na duhu in na časno potrebnih zemeljskih dobrinah so resnični bližnji; kar kdo v Mojem imenu stori njim, to stori Meni.
5 Kdor sprejme reveža v Mojem imenu, Mene sprejme, in povrnjeno mu bo poslednji dan; kdor pa sprejme modreca zaradi modrosti, bo tudi žel plačilo

modreca; kdor ponudi žejnemu samo čašo sveže vode, mu bo v Mojem kraljestvu povrnjeno z vinom.
6 Kdor pa dela revežem dobra dela, naj dela to na skrivnem z vso prijaznostjo in naj tega ne pokaže svetu; Oče v nebesih namreč to vidi, in dar veselega darovalca Mu bo zmeraj prijeten in darovalcu bo povrnil stokratno.
7 Kdor pa hoče s svojo dobrodelnostjo samo blesteti pred svetom, je tudi že prejel svoje plačilo sveta in v bodoče ne more pričakovati nobenega plačila več.
8 Glej, to je edini Meni všečen način daritve in zahvale, in razen tega ni nobenega drugega več; zakaj vse žgalne in druge daritve so odvraten vonj v Božjih nosnicah, in vse molitve ustnic pri tistih, katerih srca so daleč od resnične ljubezni do Boga in do bližnjega ubogega brata, so gnusoba pred Bogom!
9 Komu lahko kaj koristi nesmiselno glasno vpitje v templjih, če se ne spomnite tisočerih revnih in lačnih bratov zunaj templjev?!
10 Pojdite in najprej okrepčajte bedne, nahranite lačne, napojite žejne, oblecite nage, potolažite žalostne, osvobodite jetnike in ubogim v duhu oznanjajte evangelij, tedaj boste stori bolje in neskončno več, kot če bi se dan in noč drli v templjih s svojimi ustnicami, vaša srca pa bi bila hladna in neobčutljiva do vaših ubogih bratov!
11Poglej zrak, zemljo, morje; poglej luno, sonce, zvezde; poglej cvetlice na polju in drevesa, in opazuj ptice v zraku, ribe v vodi in vse živali na kopnem; poglej visoke gore in vse oblake in vetrove; glej, vse to glasno oznanja Božjo čast, in vendar Bog nikoli ne gleda na vse to domišljavo kot človek, temveč edino na človekovo srce, ki Ga spozna in ljubi kot edinega resničnega, dobrega, svetega Očeta. Kako naj Mu bo potem všeč sprijeno srce ali prazna ceremonija z najrazličnejšim glasnim vpitjem ustnic, za katerim se ne skriva nič drugega kot lajajoče samoljubje, častihlepje, oblastiželjnost, vsakršna nečistost, laž in prevara?!
12 Zato zdaj veš, da Bog ne potrebuje čaščenja vreščečih ljudi; vsa neskončnost je namreč polna Njegove slave.
13 Kakšno čast pa naj da Bogu neumni, slepi človek, ko sam vendar nima nobene druge časti, razen tiste, ki jo je po milosti, da je človek, prej prejel od Boga?! Ali je lahko Bogu kakorkoli v čast, če Mu ljudje darujejo vola, ohranijo pa svoja telebanasta srca in so po opravljeni daritvi še desetkrat hujši kot so bili pred njo?!
14 Oh, Jaz od ljudi ne sprejemam časti; saj obstaja Oče v nebesih, ki Me časti več kot dovolj! Če pa ljudje izpolnjujejo Moje zapovedi in Me s tem nad vse ljubijo, častijo s tem Mene in Mojega Očeta, Jaz in Oče pa sva popolnoma eno.
15 Če pa je tako, kot po najpopolnejši in večni resnici je, Me tisti, ki izpolnjuje Božjo voljo, kot so jo oznanjali Mojzes in vsi preroki, in kot jo Jaz sam glasno oznanjam vsem vam, ne more onečastiti.
16 Razumeš zdaj, kako se je treba Bogu zahvaljevati in kako Ga hvaliti za prejete dobrote?«

113. Prihodnost čistega Božjega nauka

1 Reče **Helena**, povsem prevzeta od resničnosti tega Mojega poduka: »O Gospod, vsaka Tvojih svetih besed je v mojem srcu našla tisočkraten odmev, in v moji duši je zvenelo kot glasba: To je najčistejša in povsem božanska resnica!
2 Toda samo Bog lahko da ljudem takšen nauk; kajti tako daleč ne sega noben človekov čut! Ja, zdaj vem veliko in najnatančneje vem, kaj bom delala v prihodnje!
3 Oh, kako čudovito je spoznati voljo edinega pravega Boga in ravnati po njej z vsemi življenjskimi močmi; toda kako grenko je delati tam, kjer človeški napuh daje zakone in jim pristavlja dodatek: To je Božja volja!
4 Zmeraj sem si mislila, da ima resnični Bog lahko samo eno povsem resnično voljo, ki si večno ne more nasprotovati tako kot si človeški zakoni, od katerih eden pogosto drugemu povsem uničuje temelj; če ga izpolnimo, zapademo kazni zaradi prejšnjega sankcioniranega• zakona, če ga pa ne izpolnimo, nas kaznuje novi zakon! Vprašujem: Kdo more ob tem biti človek in tako živeti?!
5 Vzemimo naše stare zakone bogov! Tu je bilo iz ust zvitih duhovnikov rečeno: 'Če daruješ Plutonu, razjeziš Zevsa, in če daruješ Zevsu, razjeziš Plutona; če pa daruješ njunim duhovnikom, ki edini znajo pomiriti jezo bogov, storiš prav!' Le oni sami naj bi bili uspešni sredniki med bogovi in ljudmi. Tako so si potem duhovniki prigrabili vse daritve, ubogo, slepo ljudstvo, ki so ga izžemali za prazen nič, pa jih je povrh tega še po božje častilo, in vse ljudstvo je moralo trepetati pred njihovo oblastjo. Oh, tega ta najčistejši nauk gotovo večno ne more dovoliti in ne bo nikoli dovolil!«
6 Rečem **Jaz**: »To naj te ne skrbi! Toda nazadnje je z vsem, kar še tako čisto pride od zgoraj, naj si bo duhovno ali materialno, enako; ko se le dotakne Zemljinih tal, že tudi postane nečisto in nepošteno.
7 Poglej dežno kapljo! Noben diamant ne bi mogel biti čistejši kot takšna dežna kaplja; kakor hitro pa se dotakne Zemljinih tal, je že konec njene čistosti!
8 Pojdi na goro, pa se ne boš mogla načuditi čistosti zraka; poglej pa navzdol v dolino, pa boš med čistostjo zgoraj in spodaj odkrila veliko razliko!
9 Kako čiste padajo snežinke iz oblakov! Po dveh mesecih si poglej prej tako bleščeče bel sneg, pa boš videla, da je že precej umazan!
10 Poglej veter, ko zaveje z višav v doline, kako zelo ga umaže nadležni prah, in celo sonce, luna in zvezde izgubijo veliko svojega sijaja, ko se bližajo zatonu; ja, celo svetlobni žarek poldanskega sonca pogosto še prelahko umažejo zemljine izparine, tako da nazadnje kljub njegovi najsvetlejši svetlobi ne moremo sonca videti več niti toliko, da bi lahko kolikor toliko zanesljivo rekli: Glej, tu ali tam je!

11 In tako je zmeraj tudi z vsemi duhovnimi darovi iz nebes; naj si bodo ob svojem nastanku še tako čisti, bodo sčasoma zaradi umazanih posvetnih namenov kljub temu tako skaljeni kot vse, kar sem ti pravkar naštel.
12 In tako se bo najbrž zgodilo tudi temu Mojemu najčistejšemu nauku; niti kljukica ne bo ostala kritizirana in ne oglodana!
13 Tempelj, ki ga zdaj postavljam, bodo uničili prav tako kot bodo po ne tako dolgem času Rimljani porušili jeruzalemski tempelj, kjer ne bo ostal kamen na kamnu!
14 Vendar bom ta svoj tempelj ponovno zgradil; kamnitega v Jeruzalemu pa nikoli več! Toda vse to naj te ne skrbi; kajti Jaz vem za vse in vem, zakaj se mora tako zgoditi!
15 Glej, nobenemu človeku svetloba podnevi in toplota poleti ne pomeni nič; ko pa pride noč, postane svetloba dragocena in toploto se naučimo ceniti šele v mrzli zimi.
16 In prav tako je tudi z duhovno svetlobo in z duhovno toploto. Kdor se sprehaja zunaj, komaj ceni svobodo; ko pa zvezan gine v ječi, oh, tedaj šele ve, kako velika dobrina je svoboda!
17 In zdaj glej, Moja najljubša Helena, zato tudi dopuščam skaljenost vsega čistega, ker človek šele v največji skaljenosti spozna vrednost čiste svetlobe!
18 Ko se potem sredi velike noči in teme spet pojavi čista svetloba, kmalu pritegne k sebi vse, kar diha in živi, kakor se bodo v neprijazni zimi človeštva kmalu začeli vsi zbirati okrog toplega srca, tako kot od zimskega mraza premraženi reveži okrog prižganega ognja v kaminu.
19 To pa povem samo tebi in še nekaterim drugim. To naj ohrani vsak zase in naj tega ne razglaša; kajti v tem ni Mojega nauka! To sem ti, najljubša Helena, povedal samo za tvojo lastno pomiritev; toda nekoga tretjega naj se to malo ali prav nič ne tiče! Za vse potrebno zunanje bom že Jaz poskrbel, in za vsakega človeka je dovolj, če le skrbi za očiščenje svojega lastnega srca; ko je to v redu, potem se bo že tudi vse zunanje najbolje uredilo kot samo od sebe. - Moja najljubša Helena, si tudi to dobro in pravilno razumela?«
20 Reče **Helena**: »O ja, Gospod! Na žalost ni ravno razveseljivo to vnaprej izvedeti; toda kljub temu ima vse svoj dober in nadvse moder vzrok, in Ti gotovo zmeraj skrbiš samo za največji duhovni blagor ljudi, in zato že mora biti tako, kot si mi Ti, o Gospod, v Svoji neskončni milosti zdaj razodel! Tvoja volja naj se zgodi v vsakem času kot tudi v vsej večnosti!«
21 Po teh besedah je Helena zapadla v pravi ljubezenski dremež in je pritiskala Mojo roko trdno na svoje prsi, kar je Mojo Jaro začelo skoraj nekoliko boleti, ker med pogovorom s Heleno njej nisem nič rekel; toda bolečina se je spet polegla takoj, ko sem jo prijazno pogledal.

114. Razlaga o prebujenju v duhu

1 Čez kratek čas pa je rekla **Jara**, zaradi mojega prijaznega pogleda čedalje bolj zamišljena: »Gospod, Ti moja edina ljubezen! Saj menda nisem bila nekoliko predrzna s svojim navideznim ljubosumjem zaradi te prekrasne Helene in Te s tem užalila? In če sem bila, mi odpusti, Ti moja edina ljubezen!«
2 Rečem **Jaz**: »Pomiri se, Moja hči! Saj ljubezen ne more užaliti niti hudobnega človeka, kako šele Mene! Če bi Me ljubila manj, se ne bi bala, da bi Moja ljubezen do tebe morda oslabela zaradi tega, če tudi to Heleno zagrabim z vso ljubeznijo; toda ker Me ljubiš resnično nad vse, te je za nekaj trenutkov prevzel takšen strah, in to se ti je zgodilo samo zaradi tega, ker si ravno teh nekaj trenutkov izgubila izpred oči svoje duše, kdo pravzaprav sem. Zdaj pa je v njej spet postalo svetlo in ker zdaj pač veš, kdo sem, te Helena ne moti več.
3 Poglej sonce na nebu, kako osvetljuje cvetlice na polju! Povej: Ali ne bi bilo neumno, če bi se kakšna cvetlica jezila na sonce zaradi tega, ker pošilja tudi njeni sosedi enako mero svetlobe?
4 Poglej velike zvezde, od katerih ti je bilo dano nekatere videti od blizu in v njihovi naravi! Glej, vse te in še neskončno več drugih, ki jih nikoli ne bo videlo meseno oko kakšnega človeka, obstaja in živi iz Moje ljubezni! Če pa Moja ljubezen tem neskončno številnim in velikim porabnikom zadošča za večnosti, kako se moreš ti, Moja najljubša hčerkica, kdaj koli bati, da bi bila zaradi Helene pri Meni prikrajšana za ljubezen?! Vidiš zdaj puhlost svojega nekaj trenutkov trajajočega strahu, kot da bi bila pri Meni lahko prikrajšana za ljubezen?«
5 Reče **Jara**: »Da, Gospod, Ti moja ljubezen, Ti moje življenje, odslej hočem biti prava prijateljica ljube Helene in si hočem pridobiti nekaj njenih kreposti. Ah, ko bile vendar moje starejše sestre tudi takšne kot ta Helena, kakšno veselje bi bilo to zame! Toda te mislijo posvetno in z njimi ni mogoče veliko govoriti o duhovnih stvareh; glede tega so hčerke starega Marka veliko uporabnejše od mojih sester! Ko bi le obstajalo kakšno sredstvo, ki bi moje sestre naredilo bolj duhovne!«
6 Rečem **Jaz**: »Aj, pusti to in ko prideš domov, bodo tvoje sestre za duhovno že bolj sprejemljive kot so bile prej! Poleg tega ti vendar ostane ob strani tvoj Rafael, z njim pa boš že kos svojim sestram in bratom.
7 Sicer pa to pri bolj posvetnih ljudeh pač ne gre tako hitro, kot si predstavljaš. Pogosto je treba veliko časa in potrpežljivosti, da se duša očisti vsega balasta.
8 Dokler pa takšno popolno čiščenje ni opravljeno, z duhovnostjo ni mogoče veliko napraviti; s tem zaposliti razum pomeni namreč graditi hišo na pesek.
9 Tu se mora zadeve lotiti srce; če pa je to še polno materije, najčistejše v njem seveda ne more najti oporne točke! Zato moraš pri svojih sestrah tudi gledati predvsem na to, da bodo njihova srca popolnoma osvobojena vsega, kar je materialno, potem boš imela lahko delo s svojimi sestrami, zaradi katerih si

zdaj žalostna; toda Jaz hvalim tvojo žalost in ti povem, da ne bo več dolgo trajala! - Si zdaj, Moja najljubša Jara, tudi to povsem jasno razumela?«
10 Reče **Jara**: »O ja, kolikor pač štirinajstletno dekle razume nekaj tako duhovnega! Za tem, kar si mi zdaj povedal se najbrž skrivajo še neskončne globine, ki jih še dolgo ne bom dojela; toda tisto, kar je smotrno razumeti za kratek trenutek zemeljskega življenja, mislim, da sem razumela, in Ti, o Gospod, gotovo ne boš pustil na cedilu razuma mojega srca. Toda najina najljubša Helena je zdaj trdno zaspala in torej ne bom mogla veliko govoriti z njo!«
11 Rečem **Jaz**: »Nič zato; saj imava okrog sebe še dovolj ljudi, s katerimi se lahko lepo pogovarjava, če že morava na vsak način s kom govoriti! Kmalu pa se bo zgodilo nekaj, kar bo spet zahtevalo vso našo pozornost in potem bo spet preostalo le malo časa za prazno govorjenje!«
12 Hitro vpraša **Jara**: »O Gospod, kaj se bo zgodilo?«
13 Rečem **Jaz**: »Glej, tega ti vnaprej ni treba vedeti, ko se bo zgodilo, boš še vedno dovolj zgodaj izvedela!«
14 Takoj zdaj Me vpraša tudi Ouran, ki je z Mataelom počival na travni klopi: »Gospod, nam bo grozila kakšna navidezna nevarnost?«
15 Rečem **Jaz**: »Nam komaj, pač pa drugim ljudem, ki niso pri Meni na tem hribu! Poglejte proti Cezareji Filipovi in boste kmalu odkrili, od kod bo zapihal veter!«

115. Posledice naravnih dogodkov v Cezareji Filipovi

1 Cezarejci so bili v velikem strahu zaradi pričakovanja strašnih stvari, ki naj bi po njihovem mnenju prišle nad zemeljski krog. Judje so pričakovali Danielovo sodbo, pogani vojno bogov, preprosto ljudstvo pa se je uprlo in svojim predpostavljenim odreklo vso nadaljnjo pokorščino in je celo začelo uničevati vse, kar mu je prišlo pod roke; skratka, v mestu je po nekaj urah nastala največja anarhija, za katero pa so bili največ krivi neumni duhovniki.
2 Med njimi jih je bilo namreč nekaj poučenih in izkušenih v egiptovski modrosti, katerim ni bilo veliko mar nenadoma izginulega navideznega sonca, ker so slišali iz starih egiptovskih pripovedk, da so se takšni fenomeni (pojavi) že večkrat zgodili brez kakšne škode za zemljo; nekateri judovski farizeji pa so spet sami pri sebi menili, da je morda vstal drugi Jozue in zaradi kakšnega pomembnega dejanja ukazal soncu, naj sije dlje kot običajno!
3 Tudi je neka judovska sekta verovala, da sonce v večen spomin vsakih sto let na dan zavzetja Jerihe ostane na nebu dalj časa brez kakšnega slabega vpliva na zemljo; tudi ti farizeji se ob tem dogodku niso skoraj nič bali.
4 Tudi nekaj čarodejev iz Jutrovega, ki so se bili na svojih potovanjih ustavili v mestu, je reklo, da sonce zmeraj, kadar čez dan povsem otemni, zvečer sije dalj časa zaradi tega, da zemlji povrne škodo, ki ji jo je povzročilo podnevi s

svojim mrkom. Zato se tudi ti niso bali tega dogodka; toda vsi skupaj so hoteli ta pojav izkoristiti za to, da so ljudstvu nagnali peklenski strah v kosti.
5 Ljudstvo je po ugasnitvi navideznega sonca sicer seglo po vseh sredstvih za spravo, ki mu jih je svetovala duhovščina; toda za brezmejno lakomnost duhovnikov je bilo vse to še veliko premalo, kajti ljudstvo še vendarle ni dalo vsega, kar je imelo kakšnih dobrot in drugih dragocenih stvari.
6 To lumparijo pa je opazil neki star izkušen Grk, ki je bil tudi naravno zelo moder, hitro je povabil v svojo hišo nekaj treznejših meščanov in jim razložil, kolikor je le bilo mogoče na kratko, povsem naravno in neškodljivo možnost takšnega pojava, - mimogrede pa je tudi opozoril na nadvse brezvestno lumparijo duhovščine z dodatkom: »Glejte, če bi se bilo od redkega pojava treba česa bati, tedaj bolj nabriti duhovniki ne bi s svojimi vrečami tako prizadevno tekali po ulicah in izsiljevali najrazličnejše nezaslišane darove! Ko bo potem čez nekaj ur sonce prav gotovo spet vzšlo, vse čisto kot zmeraj, bodo ti sleparji spet tekali po ulicah in od ljudi zahtevali zahvalne darove! Pojdite in povejte ubogemu, prevaranemu ljudstvu, da mu to sporoča stari, modri Grk!«
7 No, ta stari, grški naravni modrec je bil na dobrem glasu pri preprostem ljudstvu, in njegova izjava se je bliskovito razširila med ljudstvo. Komaj eno uro potem se je poslednja sodba obrnila in duhovščina je morala vrniti vse darove in potem kar se da hitro pobrati šila in kopita; kajti ljudstvo je postajalo čedalje bolj zagrizeno in vsak maziljeni služabnik bogov je bil v življenjski nevarnosti.
8 To sem Jaz seveda vnaprej videl in sem zato opozoril Ourana na to ravno v trenutku, ko smo že začeli odkrivati očitne sledi upora ljudstva zoper duhovščino, - čeprav jih je kljub temu bilo veliko, ki so zunaj mesta v silnem strahu čakali na strašne stvari.
9 Kmalu po Moji napovedi so opazili, kako je več stavb nenadoma začelo goreti in je silno tuljenje začelo prodirati celo do naših ušes.
10 Tu je prihitel k Meni Cirenij z Julijem in Me boječe vprašal, kaj se dogaja v mestu; vse skupaj se mu je zdelo podobno uporu ljudstva! Jaz pa sem njemu in Juliju na kratko razložil dejansko stanje kot sem ga pravkar razkril.
11 Ko sta Cirenij in Julij to slišala, sta se povsem pomirila in Me samo vprašala, ali ni iz tega pričakovati nobenih drugih, hujših posledic.
12 In **Jaz** sem rekel: »Za vaju niti najmanjših, pač pa za tamkajšnjo duhovščino; kajti zdaj modro preprosto ljudstvo tolaži bogove z žgalnimi daritvami, ko požiga stanovanjske hiše duhovnikov in templje bogov! In za te duhovnike vama menda le ne bo žal, kajti to preveč hudobno kačjo zalego je vendar že treba enkrat iztrebiti! Navidezno sonce je imelo dobro svetlobo; kajti slepemu ljudstvu je odkrilo gnusnost njegovih božjih služabnikov in ti zdaj prejemajo svoje povsem zasluženo plačilo!«

116. Markovo veselje nad kaznovanjem duhovnikov

1 Tu se je tudi Helena prebudila iz svojega rahlega in blaženega ljubezenskega dremeža in se nemalo prestrašila, ko je opazila močno živahnost med ljudmi na gori in obenem mesto v plamenih. Toda Jara jo je takoj prijela za roko in ji pojasnila vso zadevo, nakar se je **Helena** hitro pomirila in rekla: »Že pred dobro uro sem v duši začutila, da kmalu po hitri ugasnitvi navideznega sonca skoraj neizogibno čaka to mesto takšna usoda; in glej, že je izpolnitev te moje nekoliko turobne slutnje pred našimi očmi in ušesi! Ti, Gospod pa si z navideznim soncem gotovo predvidel tudi to in šele zdaj se kaže pravi vzrok, zakaj si ga pustil sijati!«
2 Rečem **Jaz**: »Ja, ja, ti Moje ljubo dete, najbrž je bilo tako! Luč, ki sem jo postavil na nebo ima zmeraj mnogo dobrih namenov in ne samo tega, da sveti, kar je pravzaprav zgolj zelo podrejen stranski namen.
3 Poglej sončno luč! Samo svetenje bi bilo pač nekaj zelo podrejeno neznatnega; opazuj pa vsa svobodna in nesvobodna ustvarjena bitja na zemlji po njihovi zunanji naravi, pa boš odkrila učinke sončne svetlobe in toplote, o katerih se še nobenemu naravoslovcu za zemlji ni niti sanjalo! Vse to so učinki sončne svetlobe!
4 Že ta zemlja bi ti pokazala tako številne in raznovrstne čudeže kot učinke sončne svetlobe, da jih s svojimi mesenimi očmi v mnogih tisočletjih ne bi mogla niti pregledati še manj pa prešteti!
5 Toda okrog tega sonca, katerega svetloba že na tej zemlji povzroča tako velike čudeže, krožijo še številne druge in še večje zemlje, na katerih ista svetloba povzroča povsem nove in na tej zemlji neslutene čudeže, in to na vsakem nebesnem telesu, ki ga osvetljuje to sonce, povsem nove, ki se ne pojavijo na nobenem drugem nebesnem telesu! In glej, vse to je učinek in posledica ene in iste svetlobe!
6 In tako že prav gotovo lahko razumeš, da tudi navideznega sonca nisem postavil na nebo samo zaradi nekoliko daljšega svetenja! - Kaj meniš o tem, Moja najljubša hči?«
7 Reče **Helena**: »O Gospod, Ti veliki, Ti edini sveti, tu pač za večno preneha vsako človeško mnenje! Ti si neskončno velik in moder in kdo more doumeti globine Tvoje vsemogočnosti?!
8 Nekaj neskončno velikega je že to, da Te morem nadvse ljubiti in sem lahko preblažena v tej ljubezni, katere moje srce seveda večno ne bo povsem vredno! Toda željo po nadaljnjem raziskovanju Tvojega svetega božansko nedoumljivega bitja bi imela za največjo blodnjo človeškega srca! To, o Gospod, je moje mnenje!
9 Mogoče Te je nadvse ljubiti in že to imam za najvišjo blaženost; toda raziskati Te ne more noben duh vekomaj!«
10 Po teh, od velike ljubezni do Mene še povsem pijanih besedah lepe Helene pristopi stari **Marko** in reče: »Gospod, v onem ognju bodo najbrž pošteno

kuhane in pečene tudi številne in lepe ribe, ki sem jih moral kot desetino oddati judovski duhovščini!? Ti veš, o Gospod, da sem iz vsega svojega srca po svojih močeh gostoljuben do vsakogar. Resnično, kot darovalca je najbrž mene zmeraj bolj razveselilo, če sem lahko komu kaj dal, kot pa tistega, ki je to od mene prejel; toda desetina farizejem me je razjezila v dno duše! In kot vidim, so v največjem ognju večinoma hiše judovskih duhovnikov! To je dober plačilni dan za te najbolj brezvestne lenuhe in sleparje ubogega ljudstva! To mi je ljubše kot če bi mi kdo podaril deset najlepših hiš v mestu! Resnično, nikoli nisem bil škodoželjen človek; toda tokrat - odpusti mi, o Gospod - sem v polni meri!
11 Nekomu, ki je v potrebi, nekaj dati, je blaženost za dobro človekovo srce, in dati delavcu zasluženo plačilo in še čez, je človekova najsvetejša dolžnost. In vladarju plačati zakonito določene davke je tudi sveta dolžnost vsakega poštenega državljana; kajti vladar ima velike skrbi in izdatke za red in varnost v svojih deželah, in podložniki so zaradi ljubezni do bližnjega dolžni z veseljem storiti vse, kar vladar spozna kot koristno in kar od podložnikov zahteva.
12 Seveda so med vladarji lahko tudi sebični tirani, ki izžemajo ljudstvo; toda za tiranom pride navadno spet dober vladar in ljudstvo si kmalu spet opomore.
13 Duhovščina pa ostane enaka; povampirjeno tiranizira ljudstvo tisoč let, pogosto mu nalaga dajatve na nezaslišano sramoten način in za to ljudstvu ne daje drugega kot največjo prevaro in to, če je le mogoče, v vse smeri! Ja, pošten človek mora ob tem vendar hvaliti in slaviti Gospoda Boga, ko enkrat le kaznuje te sedemkratne sovražnike in sleparje ljudstva! In tako kot balzam dobro dene mojemu srcu, ko vidim, kako so najlepši plameni zajeli lepe stanovanjske hiše in sinagoge predvsem judovskih farizejev in povrh vsega še ravno na predsabat. Jutri je sabat in faloti bodo poleg zbiranja le morali početi še kaj drugega; oh, to krasno lekcijo so si ti stari, nenasitni lopovi že zdavnaj zaslužili!«
14 Rečem **Jaz**: »Toda ali res veš, da velja ta razsvetljava v mestu ravno farizejem in tudi poganskim duhovnikom?«
15 »Oh«, reče **Marko**, »saj sem bil vendar spodaj v hiši in sem za jutri naročal nekaj glede ubogih, ki bi me lahko obiskali, tedaj pa so prišli trije mladi Grki, katerim sem ponudil kruh in vino in mi kot bi mignil povedali, kako je v mestu; vsako besedo bi jim najraje poplačal z velikim biserom, tako silno sem bil vesel! Navidezno sonce je sprožilo to prekrasno dogajanje!«
16 Rečem **Jaz**: »Toda jutri boš kljub temu moral plačati svoje veselje; zakaj veliko farizejev bo prišlo k tvoji mizi.«
17 **Marko**: »Prav rad, zaradi tega veselja bom te lopove gostil osem dni, morda bo ob tem ta ali oni le postal človek; - pri Tebi, o Gospod, je vse mogoče!«

117. Graja škodoželjnosti

1 Po tem in še nekaterih izlivih odobravanja s strani Marka in več drugih, ki so poslušali starega Marka, opazi Helena, kako je izredno svetloben plamen šinil kvišku, tako da je bila vsa okolica jasno razsvetljena; Tudi Cirenij opazi ta plamen, ki se je dvignil iz središča mesta, in je postajal čedalje svetlejši, večji in višji.
2 No, ponoči ima vsaka svetloba varljivo lastnost, da se nerazgledanemu človeku zdi, da prihaja toliko bližje, kolikor močnejša, večja in svetlejša postaja na zmeraj enako oddaljenem kraju. V dokaz tega majhni, nedorasli otroci pogosto stegujejo svoje roke po polni luni, ker se jim zaradi svoje svetlobe zdi čisto blizu in iz istega razloga tudi psi pogosto lajajo vanjo.
3 Tako se je tudi tu Heleni zdelo, da se nam čedalje večji in svetlejši plamen približuje, in zato Me je prosila, naj zlemu plamenu zapovem, da se nam ne približa in nam ne povzroči škode.
4 Tedaj sem (**Jaz**) rekel: »Ne bodite vendar preveč otročji! Približevanje plamena je vendar samo povsem običajna prevara vida; svetlost plamena pa izvira od tod: Ogenj je v palači judovskega voditelja farizejev prodrl v veliko shrambo. V njej je bilo v sodih shranjenega skoraj sto stotov najčistejšega in najboljšega olja, tudi več sodov najčistejše nafte za razsvetljavo njegove palače, poleg tega pa je bila v njej še velika zaloga masla, mleka in medu. Te stvari je zajel ogenj in zdaj gorijo tako lepo in svetlo, in ob tej priliki so bile tudi tvoje ribe, ki si jih dal kot desetino, kot si si prej skrivaj želel, stari Marko, lepo pečene; v veliki shrambi jih je bila namreč velika količina že pripravljenih za jutri. - Kaj praviš, Marko, k temu?«
5 Reče **Marko**: »Gospod, ki moreš v moje srce videti prav tako čisto in dobro kot v veliko shrambo voditelja farizejev, Ti veš, da nisem bil niti zdaj niti kdaj koli škodoželjen človek. Kot vojak sem bil zelo strog v svoji službi, toda po svoji volji nisem nikomur povzročil nobene škode, razen tiste, ki jo je prej določilo sodišče, - za kar seveda nisem mogel nič. Vendar nisem nikoli občutil kakšnega veselja, če je ostrina zakona koga pogoltnila. Tako tudi tu pravzaprav nimam nobenega srčnega veselja nad samo nesrečo, in da so moje lepe in dobre ribe zdaj tam pečene samo za duhove zraka; resnično me pa veseli, da so ti stari mučitelji ljudi končno spet enkrat dobili nadvse izdatno lekcijo!
6 Kajti uničenje zakladov z ognjem bi bilo še najmanj; toda povsem omajana vera v njihove nauke je nenadomestljiva škoda, ki jim je bila s tem povzročena, pri tem pa je to tudi nadvse velika korist za prevarano ljudstvo. To bo zdaj gotovo zelo imelo naklonjeno uho in srce za sprejem čiste, božanske resnice, in to je tisto, kar me pravzaprav veseli. In morda je celo možno, da postanejo oškodovani duhovniki, če niso preveč zabiti v glavi in srcu, bolj sprejemljivi za resnico kot so bili v svojem bogastvu. Menim, da bomo jutri doživeli

marsikatero pomenljivo preizkušnjo! - Povej mi, Gospod, ali imam prav, ali pa je tudi to moje veselje pred Tvojimi očmi nekaj obsodbe vrednega!«
7 Rečem **Jaz**: »Oh, nikakor; če ne bi imel Jaz istega vzroka, da sem dopustil to, česar se pravzaprav veseliš, ti ne bi videl navideznega sonca, in ta ogenj bi bil izostal. Toda v začetku si imel v svojem srcu malo škodoželjnosti najbrž zaradi tega, ker si bil jezen na farizeje zaradi brezsrčne in brezvestne desetine. In glej, to je bilo pravzaprav tisto, kar sem ti prej nekoliko oponesel in zaradi česar boš jutri nahranil več duhovnikov, ki so pogoreli; toda tudi to ne bo v tvojo škodo!
8 Glej, pravi in popoln človek mora biti popoln v vsem svojem čutenju, mišljenju in ravnanju, sicer še zdaleč ni primeren za Božje nebeško kraljestvo!
9 Vzemimo na primer prav robatega, zlonamernega kršilca zakonov dobre človeške ureditve, pravi izmeček vsake boljše nravnosti, skratka takšnega lopova, ki bi zlahka bil Satanov brat. Dolgo časa nekaznovano počenja svoje najbolj grobe hudobije, ker ga ne morejo ujeti, saj ga pred tem varuje njegova prav satanska zvitost. Koliko ljudi si tu ne bi ničesar želelo bolj vroče kot to, da bi barabo čimprej dosegla kaznovalna roka sodišča!
10 Končno sodišču uspe s trdo roko zgrabiti predrznega zločinca, ga poklicati na odgovornost in mu naložiti že dolgo zasluženo najostrejšo in bolečo kazen! Malo in veliko vriska, da je baraba končno dobila dolgo zasluženo kazen; našli se bodo celo pošteni ljudje, katerim bo žal, da ob tej priliki niso zakonsko pooblaščeni, da bi sami bili krvniki splošno osovraženega zločinca, da bi zločinskega izmečka lahko mučili kolikor bi hoteli!
11 Zdaj pa se vprašajmo v čistem srcu, pa tudi ob prav tako čistem razumu, ali se takšno veselje spodobi tudi za popolnega človeka! In čisto srce in čist razum bosta gotovo odgovorila takole: 'Da je človeštvo končno enkrat rešeno te pošasti, ki ga je mučila več let in lahko spet mirno živi, tega se seveda veselim; toda še veliko bolj bi bil vesel, če bi pošast spoznala svojo hudobijo, jo obžalovala, se tako poboljšala, se spremenila v koristnega človeka in se na vso moč trudila, da bi popravila povzročeno škodo!'
12 Povejte, katero mišljenje vam je bolj všeč: prvo veselje nad kaznijo ali drugo, združeno s čisto in resnično ljudomilo željo?«
13 Reče **Marko**: »Tu pač ne preostane nobena izbira; kajti za človeka se spodobi drugo, prvo pa je po mojem mnenju še zelo surovo, sebično in živalsko!«

118. Matael postane podkralj

1 Reče **Ouran**: »Tako čudovitih in v največji meri ljudomilih nazorov še nisem slišal! Jaz sam sem človek in vladar nad mnogimi sto tisoči ljudi in daleč naokrog govorijo, da so moji podložniki najsrečnejši v vsem Pontu; pa vendar sem moral ravnati po postavi, ki sem jo dobil iz Rima, razen nekaterih redkih

olajšav, za katere sem kot vladajoči vazal dobil dovoljenje iz Rima. Toda zdaj se mi zdijo vsi zakoni, ki sem jih precej omilil, vendarle zelo trdi!
2 Kako malo se pri tem upošteva človekova narava, prav nič pa to, ali kakšen človek sploh more izpolniti zakon ali ne, glede na svojo naravo in lastnosti! Kako neumno bi bilo zahtevati, naj se en čevelj prilega vsem nogam, koliko neumnejši pa je zakon, ki ne upošteva človeških narav in lastnosti!
3 Toda po teh življenjskih zakonih, ki si jih zdaj razglasil Ti, o Gospod in učenik, se more zlahka ravnati vsak človek, kakršne koli narave in lastnosti, in izpolnjevati ta nadvse človekoljuben zakon! Ko se bom vrnil domov, bo v moji deželi kmalu vse drugače!
4 Matael in njegovi štirje tovariši, ki so zdaj sicer vsi oblečeni povsem po rimsko, bodo od mene dobili grška državniška oblačila in mi pomagali kar najbolje urediti mojo majhno državo; Mataela pa že tukaj imenujem za svojega prvega svetovalca in ker nimam sina, obenem za podkralja.«
5 Tu pristopi **Cirenij** in reče: »In jaz kot rimski vrhovni namestnik nad vso Azijo in delom Afrike, oskrbljen z vsemi pooblastili iz roke cesarja Cezarja Avgusta, ki je bil moj brat in zdaj tudi od njegovega sina, potrjujem to najodličnejšo izbiro! Ti, Ouran, pa najbrž na vsem svetu ne bi mogel najti koga vrednejšega! Dixi![2] - Cirenij.«
6 Nato rečem **Jaz**: »In Jaz ga tudi potrdim, kajti Moje maziljenje v duhu za to službo ima že dolgo; toda ti, Ouran, ga doma mazili tudi z nardinim oljem, pred ljudstvom in pred vsemi velikaši tvojega kraljestva, da bodo vedeli, s kom imajo opravka in kaj mu dolgujejo. On bo tvoje kraljestvo varoval pred vpadi Skitov bolje kot velika vojska najizbranejših vojščakov. Ko bo začel opravljati to svojo službo, mu bom Jaz dal izredno moč za to; za zdaj pa je še ne potrebuje in mu je dovolj njegova modrost!«
7 Reče **Ouran**: »Gospod, ali še ne bi bil čas in ali še ne bi bilo možno zelo nevarne Skite spreobrniti k boljšemu spoznanju Tvoje narave? Saj je naravnost večna škoda za sicer tako čudovit narod, da je tako zelo neizobražen. Med njimi lahko vidimo telesno tako čudovito oblikovane ljudi, kot sicer morda nikjer na širni zemlji; toda njihova duhovnost je na popolni ničli.
8 Pogosto je čudno, ko se pojavi takšna veličastna moška postava ali več kot nebeško lepo dekle, in oba sploh ne znata govoriti, temveč zgolj krulita kot svinje, česar gotovo ne razumeta niti sama in še toliko manj kdo drugi. Te Skite bi rad imel pod seboj ne iz kakšne želje po osvajanju, temveč zato, da bi iz njih naredil ljudi. Ali se kaj takega ne bi moglo zgoditi, in sicer brez meča?«
9 Rečem **Jaz**: »Za to ti bodo dobro služili Mataelovi tovariši in tvoja želja se bo še večkratno uresničila; toda vse Skite boš najbrž težko kdaj spravil pod svoje žezlo, kajti njihovo kraljestvo je nadvse obširno. Toda tiste, ki prebivajo okrog Ponta (Črnega morja), lahko imaš zase in jih vzgajaš po lastni presoji.«

[2] Govoril sem!

10 Reče **Ouran**: »Gospod, večna hvala Ti za to v mojem imenu in v imenu vseh ljudi, ki bodo v duhu prebujeni po Tvojem nauku! Resnično, mojega prizadevanja in moje vztrajne volje gotovo ne bo nikoli manjkalo; Zato mi dodaj samo Svojo milost!«
11 Reče **Cirenij**: »In jaz ti povem, da so lahko tvoji vsi Skiti, ki se ti bodo podredili! Če hočeš to skrivoma prijaviti Rimu, naj ti bo za deset let odpuščen vazalski davek za vso tvojo veliko deželo in tvojemu potomcu bo priznana popolna dedna pravica; v prihodnje pa celih trideset let tvoja dežela ne bo oddana najboljšemu ponudniku. Potrditev vsega tega, kar sem ti zdaj povedal, boš jutri dobil od mene v svoje roke, za večne čase napisano na pergamentu. Samo tuj, zunanji sovražnik bi ti lahko s silo iztrgal to pravico; kar pa se tiče Rima, ti ostane za vse čase.«
12 Rečem (**Jaz**) Cireniju: »Torej mu daj to še danes pisno; kajti jutri je sabat, slabotnim v duhu pa nočemo dajati pohujšanja!«
13 Reče **Cirenij**: »Gospod! Kako naj zdaj tukaj opolnoči napišem obljubljeni dokument? Jutri pa bom to storil pred sončnim vzhodom, to pa menda le ne bo nikogar pohujšalo!«
14 Rečem **Jaz**: »Poglej, Moj Rafael je že končal s tem; vzemi listino in jo preberi, ali povsem ustreza tvoji volji!«
15 **Cirenij** vzame listino, se ustopi k bakli, jo prebere, vidi, da je od besede do besede natančna in nato reče: »Če bi bilo to prvo, bi se neskončno čudil; toda od Rafaela imam že več dokazov in tako me tudi to sploh ne čudi več, kajti to mu je prav tako zlahka mogoče kot je vsakemu človeku mogoče, da s svojim pogledom v trenutku prodre do najbolj oddaljenih zvezd. No, ker je listina končana, naj jo moj Ouran tudi takoj sprejme v svojo last.«
16 Tu **Cirenij** preda listino Ouranu z besedami: »Sprejmi jo za tvoje in tvojih naslednikov kritje in poskušaj pridobiti ljudi za Božje kraljestvo, za kraljestvo ljubezni, za kraljestvo večne resnice, ki je v Jezusu, Gospodu iz Nazareta, tako čudovito prišla iz nebes k nam smrtnikom! V Njem smo in v Njem živimo zdaj in bomo živeli vekomaj!«

119. Helena postane Mataelova žena

1 Ouran se prisrčno zahvali Meni in Cireniju, prav tako pa tudi **Helena**, ki pa pristavi vprašanje in reče: »Toda moj oče nima nobenega moškega potomca! Kdo ga bo nasledil pri vladanju?«
2 Rečem **Jaz**: »Toda Moja najljubša Helena, ali vama nisem dal najmodrejšega potomca, ki ga je tvoj oče imenoval za podkralja!? Ali vama ta ni po volji?«
3 Reče **Helena**, skoraj jokajoč od veselja: »No, ali nama je ta po volji?! Toda vprašati sem vendar morala, da bi zanesljivo izvedela Tvojo edino sveto voljo! Gospod, zato mi odpusti, če sem Te z vprašanjem morda užalila!«
4 Rečem **Jaz**: »Bodi glede tega povsem mirna, kajti Mene večno ne more užaliti noben človek, najmanj pa ti! Toda ker si Me zdaj vprašala nekaj, kar bi tudi

brez vprašanja lahko prav dobro vedela, te zdaj tudi Jaz vprašam nekaj, kar vsekakor vem že pred tvojim odgovorom!
5 Poglej Mataela! Tvoj oče ga je zdaj imenoval za podkralja in kot takega sva ga potrdila Cirenij in Jaz. On je še mlad mož, star komaj osemindvajset let; bi ga morda hotela za moža?«
6 Tu **Helena** nekoliko sramežljivo povesi pogled in čez nekaj časa reče: »Toda Gospod, saj pred Teboj ni varno nič, kar človek skriva še tako globoko v svojem srcu! Ti si pogledal v moje srce in v njem gotovo videl, da sem Mataelu nadvse dobra in si me zdaj izdal, preden bi se pravzaprav želela izdati: toda ker je pač moje srce že izdano, na Tvoje sveto vprašanje vendar ne morem odgovoriti nič drugega kot najresničnejši 'da'. Jaz močno ljubim Mataela; veliko vprašanje pa je, ali me bo tudi on ljubil!«
7 Rečem Jaz **Mataelu**: »Od tod, prijatelj, lahko lepo nadaljuješ sam!«
8 Reče **Matael**: »O Gospod, Ti nadvse vzvišeni! Nikoli nisi v mojem srcu večji kot takrat, ko tako povsem človeško govoriš z nami ljudmi! Ali bi mogel to čisto devico, ki Ti je vdana z vsem svojim bitjem, ljubiti na tako intenziven način, kot ljubim Tebe, o Gospod!? Toda ona je prečudovita kraljevska hči, jaz pa ubog meščanski sin, pravzaprav niti ne povsem iz Jeruzalema, temveč iz okolice tega velikega mesta, ki ima sto vrat in več kot desetkrat sto tisoč prebivalcev, med katerimi ni ne mene ne mojih sorodnikov! - Tu, tu je velik vprašaj!«
9 Rečem **Jaz**: »No - pa še kaj? Kaj pa je bil po rojstvu David? Kaj pa je bil Savel? Kdo ju je mazilil za kralja nad Izraelom?
10 Če pa ti zdaj storim to, kar sem nekoč storil tema dvema, kako ne bi bil enakovreden Heleni? Ali meniš, da nimam dovolj oblasti, da te v trenutku postavim na cesarski prestol v Rimu?
11 Oblast in moč enega tukaj za našo službo navzočega angela Rafaela poznaš, Meni pa je v trenutku na razpolago tisoč legij takšnih angelov; le kdo bi se hotel bojevati z njimi?! Že sam Rafael je dovolj, da v trenutku vso to zemljo spremeni v prah, kaj šele, da cesarja v Rimu vrže s prestola in nanj postavi nekoga povsem drugega. Toda kaj takega se ne bo zgodilo, čeprav Mi oblasti in moči za to pač ne bi manjkalo; Jaz že vem, zakaj tudi na rimskem prestolu puščam sedanje cesarje. Toda prav tako imam tudi povsem neomejeno oblast, da ti dam, kar hočem in te naredim, za kar hočem; le kdo se bo prepiral z nama?!
12 Glej, Božja oblast sega dlje kot oblast kakšnega zemeljskega kralja! Ali ni kraljevo življenje prav tako v Moji roki kot beračevo? Le najrahlejši dih volje Mojega duha in vse stvarstvo preneha obstajati! Zato ne skrbi, prijatelj! Kar povem, je povedano za vso večnost, in za kar nekoga izvolim, to je in ostane neizpodbitno in nedotakljivo; kajti edino Jaz sem Gospod in delam vse po Svoji lastni ljubezni in modrosti, in nihče Mi ne more reči: 'Gospod, zakaj delaš to ali ono?' Da, kdor Me v ljubezni svojega srca vpraša, temu bom dal odgovor, ki bo poučil njegovo srce; kdor pa bi se hotel z Menoj prepirati, ta ne bo deležen

odgovora, ampak sodbe! Zato torej bodi miren; če te Jaz naredim za kralja, si tudi v resnici kralj in kdor bi se šel bojevat s tabo, bo uničen! Zato vzemi Helenino roko in glej, ona je in ostane tvoja ljubljena žena!«
13 Tu se **Ouran** dvigne in reče, prevzet od največje hvaležnosti: »O Gospod, Ti Vsemogočni od vekomaj, kako se Ti bom mogel kot ubog, grešen človek kdaj koli vsaj kolikor toliko Tebe vredno zahvaliti? Saj me vendar zasipaš z največjimi milostmi in dobrotami! Kako veliko in že dolgo trajajočo skrb si odvzel mojemu srcu!
14 Kako težko je za čutečega očeta svoji edini, ljubljeni hčerki določiti moža, za katerega bi z vsaj nekaj gotovosti mogel vnaprej trditi, da je povsem dober za hčer in da bo z njim srečna! Kakšne darove so pogosto starši prinašali v Himenine templje[2] za blagor svojih poročenih hčera in mislili, da bodo s tem dosegli srečen zakon; toda prepogosto so bili vsi darovi zaman! Zakoni so bili kljub temu nesrečni in poročena hči je vse prehitro in prepogosto postala prava sužnja namesto prijateljica in življenjska tovarišica svojega moža.
15 Toda tu je tisto, kar sem slišal od starih, da samo bogovi v nebesih sklepajo resnične zakone. Zdaj je samoumevno, da mora zmotni pojem 'bogovi' povsem izostati; ko smo našli enega in edino resničnega Boga, je treba prenehati vsemi izmišljenimi bogovi.
16 Ta zakon si torej določil in zvezal Ti sam, o Gospod in zdaj lahko v mirnem upanju pričakujem, da tudi Tvoj blagoslov, o Gospod, ne bo izostal; tega pa si je seveda treba zaslužiti z natančnim izpolnjevanjem Tvoje svete volje, sicer ga ne bi prejeli.
17 Helena, moja najljubša hči, ali si si tedaj, ko sva šla na to potovanje z namenom, da bi iskala pravo resnico in neznanega Boga vseh bogov in potem vse to prinesla najinim ljudstvom in jih s tem naredila kar se da srečne, mislila kaj takega, da bova tukaj na tem zapuščenem, pustem in nadvse neuglednem kraju oba doživela tako neizrekljivo srečo?
18 Vidiš, hči, kako se je tukaj najbolj čudovito izpolnil moj nauk, ki sem ti ga večkrat napovedal: 'Kdor hoče najti vse, naj ne išče ničesar razen Boga!' Vzdihovala si, ko sva zapustila najino mesto s skrivnim namenom v srcu, da se ne bova vrnila, dokler ne bova našla resnice in edinega pravega Boga in si otožno dejala: 'Oče, tedaj pa tega najinega mesta in te lepe dežele najbrž ne bova nikoli več videla!' In jaz sem ti rekel: 'Bodi mirnega srca, moja hči, saj ne odhajava na rop in tudi ne, da bi našim sosedom zagrozila z vojno, ampak greva, da bi zase in za najino deželo poiskala največjo srečo! Noben bog in nobena oblast na svetu nama tega najinega načrta ne more šteti v zlo!' Pomirila si se in pogumno sva začela najino potovanje. Toda začenši od tega trenutka te vprašam, ali si sploh kaj slutila, koliko čezmerno dobrega in osrečujočega bova našla tukaj!«

[2] Poročni templji

120. Helenina zahvala in dobri sklepi

1 Reče **Helena**: »O oče, le kateri smrtnik bi lahko kdaj kaj slutil o tem! Povrh tega sva bila ob vsem svojem boljšem mišljenju pregloboko pokopana v poganstvu in nisva bila sposobna tako čiste ideje, da bi si z njeno pomočjo lahko predstavljala vsaj najmanjšo možnost tega, kar vse sva po edini milosti Gospoda Boga tukaj neposredno prejela od Njega Samega!
2 Ne moreva pa Mu niti zdaj niti večno za to storiti nič drugega kot Ga neprestano ljubiti nad vse. In svoje brate in sestre, ki so pač najini podložniki bova ljubila kot svoje lastno življenje s tem, da jim bova zvesto in resnično oznanila ime najbolj vzvišenega in najsvetejšega, edinega resničnega Boga in jim skrbno dala takšno postavo, s pomočjo katere bodo po poti resnične ljubezni in ponižnosti postali Gospodu Bogu všečni ljudje. In Matael, zdaj moj preljubi mož, nama bo s svojimi brati ponudil v pomoč svojo krepko roko in silno modro srce, in tako bo najin blagor v Gospodovem imenu tudi njegov in njegov blagor bo tudi blagor vseh najinih številnih podložnikov.
3 To je vse, kar lahko tukaj kot zvesto in resnično pred najsvetejšim Bogom priznam iz najhvaležnejše globine svojega povsem skrušenega srca. O Gospod, bodi pa tudi meni, ubogi grešnici pred Teboj, zmeraj milostljiv in usmiljen; saj Ti edini najbolje veš, koliko zemeljskih življenjskih bremen bom zmogla nositi! Brez bremena nočem iti skozi to življenje in ga hočem nositi po svojih močeh, ki si mi jih Ti, o Gospod, podelil; toda preko tega me nikar ne skušaj, Gospod!«
4 Rečem **Jaz**: »Moj jarem je prijeten in Moje breme je lahko; toda tu in tam nekaj dodatne teže ti vekomaj ne bo škodovalo, temveč ti bo koristilo za dušo in duha.
5 Tvoj mož Matael ti bo že ob pravem času povedal, kakšna bremena je on dobil za nositi, da je spravil iz sebe vse, kar se imenuje svet, da je njegovo srce lahko zraslo do takšne moči. Kar ima zdaj, mu nobena oblast in nobena večnost ne more več vzeti; toda to, kar si samo od zunaj sprejela vase, je še zelo podobno šele pred kratkim vsajenemu semenu, in to še mora marsikaj prestati, dokler ne bo postalo resničen, blagoslovljen, zrel sad.
6 Zato se nikar ne boj mnogovrstnih življenjskih bremen, ki te bodo tu in tam srečala na tej zemeljski življenjski poti; kajti Jaz ti jih bom poslal za okrepitev tvoje duše in tvojega duha!
7 Če bo torej tu in tam prišlo kaj nadte, tedaj pomisli, da sem Jaz tisti, ki ti pošilja to okrepitev! Kolikor bolj kakšnega človeka ljubim, toliko bolj ga tudi skušam. Kajti vsak mora postati popoln kot Jaz; za to pa je potrebno veliko samozatajevanja, potrpljenja, krotkosti in popolne vdanosti v Mojo voljo.
8 Kdor pa se bo gibal povsem v Moji volji, bo tudi v svojem duhu tako popoln kot sem popoln Jaz Sam, ker bo s tem tak duh postal popolnoma eno z Menoj. - Povej Mi, ali vse to zdaj povsem jasno in dobro razumeš!«
9 Reče **Helena**: »O ja, kolikor je umrljivemu človeku v njegovi časni, globoki omejenosti mogoče razumeti Božje besede!«

10 Rečem **Jaz**: »No potem pa dobro in zdaj se bomo po opravljenem delu nekoliko odpočili! Kdor hoče nekoliko spati, naj spi; kdor pa hoče z Menoj bedeti ni moliti, naj bedi in moli!«
11 Nato **mnogi** kličejo: »Gospod, s Teboj hočemo bedeti in moliti!«
12 Rečem **Jaz**: »Storite, kar hočete! Na jutrišnji dan pa se je treba dobro pripraviti; kajti to bo vroč dan. - (Se obrnem k Cireniju) Jutri bosta prišla semkaj tudi tvoj brat Kornelij in stotnik Faust, da bi videla, kaj se je zgodilo v tej okolici; onadva niti ne slutita, da si tukaj in še manj, da se tu zadržujem tudi Jaz. Treba pa je vendarle poskrbeti, da tukaj najdeta prenočišče s svojim spremstvom. V mestu tokrat ne bo možno najti stanovanja, ker ga je ogenj hudo zdelal, saj je ob tem požigu poleg templjev in sinagog pogorelo tudi nekaj drugih stavb in meščanskih stanovanjskih hiš. Jutri bo torej treba zbrano misliti in zato je potrebno, da se na to vsestransko dobro pripravimo. Kdor je zaspan, naj le spi; Jaz pa moram bedeti in moliti!«
13 S temi besedami sem zapustil družbo in šel naprej na goro, da bi bil sam, in da bi Svojega večnega Očetovega duha tesneje zedinil z vsem Svojim bitjem.

121. O Jezusovi naravi

1 Mnogi, ki so bili na gori in so slišali to Moje naročilo, pa so se začeli vpraševati; tudi **Helena in Ouran** sta se nekoliko čudila in takoj z mnogimi drugimi vprašala: »Čudno! Zdaj gre tja, da bi molil in se pripravil na jutrišnji dan! Le koga še lahko kliče in h komu lahko moli? Ali morda ne glede na Svoje edinstveno najgloblje znanje vendarle ni najvišje božansko bitje? Samega Sebe vendar ne bo molil!? In če bi to storil, bi pa vendarle bilo veliko vprašanje: Le čemu? Čudno! On gre molit in se pripravit na jutrišnji dan, kakor da kot najvišje božanstvo ne bi bil že od vekomaj v vsej polnosti pripravljen na to! Čudno, čudno! Hm, hm, hm; le kaj naj zdaj to pomeni!? Saj je vendar prej govoril kot more govoriti edino resnični Bog! Od najtišjega diha Njegove volje je odvisno, ali bo svet obstal ali ne, zdaj pa gre Sam molit, nas pošilja spat in počivat ali tudi molit in se pripravljat na jutrišnji dan! No, če gre molit kakšno samo Njemu znano božansko bitje, koga naj potem molimo mi? Njega ali nam povsem neznano božanstvo, ki ga zdaj moli On?! Ne, to je vendar več kot bi se nam lahko sanjalo v najneumnejših sanjah!«
2 Tu se **Matael** nenadoma nekoliko razburjen dvigne in z močnim glasom, tako da ga lahko mnogi slišijo, reče: »Le kaj presojate tu kot slepci o barvah! O vi slepci vsi, kolikor vas je tu, z izjemo angela Rafaela in tudi vi Njegovi stari učenci, ki ste tudi še zelo slepi in zato neumni!
3 Ali ne nosi tukaj na zemlji, tako kot mi vsi, mesa in krvi, iz katerega se je razvila Njegova duša tako kot naša, da bi bila sposobna stopiti v popolno zvezo z večnim Božjim duhom?
4 Samo duh v Njem je Bog, vse drugo je človek, kot smo mi. Ko moli to z drugimi besedami pomeni: Njegovo človeškost povsem prežme Njegov pravečni

Božji duh, od katerega izvirajo vsi drugi duhovi prav tako kot majhna podoba sonca v rosni kaplji izvira od resničnega sonca.
5 On je po Svojem duhu resnično sonce, mi in vsi duhovi pa smo samo žive podobe tega večnega prasonca, Boga. - Zdaj najbrž le razumete, kaj pomeni, ko reče, da moli?«
6 Jara in Helena sta to najprej razumeli; drugi pa se še niso mogli povsem orientirati, ker so dušo in duha še vedno mešali med seboj kot zelje in peso! Toda potem jih je začel Matael pošteno poučevati in nato so mnogi razumeli. Vsi pa so hvalili temeljito in globoko modrost neustrašnega Mataela in **Helena** je zgrabila Mataelovo roko, si jo pritisnila na prsi in rekla: »Ja, ti moj najčudovitejši od Boga dani mož, če bo šlo s tvojo modrostjo zmeraj tako čudovito naprej, bi pa le rada vedela, kako močno te bom nazadnje še ljubila! Če nam ne bi zdaj priskočil na pomoč s svojo modrostjo, bi končno vsi začeli dvomiti nad božanstvom velikega Učenika, ne glede na vse nezaslišane čudeže, ki jih je storil pred našimi očmi. Toda zdaj je spet vse v najlepšem redu in vsi še predobro vemo, koga moramo moliti in v najpopolnejšem zaupanju klicati!«
7 Reče **Cirenij**: »Kakor me tudi veseli, ko vem, da si, moj ljubi prijatelj in zdaj brat Matael kar se da dobro preskrbljen, pa bi me vendar še bolj veselilo, ko bi te imel zmeraj ob sebi! Kajti med vsemi nami z izjemo angela, ki se zdaj pogovarja s svojim Suetalom, ni nikogar, ki bi tako iz temelja osvetlil vse stvari kot ti! Kako blagoslovljeno je ljudstvo, katerega vladar boš in v bistvu pravzaprav že si! Toda videla se bova kljub temu večkrat; ali bom prišel jaz k tebi ali pa boš ti prišel k meni!«
8 **Matael** zgrabi roko starega in osivelega Cirenija in reče: »Najplemenitejši Cirenij, z roko v roki bova delovala in najino načelo bodi: v Gospodovem imenu narediti ljudstvo kar se da modro in srečno! Sicer bova svojo pozornost zmeraj namenjala predvsem duhovnemu blagru ljudstev, katerih vodstvo nama je Bog zaupal, toda tudi v naravnem oziru se ne sme nihče pritoževati nad kakšno hudo stisko, posebno, ko je duhovno že v redu.
9 V velikem rimskem cesarstvu bi se takšno vodenje ljudstva najbrž moralo bojevati z velikimi težavami; toda v majhni deželi je kaj takega zlahka možno uresničiti in srečne majhne države običajno postanejo ogledalo, v katerem se velike opazujejo, ali nimajo umazanega obraza in ali so njihovi lasje urejeni.
10 Ogledalo je običajno le tako veliko kot površina dlani in vendar se lahko v njem človek, če le hoče, postopno ogleda od glave do nohta na poslednjem nožnem prstu; Tako lahko tudi majhna dežela postane ogledalo vsemu velikemu cesarstvu. Če pa bi si majhna dežela hotela vzeti za vzor veliko cesarstvo, bi pri tem bržkone utrpela veliko škodo in vse svoje podložnike pahnila v najhujši propad! Zato bodimo raje majhno ogledalo kot velikan, ki se v njem opazuje! - Imam prav ali ne, visoki Cirenij?«
11 Reče **Cirenij**: »Rad bi poznal tistega, ki bi ti mogel ugovarjati! Ti imaš zmeraj prav; saj iz tebe neprestano govori prebujeni Božji duh. -

12 Toda poglej proti mestu! Ogenj se mi zdi čedalje močnejši. Menda ne bo nazadnje pogorelo vse mesto? Naš Rafael bi bržkone lahko pomagal, če bi le hotel!?«

122. O naravi angelov

1 Reče **Jara**: »Oh, ta pa ta! Ko dobi od Gospoda na za nas seveda neviden način namig, - sicer ne stori nič! On mi je vendar dan za učitelja in varuha; ko pa mu rečem, naj mi stori to ali ono, tedaj stori vse drugo, samo tistega ne! In če bi rada od njega kaj zvedela, ne le da ne reče nič, temveč me takoj nato vpraša o tem in jaz naj bi mu pripovedovala o tistem, kar sem hotela zvedeti od njega. Zato bi bilo škoda vsake besede. Sicer ga imam zelo rada, imela pa bi ga še tisočkrat rajši, - če bi le bil nekoliko bolj po volji! Sicer je zmeraj nadvse prijazen, toda prositi ga ni mogoče za nič; tu je ves trud zaman.«
2 Reče **Matael**: »Tudi jaz bi rad videl, ali bi ga lahko prepričali, da bi vsaj meščanske stanovanjske hiše obvaroval pred plameni! Poklical ga bom in videl, ali ima premila Jara v vsem prav!«
3 Nato **Matael** pokliče Rafaela in mu reče: »Prijatelj, poglej po mestu! Zdi se mi, da zdaj gori že tudi nekaj revnih koč; če je tako, bi ti vendar lahko to preprečil!?«
4 Reče **angel**: »Vsekakor, če bi smel; toda moja volja je povsem Gospodova in jaz lahko hočem samo to, kar hoče edini On. Če Gospod to hoče, si ne moreš zamisliti tako kratkega trenutka, v katerem bom opravil s požarom! Brez Gospodove volje pa sam iz sebe zmorem prav tako malo kot ti; kajti vseh čudežev, ki sem jih storil, nisem storil jaz, temveč samo Gospodova volja po meni.
5 Mi angeli po svoji naravi nismo nič drugega kot izlivi Božje volje, ali poosebljena Gospodova volja in iz sebe ne moremo in ne zmoremo nič, ker si pravzaprav niti ni mogoče misliti, da bi bili ali obstajali kot samostojna bitja brez Božje volje, tako kot si ne moreš niti misliti resnične podobe sonca v ogledalu, če na površino ogledala ne posije prej žarek iz resničnega sonca.
6 Da pa bi še bolje razumel mojo naravo, te opozarjam na neke vrste konkavno ali goriščno zrcalo, ki ga je pravzaprav slučajno izumil od davnine slavni mehanik Arhimed. Ta zrcala imajo povsem naravno lastnost, da v določeni razdalji zberejo na eno točko množico sončnih žarkov, ki padajo na njihovo površino. Ti žarki, zbrani v eni točki imajo potem tako glede svetlobe kot glede vročine tolikokrat večjo moč od enega samega žarka, kolikokrat gre kvadratno vzeto gorišče, ki v svoji največji koncentraciji meri komaj dve širini palca v premeru, v površino celotnega zrcala, ki pogosto meri v premeru višino odraslega človeka.
7 Takšno gorišče ima potem seveda tako glede svetlobe kot glede žganja več kot tisočkrat večjo moč od naravnega enostavnega žarka, vendar pa si ga brez sonca ne moremo niti zamisliti.

8 Ono, zrcalo namreč, samo združuje sončne žarke v močno in hitro delujoče žarišče; toda brez sonca je brez vsake moči in učinka in ima samo to lastnost, da zgosti sončne žarke, ko ti padejo na njegovo površino; toda brez sonca je učinek konkavnega zrcala enak ničli.
9 Tako smo tudi mi angeli, kot rečeno, pravzaprav konkavno zrcalo za sprejem in za zgoščevanje Božje volje in kjer delujemo, delujemo v gorišču Božje volje, ki je zgoščena v nas in potem lahko vidiš čudeže nad čudeži. - Razumeš to?«
10 Reče **Matael**: »Oh, to razumem nadvse dobro, nisem pa vedel, da je bil Arhimed izumitelj konkavnih zrcal; kajti to so prvotno pripisovali nekemu Hamerodu in potem znanemu Talesu, ki naj bi naredil tudi stroj za bliske!«
11 Reče **Rafael**: »Povsem pravilno, toda Arhimed je bil strugar in je sam od sebe odkril v bistvu zelo uporabno konkavno zrcalo in bliske povzročajoči cilinder in plošče, predvsem pa je s posrečeno uporabo vijaka, ki ga je za to sam izumil in dobro preračunal, izdelal dvižni stroj; po tem izumu je rekel: 'Izven zemlje mi dajte trdno točko in ves svet bom dvignil iz njegovih tečajev!'
12 Iz vsega pa izhaja, da jaz sam od sebe ne morem uresničiti tvoje želje. Če pa me bo Gospod izbral za to, tedaj bo vse hitro opravljeno. Zato se le obrnite na Gospoda!«
13 Reče **Jara**: »Gospoda zdaj ne moremo vznemirjati; kajti zapovedal nam je počitek ali pa tudi molitev, če ostanemo budni. In to moramo storiti; kajti vse, kar On pove, ima svoj vzrok. Kaj nas briga, četudi pogori vse mesto?! Gospod že ima Svoj razlog, zakaj je dopustil, da je to doletelo mesto, in ta vzrok je lahko nadvse dober in poln Božje ljubezni in usmiljenja. Če bi hoteli pri tem kaj spremeniti, s tem stvari ne bi izboljšali, temveč očitno le poslabšali; ob pravem času bo Gospod že brez našega predloga storil Svoje. Z mojim Rafaelom pa ni nič in tako bo ostalo; kajti brez Gospodove volje je on prazen meh.«

123. Jarina modrost

1 Reče **Matael**: »O ti mala Jara ti! Glej, te modrosti, pri nebesih, ne bi iskal v tvojem mesu! Je že prav tako, moja najljubša Genezarečanka; toda zdaj bi rad od tebe zvedel, kako pravzaprav moliš!«
2 Reče **Jara**: »Z vsemi svojimi mislimi in čustvi se prestavim v največjo globino svojega srca, kjer je doma ljubezen do Boga. S tem dobi ta sveta ljubezen hrano prav tako, kot če na tiho žerjavico, ki ne gori več, naložiš dobrega, suhega in zelo vnetljivega lesa.
3 Les bo tiho žerjavico tako prebudil, da bo začela goreti s prav majhnimi plameni; ti plamenčki bodo potem vneli les in nato bo vse zagorelo s svetlim plamenom in potem bo v srcu postalo nadvse svetlo in polno življenjske topline. Šele tedaj v srcu spregovori tako prebujeni Bogu podobni duh:
4 'O Ti moj sveti Oče v nebesih! Tvoje ime naj bo posvečeno! K nam ubogim, smrti in teme polnim grešnikom naj pride Tvoja očetovska ljubezen! Tvoja

edina sveta volja naj se zgodi tukaj na tej Tvoji zemlji in v vseh Tvojih nebesih! Če smo grešili proti Tvojemu večnemu, svetemu redu, nam odpusti to norost in bodi potrpežljiv in popustljiv z nami, kot smo tudi mi potrpežljivi in popustljivi s tistimi, ki so se kakorkoli pregrešili zoper nas! Nikar ne dopusti, da bi nas v naši meseni slabosti svet in hudič skušala preko naših moči, temveč nas reši po Svoji veliki milosti, ljubezni in usmiljenju pred tisočerimi zli, ki bi lahko skalila in oslabila našo ljubezen do Tebe, o sveti, veliki, ljubi Oče! Ko pa bomo lačni in žejni, duhovno in telesno, tedaj nam daj, dobri, ljubi Oče, po Svojem svetem preudarku, kar vsak dan potrebujemo! Tebi edinemu vsa moja ljubezen, vsa čast in vsa hvala vekomaj, vekomaj!' -
5 Glej, temu pravim jaz molitev, ta molitev pa pred Bogom nekaj velja šele potem, ko se je po združitvi vseh misli in čustev v božanskem središču srca ljubezen do Boga na zgoraj opisani način razgorela s svetlimi in vročimi plameni; če pa to dejanje manjka, je vsaka molitev z golimi, čeprav še tako lepimi besedami pred Bogom gnusoba in ne bo slišana in ne uslišana.
6 Kajti Bog sam je Duh in zato ga je treba moliti v duhu ljubezni in v plameneči svetlobi resnice. - Razumeš zdaj, kaj po mojem mnenju in po moji pameti pomeni moliti v najpopolnejši resnici?«
7 Reče **Matael**: »O preblaženo milo dekle! Le kdo bi kdaj v tebi iskal tako globoko modrost!? Resnično res, tu bi bil lahko celo jaz tvoj učenec in niti najmanj se ne sramujem tega pred vsemi povsem glasno in odkrito priznati! Da, šele zdaj razumem tvojo nepremagljivo navezanost na Gospoda in vice versa (obratno), kot pravijo Rimljani! Videti je, da te je Gospod tako kot mene prebudil v najkrajšem času?!«
8 Reče **Jara**: »Kdor Gospoda Boga nad vse ljubi, je kmalu in zlahka prebujen; kdor pa Ga išče z razumom, da bi Ga ljubil šele potem, ko bi Ga z razumom trdno in zanesljivo našel, se je lotil velikega in zastonjskega dela, s katerim na tem svetu ne bo nikoli dosegel želenega cilja. Zato si tudi ti tako hitro dosegel najintenzivnejšo svetlobo milosti iz Boga; kajti v srcu tvoje duše je najbrž zmeraj zelo plameneče, čeprav so te telesno za nekaj časa oblegali peklenski hudi duhovi!«

9 Reče **Matael**: »Ja, božanski otrok, glede tega pa bi znala imeti zelo prav! Od svojega otroštva sem ljubil Boga nad vse, zato so me moji starši tudi posvetili službi templju, kjer so moje meso naredili za pravi peklenski stroj, toda moja duša je kljub temu ostala, kar je bila od začetka svojega obstoja. Pa nobene besede več o tem; kajti tega se ne spominjam rad. - In zdaj povej, moja najljubša Helena, kako ti je všeč ta modra deklica! Ali ni občudovanja vredno, s kako visoko modrostjo je obdarjen ta otrok!?«
10 Reče **Helena**: »Kje in kdo so pa njeni starši?«
11 Reče **Matael**: »No, no, to je vendar že vse znano, njenega očeta Ebala, gostilničarja iz Genezareta, ki je tudi tukaj navzoč, pa si zvečer spodaj v vaših treh šotorih tudi že videla in govorila z njim! Si to že pozabila? Povej mi raje,

kako ti je všeč nadvse klena modrost te deklice in ali ne čutiš z menoj vred žive želje, da bi bila prav tako modra kot ta najljubša, ljubka mala! Resnično, jaz veliko vem, - toda ta otrok ve več! Vidim jo v svoji duši, kako njene čiste prsi skrivajo stvari, o katerih nimava midva niti najmanjšega pojma. Toda videti je, da Rafael pri njej ne uživa prav posebnega ugleda! Kako ti je vse to všeč, moja najmilejša soproga Helena?«

12 Reče **Helena** zelo otožno, namesto vedro in veselo: »O moj Matael, tako daleč uboga Helena najbrž večno ne bo prišla! Saj se zdi, kot da bi srce Vsemogočnega tičalo ravno v srcu te deklice; saj to je vendar izkušenost na področju notranjega Božjega življenja v človeku, kakršno lahko doživimo samo iz Stvarnikovih ust! Zato je seveda razumljivo, da ji angel ne pomeni ravno veliko; saj mu mora vendar biti v resnični modrosti podobna kot eno oko drugemu očesu. Da ima angel neskončno oblast in moč iz Gospoda, o tem pač ni mogoče dvomiti; ali pa je v resnični modrosti iz ljubezni do Gospoda močnejši od te deklice, o tem bi pa skoraj dvomila.

13 Zelo rada bi se o čem pogovarjala z njo, če ne bi imela tako velikega spoštovanja pred njeno modrostjo! Kajti če bi ljudje kot mi pred to deklico izustili le eno neumno besedo, bi iz njenih ust zlahka slišali tak popravek, da si vse svoje življenje ne bi več upali izustiti niti ene same besede.

14 Če bi bila deklica revna, bi jo rada obdarovala z vsemi svojimi zakladi, ki jih imam s seboj; toda po precej dragoceni obleki je videti otrok premožnih staršev in gotovo ne bi dobro sprejela mojega darila, posebno ob svoji neznansko globoki modrosti, ki vsak posvetni sijaj tako in tako še globlje zaničuje kot mi in posebno jaz, ki ji ne bi bila sposobna ponuditi niti najmanjše kapljice modrosti!

15 Deklico imam nepopisno rada; toda v njeni bližini me je kljub temu pošteno strah in mi je neprijetno.

16 Toda za odgovor, kako je treba Bogu všečno moliti, sem ji vendarle dolžna veliko zahvalo; toda kako bom temu otroku pokazala primerno hvaležnost?«

17 Reče **Jara**, ki se je trenutno nekaj pogovarjala z Rafaelom: »Najmilejša, visoka kraljica, ljubi me kot te ljubim jaz, - več ni potrebno! Kaj pa mi pomenijo zakladi vsega sveta, že tako in tako veš in si prej povsem modro izrekla; in če bi le šlo za to, da bi med seboj pozdravljali z grobimi materialnimi zakladi, bi ti jaz prav gotovo lahko ponudila večje kot ti meni. Kaj pa je ves ta posvetni sijaj v primerjavi z eno samo iskro resnične, žive ljubezni do Boga v naših srcih!? Prijateljica, ta dragulj moramo zvesto ohraniti, varovati in negovati v svojih srcih, da nam ne bo odvzet! Če ga ohranjamo v čedalje večjem sijaju, tako v čistosti kot v intenzivnosti življenja, imamo več kot so sposobna sprejeti vsa nebesa! - Razumeš to?«

124. Helena o duhovniški oblasti

1 Reče **Helena**: »Kar si zdaj tako resnično povedala, sem pač razumela; samo enega ne razumem, namreč, kako si postala tako modra!«
2 Reče **Jara**: »Za to ne skrbi; to je Gospodova stvar, kajti On deli med ljudi različne milostne darove po njihovih sposobnostih, tako kot sejalec seje pšenico na zrahljano njivo. Kjer pade seme na dobro zemljo, tam tudi zlahka in kmalu obrodi obilo sadu. Menim, da je tudi tvoje srce dobra njiva!?«
3 Reče **Helena**: »Najbrž naj bi bilo; toda predolgo sem živela v slepem poganstvu, ki še vedno odmeva v meni kot slabo uglašen ton na vetrniku[1]! Zdaj seveda poznam resnico in ona je postala moje življenje; toda pomisli na moje veliko ljudstvo doma, ki je še trdno navezano na poganstvo in njegove malike! Koliko truda nas bo stalo, da bomo ljudstvu dali drugo luč in mu odvzeli staro praznoverje! Če nas ne bo močno podprla Gospodova vsemogočna volja, bomo opravili le malo ali nič!«
4 Reče **Jara**: »Toda, saj si bila tudi ti skupaj s svojim očetom poganka in vendar ni bilo potrebno tako veliko truda in dela, da si prišla do čiste resnice!«
5 Reče **Helena**: »V čisto duhovnih stvareh se res ne morem meriti s tvojo modrostjo; toda na svetu so tudi najrazličnejše stvari, in sicer večinoma povezane z različnimi religijami ljudi, ki jih je veliko težje odstraniti kot same zmote zmotnega nauka.
6 Najprej imaš opravka z duhovščino, ki si je nauk o bogovih priredila ravno tako, da je najbolj dobičkonosen in lahko ob njem najbolje živi. Templji pa potrebujejo mnogo stvari in zmeraj zaposlujejo veliko umetnikov in rokodelcev ter ostalih služabnikov in hlapcev. Vsi ti ljudje živijo od templjev in s prenehanjem templjev izgubijo svoj zaslužek in svoj kruh. Kakšen hrup bi zagnali ti!?
7 Če bi lahko tem ljudem dali drug zaslužek, bi šlo vse skupaj morda bolje in lažje; toda od kod v ne prevelikem kraljestvu hitro ustvariti delovna mesta za tisoče, in od kod vzeti kruh za toliko ljudi!? Za nekaj dni bržkone ne bi prišli v zadrego; toda skozi veliko let prav gotovo! Kje vzeti, pri tem pa ostati dober in pošten!?
8 Poleg tega pa duhovščina pri ljudstvu zmeraj uživa največje zaupanje in velik ugled; hudobni duhovniki naj potem ljudstvu samo rečejo, da so nas bogovi prekleli in potem bomo lahko gledali, kako bomo s celo kožo prišli iz naše dežele. - Glej, prijateljica, to so stvari, ki nas silijo k razmišljanju! Kot rečeno, lahko tu svetuje samo Gospodova čudežna pomoč!
9 Bo pa tudi tukaj v Judovskem kraljestvu težko razširiti to najčistejšo luč iz nebes, ker je stari Mojzesov nauk že preveč preraščen s takšnimi nepravilnostmi in sleparijami, ob katerih je duhovščina postala preveč bogata

[1] Vetrna harfa ali Eolova harfa. (nekakšna škatla, preko katere so napete strune, ki zvenijo ob pihanju vetra; op. prev.)

in predobro živi. Obenem se duhovščina zmeraj nadvse dobro razume na to, da skupaj z oblastniki počne podle stvari in se jim naredi neobhodno potrebna.
10 Oblastniki potem duhovnikom navadno podelijo preveč svoboščin in privilegijev, s katerimi potem duhovniki s pomočjo vsakovrstnih slepil ljudstvo pridobijo povsem zase, oblastniki pa morajo nazadnje to mirno požreti, če nočejo povsem izgubiti oblasti. V takšnih okoliščinah je težko biti gospodar kakšnega ljudstva. Nazadnje morajo biti celo zadovoljni, da še morejo in smejo igrati gospodarja, četudi v resnici to že dolgo niso več.
11 Verjemi mi, resnični gospodarji ljudstva in ljudstev so že dolgo duhovniki, in cesarji, kralji in knezi so zgolj njihovi skrivni in zelo tečni pomagači, in mnogi bi si stvari radi drugače in bolje uredili in vse zavaljene in tolste služabnike bogov poslali med staro šaro, če bi šlo! Vendar pa ne gre, na human način pa še toliko manj; in glej, če le pomislim na to, mi gredo lasje pošteno pokonci! - Najbrž tudi ti uvidiš te težave?«
12 Reče **Jara**: »Vsekakor, vem pa tudi, da ni mogoče vsega, kar je leseno, zlomiti na kolenu; poleg tega je treba zelo upoštevati tudi to, da je pri nas ljudeh nemogoče marsikaj, kar je pri Bogu in z Njegovo pomočjo zlahka mogoče!
13 Zato stori le toliko kot zmoreš, vse drugo pa prepusti Gospodu, pa bo vse prišlo do željenega dobrega cilja!
14 Poleg tega imaš Mataela, ki mu je Gospod dal veliko modrosti, moči in oblasti in njegove skoraj prav tako modre in močne tovariše; vsi ti bodo sčasoma že kaj dosegli in tako si lahko že zdaj povsem mirna!
15 In, če bo Matael s svojim poučevanjem v tvoji deželi začel tako, kot je storil pri tebi, tedaj mu ne bi smelo biti ravno pretežko zase pridobiti predvsem duhovščino, ki ji lahko celo zaupa novo službo; ta pa bo potem že znala nadaljevati med ljudstvom. Umetnike in rokodelce pa bo spremenjena duhovščina že porabila za druge namene!
16 Če pa bi ti, najljubša prijateljica, ob svoji vrnitvi hotela takoj opustiti vse staro, čeprav zmotno, bi bilo seveda razumljivo, da bi ti zelo težko kdo poplačal takšen trud in delo.
17 Prava modrost iz Boga mora tudi znati povsod izbrati prava sredstva; če tega ne zna, še zdaleč ni prava modrost iz Boga. Kar je moč doseči pri enem človeku, to je mogoče doseči tudi pri tisočih, le več časa in potrpežljivosti je potrebno za to; toda s primernimi sredstvi je sčasoma možno vse. Na en mah ne pade nobeno drevo in z enim potegom vedra ni mogoče izprazniti vodnjaka. In tako je povsod; dobra volja, čas in prava sredstva lahko prestavijo gore in izsušijo morja!
18 Pri Bogu ni nobena stvar nemogoča; kjer On pomaga duhovno in naravno, tam gre vse! Zato se le potolaži in trdno zaupaj v svojega Gospoda, potem bo šlo vse veliko bolje, kot si zdaj predstavljaš! - Povej, ljubi Matael, imam prav ali ne!«

125. Ouran pokaže, kako neutemeljen je bil Helenin strah

1 Reče **Matael**: »Vsekakor, kdo bi hotel to zanikati; toda moja najljubša soproga si zadevo predstavlja preveč težko! Ja, to najbrž res ne bo lahko delo, - toda še zdaleč ne bo to Avgijev hlev, ki naj bi ga velikan Herkul očistil v zelo kratkem času! Jaz se sploh ne bojim in menim, da bo z Gospodovo pomočjo zlahka šlo!«
2 Reče **Helena**: »To upam tudi jaz; toda jaz poznam svoje ljudstvo in vse starodavne ustanove dežele in ti povem, da je med njimi, to je med ljudmi mojega kraljestva, zelo težko biti in ostati človek!
3 Bojevati se proti nekaterim zmotam ljudi je lahko, boj proti kot diamant trdemu praznoverju, ki ga je duhovščina z vsakovrstnimi navideznimi čudeži znala lepo oživljati, pa je velikansko delo.
4 Treba bi bilo narediti neznanske nasprotne čudeže, in še tu je vprašanje, ali bi s tem ljudstvu kaj pomagali! Če mu ne bi obenem dali tudi prave luči, da bi razlikovalo pravi čudež od navideznega, bi ga s tem samo pahnili od enega praznoverja k drugemu; kako bi pa to mogli, ko veliko premalo poznamo pravo naravo navideznih čudežev?!
5 Stari duhovniki pa, ki so za potrditev svojih sleparij pred očmi ljudstva naredili že toliko navideznih čudežev, jih nikoli ne bodo hoteli preklicati! Če bi to storili, bi vse ljudstvo planilo po njih in bi jih raztrgalo na koščke; kajti vsega velikega ljudstva ni mogoče poučiti tako hitro kot posameznega človeka.
6 Za staro duhovščino je torej treba poskrbeti povsem drugače, in ljudstvo je treba zelo na hitro pripraviti na takšno silno spremembo, in lahko govorimo o veliki sreči, če bomo po desetih letih tako daleč, da se bomo z ljudstvom lahko pogovarjali o duhovnih stvareh!
7 Veš, moj najljubši soprog Matael, niti za trenutek ne dvomim v tvojo veliko modrost, kot tudi ne v potrebno Gospodovo izredno pomoč; toda poznam tudi vse težave, ki se nam bodo zoperstavile kot velikani, in veliko vprašanje je, ali nam ne bo treba še enkrat bežati v tujino!
8 Kako božansko čist in čudovit je ta nauk, in kako neskončno osrečujoč povrh tega; toda svet tiči pregloboko v zlu, in zato bo po mojem mnenju zmeraj zelo težko delo, hudičem v Orku oznanjati Božji evangelij miru!«
9 Reče **Matael**: »Oh, to vsekakor ne bo lahko delo; zato pa bomo imeli toliko večje veselje, ko nam bo z Gospodovo pomočjo uspelo! Uspeti pa nam mora, čeprav bi se zaradi tega podrl ves svet! Glede tega sem namreč prav poseben človek; kar se enkrat namenim, to mora biti opravljeno! - Zdaj pa govorimo spet o čem drugem!«
10 Reče **Ouran**: »Najbrž imate prav, da svoj pogovor usmerite spet na nekaj drugega! Jaz sem si medtem sicer privoščil malo krepilnega spanca in sem v sanjah videl čudovite stvari, toda vmes sem slišal tudi nekaj vašega pogovora in povem vam, da ima mala (Jara) povsem prav in ti, moj sin Matael, imaš tudi

prav; toda strah moje dobre hčerke, četudi ni povsem neutemeljen, je vendar precej prazen!
11 Svoje ljudstvo poznam vendar tako dobro kot samega sebe! Večinoma se ukvarja s trgovanjem, se seznanja z najrazličnejšimi ljudstvi, ob tem pa tudi z njihovimi običaji, navadami in religijami. V notranjosti dežele so bržkone občine, ki so še zelo močno navezane na svoje oraklje; toda na obalah vam za nekaj grošev prodajo vse svoje bogove. Duhovščina je pri večini že dolgo na najslabšem glasu, in filozofija je mnogoboštvo že zdavnaj vrgla iz sedla.
12 V Tavriji, katere južni del je tudi pod mojo oblastjo, pa je mnogoboštva že zdavnaj konec, k čemur je nemalo doprinesel rimski pesnik Ovid, ki se je nekaj časa zadrževal tam, s svojimi Metamorfozami[1], s katerimi se je na izbran in pesniški način posmehoval bogovom. Platon, Sokrat in Aristotel so bogovi tega časa, in pri njih bo ta nauk zlahka pognal korenine, saj ti trije modreci tudi oznanjajo samo enega resničnega Boga in povsem zavračajo več bogov kot nekaj v pravem pomenu realnega, ter jih imajo samo za poosebljene lastnosti enega in edinega večno resničnega Boga.
13 Saj bi tudi midva komaj kdaj prišla sem v Judovsko deželo, če ne bi slišala, da je ravno v Jeruzalemskem templju skoraj vidno navzoč edini pravi Bog, ki Ga opisuje posebno Platon v svojem Symposionu[2], in kako se lahko s tem edinim pravim Bogom duhovno združimo! Moje ljudstvo vse to pozna, na tem pa je že možno zgraditi nekaj poštenega!
14 V Jeruzalemu bi se že dal uvesti v vse in če bi tam našel nekaj, kar bi me zadovoljilo, bi to od tam takoj prinesel svojemu ljudstvu. Da pa smo prišli semkaj, takoj h mojstru namesto k vajencu - o čemer zdaj po vem, kar smo doživeli, slišali in videli, pač ni več mogoče dvomiti-, to je za našo resnično dobro voljo svobodno in izredno milostno dejanje Gospoda Boga, katerega ne bomo nikoli povsem vredni. Toda zdaj bomo imeli doma toliko lažje delo, ker se lahko ob vsaki priliki povsem zanesemo na Božjo pomoč, ki smo jo izkusili tukaj!
15 Moja najljubša hči, še zdaleč nisva iskala toliko kot sva našla. Če bi našla le nekoliko več kot v Platonovem Symposionu, bi se že neskončno zadovoljna vrnila domov. Kaj pa zdaj, ko sva našla nekaj, o čemer se Platonu v njegovem Symposionu ni niti sanjalo?! Zdaj se bova vrnila domov z velikim veseljem in bova strmečemu ljudstvu glasno oznanjala, kaj vse sva doživela, slišala in videla pri najinem iskanju! Moram vam povedati, da se tega že zdaj veselim iz vsega svojega srca!
16 Zato še vedno ne razumem, kako te je moglo glede tega postati strah!
17 Sicer ne zanikam, da imaš nekaj utemeljenih razlogov; toda ti ne veljajo toliko za najino deželo, pač pa veliko bolj za judovstvo, ki je, kot zdaj že nekoliko bolje poznam, polno prevare, polno oblastiželjnosti in polno zle volje.

[1] pesnitev; beseda pomeni: Spremembe
[2] pesnitev; beseda pomeni: Gostija

Tu, tu bi bil tvoj strah veliko bolj utemeljen kot pri mojih resničnih človeških ovčicah! - Kaj meniš o tem ti, moj najljubši in nadvse spoštovani sin Matael?«
18 Reče **Matael**: »Mislim povsem enako kot ti; kajti v jeruzalemskem templju se zdaj dogajajo nadvse čudne stvari in zelo tvegano bi bilo tam nastopiti s tem naukom! V templju, kjer je bil nekoč Jehovov duh vidno navzoč v Presvetem, vlada vse, kar se da povedati slabega in hudobnega; le o čem Božjem ni niti sledu več, pač pa zgolj prazna imena! In duhovniki so volkovi in hijene v ovčjih kožuhih. Ko bomo sami, vam bom znal zelo veliko povedati o tem, ker sem bil tudi sam templjar! Toda za zdaj pustimo to; tu lahko namreč govorimo o nečem veliko boljšem kot o povsem brezbožnem jeruzalemskem templju!
19 Mojo najljubšo Jaro moram zdaj že nadlegovati za kaj boljšega; kajti v svojih prsih še skriva skrivnosti, o katerih mi vsi nimamo niti pojma! Jara, povej nam vendar nekaj o svojih doživetjih!«

126. Jara pripoveduje o svojih doživetjih nad zvezdami

1 Reče **Jara**: »O, prav rada, - toda najbrž mi boste komaj verjeli! Ti, ljubi Matael, se tudi prav dobro spoznaš na zvezde; toda jaz morda še bolje, kar pa seveda ni moja zasluga, temveč zgolj Gospodova izredna milost. Čakaj, nekaj te bom vprašala! Če mi lahko zadovoljivo odgovoriš na to, razumeš prav toliko kot jaz; če pa boš s svojim odgovorom zaostal, šele tedaj si bom dovolila povedati marsikaj, kar vem. - Za kaj imaš majhne zvezde na nebesnem svodu?«
2 Reče **Matael**: »Moja najljubša Jara, to pa je zelo čudno vprašanje! Glede sonca, lune in še nekaterih planetov bi ti morda lahko dal nezadosten odgovor; toda do zvezd stalnic vid moje duše še ni segel. Domnevam, da so tudi one daljni svetovi, kakor je tudi Gospod že enkrat omenil; toda kako je pravzaprav z njimi in kaj je njihova narava in kako so zgrajene, tega ti seveda ne morem povedati in zato bi te res zelo prosil, če bi me hotela o tem nekoliko poučiti!«
3 Reče **Jara**: »Ljubi Matael, če ne moreš verjeti, da sem nekatere teh zvezd obiskala s svojim mesom in krvjo, ti moje pripovedovanje koristi le malo ali nič! Če pa lahko to verjameš, ti lahko o tem že marsikaj povem!«
4 Reče **Matael**: »Moj najljubši otrok, tu pa bo vera postavljena na zelo trdo preizkušnjo, ker si ni mogoče misliti fizične možnosti za to. V duhu, v neke vrste zamaknjenju tvoje duše je kaj takega že možno in rad ti bom verjel, kar mi boš povedala in pripovedovala o zelo oddaljenih zvezdah stalnicah; toda če mi rečeš ‘z mesom in krvjo’, tedaj, najljubša, že prvega ne morem verjeti, in pripoved, sama zase morda povsem resnična in pravilna, zelo izgubi na efektivni resničnosti, če se že osnovna predpostavka zdi povsem nemogoča.«
5 Reče **Jara**: »Le zakaj bi bilo nemogoče, da sem bila s kožo in lasmi in s svojim mesom in krvjo v nekaterih teh zvezd? Ali niso pri Bogu mogoče vse stvari?«
6 Reče **Matael**: »O, vsekakor, pri Bogu ni nobena stvar nemogoča; toda Bog je vse postavil v določen red in ta red je zakon, katerega On Sam najbolj vestno spoštuje in ga tudi mora spoštovati, sicer vse stvarstvo v naslednjem trenutku

ne bi več obstajalo. Gospod dela tu veliko čudežev, toda za natančnega opazovalca vendarle zmeraj znotraj Svojega večnega, svetega reda.
7 Ko smo ta večer želeli daljši dan, ni ustavil zemlje oziroma resničnega sonca - kar naj bi bilo po Njegovih lastnih besedah proti Njegovemu redu -, in če bi kaj takega storil, bi bilo vse življenje na zemlji v smrtni nevarnosti. Česar ne bi uničil neznansko močan sunek, bi našlo gotovo smrt v valovih, ki bi poplavili vse kopno.
8 Glej, kolikor poznam zemljo in njene zračne plasti, vem, da samo deset ur hoda visoko nad nami ne bi moglo preživeti nobeno živo bitje, tako kot ne more riba zunaj vode, čeprav bi lahko riba ostala zunaj vode živa veliko dalj časa kot človek deset ur hoda visoko nad tlemi. Zdaj pa si zamisli neskončno daljavo od te zemlje do najbližje onih zvezd stalnic!
9 Že razdalja med nami in soncem, ki jo moja svobodna duša lahko natančno izmeri, je nekaj strahotnega; izstreljena puščica bi ob enaki hitrosti morala leteti več kot petdeset let[2], dokler ne bi dospela do sonca. Po seveda ne povsem zanesljivem občutku moje duše pa je najbližja zvezda stalnica že desetkrat stotisočkrat bolj oddaljena od nas kot sonce in izstreljena puščica bi za to pot potrebovala desetkrat stotisočkrat po petdeset let! Če pa bi se človek premikal tako hitro kot pravkar izstreljena puščica, bi ga upor zraka v trenutku raztrgal; kaj pa bi se šele zgodilo z njim, če bi, človek namreč, v nekaj trenutkih prekoračil ta neznanski prostor?! Kaj bi bilo iz njegovega mesa in krvi?!
10 Glej, naravne zakone je tudi dal Bog in jih lahko odpravi samo skupaj z naravo; toda dokler obstaja narava, tako dolgo traja tudi nespremenljivi naravni zakon. Tu ne more biti izjem; kajti še tako majhna izjema bi morala povzročiti neizračunljivo motnjo v vsej naravi stvari, ki so med seboj povezane kot členi pri verigi. Pri verigi pa je treba raztrgati samo en člen, pa ne more več povezovati stvari! Tu imaš zdaj moje razloge, zaradi katerih mi vsaj zaenkrat ne bo lahko verjeti, da si resnično z mesom in krvjo obiskala nekatere zvezde stalnice.
11 Pri Bogu je bržkone možno še marsikaj, česar zdaj kljub vsej svoji modrosti še zdaleč ne morem uvideti; toda tvoja trditev, moja najljubša Jara, prehaja vendarle nekoliko predaleč v izredno, in tega ne morem sprejeti za resnično, dokler mi za možnost tega razumljivo ne navedeš temeljev, ki so v skladu z od vekomaj postavljenim Božjim redom.
12 Zaradi tega pa ti ni treba biti nejevoljna, kajti kljub temu tega ne zanikam popolnoma; samo iz navedenih razlogov, ki vendarle niso povsem iz zraka, ne morem stvari sprejeti kot poučno in resnično. Morda pa imaš trdne dokaze za to, česar ne morem povsem vedeti! Če jih imaš, naj jih slišim, pa vnaprej ne bom več dvomil o ničemer, kar mi boš povedala!«
13 Reče **Jara**: »Ja, ja, bržkone si res zelo moder in nadvse pameten človek; vendar pa vsega še zdaleč ne uvidiš! Glej, če bi bilo z Rafaelom kaj, bi mi zlahka

[2] V pogl III/174, 10-11 izračuna Jara na svoj način za to dvajset let.

v trenutku priskrbel nekaj naravnih koščkov, ki sem jih prinesla na to zemljo v spomin in v pričevanje, da sem bila resnično tam; toda z njim ni nič in zato ti takšnega oprijemljivega dokaza ne morem ponuditi. Sicer bi lahko kak zgolj naravni človek tudi ob takšnem dokazu dvomil o njegovi pristnosti; toda vsaj tvoja z Božjim duhom napolnjena duša bi zlahka spoznala, da spominki, ki sem jih vzela s seboj, ne pripadajo tej zemlji. Kajti v njih je sijaj in dragocenost, v primerjavi s katero je vse, kar ima zemlja dragocenega, sama mrhovina. To bi bil cesarski nakit neprecenljive vrednosti! - Toda pustiva zdaj to; na vzhodu se začenja daniti! Sabat se bliža, in na ta Gospodov dan se je treba pripraviti!«
14 Reče **Matael**: »Tu imaš povsem prav; toda potem danes ne bomo več slišali nadaljnjega dokazovanja tvojega telesnega potovanja skozi nekaj zvezd stalnic!?«
15 Reče **Jara**: »Le kako? Tvoji nasprotni dokazi so preveč trdni in preveč utemeljeni v obstoječem, nespremenljivem Božjem redu in jaz ti za moj resnični obisk zvezd stalnic ne morem ponuditi nobenega dokaza, razen tega, da so pri Bogu vendarle mogoče vse stvari, ki se človeškemu razumu zdijo še tako nemogoče.
16 Si štel in meril čas, v katerem je Gospod po mojem Rafaelu Ouranove ladje prestavil s srede morja k obali ? Komu se je pri tej najhitrejši prestavitvi skrivil tudi en sam las? Koliko časa je potreboval Rafael, da je v največjem redu postavil na obalo Ouranove velike šotore in vse, kar je vzel s seboj, deloma celo zelo krhko imetje?
17 Ali nisi opazil Rafaelovega hitrega pisanja?! Ali to ne nasprotuje, četudi le bolj strogo vzeto, običajnim naravnim zakonom, in vendar si to videl s svojimi očmi?! Mar lahko po svojih utemeljitvah trdiš, da je to nemogoče?!
18 Glej, to ti lahko povem, ker sem jaz, kot še noben smrtnik na tej zemlji doslej, telesno izkusila, da v neskončnem vsemirju obstajajo tako neznansko velika sonca, da bi, če bi bila votla, imela v sebi večji prostor kot je ves ta vesoljski prostor, ki ga vidiš od tu pa vse do zvezd stalnic prve, druge in tretje oddaljenosti! Ta neznanska sonca, okrog katerih se gibljejo celotna sončna področja z neštetimi osrednjimi in planetarnimi sonci, pa se zaradi hrane spet gibljejo okrog še neskončno večjega središčnega sonca, gibanje pa je tako hitro, da jih ne bi mogel dohiteti niti s poletom svojih misli!
19 Od tu do vsake zvezde stalnice prve, druge, tretje in celo četrte oddaljenosti bi polet trajal komaj sedem trenutkov, in mi se z našim soncem in z našim osrednjim planetarnim soncem, ki se enako hitro giblje s prej omenjenim osrednjim soncem sončnega področja, neprestano gibljemo s povsem enako hitrostjo in to je po naravnih zakonih in vseh višjih izračunih zanesljivo tako! Občutiš kaj od tega, ali kaj moti kakšno nebesno telo ali nas same, ko v trenutku preletimo tako neizmerne daljave neskončnega prostora stvarstva?
20 Če pa lahko tako neznanska nebesna telesa brez poškodbe hitijo s tako nedoumljivo hitrostjo, koliko lažje šele telo kot je moje, če Gospod tako hoče!?

21 Imaš zdaj že kaj več pojma o možnosti, da sem s svojim telesom resnično obiskala nekatere najbližjih zvezd stalnic?«
22 Reče **Matael**: »O dekle, v tebi tičijo cela nebesa, polna modrosti in zdaj začenjam resnično verjeti v možnost tega, kar si tako nenavadnega povedala o sebi! Toda ne govori več o tem, kajti naše duše niso dovolj razširjene, da bi dojele takšne velikosti; za to celo jaz sam potrebujem še več let, čeprav je moja duša že precej odprta.«

127. Pogovori o nenavadnih dogodkih

1 Nato **Matael** umolkne v tihem premišljevanju tega, kar je povedala Jara, Helena in Ouran pa molče opazujeta Jaro, prevzeta od najglobljega strmenja; Jara pa gleda še zmeraj močno goreče mesto in z velikim hrepenenjem čaka na Mojo vrnitev. Na gori je povsem tiho, le v Markovi hiši je živahno zaradi napovedanih tujih gostov, namreč Kornelija in Fausta, in jutro postaja čedalje svetlejše.
2 Dobro uro je bilo na gori tako tiho, razen, kot že rečeno, živahnega vrveža v Markovi hiši zaradi napovedanih novih gostov, pa tudi zaradi zanesljivo pričakovanih novih prišlekov iz nesrečnega mesta.
3 V tem miru pa jih je proti jutru tudi več zaspalo. Celo Cirenij, Julij, deček Jozue in več visokih državnih uradnikov, ki so bili s Cirenijem, so zaspali; toda trideset mladih farizejev, ki so najbolj pozorno opazovali požar v mestu, je ostalo budnih in so se veliko pogovarjali o videnem in slišanem, prav tako dvanajsteri s svojimi Suetalom, Ribarjem in Baelom.
4 Matael, Helena, Jara, Ouran in ob Mataelovi strani njegovi štirje tovariši Rob, Boc, Miha in Car so sicer tudi ostali budni in polni velikih misli; toda vsi so molčali in razmišljali o tem, kar jim je povedala Jara, in si je niso upali vprašati še kaj več. Jara pa je tudi razmišljala o tem, ali ni tem ljudem povedala preveč naenkrat.
5 Šele čez dolgo časa, ko je obzorje že začelo rdeti, je sicer zelo molčeči **Rob** odprl usta in rekel: »Ljubi prijatelji, ob vsem svojem razmišljanju se še vedno ne morem umiriti. Tukaj je res vse tako izredno čudno, tako da se mi zmeraj zdi kot bi sanjal, in lahko se trudim kolikor hočem, pa se z vsem videnim in slišanim ne morem sprijazniti toliko, da bi se v tem lahko počutil doma! In ta občutek čedalje večje odtujenosti je še najbolj naravno od vsega, s čimer so lahko zaposlene misli misleca. Nič drugega kot najveličastnejši čudeži nad čudeži!«
6 Ti, brat Matael, si tukaj postal kralj velike dežele, mi pa tvoji konzuli! Veliki, sveti učenik mora samo pogledati po širni zemlji in ona že trepeta kot otrok pred šibo! Poleg tega pride še mladi glavni čarodej iz nebes in opravlja stvari, pred katerimi nam gredo lasje pokonci! Zdaj pa pride še ta deklica in spet pripoveduje stvari, ob katerih bi z najmanjšim trudom na svetu lahko znorel! Povej, ali se je kakorkoli mogoče sprijazniti s temi stvarmi! -

7 Kje pa pravzaprav ostaja tako dolgo? Kmalu bo že tri ure, odkar nas je zapustil in še vedno Ga ni nazaj!«
8 Reče Robu drugi izmed štirih Mataelovih tovarišev, ki se je imenoval **Boc** in je bil tudi bolj molčeč: »Kar čutiš ti, to čutim tudi jaz in za vse na svetu se tu ne moram počutiti domače! Vse, kar se zgodi, se mi zdi kar se da nepričakovano, je pa na svoj način že zmeraj tako ekscentrično veličastno, da si česa veličastnejšega ni mogoče predstavljati. Vsako dejanje, vsaka beseda in vsaka pripoved tako silno presega vse, kar je kdaj slišalo človeško uho in videlo človeško oko, da ob vsem tem od Mojzesa z vsemi njegovimi čudeži vred ne ostane drugega kot prah.
9 Bržkone ni dvoma, da po nenavadno dobrem in velikem učeniku, ki je po rodu iz Nazareta, po telesu pa sin tamkajšnjega tesarja, deluje vsa polnost Božjega praduha; toda kateri smrtnik se lahko poleg takšne veličine počuti domače? Ko govori, ne govori On, temveč večni Božji duh iz Njega in, ko deluje, bi od največjega modreca vendarle rad izvedel, kaj od tega, kar bi bilo Temu nemogoče, bi bilo lahko še mogoče Bogu! On je popolnoma Bog v besedi in dejanju, Njegova volja učinkovito obvlada vso neskončnost, in vendar hodi pred nami in z nami kot le človek, ter je in pije tako kot mi!
10 Kje so zdaj vsi modrostni stavki Salomona, ki je ob posvetitvi templja govoril: 'Gospod, saj vem, da Te nebesa in zemlja ne moreta obseči - kjer se je nehalo vse stvarstvo, tam si Ti še večno in neskončno mogočen -; toda kljub temu smo Ti, o Gospod, zgradili hišo, da bi se v njej zbirali s čistim in skesanim srcem, da bi se Ti, o Gospod, zahvaljevali za vsa Tvoja dobra dela in blagoslove in Ti v stiskah izrekali svoje potrebe in bedo!' (1 Kr 8,12 sl.)
11 Čeprav ni zapisano dobesedno tako, je vendar to na kratko smisel tega, kar je modri graditelj templja ob njegovi posvetitvi povedal v velikih in modrih besedah; ali bi govoril tako tudi, če bi videl našega učenika, po rodu iz Nazareta, se z Njim pogovarjal in Ga spoznal tako kot mi?
12 Za Njegovo postavo je tempelj še več tisočkrat prevelik, in povsod vladajoča, vsemogočna volja našega učenika vendarle ni učenik, Bog Sam, temveč samo nedoumljiva moč enega in istega učenika, ki Ga lahko vidimo, slišimo in govorimo z Njim, ob tem pa vendar poznamo Njegove osebne mere tako dobro kot svoje. Kako stori to, da Njegova volja obvladuje vso neskončnost in večnost in je Njegovo oko in Njegovo uho povsod prisotno? Glej, vse to so stvari, v katerih se noben duh ne more povsem znajti, in posledica je, da nam to tudi ne more postati domače!
13 Ja, če bi bila postava velikega Božjega učenika Samsonova ali Goljatova, bi bila zadeva nekoliko bolj domača, kajti tedaj bi lahko rekli: tako vsemogočen duh mora imeti tudi ustrezno telo; toda po svoji postavi je naš učenik bolj majhen kot velik in vendar se Njegov duh igra z neskončnostjo kot deček z jabolkom! To je nerazumljivo, in vsi modreci s svojimi nauki o Božjem bitju doživljajo tu najhujši brodolom; in čeprav smo bili praktično poučeni drugače, se v tem vendarle ne moremo takoj počutiti doma!

14 Skratka, pravzaprav še tudi sanjam več, kot če bi bil povsem buden in bi se počutil domače. Moja duša sicer veliko uvidi, ja, pregled imam nad vso zemljo, do njenih najglobljih globin prodira moj pogled; luno sem spoznal kot prav žalosten, beden majhen svet, določen za še manjše in bednejše ljudi in drugačna bitja; vidim Merkur, Venero, Mars, Jupiter, Saturn, nad njimi pa še podobna nebesna telesa, majhna in velika. Saturn je videti prav čudovito nenavaden; veliko večji je od naše zemlje in lebdi natančno sredi neznanskega prstana, nad katerim se podi, reci, sedem lun, večjih od naše, kot čebele nad svojim panjem; vidim tudi prekrasne, daleč razprostrte loge velikega sonca; toda pri vsem tem se še zdaleč ne počutim tako tuje kot tu v čudni in nenavadni bližini Stvarnika vseh neštetih svetov in njihovih čudežev!
15 Morda se vi drugi počutite bolj domače, ker morda te stvari ne dojemate tako mirno in globoko kot jaz in brat Rob; toda če začnemo zadevo opazovati z vsem mirom in v največji možni globini, jo primerjati z vsem, kar smo v tem svetu kdaj videli, slišali in brali v starih knjigah, se začnemo počutiti čedalje bolj srhljivo in tuje. Ja, nazadnje se celo povsem izgubimo s svojim lastnim obstojem, da se nam zdi kot povsem otipljiv nič! - Povejte mi, imam prav ali ne!«
16 Nato reče **Miha**: »Prav imata oba in tudi jaz imam enak občutek; toda kljub temu me zelo osrečuje.«
17 Rečeta **Rob in Boc**: »Ja, o tem ni dvoma! Naju tudi osrečuje zelo in nadvse; toda to nikakor ne odpravlja občutka popolne odtujenosti v tej zadevi! Bog je in ostane Bog, mi pa lahko mislimo in čutimo, kakor koli hočemo, vendar prepada ne bomo napolnili nikoli!«

128. Mihovo življenjsko modro pojmovanje dogodkov

1 Reče **Miha**: »Saj tudi ni potrebno! Bodimo veseli, da smo to, kar smo in da imamo končno enkrat telesno v vsem neskončnem obsegu delovanja pred seboj to, o čemer so si stari zaman hrepeneče prizadevali ustvariti kakšen vzdržen pojem, so se pa z njim tudi zmeraj znova izgubljali tjavdan!
2 Glejte Mojzesa in vse preroke, dodajte še egipčanske in grške modrece, strnite njihove neznansko mistično duhovne pojme o Božjem bistvu, pa še vedno nimate niti zrnca tega, kar imamo tukaj v vsej polnosti telesno pred seboj!
3 Mojzes, veliki prerok, je hotel na gori Sinaj videti Boga, iz ognjenega oblaka pa je z grmečim glasom, ob katerem je zatrepetala zemlja, dobil odgovor: 'Boga ne more nihče videti in živeti' Mi pa zdaj istega Boga gledamo, govorimo z Njim, smo vesele priče Njegove modrosti in vsemogočnosti in ob vsem tem povsem dobro in prijetno živimo! Če je bilo dobremu Mojzesu na gori včasih nekoliko srhljivo, posebno ko je okrog njegove glave neprestano švigalo tisoč krat tisoč najhuje grmečih strel, je to povsem razumljivo; toda če tu v prisotnosti nadvse

dobrega in najprijaznejšega Boga govorimo o nekakšni posebni grozljivosti, smo vredni najhujšega posmeha!
4 Mar niso naši stari sanjali o svetem Očetu v nebesih, vendar pa si nikdar niso mogli ustvariti nobenega pojma o Njem!? Mi pa imamo zdaj istega svetega Očeta v vsej otipljivi resničnosti pred seboj na tej zemlji, ki je zdaj nebesa vseh nebes, in se počutimo grozljivo!
5 Je že res, da se tukaj moramo počutiti nenavadno in drugače kot otrok doma ob svojih nekoristnih igračah; zato pa smo tudi v nadvse kuriozni šoli življenja! Ko pride otrok prvič v šolo, se gotovo tudi ne bo počutil tako domače kot pri svojih igračah doma v hiši svojih staršev; toda ko že eno leto obiskuje šolo, se bo tudi v njej počutil tako domače kot doma ob igračah.
6 Kako pa On, naš Bog, Učenik, Gospod in Oče s Svojo vsemogočno voljo vendarle dejavno prežema vse, od največjega do najmanjšega in Se enako zaveda vseh Svojih neskončno in nešteto mnogih stvari kot najjasneje prisotnih, to, brat, se nas sploh ne tiče, razen toliko, da vemo in uvidimo, da tako je in mora biti, sicer bi očitno vse stvari morale takoj izgubiti svoj objektivni obstoj.
7 Le potrpežljivi bodimo! Danes vemo pač toliko, jutri bomo očitno že spet vedeli več kot prav zdaj na začetku našega duhovnega razvoja, v katerem pa smo vendarle že zdaj veliko višje kot pred nami Mojzes in vsi veliki preroki, ki so v svojih najsvetejših vizijah komaj duhovno slutili in nato z nadvse mističnimi besedami in znamenji zapisali to, kar lahko zdaj mi brez vsake mistike primemo s svojimi rokami. Le premislimo vse to prav živo in se bomo takoj počutili veliko manj srhljivo kot se je nekoč Savel počutil med preroki!«
8 Reko drugi: »Ja, ja, povsem prav imaš, in zdaj se že vsi počutimo veliko bolj domače! Kaj vse lahko doseže ena sama razumna beseda modrega človeka!«
9 Reče Car, ki je doslej še zmeraj molčal, sicer pa je bil po naravi veseljak: »Smešno je, kako pogosto najpametnejši ljudje govorijo neumnosti! Miha, najslabotnejši med nami, je vendarle spravil na dan najpametnejše mnenje! Kako pa bi se tukaj moglo sploh komu zdeti vsaj malo tuje in srhljivo? Ravno nasprotno! Saj smo vendar šele zdaj na pravem kraju! Smo pri Bogu, našem večnem Stvarniku in Očetu. Od tu smo izšli in zdaj smo se spet kolikor je le mogoče vrnili sem! Kaj sploh govorimo o občutkih ne domačnosti? Šele tu smo prav doma! Ne, kako čudne nazore imata vendar brata Rob in Boc! - Kaj praviš k temu ti, Matael?«

129. Mataela razlaga o spomenikih

1 Reče **Matael**: »Ti imaš prav, onadva pa tudi; ta zadeva je tu povsem individualna! Ti in Miha sta po svojih dušah z svetle zvezde; onadva sta otroka te zemlje, toda z enako pravico do Gospodove ljubezni in milosti kot vidva! Vajini duši pa sta bili že od prazačetka bližji čisto duhovnemu kot Robova in Bocova duša in zato nikakor ni čudno, če se tukaj, ko sta v takšni bližini

najčistejše duhovnosti, počutita bolj tuje in srhljivo kot mi, ki smo bili že od prazačetka bližji duhu kot ta dva. Postopno se bosta že začela počutiti bolj domače in že zdaj se počutita veliko bolj domače; toda en dan ne more dati tega, kar da eno leto. Po enem letu bosta čutila in govorila povsem drugače kot zdaj, ko bo njun duh postajal čedalje bolj eno z njunima dušama. - Razumeš to modrost?«

2 Reče **Car**: »Oh, zdaj razumem to prav dobro; kajti tudi moja duša je po velikem trpljenju, ki smo ga prestali, postala zelo svetla, in zdaj zlahka razumem vse. Samo deklice z njenim obiskom zvezd stalnic še ne morem tako prav in optima forma[2] sprejeti, čeprav otroku verjamem in mu nekako moram verjeti. Toda 'kako', to je druga stvar!

3 No, saj smo vendar nekako v središču najvišjega Božjega delovanja; zakaj se v takšni bližini najvišjega Boga ne bi mogle dogajati stvari, ki se sicer ne pojavijo v vsej neskončnosti?!«

4 Reče **Matael**: »Ob svoji stalni dobri volji vendar pogosto spraviš na dan stvari, ki povedo več kot ves Salomonov tempelj, poln najsolidnejše modrosti! Tudi naš Miha je prej povedal povsem uporabne stvari in za to smo mu lahko prav vsi zelo hvaležni. In tako si tudi ti, brat Car, na tak način predstavil možnost telesnega potovanja te deklice v nekaj oddaljenih zvezd stalnic, da o tej možnosti ne morem več dvomiti. Saj je res klasično resnično; samo pomisliti moramo, kje pravzaprav smo, in možnost za vse je očitno pred našimi očmi, ušesi, rokami in nogami!

5 Pripomba pa, ki jo je naredil eden izmed vas, da si je neskončno oblast Božjega duha lažje predstavljati tudi v telesnih potovanjih kot v Gospodovi bolj majhni postavi, najbrž pomeni nekaj le za čutno zaznavanje, ker nekaj kolosalnega naredi na človeške čute zmeraj močnejši vtis kot nekaj majhnega; toda za povsem duhovno pojmovanje je vendarle goli nesmisel. Kajti Božja moč ne potrebuje materije, da bi morda šele s tem po merilu materialne kvantitete postala bolj ali manj učinkovita, temveč je materija kot taka prepričljiv izraz duhovne moči Božje volje, kateri je vseeno, ali prikliče iz sebe v bivanje ves svet ali le zrnce peska. Čemu bi bila tu dobra velikanska postava? Božja volja potrebuje vendar samo v sebi večno nespremenljivo oporišče, da iz njega v neskončnih radijih (žarkih) deluje povsod v neskončnih prostorih svetov in bitij z enako močjo in silo, in za skrivanje tega svetega, večno enako vsemogočnega oporišča resnično ni potrebno velikansko telo.

6 Najbrž so Egipčani skoraj vse, kar je imelo kakršnokoli zvezo z božanstvom, večkrat predstavili v strašljivo velikanskih oblikah zato, da bi tako prepričali ljudstvo, naj jim slepo služi; božanstva naj bi se grozovito balo in pred izrekom duhovnikov v vsej skrušenosti drhtelo kot listič v viharju! Ali pa so te velikanske podobe božanstva morda kaj poboljšale preprosto ljudstvo? O ne, sčasoma se je ljudstvo navadilo na strašne podobe ter se ni več zmenilo za

[2] v najboljši formi

sfingine glave, ki so segale skoraj trideset višin moža nad zemljo, in je bolj občudovalo vztrajnost kakšnega starega kiparja, ki je iz ene granitne skale izklesal celo glavo.
7 Zato bodimo veseli, da nas je Gospod Sam v najpopolnejši in najbolj neprikriti resnici zdaj obiskal kot povsem preprost človek in nas na najpreprostejši način na svetu uči spoznavati najpopolnejšo resnico o našem namenu, nas samih in Njem! Edino to nam je potrebno, o vsem drugem se lahko večno posvetujemo.«
8 Reče **Car**: »Hvala ti, brat, to je zelo resnično in dobro! Zdaj smo v imenu Gospoda in učenika od vekomaj drug drugega prav plodno opogumili, pri tem pa se je že prav lepo zdanilo. Toda kot vidim, so zdaj proti jutru zaspali vsi razen nas, - in priznati moram, da ne čutim v sebi niti najmanjše sledi kakšne utrujenosti in tudi vi ste najbrž povsem budni!«
9 Reko **vsi**: »Popolnoma! Pravzaprav se še nikoli nismo počutili tako okrepčani!«

130. Poslanstvo in trpljenje angelov

1 Tu pristopi **Rafael** in reče: »Saj tudi jaz nikakor ne spim in vendar ste rekli, da zdaj razen vas vsi spijo!«
2 Reče **Car**: »Prijatelj, da ti ne spiš in sploh nikoli ne moreš spati, to bo menda le jasno vsakemu človeku, ki te pozna tako dobro kot mi! Zato bi si lahko z vso pravico prihranil to pripombo. Glej, ljubi angel, povsem dovolj je, da smo mi ljudje tukaj včasih še nekoliko neumni in ne potrebujemo nobene podpore s tvoje strani, da bi postali še bolj neumni, kot smo že po naravi; pač pa bi nas lahko zaradi svoje neizmerne modrosti in izkustva, ki je starejše kot zgradba sveta, v marsičem prav čudovito poučil!«
3 Reče **Rafael**: »Kdo sem potemtakem jaz, da zaradi tega ne potrebujem spanja?«
4 Reče **Car**: »Toda prosim te, moj nebeški prijatelj, ne govori in vprašuj nas vendar tako patetično! Ti si Gospodov angel iz nebes, ki te je Gospod tukaj samo za silo oskrbel z lahkim telesom! To telo lahko zavržeš in uničiš hitreje kot blisk!
5 Ti si povsem drugo bitje kot mi, po telesu še vedno umrljivi ljudje te zemlje. Nikoli nisi bil rojen, razen Gospoda Boga nikoli nisi imel očeta in matere, iz katerih ljubezni bi nastal, tako kot mi. Poznaš samo neizmerno blaženost od najbolj nepredstavljivih časov; bolečino, trpljenje in žalost in grenki kes poznaš v bistvu samo po imenu, ne pa tudi iz lastne izkušnje in zato pravzaprav sploh ne moreš govoriti z ljudmi o resnično zemeljsko-človeških zadevah; z nami lahko govoriš le o čisto duhovnih stvareh, ki jih bomo od tebe tudi zelo hvaležno sprejeli, kajti v tem moraš biti povsem doma; toda o telesnih stvareh ne moreš govoriti, ker v telesu še nikoli nisi stokal!«

6 Reče **Rafael**: »Glej, glej, kaj vse veš! Četudi ne bi nikoli tičal v kakšnem telesu, pa vendar bolje vem, kaj je telo in čemu vsako vlakno v njem, kot bi se ti lahko ob vsej pridnosti naučil v tisoč letih!
7 Mar nismo mi angeli tisti, ki moramo skrbeti za vse, kar je kakorkoli povezano s človekovim bitjem od njegovega nastanka do slovesa s te zemlje?!
8 Mar nismo mi tisti, ki s trpljenjem in bolečinami, ki jih povzročamo v vašem telesu, očiščujemo vaše duše in jih usposabljamo za sprejem duha iz Boga, in mi naj ne bi vedeli, kaj so vaša najrazličnejša trpljenja in bolečine?! Le kaj misliš v svojem razumu, da mi lahko očitaš kaj takega!?
9 Verjemi mi, da smo tudi mi angeli sposobni občutiti bolečino in trpljenje! In povem ti, da mi pogosto prestanemo več bolečine in trpljenja kot vi, ko moramo vse prevečkrat doživeti, kako trdovratni ljudje z zaničevanjem in posmehom z umazanimi nogami pohodijo vsa naša velika prizadevanja in nam neprestano obračajo hrbet.
10 Prijatelj, bi imel toliko potrpljenja s človekom, nad katerim bi ti bila dana vsa oblast in bi ga zasipal z največjimi dobrimi deli, on pa bi te za vse to neizmerno zaničeval in ne bi hotel o tebi nič vedeti in slišati, ob tem pa bi vse svoje mišljenje in prizadevanje usmerjal v to, kako bi se rešil tebe kot svojega največjega dobrotnika in prijatelja, ti za vse tvoje skrbi in prizadevanja za njegov blagor še škodoval, te spravljal ob tvoje dobro ime in dober glas in postal tvoj najzahrbtnejši izdajalec!? Povej mi, če bi bil ti kakšen Cirenij, kaj bi storil takšnemu človeku! Bi imel potrpljenje, da bi takšnega lopova obravnaval vse do njegovega konca z vso potrpežljivostjo in milino in nežnostjo?«
11 Reče **Car**, ki je ob teh angelovih besedah debelo pogledal: »Ne, prijatelj! Te potrpežljivosti ne bi imel nikoli v svojem življenju! Tu že brez oblasti ne bi imel potrpljenja, kaj šele z oblastjo!«
12 Reče **Rafael**: »Glej, jaz pa imam toliko oblasti in moči brez odgovornosti, da bi lahko povsem sam v najkrajšem trenutku razbil in povsem uničil vso to zemljo, luno, sonce in vse tvojemu očesu vidne zvezde, ki so sama neznansko velika nebesna telesa, z vsem, kar nosijo; in vendar sem iz svobodne volje zmeraj tako potrpežljiv z neukrotljivimi ljudmi te zemlje!
13 Toda vse to ne bi bilo nič in bi bilo zlo, ki ga ni težko prenašati; zdaj pa si zamisli neprestano nadvse zoprno obnašanje Satana in njegovih angelov, ki se kot zelo mogočna duhovna bitja zmeraj ukvarjajo s svojim »hvalevrednim« načrtom, da bi pokvarili ne samo nas, ampak tudi Boga in Mu vzeti vso Njegovo oblast!
14 To se seveda večno ne more zgoditi! Toda dovolj, neuničljivo hudoben načrt je pač tu in ne odnehajo ga uresničevati, čeprav zaradi tega zmeraj doživljajo največje bolečine in muke, ki si jih s svojo najhudobnejšo voljo sami pripravljajo; toda to jih kljub vsemu ne izuči, da bi opustili svojo veliko hudobijo.

15 Glej, mi vse to gledamo in imamo oblast, ne le nadvse boleče jih kaznovati, temveč jih tudi večno povsem uničiti, in vse to brez odgovornosti pred Gospodom Bogom!
16 In kljub temu ravnamo z njimi kot svojimi padlimi brati z vso potrpežljivostjo in uvidevnostjo in zadevo vodimo strogo tako, da nikoli v ničemer ne omejujemo njihove svobodne volje, temveč ta vedno je in ostaja svobodna; zmeraj zgolj z vso skrbnostjo preprečujemo njeno daljne delovanje. Prijatelj, le kaj bi storil ti v takšnih razmerah?«
17 Reče **Car**: »Posegel bi vmes kot medved in bi videl, ali me te duhovne pošasti ne bi ubogale, posebej če bi imel tvojo oblast in moč brez odgovornosti!«
18 Reče **Rafael**: »Zdaj pa najbrž le uvidiš, da biti Božji angel ni tako lahka stvar, kot si si predstavljal in da o človeških zadevah vendarle tudi nekaj vem in razumem in da lahko zaradi tega tudi govorim z vami?!«
19 Reče **Car**: »O ja, to zdaj še predobro uvidim; toda povej mi samo še to, ali moraš biti tukaj, ali pa je tudi to tvoja svobodna volja?«
20 Reče **Rafael**: »O ja, lahko bi vas tudi pri priči zapustil po svoji lastni najsvobodnejši volji; toda ostati hočem pri vas, ker je to všeč Gospodu. Gospodovo odobravanje pa je pravzaprav moja volja, in zoper njo ne more nikoli delovati niti Bog sam; kajti v tem je ohranitev vsega stvarstva, od katerega z vsemi zate neštetimi zvezdami ne vidiš niti eonstega[1] dela, kaj šele njegovo neskončno celoto in bistvo!
- Toda zdaj se sonce že močno bliža svojemu vzhodu, in Gospod se vrača; zato bodimo spet kar se da pozorni na vsak Njegov namig!«

131. Rafael prepodi vso človeško zaskrbljenost

1 Reče **Car**: »Ali naj prebudimo speče?«
2 Reče **Rafael**: »Se bodo že zbudili, ko bo Gospod spet povsem pri nas!«
3 **Jara** naglo poskoči in vpraša s strastno ljubečo silovitostjo: »Od kod, od kod prihaja On, ljubezen vse ljubezni!? Moje oči še nič ne vidijo!«
4 Reče **Rafael** smehljaje: »Nič za to; če Ga le tvoje srce vidi, kmalu potem tudi tvoje oči ne bodo prikrajšane! Ob sončnem vzhodu bo tu!«
5 Reče **Helena**, ki je tudi ostala budna: »Jara, pohitiva Mu nasproti! O, kakšna blaženost, iti Mu nasproti!«
6 Reče **Jara**: »Ja, ja, prijateljica, le pojdi lepo zraven! O, kakšno veselje bo, ko Ga bova že od daleč zagledali, kako gre proti nama!«
7 Nato obe urno pohitita proti gozdu na zahodu in kmalu izgineta v njem.
8 **Ouran**, ki je bil tudi buden, je pogledal za obema in rekel, ko ti dve izgineta v gozdu: »Nazadnje še zaideta? Gorovje se dviga, kot je videti, od tu proti jugu precej močno in se vleče več ur daleč!? V svoji naglici bosta tekli kar naprej,

[1] Pripomba Jakoba Lorberja: Z eonom razumemo kocko enega deciliona. (1 decilion = 10 na 60 potenco = 1 s šestdesetimi ničlami.)

učenik pa lahko pride s kakšne druge strani; iskali Ga bosta in nazadnje Ga vendarle ne bosta našli!«
9 Reče **Rafael**: »Skrbi naj te kaj drugega! Ti dve se bosta prav tako malo izgubili, kot bi se izgubil ali mogel izgubiti jaz. Kjer je srce od ljubezni v takšni najsvetlejši svetlobi, tam je kakršnokoli izgubljanje povsem nemogoče! Seveda bosta prišli kar globoko v gozd; toda učenika bosta našli!«
10 S tem se **Ouran** pomiri, ponovno pogleda po še vedno močno gorečem in tudi zelo kadečem se mestu in s svojimi daljnovidnimi, ostrimi očmi odkrije, kako začenjajo množice iz mesta odhajati na vse strani. Tudi proti naši gori opazi celo procesijo in reče: »No, če pridejo vsi ti do nas, od kod dobiti kruha za toliko ljudi? Ti bodo povsem požrli starega Marka z njegovo domačijo vred!«
11 Reče **Rafael**: »Tudi tu naj te raje skrbi kaj drugega! Saj vendar tudi vsa zemlja in vsa ustvarjena bitja na njej v vsakem trenutku potrebujejo zelo veliko najrazličnejših stvari, in vendar Gospod nasičuje veliko zemljo in vsa bitja, ki so na njej! Kaj pa je zemlja v primerjavi s soncem, ki je več kot desetkrat stotisočkrat večje od te zemlje in neprestano potrebuje neizmerno veliko hrane za ohranjanje svoje mogočne svetlobe in za ohranjanje brezštevilnih ustvarjenih bitij na svojih svetlobnih logih; in Gospod skrbi zanj tako kot zate, plemeniti prijatelj!
12 Zdaj pa si šele zamisli večno neizmerno neskončno prostorje stvarstva, polno sonc in zemelj, še veliko večjih od te zemlje in sonca, ki ji sveti! Z vsem, kar potrebujejo za svoj obstoj, jih zmeraj enako oskrbuje en in isti Gospod. Nikjer pomanjkanja, temveč povsod zmeraj največje preobilje! Če pa je tako in večno ne more biti drugače, kako te more skrbeti, od kod bomo vzeli kruh za številne, ki so zdaj iz mesta na poti k nam?«
13 Reče **Ouran**: »Ja, ja, saj imaš prav! Jaz vendar nisem modrec, ampak človek in pogosto na trenutke pozabim, kje sem; sem pa že spet povsem v redu!«
14 Pristopi **Hebram**, ki je s svojimi trideseterimi tovariši tudi ostal buden, in reče: »Toda to bo danes, ko je strogi sabat, povzročilo veliko zmedo! Če bi prišlo do tega požara na delavnik, bi lahko te pogorelce, ki bodo prišli k nam, podprli z besedo in dejanjem; tako pa bo to za danes celo za velikega učenika težka naloga!«
15 Reče **Rafael**: »Tudi ti skrbi za kaj drugega! Si že kdaj videl, da bi sonce praznovalo sabat, ali luna, ali zvezde, ali veter, dež, ali rast rastlin in še več takega? Zakaj pa te stvari ne praznujejo sabata? Ker Gospodova neprestano dejavna volja nikoli in nikdar ne praznuje sabata, katerega gospod je!
16 Ali kako lahko Bogu nalagaš nadležni zakon, ki ga je ravno On zapovedal ljudem za njihovo posvečenje za toliko časa, kot se Mu zdi primerno?!
17 Če pa ti Bog spregleda sabat in njegovo praznovanje, kaj torej nameravaš s svojim neumnim sabatom? Bi rad tudi meni naložil sabat? Naj morda tudi jaz posvečujem sabat z nekoristnim, nesmiselnim in brezciljnim brezdeljem? O, le čakaj, ravno danes, na sabat, vam bom dal vetra, da boste zaradi tega za več mesecev oglušeli in oslepeli!«

18 Reče **Hebram**: »O nadzemeljski prijatelj, mojega vprašanja ne smeš vzeti za zlo! Le pomisli zmeraj, da smo ljudje in celo pri svoji najboljši volji ob izrednih razmerah še vedno padamo v stare navade kot svinja v lužo! Ti pa, o mogočni služabnik in angel Božji, v prihodnje nas vse obvaruj pred tem; kajti vsi skupaj smo samo slabotni in zelo šibki ljudje!«
19 Reče **Rafael**: »Pojdi k svojim bratom in jih pomiri; kajti vsi plavajo v isti neumni skrbi zaradi sabata, s katero si prišel semkaj! Pokaži jim veliko neumnost njihove zaskrbljenosti! Postopno se že prebujajo.« - Hebram gre in uspešno stori, kar mu je zapovedal Rafael.
20 Ko je to urejeno, se prebudi Ebal iz Genezareta in Ourana takoj vpraša za svojo Jaro; ta pa mu pove, kaj se je zgodilo in kako je Jara s Heleno odšla v gozd iskat Gospoda.
21 Reče **Ebal**: »Aj, aj, tega ne bi smeli storiti! Gozd bo najbrž že poln najrazličnejših gostov iz Cezareje! Kako zlahka se obema zgodi kaj takega, kar bi bilo lahko zanju nadvse neprijetno!«
22 Reče **Rafael**: »Tudi tebe naj skrbi kaj drugega! Obe sta že zdavnaj na pravem kraju in bosta kmalu spet tukaj. Ob popolnem vzhodu pride Gospod in obe dve ne bosta daleč od Njega!«
23 Reče **Ouran**: »Kako dolgo je še do popolnega vzhoda?«
24 Reče **Rafael**: »Še slabe pol ure!«

132. Težavnost spreobrnjenja duhovnikov

1 S tem so vsi zadovoljni in spet je vse mirno na hribu, ki je z majhnim sedlom ločen od višjega gorovja, ki se nadaljuje naprej proti jugu; toda spodaj ob morju postaja zelo živahno, kajti že več skupin iz mesta je prispelo do starega Marka in tam seveda v zelo kričečih barvah opisujejo svojo stisko in nesrečo, ki jih je nezasluženo zadela.
2 V Markovi kuhinji je že zelo delavno, oba sinova s starim Markom pa zunaj urejata več ognjišč, da bi lahko pripravili dovolj hrane za toliko gostov.
3 Nekateri od prišlekov iz Cezareje se napotijo na hrib, ker so na njem že od daleč videli ljudi. Ko pa zagledajo Rimljane, se pri priči umaknejo nazaj; menijo namreč, da ti tukaj stražijo, da bi prestregli begunce in jih nagnali nazaj v goreče mesto, da bi gasili, kar na ta sabat posebej moti zadrte Jude. Kajti v Cezareji je živelo nekaj zadrtih Judov, ki so, ne da bi bili ravno farizeji, strahovito strogo spoštovali Mojzesove predpise. In to je bil sabat ob mlaju, ki so ga zmeraj držali strožje od navadnega! Zato so bili, zaradi usodnih dogodkov predvečera s pepelom na ostriženih glavah in z raztrganimi oblačili, videti še veliko strožji kot kdaj koli na sabat ob mlaju. Za te nadvse stroge sabatiste bi torej bilo nadvse usodno, če bi jih nesabatni Rimljani nagnali nazaj h gašenju; zato se ob pogledu na Rimljane, čeprav so ti še dremali, sploh niso dolgo zadrževali na hribu in so, kot rečeno, takoj spet izginili.

4 **Rafael** se je muzal in rekel Mataelu: »Si opazil stroge sabatarje? Ob pogledu na Rimljane so se hitro pobrali! Toda veseli se, s temi bomo imeli danes še zelo veliko opravka!«
5 Reče **Matael**: »Prijatelj, z ljubeznijo, modrostjo in potrpežljivostjo bo menda že šlo, z Gospodovo pomočjo pa se bo gotovo vse uredilo! Meni se smilijo! Slepi v srcu, goli z razumom, - podobno kot stari, zarjaveli žeblji v tramu, tičijo v svoji neumnosti, ubožci! No, morda jih bomo vse ozdravili!«
6 Reče **Rafael**: »Prijatelj, dokler je človek samo neumen, je lažje; toda ko se z neumnostjo trdno povežejo napuh, oblastiželjnost in uživanja željnost, tedaj gre s poboljšanjem težje, najtežje pa pri duhovniškem stanu na visoki ravni!
7 Vzemi katerikoli položaj človeka hočeš, na primer vojaškega poveljnika ali kakšnega drugega visokega cesarskega služabnika! Dokler ima svoje dostojanstvo, bo tudi zahteval dolžno spoštovanje in počastitev in to mu izkazujejo; toda sčasoma lahko postane nesposoben za službo in ga upokojijo; de facto (dejansko) ni nič več in se ne briga več za svojo prejšnjo, težavno službo! Veliki duhovnik pa ohrani svoj nimbus (ugled) do groba in po njegovi smrti mu živi duhovniki zaradi svoje lastne časti in povišanja postavijo veličasten spomenik in ga po božje častijo! Duhovščina si torej zna za dolge čase kot nedotakljivo ohraniti svoje dostojanstvo v vsem mogočih življenjskih okoliščinah.
8 Le pristopi k takšnemu zakrknjenemu duhovniku, pri katerem lahko opaziš, kako zelo tiči v prevari in laži, pa ne boš nič opravil z njim! Svoje dostojanstvo ima za veliko višje od cesarjevega, ker se ima za Božjega namestnika na zemlji; zato svoje službe ne zamenja za nobeno na svetu.
9 Če mu hočeš, recimo, njegovo dostojanstvo odvzeti z veliko zlata in srebra, ti bo rekel: 'Zlato in srebro imam tako in tako; moje dostojanstvo pa je vredno več kot vsi zakladi sveta, kajti jaz sem Božji uslužbenec, ne pa uslužbenec kakšnega posvetnega kneza in moja služba ostane vekomaj!' Po takšnem odgovoru nisi več gospodar položaja in moraš nazadnje vendarle plesati tako kot ti piska tak zakrknjen veliki duhovnik! Zato menim, da se s temi zadrtimi Judi ne bo dalo veliko narediti! Sicer je tvoj namen povsem bogu všečen; Gospodu Bogu pa je mogoče mnogokaj, kar se nam angelom in vam ljudem pogosto zdi nemogoče.«
10 Reče **Matael**: »Zahvaljujem se ti za te besede; toda sonce zdaj vzhaja, v srcu moramo biti pripravljeni na Gospodov prihod!«
11 Reče **Rafael**: »Imaš povsem prav; saj je vendar Gospod pravo sonce vseh sonc! Ko Ta vzide v človekovem srcu je zanj nastopil najlepši dan. - Ga že vidiš prihajati iz gozda, ker tako resno gledaš tja?«
12 Reče **Matael**: »Sonce je sicer že povsem na obzorju; toda Gospoda in obeh, ki sta Mu pohiteli nasproti, še ni videti. Zdi se mi, natančno po tvoji izjavi vzeto, da si se tokrat pri svoji nebeški napovedi nekoliko vštel! Popoln sončni vzhod in Gospodova vrnitev tokrat nista povsem na las istočasna! Glej, sonce

je že precej visoko nad obzorjem, o Gospodu pa še vedno niti sledu! Povej mi, kako naj razumem tvojo napoved, ki si nam jo dal!«
13 Reče **Rafael**: »Svoje oči pa moraš tudi usmeriti tja, od koder prihaja, ne pa tja, od koder ne prihaja! Ozri se okrog, pa se boš takoj prepričal, da vam nisem nič narobe napovedal!«

133. O pravem iskanju Boga

1 Matael, Ouran, Ebal in Mataelovi štirje tovariši se vsi bliskovito obrnejo in Me vidijo, kako s starim Markom prihajam na hrib, ter Mi pohitijo nasproti.
2 Ko dospejo do Mene, Me sicer vsi nadvse prijazno pozdravijo in se Mi zahvalijo za vrnitev; ker pa ne vidijo pri Meni Jare in Helene, jim postane tesno pri srcu, in Ebal, izredno zaskrbljen za svojo Jaro, Me nekoliko boječe vpraša, ali nista prišli obe v gozdu k Meni, ker naj bi Mi po Rafaelovi besedi zjutraj pohiteli nasproti. In ker ju zdaj ni pri Meni, Me najbrž še iščeta v gozdu; Jaz naj bi torej poslal za njima Rafaela, da bi ju nepoškodovani pripeljal nazaj k družbi!«
3 Rečem **Jaz**: »Le zakaj vas skrbijo tiste, ki Me iščeta? Mar menite, da lahko Jaz nekoga obvarujem pred nevarnostmi samo tedaj, če sem telesno v njegovi bližini? Ko si bil ti, Ouran, v veliki nevarnosti, kdo Mi je tedaj povedal, da sem Se ozrl nate in te rešil? Kaj misliš, da ne vem, kje sta zdaj obe in Me iščeta? Le pustite ju, se bosta že vrnili!
4 Obe sta Me tudi našli v svojih srcih, kar je lahko za vsakogar. Kdor pa Me gre iskat zunanje, čeprav ve, da Me lahko išče samo notranje, mora dobiti tudi to lekcijo, tukaj seveda samo kot zgled, da se Mi z zgolj zunanjim iskanjem in hojo Meni nasproti ne približa, temveč Me bolj in bolj izgublja! To si lahko na sabat zjutraj dobro vzamete k srcu! - Sicer pa sta Me obe izsledili in bosta zdaj kmalu tukaj,«
5 Reče **Ebal**: »No, če je samo to, potem je že spet vse v redu! Sicer pa bi gotovo ostale pri nas, če ju Rafael s svojimi besedami ne bi pripravil do hitre odločitve! Dobri mladenič vidi vse blizu, četudi je nekaj še tako oddaljeno, in lahko mu je nasesti! Zlahka ne bo komu česa odsvetoval, pa tudi, če bi bilo nazadnje kaj slabega; kajti tedaj hoče nekoga z grenko izkušnjo spraviti na pravo pot. In tako prej dekletoma ni odsvetoval tega, da bi Ti šli nasproti, temveč ju je pravzaprav še vzpodbudil k temu, in zato sedita zdaj nekje utrujeni in sami ne vesta, kako je z njima! Godi pa se moji Jari čisto prav; saj pozna Rafaelov način in ve, kaj mora storiti! Spet mu je enkrat nasedla in to je povsem zdravo; toda veseli se lahko, ko se bo vrnila, tedaj bo spet dobil zelo izbrano predavanje in se bo spet čudil Jarini jezikavosti!«
6 Tu pristopi ravno Rafael, ki je medtem prebudil speče in **Ebal** mu reče: »Spet si vzrok Jarinemu in z njo tudi Heleninemu nekoliko ponesrečenemu podjetju! Moram ti odkrito priznati, da mi način, kako ravnaš z zaupanimi ti ljudmi in jih vodiš, nikakor ni všeč! Če hoče učenec od tebe nekaj, kar ni povsem v redu,

ga moraš vendar od tega odvrniti z besedo in dejanjem, ne pa, da mu celo nekako še svetuješ, naj naredi greh in ga končno šele s slabimi posledicami po poti samo izkušnje obvaruješ pred prihodnjim grehom! To je lahko prav dobro in smiselno za duhove tvoje vrste; toda po mojem tudi ne najmanjšem spoznanju za ljudi kaj takega nikoli ne velja!«
7 Reče **Rafael**: »Sicer si vseskozi pošten in pravičen Jud; toda glede Gospodovih skrivnih poti si neumen kot riba! Mar meniš, da delam to, kar delam, iz samega sebe?! Jaz sem Gospodov prst in delam, kakor me sili Gospodov duh! Če bi imel več uvida, bi to najbrž uvidel; toda jaz vem, kako daleč sega tvoj uvid v duhovnih rečeh in zato ti oprostim to slabost. Da pa obe dve nista zašli, lahko razvidiš iz tega, da povsem zdravi in nepoškodovani prihajata k nam preko hriba od Markove koče, v spremstvu Markove hčere, ki nam prinaša sporočilo, da je zajtrk za nas pripravljen!«
8 Reče **Ebal**: »Ja, toda kako sta prišli dol, ne da bi ju opazili!?«
9 Reče **Rafael**: »Ali ni Gospod prej povedal, da sta mu prišli na sled?«
10 Reče **Ebal**: »No, no, saj sem že spet tiho; da sta le spet tu, pa je vsaj pri meni že spet vse dobro!«

134. Razlog razdejanja Cezareje Filipove

1 Po tem pogovoru Marko oznani, da je zajtrk pripravljen in vse mize že obložene z jedjo in pijačo. Nato vsi odidemo z gore k mizam, ki so zjutraj vse spet v starem redu in nobena ne manjka.
2 Tu reče **Ouran** Heleni: »Ko si bila spodaj, si najbrž videla, ali najini šotori še stojijo in so v redu? In seveda, če imajo tudi najini služabniki jesti in piti, - in če je poskrbljeno za najine tovorne živali?«
3 Reče **Matael** Ouranu: »Prijatelj in tast, v Gospodovi navzočnosti je vsaka skrb prazna! Ne misli zdaj na nič drugega kot na Gospoda; kajti On misli za nas in za vso neskončnost!«
4 Ko smo po tej Mataelovi pripombi Ouranu odšli s hriba k mizam, Me je med potjo vprašal **Cirenij**: »Gospod, ali naj za gašenje pošljem oddelek svojih vojakov v mesto? Kajti, če mestu ne pošljemo pomoči, bo do današnjega večera samo kup tlečih ruševin!«
5 Rečem **Jaz**: »Ljubi prijatelj, če bi Jaz hotel, bi že zdavnaj poslal tja Svojega Rafaela in ogenj v mestu bi bil v trenutku pogašen; toda Jaz hočem, da bo to za Boga in cesarja slabo mesto ponižano in zato pustim, da ogenj uniči vse, razen hiš revnih in lačnih. Vse drugo pa naj postane pepel! V prihodnje se bodo tukaj naselili boljši ljudje in potomci našega starega Marka bodo s cesarjevim dovoljenjem pravično vladali nad tem mestom in okolico, in to naj jim kot dediščina ostane od otroka do otroka in od vnuka do vnuka; če pa bodo pozabili Boga, tedaj se jim bo zgodilo kot se zdaj dogaja prebivalcem tega mesta.

6 Če bi požar zadel to vlačugarsko mesto na delavnik, bi bil že zdavnaj pogašen; toda na sabat, posebej pa še na sabat ob mlaju zadrt Jud niti s koncem najmanjšega prsta ničesar ne premakne, v strahu, da bi postal nečist pred Bogom.
7 Tu je vest zadrtih Judov zelo občutljiva; opuščanje dobrih del pa niti najmanj ne vznemirja njihove vesti, prav tako pa tudi ne materialno in duhovno prešuštvo ter najrazličnejše prevare.
8 Menijo celo, da greh zoper Božjo zapoved na delavnik skoraj ni greh, in da se do večera zlahka spet očistijo; toda na sabat bi morali ostati nečisti do večera, ko začne vladati knez noči. In tedaj bi se lahko zgodilo, da bi prišel Satanov odposlanec, našel koga nečistega in se polastil nečiste duše!
9 Greh naj bi človeku škodoval samo ponoči, pa še to samo do polnoči, ker naj bi bil ta čas določen Satanu, da gre na lov. Podnevi naj bi ne imel oblasti in tedaj lahko grešimo, kolikor hočemo, pa nič zato; le dobro je treba paziti, da se pred sončnim zahodom očistimo na način, ki ga je predpisal Mojzes, in potem se ponoči ni treba niti najmanj bati zaradi podnevi storjenih grehov.
10 Za Boga tem slepcem sploh ni, pa če bi podnevi še tako grešili zoper Njegove zapovedi! Gre jim samo to, da ne bi zapadli pod Satanovo oblast; in ker se lahko to najlažje zgodi na sabat, ko ne koljejo niti kozla niti jagnjeta niti teleta, ko se niti sedemkrat umiti ne smejo, se varujejo kar se le da, da bi se skozi ves sabat ohranili čisti, da Satan ne more dobiti oblasti nad njimi, ko sonce zaide!
11 V tem imaš zdaj vzrok, zakaj ti mračnjaki v vseh stvareh na sabat raje pustijo upepeliti svoje dobre hiše, kot da bi poprijeli za delo in jih pogasili. Zato bo nekoč rimski poveljnik, kateremu ta velika in neodpravljiva neumnost tega ljudstva ne bo neznana, imel lahko delo, da bo ta rod, ko bo postal uporen, posebno na neki zimski sabat z enim udarcem povsem premagal in njihovo velemesto spremenil v kup ruševin.
12 Zdaj pa zajtrkujmo, sicer dobimo za vrat množico ne ravno zelo razveseljivih obiskov, s katerimi bomo imeli veliko opravka, da se jih bomo na kolikor toliko dober način rešili!«
13 Nato vsi odidemo k mizam in z velikim tekom použijemo odličen zajtrk, in nikogar ni bilo, ki ne bi nadvse pohvalil starega Marka. Tudi Ouran in Helena sta pripomnila, da nista še nikoli jedla tako dobro pripravljenih rib in tako okusnega kruha. **Marko** pa je vso pohvalo obrnil Name in rekel: »To je sol in najboljša začimba vseh jedi, vseh pijač in vseh stvari; Njemu edinemu izrazite svojo upravičeno pohvalo!«
14 Ni pa bilo med številnimi gosti niti enega, ki ne bi razumel, kaj je Marko rekel in vsi so Me tiho hvalili v svojih srcih. **Matael** pa je glasno rekel: »Ja, ja, stari Marko, kjer je Gospod kuharski mojster vsega življenja in vse v vsem, tam se da neprimerljivo dobro živeti; kajti tu morajo dobiti najboljšo hrano duh, duša in telo! Povsem prav si storil, da si tebi namenjeno pohvalo vrnil

Gospodu; toda ravno zaradi tega tudi tvoje ime ne bo umrlo v srcih tistih ljudi, ki so te spoznali kot Gospodovega prijatelja!«
15 Marko se Mi zahvali za to, da sem njegovi hiši izkazal tako čezmerno veliko čast; potem pa se tudi Mataelu zahvali za njegovo dobro besedo in se razglasi za povsem nevrednega vsega tega.

135. Cirenij in delegacija zadrtih farizejev iz pogorele Cezareje

1 Po zajtrku Me Cirenij in Julij vprašata, kaj bi bilo treba zdaj storiti.
2 Rečem **Jaz** (Cireniju): »Nekoliko počakajmo tu, pa se bo takoj pokazalo kakšno opravilo! Poglejta na obalo! Tam se kot lene meglene postave vleče več starih zadrtih farizejev s svojimi zadrtimi učenci. Ti že vedo, da se iz njim seveda neznanih razlogov zadržuješ tu. Domnevajo, da nadzoruješ kraje ob Galilejskem morju, zato naj bi imel tu neke vrste tabor. Ouranovi sijajni šotori jih potrjujejo v njihovi megleni domnevi. Zdaj pazijo na to, ali boš morda priplul z ladjo po morju, ali pa boš morda stopil iz šotora. Potem bi ti radi položili na srce prošnjo za odškodnino, ker mislijo, da so pogani zažgali njihova bivališča.
3 Toda zdaj bodo kmalu in zlahka odkrili, da si tukaj in imeli jih bomo za vratom. Predstavljaš si lahko, kakšno delo nam bodo povzročili! Samo to povem tebi in vsem vam, da me ne izdajte pred časom! Najprej jih morate vi pošteno ugnati v kozji rog, šele potem jim naznanite najhujši strah vseh strahov, namreč Mojo prisotnost. Prepričal se pa boš, koliko opravka in koliko pogajanj nam bo povzročil ta prešuštni rod!
4 Matael in Rafael nam bosta dobro služila; toda pred popoldnevom se jih bomo komaj rešili. Bodimo zato nekaj časa mirni, ti pa se zberi; kajti zdaj veš, kaj te čaka!«
5 Nato vsi umolknejo, samo vojaki in služabniki se nekoliko glasno podijo po hribu.
6 Čez nekaj časa Me vpraša Matael, ali bi smel z zadrtimi mračnjaki govoriti povsem brez vsakega zadržka.
7 Rečem **Jaz**: »Vsekakor; moral pa se boš tudi prav posebej zbrati! Nikar ne verjemi, da se bo s temi oklepnimi junaki noči dalo zlahka pogajati; kajti ti so za mnoge primere oboroženi do zob!« Nato se tudi Matael začne zelo koncentrirati.
8 Vprašajo pa Me tudi Moji učenci, kako naj se obnašajo v tej zadevi.
9 Rečem **Jaz**: »Vi pri tem ne smete niti govoriti niti kaj storiti; opazujte pa vso zadevo kot neme priče, in če vas kdo od farizejev kaj vpraša, ga napotite k Cireniju in priznajte, da se vas ta zadeva sploh ne tiče in pustili vas bodo pri miru. Jaz Sam bom v začetku storil enako.« S tem odgovorom so bili tudi učenci zadovoljni in potem smo mirno čakali nadležne prišleke.
10 Čez slabe pol ure so tisti, ki so ob morski obali čakali Cirenija, od nekega Juda iz mesta, ki je šel mimo nas in je Cirenija poznal, dobili sporočilo, da se

ta nahaja v vrtu starega vojaka. Po tem sporočilu so se vsi zadrti farizeji in drugi zadrti Judje obrnili in se hitro napotili k nam.
11 Ko je **Matael** videl, da prihajajo k njemu, je rekel: »No, moj visoki prijatelj Cirenij, pripravi se; zdaj se bo začel vihar! Bi pa res rad izvedel, kaj vse bodo ti vrli fantje spravili na dan!«
Reče **Cirenij**: »Jaz nič manj, čeprav odkrito priznam, da mi je nadvse neljubo pogajati se s temi ljudmi; kajti če jim le do polovice pokažemo mali prst, hočejo takoj celo roko, to pa vendar ne gre, ker so še drugi ljudje, ki so resnično revni in zato zelo potrebni, da jim pomagamo.«
13 Med tem pa so že tudi prišli prosilci, seveda s svojim **poglavarjem** sinagoge na čelu. Ta je takoj prepoznal vrhovnega namestnika in ga takole nagovoril: »Visoko postavljeni, razsvetljeni in opolnomočeni gospod vrhovni namestnik Coelesirije, vse judovske dežele, ostale male in velike Azije in dela Afrike! Ne bo ti neznano, kakšna nezaslišana nesreča je v tej noči zadela nas, zmeraj Bogu in cesarju vdane prebivalce mesta Cezareje Filipove. Če bi si lahko zaradi tega pripisali tudi najmanjšo krivdo, bi zdaj lahko preklinjali in globoko objokovali svojo malomarnost in potrpežljivo prenašali, kar nam je poslal vsemogočni Bog; tako pa, kolikor vemo, nismo dali niti najmanjšega povoda za to nesrečo, temveč nam je to storila hudobija nekaterih zlonamernih poganov! Zato smo pravzaprav tudi tu, da bi si od tebe izprosili ustrezno odškodnino!
14 Ti nam jo boš gotovo po pravici in zasluženju dodelil toliko prej, ker smo, prvič, popolni podložniki Rima tako kot objestni pogani, drugič pa moremo mi, duhovniki in služabniki edino resničnega Boga, v svoji naklonjenosti do Rima ljudstvo bolj cesarsko uglasiti kot več tisoč mečev in sulic. Če pa postanemo antirimski (proti Rimu), dosežejo naši jeziki v nekaj urah več kot sto tisoč vojščakov v enem letu. Tu ena roka umiva drugo!
15 Usliši nam našo prošnjo, iztrgaj nas trenutni beraški palici in daj, da bomo na državne stroške ponovno zgradili svoje porušene stavbe, svoje učilnice in molilnice, pa v cesarjevem imenu v nas ne boš našel nehvaležnih podpornikov, če ne gre drugače, se celo obvežemo, da bomo državi ta predujem po polnih dvajsetih letih vrnili z obrestmi. Premisli, visoki vrhovni namestnik, našo prošnjo in jo usliši! To ne bo ne tebi ne cesarju v škodo; vemo namreč, kdo in kaj smo in kaj zmoremo! Če smo cesarjevi prijatelji, bo zlahka vladal svoje veliko cesarstvo; če pa smo v svojih zaprtih srcih cesarjevi sovražniki, mu bosta krona in žezlo kmalu postala izredno nadležno breme! Zato premisli našo tokratno stisko, premisli našo prošnjo kot modrec in stori tako, kot se ti zdi prav!«
16 Reče **Cirenij**, komaj skrivajoč svoje notranje grenko razburjenje: »Preden izgovorim da ali ne, bom dal vse najbolj natančno preiskati, kako in zaradi kakšnega povoda so mesto in vaše hiše zagoreli. Ali ste pri tem tako povsem nedolžni, bi težko rekel; kajti ravno to noč sem od nekoga slišal, kako ste pravzaprav zaradi včerajšnjega popolnega sončnega mrka in pozneje še bolj

zaradi nenadne izginitve večernega dodatnega sonca začeli ljudstvo haranžirati[1] zaradi pred stoječe Božje sodbe, ki so jo napovedali vaši preroki in naj bi se zdaj zgodila. Ob tem pa tudi grški duhovniki po svoji strani niso zamudili v svoj prid izkoristiti nenavadno igro narave. Obe duhovniški strani sta zlorabili omenjen naravni pojav, da bi zaradi hlinjene učinkovitosti in uslišanosti svojih molitev ljudstvo prisilili k nezaslišanim darovom. Ljudstvo, ki ste ga že od otroštva naredili slepega in gluhega, je po svojih močeh naredilo vse, kar je moglo, da bi ušlo poslednji sodbi, ki ste jo oznanjali.
17 Na srečo je bil tam razumen in izkušen mož, ki je nekaj poznanih boljših ljudi izmed ljudstva poklical k sebi in jim potem mirno in hladnokrvno s povsem naravnimi vzroki razložil ta pojav. Modro pa jih je za podkrepitev svoje razlage opozoril tudi na to, da bi duhovniki, če bi bilo v njihovi izjavi kaj resnice in bi jim res preostalo samo še nekaj trenutkov bivanja na tej zemlji, gotovo opustili lažnivo in sleparsko izsiljevanje tako velikanskih darov od ljudstva! Nenasitno lakomni in brezsrčni duhovniki naj bi tako dobro kot on vedeli, da vse skupaj ne more biti nič drugega kot največ naravna nočna vremenska sprememba. Poznali pa naj bi praznoverje ljudstva in se nadvse brezvestno pregrešili nad njim!
18 Vidite, to mi je ponoči sporočilo nekaj nadvse zanesljivih prič! No, kaj je bila posledica tega modrega in zelo aktualnega pouka? Nekateri z nekaj besedami dobro poučeni so nato pohiteli k obupanemu ljudstvu in na ves glas kričali: 'Tolažba, tolažba, tolažba nad tolažbo! V svoje dobro nas mirno poslušajte!' Nato so poučili ljudstvo na lahko razumljiv način. Ljudstvo, ki je to spoznalo, sta zgrabila jeza in srd zoper vas in vam potem pripravila nekaj Danijelovega sodnega dne. Ker iz tega zvestega poročila še predobro uvidim, da pravzaprav ni kriva zlonamernost poganov, pač pa vi sami, da se je v tej noči sicer prav lepo in pomembno mesto spremenilo v pepel zaradi upravičene jeze ljudstva nad vašim sleparskim namenom, boste pač uvideli, da ne morem uslišati vaše zelo drzno izrečene prošnje, temveč da vas moram kot tukajšnji namestnik v blagor mojega cesarja in v blagor ljudstva poklicati na odgovornost in vas najstrožje obsoditi na popolno povrnitev škode ljudstvu, ki jo bom natančno določil, - če je seveda bilo vse tako, kot sem slišal od verodostojnih prič! - Kaj imate reči zoper to? Govorite, če lahko poveste kaj proti temu!«
19 Že med Cirenijevo pripovedjo so črni prosilci menjali svoje barve kot kameleoni[2], in zlahka je bilo opaziti njihov notranji bes, ki je žarel iz njihovih volčjih oči; in ko bi se zdaj morali opravičiti, že od same jeze niso mogli spraviti iz sebe nobene besede več.
20 **Cirenij** je nekaj časa čakal, ko pa še potem nihče ni hotel govoriti, so ga jezni obrazi prosilcev razburili in je z mračno resnobo, povsem po običaju

[1] Po nepotrebnem imeti slovesni govor
[2] Vrsta kuščarjev, ki živi na drevesih in glede na obarvanost svoje okolice neprestano menja barvo

pristnega Rimljana, ki kaže popolno neizprosnost, rekel: »Govorite kmalu, sicer bom prisiljen vaš srditi molk sprejeti kot popolno priznanje tega, česar ste obtoženi in vam nato brez vsakega ozira izreči povsem zasluženo kazen in vas izročiti eksekuciji (izvršitvi kazni)! Govorite, saj veste, da se mi Rimljani nimamo navade šaliti!«

21 Končno reče poglavar: »Gospod, kleveta je prevelika! Tu se ni mogoče kar na hitro zbrati in ugovarjati, temveč se je treba globoko zbrati in razmišljati, kako je takšna kleveta sploh mogoča, in pretehtati najmočnejša sredstva, ter jo potolči v prah vse ničnosti. Kdo nam lahko dokaže, da smo ljudstvo silili k darovanju?! Oznanjali smo, kar smo sami občutili in česar smo se bali! Kdo nam dokaže, da smo ravnali drugače kot smo občutili in smo po prerokbi tudi morali občutiti?! Ali znamenja niso bila takšna?! Ali nam zgodovina ne spričuje množice primerov, ko je bilo konec Božje potrpežljivosti in je nenadoma zadela ljudi najstrahotnejša kazen?! Imamo pa tudi veliko množico primerov, ko je Bog kljub določeni kazni, ki je bila oznanjena kot neizogibna, če se je ljudstvo obrnilo k resnični pokori in kesu, poboljšanim spet naklonil Svojo veliko milost in usmiljenje.

22 Če pa je imel tvoj modri mož, ki je nahujskal nekaj redkih ljudi proti nam, tako pošten namen, zakaj ni prišel tudi k nam in nam povedal tega, kar je povedal nekaterim nezadovoljnežem, ki so bili zmeraj sovražni do nas? Samo človek, ki ne pozna našega najbolj vzvišenega nauka o Bogu, in nima pojma o Božji besedi po ustih prerokov in o njeni učinkovitosti v času, stiskanem z znamenjem na nebu, lahko nastopi tako hudobno klevetniško proti nam! In takšnemu človeku rimski vrhovni namestnik povsem verjame prej kot nam!? Najbrž nam boste rekli: ‘Če bi tisti modri mož prišel k vam in bi vas tako poučil kot je poučil obupano ljudstvo, ga ne bi poslušali in bi ga še obsodili ali celo kamnali!’ Kdo pa lahko trdi o nas kaj takega, preden je to poskusil!? Šele po dejanju imamo navado presojati in soditi, nikoli pa pred dejanjem, po videzu ali kakšni hudobni domnevi! Za naše ravnanje govori naš nauk o Bogu; kdo pa lahko nastopi in nam dokaže, da drugače verujemo in drugače ravnamo?! Zlonamerna kleveta ali zlobna domneva pri nas ne dokazuje ničesar, in tvoja priča ti je lahko povedala, kar je hotela, vendar razglašamo njeno obtožbo za povsem nično tako dolgo, dokler nam ne more dokazati, da smo resnično ravnali drugače kot smo sami verovali, in da bi modrega moža, ki je s svojo modrostjo naščuval ljudstvo proti nam, če bi prišel k nam, odpustili ne da bi ga poslušali!

23 Živo smo občutili strah ljudstva; in če je ljudstvo v spravo za svoje grehe prineslo k nam mnogotere darove, v veri, da bo s tem potolažilo Boga, ali naj bi darov ne sprejeli?! Kje je glede tega zapisano nasprotno?!

24 Plemeniti vrhovni namestnik, le pomisli, da imaš tu opraviti z resničnimi Božjimi služabniki, ne pa s templjarji nove vrste, ki na žalost že vse predobro znajo svoj plašč vedno obračati po vetru! Mi to seveda vemo in tempelj nam zaradi tega tudi ni naklonjen; toda pri nas, na žalost redkih, je še vedno trdno

zasidrana stara vera, ki je ne bodo omajale nočne muhe, ki so ti prišepetale v uho nekaj napačnih presoj! Danes imamo pač čudovit Gospodov dan, in nikjer ni niti sledu o kakšni Božji kazni, razen da je naše mesto postalo plen ognjenih zubljev, - toda ne zaradi Božje kazni, ampak zaradi mračne hudobije nekaterih nam zmeraj sovražnih poganov. Bi bilo morda pri Bogu nemogoče, da bi s to okolico storil tako, kot nekoč s Sodomo in Gomoro? Kdo lahko tu nastopi in reče, da se po predhodnih znamenjih ne bi moglo tako zgoditi?! Sploh ne trdimo, da bi Bog tej pokrajini morda prizanesel s Svojo zagroženo kaznijo samo zaradi naših mnogih molitev in vzdihov; Bog je to lahko storil zaradi katerega koli nam povsem neznanega pobožnega človeka, ker so vendarle tudi naše molitve skupaj z molitvijo enega pobožnega človeka prodrle do stopnic Njegovega prestola. Toda kdo nam proti naši veri in proti našemu prepričanju dokaže, da ni tako, ampak povsem drugače?! - Govoril sem v imenu svojih, ti pa, visoki gospod, zdaj pred Bogom in vsemi ljudmi izreci pravično sodbo!«

136. Markova tožba zoper poglavarja farizejev

1 Na ta odgovor **Cirenij** seveda ni bil pripravljen in zdaj ni vedel, kaj naj odvrne poglavarju. Zato je poklical Mataela in mu polglasno rekel: »Zdaj nadaljuj ti; kajti jaz sem s svojo modrostjo že na koncu! Ti so namreč namazani z več žavbami, kot sem si v začetku predstavljal!«
2 Reče **Matael**: »Visoki prijatelj! Tu nam bo res težko; kajti dokazati jim, kaj bi storili, če bi bile okoliščine takšne, je težka stvar. In četudi bi imeli, o čemer ne dvomim, skrivaj najzlobnejši namen, manjka celo poskus, da bi ga izvršili. Kje je potem šele edina povsem kazniva izvršitev hudobnega namena, ki bi ga bržkone lahko imeli, ali pa tudi ne? Kakšne misli pa se vse lahko spočnejo v človekovi čudi, če je ta stiskana od vseh strani?!
3 Če v srcu divja vihar, tedaj noben človek ne more zlahka doseči poboljšanja svojih hitro menjujočih se misli, ki kot nevihtni oblaki v viharju zmedeno drvijo vsevprek; in ko se je sčasoma vihar v srcu pomiril, se pomirjeni človek le redkokdaj povsem natančno spominja, kaj vse je v viharju njegovih strasti zmedeno letelo sem ter tja. Med tem je lahko bilo veliko obsojanja vrednega; kateri bog pa, celo pravim, bi se rad dvignil kot sodnik nad vse to?! Če so to resnično verni ljudje, in so delili strah ljudstva iz enega in istega vzroka, kar moramo domnevati tako dolgo, dokler jim kot kakšen bog ne moremo dokazati nasprotnega, jim je njihovo prošnjo treba uslišati, če je seveda cesar ukazal uslišanje takšnih prošenj ob tako izrednih primerih kot je ta!, Dokler ne bomo mogli tega spodbijati s čim oprijemljivim lahko sodimo samo o tistem, kar je očitno pred nami, naše misli pa tu nikoli ne morejo služiti kot protidokaz; četudi bi zaslišali vse mesto, ne bomo vedeli nič več kot vemo zdaj.«
4 Te besede je Matael samo polglasno zašepetal Cireniju in **Cirenij**, praskajoč se za ušesi, Mi je rekel: »In kaj k temu praviš Ti?«

5 Rečem **Jaz**: »Moj čas še ni prišel, zato le razpravljajta med seboj in z njimi; pritegnita pa starega Marka, ki jih s svojima obema sinovoma pozna bolje od vaju! Tudi Ebal iz Genezareta jih pozna, in tudi Julij jih precej dobro pozna. Pokliči te in kmalu boš slišal drugačno govorico!«
6 Cirenij, takoj pošlje po Julija, ki je medtem z Ebalom odšel pogledat na goro k vojakom, da bi opazoval še vedno zelo mogočen požar. Oba sta kmalu prišla, prav tako pa tudi stari Marko. Ko so bili zbrani vsi poklicani, jim je Cirenij povsem na kratko predstavil peticijo (prošnjo) farizejev in govor njihovega poglavarja, prav tako pa tudi to, kaj je poglavar navedel kot neizpodbiten ugovor.
7 Ko je **Marko** to slišal, se je nadvse začudil neznanski predrznosti poglavarja in mu je rekel: »Ti, glavni farizej, ki se zdaj delaš nadvse pošten in pobožen! Zdaj si mi kot poklican in zaželen prišel v mojo veliko mrežo proti vsemu mojemu že dolgemu pričakovanju! Pomisli samo kakšna tri leta nazaj, kako si se takrat trudil, da bi me pridobil za svojo vero! Spregledal si mi celo za starega človeka vendarle nekoliko nadležno in tudi bolečo obrezo. Če bi se le dal s svojo hišo zapisati v tvojo vero, bi bilo to že povsem dovolj! Ko sem ti ugovarjal, da sem vesten človek in vere svojih očetov ne bi rad zamenjal za drugo, katere pravila veliko premalo poznam in o kateri ne vem, kakšne nove obveznosti mi lahko naloži, si mi obljubil množico koristi v trgovini in prometu. Tedaj sem ti povsem odkrito povedal, da sicer nisem popolnoma proti temu, da bi svojo nekoliko šepavo vero zamenjal za kakšno boljšo, le povsem uveden v vse bistvo nove vere bi moral biti.
8 Tedaj si pa rekel, da to pri tvoji veri sploh ni potrebno; kajti vsaka vera tako in tako ni nič drugega kot otročja filozofija otrok in jo je zaradi otrok tudi treba ohranjati. Ko ima mož že svoj odrasli razum, ne potrebuje več otročje filozofije otrok in se je samo na zunaj drži zaradi otrok; sam zase pa bi veljal za slepega norca, če bi mu samemu pri sebi to še res kaj pomenilo! Toda mož kot jaz bi vendarle lahko presodil, ali ni pametneje na zunaj sprejeti vero, ki pri trgovini in prometu ljudem postavlja najmanj ovir na pot.
9 Nato sem šel in se z vso svojo hišo zapisal tvoji veri. Toda kmalu nato sem šele debelo pogledal, ko ste mi predpisali najrazličnejše nadležne davke, in potem sem čedalje bolj spoznaval, kako umazano zamenjavo sem naredil s sprejetjem vaše vere.
10 Od vsega sem vam moral dajati desetino in od vseh sadov prvine. Pogosto sem se zaradi tega pritožil pri rimski oblasti, dosegel pa nisem nič; kajti povsod so se mi posmehovali in govorili: 'Volenti non fit iniuria![2] Zakaj si se kot star razumen Rimljan pustil ujeti? Zdaj pa delaj pokoro za svojo nepremišljeno neumnost!'

[2] Tistemu, ki sam tako hoče, se ne godi krivica!

11 Če pa sem prišel k tebi in ti prikazal svojo bedo, me sploh nisi poslušal in si zmeraj ošabno govoril: 'Tako je zapisano!', in lahko sem lepo odšel, ne da bi kaj opravil, z žalostnim in jeznim obrazom in srcem.
12 Če sem hotel od vas natančneje spoznati vaše Pismo, ste mi rekli: 'Mi smo Pismo in živa Božja beseda! Zato ne sme glede tega nihče nič spraševati, ampak mora vsak storiti to, kar učimo in zahtevamo! Več od tega ne potrebuje nihče!'
13 Glej, ti stari, hudobni orakelj Judov iz Cezareje Filipove, to so tvoje besede in tvoje obnašanje! In zdaj se hočeš naenkrat oprati do belega?! Prisegam ti pri vsem, kar mi je zdaj sveto, da mi ne boš odšel s tega mesta, dokler ne boš vsaj meni poravnal vsake nadvse krivično povzročene škode! Tebi lahko častivredni vrhovni namestnik na mojo odgovornost priveže križ na hrbet, pa se ti ne bo zgodila nobena krivica! - Razumeš, ti stari, slabi orakelj?!«
14 Reče **Cirenij**: »Ah, tako je s to stvarjo?! No, no, nekaj že imamo! - No, modri poglavar mračnih zatiralcev ljudstva, kaj boš odgovoril?«
15 Reče poglavar: »Popolnoma poznaš Mojzesa in vse od Boga razsvetljene preroke?«
16 Reče **Cirenij**: »Mojzesa poznam precej dobro; toda preroke poznam zgolj po imenu.«
17 Reče **poglavar**: »Prav dobro; pojdi torej in se najprej iz njih nauči spoznati vse moje grenke obveznosti in me kaznuj, če mi lahko dokažeš, da le ene same nisem izpolnil! Če hočeš brati, - Pismo imamo s seboj kot edino dobrino, ki jo smemo na današnji visoki Gospodov dan nositi s seboj, če obstaja nevarnost, da bi bila uničena!«

137. Razprava s farizeji

1 Reče **Matael** skrivaj Cireniju: »To je že spet oreh, za katerega so najini zobje najbrž preslabi, da bi ga strli! Marko je svojo zadevo opravil zelo dobro; toda kaj lahko storiva midva, če jim iz njihovih pravil ne moreva dokazati kršenja dolžnosti? Prisluhniva pa še Ebalu in Juliju! Toda veliko nama tudi to, kar bosta povedala, ne bo koristilo; kajti stari je na svojem področju gotov in je sposoben iz Pisma opravičiti vsako svoje, še tako sramotno dejanje. Kaj lahko storiva proti temu?«
2 Reče **Cirenij**: »Dobro, torej bom z močjo svojih pooblastil obsodil vsa tista mesta v Pismu, ki so zoper človekov zdrav razum, in potem ga imava v šahu!«
3 Reče **Matael**: »Ne bo šlo, ker lahko potem reče: 'Zdrav človekov razum pa zahteva tudi, da je treba zakon najprej dati in ga sankcionirati, preden hoče kdo po njem soditi.' Kaj boš potem odgovoril na to? Tu se je treba prav posebej zbrati, da bi lahko po človeški plati opravila kaj proti tem lopovom! Kmalu bodo prispeli Kornelij, Faust, Kisjonah iz Kisa in neki Filopold iz iste okolice; ti nam bodo gotovo zelo pomagali! Zelo se veselim njihovega prihoda!«

4 Po kratkem razmisleku o povedanem tako s strani poglavarja kot tudi o bolj skrivni Mataelovi pripombi in o njegovem veselju nad napovedanim prihodom Kornelija in ostalih, pozove Cirenij Ebala, naj pove kaj oprijemljivega o zadrtih farizejih.
5 In **Ebal** se dvigne in reče: »Visoki prijatelj! Lisice in vaše proteuse (iznajdljive ljudi) je težko loviti; lisice, ker imajo zmeraj dva izhoda, in proteuse, ker se lahko spremenijo v vse, celo v elemente. Zato je moje mnenje takšno: Ker zaradi tega, kar ti je o teh ljudeh povedala nadvse resnicoljubna in zvesta priča, ki jo poznaš tako dobro kot jaz, nikakor ne moreš imeti niti najmanjšega dvoma o tem, ali je tako ali ne, po drugi strani pa kot svetni sodnik vendarle lahko sodiš samo po tem, o čemer se lahko tvoje uho in tvoje oko na zunaj prepričata, bi bil moj nasvet tukaj naslednji: Odpusti te nadležne prosilce brez najmanjše dodelitve tega, kar so hoteli, in ne da bi jih obsodil na kakršnokoli kazen! S tem boš povsem zadostil notranji duhovni resnici in čutom sveta! To bi bilo torej moje mnenje!
6 O mnogoterih prevarah in najbolj brezvestnem zatiranju ljudstva bi ti lahko pripovedoval stotine dejstev, ki sem jih ob različnih priložnostih doživel od teh ljudi, ki se imajo za Božje služabnike; toda kaj ti bo to koristilo? Ti bodo gotovo našli še eno luknjo, skozi katero se bodo izvlekli na prosto! Pred vsakim vetrom, ki bi jim lahko od zunaj škodoval, se skrbno zavarujejo z Mojzesovim zagrinjalom in z Aronovim plaščem ter plaščem prerokov, in noben še tako hladen veter jim ne more povzročiti niti nahoda!
7 Kaj vse pa iz spisov prerokov lahko naredi zunanje razumsko razumevanje, vemo prav dobro; kajti ti spisi so dobri za prav vse, dokler ne poznamo njihovega notranjega, duhovnega pomena, in to je glavno skrivališče za te ljudi. Zato tukaj ne bo možno narediti kaj drugega kot to, kar sem ti svetoval.«
8 Reče **Cirenij**: »Ja, ja, imaš povsem prav, to spoznam povsem iz temelja; toda kljub temu menim, da bi se teh ljudi lahko lotili z nečim dokazljivo kriminalnim, potem mi pa gotovo ne bi več ušli!«
9 Reče **Ebal**: »O ja, z vsem prej kot s tem; kajti ti lopovi ti poznajo vsako črko rimskega zakonika in se razumejo bolje od vsakega advokata na to, kako zakon obiti tako, da jim noben Satan ne more do živega. Takšne prestopke so storili bodisi sami ali soudeleženi v množici. Pred Bogom se seveda ne bodo mogli skriti; toda mi jim ne pridemo do živega, če hočemo z njimi ravnati po zakonu! Morda Kisjonah, Kornelij, Faust ali Grk Filopold? - toda od nas, razen Gospoda in angela Rafaela, jim nihče ne pride do živega!«
10 **Cirenij** zmaje z glavo in reče: »Kot sumljive ljudi bi jih kljub temu lahko zastražil; morda bi takšna resnost vendarle nekoliko pretresla njihovo vest!?«
11 Reče **Ebal**: »Poskusi; toda zagotavljam ti, da po prvih poglavarjevih protestih ne boš mogel dovolj hitro umakniti straž! Za zunanji svet sploh ni ne duha ne sluha o kakšnem causa criminis[1]. Tu ni tožnika in zato tudi sodnika

[1] Kaznivo dejanje

ne more biti! Gospodove tihe izjave iz dvojnega ozira ne moremo imeti za tožbo. Prvič ji manjka vsak svetni dokaz krivde, drugič pa bi Gospod Sam pred svetom veljal le kot polovična priča; kajti vsaj za zdaj se ante forum Romanum[2]! ne bi mogli zakonito sklicevati niti na Njegovo božanstvo niti na njegov preroški dar, Mi seveda natančno vemo, kako je z njima; toda suhi rimski zakon še zdaleč ne pozna našega Gospoda in učenika in tudi Njegove izjave, ki izvira iz Njegove modrosti, ne; tako lahko zdaj kljub vsemu svojemu notranjemu prepričanju o teh ljudem sodiš samo po tem, kar lahko zbereš od ljudi kot zunanje obdolžitvene dokaze. In k temu spada najprej tožitelj, šele potem pridejo zapriseženе priče! Ali pri vas kaj velja izrek preroka ali oraklja, če ne pripadata k vaši veri?«
12 Reče **Cirenij**: »V izrednih primerih že, posebno, če se je prerok prej pred rednim sodiščem izkazal kot povsem verodostojen! Če nima sodišče nobenega pomisleka zoper njega, lahko služi, kot tudi izrek preverjenega oraklja, kot polno veljaven dokaz! Kajti edino sodnik ima pravico veljavnost priče sprejeti ali ne sprejeti, ali priznati in določiti, ali je dopustna ali ne!«
13 Reče **Ebal**: »Dobro, kako pa, če preroka ni mogoče pripraviti niti k temu, da bi bil tožitelj niti priča? S čim ga boš lahko prisilil k temu?! Za pričo po mojem še prej, toda za tožitelja nikoli! Tu seveda imamo enega; toda s čim boš tega velikega Enega prisilil in s čim angela Rafaela, da bosta nastopila ali kot tožitelja ali kot priči?«
14 Reče **Cirenij**: »Tu se seveda ne da uporabiti prisile! Torej počakajmo; kajti najavljenih menda le ne bo treba več predolgo čakati! - Zdi se mi, kot da precej daleč na morju vidim veslanje!«
15 Reče **Matael**: »To sem opazil že pred pol ure; toda vse skupaj ostaja zmeraj na skoraj istem mestu! - No, kako pa je z zaslišanjem? Ste še zmeraj na isti točki?«
16 Reče **Cirenij**: »Niti za las nismo napredovali! Imel si prav in tudi Ebal ima prav in zdaj vidim, da z vso svojo polnostjo oblasti v svetnih rečeh pri njih dosežemo le malo ali nič in prihajajoči najbolj verjetno tudi ne bodo veliko pomagali.«

138. Cirenij naroči iz Cezareje pripeljati priče proti farizejem

1 (**Cirenij**): »Toda ravno zdaj sem se nečesa spomnil! Takoj bom poslal sla k okrajnemu glavarju, ta mi mora iz mesta poslati najrazličnejše tožitelje in priče. Ti bodo o teh lisjakih že znali kaj povedati in potem jih bomo že nekako stisnili v kot!«
2 Reče **Matael**: »Misel se lepo sliši! S tem pridobiš vsaj to, da jih potem lahko daš zastražiti. Toda to je treba uresničiti hitro!«

[2] Pred rimskim sodiščem

3 Cirenij takoj pokliče dva jezdeca in jima razloži, kaj hoče od okrajnega glavarja. Ta dva pri priči odjezdita v mesto.
4 Ko pa farizeji, ki šepetajo med seboj, to opazijo, stopi **poglavar** spet k Cireniju in reče: »Gospod in zapovednik, zakaj si poslal jezdece v mesto? Si jih morda poslal tja zaradi nas? Hočeš s tem morda razveljaviti naše pravične zahteve, sankcionirane celo po vašem zakonu? Gospod, to bo šlo težko; kajti mi imamo na svoji strani zakon in Boga! Šlo bi samo, če bi dal nove zakone, ki pa bi ti v tem trenutku koristili prav tako malo kot stari; kajti noben nov zakon ne more veljati za nazaj!«
5 Reče **Cirenij** nekoliko jezno: »Govorite, kadar ste vprašani! Vašo zahtevo poznam in vašo odgovornost tudi! Zdaj je vse odvisno samo od mene. Posvetovati se moram s seboj in s svojimi uradniki, ali ste vredni cesarskega uslišanja vaše peticije!
6 Če se boste pri najstrožji preiskavi pokazali vredne, bo vaša zahteva uslišana; če pa se boste izkazali nevredne, to ne le samo po sebi odpravi vsako dodelitev nadomestila, ampak sledi tudi kazen zaradi nesramnosti, da ste si kot zločinci celo drznili zahtevati milost za pokritje svojih grehov! Dobro si zapomnite! Rimski vrhovni namestnik sodi povsem drugače kot vi! On nikoli ne sodi po naklonjenosti in zunanjem ugledu osebe, temveč zmeraj strogo po zakonih in po pravici, brez razlikovanja stanu.
7 Zato se le dobro pazite, kako je z vašo vestjo pred Bogom in pred ljudmi! Kajti od vas kot tako imenovanih Božjih služabnikov - čeprav Bog ne potrebuje nobenih služabnikov, ker Mu že tako in tako od vekomaj najbolje služijo Njegova vsemogočnost in najvišja modrost, Njegova vseprisotnost in vsevednost - in od vas kot učiteljev ljudstva se bo zahteval veliko strožji obračun kot od nepoučenega ljudstva, ki pogosto komaj za silo pozna najnujnejše zakone in celo pri teh nima pojma, kakšnega duha pravzaprav skrivajo v sebi.
8 Vi pa zakon poznate in ga morate poznati in morate biti uvedeni v vso resnico. Zato boste tudi razumeli, zakaj moram že zaradi ljudstva z vami ravnati veliko strožje kot s kakšnim privatnim človekom! Biti morate čisti kot sonce, ali pa svoje službe nikoli in nikdar niste bili vredni! Zato vas tudi čisto nič ne briga, česar vse se lotevam za vašo obdolžitev ali za vaše opravičilo! Pojdite in svojo prošnjo spravite na pergament in jo potem predložite, da bom imel v svojih rokah en argument (dokazno sredstvo) več, vam v prid ali zoper vas!«
9 Reče **poglavar**: »Visoki gospod in zapovednik! Danes je sabat ob mlaju, ob katerem nam je prepovedana vsaka dejavnost. Na ta posvečeni dan se človek ne sme ukvarjati z ničemer drugim kot v vsem miru svojega mesa v duhu edino z Bogom; samo govoriti smemo, pisati pa ne do sončnega zahoda. Po sončnem zahodu pa ti bomo peticijo že predložili tudi pisno.«
10 Vpraša **Cirenij**: »Vam je Mojzes dal postavo o posebnem spoštovanju sabata ob mlaju?«

11 Reče **poglavar**: »Mojzes ravno ne, pač pa njegovi nasledniki, po katerih ustih je tudi večkrat govoril Božji duh tako kot po posvečenih Mojzesovih ustih.«
12 Reče **Cirenij**: »O tem bi pa močno dvomil! Kajti v Mojzesovih postavah in uredbah se pogosto povsem očitno kaže Božji duh; glede vaših praznovanj mlaja pa, tu se ne kaže nič drugega kot najhujše praznoverje in cel ladijski tovor najbolj grobe človeške neumnosti. Kaj je mlaj? Vi ne veste, mi pa vemo in zato se moramo vašemu praznovanju mlaja smejati na ves glas. In naši modreci, ki veliko razumejo, strmijo nad tem, kako je vendar mogoče, da lahko v najbližji soseščini Grkov, Rimljanov in Egipčanov živijo takšni tepci in nezaslišani mračnjaki, ki ne vedo niti tega, kaj je sploh luna in kaj je mlaj! - Povejte mi vendar, kako si predstavljate luno!«
13 Reče **poglavar**: »Povej nam raje ti, kaj ti, visoki gospod in zapovednik, misliš o luni, potem ti bomo tudi mi povedali, kaj si mislimo o njej!«

139. O naravi zemlje in lune

1 Reče **Cirenij**: »Poslušajte torej! Luna je približno petdesetkrat manjše nebesno telo kot naša zemlja in zmeraj spremlja zemljo na njeni veliki krožnici okrog sonca; medtem ko zemlja enkrat v 365 dneh opravi to veliko pot, luna obkroži zemljo približno trinajstkrat.
2 Pri tem kroženju mora luna tudi nujno zavzemati različne položaje glede na zemljo. Ker je sicer prav tako temno telo kot naša zemlja, jo prav tako kot našo zemljo osvetljuje veliko sonce. Ko je zemlja skoraj med soncem in luno, vidimo luno povsem osvetljeno in to je polna luna; ko pa pride luna zaradi svojega hitrega gibanja približno štirinajst dni pozneje skoraj med sonce in zemljo in zaradi tega vidimo le zelo malo njene osvetljene površine, je to mlaj.
3 Ko pa luna slučajno stopi natančno med sonce in zemljo, kot je bilo to včeraj, zakrije sonce in zadrži njegovo svetlobo, da ne prodre do dela naše zemlje, se pravi do tistega dela, s katerega bi lahko naravnost skozi luno potegnili ravno črto do sonca, in tedaj povsem naravno nastane sončni mrk; toda tisti deli zemlje, ki niso natančno v zgoraj omenjeni ravni črti, od tega mrka ne bodo videli prav nič, posebno tisti ne, ki so na nam nasprotni polobli naše zemlje. Kajti ta zemlja, na kateri živimo, je prav tako krogla kot sonce in luna in ustvarja dan in noč samo s tem, da se v štiriindvajsetih urah zavrti okrog svoje osi; v tem času postopno postavi pod sonce vse svoje dežele in morja od severnega do južnega tečaja, da jih tako osvetli in ogreje.
4 To je edina resnica, ki so jo modreci skrivaj preračunali in jasno uvideli, o čemer pa laik seveda ničesar ne ve, ker mu za takšen uvid manjka nujna predizobrazba in mu ob strani takšnih učiteljev, kot ste vi, tudi mora manjkati; česar nekdo sam nima, tega tudi drugim ne more dati. In tudi če bi imeli, nobenemu laiku ne bi dali, ker vam neumnost laikov prinaša več dobička kot

najtehtnejša modrost! Zdaj sem vam jasno povedal, kaj je mlaj; zdaj pa mi povejte tudi vi, kaj je mlaj za vas!«
5 Reče **poglavar**: »Kar si nam zdaj, visoki gospod in zapovednik, povedal, smo po tajnih poteh seveda že tudi sami izvedeli in jaz sam to tudi zelo zagovarjam; toda nasprotno poglej Mojzesovo zgodbo o stvarjenju, v njej pa ni mogoče odkriti niti sledi vsega tega, kar si mi razkril in kar mi ni bilo neznano že dvajset let.
6 Mi pa, seveda po sili razmer, sedimo pred ljudstvom na Mojzesovi in Aronovi stolici kot prvi in glavni izpovedovalci in oznanjevalci Mojzesovega nauka, ki je temu seveda povsem resničnemu mnenju ex diametro (nasproten). Kaj moremo storiti drugega, kot največ to, da povsem na tiho ohranimo boljše prepričanje zase, ljudstvu pa kljub temu izročamo to, kar smo prejeli od Mojzesa!?
7 Če bi danes nekdo izmed nas samo poskusil ljudstvu oznaniti v čemer koli drugačen nauk od Mojzesovega, ti zagotavljam, da bi ga kamnalo!
8 Seveda nekateri govorijo: to, kar je povedal Mojzes, temelji na povsem drugem pomenu, in pomeni nekaj povsem drugega, kot pa lahko razberemo iz mrtvih črk. Tudi to za svojo osebo prav rad priznam; toda kako to brez škode povedati velikemu ljudstvu, ki ga nismo šele mi, ampak že naši predniki naredili neumnejšega od kamnov?! Prvič je duhovni pomen tako globoko skrit, da ga nazadnje niti mi sami ne moremo dovolj jasno odkriti, drugič pa je vprašanje, kako mračnjaško neumnemu, nadvse praznovernemu ljudstvu, kateremu so vsi višji elementi znanosti bolj tuji kot severni tečaj, povedati nekaj, o čemer si, odkrito priznam, še sam ne morem ustvariti povsem jasne predstave!
9 Zato je najbolj razumno, ne storiti nič drugega, kot pustiti ljudstvo pri stari veri, sami pa kot zagovorniki starega nauka in postave vsaj pred očmi ljudstva najstrožje spoštovati te nauke in postavo; ko pa smo sami, brez neumnih prič, tedaj sami pri sebi delamo in verujemo, kar spoznamo kot stalno resnico! Ravnajmo drugače, pa boš še prekmalu kmalu zagledal to deželo v najstrašnejšem uporu! - Zdaj pa spet govori in me opomni, če sem v svojem govoru povedal kaj napačnega!«

140. Poročilo sla o vstaji v Cezareji

1 **Cirenij** ostrmi nad poglavarjevo modrostjo in reče Mataelu: »Prijatelj, s tem ni dobro češenj zobati! Kajti tu bi dobil vse peclje v lasten obraz! S kakšnimi vse znanji je ta skrivaj natlačen, in kako sijajno zna opravičevati svoj sedanji položaj! Ah, kaj takega še svet ni videl! Nazadnje mu sploh ne morem zameriti! - Toda zdaj bi že morali biti tukaj vsaj tisti iz mesta in pokazalo se bo, kaj vse bodo povedali.«
2 Reče **Matael** smehljaje: »Sploh nič, to ti povem; kajti ti zadrti so preveč namazani z vsemi mažami in najdejo povsod luknjo za izhod! Skratka, da bi

prišli tem ljudem do živega, je potrebno več kot le človeške moči in človeško znanje! Grkov in Rimljanov si upam v enem dnevu več sto ozdraviti od njihove neumnosti; kajti vse, kar bi jim povedal, jim bo novo in bodo sprejeli celo s hvaležnim poželenjem. Toda pri teh ljudeh ni ničesar, kar bi jim lahko predstavili kot nekaj novega; večinoma so uvedeni v vsa znanja in znajo svojo stvar zagovarjati na tako zvit način, da jim je zelo težko kaj ugovarjati.
3 Mislim tudi, da se je Gospod nekoliko umaknil zato, ker je že vnaprej vedel, da s temi zeloti (verskimi gorečneži) ni dobro imeti opravka in se pogovarjati z njimi! In tako tudi menim, da bodo tožitelji in priče iz mesta z njimi opravili prav tako malo kot mi.«
4 Reče **Cirenij**: »No, torej poteka v tem trenutku zelo pomembna razprava, kakršna se v takšnih razmerah ne bo ponovila na vsej zemlji! Ko bi se le kmalu prikazal okrajni glavar!«
5 Prihiti ves zadihan **neki sel** in reče vsej družbi, ne da bi pazil na to, kje se nahaja Cirenij: »Prijatelji, čimprej vsi izginite; izbruhnila je strašna vstaja! Vsi iščejo pobegle zadrte Jude in farizeje Rimljani in Grki mendrajo pod seboj vse, kar je le na pol podobno kakšnemu Judu! Jaz sem ubog Grk, zaradi stiske sem samo danes na golo telo nataknil judovsko suknjo in sem zaradi tega komaj odnesel celo kožo!«
6 Reče **Cirenij**: »Pobič, jaz sem vrhovni namestnik! Izrazi se bolj natančno! Kako in zakaj je izbruhnila vstaja?«
7 Reče **sel**, nekoliko v zadregi zaradi nenadejane navzočnosti vrhovnega namestnika: »Visoki in vsemogočni gospod! Zadeva je preprosto takšna: Ko je včeraj sonce ali kak drugi svetlobni pojav nekaj ur dalj kot navadno razsvetljeval večer, nato pa nenadoma izginil z obzorja - sicer redek, zato pa ne nov pojav na tej veliki in prostrani zemlji -, so judovski duhovniki, ki so to gotovo prav tako kot kdo izmed nas na podlagi človeških izkušenj in človeškega znanja spoznali, namesto, da bi ljudstvu ponudili čistega vina svoje vere, začeli slepemu, praznovernemu ljudstvu iz svojih mističnih preroških knjig oznanjati nekakšno silno Božjo kazen, ki nas je zdaj zadela. Zaradi tega je med neumnimi Judi nastalo strahotno tuljenje; svoje duhovnike kot domnevne Božje prijatelje in služabnike so rotili, naj za kakršenkoli dar, ki ga bodo zahtevali, posredujejo pri Bogu, da bi milostno umaknil Svojo kaznovalno desnico.
8 Ko so zviti Judje jasno spoznali, da je veliko vode napeljano na njihove mline, so odgovorili z duhovniško sodniškim mističnim patosom: ‘Če hočete odvrniti od sebe najstrašnejšo Božjo kazen nad tem svetom, ki bo zdaj zanesljivo nastopila, nam morate prinesti kot dar vse, kar imate zlata, srebra, dragih kamnov in biserov, kot tudi svoje najboljše pitane vole, najbolj molzne krave in najbolj tolsta teleta, da bomo lahko potem vse to na vreden način darovali Bogu!’
9 Komaj so judovski nadvse prevejani duhovniki to izgovorili, že se je ulila prava ploha zahtevanih darov! To so videli naši duhovniki, ki tudi niso ravno

padli na glavo, in so poskusili, ali ne bi s posrečenim metom tudi oni uspeli ljudi pripraviti k tako izdatnemu darovanju. Tudi oni so iz starega nauka o bogovih našli nekaj, kar jim je prav dobro poslužilo v ta namen. Dobri Apolon naj bi se zatreskal v neko novo Dafno in prišel k njej na nekoliko umazan obisk. To naj bi takoj opazil njegov sovražnik, gospod Pluton, in medtem zmaknil sonce; tako naj bi se Gea, Apolon in njegova nova lepotica znašli v najhujši godlji! Da bi iz tega morala nastati najstrašnejša vojna bogov, najbrž lahko uvidi vsak Grk in Rimljan! Morda, če bi z darovi in prošnjami prav prosili najmogočnejšega Zevsa, bi on še lahko poravnal to nadvse nevarno zadevo! Ta pogruntavščina je našim duhovnikom tudi veliko prinesla, toda veliko manj kot judovskim Božja kazen nad tem svetom, ki so jo oznanili svojim ovčicam.

10 Neki zelo moder Grk, ki ima srce in glavo na pravem mestu, je poučil nekatere trezno razmišljajoče, in ti so lepo, kolikor se je v veliki zmešnjavi le dalo, stiskane Grke in Rimljane poučili o naravnem pojavu in jim tako lepo pokazali odurno dobičkaželjnost duhovniških kast, katere bi najbrž minila vsaka volja zahtevati in sprejemati darove, če bi bila resnična samo ena beseda njihovih ominoznih oznanjevanj. Sploh naj bi med seboj primerjali obe oznanili, namreč dobesedno priklicano judovsko, potem pa grško in rimsko, pa bodo menda le spoznali, da se obe ne moreta uresničiti! Potem bi se moralo zgoditi ali to, kar so oznanjali judovski duhovniki, ali pa to, kar Grki! Bogovi pa gotovo ne bodo tako neumni, da bi šli za vsak narod peč svojo klobaso, ko sicer svoje nebeške darove zmeraj delijo med vse verne in neverne ljudi brez razlike!

11 Takšni in podobni poduki so ljudi takoj spametovali ljudi. Tudi znane boljše Jude so podobno poučili; toda tam so z grahom streljali v zid. Ta Božja teleta so še grozila in obtožila poganstvo kot vzrok bližajočega se gorja!

12 To je kmalu privedlo do fizičnega obračunavanja, Grki in Rimljani pa so neumnim Judom brž prižgali poslednjo sodbo nad njihovimi glavami in od duhovnikov zahtevali vrnitev vseh ob tej stiski nadvse krivično izsiljenih darov. Ko ti niso hoteli ustreči tej skromni zahtevi, so se nasilno lotili posebej judovskih duhovnikov, ki so se pred nasiljem najbrž umaknili in skozi dim pobegnili iz na vseh judovskih koncih gorečega mesta.

13 Modri rimski mestni glavar pa je takoj nato izvedel še natančno, široko razvejano preiskavo med judovskimi lopovskimi duhovniki in potem ljudstvu dokazal, kako so samo oni vzrok te uničujoče katastrofe. Tedaj se je šele dvignil z naše strani upor proti vsemu judovstvu in je zdaj postal že prav odvratno početje; kajti Jude zdaj vse po vrsti pretepajo in masakrirajo in v mestu je že skoraj več krvi kot mleka in vina.

14 Kot se mi celo dozdeva, stojijo tam spodaj pod veliko cipreso ravno pobegli judovski duhovniki! No, dober dan, tem se bo kmalu slabo godilo, če ne bodo takoj odnesli peta, česar pa jaz tem glavnim lopovom že ne bom dovolil! S to sulico, ki so jo v prepričanju, da sem Jud, vrgli za menoj, ko sem bežal iz mesta, pa me na srečo niso zadeli, jih bom še sam nekaj podrl na tla! Dva

jezdeca, ki sta me srečala pri mestnih vratih, pa bosta zelo težko prišla do deželnega glavarja! Gospod, gospod, zdaj veš vse; in kar sem ti povedal, je čista in gola resnica, za katero jamčim s svojim življenjem!«
15 Reče **Cirenij**: »Zelo sem ti hvaležen za to sporočilo; svojo stvar si dobro opravil! Zdaj pa ostani tukaj, in če si lačen in žejen, vzemi tu kruh in vino! Jaz bom medtem poslal nekaj kohort v mesto za pomiritev upora; nato mi boš služil kot dobra priča proti tistim judovskim duhovnikom!«
16 Sel zelo rad sprejme to ponudbo, ker je bil že zelo lačen in žejen; in Cirenij samo namigne Juliju, ta pa že ve, kaj mora storiti, saj tudi on poslušal poročilo sla.

141. Sel Herme pripoveduje o svojem doživetju v mestu

1 Ko Julij izpolni Cirenijevo voljo in obe kohorti odideta, se vrneta tudi oba prej odposlana jezdeca in povesta isto, kar je pravkar povedal sel. Obenem prineseta od mestnega poglavarja najponižnejše zagotovilo, da bo takoj, ko se bo vihar nekoliko polegel, pohitel in visokemu, visokemu zapovedniku najnatančneje in vestno poročal o vsem. Cirenij obdari oba jezdeca in jima naroči, naj se odpočijeta, onadva pozdravita Cirenija in odideta k svojim tovarišem. Cirenij pa se nato spet obrne k slu in ga vpraša, kdo ga je pravzaprav poslal kot sla.
2 Reče **sel,** zdaj nekoliko pogumneje kot prej: »Gospod, nuja! Jaz sam, meščan tega mesta, sem ob tej priliki, ker ogenj ni delal razlike med našimi in judovskimi hišami, izgubil vse svoje imetje in sem zdaj berač. To suknjo, ki zdaj za silo pokriva moje telo, sem slekel nekemu ubitemu Judu in jo vrgel čez svoja ramena, sicer bi bil nag, tako kot moja žena in moje tri že skoraj odrasle hčerke, ki se zdaj vse štiri zavite v veliko platneno rjuho skrivajo za kočo starega Marka.
3 Zdaj pa bom vse tukaj navzoče Jude iz mesta pozval k begu, da bodo začeli bežati in jih bom tako lažje prepoznal, da se bom s to ostro sulico lahko po mili volji maščeval tem glavnim barabam. Če pa bi pobegnili, bi lahko nadaljevali pot samo per mare (po morju); sicer pa je mestni glavar že povsod postavil straže in te bi prestregle lopove, nakar se jim prav gotovo ne bi dobro godilo!
4 Gospod, Jaz sem Grk in se nekoliko spoznam na vojne zvijače; toda zdaj je že dobro, od tu nam ti lopovi nikakor ne bodo ušli! Sicer pa sploh ne bi škodilo tudi na morsko obalo postaviti nekaj straž; sicer bi lahko lopovi hitro zavzeli kakšno ladjo in odpluli z njo.«
5 Reče **Cirenij**: »Ne skrbi za to; za to je že najbolje poskrbljeno!«
6 Nato se **Cirenij** obrne k Mataelu in reče: »No, kaj praviš zdaj k novici tega sla?! Kljub temu pa bom prej počakal mestnega glavarja in zelo rad bi slišal, kaj bodo odgovorili ti zadrti --.«

7 Reče **Matael**: »Veliko s tem ne boš pridobil; kajti še veliko premalo poznaš vseh tisoč lukenj, skozi katere lahko pridejo do najlepše svobode. Vendar si na boljšem kot prej!
8 Toda zdaj je treba poskrbeti predvsem za ženo in otroke tega sla! Helena, gotovo imaš pri sebi nekaj vsakdanjih oblačil, četudi so samo srajce, da jih bodo samo začasno varovale pred nagoto!«
9 Helena takoj pokliče eno svojih služabnic in ji ukaže, naj pripravi primerna oblačila.. Služabnica takoj odide v Ouranov šotor in prinese štiri dobre srajce in štiri dragocena grška ženska krila. Ko pride s tem k **Heleni**, reče ta: »Naj te sel odpelje k svoji ženi in hčeram, obleci jih in jih privedi semkaj k tej mizi!«
10 Od te velike Helenine dobrote pridejo **slu** v oči solze hvaležnosti in veselega srca odpelje služabnico tja, kjer ga čakajo njegova jokajoča žena in njegove tri žalostne hčerke. Ko pa reče jokajočim, ki so še zavite v platneno rjuho: »Ne jokajte več, moje najdražje; glejte, smo že našli mogočnega rešitelja! Vrhovni namestnik Cirenij je tu in najbrž njegova hči vam pošilja finejša in dragocenejša oblačila kot ste jih kdaj sploh videle!«, skočijo žena in hčere od veselja pokonci in se hitro oblečejo. Sel pa zloži platneno rjuho in jo vtakne pod svojo judovsko suknjo. Nato vse odpelje k Heleni, one pa omočijo svoja oblačila s solzami najbolj vroče hvaležnosti.
11 Helena ponudi štirim ženičkam prostor ob svoji strani in jim takoj postreže kruhom in vinom; kajti tudi štiri ženičke so bile že zelo lačne in žejne. Helena in Ouran se pogovarjata s temi štirimi in te jima povedo marsikaj o tem, kako farizeji zatirajo svoje vernike. Nato reče **Cirenij** slu: »Prijatelj, takoj na začetku sem te malo bolj trdo nagovoril z nekoliko sramotnim imenom ‘pobič’; ker te pa zdaj bolje poznam, mi je žal, da sem te na ta način tudi za en sam trenutek osramotil. Zato pa te bom tudi takoj oblekel v častno oblačilo!«
12 Nato je Cirenij ukazal služabnikom, naj takoj prinesejo najfinejše rimsko častno oblačilo, sestavljeno iz najfinejše bogato nagubane srajce iz byssusa[1], ki je segala do kolen, potem iz toge, ki je bila obrobljena z zlatimi obrobami in je bila tkana in narejena iz indijske svile v najlepši modri barvi, in iz najplemenitejšega rimskega obuvala in iz najfinejšega egipčanskega turbana s peresnim okrasom in agrafe, ki je bila izdelana iz dragocenega smaragda. Poleg tega je naš Cirenij slu podaril še šest najfinejših spodnjih srajc in sto funtov srebra. Sel je bil ob tem seveda ves iz sebe od veselja in skoraj ni vedel, kako naj bi se Cireniju zahvalil za vsa ta doba dela.
13 **Cirenij** pa se je od veselja samo smehljal in rekel slu, ki se je imenoval Herme: »Pojdi v hišo mojega Marka, umij se, potem se obleci in se vrni kot plemenit Rimljan; tedaj bo ravno pravi čas, da bomo poklicali farizeje na glavno zaslišanje! Kajti tokrat se mi ne bodo več izmuznili, to ti zagotavljam! In ti, moj plemeniti prijatelj Herme, mi boš naredil veliko uslugo!«

[1] • Byssus je bila v antiki fina tkanina, ki so jo v času faraonov uporabljali tudi za ovijanje egipčanskih mumij

14 **Herme** reče: »To je tudi moja želja in vojne zvijače mi še nikoli ni manjkalo! Toda ti ljudje so še preveč zviti celo za furije, kaj šele za nas, če se jih bomo lotili z zakonito sodno obravnavo! Če hočemo ujeti te ljudi, se moramo držati samo tega, kar nam o njih izpovejo zelo zanesljive priče; kajti kakor koli jih človek posluša, postane zmeden, jih ima nazadnje celo za nedolžne in se vda njihovi zahtevi. Zato bi bilo moje mnenje, da bi te glavne lopove ujeli in jih vrgli v morje, ribam za hrano, tako da se potem nihče ne bi mogel več zanimati zanje! Tako bi kot sodnik zadostil vsaki pravici! Če se v kakšni pokrajini naselijo tigri, hijene in volkovi in povzročajo ljudem veliko strahu in škode, ali naj bi potem morda te zveri še prej zakonito zasliševali?! Ne, pravim! Njihova škodljivost je še preveč znana; zato proč z njimi, kjer se začnejo kazati preveč nevarne človeški družbi! Ti ljudje so proteusi, ki se jih sploh ne da ujeti! Kolikor bolj se trudimo, da bi jih ujeli po politični poti, toliko bolj nas bodo ujeli oni! Poznam jih, četudi sem Grk! - Toda zdaj, premilostni gospod, gospod, mi dovoli še eno vprašanje!«
15 Reče **Cirenij**: »Kaj pa je? Govori!«

142. Cirenijeva nadaljnja preiskovalna vprašanja

1 Reče **Herme**: »Gospod, gospod, kakšnih deset korakov od te mize stoji z neko deklico mož čudovito prijaznega, pri tem pa vendar nadvse modrega videza; Dekletce se prav ljubeznivo in prisrčno pogovarja z njim, in če on kaj pove, izraža ona nad tem nepopisno zadovoljstvo! Kdo je vendar ta tako ljubezniv mož? Ah, kakšno dostojanstvo dobesedno izžareva iz vse njegove osebe! Kako plemenit je vendar ta človek in kako čudovita je njegova postava! Po oblačilu je očitno Galilejec! Mi lahko poveš kaj o tem možu? O bogovi, kolikor bolj ga opazujem, toliko bolj sem tako rekoč zaljubljen vanj! Svoji ženi in svojim trem hčeram ne štejem v zlo, da skoraj ne morejo več odvrniti pogleda od njega! Skoraj bi stavil svoje življenje, da je ta mož dober, plemenit in moder človek! Toda kdo, kdo, kdo in kaj je on! Gospod, gospod, daj mi vendar kakšen odgovor, potem pa bomo takoj začeli obdelovati glavne lopove! Oh, ti nam v nobenem primeru ne uidejo več; le glede njihovih izjav ne smemo imeti kakšnih vprašljivih pomislekov!«
2 Reče **Cirenij**: »Prijatelj Herme, glede tistega moža ti zaenkrat povem toliko, da je med nami ljudmi toliko kot kakšen bog! Zaenkrat je sicer samo zdravnik iz Nazareta, - toda kakšen zdravnik! Podobnega zemlja še ni nosila! Vse drugo boš pa že še pozneje izvedel! - Zdaj pa se lotimo našega posla, in v bodoče mi ne govori več ‘gospod, gospod’, temveč ‘prijatelj in brat’!«
3 Reče **Herme**: »Prav dobro, vsako zapoved znam spoštovati, za to pa bi od hvaležnosti rad umrl v največjem spoštovanju in ljubezni do tebe! Toda še prej mi, visoki prijatelj, povej, kdo je tisti tako lepi mladenič v zdravnikovi bližini! Je to morda njegov sin in deklica njegova hči?«

4 Reče **Cirenij**: »Ja, ja, prijatelj, si že prav presodil; - toda zdaj k našemu poslu!«
Po teh besedah Cirenij spet pokliče poglavarja farizejev, naj stopi bližje in ga vpraša, ali pozna sla.
6 Reče **poglavar**: »Kdo ne bi poznal tega slavnega pevca in igralca na citre?! Pogosto smo se že čudovito zabavali ob njegovih pesmih! Večna škoda pa je, da ga ne moremo pridobiti za vero naših očetov; resnično, ta bi presegel našega velikega Davida! To je izredno pošten, vrl in občutljiv človek; le da nam ni naklonjen, kar pa mu radi oprostimo, saj vendar ne moremo zahtevati, da bi v svojem duhu dojel in razumel naša pravila, ki so pogosto videti zelo inhumana (nečloveška)!«
7 Reče **Cirenij**: »Ta Herme pa je najmočnejši tožitelj zoper vas in mi je zdaj že drugič še preveč naravnost potrdil, kar je že prej o vas izpovedala nadvse verodostojna priča! Zaradi tega stojite zdaj pred menoj kot gnusni in najpodlejši zločinci, pri tem pa ste še nesramno predrzni, da me prosite za nadomestilo škode za to, da ste zaradi svoje lastne lakomnosti postali najbolj zavrženi in prevejani morilski požigalci! - Kaj pravite k temu?«
8 Reče **poglavar** povsem sproščeno: »Gospod, Hermu niti najmanj ne zamerimo; kajti že dolgo vemo, da človek, ki ne pozna dovolj kakšne stvari ali pozna kakšno drugo stvar, ne more presojati drugače, kot se zdi njegovemu omejenemu umu. Le kdo bi mogel kdaj zameriti človeku, ki pade s strehe in s svojim padcem ubije človeka, ki sedi pod streho?! Če hoče biti dobri pevec Herme zdaj naš sovražnik, naj bo; mi pa mu kljub temu ne bomo nikoli postali sovražniki! Navsezadnje je popolnoma res vse, kar je o nas povedal. Toda v Evropi pri Siciliji naj bi obstajala nevarna morska ožina, ki se imenuje Scila in Karibda; kdor srečno objadra Scilo, ga potem požre Karibda! Mi pa smo danes ponoči tudi lebdeli v pravi moralni Scili in Karibdi in zdaj te vprašujemo: Kaj naj bi pravzaprav storili, da bi bilo vam Rimljanom povsem prav?«
9 Reče **Cirenij**: »Če pa ste vedeli, kako je z včerajšnjim pojavom, zakaj niste svojim vernikom razložili pravega stanja stvari, saj bi s tem očitno pomirili vse čudi?! Zakaj ste nalagali ljudstvo in s tem položili temelj največji zaprepadenosti in zmedi in sedanjemu uporu zoper vas?! Zakaj ste izsilili nezaslišane in najbolj tiranske darove od ljudstva, ko ste vendar vedeli, kako je s pojavom, in da ne skriva v sebi niti sledi Danijelove prerokbe?!
10 Razložite mi to in opravičite takšno vaše nezaslišano obnašanje do ubogega, slepega ljudstva, ki sta ga s tem naredili še bolj neumnega in praznovernega!«
11 Reče **poglavar**: »Pravkar sem ti povedal o Scili in Karibdi; samo videti je, da stvari nisi razumel! Glej, ko je včeraj sonce kot v Jozuetovih dneh nenavadno dolgo osvetljevalo nebo, je to zbudilo pozornost številnim našim najuglednejšim sovernikom. Prišli so k meni v sinagogo, me vprašali za razlago in mi tudi sporočili, da so zaradi tega vsi Judje zelo zaprepadeni. Jaz sem jih tudi, kolikor je šlo, pri prvem obisku odvračal od tega in jim razložil ta pojav kot nekaj v tem času, ko se približuje enakonočje, povsem naravnega. Šli so,

niso pa mogli ljudstva pomiriti; kajti to naj bi proti vzhodu videlo celo zvezde padati z neba in je pomirjevalce opozorilo na Danijelovo prerokbo. Obenem je ljudstvo grozilo, če bi mu skušali zamolčati kaj takega! Čez nekaj časa pa je sonce ali svetlobni pojav nenadoma izginilo in nastala je grozljiva tema! Zdaj pa je bilo tudi konec vseh poskusov pomirjevanja! Zdaj naj bi nastopil konec sveta; ena sama naša beseda proti temu bi pomenila naš trenutni konec!
12 Glej, to je bila Scila! Te okoliščine so nas torej prisilile, da smo vsem oznanjali Danijela in po velikosti okoliščin tudi zahtevali največja spokorna sredstva, da bi tako v ljudstvu zbudili in ohranili vsaj nekaj upanja v Božjo popustljivost! Smo pa zelo dobro uvideli, da bomo na današnje čisto jutro zajadrali v Karibdo; toda če je treba izbirati med dvema zlima, izberemo raje prvo, ki se zdi manjše, kot pa drugo, ki nam mora takoj prinesti propad. Po danih okoliščinah, ki jih nismo mi povzročili, smo torej ravnali prav in pravično, ker je bilo nemogoče ravnati drugače. Kako bi nam kot pravični Rimljan rad sodil zaradi tega? Pojasni nam to!«
13 Reče **Cirenij**: »Ja, ja, stvar se lepo sliši; vprašanje pa je, kaj bi storili s sprejetimi totalnimi darovi! Kajti konec sveta, za preprečevanje katerega ste zahtevali in sprejeli darove, kot vidimo, danes ni nastopil! Bi jih ubogemu ljudstvu sploh kdaj povrnili?«
14 Reče **poglavar**: »Visoki zapovednik! To je bržkone nadvse nenavadno in odvečno vprašanje! To je vendar samoumevno, kar pa bi se zaradi slepote ljudstva moralo zgoditi z vso modrostjo in previdnostjo; toda zdaj postavi ognju, ki je použil vse darove in naše zaloge, vprašanje, kaj bo storil!
15 Zaradi našega oznanjevanja Danijelove prerokbe, ki so ga izsilile okoliščine in stiska, sploh ni bilo treba požgati naših hiš in sinagog, kar so storili tvoji modri soverniki iz stare zamere do nas. Zato nismo prišli prosit samo zase, temveč tudi za naše ljudstvo, ker smo brez svoje krivde postali berači. Kako nas moreš zdaj, namesto da bi nam pomagal, soditi in celo kaznovati?! Premisli dejanski položaj ter vse razloge in dejstva, in biti moraš udarjen v več kot sedemkratno nočjo, če bi nam tu hotel pripisati kakšno krivdo!«

143. Sodba poglavarja farizejev o Odrešeniku

1 Reče **Cirenij**: »Bog ne daj; gre mi in mi mora iti predvsem za to, da bi vas iz temelja poboljšal in naredil iz vas prave ljudi! Svojo notranjost lahko sicer z zunanjimi, dobro premišljenimi pametnimi besedami zelo zakrijete in tu toliko lažje, ker so se okoliščine v določenem oziru razvile v vaš prid in nihče od nas ne more nesporno dokazati in trditi, kaj bi vi storili s sprejetimi darovi, če ne bi prišlo do požara. Toda zdaj vam povem nekaj drugega in vas vprašam, ali bi to, kar ste mi prej povedali, z najčistejšo in najmirnejšo vestjo povedali tudi vsevednemu preroku Eliju ali Božjemu angelu, ki preiskuje vaše srce in obisti?
2 Resnično res, pri moji častni cesarski besedi, ki je resnična in mogočna, vam povem: tukaj v moji družbi je nekaj modrecev - ne moje, temveč vaše vere -,

katerim so človekove najbolj skrite misli tako svetle in jasne kot najočitneje storjeno dejanje! Če vas ti preskusijo, jim boste odgovarjali s tako lahko vestjo kot meni, ko dobro veste, da mi manjka, če že ne razuma in bistroumnosti, pa vsaj vsevednosti?! Jaz sem te ljudi ostro preskusil in sem odkril, da se z njimi nikakor ni šaliti! Z njimi bom preskusil tudi vas. Če je tako, kot ste mi zdaj povedali, potem vam bo tudi izpolnjeno vse in še več, kot ste prosili; če pa bodo omenjeni modreci o vas povedali kaj drugega, tedaj bo brat velikega cesarja in ujec zdaj na prestolu sedečega vladarja tudi prav dobro vedel, kaj bo storil!«
3 Reče **poglavar**: »S čim pa nam lahko zagotoviš, da so ti modreci, ki si jih omenil, naši prijatelji, ne pa naši sovražniki in, če ne bodo pri nas zlorabili svoje modrosti? Kajti mi smo farizeji in smo kot takšni v Galileji osovraženi, ker se strogo držimo pravil in oznanjamo samo Mojzesa in preroke, medtem ko se skrivaj skoraj vsa Galileja priznava k egiptovsko grški filozofiji. Če so tvoji modreci Galilejci, potem njihova modrost o nas ne bo dobro govorila in zato si že vnaprej prepovedujemo vse galilejske, nam sovražne modrece!
4 Poleg tega je tudi zapisano, da iz Galileje noben prerok ne vstane in ne more vstati, ker so ravno Galilejci kot judovski krivoverci preveč oddaljeni od stare, Mojzesove modrosti! Če pa so modreci iz Judeje, jim bomo tudi mi prisluhnili!«
5 Reče **Cirenij**: »Modreci, ki sem jih omenil, imajo takšen položaj v moji veri in v mojem srcu, da vsaka beseda iz njihovih ust prihaja zame kot naravnost iz nebes, čeprav ne mislim ravno, da bi nekaj, kar je resnično, že zaradi tega prihajalo naravnost iz nebes; kajti vsaka resnica ostane resnica na zemlji prav tako kot na valovanju svetlobe iz starih nebes! Kajti ena hruška in ena hruška morata biti vendar tako v nebesih kot na zemlji dve hruški, - če ne, tedaj so nebesa laž!
6 Med drugim še eno vprašanje za vas! Pravkar ste se zavarovali pred galilejskimi modreci in iz tega sklepam, da imate za to morda še kakšen drug razlog in ne samo ravno grško filozofijo! Okrog Nazareta naj bi vstal mož ki dela najbolj čudežne stvari, ljudi uči nov nauk, domnevno iz nebes in njegovo pristnost potrjuje z nezaslišanimi čudeži! - Povejte mi, ali ste že kaj slišali o tem človeku in kaj menite o njem!«
7 Skrivaj pripomni **Matael**: »Zdaj si jih zgrabil na pravem mestu! Zdaj bodo takoj začeli menjati svojo barvo in svoje besede!«
8 Odgovori na to **poglavar**: »So mar sleparije tistega mazača, ki je pri nas na zelo slabem glasu, ker mu je tesarska sekira postala pretežka in svoj napredek išče raje v sladkem brezdelju kot v solidnem delu, prodrle tudi do tvojih ušes? Glej, nas kot zakonite duhovnike hočeš za vsako ceno soditi, kot še predobro vidimo iz vsake tvoje besede in kretnje; toda ta galjot[1], ki zapeljuje ljudstvo s pomočjo nekaterih naučenih jutrovskih čarovnij, ima od tebe nekakšno prosto potno listino, lahko počne, kar hoče in njegova beseda naj bi pri tebi imela veliko večjo težo kot naša, za katere resničnost vendar glasno govorijo pamet,

[1] •• Galjot (Galeot) = suženj na galeji ali = kaznjenec. (Ital/avst. Falot = slepar, lopov.)

boljši razum in v zakonitem redu zasidran človeški čut! Poznam tistega galjota, katerega misliš, s tem pa sem ti že tudi vse povedal!«
9 Reče **Cirenij**, zaradi te izjave vidno razburjen: »Prav dobro; zdaj ste mi povedali svoje mnenje o tem možu tako, da nikakor ne bi moglo biti bolj v vašo škodo! Toda tokrat ste vsaj govorili resnico, tako da ste mi pokazali svojo notranjost takšno, kakršna je. Jaz poznam tistega vašega galjota še predobro in vem, kako je z njim; toda zdaj popolnoma poznam tudi vas in vem, kaj vse je v vas! Da vsakogar ne vzamem takoj za čisto zlato, dokler ga nisem do poslednjega atoma preskusil, o tem vam bom pri priči dal najbolj neizpodbiten dokaz!
10 Tu pred vami stoji sedanji kralj Ponta. Včeraj zjutraj je še stal pred menoj kot majhen zvezan zločinec in bi ga zlahka obsodil na križ; toda vse sem natančno preveril, odkril njegovo popolno nedolžnost in ga kot zelo modrega moža naredil za to, kar je zdaj!
11 Jaz sem strožji kot vsak drug sodnik, sem pa poln pravičnosti do vsakega. Če kdo med nujnim zaslišanjem trpi in odkrijem njegovo nedolžnost, mu potem znam, kolikor je v moji moči, prestano trpljenje spremeniti v veselje in srečo, za kar vam kot dokaz lahko služi ta novi kralj.
12 Huje kot vsakega drugega pa sem preskusil ravno tistega Nazarečana in ugotovil, da je tako popoln človek, kot ni pred njim in ne bo za njim več hodil po tej zemlji. Zato pa je tudi ves napolnjen in prežarjen z resničnim Božjim duhom, ter ravna in govori samo iz neskončne, neizmerne oblasti in vsemogočnosti. Tako sem spoznal Nazarečana in sem prežet z največjim spoštovanjem in ljubeznijo do njega, čeprav je v pravem smislu besede in pomena zadrt Jud.
13 Oh, tudi mi Rimljani znamo spoštovati judovstvo, če je takšno, kot naj bi po Mojzesu in po vseh prerokih bilo: polno duha, moči, ljubezni, resnice in modrosti; toda judovstvo, kot ga zdaj negujete vi, je za nas duha in resnico ljubeče Rimljane grozota popolnega opustošenja na svetem kraju, kot ga je vnaprej napovedal vaš prerok Danijel! Zdaj imate moje pričevanje o tem Nazarečanu, ki ga tako globoko prezirate. - Kaj mi lahko odgovorite?«

144. Farizeji sodijo o svojem poglavarju in o Jezusu

1 Tu ostrmijo vsi zadrti farizeji in **eden** prav tiho pripomni: »No, naš ostroumni poglavar ga je spet enkrat pošteno polomil! Prava kamela je! Zdaj pa le glejmo, kako se bomo rešili iz te zadrege! Ali ni ta kamelji poglavar mogel najmogočnejšemu zapovedniku v obraz Nazarečana nadvse hvaliti in vsa zadeva bi bila povsem drugačna?! Kamela bi moral vendar tako kot vsak izmed nas Cireniju že na koncu nosa videti, da je čez glavo zavzet za čudodelnega Nazarečana in vendar se je lotil ljubljenca vrhovnega namestnika, kot da bi bil res Bog ve kako prepričan o njegovi vsesplošni gnusnosti, ga pa ni nikoli videl, govoril z njim in ga preskusil! Ah, te poglavarske živine sploh ne moremo več

rabiti! Odstavimo ga! Če bo še nekaj časa imel besedo, se bomo vsi še danes znašli na križu! Tu se z vrhovnim namestnikom ni šaliti!«
2 Po tej pripombi mu skrivaj reko **drugi**: »Pojdi in prosi vrhovnega namestnika za besedo; toda poglavarski osel ne sme spregovoriti niti besede več! Morda se le še izmažemo! Če nas boš osvobodil iz te zanke pa ti postani naš poglavar!«
3 Reče **prvi govornik**: »Dobro, poskusil bom, - ne da bi za to hotel postati poglavar!«
4 Nato stopi iz skupine pred Cirenija in prosi, da bi smel tudi on govoriti.
5 Reče **Cirenij**: »Čakam še na drugo poglavarjevo sodbo o Nazarečanu!«
6 Reče **govornik**, tudi farizej, ki mu ni para: »Visoki zapovednik, ta je že opravil; njegova modrost je doživela brodolom in zato molči kot kamela v puščavi! Zamočil je in se zapletel v mrežo, zdaj pa ne ve, kako naj se osvobodi. Dobri Nazarečan mu je najbrž nevidno nataknil nagobčnik, nato pa je onemel in zdaj počne, kakor je še vedno počel!
7 Ti, visoki zapovednik, si se ob svoji ostroumnosti moral že zdavnaj prepričati, da je ta naš poglavar največja živina! Če bi smel jaz ali kdo drug izmed nas govoriti, bi bil proces že zdavnaj končan; zato, visoki zapovednik, nikar več ne poslušaj njega, ampak pusti govoriti mene!«
8 Reče **Cirenij**: »Dobro, torej govori! Bomo videli, kaj boš spravil na dan!«
9 Nadaljuje **prvi govornik**: »Visoki zapovednik! Glede obtožbe, kot da bi bili mi resnični vzrok požara, lahko za silo velja, kar ti je povedal poglavar, čeprav ti moram odkrito priznati, da kljub zelo kočljivim okoliščinam vendarle nismo tako snežno beli in nedolžni, kot nas je pravzaprav skušal oprati naš poglavar; kajti zahteva, da nam naj ljudje darujejo vse, kar imajo, je bila njegova zapoved. Ali pa je bilo za vzpostavitev reda in miru ravno nujno potrebno ubogim sovernikom iztrgati vse razen srajce, če niso takoj prostovoljno dali, je pa popolnoma drugo vprašanje! Tako je tudi težko odgovoriti na vprašanje glede vračila ljudstvu iztrganih darov! Najbrž bi jim za velike obresti posodili denar in tudi stvari; toda z vrnitvijo, ki jo je poglavar razglasil za samoumevno, bi najbrž bilo bolj težko! Silno smo bili že vsi ogorčeni, ko smo morali poslušati našega kameljega poglavarja, kako je čvekal tako brez pameti; vendar pa nismo mogli ugovarjati, ker na visoki sabat more in sme govoriti edino poglavar. Za takšen najneumnejši govor, zaradi katerega bi lahko vsi prav zlahka prišli na križ, naj našega poglavarja Satan vzame tudi na sabat!
10 Zdaj govorim povsem odkrito, kakor je meni in vsem drugim pri srcu. Če ima morda naš kamelje modri poglavar posebno ljubezen do takšnega povišanja, naj jo le pusti izvršiti na svoji nadvse slabi osebi! Mi pač ne bomo utonili v solzah zaradi njega; toda nam zaenkrat ni prav nič do takšnega posebnega rimskega odlikovanja!
11 No, glede tistega Nazarečana, s katerim si nas šele ti, visoki zapovednik, pobližje seznanil, pa iz čisto naravnih razlogov za Jehovovo voljo ne moremo reči ničesar niti pro niti contra (niti za niti proti); kajti samo zelo od daleč smo slišali marsikaj šepetati. Nekaj tega je zvenelo zelo pohvalno, drugo spet,

najbrž je izviralo od njegovih sovražnikov, seveda zelo pustolovsko, čeprav ne naravnost slabo. Tako naj bi resnično mrtve spet priklical povsem nazaj v življenje! No, videli nismo, slišali smo samo govorice o tem; če pa pomislimo, kaj pomeni resnično mrtvega priklicati v življenje, bo, tako verjamem, vendarle zelo opravičljivo, če iz nadvse tehtnih, naravnih vzrokov o tem dvomimo! S tem pa nočem zanikati možnosti, temveč samo predstaviti veliko težavo, in da je za to potrebno več kot celo najbolj razvite in popolne fizične in duhovne življenjske moči kakšnega človeka.
12 O preroku Eliju pač pravijo, da naj bi nekoč z mesom obdal in oživil kup mrtvaških kosti; toda mi nismo bili zraven. Tudi je to samo govorica od ust do ust in ni zapisana v nobeni knjigi, niti v apokrifnih delih Pisma! Kako težko je torej razmišljajočemu človeku verjeti v to!
13 Eseni pač tudi obujajo mrtve za denar, in to običajno za veliko denarja; toda to skrivnost smo že odkrili in vemo, kako je s tem.
14 Ker pa zdaj ti sam daješ tako ugodno spričevalo o Nazarečanu in to kot najbolj izobražen in z vsemi izkušnjami obogaten mož, ki pred tisoč drugimi modreci zasluži vero, tako jaz kot tudi vsi ti moji boljši tovariši ne moremo drugega, kot da pustimo Nazarečana lepo pri miru.
15 To je zdaj moj odgovor na tvoje vprašanje, visoki zapovednik. To je čisto vino in vse je tako, kot sem ti najzvesteje izpovedal. Vsi ti razen našega poglavarja so ti priče za to, ti pa, visoki zapovednik, nam namesto pravice odmeri milost!«
16 Reče **Cirenij**: »Očitno sem s tvojo izjavo zadovoljnejši kot s poglavarjevo, ki je hotel biti zelo zvit lisjak in se je moji mreži izmikal tako dolgo, kot je le šlo; ker pa sem mrežo zgostil, se je vendarle zapletel in zdaj stoji tu kot prevejan, hud lažnivec. Vendar resnično kesanje in popolno, natančno priznanje lahko spet vse popravi; kajti on spada med tiste ljudi, ki so skrivni prijatelji vsakršne laži in prevare, pred ljudmi pa bi zaradi svojega položaja vendarle radi uživali največji ugled. Zase bi hoteli ugled preroka; toda ravnali bi radi kot roparski in potujoči Skit!
17 Zato lahko resnično kesanje, popolna sprememba življenja, poboljšanje in odkrito priznanje resnice še vse popravi; kajti jaz nisem prišel semkaj, da bi z neizprosno strogo sodbo, ki je v moji oblasti, sodil kakršnekoli grešnike, temveč zato, da bi jim pomagal na pravo življenjsko pot. Toda pri mojem nadvse človekoljubnem prizadevanju mi ne smete metati polen pod noge! Kako pa lahko nekdo kot mož, ki hoče biti moder in celo kot duhovniški poglavar, tako ostudno laže?!
18 Moj poglavar, govori zdaj in izpovej popolno resnico; kajti tvoji tovariši še niso povedali vsega, kar bi ustrezalo celotni, popolni resnici! Pravzaprav so se hoteli zavarovati na račun tvoje lastne kože in to se mi sploh ne zdi pohvalno od njih! Jaz vem, kar vem, iz temelja temeljev in ti lahko lažeš kakor hočeš in moreš, pa ti to nič ne koristi; kajti mene ne moreš prevarati. - Govori torej resnico!«

145. Cirenijev globoko resni govor

1 Zdaj se **poglavar** prenareja in je zelo neodločen, ali naj pride z resnico na dan ali ne. Po precej dolgem času reče: »Visoki zapovednik! Veliko psov pomeni zajčevo smrt! Čedalje bolj ugotavljam, da se priče proti moji besedi množijo kot gobe po dežju. S kakšnimi dokazi iz svojega prepričanja naj se še zoperstavim temu, kar bi rad vedel in tudi trdiš, da veš?! Pritrditi nečemu proti svojemu prepričanju ne morem, zanikanje mi pa nič ne koristi! Zato le sprejmi pričevanje zoper mene; jaz se ne bom več trudil, da bi zavrnil kakršnekoli upravičene ali neupravičene očitke številnih prič! Če najdeš na meni kakšno krivdo, no dobro, saj imaš vendar vso oblast, da me zaradi tega kaznuješ, kakor se ti zdi prav; zdaj sem povsem ubog človek in se ti ne morem postaviti po robu z nobeno oblastjo!«
2 Reče **Cirenij**: »V vaših knjigah je zapisano: ‘Gorje tistemu, ki bi se spozabil nad Božjim maziljencem!’ Zato se bom tudi jaz, kolikor je le mogoče, ravnal po tej vaši postavi.
3 Savel, vaš prvi maziljeni kralj, je bil nazadnje storilec vsega zla in David, kot drugi, ki ga je Samuel še mazilil za kralja nad Izraelom, je imel Savla, ki mu je stregel po življenju, pogosto povsem v svoji oblasti in bi ga lahko uničil; toda Božji duh je govoril iz Davidovega srca: ‘Gorje ti, če se spozabiš nad glavo Mojega maziljenca!’
4 In glej, čeprav sem Rimljan oziroma pogan, pa vendar tudi jaz poslušam glas istega duha, ki govori: ‘Sicer smeš preskusiti vsakega Mojih maziljencev in če so zašli na tebi razvidne stranpoti, jih z nasvetom in dejanjem usmeri nazaj na pravo pot; toda gorje ti, če bi hotel le enega izmed njih soditi!’
5 Če si nadangel Mihael ni upal sam soditi Satana zaradi izgubljenega tridnevnega boja, ampak ga je prepustil Gospodovi sodbi, kako naj bi si jaz pred Gospodovim obličjem drznil soditi tebe; toda izprašal te bom in ti pokazal velikost tvojega nadvse brezvestnega dejanja brez vsake ljubezni, s katerim si se pregrešil nad svojimi brati, šele potem te bom postavil na življenjsko pot! Ker pa veš, da hočem samo to, zakaj potem ne govoriš odkrito z menoj?«
6 Reče **poglavar**: »Ker že tako in tako vse veš, resnično ne uvidim, zakaj zahtevaš od mene še javno priznanje! Prej sem videl, da si se ob mojem gotovo zelo odkritem priznanju zelo razburil, ker določenemu Nazarečanu nisem mogel dati tako ugodnega pričevanja kot ti, ki si se že povsem seznanil z njim; in zaradi tega bom najbrž tudi opustil, da bi ti še več odkrito priznal! Tako in tako sem ti že vse povedal, ti pa tudi praviš, da vse veš; čemu bi potem še izgubljala prazne besede?!
7 Glede mojega pričevanja o Nazarečanu pa vedi, da ni zraslo na mojem zelniku, vendar pa ti nisem mogel o njem reči nič drugega kot to, kar sem slišal od drugih! Ker pa sem zdaj od tebe slišal drugačno pričevanje, tudi drugače mislim o njem! Ali naj storim še kaj drugega?! Le kdo mi more

predpisati, da naj o kakšnem človeku povem nekaj dobrega, če so mi prej prišle na uho samo slabe in nobena dobra novica o njem? Ker pa sem šele zdaj edino od tebe slišal najboljšo novico o Nazarečanu, mu lahko zdaj dam prav tako dobro pričevanje kot ti, in čeprav še nimam z njim nobene takšne izkušnje kot ti, mi je kljub temu dovolj tvoje pričevanje, in zdaj mislim o Nazarečanu tako kot ti. - Kaj zdaj tudi to ni prav?«
8 Reče **Cirenij**: »Ja, to bi bilo vsekakor dovolj, če bi tudi tvoje srce govorilo tako kot tvoja usta; toda tvoje srce bi, če bi ga lahko slišali, govorilo povsem drugače! Kajti vaše farizejstvo mi je še predobro poznano! Preveč dobro vem, da vi tako kot eseni ne verujete nič, toda slepo ljudstvo hočete prepričati, da bi verjelo vse, kar vam pride na misel in kar bi vam lahko prineslo dobiček.
9 Ko pride mož, ki ima resnično notranjo luč iz Boga in kaže ljudem, ki tavajo v noči in veliki temi, pravo in svetlo pot življenja, pri čemer je seveda neizogibno, da se pri tem razkrijejo vse vaše stare sleparije, se razkačite nad takšnim svetlobnim prerokom iz Boga in ga skušate na vsak način povsem uničiti; kajti vaša stara sramotna slava je, da ste z izjemo Elija in Samuela še skoraj vse preroke, ki jih je Bog poslal k vam, ubili s kamnanjem, pri tem pa ste ljudstvu oznanjali, da ste s tem opravljali Bogu prijetno službo.
10 Šele po sto letih ste preroka, toda nikoli zaradi vas, temveč samo zato, ker so njegove napovedi, ki so se uresničile, bile zelo uporabne za zastraševanje ljudstva - sprejeli in začeli njegov grob, pristen ali nepristen, to je bilo vseeno, beliti in krasiti!
11 Glej, to je bil v vseh časih vaš način dela, ki mi je še preveč poznan! Če pa je bilo z vami v resnici zmeraj tako, le kako bi vsaj malo mogel verjeti besedam tvojih ust?! Povej mi, ali je bilo v resnici z vami kdaj drugače! Verjameš v svojem srcu v vsej resnici samo za pičico tega, kar si kdaj ljudstvu oznanjal za verovanje?«-
12 NB.: Tu je Cirenij lahko tako govoril zato ker sem mu Jaz položil besede v srce in v usta; kar je torej govoril, je povedano tako kot bi to povedal Jaz Sam, vendar na Cirenijev osebni način.

146. Poglavarjev značaj

1 Po precej dolgem globokem razmišljanju je rekel **poglavar**: »Kako mi pa moreš pred vsem svetom dokazati, da v srcu mislim drugače kot govorim z usti in da ne verujem tega, kar učim ljudstvo?! Če so se moji predniki pregrešili nad preroki, česar ne morem tajiti in ne bom tajil, kakšna krivda bi zaradi tega lahko bremenila mene, ki sem zmeraj v najvišji meri častil vse svete vidce Božje?! Če tisoči mojih kolegov ne verujejo v to, kar učijo, kje je v tem dokaz, da tudi jaz tega ne verujem?!«
2 Reče **Cirenij**: »Dokaz, oprijemljiv z rokami in nogami, je v tem, da si, če sodim po tvojem govoru, veliko prepameten človek, da bi najhujši nesmisel sprejel kot resnico, ki prihaja od Boga! Ti razumeš visoko računsko umetnost

in tisti, ki znajo računati, ne zamenjajo zlahka muhe za slona, česar mi nikoli ne boš mogel zanikati!«
3 Reče **poglavar**: »Toda kje je torej nesmisel, kateremu kot dober računar nikakor ne bi mogel verjeti?!«
4 Reče **Cirenij**: »Verjameš v svojem srcu na primer v čudežno gnojilno delovanje tempeljskega gnoja, katerega si, kolikor vem, sam vsa leta praviloma tako zelo visoko častil?! Verjameš v zdravilno delovanje vsakokratnega mlaja?! Mar verjameš, da v na novo izdelani skrinji zaveze Jehova prebiva prav tako, kot je prebival v stari Mojzesovi, ki ste jo že zdavnaj zavrgli?! Verjameš v identiteto (istovetnost) naftnega plamena na vaši skrinji s tistim nenavadnim svetim ognjenim in dimnim stebrom nad skrinjo zaveze, ki je svetil Mojzesu v Egiptu?! Verjameš, da bi bilo za človeka koristneje darovati v templju, kot pa po Božjih zapovedih ljubiti svoje starše in jim biti poslušen v vseh dobrih stvareh?!
5 Odkrito mi povej, ali veruješ vse to poleg še tisoč drugih podobnih izrekov vašega nauka brez kančka človeškega razuma! Kajti če sam resnično veruješ v to - kar se mi zdi nemogoče -, si zares neumnejši od kamele in si prej primeren za vse drugo kot za učitelja ljudi; če pa ne veruješ in kljub temu z umori, ognjem in mečem učiš ubogo ljudstvo tako hud nesmisel, v katerega sam kot mož z mnogimi drugimi znanji in vednostmi nikakor ne moreš verovati, tedaj si najnizkotnejši slepar ljudi in si že iz politično državnih ozirov veliko primernejši za kaznjenca v dosmrtni ječi kot pa za učitelja ljudi!
6 Glej, tu sta očitno opravili s teboj Scila in Karibda! Odlikoval te bom s cesarskim odlikovanjem, če mi zmoreš predlagati kakšno opravičljivo srednjo pot!«
7 Tu se začne poglavar močno praskati za ušesi in ne ve več, ne kod ne kam.
8 Reče **Herme**, pevec - ali kot prej, sel iz Cezareje Filipove -, Cireniju: »Visoki zapovednik! Šele zdaj je povsem zašit in ne najde več izhoda iz mreže! O, povsem prav se godi temu jeznoritežu, ki je besnel proti vsemu dobremu in resničnemu! Če ga ne bi poznal tako dobro kot ga poznam, bi ga lahko celo pomiloval, kajti meni se kmalu zasmili še tako hud grešnik, če zaide v veliko stisko; toda to barabo bi lahko videl, kako ga pečejo pri živem telesu in bi me to naravnost veselilo! Tukaj ni pravi čas in kraj, da bi se pogovarjali o tem, kaj vse se je takole zaupno že govorilo o tem gospodu poglavarju; toda povsem si lahko prepričan, da na vsem njegovem telesu ni niti ene dobre dlake!
9 Vaša sodišča obsodijo na smrt na križu mnoge, ki so kot ljudje veliko boljši od tega najbolj brezvestnega glavnega lumpa tu! Le da jaz nisem sodnik in zato tudi ne smem nikogar soditi; kljub temu pa sem resnično zelo vesel, da se je ta baraba tako lepo ujel v mrežo!«
10 Reče **Matael** smehljaje: »Toda treba je zelo paziti, da ne bo mreže raztrgal in se nam nazadnje vsem smejal v obraz! Doslej se je s svojo govorico držal še zelo zmerne poti; ko pa bo zares pritisnjen v kot, boš že videl, Cirenij, kako bo začel odgovarjati! Šele zdaj ga povsem poznam, čeprav ga poznam že iz templja!

Glej, ta je tisti, ki je pred tridesetimi leti položil roko na velikega duhovnika Zaharija in ga umoril med daritvenim oltarjem in presvetim, ki sta ločena z zaveso! - Toda zdaj nič več o tem!«
11 Reče **Herme** ves vesel: »Oh, takšnih zgodbic o njem poznam še celo kopico; vendar niso dovolj strogo dokazljive in tako lahko tu storimo le malo ali nič!«
12 Reče **Cirenij**, ves strmeč nad Mataelovo izjavo: »Ah, kaj mi ne poveš?! Torej ta poglavarska baraba je tistemu po pričevanju vseh ljudi nadvse pobožnemu in modremu velikemu duhovniku v templju upihnil luč življenja? No dobro, da imam zdaj namig o tem; vse drugo bom potem že jaz priskrbel!«
13 Tu je Cirenij pomignil stotniku Juliju, naj postavi straže, da mu nihče od zadrtih farizejev ne bi ušel.
14 Julij je takoj izdal tajni ukaz in pri priči se je zgodilo, kar je Cirenij zapovedal; toda **poglavar** je kljub temu nekaj opazil in vprašal Cirenija: »Komu velja ta premik?«
15 Odgovori Cirenij: »To niti tebe niti nikogar od tvoje sodrge prav nič ne briga; kajti človeškim pošastim tvoje vrste Cirenij ne odgovarja več! Kajti ti nisi samo najbednejši slepar ljudi, temveč tudi duhovni in telesni morilec ljudstva. Zdaj čakam samo še na prihod oskrbnika iz mesta in Kornelija, Fausta in Jona iz Kisa; potem ti bom že povedal, zakaj sem dal postaviti straže!«
16 Reče **poglavar**: »Dobro, potem ti bom tudi jaz šele tedaj povedal, zakaj sem pravzaprav tukaj!«
17 Tu potegne **poglavar** iz suknje pergamentni zvitek, ga pokaže Cireniju in reče: »Poznaš ta pečat in ta podpis?!«
18 Tu se **Cirenij** zdrzne rekoč: »To je cesarjev pečat in njegov podpis! - Kaj je s tem?«
19 Reče **poglavar**: »Če bo potrebno, boš spoznal vsebino! Zato ti svetujem, da odstopiš od vsake nadaljnje preiskave proti meni, sicer bi ti lahko ta zvitek pripravil zelo veliko nemira! Še vedno te spoštujem kot vrlega moža; toda če boš gnal vso stvar predaleč, bi lahko zate zelo neljubo uporabil ta zvitek, ki ga moraš, tako kot vsakdo, nadvse spoštovati!
20 Resnično, tega strašnega orožja ne bi potegnil iz žepa svoje suknje, če me ne bi prisilil k temu; toda začel si me teptati kot črva in zato je zdaj pravi čas, da ti pokažem, da še zdaleč nisi edini gospodar na tem teritoriju (področju)! Menim, da bi bilo bolje umakniti straže, ker bi sicer lahko bil prisiljen, kljub sabatu, poleg tvojih postaviti tudi svoje!
21 Kajne, ta moja zelo spremenjena govorica te zdaj nekoliko jezi?! Toda res ti ne morem pomagati; saj je tvoja govorica prej tudi mene nekoliko jezila! Skratka, poznam te in zdaj poznaš tudi ti mene! Stori, kar se ti zdi modro in dobro in jaz bom storil enako! - Si me povsem razumel?!«
22 Na te besede obrne poglavar Cireniju hrbet kot kakšen vladar, se s svojimi napoti na morsko obalo in se tam obnaša kot nekdo, ki mu je cesar v stiski dodelil pravico do velike oblasti; Cirenij pa je zdaj v veliki zadregi in ne ve, kaj naj stori.

23 Zdaj reče **Matael**: »Vidiš, najljubši, kako ti je takle lopov kot kakšna trdnjava fizično in moralno najbolje založen z vsem, kar koristi njegovi varnosti?! Zato je tu nadvse težko in pravzaprav povsem jalovo kakorkoli soditi, ker so si ti ljudje - Gospod ve, po kakšnih tajnih poteh - znali pridobiti najvišje tajne privilegije, proti katerim se je nadvse težko bojevati!«
24 Reče **Cirenij**: »Toda povej mi vendar, ljubi, modri Matael, le kako je mogla ta človeška hidra[1] brez mojega vedenja in hotenja priti do varnostnega dokumenta iz cesarjeve roke?! Ja, tu seveda ni mogoče storiti nič drugega kot vse skupaj kar se da mirno požreti! Sem pa vendarle radoveden, kaj bo Gospod rekel k temu!«
25 Reče **Matael**: »Zdaj ti najbrž tudi ne bo prav rad odgovoril; kajti že vnaprej je vedel, zakaj ti je izročil ta klub, da bi ga preizkusil, in videti je, da ni posebej pazil na našo razpravo!«
26 Reče **Cirenij**: »Toda za nasvet ga bržkone le moramo vprašati!«
27 Reče **Matael**: »Vsekakor; za to je zdaj že skrajni čas!«

147. Ponarejena listina

1 Na obali pa reče **poglavar** svojim tovarišem: »Zadevo ste dobro opravili; kajti navidezni nastop zoper mene, za katerega sem vam dal znamenje s svojim molkom, je bil ravno pravočasen! Zdaj so zabiti in ne vedo več kako in kam! Ko le ne bi prišli oni trije napovedani, ki bi nam edini lahko povzročili nekaj težav! Ali bi celo pripeljali s seboj slavnega Nazarečana! Ja, če bi se to zgodilo, tedaj bi pa zares opravili! Tedaj nam ne bi nič več pomagalo!
2 Zato menim, da se potrudimo, ter pravočasno izginimo in se obrnimo linea recta (naravnost) v Jeruzalem; kajti potem, ko bodo napovedani prišli, bo veliko prepozno! Cirenij je umaknil straže, nobene ovire ni! Zato pojdimo ob obali nekaj juter navzgor, tam pa bomo že srečali kakšno plovilo grških ribičev, s katerim se lahko odpeljemo na varno!«
3 Reče **prejšnji govornik**: »Kaj pa ljudske straže iz mesta! Kako bomo ušli tem? Ti bodo namreč prežali na nas za grmovjem in ko nas dobijo, smo tudi opravili!«
4 Reče **poglavar**: »To je seveda zelo obupna zgodba! Kako bi bilo, če bi od Cirenija ukazovalno predrzno zahtevali varno spremstvo?! Glede na cesarski dokument nam tega ne more in sme kratiti! Govornik, stopi tja in opravi to!«
5 Govornik naredi tako, toda Cirenij Me je že prej vprašal za nasvet in Jaz sem mu seveda povedal vse, kar so farizeji na obali govorili in sklenili in Cirenij je zdaj vedel, pri čem je in kaj naj zaenkrat stori in ukaže.
6 Ko je govornik kar se da predrzno in ukazovalno postavil svojo zahtevo Cireniju, je **Cirenij** rekel: »Prijatelj moj, prej me je sicer prestrašila določena listina; saj še vendar nisem vedel, da je ponarejena! Ker pa sem zdaj o tej

[1] • Hidra ali lernejska kača, to je ime mnogoglave pošasti v grški mitologiji

zadevi poučen povsem drugače, se ne bojim več in nikakor ne bom ugodil zahtevi tvojega poglavarja!
7 Sicer pa pojdi in povej poglavarju, naj mi takoj izroči omenjeno listino, sicer mu jo bom nasilno odvzel; če pa bi morda skušal dokument uničiti, lahko še danes računa na križanje! - pojdi in mu to povej!«
8 Govornik se globoko prikloni in se oddalji, tresoč se po vsem telesu. Ko se bliža poglavarju, od silnega strahu jeclja: »Izgubljeni - smo! Prekleti ponarejeni dokument - je - krona - naših lumparij! - Če morda danes - še ne - jutri pa prav gotovo - križ! - Izroči takoj brez oklevanja in odlašanja prekleti dokument vrhovnemu namestniku, sicer boš še danes visel na križu! - Satan te je moral izdati! - Cirenij ve vse!«
9 Ko črna druščina s poglavarjem vred to sliši, jim postane tesno pri srcu, in **poglavar** vzame dokument, ga izroči govorniku in reče: »Vzemi ga in ga nesi tja; izgubljeni smo, kajti s tem se je zlomila naša poslednja opora!«
10 **Govornik** prinese dokument Cireniju in reče: »Visoki zapovednik, tukaj je dokument! Mi vsi smo veliki in hudi zločinci in zdaj apeliramo samo še na tvoje človeško srce!«
11 **Cirenij** vzame dokument, ga prebere in čez nekaj časa reče: »Glej, kako lepo in zvito! Zdaj mi povej samo še to, kako je poglavar prišel do te Charta alba[1]!«
12 Reče **govornik**: »Visoki gospod, veliko vem; tega pa res ne vem! To je kot poglavar prinesel s seboj že iz Jeruzalema; ne vem pa, kdo mu ga je pa tam priskrbel!«
13 Reče **Cirenij**: »Veš pa zagotovo, da je ta dokument prinesel s seboj že iz Jeruzalema?«
14 Reče **govornik**: »Povedal nam je zanj in nam ga pokazal, ter nas tako vključil v to svojo oblast. To je vse, kar vem; več tudi nihče od nas ne bo vedel!«
15 Vpraša **Cirenij** dalje: »Kako se je sicer obnašal kot človek?«
16 Odgovori **govornik**: »Nič slabega ne vem o njem; svojo službo je zmeraj opravljal strogo in primerno judovskemu duhu. Da je sicer svoje rente izterjeval na ne ravno zelo usmiljen način, je znano; vendar bi komaj vedel, da bi se kdaj pretrdo obnašal do koga. Lahko da ima od prej marsikaj na svoji vesti, česar nam seveda nikoli ni razkril; toda odkar službuje tukaj, ne vemo ničesar, razen da je včeraj ob čudežni priložnosti res nekoliko premočno pritisnil na daritve. Seveda pa je največ povoda za to dalo ljudstvo samo!«
17 Vpraša **Cirenij** dalje: »Je morda poglavar večkrat zlorabil ta dokument?«
18 Odgovori **govornik**: »Do danes tega še nikoli nismo opazili.«
19 Vpraša **Cirenij**: »Je vse to, kar si mi povedal, najčistejša resnica?«
20 Reče **govornik**: »Visoki gospod, naj umrem, če je v tem samo pičica meni znane neresnice!«

[1] Nepopisan, samo s podpisom opremljen dokument

21 Reče **Cirenij**: »Dobro tedaj! Pojdi in povej poglavarju, da hočem govoriti z njim in naj zato pride k meni; videl bom, kaj je v tej zadevi še mogoče storiti v vaš prid!«
22 Tokrat gre govornik že bolj pogumno in z manj mrzlice k poglavarju in mu to pove. **Poglavar** se za nekaj časa zamisli in potem reče: »No ja, kaj hočemo storiti drugega, kot to mirno požreti?! Še zmeraj je bolje izgubiti nekaj kot pa vse!«

148. Poglavarjevo priznanje

1 S tem se **poglavar** napoti k Cireniju in reče: »Zdaj stoji pred teboj nemočen človek. Nekaj časa si je domišljal, da bi lahko kot zemljan tudi zase uporabljal vse tiste pravice, katerih se poslužujejo zemljani; čeprav dober računar, pa se je vštel in spoznal, da visoki poleg sebe nočejo imeti drugih visokih! Zato hočem biti odslej najnižji; morda se bom tako prikupil visokim!«
2 Reče **Cirenij**: »To boš zelo dobro napravil! Samo to mi še povej, zakaj si se pred menoj kazal drugačnega kot si bil! Saj sem ti vendar ponudil roko kot prijatelju, ti pa si jo odklonil! Kaj si pravzaprav hotel s tem doseči?«
3 Reče **poglavar**: »Misli si človeka na visokem položaju! Poleg je zmeraj še skrivni glas napuha, ki govori 'Čast in oblast službe'! Nato je prav lahko začeti grešiti; ko pa enkrat grešiš, postaneš slep in gluh in grešiš čedalje huje. Na žalost prideš v grehu enkrat tako visoko, da je treba reči: 'Samo do tu in niti pol koraka naprej!' Jaz sem zdaj prišel na to točko in bom zelo vesel, če se bom kar se da hitro znašel povsem spodaj! Oseminsedemdeset let že imam in le še malo jih lahko pričakujem! Odslej, če mi boš podaril kratek ostanek mojega življenja, se bom ukvarjal samo s čisto Božjimi stvarmi!«
4 Reče **Cirenij**: »Pojdi, - tam blizu Markove hiše boš našel na mizi kruh in vino! Okrepčaj se s tem, potem pa bova uredila zadevo preden morda prispejo napovedani!«
5 Poglavar pokaže vesel obraz, se zahvali in hitro odide k pogrnjeni mizi. Starec je bil že zelo lačen in žejen in vsa stvar mu je prišla kot naročena.
6 Medtem ko se starec krepča, pa stopim (**Jaz**) k Cireniju in mu rečem: »Tako je prav; dobro si vodil vso stvar. Tudi pričevanje o Nazarečanu je bilo v najlepšem redu; vendar pa je še prezgodaj, da bi Me povsem seznanil s tem človekom. Če se bo zadeva nadaljevala tako dobro kot je bilo doslej, bi bilo celo mogoče te ljudi povsem pridobiti za nas; prevelika naglica pa bi lahko vse pokvarila.
7 Na razpolago ti bom dal Rafaela. On bo storil, kar mu boš rekel; toda pri čudežu bodi previden! Nikar ne stori nič za ponovno postavitev tu in tam še gorečega mesta, čeprav bi bil angel sposoben v trenutku spet postaviti vse mesto. Kajti Jaz hočem, da ostane ta kraj nekaj časa v ponižanju, končno pa naj bodo Marko in njegovi sinovi tisti, ki bodo spet pomagali temu kraju. Vse ostalo pa ti lahko stori - zmeraj pa z določeno in varno previdnostjo!«

8 Reče **Cirenij**: »Gospod, kaj boš pa medtem počel Ti?«
9 Rečem **Jaz**: »Ostal bom v tvoji bližini in se delal tujca kot doslej. Ko pa boš proti poldnevu videl prihajati neko ladjo, pojdi na obalo in v Mojem imenu sprejmi prišleke; toda povej jim, da Me zaradi teh ljudi tudi oni ne smejo razglasiti pred časom, da se zadeva s farizeji ne bi pokvarila. Sla in pevca Herma pa pošlji k Mojim učencem; ti mu bodo dali potrebni pouk za našo stvar. Jaz pa se bom z Ouranom pogovoril o prihodnji ureditvi njegove države, prav tako pa tudi z Mataelom in njegovo soprogo. - Zdaj veš, pri čem si in kaj ti je treba storiti!«
10 Reče **Cirenij**: »Da, Ti moj Gospod in moj Bog; toda po čem bom spoznal, da je teh petdeset zadrtih Judov postalo zrelih Zate?«
11 Rečem **Jaz**: »To boš že izvedel ob pravem času po kosilu, ki ga bomo danes zaužili eno uro pozneje. Zato bodi povsem brez skrbi, vse drugo pa opravi dobro in v skladu z Mojim večnim, božanskim redom!«
12 Cirenij je bil s to nalogo nadvse zadovoljen in poln veselja, da sem bil povsem zadovoljen z njegovim ravnanjem s farizeji; Jaz pa sem tudi takoj poklical Rafaela in ga dal na razpolago Cirenijevi volji.
13 **Rafael** je hitro prišel in rekel: »Tukaj sem, da bi služil Bogu, tebi in vsem ljudem, ki so dobre volje, v moči in oblasti in v Gospodovem imenu. Bodi pa previden, kaj boš ukazal; kajti jaz bom vse izvršil!«
14 Reče **Cirenij**: »Prijatelj iz nebes! Če bi ravnal po svojem razumu, najbrž ne bi nastalo nič drugega kot ena neumnost za drugo. Da mi je doslej tako dobro uspelo z nadvse zvitimi farizeji, se moram zahvaliti edino Gospodu; kajti On mi je dal besede in pravi čut v srce. Moja zasluga pri tem je enaka ničli. Upam in verujem, da bo šlo tako tudi do cilja! Ob takšni podpori, prijatelj, lahko po Gospodovi volji skupaj najbrž tvegava nadaljevanje začetega dela s farizeji! Kaj meniš, moj prijatelj iz nebes?«
15 Reče **Rafael**: »Ah, to je nekaj povsem drugega; ob takšnem čutenju si v tej zadevi sploh ni mogoče predstavljati greha! In tako spet začniva delo z združeno Božjo močjo v nama!«
16 Medtem se je poglavar Stahar okrepčal, se spet vrnil k Cireniju in se prav od srca zahvalil za dobro delo, ki mu ga je izkazal.

149. Poglavar Stahar razglasi svoje verske nazore

1 **Cirenij** je zavrnil zahvalo, rekoč: »Prijatelj! Gospodu nebes in zemlje edinemu gre vsa zahvala in vsa hvala; ti pa mi boš zdaj kot nadvse izveden v celotnem judovstvu in kot popoln pismouk za moj poduk pojasnil, kakšen pomen daješ pojmu ‘angel’! Kaj so pravzaprav Božji angeli in kako služijo Bogu in kako ljudem?«
2 Reče **Stahar**: »Visoki zapovednik, to je zelo kočljivo vprašanje, zlasti zato, ker še vedno ni povsem dokazano, da resnični angeli zares obstajajo! Pismo jih

sicer ob različnih priložnostih omenja; nikjer pa niti z zlogom ne omeni, kaj in kdo angeli pravzaprav so, ter kako in na kak način služijo Bogu in ljudem!
3 Po Dahahlmudu[2] je treba s tem razumeti zgolj sile, ki v obliki v snope zbranih plamenov izvirajo iz Božjega bitja in se z nedoumljivo hitrostjo misli učinkovito gibljejo od večnega, nespoznavnega Božjega središča v vse smeri, približno tako kot svetlobni žarki, ki izhajajo iz sonca. To se mi zdi še najbolj sprejemljivo; ali pa je to pravilna in resničnosti ustrezna definicija (razlaga), je drugo vprašanje, na katero bo verjetno težko kdaj kakšen umrljiv človek mogel dati resnični odgovor.
4 Po pismu naj bi tudi večkrat videli angele kot mladeniče neizmerne lepote, ki na zemlji služijo ljudem! No, to je za močne mislece bržkone tudi težak preizkus vere; vsaj jaz in vsi moji tovariši nismo še nikoli videli nič takega! Možno je! Prav tako pa je tudi lahko samo stara, lirična govorica, s katero so zaradi večje nazornosti personificirali duhovno delujoče sile in jim dali popolno, mladostno živahno obliko prelepega mladeniča; kakšne angelke pa še nikoli ni omenila nobena vrstica, - najbrž zato, ker si navdušeni pesniki v še tako popolni in mični mladenki nikakor niso mogli predstavljati tako velike moči kot v popolnem, zdravem mladeniču.
5 Glej, visoki zapovednik, tako so po čistem razumu mnenja glede tega zelo različna! Vsepovsod pa se zdi, da je na stvari nekaj resničnega; toda kaj je pri tem pravzaprav resnično, mi ljudje najbrž ne moremo presoditi. Glede tega je najbrž najbolje pustiti ljudstvo pri čutni veri, ker mu pravzaprav ne moremo ponuditi nič boljšega! To pa je že tudi vse, kar ti na tvoje tehtno vprašanje lahko dam kot najboljši odgovor; tebi namreč nikakor ne morem povedati tistega, kar o tem poučujemo ljudstvo!«
6 Reče **Cirenij**: »V možnost telesno osebnega pojava angela torej ne verjameš popolnoma?«
7 Reče **Stahar**: »Ne le ne popolnoma, ampak sploh ne; kajti nisem še imel časti in sreče, da bi kaj podobnega sam videl vsaj v sanjah, kaj šele v resničnosti. Prav tako mi vsi tovariši, s katerimi sem se kdaj odkrito pogovarjal o tej stvari, niso mogli povedati nič drugega kot to, kar sem že zdavnaj sam vedel.
8 S tem sicer nočem ravno povsem zanikati skrajne možnosti, razen za samega sebe; gotovo pa je, da se brez naravnega medija takšen angelski duh še veliko težje predstavi našim čutom kot nekaj formalno bivajočega, kot se lahko svetlobni žarek manifestira tam, kjer ne najde nobenega povratnega medija.
9 Svetlobni sončni žarek gotovo prej predre zrak kot pa se učinkovito dotakne zemljinih tal. V zraku, ki je še premajhen medij, pa ne more postati trava; toda v zemljinih tleh se že lahko podobno kot proteus spremeni v vse, za kar najde kakršnokoli dispozicijo v materiji.
10 In zato, ker v veliki naravi vseh stvari odkrivamo določen prisilni red, nikoli pa ne vidimo, da bi nastalo nekaj, za kar ni veljavnega vzroka, in kjer za

[2] Talmud: judovska poučna knjiga in zakonik

določen efekt ne bi že prej obstajal veljavni medij, ker dalje tudi ob najskrbnejšem opazovanju naravnih stvari nikjer ne odkrijemo nobenega skoka, sem tudi proti vsem tako imenovanim čudežem in proti formalno osebnemu nastopu duha pod kakršnimkoli pojmovnim imenom že, - najsi bo kot angel ali kot hudič, kot Bog ali kot njegov nasprotni pol.
11 Ja, višji duh se lahko manifestira, vendar nikoli drugače kot v mesu in krvi; kar je več od tega, je ali fantazija duhovitega človeka ali gola laž!
12 Žal moramo ravno mi, ki smo že zdavnaj spoznali resnico, zgledati in se delati nadvse mistični, ter biti razširjevalci in ohranjevalci laži in najhujšega praznoverja! Pobožen obraz moramo kazati tam, kjer bi se zaradi največje neumnosti lahko razpočili od jeze! Toda tu je Mojzes, tu so preroki, - sami oblastiželjni ljudje, ki so morali najprej z vsakovrstnimi naravnimi strašili prepričati ljudstvo, da jih je to potem za vse čase okronalo za svoje gospodarje in jim dalo pravico, da ga tiranizirajo z vsem, čemur lahko rečemo 'zlo'!
13 Ko pa je ljudstvo že prepričano in s samimi čudeži pošteno zamračeno do najglobljega življenjskega temelja, tedaj le daj takšnemu ljudstvu svetlobo, toda resnično svetlobo, in planilo bo nate kot tiger in te raztrgalo na koščke!
14 Zato je še zmeraj bolje, da pustimo zelo poneumljeno ljudstvo pri prastarem, neumnem praznoverju, ki ga z lažnimi čudeži ponovno osvežimo in oživimo, kot da bi se trudili razsvetliti takšno ljudstvo, ker zelo poneumljenega ljudstva na splošno sploh ni več mogoče razsvetliti!
15 Zame je bil čas, v katerem sem vsakega človeka, ki se je trudil, da bi s kakšnim čudežem očitno še bolj poneumil že tako in tako nadvse poneumljeno človeštvo, zaradi njegovega sramotnega početja napadel kot besen tiger in ga morda celo ubil; toda šele sčasoma sem po mnogih sublimnih poskusih prišel do prepričanja, da poneumljenega človeštva sploh ni mogoče razsvetliti, pri tem pa sem tudi odkril, da sploh nisem imel prav, ko sem se bojeval zoper tiste ljudi, ki so z umetnimi čudeži skušali ljudstvo utrditi v njegovem starem praznoverju.
16 Menim, da sem ti zdaj odkrito pokazal, kakšen sem. Da sem se seveda moral pred ljudstvom kazati povsem drugače, boš, upam, uvidel tudi brez jeze! Da pa sem sam zase zmeraj mislil drugače, za to ti jamči moje notranje, boljše prepričanje, ki ti ga nikoli ne bi mogel pokazati, če ga ne bi bilo v meni! Zdaj pa nič več ne nasprotujem čudodelnikom; le proti prebujenim ljudem, kakršen sem jaz, naj se zaradi zavisti ne bojujejo, temveč naj nam lepo priskočijo na pomoč in pri tem bo vsem prav dobro šlo.
17 Kajti nerazsvetljenemu človeštvu ne smemo nikoli pokazati, da za nami pravzaprav ni ničesar, ampak ga moramo z umetnimi čudeži obdržati v slepi veri, da se za nami skrivajo nedoumljive skrivnosti, ki jih lahko popolnoma razume samo od Božjega duha prevzet duhovnik in od Boga obujen prerok.
18 Dovolj je, da le nekateri uvidijo, da vsi nauki o nekakšnem Božjem bitju niso nič drugega kot - med nami rečeno - prazne, stare legende, ki imajo svoj temelj samo v človeški fantaziji in nikjer drugje.«

150. Rafael in Stahar

1 Reče **Cirenij**: »Tega mnenja pa jaz nikakor nisem; kajti jaz trdno verujem v to, da obstaja Bog, ki je iz Svoje lastne polnosti oblasti ustvaril ves duhovni in čutni svet in sicer iz Sebe, seveda v nekoliko daljšem časovnem razdobju kot navaja Mojzes, ki ga slabo ali pa sploh ne razumeš. Tukaj pa so možje, ki poznajo Mojzesa bolje od tebe!
2 Tako verjamem tudi v večno življenje vseh ljudi, ki z dobro voljo dejansko izpolnjujejo Božjo zapoved, popolnoma tudi verjamem v formalno osebnost vseh duhov in s tem tudi Božjih angelov, trdno verjamem v resnično Božje razodetje po ustih prerokov in verjamem celo v bogočloveško osebnost!
3 In vsega tega ne verjamem samo iz pripovedovanja, ampak iz svojega najbolj notranjega in najbolj živega prepričanja in zato me zelo čudi, da ti od vsega tega ne verjameš prav nič!
4 Le kaj bi rekel, če bi ti povsem resno dejal: 'Glej, ta ljubki mladenič tu je prav takšen Božji angel, v katerega nisi nikoli verjel in se ti s svojimi dejanji lahko tudi zmeraj izkaže kot takšen?' - Kaj bi mi lahko odgovoril na to?«
5 Reče **Stahar**: «Visoki gospod, na to ti ne morem reči drugega kot: Všeč ti je, da me pred vsemi ljudmi nekoliko precejaš! Ta ljubki mladenič je gotovo samo tvoj obetavni sin in tako si gotovo storil vse, da si ga že od najzgodnejšega otroštva dal poučiti v vseh mogočih umetnostih in znanostih in vse to bi moralo biti povsem zanič, če mladenič ne bi imel določenih sposobnosti, o katerih se komu izmed nas še nikoli ni niti sanjalo.
6 Če bi bil kak lahkoverni vol, bi me s tem že lahko prepričal; tako pa bo to najbrž zelo težko. Kajti jaz vem, kar vem in pri tebi bo skrivaj prav tako, - zdi se mi pa, da me hočeš tu le postaviti na novo preizkušnjo.«
7 Reče **Cirenij**: »No, če meniš, da je tako, tedaj ga v Božjem imenu preizkusi, potem pa se bo že pokazalo, ali sem ti prav povedal ali ne!«
8 **Stahar** reče: »Dobro, če mi dovoliš, ti bom glede tvojega angela takoj odgrnil trojno Mojzesovo zagrinjalo z obraza, da boš lahko potem jasno videl, kako je z njim! - Pridi torej sem, moj vrli, mladi angel!«
9 **Rafael** pristopi k Staharju in reče: »Kaj hočeš, nevernik, da ti storim?«
10 Reče **Stahar**: »Glej, v tem morju živi množica rib; bi mi mogel potegniti iz globine najboljšo in mi obenem lepo pečeno in prav dobro pripravljeno tudi ponuditi na pladnju?«
11 Stahar je to komaj izgovoril, ko mu je Rafael že ponudil zahtevano ribo na velikem pladnju in ga povabil, naj zdaj ribo tudi poje.
12 Ko je Stahar to videl, je bil v strašni zadregi in ni vedel, kaj naj bi rekel na ta nerazumljivi pojav.
13 Rafael pa povabi tudi Cirenija, naj poskusi zelo dobro pripravljeno ribo. Ribo so razdelili na kose. Cirenij si je takoj vzel lep kos, ga pojedel in nadvse pohvalil čudoviti okus. Nato je tudi Stahar poskusil en kos, ga pojedel in

potrdil Cirenijevo pohvalo, končno pa si je še več gostov vzelo porcijo ribe in vsem se je zdela nadvse okusna.
14 Šele, ko so tako pojedli celo ribo, se je **Stahar** povsem ponižno obrnil na Rafaela in rekel: »Si res Gospodov angel, ali si samo izreden mlad čarodej iz Evrope ali Afrike ali iz velike Azije? Dejanje je sicer nerazumljivo in nezaslišano čudežno; vendar pa obstajajo med ljudmi tudi veliki čarodeji in čarovnije, s katerimi zlahka zavedejo laika v teh rečeh. Zato mi povsem po resnici povej, ali si morda Gospodov angel - ali morda vendarle čarodej?!«
15 Reče **Rafael**: »Kaj bi ti koristil moj da ali ne?! Dvomljivec potrebuje trdne dokaze! Preizkusi me in iz tega spoznaj, ali lahko to, kar delam, stori tudi kak čarodej!«
16 Reče **Stahar**: »Ja, ja, dobro bi bilo preizkusiti, če bi le vedel, kako bi bolj - s čim takim - hm, - ja, ne spomnim se ničesar s čimer bi te lahko, ljubki mladenič, še naprej preizkušal, poleg tega je izvršitev prve preizkušnje, ki sem jo pravzaprav zahteval bolj v šali, že tako izredna, da si kaj težje izvršljivega sploh ni mogoče zamisliti! Zaradi tvoje ljubke postave pa bi že prej verjel, da si resnično Gospodov angel kot pa čarodej! Le da je videti, da imaš resnično telo, iz tega pa vendar ni videti pravega duha. Naj te vendar otipam, ali imaš tudi kosti!«
17 Angel se pusti Staharju otipati in **Staharju** se zdi pri Rafaelu vse solidno in kompaktno; tedaj močno skomizne z rameni in reče: »Hm, hm, saj tu vse poka od najbujnejše polnosti mesa; tu prav nič ni videti posebej duhovno! Dejanje, da, temu ni kaj ugovarjati; toda vse obupno lepo telo, polno in veliko bujnejše od vseh deklet, ta prekrasna roka, in tako solidna in kompaktna, ja, tu vendar ni videti prav nič duhu podobnega! V tebe bi se z veliko lahkoto, odkrito priznam - ne glede na to, da sem že star osel in ne glede na to, da pripadaš moškemu stanu, na smrt zaljubil, in to tako čutno, kot je le mogoče! In glej, tu že spet ni prav ničesar, kar bi povsem upravičeno lahko imenoval čisto in nebeško duhovno! Torej je najbrž tako, da te kot mladega Tobija skrivaj, nam umrljivim ljudem nevidno, podpira angel, to se pravi, če si bil, kot Samuel, že od rojstva nadvse pobožen deček! Če pa ne bi bilo tako, bi bil lahko prav tako skrivaj povezan s kakšnim 'Jehova-nas-varuj', kar seveda domnevam toliko manj, ker imaš nebeško pobožen in lep videz, in ker, odkrito priznam, pravzaprav še nikoli nisem zares prav trdno verjel v 'Jehova-nas-varuj'. Celo s popolno vero v Boga mi je šlo težko, koliko težje šele potem z vero v njegov nasprotni pol!
18 Zaradi tega kljub svoji izredni strogosti vendarle nisem zelot, ampak razumen naturalist in zato kakšnega pojava ne sprejmem za duhovnega tako dolgo, dokler ga je še kakorkoli mogoče razložiti naravno!
19 Tvoje dejanje pa mojemu razumu seveda ne dopušča nobene naravne razlage; toda nikoli si še nisem domišljal, da razumem vse, kar se zgodi na velikem področju narave. Zato ima tvoje čudodelništvo lahko kak naravni temelj, ki je dobro znan tebi in morda še marsikomu drugemu. Meni ga najbrž

ne boš razodel; vendar to ne pomeni nič, kajti v naravi se dogaja marsikaj, kar je samo po sebi tudi čudež, njegovega temelja pa ne spoznamo. Ali naj imamo morda zaradi tega to že kar takoj za popoln čudež?!«

151. Staharjevo doživetje z indijskimi čarodeji

1 (**Stahar**): »Glej, vrli, v čarodejstvu izvedeni mladenič! Pred približno tremi leti je prišlo v mesto precej vzhodnjakov, kot so povedali, celo izza Indije, kjer naj bi bile tako visoke gore, da se njihovi vrhovi skoraj dotikajo lune, ko plava mimo. No, to je možno; toda tujci so, da bi vzbudili prav veliko pozornosti, pretiravali z vsem, tudi z višino svojih gora!
2 Toda pustimo to; saj ni pomembno, četudi bi bile njihove gore nekaj sežnjev nižje! Ti Indijci, nadvse čudnega videza, so me prosili za dovoljenje, da bi za zmerno plačilo smeli pred ljudstvom izvajati svoje resnične čudeže.
3 Jaz pa sem jim po tolmaču rekel: 'Dokler se ne bom med štirimi očmi, kot navadno rečemo, prepričal, v čem so ti vaši čudeži, in ali je primerno, da bi jih izvajali pred slepim ljudstvom, vam kljub temu, da sem sam velik prijatelj vsega izrednega, ne morem dati dovoljenja, da bi izvajali pred vsem ljudstvom še tako nedolžne čudeže!
4 Čudodelniki so bili s tem mojim odgovorom zadovoljni toliko bolj, ker sem jim za njihovo predstavo samo pred menoj in nekaj razumnimi tovariši obljubil dober honorar.
5 Šli so v svoje prenočišče, ki so ga najeli v mestu, in se čez eno uro vrnili z najrazličnejšimi čarovniškimi pripomočki, kakršnih prej še nikoli nisem videl; tu so bile palice, kamni, čudne kovine, velike in majhne posode najrazličnejših oblik, od katerih nobena ni imela oblike, ki bi mi bila že poznana.
6 Njihovega poglavarja sem vprašal, čemu bo potreboval vse to, on pa je rekel, da tega pravzaprav sploh ne potrebuje; vendar mora biti v njegovi bližini nekaj domačega, sicer ni sposoben tako dobro in zanesljivo izvesti zahtevanega čudeža. Nato me je vprašal, kaj bi želel videti ali izvedeti od njega.
7 Rekel sem: 'Dobro, če mi je treba le želeti, tedaj s svojimi čarovnijami ne boš prišel daleč!' Vprašal sem ga, ali bi mi lahko povedal, kaj si zdaj mislim. Mislil sem si Rim in cesarjevo ime. Nato je položil obe roki na prsi in mi povedal moje misli. Da me je to začudilo skoraj tako kot tvoje dejanje zdaj, si lahko misliš!
8 Nato sem mu ponudil vrč vode in rekel: 'Spremeni mi to vodo v vino!' Tedaj je pristopil, naredil s svojimi rokami nekaj potez nad vrčem in nad vodo in nato rekel: 'Poskusi, gospod, kako ti ugaja to vino!' Takoj sem poskusil vodo, in glej, bilo je pravo vino! To me je seveda še bolj začudilo.
9 Nato je vzel neko lončeno posodo, ki je bila povsem prazna, zlil vino vanjo, baje za okrepčilo na skorajšnji dolgi poti domov. Ko pa sem takoj nato opazoval posodo, ki je bila sicer videti povsem čista, ni bila niti mokra, kaj šele, da bi bilo kaj v njej; pač pa je močno dišala po vinu in čarodej je pripomnil, da vino raje nosi s seboj v suho-duhovnem stanju zato, da se mu ne bi polilo.

10 Vprašal sem ga, ali bi lahko takoj zdaj ali sploh kdaj iz tega vonja naredil tekoče, pitno vino. Nato je vprašal mene in moje tri tovariše, če bi še želeli piti. Pritrdili smo, on pa je vzel na videz prazno posodo, ki je bila precej manjša od mojega vrča za vodo, in nato nalil v moj vrč toliko vina, da se je začelo prelivati!
11 Da, mladi, ljubki prijatelj, tedaj so nam začeli iti lasje pokonci; kajti to je veliko presegalo obzorje naše modrosti! Nisem vedel, kaj naj bi rekel k temu! Nato smo prav korajžno pili zelo dobro vino, in - spet nov čudež! - vrč se ni niti za spoznanje izpraznil!
12 Ko smo se , od vina že prav razposajeni, temu nadvse čudili, je čarodej rekel: 'Toda, gospoda moja, vino brez kruha vendar ne tekne prav dobro! Poglejte tu nekaj kamnov; kako bi bilo, če bi jih spremenil v kruh?' Rekel sem: 'Stori to!' Nato je kamne pobožal s svojo roko in nato rekel: 'Vzemi nož in razreži kruh!' Storil sem to, in glej, bil je kruh, dober, okusen kruh!
13 Nato sem rekel: 'Toda prijatelj, če zmoreš vse to, bi pa le rad vedel, čemu še potrebuješ plačilo za svojo izredno umetnost?' Reče čarodej: 'Samo zaradi redkosti in zato, da bi imeli sredstva za materialno oskrbo tam, kjer ne moremo in ne smemo delati čudežev.'
14 S tem odgovorom sem bil zadovoljen, dal sem čarodeju dva funta srebra, ki ju je hvaležno sprejel, zaradi prevelike izrednosti pa mu nisem mogel dati dovoljenja, da bi svojo umetnost prikazal tudi javno pred slepim ljudstvom; kajti ljudstvo bi mu takoj izkazalo Božje češčenje, posebno Grki in nekaj Rimljanov.
15 Rekel mi je, da bi še lahko naredil veliko vsakovrstnih čudežev, ki bi bili še veliko bolj znameniti kot to, kar je pravkar storil! Jaz pa resnično nisem imel več nobene posebne želje, da bi videl še kaj več. Kar sem videl, mi je že preveč razgrelo glavo, in prav vesel sem bil, ko so se ti Indijci oddaljili od mesta; kajti ti bi vse ljudstvo pošteno spuntali.
16 Na koncu sem čarodeja vprašal, če bi mi za denar in dobro besedo hotel razložiti vsaj eno njegovih umetnij. Ni me sicer naravnost zavrnil, za to pa je zahteval toliko denarja, da sem se kar zgrozil, in potem sem umetnika še toliko lažje odslovil.
17 Glej, moj nadvse ljubki mladenič! Čarodej izza Indije je bil gotovo prav tako malo Jehovov angel kot jaz in je kljub temu naredil presenetljiva dejanja; zakaj bi bil ti s svojim seveda, kot rečemo, nebeško lepim telesom angel zaradi tega, ker zmoreš reči, ki so za moj grobi človeški razum izredne?!
18 Torej mi že moraš dati več čisto duhovnih dokazov o svojem Božjem angelstvu, sicer te ne morem imeti za Božjega angela, pa če bi mi pokazal stokrat večje čudeže kot je bil pravkar pojedeni (mišljena je riba)! In jaz menim, da noben trezen razumnik ne bo mogel ugovarjati tej moji razumni zahtevi!«

152. Stahar pripoveduje o umoru velikega duhovnika Zaharija

1 Reče **Rafael**: »Zdaj gre samo za to, ali si govoril resnico ali ne! Zanesljivo ti lahko povem, da si zdaj, samo da bi natančneje preizkusil mojo duhovnost, prav odvratno in smrdeče lagal po svoji najbolj divji domišljiji in da od vsega tega, kar si tako lepo pripovedoval, ni resničen niti en sam zlog!
2 Izmišljeni čarodej naj bi uganil tvoje misli; jaz pa sem zdaj uganil, da si nas vse nalagal! In tako je tvoja laž o čarodejih z menoj postala zate resnica!
3 Izmišljeni čarodej je po tvoji laži naredil iz vode vino; glej, to ti lahko pokažem v dejanju! Glej, tudi tu stoji prazen vrč; napolnimo ga z vodo! (Vrč so napolnili z vodo.) Glej, tu je zdaj poln vrč vode! Jaz se vrča nisem dotaknil in vendar je voda postala najboljše vino! - Poskusi ga, ali ti tekne!«
4 Stahar poskusi vodo in ugotovi, da je res postala najboljše vino.
5 **Angel** nadaljuje: »Čarodej je nato storil, da je vino izginilo v drugi posodi; in glej, posode se ne dotaknem in vendar v njej ni niti kaplje vina več! (Vrč je bil do suhega prazen.) Toda tvoj namišljeni čarodej je nato zgolj iz vonja spet naredil vino; in glej, ta vrč sploh ne diši več po vinu, jaz pa kljub temu hočem, da se spet napolni z najboljšim vinom! - Glej, vrč je poln!
6 Toda, saj vendar nimaš kruha k vinu, samo vino pa nerad piješ! Tvoj čarodej je potreboval nekaj kamnov, da jih je spremenil v kruh; jaz ne potrebujem ničesar, razen svoje volje, - in glej, že je pred teboj velika količina kruha! - Poskusi ga, ali ne tekne bolje kot tvoj izmišljeni!
7 Potem si svojega čarodeja obdaroval z dvema izmišljenima funtoma srebra; jaz ti pa tukaj iz zraka ustvarim dvesto funtov resničnega, solidnega srebra kot dobro plačilo za tvojo laž! - Povej, ali si s tem zadovoljen!«
8 **Stahar** silno ostrmi in čez nekaj časa reče: »Ne, to se ne more zgoditi z naravnimi stvarmi in silami! Tu deluje očitno več kot kakšna še tako nedoumljiva naravna sila! Tu se zadaj skriva vsemogočna Božja volja in ti, mladenič, si ali resnični, utelešeni angel, ali pa si eden največjih Božjih prerokov, kot Samuel ali Elija!
9 Da, zdaj verjamem, da si Božji poslanec, iz nebes poslan k nam ubogim, grešnim ljudem, da bi nas, ki smo zašli daleč s prave poti, spet pripeljal nanjo!
10 Res je, veliki, ljubki Gospodov poslanec, da sem si zgodbo o indijskih čarodejih, ki sem ti jo prej pripovedoval, tako rekoč izmislil, - vendar pa po vzorcu, kakor mi jo je nekoč pripovedoval nekdo drug. Pripovedoval sem jo samo zato, da bi te natančneje preizkusil, odkril pa sem, da zares poznaš srce in obisti in da je tvoji volji igraje mogoče tisto, kar je najbolj nemogoče.
11 Zdaj pa tudi neomajno verjamem, da si kljub svojemu najlepšemu telesu najpopolnejši Božji poslanec in zdaj čutim veliko veselje v svojem srcu, da sem tudi jaz enkrat doživel to, kar so, kot je opisano v Knjigi, v starih časih tu in tam doživeli pobožni očetje!«
12 Reče **angel**: »Nisi pa zdaj prvič doživel, kar so doživeli stari očetje! Saj si vendar pred tridesetimi leti v templju že tudi doživel nekaj podobnega, nakar

je med oltarjem in presvetim v glavnem po tvoji roki padel takratni veliki duhovnik! Zakaj pa tedaj nisi verjel očitnemu čudežu in zakaj si bil celo krut do velikega duhovnika?!«
13 Reče **Stahar**: »Najljubši, vsemogočni Gospodov poslanec, ne spominjaj me na čas, v katerem sem gotovo samo po prekletstvu zagledal luč sveta, in na dejanje, ki sem ga pozneje več tisočkrat obžaloval! Toda tedaj za mojo čud in za moje znanje skoraj ni bilo mogoče drugače!
14 Skrivaj sem bil že skoz in skoz seznanjen z grško filozofijo in sem vedel, zakaj sem postal človek. Platon in Sokrat, kot tudi Aristotel so mi bili tisočkrat ljubši kot vsi moji mračni in nadvse mistični preroki, ki jih še danes ne razumem in jih nikoli ne bom razumel, ker jih pravzaprav ni mogoče razumeti, posebno pa Salomonovih Visokih pesmi, ki bi jih prej pričakoval od kakšnega norca kot od modreca. Zato sem bil prav besen na vse, kar je bilo le v najmanjšem nasprotju z najčistejšim Evklidovim razumom, po katerega delih sem pravzaprav postal dober računar.
15 Moj vsemogočni, nebeški prijatelj! Če mi nekdo reče 2 in 2 je 4, in da je dan svetal in noč temna, tedaj je govoril popolno resnico in kot prijatelja ga bom pritisnil na svoje prsi. Če pa pride nekdo in mi trmasto v obraz trdi, da je 2 in 2 = 5, in da je dan temen in noč svetla, tedaj takšnega vola pobijem z enim udarcem; kajti tak morilec duha je zame veliko hujši kot vsak tat in ropar in morilec!
16 In glej, tako je bilo tedaj v templju! Začeli so že trditi največje neumnosti, in so celo določili kazni, če bi si kdo drznil samo malo ugovarjati kakšnemu še tako salomonsko mračnemu in neumnemu modrostnemu izreku!
17 Omenjeni veliki duhovnik je bil tak pravi salomonovec in se je strogo držal najbolj mistične modrosti; začel je celo opevati svetlo luč, ki naj bi prišla na svet. Ta naj bi razsvetlila vso temo noči tako močno, da bodo celo najtemnejše luknje pod zemljo svetile močneje kot sonce sredi belega dne; iz dneva sveta pa naj bi nastala najtemnejša noč in tema dneva bo tako velika, da bodo zaradi tega umirali ljudje in živali. Svetloba noči naj bi že bila na svetu in naj bi že razsvetlila temo noči tako, da celo sleporojeni vidijo tako kot videči ob belem dnevu!
18 To, kar sem povedal, je samo povsem neznaten začetek, ki je seveda od alfa do omega izmišljen, ker v tridesetih letih do te ure nisem opazil še nobene nočne svetlobe razen polne lune, - če izvzamem tudi včerajšnjo podaljšano večerno osvetlitev, ki pa bi lahko prav lepo izostala, kar bi preprečilo veliko nesreče. Nihče ga ni smel vprašati, kaj naj s tem razumemo, kljub temu pa je zahteval popolno vero.
19 To bi v Jehovovem imenu še prenesel - kajti k veliko neumnosti še malo več neumnosti ne pomeni nič, ker ob tem sami zase lahko še vedno čisto in resnično mislimo-; toda tedaj je nenadoma začel: ‘7 bo zdaj 1, in 666 bo postalo 111, in 777 in 1/2 in 1/3 in 1/4. Kdor zna računati, naj zdaj računa drugače; kajti staro bo zdaj sojeno in obsojeno!’

20 Še več takšnega nesmisla je mene in še več drugih Evklidovih učencev nadvse zaskrbelo, prestrašilo in razjezilo; zarotili smo se in z dobro merjenim metom kamna naredili konec sramotni neumnosti!
21 Toda s tem nismo ravno veliko pridobili; kajti nasledniki ubitega so bili potem še stokrat hujši. Tedaj pa za ljudi kot mi v templju ni bilo več obstanka; razmislil sem, postal največji hinavec in zaradi tega sem bil kmalu postavljen semkaj kot poglavar z vsemi pravicami velikega duhovnika. Tu sem si vse privoščil, na zunaj pa igral strogost; toda notranje sem bil povsem dober in poln dobrih reči. Tu imaš zdaj tudi vzrok, zakaj je bil Zaharija umorjen! - Kaj praviš k temu?«

153. Rafael razloži mesijanske prerokbe

1 Reče **Rafael**: »Toda to je imelo vendar povsem otipljivo duhovni pomen, ne pa materialnega! Nanašalo se je na Mesija, ki je v tistem času prišel na svet, o katerem so v svojem navdušenju prerokovali že vsi preroki, celo že Adam in Henoh, kot tudi Kenan!
2 Zdaj je prišel čas, v katerem so se izpolnile vse prerokbe! Zaharija je kot poslednji prerok na duhovni način napovedal prihod Obljubljenega, vi pa ste zaradi tega umorili njegovo meso in s tem znova potrdili zvestobo zavezi s peklom, katerega je za slepo, neumno in hudobno človeštvo najprej odprl Kajn v boju s pobožnim Abelom.
3 Vendar se slepemu in neumnemu človeštvu ne more previsoko zaračunati, če v svoji slepoti počenja grehe vseh vrst okrutnosti in tudi ti ne boš sojen zaradi Zaharija, toliko manj zato, ker si ta zločin že pogosto in večkrat zelo resno obžaloval, kar se ti šteje v dobro; vprašanje pa je, kaj bi storil, če bi stal pred obličjem Mesija, ki že trideset let živi med Judi in uči in kaj bi storilo tvojih petdeset tovarišev! Bi Mu dal dolžno čast in Ga v svojem srcu priznal kot to, kar je?«
4 Reče **Stahar**: »Ti moj vsemogočni prijatelj, to je že spet takšno vprašanje, da bi si pri odgovoru nanj lahko zlomil vrat in obe nogi! Kdo je zelo mistično obljubljeni Mesija? Kje je? Kaj hoče in kaj uči? Preden tega ne vemo, vendar za Jehovovo voljo ne moremo dati jasnega odgovora!«
5 Reče **Rafael**: »On je to, kar je o Njem pel David, ko je rekel: 'Vzdignite vrata, svoje glave, vzdignite se, starodavne duri, da vstopi kralj slave. Kdo pa je ta kralj slave? To je Jehova Sabaot!' (Ps 24, 9-10). Glej, takšno pričevanje daje Mesiju, ki je zdaj kot sveti, sveti, sveti telesno med nami na tem svetu!
6 Če pa je David to jasno izpovedal o Njem, so s tem odgovorjena tvoja vprašanja in zdaj že veš, kako je z Mesijem; zdaj pa tudi jaz zahtevam jasen odgovor na moje vprašanje!«
7 Reče **Stahar**: »Če je tako, kar v svoji subjektivni sferi sploh nočem dvomiti, potem pa je vprašanje: Kam naj torej damo Mojzesa, pri katerem je vendar povsem kategorično jasno zapisano: Jehove ne more videti noben človek in pri

tem ohraniti svoje življenje!'? Obenem najdemo v Mojzesu dobesedno Jehovovo prepoved velikemu vidcu, po kateri si ne sme nihče predstavljati Boga pod še tako vzvišeno podobo! Ti pa govoriš, da Mesija po Davidovem izreku zdaj sam kot človek hodi okrog in corpore (telesno), torej zelo formalno!? Kako je potem z Božjo prepovedjo v Mojzesu; kaj naj se zgodi z njo?! Enega je treba zavreči, ali Mojzesa ali tvojega Mesija, kajti oba, Mojzes in David, ne moreta imeti prav!«
8 Reče **Rafael**: »Niti Mojzesa niti Davida! Kajti oba oznanjata ljudem pravico, dobroto in resnico! Mojzes po Jehovovem naročilu ne pravi, da se Ta ne bi mogel nekoč pojaviti kot človek med ljudmi; prepoveduje samo, da bi si delali izrezljano podobo Boga, recimo kot zlato tele. Tako je Jehova tudi rekel Mojzesu, da Njega kot Boga ali duha ne more nihče videti in ostati živ; kljub temu pa je Jehova takoj nato dejal Mojzesu: 'Poglej, - vendar ostani za skalo!', in Mojzes je videl Jehovov hrbet.
9 Kaj pa to pomeni? Glej, Jehovov hrbet, ki ga je Mojzes videl, označuje ravno Njegovo človeškost-telesnost, po kateri bo nekoč Sam kot popoln človek postal viden ljudem! Če pa je tako, kako naj bi zavrgli Mojzesa, če sprejemamo Davidovo pričevanje?
10 Saj ste vendar tudi vi že pred tridesetimi leti odstranili staro skrinjo zaveze, ker je od stare izginil ognjeni steber in oblak dima in postavili novo, povsem materialno na mesto stare! To pa je tudi, ne da bi vedeli, pričevanje za ta čas in pomeni, da Jehova zdaj ne plava več samo kot duh, vzvišen nad vso materijo, kot nekoč nad vodovjem noči, ampak je Sam zapustil ta položaj, v katerem Se je kot Stvarnik in Oče le težko in nezanesljivo razodel ostalim otrokom po obujenem vidcu. Zato je stopil v človekovo meso in zdaj Sam uči ljudi in Se pogovarja s Svojimi otroki!
11 Ne vidiš tu tudi nove skrinje nove zaveze, katere svarilni simbol je mrtva nova v templju? Toda Jehovovo duhovno življenje, ki je prej lebdelo nad staro skrinjo, je Jehova Sam že pred tridesetimi leti položil v Bogočloveka in Ta je zdaj tukaj na tem svetu in Sam uči ljudi, da bi Ga spoznali!
12 Če pa je tako, ali lahko potem še rečeš: da bi to sprejeli, bi morali zavreči Mojzesa ali Davida?
13 Zapisano je tudi: 'V tistem času pa bodo nebesa široko odprta in angeli bodo gor in dol hodili k ljudem, ki so dobre volje in bodo pred njimi priče utelešene večne Besede, ki je Bog Sam!' To se prav zdaj dogaja pred tvojimi ušesi in očmi! Kako hočeš in moreš vpraševati še kaj več?! Ali me imaš še vedno samo za človeka?«
14 Reče **Stahar**, zelo zamišljen nad angelovimi besedami: »Hm, zdaj mi postaja prav čudno pri srcu! Tako je povsem prav, in resnica se sveti iz vsake besede tvojih nebeških ust. Jaz sem zdaj spreobrnjen; gre pa še za moje tovariše, da se tudi oni spreobrnejo in potem gre za to, kje se lahko srečamo z velikim Mesijem, da bi slišali Njega Samega!«

15 Reče **Rafael**: »Pojdi in povej svojim bratom, da bodo tudi oni verovali in postali blaženi; potem pridite in izvedite, kje boste videli Presvetega in govorili z Njim!«
16 Stahar zdaj takoj odide k svojim še mračnim tovarišem.

154. Stahar in njegovi tovariši

1 Staharjevi tovariši so bili večinoma razkropljeni ob morski obali, nekateri pa so se sprehajali po dvorišču. **Stahar** jih je poklical na obalo in ko so bili vsi zbrani, jim je rekel: »Prijatelji! Ste slišali, kaj je govoril in videli, kaj je delal tisti mladenič?«
2 Reko **tovariši**: »Nekaj, ne pa vsega; zdelo se nam je, da nas je rimski namestnik prelepo ujel, da bi vsi skočili v njegovo razširjeno mrežo in smo mislili: Daleč od loka smo najbolj varni pred puščico! Izgubili smo tako in tako vse, kar smo imeli, - smo na beraški palici! Mesto še gori! Kaj naj storimo? Rimljani vedo, kaj smo ljudstvu; brez naše težko priborjene naklonjenosti bi težko vladali v Aziji! Oh, Rimljan kot je Cirenij, ki ima na razpolago najbogatejša sredstva vseh treh kontinentov, zmore vse!
3 Daj mi le zelo veliko zlata in srebra in tudi jaz bom postal čudodelnik, morda ne tak kot tisti čarovniški mladenič, - toda delal bom presenetljive čudeže!«
4 Reče **Stahar**: »Prijatelj, zmešan si, če tako govoriš in ne znaš razlikovati niti med pristnim in lažnim čudežem! Poskusil sem z vsemi ugovori in utemeljenim nasprotovanjem, sem pa z vsem svojim nasprotovanjem sramotno pogorel, ko mi je oni mladenič začel servirati moje najskrivnejše misli! Šele iz tega sem spoznal svojo staro, veliko zmoto in zato prihajam tudi k vam, da bi vam sporočil, kar sem videl in slišal!
5 Mladenič je nesporno Božji angel in je pričal, da je obljubljeni Mesija že na svetu in daje slepim vid in gluhim sluh in da je celo možno, da Ga bomo še tukaj videli in govorili z Njim.
6 Jaz verjamem vse in vi vsi boste tudi verjeli! Kajti jaz gotovo nisem nekdo, ki zlahka nekaj sprejme in verjame; povsem in natančno moram biti prepričan o nečem, da to sprejmem; ko pa sem enkrat prepričan, je moje prepričanje trdno kot granitna skala in nihče mi ga ne more več vzeti!
7 Ker pa je pri meni tako, mi že lahko verjamete brez vseh nadaljnjih pomislekov! Kajti vi vsi skupaj niste sposobni izraziti še večjih dvomov o zadevi, kot sem jih izrazil jaz; toda vsi moji ugovori so se izkazali za laž! In ko sem nazadnje Mesijevo stvar začel poznati tako dobro, kot vem, da je 1 in 1 = 2, mi že lahko povsem verjamete!«
8 Reko **tovariši**: »Vse prav; toda zdaj gre samo za to, kaj naj ti verjamemo!«
9 Reče **Stahar**: »Ali ste gluhi?! Vam mar nisem rekel, da je tisti mladenič v vsej resnici Božji angel, da je Mesija na svetu in da Ga bomo v najkrajšem času videli in slišali?! To morate verjeti in nič drugega!«

10 Reko **tovariši**: »Prav dobro! Če ti verjameš in si o tej zadevi celo matematično prepričan, tedaj o tem ne moremo dvomiti; toda pri takšnih novih pojavih, ki jih doslej še ni bilo, je treba vedno tudi upoštevati, da pogosto najboljši plavalci najprej utonejo, najpogumnejši plezalci strmoglavijo z gore in tako imenovani prepričani verniki končno prej podvomijo kot tisti, ki nečesa nedoumljivega sploh ne dojamejo tako hitro in ne pokažejo takoj trdne vere!
11 Kolikor vemo, nikoli nisi bil lahkoveren in zato tudi sprejemamo tvojo besedo kot resnično; toda nekaj zadržane previdnosti nikoli ne škodi! Kajti iz Pisma vemo tudi, kako je marsikateri čudodelni prerok proti koncu svojega življenja postal povsem navaden, slaboten človek! Šele nadaljevanje je potem pokazalo katerega duha otrok je bil takšen prerok. Tako je tudi to tukaj treba dobro premisliti.«
12 Reče **Stahar**: »Vse to vzamem na svojo odgovornost. Seveda vem, da s tem ne smemo priti v tempelj; nasprotno pa se bomo znali tudi varovati! Na zunaj ostanemo - vendar nekoliko bolj razumno -, kar smo bili in templju plačujemo dolžne dajatve; toda v naši notranjosti mora zdaj postati vse drugače, sčasoma pa bomo tudi ljudstvo poučili o boljšem.
13 Če ste zdaj vsi mojega prepričanja in moje vere, tedaj pojdimo vsi skupaj tja, kjer je vrhovni namestnik z mladeničem; tam bomo dobili še več luči!«
14 Tovariši s tem soglašajo in odidejo k Cireniju, in ko dospejo, reče **Stahar**: »Zdaj smo tu in smo ti vsi skupaj na razpolago; kar hočeš, to bomo tudi storili in postali in nihče nas ne bo nikoli več prepričal proti tebi! Ljubi, vsemogočni Božji poslanec pa naj tudi te moje brate še bolj utrdi v veri v vse to, kar sem v začetku tudi sam zelo težko verjel!«
15 Reče **Cirenij**: »Vidiš zdaj, da mi Rimljani nismo tako trdi sodniki kot ste dolgo mislili; vendar hočemo strogo pravico in popolno resnico! Kdor nas v tem zadovolji, je naš prijatelj, dobi rimske državljanske pravice in nobeno sodišče razen rimskega ga ne sme soditi.
16 Prvo dobro delo torej, kar vam ga bom izkazal, je, da bom vsakemu izmed vas podelil pismo o rimskem državljanstvu! S poglavarjem vred vas je petdeset po številu; takoj vam bomo postregli s temi pismi! Ko pa jih boste imeli, se bo že pokazalo, kaj vse bo še mogoče storiti za vas!«
17 Nato je Cirenij zapovedal svojim služabnikom, naj prinesejo petdeset dobrih pergamentnih zvitkov. Služabniki so šli do Cirenijevih prtljažnih vreč in hitro prinesli zapovedane zvitke. Ko so bili zvitki na mizi, je **Stahar** vprašal Cirenija: »Visoki gospod, najprej ti bomo vendar morali povedati svoja imena?«
18 **Cirenij** pokaže na angela in reče: »Glejte, to je moj hitropisec, ki pa že tudi dolgo ve, kaj naj stori in tudi pozna vaša imena; on bo pred vašimi očmi izstavil pisma!« Nato Cirenij prosi Rafaela, naj to stori.
19 Tedaj **Rafael** hitro stopi k mizi, na kateri je ležalo petdeset zvitkov, jih razprostre po mizi, kolikor se je dalo, nato vzame pisalo, ki je bilo napolnjeno s črnilom in bliskovito potegne z njim po vseh zvitkih, nato pa reče Cireniju:

»Prijatelj, tu imaš zahtevana pisma v rimskem, grškem in judovskem jeziku; razdeli jih zdaj omenjenim!«
20 Ko je Cirenij začel deliti pisma, je groza obšla vseh petdeset. Kajti ta čudež je bil za petdeseterico vendarle prevelik in premogočen, in vsi so začeli trepetaje spoznavati, da so v Božji bližini. Zahvalili so se Cireniju za to dvojno milost; toda govoriti ali kaj vprašati si ni upal nihče.

155. Hebramov govor o »novi luči« od vekomaj

1 To pa je videlo tudi navzočih trideset mladih farizejev pod Hebramovim in Rizovim vodstvom in so bili zelo veseli, da je Cireniju uspelo tudi teh petdeset trdovratnežev pridobiti za dobro stvar.
2 **Hebram** je pristopil k poglavarju Staharju in rekel: »Glej, nas trideset smo bili prav tako kot vi poslani iz templja na deželo, da bi pogane pridobivali za tempelj; kislo delo! Pogani so v vsakršni omiki zmeraj dvesto let pred tempeljskimi Judi, kakršni smo zdaj mi; zdaj pa naj njih, ki vidijo, oslepimo in jih postavimo pod tempeljsko prekleto vodo!? Tako ne gre, pa tudi drugače ne gre! To nam je povedalo naše razumno srce in zato smo vsi skupaj postali Rimljani in naše pričevanje zoper tempelj bo mnogim ljudem odprlo oči. Tukaj pa smo dobili še eno veliko, sveto pričevanje, ki daje svetlejšo luč kot tisoč sonc hkrati in to je svetloba iz večnosti, ki je že pred stvarjenjem sveta svetila angelom, ki so bili živi plameni iz večnega plamena v Bogu, ki je Ljubezen.
3 To prasvetlobo vse luči, to večno Ljubezen smo našli tu; in tudi vi ste jo v veliki meri našli, našli pa je boste še veliko več.
4 Nas pa zelo veseli, da ste tu tudi vi našli tisto, kar smo našli mi. Seveda vas je to stalo vaše zunanje, dobre eksistence; vso vašo lastnino je použil ogenj in jo še žre; z nami vred ste prišli na nič! Toda Božja volja je enkrat za vselej takšna: Mi ljudje, če se hočemo Bogu resnično približati in imamo v svojem srcu resno željo in voljo, da Bog skrbi za nas v vsem, tedaj moramo iz velike ljubezni in iz najmočnejšega zaupanja v vsemogočnega Očeta najprej obrniti hrbet vsemu svetu in do poslednjega atoma izgubiti vse posvetno, kar nam je bilo na svetu ljubo in drago; šele tedaj je Gospod Bog in Oče pripravljen, da nas, zapuščene in zaničevane od sveta, sprejme za Svoje otroke in povsem skrbi za nas; šele tako bomo resnično preskrbljeni za vso večnost.
5 Šele tedaj, ko Bog poskrbi za nas, tudi prav uvidimo, kako zelo slabo je svet skrbel za nas!
6 Kaj koristijo človeku vsi zakladi zemlje, ki jih ne more vzeti s seboj, ko se mora za večno ločiti s te zemlje?! Jih bo lahko vzel s seboj? Božje zaklade pa, ki jih je Bog duhovno ustvaril za dušo in duha, vzamemo s seboj tudi v veliko onstranstvo in ti nam bodo vse v vsem: jed, pijača, stanovanje in obleka in popolno večno življenje polno jasnosti, polno svetlobe in polno največjega ugodja!

7 Zato naj vam nikar ne bo žal za vse to, kar ste od včeraj do te ure izgubili; kajti Gospod je že poskrbel za vas, še preden ste Ga spoznali tako kot zdaj. Vaša ljubezen do Njega naj mu to rada daruje; kajti On vam bo v duhu tisočkrat povrnil vse, kar ste v materiji izgubili!«
8 Reče **Stahar**: »V imenu vseh teh mojih zvestih tovarišev in bratov se ti zahvaljujem za to tako primerno tolažbo in glej tam na mizi veliko in solidno kepo srebra, ki nam jo je angel pričaral iz zraka! S tem bi nam bila naša škoda že kolikor toliko povrnjena; toda meni in nam vsem ta odškodnina zdaj pomeni zelo malo. Kajti to, kar smo bili, ne bomo nikoli več, ker bo modri vrhovni namestnik, kot domnevam sam pri sebi, razpolagal z vsemi nami povsem drugače. Toliko bo za nas gotovo poskrbljeno, da ne bomo od lakote umrli in bomo lahko za silo oblekli svoje telo; vse drugo nam zdaj ne pomeni nič več! Tudi to dvesto funtov težko kepo srebra bomo pustili gospodarju Marku, deloma kot dolžno plačilo za jed in pijačo, ki nam jo je dal in nam jo bo dajal še tudi v prihodnje.
9 Samo eno bi še radi izvedeli in to je: ali se že dolgo obljubljeni Mesija, ki je zdaj na svetu, zadržuje kje v bližini tega kraja! Tega videti in morda od Njega slišati kakšno besedo, bi bil za nas dobiček vseh dobičkov!
10 Med nami rečeno: Nekoliko domnevamo to za nekoga, o katerem smo že marsikaj neverjetnega slišali, kar pa se nam zdaj, ko smo videli angelova dela, ne zdi več tako neverjetno!
11 No, zdi se nam, da je ta človek, pravzaprav Bog Sam v človeškem oblačilu, tisti Nazarečan z imenom Jezus, o katerem so se od kraja do kraja med ljudstvom nenadoma razširile tako čudežne govorice, da smo bili zaradi tega že dolgo v veliki zadregi pred ljudstvom, ko nas je prosilo za razlago tega, kar je z lastnimi očmi videlo in z lastnimi ušesi slišalo.
12 Vrhovni namestnik sam mi je o tem postavil tako lovilno vprašanje, da mi je pri odgovoru postalo pošteno vroče! In tako zdaj ne domnevam nič drugega, kot da je tisti čudoviti Jezus iz Nazareta zanesljivo Mesija, katerega bivanje na tem svetu nam je potrdil angel; in ta Mesija je morda celo eden od mnogih tukaj navzočih, ki pa se nam iz gotovo nadvse modrih razlogov noče dati spoznati prej, dokler Ga ne bomo vsaj nekoliko bolj vredni kot smo Ga na žalost bili doslej!
13 Zato zdaj mislim in pred vsemi vami povsem odkrito izpovem: Če je tako, obrnimo hrbet templju in njegovemu ničnemu svetišču za vedno in se pridružimo judovskemu Mesiju z vsakim vlaknom svojega življenja! - Kako o tem mislite vi?«
14 Reko **ostali**: »Gotovo, tu ni kaj ugovarjati! Kar boš storil ti kot naš poglavar, to bomo storili tudi mi; kajti naravo templja poznamo in vemo, da v njegovem zidovju ni več zveličanja, ker v njem ni resnice, ljubezni in zvestobe, ampak samo oblastiželjnost, napuh, jeza, maščevanje, laž vseh vrst, požrešnost in vsakršna nečistost in kurbanje in prešuštvo! To so zdaj bistveni elementi templja! Kakšno zveličanje lahko pričakujemo od takšne ustanove?

Prekletstvo in propad, da, kolikor ga le želimo; toda o zveličanju vekomaj ne more biti več niti govora!
15 Med tvojim govorom smo to stvar zelo zrelo premislili in s teboj vred za večno obračamo hrbet templju in to z vso pravico; kajti novosti nismo sprejeli lahkoverno. Vse smo prej intenzivno preizkusili; celo največji čudeži nas niso mogli obrniti kot veter obrne list v zraku.
16 Zdaj pa smo se povsem prepričali o popolni resničnosti, zato ne moremo drugega, kot resnico, ki je prišla iz nebes priznati za to, kar je, - in to toliko bolj, ker so nam čas, okoliščine in rimska oblast pri tem bolj naklonjeni kot bi lahko kdaj koli pričakovali!
17 Zdaj še samo napeto pričakujemo Mesija, najverjetneje iz Nazareta! Ali ni morda tisti v veliki družbi, ki nosi rožnato srajco in preko nje grški merino plašč svetlo modre barve in ima prav gotovo najlepše lase, kar smo jih kdaj videli pri kakšnem moškem?!«
18 Reče **Stahar**: »Da, tu bi lahko imeli celo prav; kajti na tega sem bil že dolgo pozoren! Videl sem tudi, kako sta se tako angel kot tudi Cirenij pri svojih govorih in delih stalno ozirala k njemu in ga zmeraj spraševala ali je prav, kar govorita ali delata!
19 Tudi vsi drugi mu izkazujejo prikrito spoštovanje, ki pa mojemu očesu vendarle ni ušlo! Če ni to kakšen cesarski princ iz Rima, bi prisegel, da je Mesija ta človek in nihče drug!«
20 Reko **ostali**: »Ah, nobenega Rimljana ni s tako lepimi, svetlimi lasmi! Toda kaj bi se nam moglo zgoditi, če bi stopili k njemu in ga povprašali to in ono?!«
21 Reče **Stahar**: »Še prej se bomo obrnili na angela ali na vrhovnega namestnika; zdaj smo rimski državljani in imamo vso pravico do tega.«

156. Farizej govori o človekovi odgovornosti

1 Nato vsi veseli pristopijo k Cireniju in ga vprašajo, kaj bi bilo treba storiti glede tega.
2 **Cirenij** reče: »Primerneje je, če s tem še nekoliko počakate, zato pa se Mu v srcih prav prisrčno bližajte, potem bo že Sam prišel k vam in vam bo Sam povedal, kdo je in kaj storite! Zaenkrat vam lahko povem samo to, da ste na dobri sledi! Da mora biti veliki Bog in človek tu, ste lahko ugotovili že iz naše navzočnosti! Kajti zaradi česa nepomembnega se gotovo ne bi že tri dni zadrževali tu!
3 On je torej tu, o tem ste lahko povsem prepričani; toda bližajte se Mu najprej v srcih, in se tudi resno odločite, da boste povsem odložili svoje stare razvade in grehe, tako bo kmalu Sam prišel k vam in vam dal Božje navodilo, kaj storite v prihodnje!
4 Sicer pa je res tisti, o katerem sami mislite, da je! Opazujte Ga in si mislite: To je Jehova Sam kot človek med ljudmi! To je Tisti, ki je ustvaril nebo in zemljo in vse kar je v in na njima!

5 Povem vam: On je večni pratemelj vse biti in vsega življenja! V oblasti Njegove volje, ki se ne da preiskati, je vsa neskončnost; vsa moč angelov je samo rahel dih Njegovih ust in vsa svetloba izvira iz Njega!
6 Skratka, mislite si, da je to resnično prav Tisti, ki je Mojzesu na Sinaju dal zapovedi za izraelsko ljudstvo; toda to ljudstvo Ga je pozabilo in padlo v vse grehe! In zdaj je prišel, da bi Sam spet dvignil Svoje ljudstvo in ga osvobodil vsega dušnega zla.
7 Tudi lepo rožnato rdečo srajco nosi zato, da bi pokazal, kako še vedno povsem ljubi Svoje ljudstvo. Z modrim, širokim plaščem pa nakazuje, da je prišel tudi k nam poganom, da bi tudi nas preoblikoval v Svoje otroke! Plašč objema ves svet in k temu spadajo tudi vsi pogani.
8 Le razmislite o vsem tem, kar sem vam zdaj povedal in kmalu se bo v vas začelo razodevati, da vam nisem govoril neresnice!«
9 Stahar in vsi njegovi tovariši se zahvalijo za to tako nepričakovano Cirenijevo razlago in se spoštljivo umaknejo.
10 Ko tako spet pridejo na obalo, reče Stahar svojim tovarišem: »Pa je vendarle čudno; ob Cirenijevem skoraj očitnem razkritju Mesija mi je postalo nenavadno prijetno pri duši! Polastil se me je občutek preskrbljenosti, ko da vsem nam na tem ljubem svetu ne bi prav nič več manjkalo! Obenem pa se me je vendarle polastil nadvse nenavaden strah pred Gospodom večnosti; kajti po tem, kar smo videli in slišali, si ne moremo več prikrivati, da je On resnično to, za kar nam Ga je označil Cirenij! Pogovor z Njim bo v nas povzročil prav poseben občutek! Naš sicer zelo zgovoren jezik nam bo gotovo odpovedal službo!«
11 Reče **nekdo** prav srčen izmed petdesetih: »Ja, ja, najbrž si zelo prav in resnično govoril; kljub temu pa mislim tako: Saj vendar ne moremo nič za to, da smo ljudje, ker se gotovo nismo sami postavili na svet! Tudi ne moremo nič za vse naše življenjske okoliščine, zaradi katerih smo postali to, kar smo bili; naši starši, naša vzgoja in vsakovrstne potrebe kot njena posledica so nas naredili za to.
12 Če bi bili otroci revnih kmetov, bi prav gotovo bili to, kar naši starši; toda Bogu je bilo všeč, da nas je naredil za otroke uglednih in bogatih staršev. Ti so nas dali vzgajat v tempelj in nas potem povsem posvetili templju. Za to vendar ne moremo nič! Da smo postali to, kar smo bili, pri tem je gotovo nekoliko sodelovala tudi volja Vsemogočnega!
13 Da smo si potem marsikaj dovolili, kar po zakonih ni bilo povsem v redu, je bila seveda naša krivda; vendar si pri tem zmeraj mislim in pravim: Če bi tvoji starši iz tebe vzgojili ribiča, ki bi si le s težavo zaslužil za skromno preživetje, bi izostalo marsikaj, kar smo si dovolili v izobilju, ker sta nas k temu gnala prenajedeno meso in kri! Torej so tudi naši zločini proti zakonu deloma posledica okoliščin, v katere smo bili postavljeni zaradi svojega rojstva in vzgoje.

14 Če bi zdaj prišel k nam veliki Mesija, bi lahko z Njim govoril brez vsakega strahu in brez posebne zadrege; Saj vendar ne morem biti manj kot sem, On pa gotovo tudi ne več kot je od vekomaj do vekomaj!
15 Odkrito mi povej: Ali more drevo kaj za to, če ga vihar silno maje sem ter tja?! Ali more morje kaj za to, če objestni vetrovi razburkajo njegovo mirno gladino in povzročijo, da plane val na val in ga požre kot divja zver svoj plen?! Ali more šibko ločje kaj za to, če ga valovi upogibajo na vse strani?!
16 Mi nismo nobena prasila in smo odvisni od vsakovrstnih skrivnih sil, ki delujejo na nas. Kaj ti koristi dobra in resna volja, da ne boš nikoli padel, če je most, preko katerega moraš iti, brez tvoje vednosti postal trhel in se zruši v trenutku, ko ravno brezskrbno hodiš po njem?! Kaj je življenje, le kakšne oporne stebre ima, na katerih bi lahko varno gradili?! Kdo pozna temelje mišljenja in hotenja?! Ljudje in živali ga ustvarjajo na isti način, z živalsko nagonskim spolnim občevanjem, pogosto skoraj brez vsakega resnega razmisleka! Niti žival niti človek se niti malo ne zavedata tega, kako po čutno nagonskem spolnem občevanju nastane živ organizem, katerega zgolj materialno tehnični del je že tako nadvse umetelno sestavljen, da bi največji modrec moral študirati tisoč let, da bi vsaj površno odkril in spoznal vse posamezne sestavne dele in njihove vzročne zveze! Toda tedaj bi imel pred seboj šele stroj; kje pa je potem še življenjsko počelo samo, kako deluje v stroju in kako uporablja neštete posamezne dele v njem?
17 Seveda vemo, da smo in da živimo in mislimo in hočemo, zavedamo se tudi najrazličnejših vzgibov in nagonov v sebi; toda kako v nas nastanejo, kdo jih prebudi in kam odidejo, ko smo jih potešili s tem, v kar so nas prisilili?
18 Glej, to so zelo pomembne reakcije, ki po najčistejšem razumu pred vsakim bogom opravičijo vsaj štiri petine našega bivanja, in zato se tudi ne bojim nobenega duha in nobenega boga! Zla nisem nikoli počenjal, razen da mi je bilo kot človeku tu in tam všeč kakšno bujno dekle; in tega je bila spet kriva moja narava! Le zakaj mi je morala biti tako zelo všeč bujnost kakšnega dekleta? Sem mar sam položil v svoje bitje to prevladujočo poželjivost? Tega ne vem! Kdo mi je le dal čustvo težko potešljive ljubezni? Kdo je stvarnik žeje in lakote v meni? Le zakaj moram jesti in zakaj piti? Glej, vse to povzročajo v nas višje sile, ki jim ne moremo zoperstaviti nobenega pozitivnega zakona! Lahko sicer do določene stopnje zatajujemo sami sebe , toda niti za las več od tega! Če pa je tako, kakšen še čistejši razum in modrost me more zaradi mojega stanu in ravnanja strogo soditi? Človeški, ki misli le enako jasno kot jaz, ne – toliko manj najvišji in najjasnejši Božji! Zakaj naj bi se torej bal Boga?«
19 Reče **Stahar**: «Toda zapisano je vendar, da naj se človek boji Boga, ker je Bog vsemogočen, človek pa nadvse nemočen in se s svojo močjo nikoli ne more upirati Bogu!«
20 Reče **govornik**: »Popolnoma pravilno! Naj se vendar boji Boga; to pa je rečeno samo moralnemu človeku, - ne pa človeku na splošno v vseh njegovih življenjskih funkcijah! Toda celo ta strah je pravzaprav samo ljubezenski

strah, ki je za moralnega človeka v določenem oziru lahko podobna življenjska vodilna nit kot je za otroke njihov ljubezenski strah do staršev. Toda naj ti da Bog postavo, ki ti prepoveduje dihanje ali prebavo ali srčni utrip ali staranje, rast las, nohtov ali vohanje in okušanje in občutenje naslade in bolečine! Kateri kolikor toliko moder bog bi lahko to storil?! Kje imamo torej merilo, po katerem bi lahko natančno ugotovili, kje človek v svoji moralni absolutnosti, prost vseh nujnih življenjskih funkcij, v vse smeri mišljenja, hotenja in ravnanja ima in jemlje svoje pozitivno določeno stališče?!
21 Kdo pozna niti, s katerimi se naravno življenje povezuje z povsem svobodnim, povsem duhovnim, in kako daleč se lahko samostojno premika, povsem neodvisno od teh niti?! Da, vidimo pač, da je vsak človek v določenem oziru svoboden – lahko gre, kamor hoče, lahko stoji ali sedi, s svojimi očmi lahko gleda na vse strani -; toda pred vsem tem je vendarle neka nujnost, ki izhaja iz omejenega naravnega življenja!
22 Zato je veliko vprašanje, kje je postavljena mejna točka med nujnim naravnim življenjem in svobodnim duhovnim bitjem v človeku! Dokler ta ni povsem jasno določena, ne moremo govoriti niti o grehu niti o kreposti!«

157. Floran filozofira o Bogu

1 Reče **Stahar**: »Prijatelj, vem, da si velik posvetni modrec in da ti je težko ugovarjati; toda angelovih nenavadnih dejanj nikakor nisi mogel spregledati! Jih je naredil za naše naravno življenje ali samo za našega duha?«
2 Reče **govornik**: »Mi smo to videli s svojimi očmi; so videli to tudi oni v Jeruzalemu? Ne! Ker tega niso videli s čutno živimi očmi in zato tudi verjeti ne morejo, čeprav bi jim o tem pripovedovali, jim kot razumni ljudje lahko to zamerimo ali jih celo obsodimo na najrazličnejše kazni?!
3 Nam so šele naši čuti naložili obveznost verovanja; brez oči bi bili te obveznosti prav tako prosti kot zdaj Jeruzalemčani. Povej mi, kje se tu pravzaprav dejansko začne moralna raven! Črtaj oči in njihov nujno potrebni vid, potem pa mi določi absolutni moralni nivo!«
4 Reče **Stahar**: »Prijatelj, že vidim, da se ne bova zlahka poenotila! To nama mora povsem pojasniti kak višji duh! Zdaj vidim, da angel prihaja k nama; z njim moraš govoriti in jaz bi zelo rad izvedel, kako se bosta pogovorila o tej stvari!«
5 Reče zmeraj enako stvaren govornik: »Ljubi prijatelj! Angel me ne skrbi niti za las bolj kot ti in z njim bom govoril tako kot s teboj in mu bom popustil toliko manj ko tebi, ker je preblažen duh in je deležen vsakršne popolnosti, medtem ko se moramo mi še kot črvi plaziti v prahu ničnosti trdih in umazanih tal te zemlje! Resnica je samo ena in ta se tiče angela prav tako kot najbolj umazanega lopova na svetu!«
6 Ob teh besedah je bil **angel** že tudi pri roki in je rekel: »Floran, torej se me sploh ne bojiš?«

7 Reče **govornik**: »Če poznaš moje ime, boš poznal tudi vzroke v meni, zaradi katerih me ne more biti strah pred Bogom in tudi pred teboj ne, pa če bi naredil še tisoč največjih čudežev! Tudi jaz si lahko mislim tisoč čudežev, le uresničiti jih ne morem; je mar to pomembno?! Če bi jih lahko tudi izvedel, se mi tvoji gotovo ne bi več zdeli čudežni. Zadovoljen sem že z gledanjem, - uresničevanje mi ni mar! Ali naj bi se žalostil zaradi tega, da ne sijem tako kot opoldansko sonce, ali da ne morem letati po zraku kot ptica?! Zadovoljen sem s tem, kar vem, kar sem in kar zmorem, in več vsaj za ta svet ne potrebujem!
8 Kar pa vem, sem in zmorem, je Božji dar za mojo osebo, za katerega sem Stvarniku hvaležen; več pa ne potrebujem in tudi nisem nevoščljiv nikomur, ki ima več!
9 Naj bi se te morda bal zaradi tega, ker si neskončno močnejši od mene? O, nikakor! Če bi bil neumnejši od mene, bi ne imel nobene moči, ali pa bi ta bila surova in jaz bi se ji s svojim čistim razumom lahko zoperstavil tako kot sili viharja; ti pa si tudi toliko modrejši, kolikor si močnejši od mene, in to mi vliva upanje, da ne boš objesten z menoj, zlasti ker ti jaz ne morem in še manj hočem narediti kakšne škode. In tudi če bi si dovolil kakšno šalo z menoj, ti tega niti ne bi zameril, ne bi te pa tudi slavil kot kakšnega leva v modrosti, o katerem pravimo, da ne lovi mušic. Bog pa je še neskončno modrejši in močnejši od tebe, zato se Ga bojim še manj kot tebe.«
10 Reče **angel**: »Ali pa ne veš, da te lahko Bog uniči za večno, ali da te lahko kaznuje z večno, najhujšo muko, če ne spoštuješ Njegovih zapovedi?! In tudi v tem oziru naj bi se ne bali Boga?!«
11 Reče **Floran**: »Ne da bi tudi v najmanjšem preveč spoznal tvojo modrost, ti moram odkritosrčno priznati, da to tvoje vprašanje – naravnost povedano – tvoji modrosti ni bilo v kakšno posebno nebeško čast! Dvomiti o tem, da me Bog kot vsemogočno bitje lahko uniči, bi bila še večja norost kot tvoje bedasto spominjanje na mojo subjektivno in objektivno ničnost. Le kaj bo, če bom ponovno postal nič, kot sem tudi pred tem bivanjem bil večni nič?! Nič je nič, nič ne potrebuje in večno nima nobenih skrbi! Torej le sem z večnim uničenjem moje ničevosti, in že vnaprej ti zagotavljam, da te kot čisti nič zaradi tega ne bom nikoli tožil na sodišču! Če pa bi bilo Bogu, gotovo najmodrejšemu bitju, v veselje, da bi me večno mučil in trpinčil, tedaj tudi Njegova modrost ni ravno velika; kajti takšno željo bi našli komaj pri kakem prav zverinskem tiranu.
12 Zgodovina pa tudi ne navaja nobenega primera, da je bil kdaj kak tiran moder; in kaj bi lahko ti in tvoj Bog odvrnila, če bi vama dokazal, da sta bila nadvse neumna namesto nadvse modra?! Tega pa o Bogu ne more trditi nihče, ki je le malo pogledal v nadvse modro ureditev vsake stvari! Bog je torej nadvse moder in zato gotovo tudi nadvse dober.
13 Opremljen s takšnimi najpopolnejšimi lastnostmi pa tudi ni mogel nikoli in nikjer v vsej neskončnosti ustvariti kakšnega bitja za večno trpljenje! Ah, z najrazličnejšimi grenkimi in bolečimi izkušnjami kakšno bitje očistiti, tukaj ali onstran, to je nekaj povsem drugega; kajti človek je Božje delo in se mora po

najmodrejšem Božjem redu na moralnem področju sam dovršiti, da bi postal to, za kar ga je Stvarnik določil!
14 Toda takšne, vedno le kratkotrajne, boleče trenutke poboljšanja Stvarnik samo dopušča in jih ne ustvarja posebej, da bi v Svoje zadovoljstvo dolgo časa mučil človeka za njegovo napako, marveč zato, da bi ga pripeljal nazaj do treznega spoznanja reda in mu s tem olajšal samooblikovanje. Vendar pa tega čisto Božjega previdnostnega pravila, iz katerega sijeta samo ljubezen in najvišja dobrohotnost, nikakor ne morem imeti za diktatorsko kazen!
15 Zato Boga ne moreš huje zmerjati, kot da mi Ga predstaviš kot večnega tirana! – Mislim, da si me razumel!
16 Boga lahko le nadvse ljubim in Ga molim kot najsvetejše, najboljše in najmodrejše bitje; toda bati se Ga ne morem večno nikdar!«
17 Tu je **angel** Florana potrepljal po ramenu in smehljaje rekel: »Dobro si to napravil in nikar ne misli, da sem se hotel spuščati v kakšen besedni dvoboj s teboj; kajti ti imaš prav tako prav kot jaz! S svojimi nekoliko plitkimi vprašanji sem ti le hotel dati priložnost, da svoje nazore tudi pred svojimi brati poveš nekoliko bolj odkrito, kot si to počel doslej in povem ti, da si zdaj že zrel za srečanje z Gospodom! Zato pridi za menoj, - jaz sam te Mu bom predstavil!«
18 Reče **Floran**: »Torej je povsem res, da se je tukaj izpolnila stara prerokba?«
19 Reče **angel**: »Da! Najpopolnejša resnica, o čemer sem jaz gotovo najbolj govoreča priča iz nebes; zato pridi za zdaj za menoj samo ti!«

158. O ponižnosti in napuhu

1 Reče **Floran**: »Zakaj pa ne Stahar, naš poglavar in drugi moji bratje? So oni kakorkoli manj ljudje od mene? Sam pojdi tja! Če moji bratje niso vredni, da bi jih predstavil Gospodu večnosti, sem jaz še toliko manj, ker dobro vem, da so boljši od mene!
2 Zapomni si, angel – če si lahko tudi kaj zapomniš -, da sem sovražnik vsakega favoriziranja moje osebe! Da, veselil se bom prednosti mojih bratov; toda jaz hočem biti vedno najmanjši med njimi! Ljudi imam resnično rad; kar pa resnično ljubimo, temu radi priznavano vsako prednost in vendar smo pri tem povsem srečni! Vprašaj vse moje brate, ali sem kdaj drugače mislil in ravnal! In zdaj naj bi se pustil pred obličjem svojih bratov prvič favorizirati?! Ne in večno ne! Tisoč legij takšnih mogočnih duhov, kot si ti, in deset vsemogočnih Jehov večno ne bo spremenilo mojega čutenja, dokler imam svobodno mišljenje in voljo!
3 Glej, moj vsemogočni prijatelj, to je tudi red, iz katerega me ne bo spravila nobena skušnjava, celo tisoč odprtih nebes ne, in noben strah pred tisoč pekli prav tako ne!
4 Le pojdi sam h Gospodu! Prostovoljno ti ne bom nikoli sledil! In sploh me čudi, da kot vsevedni duh tega mojega diamantno trdnega prepričanja nisi opazil že prej, preden si me favoriziral! Tu se trdno držim svoje izjave! Moje

telo lahko sicer odneseš tja, za kar imaš več ko dovolj oblasti in moči; toda čutenja mojega srca večno ne boš spremenil, razen – tebi je to mogoče – če mi to čutenje odvzameš in položiš v srce drugo! Toda potem mojega sedanjega 'jaza' nisi niti najmanj spremenil, marveč si ga samo uničil in namesto njega vtaknil v ta trhli stroj drugega!«
5 Reče **angel** prav prijaznega obraza: »Toda ljubi prijatelj in brat, kdo ti pravi, da bi te kakorkoli favoriziral s tem, da te kot že najbolj zrelega po Gospodovi volji prvega spravim k Njemu? Si že kdaj videl, da na še tako plemenitem drevesu dozorijo vsi sadeži ob istem času, in kdo bi kdaj pomislil, da je najprej dozorela hruška odličnejša zaradi tega, ker je prva dozorela?! Seveda jo užijemo prej kot tiste, ki dozorijo šele nekoliko pozneje, toda, da bi jo zaradi tega imeli za odličnejšo od pozneje dozorelih, o tem pri nas v nebesih seveda večno ni niti govora! Potem bi tudi Mojzes moral biti odličnejši od Gospoda Samega, ker je bil poklican skoraj tisoč let pred Njim! Oh, to ti ne daje nobene prednosti, - nasprotno! Kdo je v prednosti na poti: tisti, ki je pot napravil, ali tisti vojskovodja in njegovo spremstvo, ki je nato stopal po poti in vodil svojo vojsko?
6 Glej, prijatelj, tega s svojim čistim razumom nisi najbolje razvozlal! Seveda poznam precej togo čutenje tvojega srca, zato sem ga postavil samo na zunanjo preizkušnjo in odkril v ozadju tvojega sicer najboljšega srca tudi nekaj prikritega napuha, ki ga je prava ponižnost vgradila vase za favoriziranje svojega jaza pred jazom drugih, da bi vendarle v določenem smislu bil videti kot edini in neprekosljivi, ki mu na tem področju nihče ni podoben! In nazadnje ni povsem gotovo, kdo od dveh je bolj ošaben: tisti, ki hoče biti med vsemi ljudmi poslednji in najmanjši, ali tisti, ki hoče biti prvi in najvišji!
7 Ne poznaš grške zgodbe o kralju Aleksandru iz Makedonije in nekem nadvse neuglednem človeku Diogenu? Glej, ta je več let živel v nekem sodu, ki si ga je postavil na peščeno obalo za bivališče!
8 Nekega dne je veliki junak in kralj obiskal tega čudaka, ki bil gotovo eden in edini daleč naokrog. **Aleksander** se je postavil pred sod; ta stoik mu je bil všeč in vprašal ga je: »Kaj hočeš, da ti storim?« In **Diogen** je proseče odvrnil: »Da se mi odmakneš s tiste strani, s katere me ogrevajo žarki blagodejnega sonca!«
9 Ta stoična ravnodušnost je sicer ugajala **velikemu junaku**; toda vendarle je rekel: »Če ne bi bil že Aleksander, bi bil najraje Diogen!«
10 Kaj pa je Aleksander s tem povedal? Glej, smisel je v tem: 'Ves svet me časti; toda kakšnih bojev me je to stalo! Ta uživa posvetni ugled, ki skoraj presega mojega in se je tudi naredil nesmrtnega, - in vsa ta nesmrtna slava ga je stala samo en stari sod!'
11 Se ti ne zdi, da med Aleksandrovim in Diogenovim napuhom ni bilo kakšne posebne razlike?! Nasprotno, Diogen je bil na svoj način bolj napuhnjen od Aleksandra!
12 Povsem prav je, če hočeš biti zadnji iz resnične ljubezni in ponižnosti; toda prava ljubezen in ponižnost ne izključujeta pokorščine, posebno ne pokorščine

najvišjemu Gospodu nebes in zemlje. Zato, če si pravega čutenja, tedaj stori to, kar hoče Gospod in potem bo že vse prav; kajti Gospod najbolje ve, zakaj nekaj hoče!«
13 Reče končno **Floran**: »Ja, zdaj ti bom sledil, ker si me nadvse prijazno prepričal, da sem bil v očitnem nasprotju s svojim čutenjem.« – In Floran je sledil angelu, ki ga je privedel k Meni.

159. Floran pred Gospodom

1 Ko prideta oba do Mene, se je **angel** pred Menoj priklonil do tal in rekel: »Gospod, tukaj je zrelo jabolko! Njegovo meso je kot meso vseh ljudi; toda kot duh je krepak in poln nepokvarjene moči. Edino Tebi vsa hvala in vsa čast za to od vekomaj do vekomaj!«
2 Rečem **Jaz**: »Dobro, Moj Rafael, takšni sadovi so Mi prijetni in zelo dragoceni! On je sicer eden od Mojzesove in Aronove stolice; toda osvojil je tudi Platonovo, Sokratovo, Pitagorovo in Aristotelovo šolo in zato ni trst, ki bi ga veter majal sem ter tja, ampak trdna cedra na Libanonu, ki zna kljubovati viharjem! Mirno in tiho stoji; toda ko butnejo vanjo viharji, se ne ukloni! To drevo bom pa pustil do gradnje novega Jeruzalema; dajalo bo streho in zatrep v Moji hiši!
3 Povej Mi, Floran: Si Me vesel?«
4 Reče **Floran**: »Gospod vsega življenja! Le kdo bi Te ne bil vesel?! Toda jaz sem grešen človek in Tvoja svetost mi pravi: 'Pojdi od Mene!' In glej, to je tisto, kar mi ni v veselje! Rad bi stal pred Teboj Tebe vreden in brez greha; toda to je nemogoče, kajti grešil sem, zaradi tega sem grešnik in me je zelo sram pred Tvojo svetostjo. To pa v mojem srcu ne vzbuja veselja, ampak bridko kesanje; to pa ni primerno za razveseljevanje srca. In vendar sem spet dovolj moža in imam razum, ki mi kaže opravičenje mojih grehov pred Teboj in tudi kaže, da sem človek, sestavljen iz zelo številnih elementov, ki bo svojo dovršitev dosegel šele tedaj, ko se bodo mnogi elementi po grešnem vretju, kot mlado vino v mehu, prečistili in postali čisto, krasno vino za vsakogar.
5 Ti si Gospod in človek je sad Tvojega večnega boja za vekomaj, torej sam ni nič drugega kot boj, z zmago in porazom, da bi nekoč iz obeh, kot feniks iz pepela ognja, ki ga je uničil, vstal v novo življenje, ki bo v sebi sicer postalo eno, toda na zunaj bo vendarle ostalo in mora ostati večni boj!
6 Gospod, zato mi ne odpusti mojega greha, kajti bil je nujen, da je v meni povzročil boj za novo učlovečenje; toda odpusti mi sramoto mojih pogostih porazov in jaz se Te bom veselil, o Gospod!«
7 Rečem (**Jaz**) učencem: »Vidite tukaj človeka, v katerega duši tudi ni prevare! Tega človeka sem ljubil že davno!«
8 Reče **Simon Juda**: »Gospod, zdi se mi, da je to drugi Matael!«
9 Rečem **Jaz**: »Meniš, da je samo na Mataelov način mogoče biti moder? Glej, ta Floran je ravno Mataelovo nasprotje in vendar je prav tako moder kot Matael! Matael je izveden v naravnih stvareh in v starih jezikih; Floran pa je

izveden v vsej religiji in v vsej posvetni modrosti in pameti starih. In zato je z njim težje govoriti kot z Mataelom; toda ker je zdaj pridobljen za nas, bo uporaben za krepko orodje proti vsemu praznoverju, ki je navzoče med ljudmi na zemlji in ga bo pobijal z veliko spretnostjo in z dobrim uspehom brez dodatka čudežev. In to je pri otrocih sveta bolje, da jih sodba, ki jih drži ujete v duši, ne bi še huje ujela! Za otroke od zgoraj so čudeži milost – ne pa za otroke sveta.
10 Ker v svojih srcih veste, kdo sem, lahko v svoji duši ostanete svobodni, če Me vidite delati Božja dela na tej zemlji; ne pa tako otroci sveta; kajti to bi jih prisililo in zvezalo in ne bi imeli več svobodne misli in še manj kakšnega svobodnega čutenja.
11 Ko pa jih obdela Floran s svojo posvetno modrostjo, bodo prestavljeni v nekakšno besedno svetlobo, ki jim bo dovolj razsvetlila stopnice v tempelj srca; ko pa so enkrat v njem, so že tudi povsem pridobljeni za vso večnost! Toda vi vsi skupaj še dolgo niste tako pametni kot je zdaj Floran sam!«
12 Tega pa Floran ni slišal, ker sem o tem govoril učencem samo v srcu; zato Me je vprašal, kaj naj stori.
13 In **Jaz** sem rekel: »Le pojdi k svojim bratom in jim povej, da bom kmalu prišel tudi k njim!«
14 Floran na to ne reče niti besede, ampak se samo prikloni pred Menoj in pohiti k svojim bratom.

160. Floran govori s Staharjem in svojimi o Gospodu

1 Ko je po nekaj korakih spet pri svojih, ga **Stahar** takoj vpraša: »No, kako je? Smo na pravi poti?«
2 Reče **Floran**: »Povsem! O tem ni nobenega dvoma več! On je sicer človek kot mi; toda v Njegovem bitju je nekaj, kar se da samo občutiti, ne pa opisati z besedami. Ko govori, zveni tako, kot bi vsaka beseda veljala za vso večnost! Njegovi besedi se povsem jasno vidi, da bi lahko s še enim 'Bodi!' iz sebe ali tudi iz nič v trenutku ustvaril svet, poln čudes!
3 Ta ne more skriti Svojega popolnega božanstva in, če bi namesto vseh prejšnjih priprav prišel k Njemu, bi Mu pri priči rekel: 'Ti nisi navaden človek, v Tvojih prsih mora prebivati polnost Božjega praduha!'
4 Toda tudi ta priprava, ki smo jo imeli za najmodrejšo, je bila vendarle dobra vsaj zato, da moremo zdaj zlahka in jasno spoznati, s kom imamo opravka. Kmalu bo prišel za mano, tako mi je obljubil. Ko pa bo tu, se boste sami prepričali, da imam prav!
5 Toda zdaj mi je tudi razumljivo, kdo je naše obnašanje v mestu, ki seveda ni bilo najbolj hvalevredno, najprej izdal Cireniju; zdaj pa je postalo vse povsem drugače! Naključje, o katerem bo naš Mesija Jehova gotovo precej vedel – če ni bilo morda včerajšnje nadomestno sonce povsem Njegovo delo -, nas je z enim udarcem osvobodilo starega jarma neumnosti, česar smo lahko nadvse

veseli; kakšne vse za človeštvo nadležne in žaljive norosti bo tempelj v prihodnje še zakuhal, mi pa bi morali spet ponuditi svoje roke za njihovo uresničenje! Zdaj pa naj le pridejo! Svoje rimske državljanske pravice jim bomo gotovo potisnili pod nos tako, da bodo zaradi tega oslepeli in oglušeli!
6 Zdaj imamo na svoji strani, kot neznansko veliko številko ena, Mesija in angela iz nebes, ki je videti veliko močnejši kot tisti, ki je nekoč vodil mladega Tobija; in posvetno imamo zase, kot velepomembno številko dve, vrhovnega namestnika vse Azije in dela Afrike, ki je telesni ujec sedaj vladajočega cesarja v Rimu. In, če bi se nas lotil ves jeruzalemski pekel, bi lahko opravili z njim tako, kot razjarjeni lev opravi z vsako, še tako zvito lisico! – Kaj pravite k vsemu temu?«
7 Reče **Stahar**: »Nič drugega kot to, da nam že zdaj za vso večnost dobro gre! Zdaj se tudi jaz ne bojim nikogar več! Bojevati se za Boga je dobro in lahko; kajti Božja moč je varno obzidje, ki ga večno ne more porušiti noben sovražnik! Toda od nekoga izmed vas bi rad izvedel samo še to – četudi samo približno, kakšno novo poslanstvo bomo dobili za prihodnost! Ima glede tega kdo od vas kakšno primerno misel? – Kaj meniš ti, Floran?«
8 Reče **Floran**: »Na to ne mislim in se mi v tukajšnjih okoliščinah tudi ne zdi vredno truda, da bi se samo z najbolj nežno mislijo ukvarjal s tem! Zdaj smo pri Bogu in tu nismo preskrbljeni le za ta čas, ampak za vso večnost! Torej, to vprašanje bi si, brat, pač lahko prihranil!
9 Mene ne skrbi nič več na tem svetu; kajti Ta, ki smo ga tukaj našli, mi je vse nad vsem! Kar bo Njegova volja, to bo moja prihodnost za vseh časov čase! Kajti samo On edini povsem ve, kaj smo, kaj naj bi postali in kaj moramo v prihodnje storiti za to, da bi postali to, kar hoče iz nas narediti On. Zato je vsaka prazna skrb z naše strani norost; šele tedaj ko nam bo rekel: 'Stori to ali ono!', pride za nas čas, skrbeti, ali bomo lahko najnatančneje po Njegovi volji izvršili tisto, kar nam bo kot dolžnost naložila Njegova sveta volja. – Glej, brat Stahar, to je v glavnem moje mišljenje!
10 Toda zdaj bodimo mirni; vidim namreč, da se Gospod s Cirenijem pripravlja, da bo prišel k nam! Zdaj se zberite v srcu, sicer ne boste mogli prenesti Njegove bližine! Pravilno, prihajata! Tudi angel in neka deklica gresta poleg; deklica bo najbrž tudi angel!«
11 Reče **Stahar**: »Ah, deklica ne more biti angel; kajti ženskih angelov nikoli ni bilo, jih nikoli ne bo in jih tudi ne more biti! Kajti tedaj bi vendar moralo biti v kakšnem spisu o tem kaj zapisano! Torej je ta deklica lahko samo hči kakšnega bogatega Juda. Rimljanka ni, kar lahko vidimo iz njene obleke; deček, ki ga Cirenij vodi za roko, pa je gotovo Rimljan ali celo najmlajši sin starega gospoda. Toda deklica, če prav natančno pogledamo, mora tudi biti strašno modra; njen trden in zgovorno mehak pogled je zanesljiv dokaz za to.«
12 Reče **Floran**: »Ja, ja, prav imaš; toda s tvojo trditvijo, da ni ženskih angelov, se ne strinjam povsem! Med njimi bržkone ne bo spolnih razlik; toda razlike v duševnosti so med njimi gotovo takšne, da so med seboj v takšnem razmerju,

kot je na tej zemlji ljubeč mož do svoje najljubše žene. Poglej angela in reci, ali ni veliko bolj podoben najnežnejši deklici kot kakšnemu mladeniču! Nadeni mu ženska oblačila in pred seboj imaš dekle non plus ultra[1], kot rečejo Rimljani! – Zdaj pa dovolj čvekanja za prazen nič! Takoj bodo tu!«

161. Floranovo priznanje pred Gospodom in pričevanje o templju

1 Počasnega koraka dospemo do petdeseterih, ki se takoj najgloblje priklonijo pred nami. Može pozovem, naj stojijo pokonci in takoj se povsem vzravnajo.
2 In **Jaz** jih vprašam: »Verjamete, da sem Jaz Tisti, o katerem so prerokovali preroki?«
3 Reko **vsi**: »Gospod, nihče izmed nas ne dvomi; toda ker si Ti Tisti, kako nas moreš vprašati za to, saj vendar poznaš naše najskrivnejše misli, še preden smo jih sploh začeli misliti?«
4 Rečem **Jaz** : »Zaradi tega naj se nikar nihče od vas ne jezi Name; kajti tu ne gre za to, kar Mi je seveda že od vekomaj poznano, ampak za vaše pozunanjenje! Ne morete Me razumeti, dokler vaše najbolj notranje ne postane tudi vaše najbolj zunanje!
5 Lahko Me sicer vidite s svojimi očmi in Moj glas slišite s svojimi ušesi; toda kljub temu Me vaše srce ne more slišati in razumeti v duhu in vsej resnici! In zato vas vprašujem; in odgovor, ki Mi ga dajete, ima povsem drugačen učinek na vse vaše življenje kot tisti, ki ga dajete kakšnemu človeku vašega kova.
6 Zato vas zdaj še enkrat vprašam, ali povsem brez vsakega dvoma verujete, da sem Jaz Tisti, o katerem so prerokovali Mojzes in vsi drugi preroki! Povejte Mi brez strahu, kako mislite v svojih srcih!«
7 Reče **Floran**: »Gospod, Ti razumeš našo naravo bolje kot mi! Vse to se je zgodilo tako nenadoma: včeraj navidezno sonce in njegovo nenadno izginotje; posledice se še kadijo in zavijajo v dim vso okolico; naša izguba, - še vedno ne vemo niti zloga o naših ženah in otrocih! Pribežali smo semkaj, bili napadeni in postavljeni pred sodišče; nato angelovi čudeži in zdaj Ti Sam, - in vse to v osemnajstih urah! To res ni šala in nemogoče se je na en mah otresti vsakega pomisleka!
8 Meni samemu in gotovo tudi vsem mojim tovarišem se vse skupaj zdi kot sanje! Vse je res in prav, in nikakor ni mogoče kakorkoli dvomiti o vsem tem, kar se je tukaj zgodilo; toda v kratkem času se je tu zgodilo toliko izrednega, da je nemogoče doumeti vse naenkrat. Trdno verujemo vse, kar je in se dogaja tu; in da si Ti očitno Mesija, o katerem so prerokovali vsi preroki, je tako zanesljivo in gotovo, kot je stari Rimljan povsem zanesljivo in gotovo vrhovni namestnik nad vso Azijo, to se pravi, kakor daleč so jo zasedli Rimljani. Toda za to, da bomo vse to sprejeli v svoje življenje, bo pač potrebno nekoliko več časa!

[1] Neprekosljivo

9 Z enim udarcem ni mogoče podreti drevesa, mi pa nekaj takega tudi ne moremo povsem razumeti na en mah; gotovo pa se bomo potrudili in bomo vse to, kar se je tu zgodilo posebno zaradi nas in kar smo tu doživeli, v globini pravega spoznanja cenili in si za to nadvse prizadevali! Kaj globljega in višjega pač ne more doživeti noben človek na tej zemlji!
10 Torej, mi vsi trdno in brez sence dvoma verujemo, da si ti obljubljeni Mesija, kljub Tvojemu nam bolj ali manj poznanemu nadvse neuglednemu izvoru glede zemeljsko-premoženjskih razmer. Tvoji zemeljski starši so revni in Tvoj oče je bil, kolikor vemo, tesar iz Nazareta. Poreklo Tvoje matere nam ni znano, in zato je toliko bolj izredno, da je Odrešenik vseh ljudi, ki je bil obljubljen že prvemu človeku te zemlje, hotel priti na svet v tako izredni neznatnosti in revščini, ko bi Mu v duhu že od vekomaj morale biti na razpolago vse prednosti kakšnega visokega rojstva.
11 Če bi prišel na svet iz naročja kakšne cesarice in bi delal takšna znamenja, kje bi bilo ljudstvo na tej zemlji, ki se Ti ne bi podredilo v vsem!? Toda nad tem, da si kot prvi in največji človek, celo kot edini Bog Sam v človeški podobi, stopil na ta svet v takšni nizkosti, se bodo mnogi tudi krepko spotikali! Mi se seveda ne več in smo torej zadovoljnejši; toda vsi ljudje ne bodo mislili tako kot mi zdaj, - ponosni Jeruzalemčani že sploh ne, najmanj pa templjarji! Te namreč poznamo; na svetu poznajo samo enega človeka, ki ga ljubijo in spoštujejo – vse drugo je gnoj -, in ta človek je za vsakega templjarja brez najmanjše izjeme – on sam! Edino tega vsak nadvse ljubi in spoštuje, vsak drugi, pa če bi bil Bog, pa je najhuje zaničevan; samo izreden zunanji sijaj jim lahko še za nekaj časa malo imponira.
12 Če bi prišel Ti, o Gospod, danes v Jeruzalem in bi to dopustil, bi ubili Tvoje meso v prvih treh dneh; kajti templjarji ne poznajo nikogar – razen vsak izmed njih samega sebe. Sicer bi druge vsak najraje pobil; ker pa je vsak koristen drugemu za dosego njegovih nadvse sebičnih ciljev, prenašajo drug drugega pod masko najbolj hinavskega prijateljstva.
13 Noben ne zaupa drugemu niti za seženj več, kot ga lahko kar se da lepo spregleda; toda kljub temu hlinijo drug drugemu brezpogojno zaupanje. Ko pa ga potrebuje za katerega svojih poslov, mu njegov sosed ne more dati dovolj kavcije, da bi bil tako prisiljen ravnati pošteno. Toda celo kavcije nič ne pomagajo! Če se zdi tistemu, ki ga je drugi seznanil s svojim poslom, da bi lahko zaslužil več od položene kavcije, se lepo odreče položeni kavciji in lepo mirno pospravi še veliko večji dobiček.
14 Pred ljudmi bi bilo še veliko za povedati; ker pa Ti, o Gospod, tako in tako vse to dobro veš, bi bila vsaka nadaljnja beseda iz mojih ust prazna norost in povem Ti, da tudi zaradi tega trdno verujemo v Tebe; kajti Ti si moral priti, da bi za vse čase naredil konec vsej grozoviti hinavščini.«

162. Pota Božjih vodenj

1 Rečem **Jaz**: »Poslušaj, ti Moj ljubi Floran, tu si se pred Menoj priklonil še veliko globlje kot sem to zahteval od tebe; toda nič zato, je že bilo prav tako!
2 Da, naredil bom konec grozotam v Jeruzalemu in drugod, toda mnogo jih mora biti tvojega prepričanja! Veliko je še takih, ki se v svoji veliki slepoti močno oklepajo templja in pričakujejo vse zveličanje in vsako pomoč iz njegovih dvoran; če bi tem slepcem od danes na jutri odvzeli tempelj, tega ne bi imeli za velik blagoslov od zgoraj, ampak za strašno sodbo in bi zapadli v najhujši in najbolj divji obup, ki bi imel potem veliko hujše posledice kot sedanja še tako huda slepota. Zdaj pa pred ljudstvom za zastopnike templja veljate vi in vas imajo za delivce zveličanja, s katerim naj bi bil napolnjen tempelj.
3 Kaj vam hočem s tem povedati? Nič drugega kot: ljudstvu morate postopno, kjer se pa pokaže dober odziv, tudi nenadoma pokazati, kaj je tempelj zdaj, kaj počnejo njegovi služabniki in kakšni so njihovi medsebojni odnosi!
4 Obenem pa morate ljudstvo zelo opozoriti na to, kar ste tu videli in slišali, tako bo hudobno tempeljsko delovanje in tempelj sam najbolje in najbolj učinkovito spodkopan in nazadnje se bo sam potopil v najpopolnejšo ničnost in tako prenehal biti to, kar je; in na njegovo mesto bodo stopili novi templji božjega duha, iz katerih bo v nebesih zgrajen povsem novi Jeruzalem.
5 Seveda morate ta dober posel začeti kar se da neopaženo; to lahko storite toliko lažje, ker ste zdaj popolni rimski državljani in vas tempelj ne more napasti, ker vas varuje rimski meč.
6 To je torej že služba, ki vam jo zaupam. Opravljajte jo in plačilo ne bo izostalo; o tem ste lahko povsem prepričani! – Se strinjate s tem?«
7 Reče **Stahar**: »Gospod, bomo spet zasedli svoj stari položaj v Cezareji Filipovi, ali naj odidemo kam drugam?«
8 Rečem **Jaz**: »Ostali boste tukaj v Cezareji Filipovi in boste pod vodstvom tega našega gostitelja Marka, kateremu bova Cirenij in Jaz izročila oblast nad vsem tem področjem, v največjem delu pa mu je že izročena. Okraj Cezareje Filipove je velik in šteje več sto tisoč ljudi; ko bodo ti imeli svetlobo, potem se bo svetloba že sama od sebe razširila naprej. Vaši modrosti pa bo prepuščeno, da to udejanjite!«
9 Reče **Stahar**: »Gospod, to bi že bilo vse lepo in prav; toda vse mesto je zdaj kup ruševin in pepela! Nimamo stanovanja in naša sinagoga je bila ena prvih stavb, ki je bila izročena plamenom. Kje se bomo nastanili?«
10 Rečem **Jaz**: »To naj bo vaša najmanjša skrb! Če hočem, stoji pred vami v trenutku dovršen svet, kaj šele takšno mestece! Sicer pa bo že Cirenij dejavno uporabil vsa sredstva, podprta z Mojo milostjo in s tem poskrbel tudi za vaše bivališče. Poleg tega bodo tu kmalu pristali že od danes zjutraj pričakovani visoki gostje in tedaj bomo lahko še veliko naredili in se dogovorili.«

11 **Stahar** se najgloblje prikloni in nato polglasno reče Floranu: »Vsemogočni vendarle govori kot človek, kar mi je zelo všeč; toda tempelj in še preveč ošabni Jeruzalem bi vendar lahko za večno uničil z eno samo mislijo! Čemu počasno spodkopavanje?«
12 Reče **Floran**: Glej, brat, to se dogaja zato, ker midva še zelo močno pripadava rodu oslov, ki še zdaleč nimajo niti pojma o Božjem redu!
13 Če vidiš spomladi na drevesu viseti še zelo zeleno, nezrelo in trdo sadje, si pri priči zaželiš nekoliko vsemogočnosti! Rad bi učinkovito rekel: 'Fiat!' (Bodi!), in vse fige, jabolka, hruške, slive in grozdje bi bilo v trenutku zrelo! Toda vsemogočni Stvarnik je vse skupaj uredil povsem drugače, kot kaže vsakdanja in vsakoletna izkušnja. Bi naj morda tudi tu vprašali: ' Vsemogočni vendar pozna človekove potrebe; zakaj potem tako odlaša z dozorevanjem sadja?'
14 Tudi mora človek najprej več let ostati neumen otrok, da potem šele postopno zraste v človeka, medtem ko je vrabec štirinajst dni po svojem rojstvu že popoln vrabec in se odlično znajde v svojem zračnem gospodarstvu. Da, večina živali že takoj ob rojstvu zna dovolj za svoje preživetje, - človek pa potrebuje skoraj dvajset let, da se nekoliko znajde na tem ljubem svetu! On, gospodar narave, mora najdalj čakati, da postane to, za kar je določen! Ali ne bi mogli tudi tu reči: 'Gospod, Vsemogočni, zakaj ravno za človeka, Svojega ljubljenca, nisi bolje poskrbel, - zakaj mora ravno nastajajoči človek tako dolgo čakati, dokler ne postane človek?!'
15 Glej, to je že tako v nam zdaj še zelo nerazumljivem Božjem redu, in tako bo v Njegovem redu tudi, da moramo postopno spodkopati tempelj; kajti nenadno uničenje bi mnoge slepe, katerim je tempelj še vedno vse v vsem, pahnilo v najhujši obup, - kar bi bilo veliko huje, kot če še nekaj časa prenašamo prevare njegovih odurnih služabnikov!
16 Glej, tu sem precej dobro spoznal Gospodov namen in ne razumem, kako si ti to povsem spregledal! Tudi nisem razumel, kako si mogel Gospoda vprašati za našo posvetno preskrbo! Mar ni dovolj, če je rekel, da naj storimo to in ono?! Saj je vendar že od davnine znano, da mi bo tisti, ki me je najel za delo, dal tudi preskrbo! Če pa to počnejo že sebični ljudje, koliko bolj bo to storil Gospod nebes in zemlje, ne da bi Ga morali za to vpraševati!
17 Glej, to je bilo pač zelo človeško od tebe, moj ljubi brat! Kajti s tem vprašanjem si očitno razkril svojo še mnogostransko nevero, in o tebi resnično ni mogoče misliti nič drugega, kot da skrivaš v sebi še krepko porcijo nevere, od katere pa se moraš zdaj za vse večne čase dokončno posloviti!«

163. Misijonski namigi za delavce v Gospodovem vinogradu

1Rečem (**Jaz**) Floranu: »Prijatelj! Tvoje meso ti ne daje tega, ampak duh, ki je v tebi od zgoraj! V Staharju je sicer tudi duh; toda pri njem še spi in tako še bolj govori njegovo meso kot njegov duh. Vsak pa skrbi predvsem za to, kar mu je najbližje. Iz kogar govori prebujen duh, njemu je njegov duh tudi

najbližji, zato bo njegova skrb namenjena predvsem temu, kar je povezano z njegovim duhom; kdor pa je še bolj meso, ter misli in hoče iz mesa, temu je njegovo meso najbližje, zato skrbi predvsem za svoje meso in postavlja skrb za duha bolj v ozadje.
2 Takšne so stvari in ljudje na tem svetu; ko pa bo naš Stahar postal bolj prebujenega duha, bo tudi on skrbel predvsem za to, kar je duhovno.
3 Glej, prava skrb za duha pa je v tem, da postane vaše srce polno ljubezni do Boga in do bližnjega!
4 Lahko je ljubiti dobre in poštene ljudi in se družiti z njimi; toda iti h grešnikom in jih spraviti na pravo pot, je delo, ki zahteva veliko samoodpovedi.
5 Če greš z vlačugo in prešuštnico čez cesto, bodo ljudje s prstom kazali nate in ti tako storili, kar ti pred svetom ne bo v čast; če pa vlačugo in prešuštnico spraviš na pravo pot, boš za to deležen velikega plačila od Boga in to je v najmanjši iskrici vredno več kot cel svet najsijajnejše časti.
6 Kdor Mi pripelje nazaj enega izgubljenega, bo prejel več plačila kot tisti, ki Mi je na ograjenem pašniku obvaroval sto jagnjet. Kajti poštenega človeka ohraniti pri časti in kreposti, je prav lahko delo; toda od vseh zaničevanega spet dvigniti k časti in iz trdovratnega grešnika narediti junaka kreposti, pomeni veliko več! In samo to bom visoko cenil, - prvo pa bom imel samo za delo lenih hlapcev!
7 Jaz sem Najvišji, če hočete to sprejeti in Jaz iščem in sprejemam samo zaničevano in v očeh sveta izgubljeno. Kajti zdravi gotovo ne potrebujejo zdravnika!
8 Če hočete torej biti Moji povsem resnični učenci in služabniki, morate tudi biti v vsem takšni kot sem Jaz Sam.
9 Če vidite slepca hoditi po cesti, vidite pa tudi, da je pot, po kateri hodi, nadvse nevarna, posebno za slepca, ali ne boste slepega popotnika takoj prijeli pod roko in mu rekli: 'Poslušaj, prijatelj, pot, po kateri hodiš, je zelo nevarna; naj te vodim, da ne strmoglaviš v prepad!' In, če se vam na to besedo zaupa, ali vas bo sram voditi slepega? Gotovo nobenega izmed vseh vas!
10 Grešnik pa je pogosto duhovno še veliko bolj slep kot telesno slepi; kdo se more sramovati, če duhovno slepega prime pod roko?!
11 Zato naj v prihodnje za vas noben grešnik ne bo tako velik, da bi se ga sramovali in bodite njegovi vodniki!
12 Ta nauk si predvsem zapomnite in v svojih srcih zelo premislite o tem in v sebi boste začeli odkrivati svetle poti življenja, iz njih pa boste začeli vse drugo gledati jasno in razločno!
13 Zdaj pa se tej obali približujejo ladje; te prinašajo omenjene goste. Ti vam bodo priskrbeli veliko svetlobe.«

164. Ladje z gosti na vidiku

1 Marko in oba njegova sinova že tudi od hiše opazijo, da prihajajo ladje, kot dobri piloti pohitijo na obalo in gledajo, ali ladjam česa ne manjka.
2 Tudi Cirenij in vsi Rimljani in Grki, pohitijo na obalo, da bi videli, koga prinašajo tri ladje. Toda te so še precej daleč na odprtem morju in so od obale oddaljene še skoraj uro poti, in nihče ne more razločiti ničesar, kar je na treh ladjah.
3 Cirenij Me vpraša o tem in **Jaz** rečem: »Ti, ki smo jih pričakovali že danes zjutraj! Prestati so morali nasprotni veter in morje se je silno razburkalo; morali so poiskati pristanišče na oni strani, da se je vihar medtem izdivjal in to je vzrok njihove zamude. Cela ura čez poldan je že in do tu bi potrebovali še celo uro časa, ker se morajo z vesli še vedno boriti proti šibkemu nasprotnemu vetru. Toda zdaj je na nas, da jim pridemo na pomoč in to jim bo veliko skrajšalo pot in čas.«
4 Reče **Cirenij**: »Gospod! Ali jim ne bi hotel poslati naproti Rafaela, tako kot včeraj Ouranu?«
5 Rečem **Jaz**: »To zdaj sploh ni potrebno; kajti tem ne grozi nevarnost, ki je včeraj grozila Ouranu! S temi tremi povprečnimi plovili bo zlahka opravil Marko s svojima sinovoma, in v kratke pol ure bodo tu!«
6 Reče **Cirenij**: »Toda Gospod, ali danes nočeš narediti sploh nobenega čudeža?«
7 Rečem **Jaz**: «Ali nisi bral v Mojzesu: 'In sedmi dan je Božji stvariteljski duh počival in zato je sedmi dan postal Sabat'?! Če torej tudi Jaz nekoliko držim sabat, ravnam vendar prav, saj sem prej celih šest dni pridno delal! Poleg tega imam vendar zdaj okrog Sebe najrazličnejše služabnike, ki morejo biti in so dejavni v Mojem imenu in v vsej njegovi moči!«
8 Reče **Cirenij**: »Gospod, to že spet pomeni nekaj posebnega; pomena te verzije (različice) nikakor ne morem odkriti!«
9 Rečem **Jaz**: »No, torej vprašaj koga in ta ti bo vse pojasnil! Jaz pa si bom privoščil kratek počitek, ne zaradi Sebe, temveč zaradi vas, da vam dam priložnost za dejanje in tako sem tudi Jaz dejaven v vas vseh. – Ali res ne razumeš tega?«
10 Reče **Cirenij**: »Ja, ja, zdaj razumem! Zdaj si lahko tudi mislim, zakaj!«
11 Rečem **Jaz**: »Tu pa nimaš ravno težkega dela, saj sem vsem vam to že danes zjutraj povsem jasno povedal! Pred kosilom lastnoročno ne bom naredil ničesar, po jedi pa se bo že ponudila priložnost, da bom lahko kaj storil; če pa govorim, tedaj vendarle tudi pred kosilom nekaj delam.
12 Zdaj pa je treba Marku povedati, naj pošlje oba sinova naproti ladjam, on sam pa poskrbi, da bodo mize dobro obložene; kajti pričakovani gostje bodo prišli zelo izčrpani in lačni in žejni, prav tako njihova služinčad in ubogi, utrujeni mornarji.«

13 Nato sem namignil staremu Marku in on je razumel Moj namig, naročil sinovoma, naj krepko zaveslata na morje, on pa je pohitel v hišo in tam vse pognal delat.
14 Tudi v Ouranovih šotorih je postalo živahno; kajti Matael in njegovi štirje tovariši, njegova mlada žena Helena in kralj Ouran so opazili ladje iz šotorov, kamor so se pred eno uro umaknili z družino Herma, znanega sla iz Cezareje Filipove, da bi se tam preoblekli in Mataelu nadela kraljevska oblačila, da bi pred prihajajočimi nastopil kot to, kar je.
15 **Ouran** prihiti k Meni in Me v vsej ponižnosti vpraša: »Gospod, le koga bodo prinesle ladje? Morda celo pričakovane zelo visoke goste?«
16 Rečem **Jaz**: »Prijatelj Moj, to je bilo zelo ošabno vprašanje! V naši navzočnosti ni zelo visokih in zelo nizkih gostov, ampak samo bratje od A do Ž. Če sem lahko Jaz dovolil, da Me imenujete svojega prijatelja in brata, zakaj bi naj med vami ljudmi bili visoki in nizki? Povem ti: Vsemogočni med vami je edini pravi Gospod, vi vsi ste pa bratje med seboj ter Gospodovi hlapci in služabniki!
17 Ali misliš, da so pri Meni kralji postavljeni višje od svojih najmanjših služabnikov zato, ker so mogočni kralji? O nikakor! Tu odloča edino srce; kralj mora v srcu vedeti, zakaj je kralj in služabnik, zakaj je služabnik, sicer sta pred Menoj kralj in najmanjši služabnik na isti stopnici globoko spodaj.
18 Zapomni si, Moj prijatelj Ouran, da pred Menoj ni visokih in nizkih gostov, ampak samo otroci, bratje in sestre!«
19 S tem opominom pa je bil Ouran tudi povsem zadovoljen, globoko se je priklonil in potem ni vprašal nič več.

165. O nevarnostih napuha

1 Ko pa je prišel k Mataelu, je (**Ouran**) rekel: »Danes ni dobro govoriti z Gospodom! Skromno sem ga vprašal, ali tu prihajajo napovedani visoki gostje, zaradi besede 'visoki' pa sem dobil tako robato lekcijo, da si jo bom gotovo zapomnil toliko bolj ravno zato, ker je bila tako robata in suha! Danes pa je Gospod tudi kot spremenjen! Včeraj je bil sama ljubezen in prijaznost; danes pa dobi vsak, ki se Mu približa, svojo obilno odmerjeno lekcijo! Tega nikakor ne razumem!«
2 Reče **Matael**: »Jaz pa! Kako pa bi se lahko tudi v sanjah spomnil, da bi najvišjega, vsemogočnega Gospoda vprašal, kateri 'visoki' gostje od kod prihajajo?! Kaj smo mi ljudje in kdo je On?! In On se pred nami prav nič ne postavlja, je poln ljubezni in ponižnosti, mi pa bi hoteli pred Njim govoriti o nekakšnih visokih gostih?! To, moj sicer najljubši tast, je bila nekoliko prehuda spozaba in Gospod ti na takšno vprašanje ni mogel dati drugega odgovora; kajti če bi mene enako vprašal, bog ve, če moj odgovor ne bi bil še nekoliko bolj grob in robat! Toda Gospod, kot zmeraj najkrotkejši, tako hladno

graja vsako napako samo zaradi tega, da bi spoznali, da smo se zmotili. Pojdi tja in to priznaj, pa boš takoj dobil od Njega drugačno besedo!«
3 Reče **Ouran**: »Ti pa imaš tudi že spet prav; oh, če sem se zmotil, je treba napako takoj spet popraviti!«
4 S temi besedami je **Ouran** takoj spet zapustil svoj šotor, se napotil k Meni in rekel: »Gospod, prej sem s svojim praznim vprašanjem naredil veliko napako pred Teboj! Odpusti mi jo; saj tega vendar nisem storil s svojo voljo, ampak – naravnost rečeno – s svojo staro neumnostjo, kakor si Ti, o Gospod, gotovo najnatančneje spoznal!«
5 Rečem **Jaz**: »Prijatelj Moj; kdor v sebi prizna napako in jo odloži, temu je že tudi odpuščeno za vedno in kdor se nato obrne k Meni, mu je dvakrat odpuščeno!
6 Kdor pa svojo napako sicer spozna, pa jo ohrani v svoji naravi, temu ni odpuščeno, pa tudi, če bi stokrat prišel k Meni!
7 Kajti povem ti: Kdor pride k Meni in govori: 'Gospod, Gospod!, še zdaleč ni moj prijatelj, ampak samo tisti, ki izpolnjuje Mojo voljo; Moja volja pa je, da se zaradi službe tudi sami pri sebi ne povišujete nad druge ljudi!
8 Seveda opravljajte svojo službo zmeraj zvesto, dobro in pravično, - toda pri tem nikoli niti za trenutek ne pozabite, da so vam tisti, nad katerimi dobro opravljate svojo službo, povsem enakovredni in zato vaši bratje!
9 Resnična ljubezen do bližnjega pa vas uči tega sama od sebe iz resnične ljubezni, ki jo imate kot otroci do Mene.
10 Če je potrebno, le uživajte ugled in čast svoje službe; toda vi sami bodite polni ponižnosti in ljubezni, tako bo vaša sodba o vaših izgubljenih bratih in sestrah zmeraj pravičen po mojem redu!
11 Kar sem ti rekel, sem ti rekel le zato, da bi ti tudi v tem pokazal Svoj red in Svojo voljo; kajti povem ti: kdor ne odstopi tudi od najmanjšega prahca napuha, mu v prihodnje Moje kraljestvo v duhu ne bo odprto in ne bo prišel vanj, dokler ne bo odpravil iz sebe poslednjega prahca napuha!
12 Pojdi in oznani to vsakemu, pri katerem odkriješ kakšno sled napuha!«
13 Po teh besedah se je Ouran spet najgloblje priklonil in hitro odšel k svojim. In Matael ga je vprašal, kako sem to sprejel.
14 Reče nato **Ouran**: »Gospod mi je bil zelo milostljiv in mi je pokazal resnico in red in pravičnost v pravi ponižnosti in spet sem tako srečen kot prej.«
15 Reče **Matael**: »Da, oče in brat v pravi ponižnosti! Najina služba je sicer vzvišena služba v primerjavi z milijoni najinih bratov in sestra, - toda tudi težka služba pred obličjem vsemogočnega Boga! Zelo se je treba paziti, da vzvišenost službe koga ne potegne s seboj in bi potem postal zelo ponosen in ošaben in se imel za več kot človeka, ki ga je Bog mazilil, da bi najbolje služil vsem svojim bratom in bil tako rekoč hlapec hlapcev.
16 Kdo naše službe in stanu pa se povišuje, bo gotovo zelo ponižan, kot zlahka razberemo iz zgodovine cele vrste judovskih kraljev. Kakor pa je bilo, tako bo ostalo do konca sveta! Zelo težko se je košatiti v zlatu in dragih kamnih, pri

tem pa vendarle biti v srcu ponižnejši od vsakega podložnika! Samo Gospodova milost in veliko usmiljenje lahko kralja sredi njegovega zemeljskega sijaja ohranita na stališču nebeškega reda!«
17 Reče **Ouran**: »Da, prav imaš! – Zdaj pa prihajajo tri ladje že povsem blizu obale; pojdimo vendar tudi mi tja, da bomo lahko pozdravili prišleke!«
18 Nato vsi pohitijo k spodnjemu pristanu.

166. Veselje ob snidenju po prihodu gostov

1 Ko prišleki stopijo na kopno in Me zagledajo, takoj vsi široko razprostrejo svoje roke in jokajo od veselja, da Me spet vidijo.
2 **Kornelij** tudi takoj pozdravi svojega brata Cirenija in reče: »Da, če ste vi tu, tedaj zame ne bo drugega opravila, kot da se bom nadvse veselil, da sem spet enkrat presrečen med vami!«
3 Faust, Kisjonah in Filopold pa od solz veselja še ne morejo spraviti niti ene besede iz svojih ust; služabniki pa tudi strmijo, da so Me spet srečali tu.
4 **Cirenij** vpraša Kornelija, kdaj je izvedel o usodi mesta Cezareje Filipove.
5 Reče **Kornelij**: »Izvedel od kakšnega sla pravzaprav sploh nisem, ampak sem le sam močno domneval! Včeraj je bil v vsakem oziru spektakularen dan: naenkrat popoln sončni mrk, ki nam je sredi belega dne dal dobrih trideset trenutkov dolgo popolno noč; zvečer pa, ko bi pravzaprav morala nastati noč, se je soncu zahotelo ostati še nekaj ur dlje na obzorju, kar je seveda pri Judih, Grkih in Rimljanih vzbudilo nepopisno pozornost.
6 Če ne bi bil sedanji poglavar farizejev, ki je veliki prijatelj našega starega Jaira, prav moder in trezen mož, in njegov sosed v Nazaretu prav tako, bi lahko tudi ti dve mesti postali plen plamenov; tako pa sta poglavarja sama imela res modre govore izredno prestrašenemu in razburjenemu ljudstvu in to je pouk sprejelo in se večinoma pomirilo. Nekaj preveč razburjenih pa sem dal spraviti v ječo, jih poučil in jim že danes zjutraj vrnil svobodo.
7 Toda medtem ko sva jaz v Kafarnaumu in Faust v Nazaretu ponovno vzpostavila red in mir, je prišel Faust skoraj brez sape k meni v Kafarnaum; kajti iz Nazareta je v tej smeri odkril močan ognjeni sij in je mislil, da se je v Kafarnaumu kaj zgodilo. Ko pa je prišel v Kafarnaum, je našel vse mirno, kljub temu pa je prišel k meni in mi sporočil o močnem ognjenem siju. Z njim in številno služinčadjo sem šel na najvišji hrib v bližini Kafarnauma. Od tam smo videli, da sij čedalje bolj narašča; toda določiti, kateri kraj je zadela nesreča, ni mogel nihče izmed nas. Šele danes zgodaj zjutraj, ko nam je sonce omogočilo, da smo zanesljivo razločili pokrajino in sem jaz, čeprav v zelo veliki daljavi, iz močnega dima spoznal, da je ta lahko nastal v okolici Cezareje Filipove, sem sklenil s Faustom per mare (po morju) priti semkaj in preiskati, kaj je postalo plen ognja.

8 Ko sem prišel do morja in se hotel vkrcati na ladjo, je prišel ravno naš Kisjonah s Filopoldom in mi prinesel sporočilo, da je s precejšnje višine svojih gora nesporno videl Cezarejo Filipovo v plamenih.
9 Na to novico, ki jo je potrdil tudi občasni videc Filopold, smo se hitro vkrcali na ladjo prijatelja Kisjonaha in smo, kolikor se je kljub nasprotnemu vetru dalo, odpluli naravnost semkaj. Spotoma sem se z odprtega morja večkrat prepričal, da je bila to Cezareja Filipova in sem bil v velikem strahu zaradi tega, kaj naj tu storim.
10 Zdaj pa tu to nepričakovano, sveto srečanje z Gospodom vsega veličastva, z Njegovimi učenci in s teboj, moj najljubši brat! Ah, zdaj me je minil ves strah! Kajti zdaj je že spet vse v najlepšem redu!
11 Zdaj pa k Tebi, Ti moje vse, Ti moj največji prijatelj, Ti moj najsvetejši učenik od vekomaj! O Ti moj najboljši prijatelj Jezus! Glej, zdaj Ti vsa Tvoja vsemogočnost nič ne pomaga proti moji preveliki ljubezni do Tebe. Na vsak način Te moram objeti! V duhu sem to počel že večkrat vsak dan; toda zdaj storim to enkrat tudi v telesni resničnosti!«
12 S temi besedami Me je **Kornelij** objel, me skoraj krčevito pritisnil na svoje srce in pokril Mojo glavo z najbolj vročimi poljubi in solzami največjega veselja. Ko je na ta način ustregel želji svojega plemenitega srca, Me je spet nežno izpustil in ves ganjen rekel: »Gospod, učenik, Bog in stvarnik neskončnosti, duhovne in materialne! Ukaži mi vendar, kaj naj zdaj dobrega storim! Saj vendar poznaš moje srce!«
13 Rečem **Jaz**: »Saj tudi ti poznaš Moje srce! Stori, kar ti reče tvoje srce v Mojem imenu, pa si storil dovolj zase in Zame! Ker pa si Mi zaradi želje svojega srca storil silo, kakor Mi je ni storil še nihče, ti bom tudi Jaz še na tej zemlji v poslednjem času po Mojem povišanju storil drugačno silo, zaradi katere ne boš ne ti ne kak član tvoje hiše nikoli niti videl niti občutil niti okusil telesne smrti!
14 To tvoje izkazovanje ljubezni Me je najgloblje razveselilo in s tem si Mi izkazal nekaj, za kar v vsej večnosti do tega trenutka ni še enega primera – razen majhnih otrok, ki Očeta prepoznajo prej kot odrasli. Zdaj pa naj te tudi Jaz objamem!«
15Reče **Kornelij**, jokajoč od veselja: »Gospod, Učenik in Bog, te neskončno najsvetejše milosti večno nisem vreden!«
16 Rečem **Jaz**: »No, torej te Jaz naredim vrednega, ti pa pridi k Meni!«
17 **Kornelij** je prišel k Meni in Jaz sem ga objel. Zaradi tega je začel glasno jokati in hlipati, in mnogi so menili, da mu mora kaj manjkati, ker tako joka. Toda ojunačil se je in rekel: »Bodite mirni! Ne le, da mi nič ne manjka, ampak zdaj imam celo preveč in te solze mi izvablja veselje.«
18 Zdaj stopi k Meni **Kisjonah** in Me zelo žalosten vpraša: »Gospod, se spomniš tudi mene in nisi jezen name?«
19 Rečem **Jaz**: »Kako Mi moreš, moj brat, postaviti takšno vprašanje?! Ljubiš Me nadvse in Jaz tebe v enaki meri, - kaj hočeš še več? Ne veš, kako sem ti

zaupno rekel, da ostaneva prijatelja in brata za večno?! In glej, kar rečem, to z Moje strani velja za večno; če tudi ti ostaneš, kakor si, bo tudi s tvoje strani veljalo za večno, in pri tem ostane! – Nisi zadovoljen s tem?«
20 Reče **Kisjonah**: »O Gospod, s tem sem seveda nepopisno zadovoljen, in sem presrečen, da spet enkrat slišim najsvetejšo besedo iz Tvojih najsvetejših ust!«
21 Reč **Jaz** Kisjonahu: »Teh boš slišal še veliko! Toda poglej si petdeset farizejev in boš prepoznal nekatere, ki so bili navzoči pri veliki dogodivščini, ki se je zgodila pri tebi!«
22 Kisjonah, Kornelij in Faust natančno opazujejo petdesetere in **Kisjonah**, ki je imel posebno dober stvarni spomin, je takoj odkril osem mož, ki so bili navzoči tudi pri velikem transportu preko gora in je nato rekel: »No, kaj ti počnejo tu?! So tu kot ujetniki, ker ste jih morda zalotili pri novem transportu ali pri kakšni drugi lopovščini?«
23 Rečem **Jaz**: »Nič od vsega tega! Včerajšnje pozno sonce in požar, ki mu je sledil v mestu, za kar so imeli sami seveda največjo krivdo, nam jih je spravil v roke; zdaj pa so tudi povsem naši in so popolni rimski državljani.
24 Kajti glejte, že skoraj sedem dni sem tukaj in to samo zaradi dobrega prostora za ribarjenje; tukaj dobimo najodličnejše ribe iz naravnega morja, prav tako pa tudi najodličnejše duhovne ribe iz duhovnega morja! In v tem času smo imeli že res nadvse obilno žetev!
25 Glej tu teh petdeset; to je današnji ulov in nobene pokvarjene med njimi! Tam dalje pa vidiš spet skupino tridesetih, vsi zdravi kot ribe – včerajšnji ulov! Spet vidiš tam za mizo dvanajstere, tudi povsem zdrave; prav tako včerajšnji ulov! Tam pri šotorih vidite spet peterico najbolj izbrane vrste; tudi od včeraj! – Povejte Mi, ali ni to pošteno opravljeno delo!«
26 Reče **Kisjonah**: »Resnično, če ste pridobili vse te, tedaj je to velika podpora Božjemu kraljestvu na zemlji, ki ga oznanjaš, in to toliko bolj, ker se zdi, da so to sami templjarji, od katerih je stare že prav težko spremeniti! Seveda, če so pa vsi spremenjeni, tedaj pa tudi smejo neomajno stati tu!
27 Toda saj vidim tu tudi poštenjaka Ebala iz Genezareta z eno njegovih hčera; ne spada tudi on med tiste, ki so bili ujeti tu?«
28 Rečem **Jaz**: »Kajpada; toda ta je že pri velikem ribolovu v Genezaretu z vso svojo hišo prišel v našo mrežo in ta deklica je bila ena najplemenitejših ribic v njej! To boš še pobližje spoznal in je boš zelo vesel; glede najčistejše srčne modrosti in čistosti srca je tukaj zelo malo njej enakih! To pričevanje dajem deklici Jaz, hočeš še boljšega in bolj verodostojnega?«
29 Reče **Kisjonah**: »O Gospod! Tvoje pričevanje presega vse! Toda veselim se kakšnega pogovora z deklico.«
30 **Faust** Me vpraša: »Toda tam stojijo vendar kraljevski šotori!? Stari mož ima oblečena popolna kraljevska oblačila, - tudi mladi mož, ki se nekaj pogovarja z mlado ženo! So tudi ti med ujetimi za nebesa vse ljubezni in vse svetlobe?«
31 Rečem **Jaz**: »Vsekakor; to je kralj Ponta! Njegovo kraljestvo je veliko in on je prav modro vodil svoje ljudstvo s sicer milimi zakoni, ki pa jih je moralo zelo

strogo spoštovati. Zavedel pa se je, da mora, če hoče povsem osrečiti veliko ljudstvo, najprej sam spoznati resnico in edinega pravega Boga. Odpravil se je na pot in odšel proti jugu, ker je slišal, da je to mogoče odkriti samo v Jeruzalemu. Na tem potovanju je prišel do tega sredozemskega morja in hotel preko njega priti v Jeruzalem.
32 Toda zaradi včerajšnjega sončnega mrka je bil v veliki nevarnosti, iz katere sem ga po Svojem angelu rešil in pripeljal semkaj; in tako je zdaj tu. On in njegova hči Helena sta bila edina, ki sta prišla sem z majhno, nujno potrebno služinčadjo.
33 Mladi kralj pa je bil prej tudi začetniški templjar in je kot zelo talentiran človek moral kot misijonar v svet. Na meji med Judejo in Samarijo pa je s še štirimi tovariši padel v roke razbojnikom in bil prisiljen, da je s svojimi tovariši postal eden izmed njih. Potopljene v žalost in obup zaradi tega, so se duše te peterice skrile pod okrilje svojega duha, njihovih teles pa so se povsem polastili nadvse trdovratni hudobni duhovi peklenskega izvora. Samo veliki rimski patrulji je uspelo ujeti pet hudičev, kot jih je imenovalo ljudstvo. Samo pod najmočnejšo stražo in zvezane z najmočnejšimi verigami so jih predvčerajšnjim zvečer uspeli pripeljati sem. Po strogih rimskih zakonih jih v Sidonu ni čakalo nič drugega kot najbolj mučna usmrtitev.
34 Jaz pa sem videl njihove duše in njihovega duha, očistil sem njihovo meso hudobnih peklenskih duhov, in zdaj lahko govorite z njimi, da se boste prepričali, s katerega duha otroki imate opravka! Posebno Matael, zdaj soprog kraljeve hčere in sam sokralj, pa je človek, pred katerim se mora odkriti vsak zemljan.
35 On je, kolikor je bilo doslej le mogoče, popolnoma v duhu prerojen in Mi bo koristno orodje zoper pogane velikega severa. Če boste govorili z njim, boste sami izvedeli, kakšen duh je.«
36 Vpraša **Kornelij**: »Toda Gospod, kdo pa je tisti mladenič, - ne Jozue, ki ga poznamo že iz Nazareta, ampak drugi, ki se pravkar pogovarja z deklico?«
37 Rečem **Jaz**: »To je ravno angel, o katerem sem vam rekel, da je včeraj rešil starega kralja in njegovo hčer. Skoraj tri tedne je že med umrljivimi ljudmi in Jaz sem ga posebej dal deklici za vzgojitelja; je pa pripravljen za službo vsakemu izmed Mojih.«
38 Vpraša **Filopold**: »Kdo pa je gostitelj tu in kako mu je ime?«
39 Rečem **Jaz**: »To je rimski veteran, nadvse zvesta in vso resnico ljubeča duša; ima vsega skupaj šest otrok, dva sinova in štiri prav prijazne, ljubke hčere in prav tako vzorno pridno ženo, ki ne pozna ničesar drugega kot voljo svojega nadvse poštenega moža.
40 Zato sem tudi hotel imeti tu, pri tej prej zelo revni družini, sedanje zatočišče; in videli boste, in to takoj, kako bo teh osem ljudi pripravilo kosilo za stotine ljudi, katerega se boste lahko prav razveselili tudi vi. Vidite, stari gostitelj že prihaja k nam, da bi nam sporočil, da je kosilo povsem pripravljeno!«

167. Prerokbe o Gospodovem učlovečenju

1 Ko sem to izgovoril, je bil naš Marko tudi že tu in je rekel, da je kosilo pripravljeno in ali naj ga zdaj postreže; kajti bila je že deveta dnevna ura (tretja ura popoldne).
2 In **Jaz** sem rekel: »Postrezite; kajti pričakovani se že tu in vse je v najboljšem redu!«
3 **Kornelij** pokliče starega Marka in pravi: »No, stari brat v orožju, me ne poznaš več tako povsem? Ne veš več, kako si bil z menoj v Iliriji in Panoniji[2]? Tedaj sem bil seveda še bolj deček kot vojščak; toda od tedaj je preteklo že 45 let in jaz jih imam že skoraj šestdeset!«
4 Reče **Marko**: »O visoki zapovednik, to mi je še zelo sveže v spominu! Tam je bilo potrebno veliko resnosti, da bi tiste prepirljive in zmerljive ljudi obdržal v znosnem redu. Ob zgornjem Istru (Donavi) v okolici naselja Vindobona (Dunaj) nam v začetku ni šlo ravno najbolje; toda v nekaj letih se je zadeva uredila in tam smo doživeli prav prijetne urice.
5 Navade in običaji tistih Germanov so bili za nas Rimljane seveda nekoliko ostri; toda ko smo postopno pri njih dosegli večjo svobodomiselnost, je bilo prav znosno. Vino, ki so ga pridelovali, je bilo sicer slabo in kislo; toda lahko smo ga pili, ko smo se ga enkrat navadili.
6 Toda ravno nedaleč od naselja Vindobone ob Istru navzgor, kjer sva lovila merjasce, zdi se mi, da sva jih položila kakšnih štirideset, sva naletela na dolgobradega germanskega vidca in duhovnika, ki je med najinim lovom sedel na hrastu in opazoval, kako sva se bojevala z merjasci. Ta človek je govoril nekoliko rimsko in nama je, ko sva pod njegovim hrastom ravno ubila merjasca, rekel:
7 'Dobro si zapomnita, vidva pogumna mladeniča! V Aziji, v deželi onstran vodovja vaju čaka nekaj velikega! Tam bosta videla nekaj, česar ni videl še noben smrtnik! Tukaj cvete samo smrt; kakor je mogočni merjasec končal pod ostrino vajinih sulic in mečev, tako bo tukaj v deželi smrti končalo vse! Toda v Aziji cveti življenje; kdor bo tam, ta večno ne bo videl smrti!'
8 Nato je umolknil; in ko sva še naprej silila vanj, nama ni dal nobenega odgovora več, in midva sva šla naprej iskat še več merjascev. – toda glej, starec je vendar povsem resnično prerokoval in zdaj doživljava to, kar nama je napovedal stari German!«
9 Reče **Kornelij**: »Glej, tega starega Germana bi skoraj pozabil! Prav, prav, prav imaš! O tem se morava še bolj podrobno pomeniti!«
10 Stari Marko je šel s pomočjo Cirenijeve in Julijeve služinčadi postavit jedi na mize, **Kornelij** pa Mi je rekel: »Gospod, kaj praviš k Germanovi prerokbi,

[2] Rimska provinca Panonija južno od Donave, danes zahodna Madžarska, deli Avstrije, Slovenije, Hrvaške in Jugoslavije.

ki je nama s starim Markom, ki me je v starosti presegal za kakšnih deset let, bila dejansko napovedana pred mnogimi leti v Evropi?«
11 Rečem **Jaz**: »Vsa ljudstva, ki živijo raztresena po tej zemlji, imajo že prvemu človeku zemlje napovedano in dano prerokbo o Meni in Mojem sedanjem prihodu k ljudem te zemlje in njihovi duhovniki so si znali s pomočjo mitov in notranjega hrepenenja svojega srca zmeraj utreti nekakšno pot do duhovnega gledanja in so prerokovali v seveda pogosto zelo zmedenih podobah, ki jih nazadnje celo samo niso razumeli.
12 Samo v ponovnih ekstazah (zamaknjenjih) navdušenja so nekateri včasih prišli do jasnejšega gledanja in so potem nekoliko natančneje razlagali svoja prejšnja videnja.
13 Tako je bilo tudi pri Germanih. In tisti German je bil ravno v jasnovidni ekstazi na svojem hrastu, katerega izparine so mu poleg strahu pred vajinimi sulicami in kopji pomagale do zamaknjenja, - in on vama je prerokoval. Ko je po prerokbi spet postal buden, ni vedel nič od vsega tistega, kar vama je govoril in vama ni mogel dati nobenega odgovora več na vajino nadaljnje siljenje vanj.
14 Glej, v tem je bistvo takšnih prerokb! Če hočete, je bila čarovnica iz Endore tudi v jasnovidni ekstazi v tistem času, ko jo je Savel prisilil, da je zanj zagovorila Samuelovega duha, čeprav je bila sicer povezana le z nenaravnostjo zlih duhov in je iz tega prerokovala laži in zahrbtnost in prevaro.
15 Noben človek ni tako mrtev in hudoben, da v določenem času ne bi izustil kakšne prave prerokbe; toda ta ne more biti porok za vse njegove napovedi, ampak je resnična le sama zase.
16 Tako je orakelj v Dodoni in v Delfih prav pogosto izrekel zelo resnične napovedi; toda eni resnični je potem sledilo tisoč napačnih in lažnih.
17 Tako tudi ni mogoče tajiti, da so določeni vidci in preroki delali celo čudeže; toda zato so drugi po navdihu zlih duhov in po svojem zaradi tega vzburjenem posvetnem razumu iznašli množico slepilnih čudežev in so s tem prepričali cele narode za tisočletja dolgo, in pri tem so dobro in brezskrbno živeli, dokler jim ni potem kakšen prebujeni videc preprečil njihovega pokvarjenega početja.
18 Toda zmeraj ni šlo tako zlahka; kajti enkrat prepričanega ljudstva ni mogoče zlahka spraviti na pravo pot, najmanj pa njegove lažnive duhovnike, ker bi s tem postavili na kocko svoje velike, tosvetne prednosti.
19 Vsi vi imate priložnost, da se prepričate, kako težko gre celo pri Meni, in vendar Jaz govorim jezik, kakršnega pred Menoj ni govoril še noben videc, in izvršujem dejanja, o katerih se pred Menoj še ni slišalo! Vsa nebesa so odprta, angeli se spuščajo in dvigajo in Mi služijo in pričujejo o Meni, in vendar obstajajo celo učenci, ki so zmeraj okrog Mene in vse vidijo, slišijo in doživljajo, toda njihova vera je še zmeraj enaka zastavi v vetru in slabotnemu trstu, ki ga bo veter, od koderkoli pride, sukal na vse strani! No, vzemimo potem šele druge posvetne ljudi!«

168. Vodenje ljudi in ljudstev

1 (**Gospod**): »Seveda bi s Svojo vsemogočno besedo lahko v trenutku preoblikoval vse ljudi; toda kje bi potem ostala njihova sposobnost za življenje in svoboda duha, ki si ju morajo sami pridobiti?!
2 Iz tega torej zlahka vidite, da se ni lahko učinkovito upreti zmotam, ki so se vtihotapile pri ljudstvih, ne da bi škodovali svobodi njihove volje in duhovno nujni samoodločbi.
3 Toda prav tako težko je preprečiti, da bi se takšne zmote mogle udomačiti; kajti duhovnemu delu človeka je treba za svobodno raziskovanje, spoznanje in izbiro predstaviti resnico in laž, dobro in zlo, sicer nikoli ne bi začel razmišljati.
4 Neprestano mora biti v boju, sicer bi zaspal; in njegovo življenje mora dobivati zmeraj nove priložnosti, da se kot takšno vadi in se s tem tudi ohranja, krepi in tako doseže svojo dovršenost.
5 Če ne bi dopustil, da se med ljudmi pojavijo zmote, temveč samo resnica s svojimi določenimi in povsem nujnimi učinki, bi bili ljudje podobni najbogatejšemu zapravljivcu in uživaču, ki nazadnje ne skrbi za nič drugega kot povsem otopelo le za to, da se njegov trebuh napolni ob pravem času!
6 Oskrbimo vse ljudi z najboljšim samo za telo brez vsakega truda in lahko ste povsem prepričani, da kmalu ne bo več nobenega duhovnika, nobenega kralja, nobenega vojaka, pa tudi nobenega meščana, kmeta in nobenega delavca in rokodelca; čemu bi namreč delal in bil kakorkoli dejaven, ko je tako in tako za vse svoje življenje najbolje preskrbljen z vsem?!
7 Zato mora biti med ljudmi beda in stiska, ter bolečina in trpljenje, da človek ne gine v nedejavni lenobi!
8 Iz tega vidite, kako mora biti med ljudmi vse, da jih neprestano izziva k vsakovrstni dejavnosti; in iz tega glavnega življenjskega razloga je prav tako neprimerno preprečevanje vtihotapljanja zmot kot izkoreninjanje že vtihotapljenih.
9 In vedno hude posledice, ki sledijo zmotam, so končno tudi najkoristnejša sredstva za izganjanje zmot in za razširjanje resnice.
10 Človeštvo mora šele po stiski in bedi, ki nastajata iz laži in iz vsakovrstne prevare, globoko in živo začutiti v nebo vpijočo nujnost resnice in jo začeti resno iskati, tako kot jo je iskal stari Ouran iz Ponta, potem bo človeštvo resnico kmalu tudi našlo, kot jo je našel Ouran; šele tedaj bo v vsakovrstnih nujnih težavah s težavo najdena resnica človeštvu zares koristila; če bi jo (človek) našel prav tako zlahka, kot z očesom najde sonce na jasnem nebu, tedaj zanj kmalu ne bi imela nobene vrednosti več, in da bi se raztresel, bi tekal za lažjo, tako kot popotnik podnevi, če se le da, poišče senco; in kolikor gostejšo najde, toliko ljubša mu je.

11 Človek te zemlje je torej ravno tak, kot v bistvu mora biti, da bi pravzaprav šele postal človek; toda tudi vse njegove zunanje razmere morajo biti takšne, da ga prisilijo, da postane resnični človek!
12 Popolne, gole resnice pa ljudem na splošno zdaj tudi Jaz ne morem dati, ampak samo zakrito v prilikah in podobah, da jo lahko iščoč razvozla šele iz teh podob. Samo z vami redkimi govorim brez pridržka; tisti, katerim jo boste pa vi dali, je od vas tudi ne smejo dobiti povsem gole, ampak tudi nekoliko zakrito, da jim nikakor ne bo odvzeta priložnost za svobodno razmišljanje in za svobodno dejavnost. In da vi sami ne postanete mlačni, povem tudi vam:
13 Še veliko bi vam imel povedati, toda zdaj še ne bi mogli prenesti; ko pa bo nad vas in nad vaše otroke prišel duh resnice, vas bo vodil v vso resnico. In tako boste potem za to zemljo v vsej resnici in boste šele v njej dobili v svoje roke ključ do neskončno mnogih nebeških resnic, s katerih čedalje novejšim in globljim odkrivanjem boste imeli tudi v večnosti vedno več opravka!
14 Toda zdaj nas Marko kliče k mizi, to pa je tudi resnica in mi ji bomo sledili!«

169. Skupni veliki obed pri Marku

1 **Kornelij** Mi na ta govor že spet plane okrog vratu in globoko ganjen reče: »Da, takšne besede lahko govori samo Bog, nikoli pa človek človeku!«
2 Rečem **Jaz**: »Da, prav dobro in povsem v redu Mi daješ pravo pričevanje in to ti bo tudi obrodilo najboljše sadove! Tvoje meso in kri ti ne dajeta tega, pač pa tvoj duh, ki je tudi tako kot Moj iz Boga in zato si Mi tudi pravi prijatelj in brat.
3 Zdaj pa, ker smo v mesu, za zadovoljitev zunanje potrebe sledimo klicu, ki tudi prihaja od mesa!«
4 Vsi se strinjajo in tako odidemo k mizam, na katerih nas čakajo odlično pripravljene ribe najboljših vrst.
5 Za mizo, kamor sedem, sedi na Moji desni Cirenij, poleg njega Kornelij, nasproti nama pa sedijo Faust, Kisjonah, Julij in Filopold; na Moji levi sedi Jara, potem Rafael, deček Jozue in potem Ebal. Spodnje dolgo krilo naprej levo zasedejo Moji učenci, zgornje desno pa Ouranova kraljevska družina z Mataelom, Robom, Bozom, Mihom in Carom.
6 Druga, zelo dolga miza sprejme petdeset farizejev; ta je vzporedna z Mojo in je pred Mojimi očmi in Stahar in Floran sedita v sredini tako, da lahko vidita Moj obraz.
7 Tretja miza, za Mano, sprejme trideset mladih farizejev in levitov; njihova glavna govornika Hebram in Riza sedita naravnost za Mojim hrbtom, toda z obrazi obrnjena proti njemu.
8 Pod levim krilom Moje mize, torej za Mojimi učenci, je prečno krajša miza z dvanajsterimi, med njihovimi govorniki Suetalom, Ribarjem in Baelom; in na zgornjem krilu takoj za Ouranom je še majhna miza, za katero sedi ubogi

Herme, znani sel iz Cezareje, s svojo zdaj čedno oblečeno ženo, tremi pravimi hčerami in četrto rejenko. Tako nameščeni sedijo zdaj vsi, ki pripadajo k Meni.
9 Služabniki pa imajo svoje mize bolj zunaj in so bili tudi najbolje postreženi, prav tako več sto vojakov, ki so v svojem taboru morali sami skrbeti za svoje vzdrževanje, kot je bila pri Rimljanih vedno navada.
10 Vsi skupaj z nami so zdaj zaposleni s potrebnim krepčanjem svojih udov in drobovja in vsi Me hvalijo za tako izredno krepčilno postrežbo.
11 Mize so obložene z ribami, kruhom, vsakovrstnimi dobrimi in sladkimi sadeži - kot so fige, hruške, jabolka, slive in celo grozdje - pa tudi najboljšega vina nikjer ne manjka; pri nobeni mizi ne sedi niti eden, ki ne bi imel najboljšega teka, in stari Marko, oba njegova sinova in tudi nekaj njegovih starejših hčera nadvse živahno tekajo sem ter tja in ne dovolijo, da bi na kateri mizi česarkoli zmanjkalo!
12 Vino postopno razveže jezike tu in tam pa postaja pri mizah čedalje glasneje. Tudi pri Moji mizi je slišati veliko občudovanja jedi in pijače, celo Moja Jara postane živahnejša in ne more dovolj hvaliti in občudovati sladkega grozdja, posebno ker se pravi čas grozdja še ni prav začel.
13 Tudi Moji učenci so začeli postajati prav zgovorni, kar se je zgodilo le redko. Samo Juda Iškarijot je molčal; kajti imel je še veliko preveč opravka z veliko ribo, pa tudi velika kupa vina pred njim ga je preveč zaposlovala, da bi si lahko vzel čas za pogovor s komerkoli. Tomaž ga je sicer že nekajkrat sunil; toda Juda Iškarijot ni nič opazil in to je bilo dobro, ker bi sicer nastopil s čim neprimernim.
14 Jara na Moji levi strani pa je že kar prežala na to, ali se ne bi pokazala kakšna priložnost, da bi temu njej zelo neljubemu učencu zadala kakšen prav pošten udarec; toda tokrat Juda Iškarijota za nobeno ceno ni bilo mogoče spraviti iz njegove jedilne in pitne hladnokrvnosti.
15 Ko pa je končno opravil s svojo veliko ribo, se je pripravil, da bi segel po drugi, nič manjši; toda Rafael je bil nekoliko hitrejši in je Juda prehitel. No - to je bilo seveda povod za nekoliko muzajočo se veselost in Moja Jara je le mukoma zadrževala izbruh glasnega smeha.
16 Vprašal sem (**Jaz**) Jaro, kaj ji je.
17 In **deklica** je rekla: »O Gospod, Ti moja ljubezen, kako moreš vprašati človeka, katerega notranjost Ti je odkrita bolj kot zunanjost te čaše?! O Gospod, ali nisi opazil, kako si je učenec Juda Iškarijot že prej izbral največjo, gotovo deset funtov težko ribo in tudi največjo kupo?! Poleg tega je v njegov trebuh izginilo še nekaj velikih kosov kruha!
18 Zdaj pa je hotel dobiti še drugo veliko ribo; toda moj Rafael, ki je opazil upravičeno jezo ostalih učencev, je prehitel požrešnega Juda Iškarijota in tako rešil ribo pred Judovo požrešnostjo. No, to je pravi vzrok, da sem komaj zadržala smeh!
19 Še iz Genezareta prav dobro vem, da se pravzaprav nikoli ne smemo smejati, razen iz ljubezni in prijaznosti; toda tu je bila zadeva res tako smešna,

da sem komaj zadržala smeh. Mislim, da vendarle ni prehudo narobe, če se smejemo zelo požrešnemu skopuhu, ko mu spodleti nadvse sebični namen; saj si pri tem lahko tudi mislimo, da bi ga tak udarec lahko nekoliko poboljšal - tu pa je menda vendarle dovoljeno nekoliko hahljanja!«
20 Rečem **Jaz**: »Greh, Moja najljubša Jara, to ravno ni; toda če lahko to opustimo, smo vendarle naredili bolje. Glej, če takšnega skopuha opazujemo z določeno resnostjo, se opomni in odstopi od svojega skopuškega namena; če pa se mu smejemo, se razjezi in napne vse sile, da bi svoj namen izpeljal dvakrat bolj skopuško!
21 Juda Iškarijot je skopuh in če le mogoče tudi tat; kajti kdor skuša svojega bližnjega prav zmeraj goljufati in ga tudi goljufa, je tat.
22 Če pri svojem sebičnem ravnanju naleti na nasmejane obraze, misli, da jim je všeč njegova šali podobna lopovščina, in potem še bolj vneto počenja svoje lumparije; če pa ga, kot sem pripomnil prej, pri njegovih lumparijah in že pri prvih poskusih od vseh strani gledajo z določeno resnobo, odneha od svojega slabega namena in ga prihrani za kdaj drugič. Kajti na popolno poboljšanje je pri skopuhu težko upati! Kljub temu pa je dobro, da ga kar se da pogosto oviramo pri uresničenju kakšnega skopuškega podjetja; s tem čedalje bolj izgublja hudobni pogum zaradi neprestanega neuspeha in opusti hudobijo, če že ne zaradi odpora do nje, pa vsaj zaradi neprilike.
23 Vidiš, ti Moja najljubša hčerkica, zaradi tega, kar sem ti zdaj povedal, je torej bolje, da se nikomur ne smejemo zaradi tega, ker se mu je ponesrečila kakšna načrtovana lumparija!«

170. Protislovje med hotenjem in dejanjem

1 Reče **Jara**: »Da, Gospod, Ti moja edina ljubezen, vse to bi že bilo lepo in prav in pravzaprav najboljše, ko bi le zmeraj imeli ob strani tak čisto božanski poduk! Toda mi ljudje smo pogosto tako slepi - in to ravno v trenutkih, ko bi morali najostreje videti -, da zaradi samih dreves ne vidimo gozda! In niti za las bolje nam v najpomembnejših trenutkih življenja ne gre z resnično življenjsko modrostjo. Tam, kjer jo najbolj potrebujemo, nas pusti na cedilu; kjer pa je ne bi potrebovali ravno v največji meri, tam smo polni visokih misli in idej! Zato smo ljudje vedno tako čudni!
2 Pri sebi se mi ne zdi dobro nič drugega kot samo moja volja; toda ona sama pravzaprav sploh ni tako hvalevredna, saj ji večinoma manjka polna moč za uresničenje. Kajti pogosto hočem kaj prav dobrega, pa tega vendarle ne storim, ali storim ravno nasprotno od dobrega, ki ga pravzaprav želim. Kaj je vzrok za to, ne vem; da pa je tako, vem iz lastne izkušnje.
3 Gospod, Ti moja ljubezen! Po Tvoji vsemogočni milosti sem smela čudežno pogledati v Tvoje velike stvaritve svetov in v zvezi s tem vem več kot vedo vsi modreci na zemlji skupaj. Kaj skrivajo neskončne globine tvojega neba, poznam; toda zakaj ne poznam tudi sama sebe?!«

4 Rečem **Jaz**: »Ker si ti sama veliko čudovitejše bitje kot vsa velika sonca in svetovi skupaj! V človekovem srcu se skriva veliko bolj čudovito nebo kot je to veliko, ki ga gledaš s svojimi očmi.
5 Glej, vsa materija je sodba in neomajna nujnost! Od zunaj in tudi od znotraj lahko opazuješ, kako je zgrajena, in nekateri lekarnarji znajo materijo natančno razstaviti v njene praelemente. In to redko znanost imenujemo umetnost ločevanja, ki se bo sčasoma čedalje bolj izpopolnjevala.
6 Kakor lahko na ta način precej natančno od zunaj in od znotraj spoznaš kamen, tako lahko spoznaš tudi ves svet! Naš Matael je zelo izveden v tej umetnosti; tudi Moj učenec Andrej, ki je bil tudi pri esenih, je vnet lekarnar, te umetnosti pa se je naučil v Egiptu. Ta dva ti bosta z veliko spretnosti in resnice predstavila materijo vsega sveta. Seveda je v materiji skrit še marsikakšen 'nekaj', ki ga nikoli ne bo odkril noben umetnik ločevanja; lahko spozna dejanske elemente, ki tvorijo materijo, nikoli pa elementov v njih samih, ker vsebujejo duhovnost in jih lahko povsem spozna samo čisti duh. Kajti v elementih je skrita neskončnost!
7 Toda še večja neskončnost tiči v človekovi duši in v njenem duhu! Tega ne izvemo z vso umetnostjo ločevanja in Jaz Sam sem moral priti k vam ljudem ravno zato, da bi vas naučil spoznati to, česar sam iz sebe ne bi mogel nikoli spoznati noben človek.
8 Vidiš torej, ravno zaradi tvojega pomisleka sem Jaz Sam prišel iz nebes in vas učim tega, česar vas sicer ne bi mogel naučiti nihče drug!
9 Zdaj seveda še ne razumeš, zakaj nekaj hočeš, pa kljub temu ne moreš ravnati po svoji volji, ampak ravnaš po nekih zunanjih motivih, ki jih ne poznaš, in nerazumno poželenje mesa neredko proti tvoji volji določa tvoje ravnanje. Kajti volja ne pripada mesu in krvi in duši, ki je naredila meso in kri in se potem iz njiju sama formalno hrani, ampak pripada ljubezni, ki je Moj duh v vas, in zaradi tega niste samo moja ustvarjena bitja, ampak Moji resnični otroci in boste tudi nekoč v Mojem kraljestvu z Menoj vladali vsej neskončnosti.
10 Toda prej se morate v duhu povsem preroditi, sicer bi bilo to nemogoče!
11 Razumeš to, Moja najljubša hčerkica?«

171. O ponovnem rojstvu

1 Reče **Jara**: »Ravno za silo razumem; popolnoma pa še zdaleč ne! Z novim rojstvom iz duha, kolikorkrat sem že tudi poskusila, si še dolgo ne bom na jasnem! Kako je pravzaprav treba to razumeti?«
2 Rečem **Jaz**: »Tega zdaj niti ti niti kdo drugi ne more povsem razumeti; kajti ko se z vami pogovarjam o zemeljskih rečeh, Me ne razumete popolnoma, - le kako bi Me mogli povsem razumeti, ko bi vam razlagal čisto nebeške reči?!
3 Da, povem vam: Če bi zdaj začel govoriti z vami povsem nebeško, bi se vsi začeli jeziti in bi rekli: 'Glej, kako je ta človek postal zmešan! Govori stvari, ki

so proti vsakemu razumu in naravi! Kako bi mogli njegovo pričevanje sprejeti za resnično?!'
4 Zato boste novo rojstvo ali prerojenje iz duha in v duhu vsi popolnoma razumeli šele tedaj, ko se bom Jaz kot Sin človekov in človeški sin, enako Eliju, pred vašimi očmi dvignil s te zemlje!
5 Šele potem bom Svojega Duha, polnega resnice in moči, iz nebes razlil nad vse Svoje, kar bo šele povsem omogočilo popolno prerojenje duha in v duhu, in šele tedaj in po tem boste razumeli in spoznali novo rojstvo vašega duha.
6 Do tedaj pa nihče ne more biti povsem na novo rojen v duhu, kot tudi vse od Adama ni bil nihče, niti Mojzes in vsi preroki.
7 Toda po Mojem dejanju, ki sem ga zdaj razodel tebi in vsem drugim, bodo od Adama naprej deležni popolnega prerojenja duha vsi, ki so bili rojeni na ta svet in so v svojem telesnem življenju imeli vsaj dobro voljo, četudi niso zmeraj ravnali po njej.
8 Saj jih je vendar še veliko, ki imajo najboljšo voljo, da bi storili in izvršili nekaj prav dobrega, povsem pa jim manjka sredstev, zunanje moči in spretnosti, ki so za to potrebni prav tako kot oči za gledanje. No, v takšnih primerih pri Meni dobra volja zmeraj velja toliko kot dejanje samo.
9 Glej, če bi na primer nekdo padel v vodo in bi ti to videla! Ponesrečenemu bi prav rada pomagala, - veš pa, da si povsem nevešča plavanja. Če skočiš za tistim, ki je padel v vodo, bosta oba utonila v valovih; če pa bi znala zelo dobro plavati, bi gotovo brez nadaljnjega skočila za ponesrečencem in ga rešila. Ker pa sploh ne znaš plavati, kljub najboljši volji po reševanju ne skočiš za ponesrečencem, ampak hitro poiščeš nekoga, ki bi ga še mogel in hotel rešiti!
10 Glej, glej, Moja hčerkica, tu velja dobra volja toliko kot izvršeno dejanje samo; in za tisoč in tisoč primerov velja, da Jaz samo dobro voljo sprejmem kot dejanje.
11 Povedal ti bom še en primer! Glej, imela bi najboljšo voljo, da bi pomagala zelo velikemu revežu, ki bi prišel k tebi, sama pa ne bi imela nobenega imetja, in vendar bi po vseh svojih močeh rada pomagala revežu! Ker pa sama nimaš nobenega imetja, greš vendarle k enemu in drugemu premožnemu in z vsemi močmi prosiš za pravo pomoč za svojega reveža, zaradi trdosrčnosti bogatih pa je ne dobiš in moraš reveža brez pomoči pustiti dalje, jokaš za njim in ga priporočiš Gospodu Bogu.
12 Glej, tu je potem tvoja volja vredna prav toliko kot izvršeno dejanje samo!
13 In takšnih ljudi je bilo veliko pred nami, jih je veliko zdaj in jih bo v prihodnje še več; vsi ti bodo deležni prerojenja svojega duha in svoje duše!
14 Ker torej zdaj tako kot vsi drugi še ne moreš prav razumeti, v čem je pravzaprav prerojenje duha, sem ti kar se da jasno pokazal vzrok za to; ko pa bo nekoč prišel čas, v katerem boš prerojena v svojem duhu, šele tedaj boš tudi povsem spoznala tisto, česar zdaj še vedno ne moreš razumeti in boš vedela zakaj! - Razumeš zdaj, zakaj Me še vedno ne moreš povsem razumeti?«

15 Reče **Jara**: »Da, Gospod, Ti moja edina ljubezen! Zdaj pač razumem! Toda Tebe vendar moram razumeti; kajti Ti pojasniš zadevo tako čisto kot opoldne sonce z jasnega neba osvetli zemljo!«
16 Po teh besedah se Mi zahvali za ta pouk in Mi tudi obljubi, da se bo komaj še kdaj smejala neumnemu ravnanju kakšnega človeka.

172. Kornelij in Jara

1 Kornelij pa se ni mogel dovolj načuditi dekličini modrosti; tudi Faust in Filopold sta se čudila v isti meri in Kornelij Me je prosil, ali bi se smel z deklico pri mizi o marsičem pogovarjati. Jaz sem mu to dovolil. Tega se je razveselil tako Kornelij kot deklica in vsi pri mizi, Jaz pa sem mu priporočil, naj postavlja modra vprašanja.
2 Kornelij pa, ko naj bi deklici postavil vprašanje, začne zelo razmišljati, kaj naj bi jo pravzaprav sploh vprašal. Kajti moj izraz: deklici postavljati samo modra vprašanja, je Kornelij razumel tako, da pogovor ne sme biti samo nesmiseln klepet, ampak nekaj smiselnega, in zdaj je zelo razmišljal, kaj naj bi to bilo v družbi, ki je zmeraj imela priložnost slišati najvišjo modrost.
3 Kolikor dalj in bolj je premišljeval, toliko manj je našel primerno snov, o kateri bi vprašal deklico in se o njej spustil v pogovor z njo. Razmišljal je sem ter tja in ni našel ničesar, kar bi se mu zdelo kolikor toliko primerno.
4 Po daljšem času razmišljanja mi je rekel (**Kornelij**): »Glej, glej, mislil sem, da bo šlo lažje; toda kolikor dlje in globlje razmišljam, toliko manj najdem nekaj, kar bi bilo primerno za tako modrega otroka!«
5 Rečem **Jaz**: »No, če ne najdeš nič izrednega, vprašaj deklico karkoli!«
6 Reče **Kornelij**: »Vse to bi bilo lepo in prav; toda tudi tu šepa! Kajti za nekaj vsakdanjega vendar ne morem vprašati, od česa boljšega pa bi komaj vedel za kaj, o čemer ne bi tukaj že večkrat razpravljali!«
7 **Deklica** pa, ki je opazila Kornelijevo zadrego, je rekla: »O visoki, najljubši prijatelj, če ne najdeš nobenega vprašanja zame, tedaj dovoli, da vprašam jaz tebe; kajti pri vpraševanju ne pridem zlahka v zadrego, - tu imam naenkrat na zalogi deset vprašanj!«
8 Reče **Kornelij**: »To bi bilo seveda prav dobro, moje najljubeznivejše dete! Toda če mi postaviš vprašanje, je samoumevno, da ti moram tudi odgovoriti; če pa tega ne bi mogel - kar bi bilo zelo verjetno, ker si mi zelo prodoren in pameten otrok -, kaj potem?«
9 Reče **deklica**: »No, kaj potem?! Tedaj bom sama odgovorila na svoje vprašanje, nato lahko presodiš vprašanje in odgovor in mi potem poveš, ali sem se kje zmotila! O glej, zame tudi ni malenkost vprašati in odgovarjati; Gospod, kot moja edina ljubezen vekomaj, mi vzbuja najmanj pomislekov ravno zato, ker vsaka primerjava med Njegovo neskončno in našo nadvse omejeno modrostjo tako in tako zgrmi v brezmejno brezno ničnosti.

10 Ali govorimo nekoliko bolj ali nekoliko manj neumno, to niti najmanj ne spremeni tega razmerja med nami in Gospodom; kajti sami iz sebe smo v primerjavi z Gospodom vendar v vsem nič, in kar v nas zanj nekaj je, to je On Sam po Svoji milosti v naših srcih.
11 Toda med nami je nekaj modrih, in sicer tukaj pri tej mizi, ki jih nadvse spoštujem; s temi ni prav dobro segati v isto skledo!
12 Bržkone vem marsikaj, česar do te ure razen mene, Rafaela in seveda Gospoda ne more vedeti noben človek, ker mu v tej neverjetni zvezi manjka vsaka izkušnja; toda kaj mi koristi, če sem doma v daljnih zvezdah, zato pa tujka na tej naši domači zemlji?! Tu sem še stokrat in tisočkrat prikrajšana!«
13 Reče **Kornelij**: »Kdo pri naši mizi je predvsem tisti, katerega človeško tako zelo spoštuješ?«
14 Reče **Jara**: »Tam tisti podkralj, ki bo sedaj s starim Ouranom vladal vsemu Pontu! Matael je njegovo ime. Ta bi mi lahko dal za streti še prav posebne orehe! Mislim, da mu na sto vprašanj ne bi mogla dati niti enega pametnega odgovora!«
15 Reče **Matael**: »O ti ljubo dete, zdaj si nenadoma neznansko skromna! Z menoj že dolgo ne prideš v nobeno zadrego; kajti še predobro poznam prodorno ostrino tvojega razuma! Če se mora že Rafael s teboj prav posebej zbrati, koliko bolj potem šele kdo izmed nas! In polkovnik Kornelij ravna zelo prav, ko zelo premišlja, o čem naj bi se pogovarjal s teboj! Kajti ti si ena redkih tvojega spola! Je že res, da jaz tudi marsikaj razumem in za marsikaj vem; toda ne glede na to se ne bi hotel nikoli spustiti s teboj v nekakšen modrostni boj, kar bi tudi bila prazna norost! Toda pustiti, da me o marsičem poučiš, mi bo zmeraj zelo ljubo, zaželeno in dragoceno.«
16 Reče **Jara**: »To ima ubogo dekle, če tudi ona nekaj ve, da se potem nihče ne upa pogovarjati z njo! Zato bi bilo zanjo skoraj bolje, če bi nekoliko manj vedela in se modrejšim prijateljem ne bi zdela neprijetna! Toda kaj morem zdaj?! Manj vedeti kot vem, je nemogoče; saj svetlobe svojega srca vendar ne morem narediti slabotnejše kot je. To svetlobo pa mi v čedalje obilnejši meri daje ljubezen do Gospoda, do najsvetejšega Očeta vseh očetov zemlje! Da, če bi mi bilo mogoče to svojo edino in edinstveno ljubezen samo malenkost oslabiti, tedaj bi gotovo takoj postala neumnejša; toda to mi je vendar nemogoče! In zato vendar to, kar iz te svetlobe vem, ni moje, ampak Gospodovo znanje v mojem srcu, in zaradi tega se gotovo ni treba nikomur bati, kot se tudi meni ni treba bati nikogar! Zato lahko tudi ti, najplemenitejši prijatelj Kornelij in ti, plemeniti Matael, govorita z menoj!«
17 Reče **Kornelij**: »Da, da! Toda veš, najljubša Jara, ravno zaradi tega ni tako preprosto; kajti s teboj, kot že začenjam zelo jasno čutiti, je nekoliko težko govoriti ravno zaradi tega, ker imaš v svojem srcu resnično preveč najčistejše modrosti. O, sicer si neskončno mila in ljubka in lahko bi te poslušali cele dneve; toda vprašati te ali dovoliti, da ti vprašaš, to je že povsem druga zgodba.

Vprašanje bi bilo hitro, toda potem pride odgovor, in tu je pri meni še zelo mršavo!
18 Tudi nekoliko domišljavosti me še ni povsem zapustilo in ničesar na svetu se ne bojim bolj kot kakšne osramotitve, kar gotovo tudi ni prav; toda nič ne morem za to, kajti od otroštva sem bil tako vzgojen in takšna stara navada nikogar ne zapusti tako hitro kot bi rad verjel.
19 Toda le še malo počakaj, se bom že še spomnil česa res pametnega; in potem bom prav vesel, da bom od tebe slišal kaj prav modrega!«

173. Kornelijevo vprašanje Jari

1 Jara je s tem zadovoljna in **Kornelij** začne prav pošteno listati po svojih možganih; toda še vedno ne more najti nič pravega.
2 Čez nekaj časa se končno spomni nečesa in vpraša Jaro: »No, zdaj sem vendarle nekaj našel in tako mi povej, kaj je pravzaprav sonce in iz katerih elementov je sestavljeno, ker izliva na zemljo tako močno svetlobo in komaj verjetno vročino! Če mi lahko, najmilejša Jara, tudi o tem kaj poveš, te bom, če boš hotela sprejeti, kraljevsko poplačal!«
3 Reče **Jara** nekoliko ironično: »Veš, visoki zapovednik, na ta način pobiramo iz ribnikov razpadajoče ribe in ga s tem očistimo, ker razpadajoče ribe zasmradijo in umažejo vodo in jo tako tudi naredijo neužitno! - Razumel, gospod polkovnik Kornelij?!
4 Če imaš odvečne zaklade, boš našel, posebno tukaj v od ognja uničenem mestu, velike množice revežev, katerim lahko nakloniš kraljevsko podporo! Jaz pa od nikogar na tej zemlji ne potrebujem nobenega plačila; kajti jaz imam vso Gospodovo ljubezen in to je tudi moje edino in največje plačilo!
5 O ja, ti bom že odgovorila na tvoje vprašanje, dolžna ti ne bom ostala ničesar; toda nagraditi za to se ti ne pustim, - zemeljsko pa še sploh ne! Kajti to bi imela za enega največjih grehov; kajti, prvič, bi to odtegnila resnično potrebnim revežem, drugič pa bi ti vzela priložnost, da bi lahko storil nekaj resnično dobrega, posebno ker nikakor nisem revni otrok te zemlje, pravzaprav imam morda celo materialne zaklade, ki jih ti z vsem cesarstvom ne bi mogel poplačati, ki pa jih pravzaprav potrebujem prav tako malo kot tvoje kraljevsko plačilo, ki si mi ga ponudil.
6 Nikar pa ne misli, da govori iz mene kakšen napuh, ampak najčistejša in najbolj nedolžna resnica; kajti če bi imela v sebi samo najmanjšo iskro napuha, ne bi sedela na tem mestu poleg Gospoda vseh gospodov in poleg Učenika vseh učenikov! To, moj sicer najljubši prijatelj Kornelij, se ti je nekoliko ponesrečilo!
7 Glej, ljudi, ki imajo kot jaz od Gospoda kakršnokoli, čeprav vedno znova nezasluženo milost, je treba presojati in obravnavati povsem drugače kot zares naravne in posvetne ljudi!

8 Mislil si, da bom jaz kot mlado, komaj štirinajstletno dekle imela prav tako prevzetno naravo kot druga posvetna dekleta in bi se morda celo nadvse veselila, če bi bila oblečena v kraljevska oblačila; samo, takšna prevzetnost je bolj oddaljena od mene kot najmanjša zvezda, ki jo tvoje oko še lahko odkrije na nebu te zemlje, in to vendar tudi veliko pomeni! Zato le hitro umakni svojo ponudbo o plačilu, sicer ti nikakor ne odgovorim na tvoje vprašanje!«
9 Reče **Kornelij**: »No ja, ker sem s svojo ponudbo pri tebi tako slabo naletel, jo po tvoji želji prav rad umaknem in pozneje bom storil, kar si mi svetovala; toda potem mi iz prijateljstva odgovori na vprašanje, ki sem ti ga postavil!«
10 Nato se je **Jara** prav pošteno zbrala in rekla: »Od mene hočeš izvedeti, kaj je sonce in iz katerih elementov je sestavljeno, da more izlivati na zemljo tako mogočno toploto in svetlobo?
11 No, o tem ti lahko dam povsem resnično informacijo; toda kaj ti bo koristila?! Lahko mi pač verjameš tako kot slepec verjame nekomu, ki mu o cvetlici pove, da je čudovito lepo rdeča. Se bo slepec lahko kakorkoli prepričal, da je tista cvetlica res tako čudovito rdeča? To bo v tem življenju najbrž težko, v drugem življenju pa se bo svobodna duša tako in tako zelo malo brigala za to; kajti tedaj bo v enem trenutku lahko videla več kot se je tukaj z vso marljivostjo mogoče naučiti v petdesetih težavnih letih.«
12 Reče **Kornelij**: »Tu imaš, premila deklica, najbrž zelo prav! Jaz se ad personam meam (osebno) pač nikoli ne bom mogel prepričati o resničnosti tvojih izjav o soncu, ker so tvoje izjave o tem, kar si mi pravkar povedala, povsem resnične; toda zdaj tudi vem, da se mi pravzaprav sploh ne moreš zlagati, ker to, kar veš, veš in lahko veš samo od Gospoda. Zato lahko vse, kar mi o soncu moreš in hočeš povedati, sprejmem kot popolno in nesporno resnico!«
13 Reče **Jara**: »No dobro! Saj bom vendar videla, ali ne boš začel zmigovati z rameni! In tako me torej poslušaj!«

174. Naravno sonce

1 (**Jara**): »Glej, sonce je, podobno kot ta naša zemlja, za bivanje primeren in tudi povsem naseljen svet; samo tisoč krat tisočkrat večji je od naše zemlje, ki, kot vidiš, tudi ni ravno majhna. Toda svetloba, ki izhaja iz onega velikega sveta, ni naseljena sončna zemlja, ampak samo zrak, ki jo povsod obdaja, katerega nadvse gladka površina v stalnem velikem trenju z etrom, ki jo obdaja na vse strani, prvič, neprestano proizvaja nepreštevno množico bliskov z najmočnejšo svetlobo in, drugič, na tem neznanskem okroglem zrcalu sprejema svetlobo od eonov sonc in jo spet pošilja na vse strani.
2 To svetlenje našega sonca razsvetljuje in ogreva to zemljo, poleg nje pa še številne druge zemlje, ki jih imenujemo planeti. Vendar pa toplota na to zemljo ne prihaja s svetlobo iz sonca, ampak jo svetloba proizvaja šele na zemlji.

3 Svetloba res prihaja od daleč, toplota pa nastaja šele tu, in sicer s tem, da svetloba določene naravne duhove v zraku, v vodi in v zemlji prestavi v veliko dejavnost. In ravno ta dejavnost šele naredi to, kar občutimo kot toploto in, pri še povečani dejavnosti prej omenjenih duhov, kot vročino, in jo tako tudi imenujemo. Kakor pa se lahko svetloba postopno povečuje v neskončno, prav tako se lahko poveča tudi toplota in vročina.
4 'Toda', boš vprašal, 'Kdo lahko obstaja na samem soncu? Ker mora biti svetloba tam najmočnejša, tudi vročina ne bo nič manjša!' Vendar pa temu ni tako. V notranjost dejanskega sončnega nebesnega telesa prodre komaj tisočkrat tisoči del celotne sončne svetlobne moči, zato tudi na sončni trdni površini ni veliko svetleje in topleje kot tukaj na naši zemlji, in zato lahko Božja ustvarjena bitja tam obstajajo in živijo prav tako kot na tej naši zemlji. Samo noči tam ne more biti, ker je na soncu vse v lastni, neuničljivi svetlobi.
5 Noči torej prebivalci sonca sploh ne poznajo, - lahko pa ob svojem večnem dnevu še prav dobro vidijo zvezde in planete, ki skupaj z našo zemljo obkrožajo sonce. To omogoča nadvse čisti zrak, ki sončno zemljo obdaja 1200 ur daleč v vse smeri, in ga navznoter sicer od časa do časa zatemnijo številni in zelo gosti oblaki, zato pa je drugič spet povsem brez oblakov in tedaj se lahko zunanji svetovi prav dobro vidijo in opazujejo, veliko bolje kot s kateregakoli drugega planeta.
6 Sonce se tudi vrti okrog svoje osi, toda ne v približno štiriindvajsetih urah kot naša zemlja, marveč v devetindvajsetih dneh. Prebivalci sonca lahko v tem času vidijo celotno zvezdnato nebo, posebno prebivalci srednjega pasu, ki so po mojem občutku najmodrejši in najlepši ljudje na soncu. Prebivalci ostalih pasov so bolj podobni prebivalcem drugih planetov.
7 Glede notranje ureditve neznansko velikega sončnega sveta pa mi moj občutek pravi, da v njem tiči še več nebesnih teles, kot ena votla krogla v drugi, in so lahko med seboj oddaljene od dva-, tri- do štiri tisoč ur, kar pa ni vzeti kot nekaj stalnega, ker se ta notranja sončna telesa večkrat zelo razširijo, drugič pa spet skrčijo na normalno stanje. Votli prostori so napolnjeni ali z vodo ali z najrazličnejšim zrakom.
8 Čemu pa mora vse to tako biti, ti ne znam povedati; kajti za to ve samo Učenik in Gospod neskončnosti, ki sedi tu poleg mene. Če hočeš izvedeti več, se boš že moral obrniti na tega Enega in Edinega!«
9 Reče **Kornelij**: »Zahvaljujem se ti, moje najljubše, najprijaznejše dete, za to tvojo informacijo, ki ji celo s svojim razumom od alfa do omega verjamem; kajti v njej ne najdem nič protislovnega. Toda koliko mora biti sonce oddaljeno od te zemlje, da se nam kljub temu, da je tako neznansko velik svet, zdi tako majhno?«
10 Reče **Jara**: »Za to na tej zemlji ni nobenega merila; Egipčani pa so ga imeli in pozni potomci - toda v Evropi, ne pa v Aziji - bodo spet izumili takšno merilo. Toliko ti pa lahko kljub temu povem, da bi puščica, ki bi jo z vso močjo izstrelil

z zemlje proti soncu, potrebovala celih dvajset zemeljskih let, da bi dosegla sonce!
11 Zdaj lahko sam izračunaš. Izmeri čas, ki ga potrebuje izstreljena puščica, da prileti tisoč korakov daleč; ugotovil boš, da pri vsej svoji hitrosti puščica vendarle potrebuje dva trenutka časa, da bi preletela tisoč korakov. V eni uri pa je 1800 takšnih dvojnih trenutkov; en dan pa šteje 24 ur in eno leto 365 dni, kar pa ti bo bržkone znano. Če to veš in znaš vsaj malo računati, boš kmalu izračunal, koliko je sonce oddaljeno od zemlje! Več pa ti ne morem povedati in razložiti; kajti tudi če bi vedela, mi vendarle manjka merilo in dovolj veliko število! Predstavljaj so 40 krat 1000 krat 1000 ur poljske poti, pa imaš precej natančno razdaljo med zemljo in soncem!«
12 **Kornelij** debelo pogleda in reče: »Ne, tega v tej deklici ne bi nikoli iskal; saj računa z največjimi števili na svetu na pamet tako, kot kateri izmed nas z majhnimi števili na prste! Ta vendar daleč presega Evklida, največjega mojstra računanja! Ne, česa takega še nisem srečal! Gospod, Ti mi povej, ali naj zdaj vse to tako sprejmem! Vsaj zdi se mi, da je deklica precej dobro zadela žebelj na glavo!«

175. Vzgoja srca in vzgoja razuma

1 Rečem **Jaz**: »To sicer ni evangelij; toda kot to kar je, je resnica, ki bo sčasoma dobra za to, da bo ozdravila ljudi marsikaterega praznoverja. Kajti na nobenem področju ni med ljudmi toliko praznoverja kot v svetlobnem področju zvezdnatega neba. Toda zdaj še ni čas, da bi ljudem to popolnoma razložili; kajti zdaj gre predvsem za to, da bi iz sedanjih človeških ličink vzgojili resnične in realne ljudi.
2 To pa je mogoče doseči samo s tem, da človek najprej spozna samega sebe, potem pa tudi Boga in Ga nad vse ljubi iz vseh svojih moči. Ko je človek utrjen v tej osnovi in sposoben sprejeti Svetega Duha iz Boga, bo postal sprejemljiv tudi za vse druge, doslej še neodkrite resnice, in jih bo sposoben razumeti!
3 Če pa bi mu s tem napolnili glavo takoj zdaj, bi tega sploh ne mogel razumeti in bi si tako razbijal glavo, da bi zaradi tega znorel!
4 Zato je osnovno pravilo: Ljudje morajo pred vsem znanjem najprej postati pravi ljudje, sicer jim lahko kakršnokoli znanje veliko bolj škodi kot koristi. Kajti vse znanje zaposluje samo razum, ki ima svoj sedež v možganih; toda srce kot temelj življenja ostaja telebanasto, surovo in divje, kot srce zveri, in s pomočjo znanja povzroča še več zla kot brez njega; kajti pri brezbožnem srcu je znanje resnična svetilka k vsakovrstnemu zlu!
5 Zato, Moji prijatelji in bratje, slepim najprej v srce postavite pravo življenjsko svetilko, šele ta svetilka naj razsvetli razum duše in tako bo vse znanje postalo človeku pravi blagoslov!

6 Veliko vedeti je res hvalevredno, ker lahko s tem marsikomu damo dober nasvet; toda bolje je veliko in resnično ljubiti! Kajti ljubezen prebuja in oživlja; znanje pa samo zadovolji in potem leže k počitku!
7 In tako pač znanje nekomu nekoliko pomaga za ta čas, nadvse mu pa škoduje za prebuditev duha; če se pa sčasoma razvije iz svetlobe duha kot zanesljiv dodatek, tedaj je tudi polno življenjske toplote in oživlja kot sončna svetloba, ki kot vsaka svetloba ne le sveti, ampak tudi oživlja, ker njegova svetloba skriva v sebi življenjsko toploto in jo tudi posreduje povsod, kamor pade, obstoječo pa še bolj poživi in poudari.
8 Verjemi Mi, neštete čudeže, ki krožijo in potujejo sem ter tja v za vas neizmernih prostorih, ima vsak človek skrite v svojem duhu; zato se predvsem trudite, da bo vaš duh povsem prebujen, in boste to, kar ni nikoli nobeno oko videlo in nobeno čutilo zaznalo, v največji jasnosti zmeraj gledali v sebi in lahko zaznali tudi z drugimi čutili.
9 Tisti, ki resnično spoznajo in ljubijo Boga v Meni, Sinu človekovem, bodo že v tem življenju uživali blaženosti, o katerih veličastnosti še do te ure ni ničesar zaznalo in občutilo nobeno človeško čutilo! Toda po poti golega znanja ne bo nikoli noben človek dospel do tega! - Razumeš to, Kornelij?«

176. Usoda Božjega nauka

1 Govori **Kornelij**: »Da, Gospod, kar si govoril, je polnost resnice, ki pa po merilu zgolj človeškega življenja najbrž še nikoli ni obstajala; kajti če bi bila kdaj izgovorjena in bi kdaj obstajala, bi jo nekateri ljudje gotovo sprejeli kot to, kar je, in strogo po njej živeli, in posledice tega gotovo ne bi izostale.
2 Toda po mojem precej obsežnem znanju še nikoli ni obstajala, temveč pri nas poganih ravno nasprotno; in zato je treba kot velike duhove globoko občudovati Sokrata, Platona, Plotina in Frigija, kot tudi več velikih mož Rima, ki so samo z največjim herojskim prizadevanjem in trudom naravnost v nasprotju z zakoni mnogoboštva vendarle krepko prišli na sled Tebi, enemu in edinemu resničnemu Bogu.
3 Platon je odkril, da mora biti en in edini resnični, četudi nepoznani Bog, najčistejša ljubezen. Kolikor bolj je razmišljal o neznanem Bogu, toliko topleje je postajalo v njegovem srcu; in ko je odkril, da je ta blagodejna toplota naraščala in mu je neki zdravnik rekel, da je to bolezen, se je Platon nasmejal in rekel: 'Če je to bolezen, potem si želim samo še več takšne bolezni v svojem srcu; kajti neprimerno bolj mi dobro dene od vsakega, še tako poveličevanega zdravja!'
4 In Platon je ljubil Neznanega čedalje bolj in je sam pripovedoval, kako je v najvišjih trenutkih svoje ljubezni do neznanega Boga ravno tega Boga, kot povsem združen z Njim, gledal in kako neizmerno srečo je ob tem občutil.

5 Podobno pripovedujejo tudi drugi veliki modreci; njihov nauk bi bil gotovo postal zelo koristen za ljudi, če se ne bi božji služabniki z vsemi ostudnostmi zoperstavili njegovemu širjenju.
6 Toda zmeraj je bilo tako in verjetno bo tudi vnaprej tako ostalo, da se čista resnica še nikdar ni mogla splošno razširiti, ker so ji sčasoma njeni najbližji služabniki, ki so jih vodili nadvse nizkotni interesi, sami stopili na pot, jo postavili v labirint in prvotno, zmeraj ravno in odprto pot zavili v tisoč in tisoč ovinkov, ki so obdani z mračnim zidovjem iskalcu zmeraj preprečili, da bi našel središče, kjer je stal stari tempelj resnice.
7 Gospod, tudi Tvojemu nauku se nekoč ne bo godilo nič bolje, ko se bo v njem izkazal samo en duhovnik! Učitelji pač morajo biti, toda med desetimi je gotovo en garjav in ta še prehitro okuži ostale in potem z resnico že ni več tako preprosto!
8 Mojzes, najmodrejši iz Kahire, v vse uvedeni posvojenec faraonove hčerke, je Božjo resnico zapisal na marmorne plošče in poln Božje moči pod najstrožjimi kaznimi zapovedal samo to oznanjati ljudstvu, po tem nauku živeti in ravnati; komaj tisoč let je preteklo od takrat in kako je s svetim naukom marmornih plošč?! Razen imena niti sledu več o njem! Kje je stara skrinja zaveze, čudežna, ki je vzbujala strah in življenje? Kje prvotne plošče, ki jih je Mojzes napisal z lastno roko kot za večnost? Glej, Mojzesovi nasledniki so vse uničili samo zaradi svojih umazanih posvetnih interesov!
9 Zato pravim, ne da bi bil kakšen prerok: Kakor je vedno bilo, tako je še zdaj in bo tudi zmeraj tako, ko boš Ti, o Gospod, Svoj nauk položil ljudem v roke, da bodo z njim upravljali. V tisoč letih bo z njim gotovo obupno narobe in ljudje bodo lahko na Diogenov način pri belem dnevu iskali resnico, pa je kljub temu ne bodo v celoti našli.
10 Ah, najbrž se bo popolna resnica pri nekaterih ohranila zelo na skrivnem; toda na splošno ne bo ostalo nič drugega, kot je v pri Abrahamovih otrocih tem času ostalo od Mojzesa, namreč lupina in prazno ime! Kdo še razume kaj duha Mojzesovih pravil?
11 Zato pravim in ostajam pri tem: Ljudje so bili zmeraj takšni in bodo z majhnimi razlikami takšni tudi ostali.
12 Nekaj novega jih bo zmeraj zanimalo in vzburilo; ko pa se na to nekoliko navadijo, jim kmalu tudi najbolj vzvišeno postane vsakdanje, brez vredno in irelevantno! Če hoče zanje ostati nekaj vzpodbudnega mora biti večkrat osveženo z najrazličnejšimi redkostmi in pojaviti se mora sprememba, ki seveda ne sme škoditi glavni stvari, sicer začne človeštvo med nenehnim bliskom in gromom in golega dolgčasa oblikovati zlata teleta in veselo plesati okoli njih.
13 Da, torej je treba nekatere duhovnike celo zelo opravičiti, ker ljudstvu namesto pristnega blaga prodajajo najbednejše bleščice kot nekaj čisto Božjega; ko je namreč tok teme sam iz sebe postal premočan, tedaj je tudi plavanje proti njemu nemogoče, in duhovnik najboljše volje, tudi če sam zase

skrivaj poseduje kakšno lučko prave resnice, mora nolens seu volens[1] plavati s tem tokom, sicer brez nadaljnjega propade!
14 Gospod! Kolikor je staro človeštvo na tej zemlji, vedno je bilo to zlo njegov zvesti spremljevalec, česar nikakor ni mogoče zanikati; bi ne bilo mogoče človeštva popolnoma in radikalno ozdraviti tega starega zla? Nobenega razloga namreč ne vidim, zakaj bi moralo človeštvo v njem zmeraj in vedno znova ginevati in propadati!«

177. Dostojanstvo človeške svobodne volje

1 Rečem **Jaz**: »Ja, poslušaj, moj najdražji! To je najvišja nujnost na vsakem nebesnem telesu, na katerem so ljudje določeni, da sami iz sebe postanejo resnični Božji otroci!
2 Najmanjša duhovna omejitev najsvobodnejše volje, ki bi izhajala od Mene, bi povsem uničila ta Moj namen!
3 Zato mora biti tukaj (na zemlji) neprestano povsem dopuščen prostor za vsak greh, ki si ga je mogoče zamisliti, dol do najhujšega pekla, kakor tudi za dosego najvišje kreposti gor nad vsa nebesa, sicer gotovo ne bo nič z nastankom Božjih otrok na tej za to določeni zemlji!
4 In ravno v tem je skrivni razlog, zakaj celo najčudovitejši Božji nauk sčasoma pohodijo v najbolj umazano blato!
5 Nihče ne more o Mojem nauku reči, da zahteva le nekaj nenaravnega, nepravičnega in nemogočega; in vendar bodo sčasoma uvedli takšne ostrine in neizvedljivosti, da jih v vsem obsegu ne bo mogel izpolnjevati noben človek.
6 V pretirani gorečnosti bodo sto tisoče ljudi pobijali, huje kot najbolj divje gozdne zveri, in bodo mislili, da opravljajo Bogu nadvse všečno službo.
7 Celo Jaz Sam bom moral dovoliti ljudem, če bodo to hoteli, da Me ujamejo in nazadnje celo telesno ubijejo, da bom ravno s tem dal ljudem najsvobodnejši in najvišji prostor za njihovo voljo; kajti šele iz te najvišje in najbolj neomejene svobode bodo ljudje te zemlje dosegli stanje, iz katerega se bodo potem dvignili do najresničnejših in Bogu v vsem podobnih otrok in sami postali bogovi.
8 Kajti kakor sem Jaz Sam samo po Svoji neomejeni moči volje Bog od vekomaj do vekomaj, prav tako morajo to postati tudi otroci Moje ljubezni za večno!
9 Da pa bi to postali, je potreben ravno tisti duhovni vzgojni proces, s katerim se še ne moreš sprijazniti. Toda vsaj malo pomisli, pa boš videl, da drugače ne more biti!
10 Kjer naj bi dosegli najvišje, mora biti prisotno tudi najnižje!«
11 Tu **Kornelij** nekoliko pomisli in čez nekaj časa reče: »Ja, ja, Gospod, v mojih prsih se začenja nekoliko jasniti! Najbrž sem zadevo razumel; je pa še nekaj oblakov in meglic, skozi katere moja duša še ne dobi pravega sija. V določenih trenutkih pa vendarle čutim, da v meni postaja svetleje in zato tudi

[1] Hočeš nočeš

marsikaj razumem, in tako zdaj tudi to razumem ravno toliko, da mi je nemogoč kakršenkoli dvom; toda da bi v popolni jasnosti razumel to doslej nikomur poznano področje modrosti, o tem pri meni še dolgo ne bo govora!
12 Ti, o Gospod, bi mi lahko tudi na tem področju postavil v srce nekoliko močnejšo lučko!«
13 Rečem **Jaz**: »To bi seveda mogel, - toda potem močnejša svetloba ne bi bila tvoje, ampak samo Moje delo in zato nekaj tujega v tebi; potem ti ne bi bilo treba ničesar iskati, nič prositi in nikjer trkati.
14 Jaz pa hočem in moram hoteti, da vsak človek napreduje po poti, ki sem mu jo začrtal in z lastnim trudom in požrtvovalnostjo doseže to, kar potrebuje za tu in za onstran, sicer ne bo nikoli povsem samo dejaven in ravno zato tudi ne bo nikoli postal samostojen.
15 Popolna samostojnost pa je eden najpotrebnejših delov za največjo možno blaženost.
16 Poglej še tako dobro situiranega služabnika! Pri svojem gospodu ima skoraj vse, kar ima njegov nadvse premožni gospod; lahko uživa najboljšo hrano in pije vino z gostoljubne mize svojega gospoda. Če gospod potuje po vodi ali po kopnem, vzame služabnika s seboj in kar tam uživa gospod, to uživa tudi njegov služabnik. Toda kljub temu je blaženost obeh različna.
17 Služabnik si pogosto misli: 'Imam dobrega gospoda in on ne zahteva od mene ničesar, kar bi bilo neprimerno, zelo sem spoštovan in dobro mi gre; če pa bi se kdaj vendarle prevzel, bi mi vendarle lahko rekel: 'Moj hlapec, s teboj sem ravnal kot s svojim sinom in zato sem od tebe zahteval samo lahko in primerno službo. Toda prevzel si se in začel igrati gospodarja; zato te ne morem več uporabljati za služabnika. Zato zapusti mojo hišo!' Tedaj bi moral iti in bi bil berač; toda moj gospod bi ostal gospodar svojih mnogih posesti.'
18 Glej, Moj prijatelj, ta misel služabniku pogosto greni njegovo srečo! Toda gospodar je resnično srečen - četudi ima svojega zvestega služabnika zelo rad, se pa vendar nikoli ne boji, če bi ga ta zapustil; kajti za tega enega jih zlahka dobi več sto. On ostane zelo imovit gospodar in samostojni lastnik zelo mnogih posesti in neizmernih drugih zakladov. Njegova sreča ostaja neskaljena, medtem, ko je lahko slučajne služabnikove vsak trenutek konec. In glej, prav tako je tu!
19 Dokler vam moram kot Gospod vsega življenja in vse svetlobe neprestano vdihavati življenje in svetlobo, ste samo Moji hlapci in služabniki; kajti življenje in svetlobo vam lahko ohranjam tako dolgo kot Jaz Sam hočem. Od kod si boste potem priskrbeli svetlobo in življenje?! Ali ti že sama misel na možnost zdaj povedanega ne vzbuja prav velikega strahu?!
20 Kjer pa se v srcu lahko zbudi še kakšen strah, trepet in bojazen, tam ni mogoče govoriti o popolni blaženosti!«

178. Človekova zasnova in namen

1 (**Gospod**): »Jaz Sam sem prišel vendar na to, za spočetje Mojih resničnih otrok določeno zemljo, ravno zato, da bi vas osvobodil vezi ustvarjene nujnosti in vam z besedo in dejanjem pokazal pot k resnični, samostojni, večni življenjski svobodi in vam jo utrl in izravnal s Svojim predhodnim zgledom.
2 Samo po tej poti bo mogoče vstopiti v neizmerno veličastvo Boga, Mojega in vašega Očeta.
3 Kajti kot človek sem človek kakor vi; toda v Meni prebiva prapolnost Očetovega Božjega veličastva, ki je sam v Sebi čista ljubezen. In zdaj vam ne govorim kot vaš sočlovek, ampak beseda, ki vam jo govorim, je Očetova beseda, ki je v Meni in Ga Jaz poznam, vi Ga pa ne poznate; kajti, če bi Ga poznali, bi bilo moje poslanstvo prazno. Toda ravno zato, ker Ga ne poznate in Ga nikoli niste spoznali, sem prišel Jaz Sam, da bi vam Ga pokazal in vas Ga naučil spoznati.
4 To pa je Očetova volja, da bi vsi, ki verujejo, da je Mene, Sina človekovega, poslal Oče, imeli v sebi večno življenje in Očetovo veličastvo, da bi postali in za večno ostali resnični otroci Najvišjega!
5 Da pa bi to postali, morajo na tem svetu pod eno streho prebivati nebesa in pekel! Brez boja ni zmage! Kjer je možno doseči najvišje, je potrebna tudi največja dejavnost; da bi dosegli skrajnost, se je treba najprej izviti iz nasprotne skrajnosti.
6 Kako pa bi si brez najnižjega sploh lahko zamislili kakšno skrajnost?! Ali si lahko kdo izmed vas zamisli gore brez dolin, ki ležijo med njimi?! Ali se višine gora ne merijo po največji globini doline?! Torej morajo obstajati zelo nizke doline, in kdor prebiva v globini doline, se mora z velikim naporom vzpenjati na gore, da pridobi najširnejši in najprostranejši razgled. Če pa ne bilo dolin, tudi gora ne bi bilo, in nihče se ne bi mogel povzpeti na kakšno višino z vsaj nekoliko nadpovprečnim razgledom.
7 To je sicer samo materialna prispodoba; vendar pa le skriva v sebi podobnost in ustreznost neskončno velike duhovne resničnosti, - za tistega, ki more in hoče misliti, bo čedalje bolj pomenljiva.
8 V sferi notranjega življenja pa ste poklicani in izvoljeni, da bi dosegli najvišje, - torej mora biti med vami tudi najnižje; povsem svobodno voljo pa imate zato, da z močjo, ki vam jo je Bog za večno dal v popolno last, premagate najnižje v sebi.
9 Vidiš, Moj ljubi prijatelj Kornelij, zadeve, stvari in življenjske razmere na tem svetu so takšne, ker morajo ravno takšne biti! Upam, da zdaj ne boš imel nobenega vprašanja glede tega več!
10 V duhu bi te lahko odvedel na kakšno drugo nebesno telo, kjer bi našel vse popolnoma dovršeno, enako kot najdeš neposnemljivo dovršenost v ravnanju živali; Toda kaj jim koristi ta zmeraj ponavljajoča se dovršenost? Zadovoljuje

zgolj njihove nadvse bedne in enolične življenjske potrebe; toda samo za las preko tega ne najdeš ničesar!
11 Bi bilo v takšnih razmerah možno vzgajali Božje otroke?!
12 Toda v vas ljudeh se skriva neskončnost, samo razvita ni; zato otrok, ko pride na svet, ne zmore nič in je veliko nižje od vsake vrste novorojene živali.
13 Toda ravno zato, ker je tako gol, tako slaboten in povsem nemočen in skoraj bolj brez zavesti kot morski polip, ker je kot povsem prazna posoda, se lahko povzpne do najvišje Božje zavesti in doseže vsakršno dovršenost!
14 Zato le dobro pazite na vse, kar sem vam zdaj povedal in ravnajte po tem, tako boste tudi zanesljivo dosegli tisto, za kar ste poklicani in izvoljeni za čas in za večnost! - Povej Mi, prijatelj Kornelij, kako zdaj sam pri sebi misliš o tej zemlji in njenih ljudeh v svetlobi in v temi!«

179. Kornelijev spomin na Jezusovo rojstvo

1 **Kornelij** je nekaj časa razmišljal o tem in končno nadvse začuden rekel: »Gospod, Gospod, - ja, prav dobro, ja! Toda večno ostane pri tem, da jaz nikoli ne morem biti vreden tega, da bi Ti vstopil pod streho moje hiše! Kajti samo Ti edini si Tisti, o katerem je prerokoval veliki judovski kralj David, katerega psalme sem bral že v svoji mladosti, ko je rekel: 'Široko odprite duri in visoko dvignite vrata, da vstopi kralj slave! Kdo je kralj slave? To je Gospod Sabaot, mogočni v boju!' (Ps 24,7-8)
2 To sem že, kot rečeno, vedel v svoji mladosti, in čudno: moralo se je zgoditi, da sem bil priča Tvojega rojstva pri Betlehemu in obenem tisti, ki je tvojim zemeljskim staršem kazal pot za beg pred najgrozovitejšim zalezovanjem starega Heroda.
3 Tedaj sem bil star šele petindvajset let, zdaj pa sem dobrih trideset let starejši, med tem časom sem zelo veliko prestal in pretrpel, veliko videl, slišal in doživel; toda kljub temu so mi nenavadne Davidove besede in Tvoje rojstvo in vsi spremljajoči pojavi še tako živo pred očmi, kot da bi jih, kot imate navado reči, s kožo in lasmi doživel šele včeraj ali predvčerajšnjim. In medtem spet slišim: 'Široko odprite duri in visoko dvignite vrata sveta, da vstopi kralj slave! Kdo pa je kralj slave? To je gospod Sabaot, mogočni v boju!'
4 In skrivaj sem si ponavljal to besedilo že takrat pri Tvojem rojstvu, in ko si mi Ti, o Gospod, ozdravil mojega hlapca, in sem potem imel še preveliko milost, da sem se srečal s Teboj, sem si ponavljal te vrstice v svoje srcu, ki Te nad vse spoštuje in ljubi! In tako tudi zdaj povem in potrjujem, da si edino Ti veliki, večni kralj slave, o katerem je pel modri veliki judovski kralj v svojem preroškem duhu! In če Ti ne bil tisti kralj Sabaot, kako bi mogel o ljudeh te zemlje govoriti tako kot si pravkar govoril?!
5 Da, ko bi nam te Tvoje presvete besede tudi prav trdno ostale v spominu! Toda pri meni spomin na žalost nikoli ni bil najmočnejša stran; vendar glavno, to je jedro, mi le ostane! Toda to, kar si nam povedal, že predaleč presega vse

človeške pojme, in čeprav vsaj jaz kar precej dobro razumem, kaj si hotel s tem povedati, mi je vsa stvar kljub temu kot svetle sanje, in imel bom zelo veliko opravka, da bom to doma svoji hiši kar se da razumljivo razložil, ker moj spomin ne more ohraniti vseh točk tako povezano kot so prihajale iz Tvojih najsvetejših ust.«
6 Rečem **Jaz**: »Temu pa se lahko hitro in zlahka odpomore! Glej, tu imamo vendar angela Rafaela; le nekaj listov dobrega pergamenta mu izroči, pa ti bo pri priči zapisal ves Moj govor, ki je silno pomemben!«
7 Z največjim veseljem na svetu Kornelij takoj pokliče svoje služabnike in naroči prinesti dvajset listov najboljšega pergamenta, nekaj črnila in zlato pisalo.
8 Angel se z v črnilo potopljenim pisalom samo dotakne pergamenta in v trenutku je vseh dvajset listov popisanih v pravem razmerju.
9 Nato izroči dvajset listov Korneliju, da bi jih pregledal, in Kornelij se ne more dovolj načuditi, kako je mogel angel vse to tako hitro spraviti na papir. Kajti Kornelij še ni bil navzoč, kako nam je Rafael ob prejšnjih priložnostih že pokazal svoje hitropisje, zato ga je tudi toliko bolj čudilo, da je angel tako hitro končal s pisanjem Mojih izrečenih besed, in to povrh vsega še v grškem in latinskem jeziku in tako dobesedno, da ni manjkala niti kljukica.
10 To pa je vzbudilo največjo pozornost in strmenje tudi pri Kisjonahu, Faustu in znanemu Filopoldu, in nadvse vedoželjni Filopold je začel Rafaela vpraševati, kako je kaj takega mogoče zapisati tako neverjetno hitro.
11 **Angel** pa reče: »Prijatelj, nam je to z Gospodovo pomočjo zmeraj in zelo lahko mogoče, - toda tebi razložiti, kako, je povsem nemogoče. Kajti vsak popoln duh ima sposobnost, da lahko ne samo takšno pisanje, ampak vsako težko opravilo dokonča v trenutku. Če hočeš porušiti ali uničiti goro ali kar celotno gorovje, ali izsušiti morje, ali iz morja narediti kopno, ali uničiti vso zemljo ali tisoč krat tisočkrat večje sonce, ali če bi me hotel poslati k najbolj oddaljeni zvezdi in zahtevati znamenje, da sem bil res tam, bi se tudi to zgodilo v tako kratkem trenutku, da ti s svojimi čuti sploh ne bi mogel zaznati, da sem bil le za hip odsoten. No, kako se to zgodi in kako je to mogoče, lahko razume samo čisti duh!
12 Ko pa boš nekoč povsem prerojen iz duha, boš tudi to razumel, uvidel in lahko boš delal enako; toda dokler nisi prerojen v duhu, takšnih lastnosti čistih duhov ne moreš spoznati, pa če bi ti jih še tako natančno pojasnil! Vprašaj pa se, kako lahko tvoja misel v najkrajšem trenutku pride od tu v Rim ali Jeruzalem in že spet k tebi nazaj! Če si lahko, prijatelj Filopold, razložiš to, boš kmalu razumel tudi mojo hitrost.«
13 Reče **Filopold**: »Ja, ja, ti čudovito, čudežno angelsko bitje, misel že šviga sem ter tja in nihče ne more izmeriti njene hitrosti; toda iz misli tudi ne nastane nič, to je nadvse bežna podoba. Če hoče nekdo svoje misli uresničiti, se mora tega lotiti mukoma s svojimi rokami in potem je treba veliko časa, dokler miselna podoba ne postane vidna v resničnosti; pri tebi pa je

prečudežna misel že tudi izvršeno delo. Glej, to je silno velika razlika med mojimi in tvojimi mislimi!«

180. Narava in poslanstvo angelov

1 Reče **angel**: »Saj sploh ni nobene razlike! Naj tvoj duh najprej doseže prerojenje, in tvoja misel bo povsem dovršeno Božje čudežno delo v vsem, kar je utemeljeno v Božjem redu!
2 Nikar ne misli, da sem jaz tisti, ki to dela in vrši, ampak vse to deluje, povzroča in vrši Gospodov duh, ki pravzaprav tvori in napolnjuje moje najbolj notranje bistvo; kajti mi angeli pravzaprav nismo nič drugega kot izžarevane točke Božjega duha! Mi smo nekako poosebljena, najmočneje delujoča Božja volja; naša beseda je govor Njegovih ust in naša lepota majhen zrcalni odsev Njegove neskončne krasote in neizmernega veličastva.
3 Toda čeprav je Gospod Bog v veličastvu Svoje modrosti in oblasti neskončen, je v Svoji očetovski ljubezni tukaj pri vas in med vami kot omejen človek. In ravno ta ljubezen, ki Njega Samega poniža v človeka, naredi pred vami tudi nas angele za ljudi, sicer smo samo svetloba in ogenj, ki šviga skozi vse neskončne prostore kot velika, stvariteljska misel, napolnjena z besedo, močjo in voljo od večnosti do večnosti!
4 Vi ljudje te zemlje pa ravno zdaj dobivate Duha, in še bolj lastni plamen ljubezni iz Božjega srca, zaradi katere šele postanete resnični Božji otroci, in imate zaradi tega neizrecno prednost pred nami, in mi bomo morali prehoditi vašo pot, da vam bomo postali podobni.
5 Dokler vsi angeli ostanemo takšni kot smo zdaj, nismo nič drugega kot Gospodove roke in prsti in se zganemo in premaknemo ter delujemo šele tedaj, ko nas Gospod vzpodbudi tako kot vi svoje roke in prste vzpodbudite k delovanju. Pri nas pripada Gospodu vse, kar vidiš na meni; nič nam ni lastno in kakorkoli samostojno, - vse na nas je Gospod Sam.
6 Vi pa ste poklicani in določeni, da v najpopolnejši samostojnosti postanete to, kar je Gospod Sam; kajti vam bo Gospod nekoč še rekel: 'V vsem morate biti tako popolni, kakor je neskončno popoln vaš Oče v nebesih!'
7 Če pa Gospod vam ljudem tako govori, boste iz tega že popolnoma uvideli, za kako nekaj neskončno velikega ste poklicani in določeni, in kakšna neskončna razlika je potem med vami in nami!
8 Zdaj ste seveda šele zarodki v materinem telesu, ki s svojo lastno najmanjšo življenjsko močjo ne morejo graditi hiš; ko pa boste ponovno rojeni iz resničnega materinega telesa duha, tedaj boste tudi lahko delovali tako, kot deluje Gospod!
Povem ti še nekaj, kar vam bo Gospod Sam povedal, če boste ostali povsem živi v veri in v vsej ljubezni do Njega. Glej, to vam bo rekel: 'Jaz delam velike reči pred vami, toda vi boste delali še večje pred vsem svetom!'

10 Ali morda Gospod govori kaj takega tudi nam? O gotovo ne, kajti mi smo vendar Gospodova volja in dejanje, proti kateri vam bo Gospod tako napovedal, kot da bi pričal Sam proti Sebi.
11 Toda sčasoma bo Gospodova neskončna ljubezen, milost in preveliko usmiljenje tudi za nas angelska bitja določila pot, po kateri vam bomo postali povsem enakovredni.
12 Pot, ki jo zdaj hodi Gospod Sam, bo postala tudi pot vseh praustvarjenih duhov vseh nebes, - seveda pa ne od danes na jutri, ampak postopno v neprestanem toku brezkončne večnosti, v katerem se kot v neskončno velikem krogu iz Boga dvigamo in spuščamo, ne da bi se kdaj dotaknili skrajne črte kroga. Toda četudi je treba kaj še tako dolgo čakati, se končno vendarle zgodi, ker se zvesto in resnično nahaja v Gospodovem velikem redu; Kar je enkrat v njem, se tudi zgodi, - kdaj, pri tem resnično ni pomembno! Ko se enkrat zgodi, je tu, kot da bi obstajalo že od vekomaj.
13 Ti, ljubi prijatelj Filopold, pred sto leti še nisi bil rojen in torej takšen, kot si zdaj, nisi obstajal; ali pa se ti v tvojem čutenju kdaj zdi, kot da ne bi obstajal že od zmeraj? Samo hladna računica tvojega razuma ti kaže, da nisi zmeraj obstajal; toda tvoj občutek in tvoje živo čustvo ti kažeta golo nasprotje.
14 Prav tako ti tvoj hladni razum kaže, da boš nekoč umrl in s tem za to zemljo za vedno preminil kot to, kar si zdaj; vprašaj pa nasprotno svoje čustvo in svoje čutenje, ta dva ne bosta nič vedela in tudi ne bosta hotela vedeti o kakšnem umiranju in preminevanju s te zemlje.
15 No, kdo ima tu prav in kdo ima resnico v sebi, - hladni razum ali toplo življenjsko čustvo? Povem ti: Oba, razum in toplo čustvo, ki se zaveda samega sebe! Razum kot urejena možganska knjižnica duše bo z odpadom telesa očitno z njim vred odpadel od duše. Skupaj z drugimi deli telesa in njegovimi udi mora tudi njegova materialna zmožnost zaznavanja in preračunavanja kot minljiva imeti v sebi občutek minljivosti; drugače pa je z življenjskim čustvom in z zavedanjem samega sebe, to, ker je duhovno iz Boga, ni nikoli imelo začetka in zato tudi konca ne more imeti!
16 Zaradi tega je duši celo v njenem najbolj materialnem stanju nemogoče misliti, da bo nekoč preminila in prenehala bivati. In tako postaja v duši čedalje bolj svetlo, in šele tedaj, ko bo povsem zedinjena s svojim duhom iz Boga, ki v njej prebiva, bo življenjsko čustvo tako jasno in močno, da bo občutek minljivosti iz hladnega računanja razuma izgubil vsak pomen in vsako moč.
17 Vzrok za to je tem, da Gospodov duh, ki prešinja vse življenjske sile duše, prešinja tudi živčno-duhovne dele telesa in jim s tem odvzema občutek minljivosti. To pa se spet uresniči tako, da po duhu nazadnje vse eterične telesne življenjske snovi postanejo neumrljive tako kot življenjske substance duše.
18 Ti, moj ljubi prijatelj Filopold, ki si tudi od zgoraj, boš zlahka uvidel, da lahko duh pričakuje vse in še tako dolgo časovno obdobje zanj pravzaprav ne

pomeni nič; kajti po Gospodovem redu pride blagodejna vrsta nekoč vendarle tudi nanj, in potem je vprašanje, kateri del večnosti je zanj daljši, - ali tisti, ki ga je preživel, ali tisti, ki ga bo še preživel?!
19 Jaz sem zdaj sicer še to, kar sem, in to navidezno telo še zdaleč ni spočeto in potem rojeno, s substancialno dušo napolnjeno meso in kri; vendar pa se mu že zelo približuje, in popolnega uresničenja te milosti ne bo treba ravno dolgo čakati in tedaj bom jaz to, kar si ti zdaj!
20 Zato me nikar ne hvali, ker si me videl delati čudeže; ker pravzaprav še nisem 'jaz', ampak je moj 'jaz' samo Gospodova volja, tako je tudi zaradi čudeža treba hvaliti in slaviti samo Gospoda Samega, ki bi tudi brez mene lahko storil to in še neskončno več.
21 Toda On je ravno Tisti, ki je Korneliju povedal veliki sveti govor, ki sem ga jaz zanj zapisal; ti Ga že poznaš iz Kane pri Kisu, zdaj pa Ga boš spoznal še globlje. - Takoj zdaj pa bo spet govoril same čiste besede življenja.«

181. Filopoldova filozofija stvarjenja

1 **Filopold** se nato obrne k poleg njega sedečemu Kisjonahu in mu reče: »Imaš zdaj z menoj vred končno pravi pojem o Božjem angelu? Glej, tudi jaz sem vedno trdil, da angeli pravzaprav niso osebe, ampak samo z Božjo voljo napolnjene ideje in so v določeni podobi vidni samo tedaj, ko to Bog določi za nujno. Ker pa ima Bog najbrž neskončno število najrazličnejših velikih in še več majhnih stranskih idej, je gotovo, da morajo biti te ideje, če naj se na kakršenkoli način uresničijo, napolnjene z oblastjo in močjo Božje nespremenljive volje, sicer ne morejo vstopiti v nastajajoče ali že uresničeno bivanje.
2 Vse stvari, ki se kot trajne za nekaj časa ali tudi za stalno nahajajo v določeni vidni obliki - kot recimo ves svet in vse, kar vsebuje in nosi, in iz česar sestoji -, so ideje, izšle iz Boga, ki že bivajo uresničene. Da bi pa se bit lahko uresničila, morajo od Boga stalno izhajati večinoma brezoblične, povsem svobodno delujoče ideje, ki so tudi napolnjene z Njegovo voljo, toda samo za delovanje in za to, da ustvarjajo forme, ne pa da bi same bile forma, v kateri sta združeni moč in inteligenca, in bi kot take iz lastnega središča bogu podobno delovale na objektivne ideje tako, da bi te v določenem načrtovanem redu postale smotrne forme; zmeraj naj bi ostale brezoblične in bi delovale primerno za vse forme, kakor je to o izvoru človeške duše trdil že modri Platon.
3 Ta angel ima zdaj seveda formo, toda ta forma kot taka pravzaprav ni nič, ker ni trajna; toda takšna kot je, je vendarle skoraj na točki, da kot sama zase bivajoča velika misel obstaja neodvisno od Božje osnovne ideje in odvisna samo od sebe, ter deluje v sebi in zase, deloma z zdaj ločeno, lastno materialnostjo, deloma pa s tisto, ki neprestano priteka iz Boga
4 V tem pa je, tako se mi zdi, tudi velika ideja dejanskega, resničnega Božjega otroštva. Dokler je namreč neka ideja, kot neizolirana, identična z

božanstvom, ni mogoče misliti na nikakršno samodejnost iz nje in potemtakem tudi na nikakršno samostojnost; šele tedaj in samo tedaj, ko je v vsem izenačena z nami ljudmi te zemlje, lahko tudi ona postane in je to, k čemur smo poklicani mi ljudje.
5 Povej mi, je moje mnenje pravilno ali ne?!«
6 Reče **Kisjonah**: »Ja, ja, nobene napačne presoje ne najdem v njem! Seveda jaz najbrž nisem nič manj kot kak posvetni modrec; vendar se mi z vsem mojim naravnim posvetnim razumom zdi, da si govoril zelo modro, in veseli me, da imam v tebi tako modrega prijatelja in brata v Gospodu. Doma bova lahko o tem še zelo veliko govorila; zdaj pa vendarle že spet čakam na kakšno besedo življenja iz Gospodovih ust!
7 Angel je že naznanil; toda pokazalo se ni še nič, in Gospod je, kot vidim, med našo modrostno razpravo nekoliko zadremal, in tako zdaj slabo kaže, da bo kmalu odprl Svoja presveta usta.
8 Modra deklica, ki je Korneliju dala toliko misliti, je tudi zaspala, prav tako tudi vrhovni namestnik, in kot zdaj vidim, dremlje večina za najino mizo; toda pri drugih mizah je prav živahno! Zdi se mi, da je ta miza postala tako zaspana zaradi angelovega in posebej tvojega modrostnega razpravljanja!?
9 Veš, moj najljubši Filopold, neznansko rad te poslušam, ko začneš govoriti o nadčutnih stvareh; toda tu, v navzočnosti Najmodrejšega, si naredil skoraj preveč dobrega! No, angel nama je tudi na dolgo govoril; toda govoril je samo iz Gospoda, in tako je bilo po svoje vseeno, če bi govoril Gospod sam. Toda, ko si potem začel govoriti ti, je bilo to samo tvoje mnenje, po vsem tem, kar si slišal od angela, in to, se mi zdi, je povzročilo zaspanost pri najini mizi! - Nisi tudi ti sam približno takšnega mnenja?«
10 Reče **Filopold**: »Ja, ja, najbrž imaš kar prav! Zdaj mi je tudi resnično žal, da sem se pustil svojemu razumu zapeljati tako daleč; Toda storjenega ne morem več narediti nestorjenega, čeprav sem obenem tudi prepričan, da s tem nisem storil nobene krivice!«

182. Domet možganskega razuma

1 Tu se **Jaz** spet povsem buden dvignem in prijaznega obraza rečem Filopoldu: »O, nikakor!
2 Tvoje razmišljanje o razliki med angelom in pravim človekom te zemlje je povsem pravilno; na las tako je, kot si ti zadevo razumel in odlično razvil. Moj tihi dremež je bil preprosto posledica telesne utrujenosti; saj smo delali skoraj dve celi noči!
3 Toda ker si že tako pristen platonski modrec, nam razvij tudi dejanski vzrok Mojega prihoda v meso te zemlje!
4 Kar sem v duhu in sem bil od vekomaj, to veš; da pa imam tudi telo z mesom in krvjo kot drugi ljudje, to vidiš in čutiš tako dobro kot vsi tukaj za mizo.

5 Zakaj sem Si nadel umrljivo lupino? Zakaj se je pratemelj vse biti in življenja oblekel z lupino najočitnejše umrljivosti?! Mora tako biti, ali je to morda samo takšna muhavost večnega Božjega duha, ki v Meni prebiva in deluje? - Če Mi lahko to dovolj razviješ, boš iz nebes dobil nagrado modrosti že v tem življenju!«
6 Reče Filopold: »Gospod, odkrito priznam, da slutim in v moji življenjski noči se že svetlika kot najzgodnejše jutro, očitno po navdihu Tvoje milosti, o Gospod! Da, čutim neskončno veličino tega, kar je treba izraziti; toda manjkajo mi primerne besede za to!
7 Z eoni zemeljskih modrostnih fraz tega ne bo mogoče izraziti; imeti bi moral posebno govorico duhov, in vsi bi jo morali razumeti, sicer bi govoril gluhim ušesom.
8 Prvič, od kod takšno govorico vzeti, in drugič, kako omogočiti ljudem, da bi jo prav razumeli?! Glej, o Gospod, menim, da so to poglavitne in bistvene stvari, brez katerih je takšno previsoko razgrinjanje modrosti povsem nemogoče!
9 Ne glede na to v sebi živo občutim veliko in presveto čudežno modrost; poleg tega pa tudi popolno nezmožnost, da bi to največjo in najsvetejšo vseh resnic oblekel v naše najrevnejše besede tako, da bi bila razumljiva. Ta razlog boš Ti, o Gospod, milostno uvidel in mi zato spregledal razgrinjanje najvišje in največje modrosti!«
10 Rečem Jaz: »Ah, ta izgovor je prazen, za to sploh ni potrebno toliko kakor misliš! V možganih, kjer duša navadno hrani spoznano modrost, boš seveda kaj težko našel primerne besede; zato pa toliko prej v srcu, ki je nosilec duha iz Božjega srca.
11 Išči tam in odkril boš, da je z najpreprostejšimi in najskromnejšimi besedami celo najglobljo modrost mogoče razviti veliko bolje in za vsakogar razumljiveje kakor z visokimi besedami salomonske modrosti! Kaj ti koristi Salomonova Visoka pesem, če jo potem, ko si jo prebral tisočkrat, razumeš prav tako malo kakor prvič?!
12 Salomon pa je moral tako pisati, ker takrat še ni bil čas, da bi nezmožnim ljudem, ki v srcu še niso imeli duha, popolnoma razkril najgloblje skrivnosti nebes, temveč je dal samo nadvse prikrite namige, da bi duše opozoril na to, kar bo moralo priti. Toda razumeli niso ničesar.
13 Salomon je svojo Visoko pesem razumel prav toliko kakor zdaj ti; kajti če bi jo razumel, ne bi grešil in postal popoln malikovalec in tisočkratni prešuštnik.
14 Toda, kar je zapisal iz Božjega duha, ki je v nekaterih trenutkih preveval njegovo dušo, je kljub temu čista Božja beseda, vendar ni dana zato, da bi jo razumeli možgani, temveč da bi jo iz Boga dojel sposobni duh v srcu, ta pa je bil šele v času po Mojem prihodu izjemoma dan v srca nekaterih redkih ljudi, da bi Me lahko spoznali, razumeli in dojeli, zaradi sebe pa tudi zaradi mnogih drugih še neduhovnih ljudi.

15 V tvoje srce pa je kot zarodek v materino krilo tudi že položen omenjeni duh; pogledati moraš torej malo v svoje srce, pa boš našel v sebi Božjega duha, in ta ti bo potem že navdihnil besede, s katerimi boš zlahka za to mizo povedal tisto, kar sem te vprašal"
16 Reče **Filopold:** Gospod! Vse to bi bilo lepo in prav in gotovo bi našel ključ za to v svojem srcu; vendar bi nam Ti, o Gospod, prav zlahka razkril to najglobljo skrivnost in mi bi Ti zanesljivo najpozorneje prisluhnili. Zame pa bo to nekaj strahovito težkega, in nazadnje bom poleg vsega še povsem zasluženo požel posmeh!«
17 Rečem **Jaz**: »O, nikakor, prvič je v Mojem redu tako, da morate to kar zadeva Mene svobodno razviti vi sami, da bo imelo za vas življenjski pomen, drugič pa zadeva nikakor ni tako težka, kakor si v svojih možganih predstavljaš.
18 Seveda bi Jaz lahko to povedal tebi in drugim in za silo bi Me tudi razumeli; toda to bi tako kakor vse drugo vaša duša shranila večidel samo v svoji možganski palači, tam pa bi bilo skoraj povsem neuporabno za vašega duha. Kar duša shrani v svoji možganski palači, to s časom z možgani vred umre in preide; le kakšno korist bi lahko imel v onstranstvu duh od nečesa, kar je minilo in prenehalo obstajati?!
19 Če pa to razviješ iz svojega srca, tedaj tudi za večno ostane v tvojem duhu, ki je sam večen, po njem pa prav tako za večno tudi v tvoji duši; kar pa shranijo možgani, to mine, in v duši, ko bo nekoč zapustila telo, ne bo od vsega obilnega posvetnega znanja ostalo nič.
20 Zato morate odslej vse sprejeti v srce in vse v srcu tudi razvijati; kajti to, kar ustvarijo možgani, velja samo za minljivo življenje tega sveta in umrljivo telo.
21 Duša in duh pa vsega tega ne potrebujeta; ne potrebujeta zemeljskih oblačil, stanovanja, polja in vinograda. Vsa skrb iz spoznanja možganov je usmerjena v zadovoljevanje telesnih potreb, ki so pri ljudeh žal dosegle tako visoko stopnjo, da jih večji del človeštva nikoli ne more prešteti in jim še manj zadostiti.
22 Zemeljski možganski razum zato nikoli ne more sprejeti in razumeti ničesar povsem duhovnega, ker je človeku dan samo za nujno oskrbo njegovega telesa. To zmore edino Božji duh v srcu; zato ga je treba že zelo zgodaj uriti. Ko potem doseže nekakšno trdnost, je pravi življenjski red skoraj povsem vzpostavljen; in tako zdaj le poskusi razložiti, kar zahtevam od tebe, saj bo to tvojemu duhu zelo koristilo.«

183. Razlog Gospodovega učlovečenja

1 Reče **Filopold**: »V Tvojem zame najsvetejšem imenu bom poskusil razložiti kakor vem in znam.

2 Takole mislim: če mora celo najpreprostejši človek za najslabotnejše dejanje imeti nekakšen razlog, sicer svojih udov gotovo ne bi premaknil, toliko bolj je treba domnevati, da je moral imeti Bog nadvse tehten razlog, da Se je večno edini resnični in najčistejši vsemogočni Duh utesnil v omejeno meseno obliko in tako kot Stvarnik vseh stvari postal enak Svojim ustvarjenim bitjem, kakršna smo ljudje.
3 In tako kakor je pri nas ljudeh samo ljubezen edini silni vzvod za najrazličnejša dejanja, tako je bila gotovo tudi v Bogu prav ljubezen edini veliki motiv, po katerem je, iz samega Sebe primoran, blagovolil storiti ravno to, zaradi česar zdaj Ti, o Gospod, kot najsvetejša posledica, hodiš med nami in nas učiš, kako naj Tvojo voljo v sebi svobodno spoznamo, si jo povsem prilastimo in nato samostojno ravnamo tako, kakor je všeč Tebi, o Gospod.
4 V mojem srcu pa se mi zdi povsem naravno in živo človeško takole: Nekoč, od večnosti pa do zdaj, si Svoje zamisli preoblikoval v resnično trdne oblike. Najprej so bile te oblike trde in toge, kakor je še zdaj vse, kar se našim čutom zdi povsem neživo. Iz teh velikih in navidezno mrtvih oblik si iz veka v vek razvijal čedalje mehkejše življenjske oblike, ki so se čedalje bolj zavedale same sebe, z bolj ali manj svobodnim gibanjem in delovanjem. Vse to je in je bilo samo začetna šola in uvodni preskus za svobodno življenje v povsem svobodnem človeku, ki je potem izšel iz vseh teh dogajanj in kateremu si Ti, o Gospod, dal poglavitno in temeljno obliko Svoje temeljne biti.
5 Človek je zdaj obstajal, spoznal sebe in svojo božansko svobodo, se silno veselil svojega bivanja, svoje lepe oblike in je lahko razlikoval in štel stvari, ki so bile okrog njega.
6 Kmalu pa je tudi začel v sebi raziskovati svoj izvor in tudi izvor stvari, ki so mu služile; in ko si Ti, o Gospod, to videl, se je razveselilo Tvoje Božje srce, in dal si mu priložnost, da Te je čedalje bolj občutil in je vse bolj razmišljal o Tebi.
7 Po tihem in skrivnem notranjem razodetju v srcu zdaj svobodnega človeka, ki je bil v vsem Tvoja podoba, ga je Tvoj večni duh vodil najprej do tega, da je začel spoznavati, da je skupaj z vsem, kar ga je obdajalo, delo vsemogočnega ter nadvse modrega in dobrega Bitja. Po tem čedalje bolj naraščajočem in jasnejšem spoznanju se je moralo srce novega čudovitega človeka napolniti ne le z največjim spoštovanjem do Stvarnika vseh stvari, ki ga je čedalje bolj živo čutil, temveč tudi s hrepenečo ljubeznijo do Njega, da bi Ga vsaj enkrat videl in nagovoril, ter tako jasno spoznal, da njegova velika, spoštovanje in ljubezen zbujajoča slutnja o obstoju tega najvišjega Bitja ni zgolj domišljijska predstava!
8 To veliko hrepenenje je v Tvojem duhu v čistih in še povsem nepokvarjenih prsih prvega človeškega para vse bolj naraščalo in postajalo čedalje bolj vroče posvečeno hrepenenje po Tebi, o Gospod.
9 Prva človeka sta se sicer ljubila; toda nista se spoznala in zato se je združevala njuna ljubezen do Tebe, o Gospod, in v obeh ustvarjala čedalje večjo in določnejšo gotovost, da mora obstajati veliki, sveti in vsemogočni

Stvarnik, ki je človeka postavil za gospodarja vse zemlje in vseh stvari, ker so se njegovi volji uklanjala vsa druga bitja zemlje.
10 Ko je to hrepenenje, da bi Te tako rekoč osebno spoznala, doseglo najvišjo kulminacijsko točko, se je zganilo Tvoje Božje srce in si ljudem odprl notranji vid, Si ti za trenutek nadel etrsko človeško obliko in Se tako pokazal človeku, ki je koprnel po Tebi.
11 Šele tedaj je človek videl veliko najsvetejšo resnico in najpopolnejšo dejanskost svoje slutnje in začutil veliko veselje nad Teboj, pa tudi pravi strah pred Teboj, ki Si mu tako kakor vsem stvarem, dal obstoj.
12 Tedaj je bil človek dober in čist kakor sonce; nič ni motilo njegovih čutov, in to, kar zdaj imenujemo strast, je bilo daleč od njegovih posvečenih prsi.
13 Toda Ti, o Gospod, si pač vedel, da je dih Tvoje volje oživljal samo človekovo obliko in ta je bila zdaj sposobna začeti svoj notranji razvoj, da bi dosegla svobodno samostojnost.
14 Poučil si ga in mu pokazal obe poti, - eno, ki vodi k najsvobodnejši samostojnosti, podobni Božji, in drugo, ki vodi k sojeni, torej v polni meri nesamostojni biti.
15 Zapoved je bila usodni kažipot in dvojna pot sama.
16 Da pa bi zapoved za novega človeka postala to, kar naj bi bila, si moral človeku pridružiti skušnjavca, da bi ga spodbujal k neizpolnjevanju zapovedi in bi potem človek s svojo trdno voljo upošteval zapoved in jo zvesto izpolnjeval.
17 Tako je nekaj časa tudi bilo; toda sam si videl, da človek samo s strogim izpolnjevanjem te ene zapovedi navsezadnje vendarle ne bo mogel doseči tiste visoke stopnje najpopolnejše samostojnosti, ki si mu jo namenil.
18 Da bi to dosegel, je moral biti prej še globlje in dlje ločen od tebe; moral je grešiti in pasti, in se šele potem v tej največji ločenosti od Tebe nadvse mukoma ter med vsakovrstnimi skušnjavami in težavami povsem na novo zbrati in Te iskati s potrtim in skesanim srcem.
19 Ko se je tako padli človek s tolikšno muko spet usmeril iz svoje največje globine navzgor k Tebi, si mu spet prišel nasproti, Se mu znova pokazal v že veliko primernejši obliki in prav tako tudi v obsežnejšem razodetju, ki je človeka poučevalo, in mu velikopotezno obljubil to, kar si zdaj pred našimi očmi najpopolneje udejanjil s, tem, da si tudi Ti človeku postal najpopolnejši sočlovek; da bi bil človek lahko v vseh prihodnjih večnostih povsem samostojen in bi zaradi tega Ti sam bolj čudovito in gotovo bolj blaženo užival v tem, da Svojim otrokom nisi nenehno v neskončnost razprostrti in zato nikoli videni in občuteni Bog in Gospod, marveč videni ljubi Oče, ki Ga otroci lahko ljubijo in ki vse dobre otroke osebno vodi v Svoja čudežna nebesa.
20 Le kakšna blaženost bi lahko bila za neskončnega Boga to, da bi Svoje ljube otroke sicer lahko videl, le-ti pa Ga nikoli ne bi mogli videti drugače kakor neskončno morje svetlobe?! Tako pa si ljudem namenil najvišjo blaženost in s tem kot resnični, edini in nadvse ljubeči Oče Svojih otrok tudi samemu Sebi!

21 Le kako bi se mogel veseliti Svojih najboljših in najčistejših otrok, v prejasni zavesti, da Te le-ti nikoli ne morejo ne videti ne slišati govoriti?!
22 Torej, zavoljo Sebe in ljudi si Ti, o Gospod, storil vse to, da bi čisti v Tebi postali nadvse blaženi in bi Ti lahko v njih užival največjo srečo in blaženost!
23 In če bi se zdaj vsi angeli spustili iz nebes in bi mi lahko navedli drug poglavitni razlog Tvojega zdajšnjega, povsem in celo materialno formalnega učlovečenja, se za večno odpovedujem svoji človeškosti in hočem prenehati obstajati ali pa naj postanem za večno žival!
24 Če Ti, o Gospod, v Sebi ne bi imel ljubezni, tedaj ne bi nikoli niti ene Svojih najčudovitejših zamisli poklical v vidno in formalno bivanje; toda s tem, ko si sam v Svojem Božjem srcu občutil veliko veselje nad Svojimi čudežno prekrasnimi in velikimi zamislimi in si jih ljubil, še preden sta jih Tvoja neskončna modrost in oblast poklicali v zunanje vidno in po Tvoji moči utrjeno formalno bivanje, Te je Tvoja ljubezen, ki je postajala čedalje bolj goreča in dejavna, prisilila, da si Svojim zamislim omogočil tudi bivanje zunaj Sebe in s tem tudi poznejše življenje.
25 To življenje pa vendarle ni nič drugega kakor Tvoja najvišja, najmočnejša in najčistejša Božja ljubezen!
26 Vsa ustvarjena bitja dihajo svoje življenje v tej Tvoji ljubezni in iz nje, da, vsa njihova bit je samo Tvoja ljubezen, in vse oblike so tudi samo Tvoja ljubezen! Vse, kar slišimo, vidimo, zaznavamo, občutimo, čutimo in okušamo, je samo Tvoja ljubezen! Brez nje ne bi nikoli nobeno sonce razsvetljevalo nobene zemlje in s toploto oplajalo njenih polj!
27 Če pa je s Tvojimi čudovitimi praidejami vse to storila samo Tvoja ljubezen, mar bi potem zase ne storila tega, da bi pač v prav vseh po njej nastalih bitjih v vsej polnosti dosegla tisto, kar jo je prazačetno v sami sebi prisililo, da je pripravila zamislim obliko in svobodno, samostojno življenje?!
28 Prepričan sem, da sem govoril polno resnico, iz katere jasno izhaja, da si se tudi Ti, Bog od vekomaj, sam prisilil, da si ob določenem času moral postati človek, podoben nam.
29 In zaradi tega tudi verjamem, da sem, kolikor je človeški modrosti mogoče, na splošno odgovoril na vprašanje, ki si mi ga postavil! Prosim Te, o Gospod, da mi zdaj jasno poveš Svoje mnenje o tem.«

184. Govorica srca

l Vsi osupnejo nad Filopoldovima globokim spoznanjem in modrostjo. Kisjonah ga opazuje od pet do glave in ne razume, kako je ta sicer zelo izkušeni človek s svojo prodorno modrostjo nenadoma silno presenetil vse navzoče in celo **Matael** reče: »Tudi jaz razumem nekaj - toda v te globine ni moj duh še nikoli prodrl! Njegov duh ali duša sta se že morala šolati nekje v nekem drugem in boljšem svetu!"

2 Tudi Jara opazuje modrega moža in se, začudena nad njegovo modrostjo, ne znajde povsem.
3 **Jaz** pa mu rečem: »Vidiš, Moj ljubi prijatelj in brat, kako dobro ti je šlo in kako si s svojim odgovorom na Moje vprašanje, postavljeno tvojemu srcu, zadel žebljico na glavico!
4 Povem ti, da si zdaj v Mojem imenu vsem Mojim učencem, prijateljem in bratom najzvesteje, najresničneje in zelo lahko razumljivo razodel najpopolnejšo resnico in k temu ni treba dodati nič drugega kakor tole: Tako je in tako je bilo z vsemi stvarmi, rečmi in bitji od vekomaj!
5 Glej, v tem je več modrosti kakor v vsej Salomonovi Visoki pesmi, ki jo je on sam v najglobljem bistvu razumel prav tako malo kakor vsak drug; kajti, če bi jo razumel, pozneje ne bi zapadel v vse najhujše grehe in propadel!
6 Zato iščite modrost in pravo razodetje iz Mene samo v srcu, tako ju boste zlahka razumeli in ohranili za vse življenje in za večnost!«
7 Reče nato **Peter**: "Toda Gospod, skoraj devet mesecev smo že pri Tebi in okrog Tebe; zakaj ne znamo govoriti iz sebe tako kakor ta prijatelj iz Kane pri Kisu?«
8 Rečem **Jaz**: »Rimljani imajo tu pregovorček in pravijo: Ex trun¬co non statim fit Mercurius![1] In tako je bolj ali manj tudi pri vas in Jaz sam bi vas včasih najraje vprašal: Kako dolgo vas bom še moral prenašati, da boste v svojem resničnem življenjskem temelju kaj dojeli in razumeli?
9 Saj sem vam vendar že večkrat rekel, da ne smete misliti v glavi, temveč morate začeti misliti samo s srcem, da boste dojeli polnost resnice, ki vas bo resnično osvobodila! Zakaj ne storite tega in ne ostajate raje pri materiji, ki nima ničesar in ne more ničesar dati?! Storite, kar vas učim, potem boste tudi vi govorili resnično modro kakor zdaj Filopold!«
10 Reče **Peter**: »Gospod! To smo že pogosto poskušali; toda z mišljenjem v srcu ne gre in ne gre. Le tu in tam čutim v srcu — ne tako zelo resničnih misli, temveč pravšnje besede, teh pa vendar ne morem imenovati misli, ker se mi zdi, da so v srcu izgovorjene šele potem, ko so bile prej mišljene v možganih!«
11 Rečem **Jaz**: »To je začetek; vadite se v tem, tako boste kmalu sposobni najglobljih in najsvobodnejših misli v srcu!«
12 Reče Peter: »Hvala Ti, večno dobri Mojster; če je tako, potem bomo sčasoma že napredovali!«
13 Rečem **Jaz**: »Da, da, toda pred Mojo vrnitvijo domov še ne povsem, potem pa vsekakor!«
14 Tega vsi za mizo niso razumeli in so vprašali, kaj sem hotel s tem povedati.
15 Jaz pa sem rekel: »Ali mislite, da bo Sin človekov do konca te zemlje v mesu in krvi potoval sem ter tja med vami ljudmi, ter učil in delal čudeže kakor zdaj?!

[1] Iz klade ne nastane takoj Merkur!

16 Da, seveda bom do konca zemlje ostal med tistimi ljudmi, ki so dobre volje, in jih bom tolažil, krepčal, poživljal, učil in tudi delal čudeže in prišel bom k vsem, ki Me bodo resnično ljubili in izpolnjevali Moje zapovedi in se jim bom razodel, - toda ne v tem umrljivem telesu, temveč v poveličanem in večno neumrljivem! Kdor ima čute, naj to razume!«
17 Reko **učenci**: »Gospod, čute sicer imamo, - toda tega kljub temu ne moremo razumeti!«
18 Rečem **Jaz**: »Zato pa tudi nisem rekel, da ste odgovorni za to! Vsak vajenec potrebuje določen čas, da postane v tem, česar se uči, trden in spreten; ko to postane, naredi izpit in šele odtlej je sam odgovoren za vse morebitne nadaljnje napake! Zato, če zdaj še marsičesa ne razumete, ste brez napake; toda potem bo drugače! — Zdaj pa se zberite! Kajti takoj se bo zgodilo nekaj, s čimer bomo imeli vsi veliko opraviti!«

185. 0 nimbusu

1 To sem izgovoril glasno, tako, da so slišali tudi gostje pri drugih mizah in naš **Stahar**, poglavar iz Cezareje Filipove, se je ves resnoben dvignil s svojega sedeža, stopil k Meni in rekel: "Gospod! Slišal sem vse, kar ste govorili in presojali pri tej najbolj vzvišeni mizi; bilo je veliko čudežnega, vzvišenega, zelo modrega, popolnoma resničnega in vsekakor nespornega; od vsepovsod se je svetilo Tvoje najčistejše božanstvo kakor sonce sredi belega dne in vsi nebeški angeli ne bi mogli o tem trditi nič drugega.
2 Toda kljub temu mi je pri tem zmeraj nekaj manjkalo nekakšen božansko vzvišeni nimbus, ki ga še dandanes v templju in posebno v njegovem Presvetem prejasno zaznavamo, takoj ko naredimo prvi korak vanj!
3 Nekakšen sveti, skrivnostni mir in posvečeni žrtveni vonj in tega tukaj ni - zmeraj pretresljivo vplivata na človeka, seveda v njegov prid! Kakšen neizrekljiv prepad je tam med Bogom in človekom!
4 Kako neznaten se počuti človek nasproti strašnemu, večnemu Božjemu veličastvu, da, kako se pogrezne v nič in šele v tem svojem popolnem izničenju začuti veliki Božji vse v vsem in svojo ničevost; to je za ponižanje človekovega srca, ki se tako rado napihuje, nadvse zdravilno.
5 Skratka, po mojem nepristojnem mnenju se človek, posebno v navzočnosti Boga, svojega Stvarnika, ne bi smel tako zlahka počutiti tako domače, kot da bi sedel doma pri skledi leče in jo z užitkom jedel!
6 Tu torej manjka ta vzvišeni nimbus! Sedimo kakor prijatelji in celo bratje in kdor kaj govori, govori sicer neznansko resnično in modro, toda tudi povsem brez določenega prastarega, pristno preroškega nimbusa; ko je povedal vse, je opravil, toda žal tudi pri nas skoraj ni čutiti posebnega najvišjega spoštovanja, ki naj bi ga človek zmeraj imel pred Bogom!
7 V Tvoji navzočnosti nam postane nadvse prijetno in celo sabat, ki sicer človekovo srce tako čudovito uglasi na najspoštljivejši mir, ne naredi na našo

naravo veliko boljšega vtisa kakor kak drug, povsem navaden delavnik, in zdaj naj bi se zgodilo še nekaj posebnega, kar naj bi našo naravo, povrh vsega še ob mlajevem sabatu, gotovo uglasilo povsem delavniško, tako kakor nekaj povsem navadnega, kar najbolj vsakdanjega!
8 Ali Tvoja vsemogočnost ne bi mogla preprečiti tega, tako da bi vsaj še preostali dve dnevni uri ohranili potrebni sabatni počitek in ne bi uničili vsega božanskega nimbusa?"
9 Rečem **Jaz**: "Staro drevo je težko upogniti; in ali nisi še nikoli slišal, kako pravimo: `Pes se zmeraj vrača k tistemu, kar je izbruhal in svinje se zmeraj znova vračajo v mlakuže, v katerih so se umazale!' ?
10 Le kaj naj s tvojim praznim in brezbožnim, vzvišeno dišečim tempeljskim nimbusom?! Komu je že kdaj odprl oči duše in koga naučil življenjskih poti?!
11 Sem človeka ustvaril za nimbus ali morda samo za vse osrečujočo ljubezen?!
12 Tirani in nasilni zatiralci svojih soljudi se navadno zmeraj obdajajo s tvojim nimbusom, poleg tega pa vsem, ki še vidijo, mečejo pesek v oči in davijo uboge in slabotne, samo da bi si povišali nimbus strahu, - in to, praviš je dobro in za človeško dušo celo zelo koristno?! 0 ti stari, slepi norec!
13 Le kaj bi vam Jaz koristil, če bi bil med vami kakor vse po uživajoči ogenj?! Bi to kaj povečalo vašo ljubezen do Mene in vaše zaupanje Vame?! Ali moreš ljubiti tistega, ki ti kot močnejši z očmi, žarečimi od jeze, neprenehoma grozi, da te bo zadavil, če boš naredil le najmanjšo napako?!
14 Ali morda ti in vaš mračni tempelj vesta bolje od Mene, zakaj je Bog ustvaril ljudi in kakšen je medsebojni odnos med Bogom in ljudmi?!
15 Kaj je sploh to, kar imenuješ 'nimbus'? Glej, to je pravzaprav najslabša in najbolj strupena izparina iz najnižjega pekla, s katero Satan obdaja svoje sebi podobne zveste služabnike, da bi pred vsem svetom uživali silno velik ugled in tako zelo veliko človeških duš zlahka pripeljali v Satanovo kraljestvo!
16 Toda zapisano je, da je vse, kar je obdano z določenim nimbusom in zato pred svetom veliko, grozota pred Bogom!
17 Si kdaj videl, da bi človeka, ki se resnično ljubita, ravnala drug z drugim nimbusno visokostno in drug drugemu komaj privoščila prijazen pogled in še manj prijazno besedo?!
18 Ali si že videl, da kakšna resnično nežno in vroče ljubeča nevesta prihaja svojemu ženinu naproti s kar se da velikim nimbusom napuha in ženin njej s še večjim?! Mar misliš, da bo iz tega nastal zakonski par? Da, po postavi oblasti tega sveta sicer lahko nastane, vendar samo za ta svet, a za nebesa nikdar! Kajti kjer ni ljubezni, tam tudi nebes ni!
19 Povem ti: tam je prekletstvo pekla in ni svetlobe, ne poti, ne resnice, ne ljubezni in s tem tudi ne svobodnega življenja, temveč samo večna sodba, ki tlači in najostreje brzda tiste, ki so se prekleli sami!
20 Pravzaprav se ti tukaj zdi manj božansko in manj Boga vredno zato, ker tu ne okušaš pekla in njegove zavrženosti!

21 Glejte, kako daleč lahko zaide slepo človeštvo! Prepričano je, da s peklom opravlja pravično Bogu všečno službo! Bolj slepo, neumno in hudobno res ne bi moglo biti!
22 Če pa se ti zdi v peklu tako spodbudno in Boga vredno, pojdi spet vanj in tam služi Bogu svoje vzvišene domišljije in se dobro počuti v svojem nimbusu!"
23 Na te besede pade **Stahar** pred Menoj na kolena in Me prosi za odpuščanje, rekoč: "Gospod, odpusti meni neumnemu, staremu, slepemu norcu, jaz pa se ti zahvaljujem za ukor, ki si mi ga namenil; šele zdaj sem povsem ozdravljen!
24 Glej, tako so me vendar vzgajali in uspavali, vtisov iz zibelke pa se je težko znebiti! Toda zdaj je v meni, kakor bi vzšlo novo sonce in vidim, kako zavržena in povsem sprevržena je tempeljska služba; naj pride, kar hoče, v tem novem, Boga popolnoma vrednem nauku iz Tvojih svetih ust bom trden kakor granitna skala v morju"
25 Rečem **Jaz**: "Vstani, brat! Pojdi tja in povej tudi svojim bratom, kar si slišal; kajti tudi oni še prek ušes tičijo v svojem neumnem nimbusu! Pojasni jim, kaj je nimbus in jim razloži, kdo sem Jaz, seveda brez takšnega nimbusa in kaj pravzaprav hočem!"
26 Po teh besedah se Stahar dvigne, se najgloblje prikloni pred Mano, hitro odide k bratom in začne na ves glas pripovedovati in kmalu postane zelo glasno pri tisti mizi, pri kateri je bilo prej povsem tiho in Stahar ima težave s svojimi od vina nekoliko razgretimi brati.
27 Toda Floran, njegov glavni govornik, ga podpre in tako se zadeva kmalu uredi.
28 **Filopold** pa reče Cireniju: "Visoki zapovednik! Je pa vendarle nadvse nenavadno, kako nekateri ljudje zaradi samih dreves ne vidijo gozda!"
29 Reče **Cirenij**: "Navada je mogočno oporišče za vsakršno neumnost. V Evropi je ljudstvo, pri katerem urejajo vse z gorjačo in bičem; vsak, še tako majhen prekršek kaznujejo nadvse boleče s palico, z bičem ali s pošteno šibo. Moj brat Avgust Cezar je hotel to odpraviti; postavil je tja vzgojitelje, ki so temu nasprotovali, celo moške in ženske je dal pripeljati v Rim, da bi tam spoznali blagoslov humanosti; in glej, tem ljudem se je prav tožilo po domači deželi, kjer so bili gotovo enkrat na mesec pretepeni do krvi!
30 Če pa človeku že materialni pekel postane tako močna navada, da hrepeni po njem, ko ga pri humano omikanem ljudstvu pogreša, koliko bolj minljiv je šele duhovni, ki človeku zagotavlja toliko zemeljskih prednosti!
31 Zato se sploh ne čudim Staharjevim izjavam. Ta človek se je veliko let fizično prav dobro počutil pod svojim nimbusom in je zdaj hotel spregovoriti besedo o njem, da bi se za zmeraj poslovil od njega. Zdaj pa je tako prav in njegov nimbus naj počiva v miru!"

186. Priprave na bližnji vihar

1 Medtem pa je šel **Herme**, sel in pevec iz Cezareje Filipove, na goro pogledat, kako je s pogorelim mestom in je videl, da je tu in tam še močno gorelo; toda obenem je tudi odkril, kako je začela ravno proti mestu naglo nastajati silna viharna nevihta in ocenil je, da je ne bo treba dolgo čakati.
2 Zdaj se je vrnil z gore kot vremenski prerok in rekel staremu Marku: "Ljubi sosed, toliko gostov je tukaj in niti pol ure ne bo trajalo, ko bomo vsi sredi najhujše viharne nevihte! Imaš dovolj strehe, da bo vse nas zavarovala pred vsakovrstnimi nesrečami? Kajti ob takšnem viharju je grozljivo biti zunaj! 0 vetru in dežju še nočem reči kakšne preveč; toda toča in strela sta le preveč neprijetni, da bi ju vzdržali na prostem! Če bi imel premalo strehe, bi se morali pripraviti!"
3 Reče **Marko**: "Dokler Eden, ki je tukaj, nič ne reče in ne naroči, gotovo ni nevarnosti! Ta Eden je naša najboljša streha in najzanesljivejše zavetje; če pa bi On želel, da se pripravimo, se bomo tudi najhitreje pripravili! Zato ne skrbi zaradi tega, moj ljubi prijatelj in sosed; se bo že uredilo tako, da bo vse lepo in prav!"
4 **Jaz** pokličem oba in rečem Marku: "Vihar, ki se bo kmalu razdivjal nad nami, nam bo povzročil prav veliko nevšečnosti! Zato Herme meni, da bi potrebovali nekaj streh; toda zanje nimaš materiala! Od kod naj ga vzamemo tako hitro?"
5 Reče **Marko**: "Gospod, dokler si pri nas in med nami, pravim, kakor sem prej rekel prijatelju Hermu: Ti si naša najboljša streha in najzanesljivejše zavetje in nikdar ne potrebujemo boljšega in trpežnejšega!"
6 Te besede starega Marka so zdaj glasno in zaupljivo izrekli tudi mnogi, ki so stali okoli, in **Jaz** rečem: "Torej naj bo tako! Če pa bi prišla huda toča, ki bi jo spremljal blisk z neba in naliv?"
7 Reko **vsi**: "Gospod, če poleg tega še nezaslišan potres sesuje vse gore in če zvezde popadajo z neba, se bomo v Tvoji navzočnosti temu še zmeraj na ves glas smejali, kajti kaj nas more poškodovati, če nas varuje Tvoja vsemogočna roka?!"
8 Rečem **Jaz**: "Tako kakor morate tudi v viharju in nevarnosti govoriti s srcem in ne samo z usti, tako boste po svoji veri in svojem živem zaupanju obilno deležni Mojega varstva; če pa boste v nevarnosti začeli obupavati, vam Moje varstvo ne bo kaj prida koristilo!"
9 Reko **vsi**: "O Gospod, le kdo bi postal omahljiv v veri in zaupanju Vate?! Toda mi si vendarle prilaščamo predvsem Tvojo ljubezen in Tvojo vsemogočno voljo; kajti če bi nas Ti, o Gospod, prikrajšal za Svojo voljo, tedaj bi nam ob vsej naši veri in zaupanju slaba predla! Toda Ti si vendar nadvse dober in pravičen in nikoli ne boš izdal našega zaupanja!"
10 Rečem **Jaz**: "Oh, seveda ne, - prav ta večer boste spoznali in občutili Božjo oblast in Božje veličastvo! Poleg tega pa je ta vihar potreben tudi zaradi

gorečega mesta, sicer bi še nekaj dni gorelo. Vihar bo trajal skoraj tri ure in bo takšen, kakršnega še niste doživeli, kljub temu pa bo veliko več koristil kakor škodil.
11 Zdaj pa pojdimo k morju; tam bo naša navzočnost najpotrebnejša! Tam boste tudi najlaže videli razbesnele elemente in tam vam bo Božje veličastvo prepričljivejše kakor pod streho!"
12 Na te besede pohitimo vsi k povsem mirnemu morju. Opazimo pa že črne oblake, ki se vlečejo sem, pa tudi nad vzhodnim in južnim gorovjem se kopičijo oblaki, in zdaj je vsem jasno, da bo iz tega nastal strašen vihar; nad morjem pa se takoj prikaže množica ptičev viharnikov.
13 Ourana začne skrbeti za njegove lepe in dragocene šotore; pride k Meni in Me prosi, da bi tudi to njegovo popotno dragotino vzel v Svoje varstvo; kajti tako strašen vihar bi šotore gotovo zelo zdelal!
14 Rečem **Jaz**: "Kaj vam nisem prej rekel, da se vam bo tukaj najjasneje razodelo Božje veličastvo? Kako te morejo ob vsem tem skrbeti tvoji bedni šotori, ko da bi bila od njih kakor koli odvisna rešitev sveta?! Glej, šotori so veliki in zelo prostorni; ko se bo vihar na vso moč razbesnel nad nami, spusti vanje vse ženske goste, pa tudi tiste moške, ki bi jih bilo morda vendarle preveč strah! Kajti vihar nikakor ne bo igra; toda tvojim lepim šotorom se ne bo zgodilo nič, le nekoliko mokri bodo."
15 Reče **Ouran**: "Zahvaljujem se Ti za to obljubo, ki je zdaj že toliko kakor izpolnjena. Moji šotori, ki gotovo celo ob najhujšem nalivu ne prepuščajo niti kaplje vode, so zdaj na voljo vsem, ki bi jih hoteli uporabiti. Jaz sam pa bom tudi ostal na prostem, pri Tebi, o Gospod."
16 Rečem **Jaz**: "Se mar ne bojiš toče?"
17 Reče **Ouran**: "Prej sem že z vsemi drugimi povedal svoje mnenje in zdaj znova povem z modrim rimskim rekom: Si fractus illabatur orbis, impavidum ferient ruinaelw ."[1]
18 Rečem **Jaz**: "Dobro; toda zdaj si nasproti stoječi viharni oblaki že začenjajo podajati vlažne roke in kmalu se bo začelo! Tudi na morju se tu in tam začenjajo kazati visoki valovi in zato je za boječe čas, da gredo na suho!"
19 Ribe skačejo iz vode, da bi ujele nizko leteče mušice; prav tako se nad vodno gladino norčavo spreletava čedalje večja množica galebov in vodnih lastovk in pomagajo ribam zmanjševati število mušic. Voda postaja ponekod zelo nemirna in visoko v zraku se oblaki čedalje gosteje in vse bolj pisano podijo sem ter tja. Na zahodu neprenehoma grmi in orkani na odprtem morju začenjajo svoj strašno bobneči in kipeči ples.

[1] `Četudi se zruši ves zemeljski krog, bodo neustrašenega vendarle nosile ruševine!

187. Vihar

1 Ko postaja trušč bližajočega se viharja čedalje močnejši in grozljivejši in se nad morjem in vso pokrajino začenja skoraj povsem temniti, začno bolj boječi odhajati v (Ouranove) šotore in ne kažejo nobene želje več, da bi ostali zunaj pri Meni. Tudi učenci so začeli med seboj glasno izražati zaskrbljenost zaradi različnih reči; od petdesetih farizejev niti eden ni ostal na prostem, ko so videli, da je nekaj kot funt težkih zrn toče padlo prednje na tla.
2 Ebal opomni **Jaro**, naj gre z njim v Ouranov šotor; toda ona se ne premakne z mesta in reče: "Le kdo se lahko tako silno boji v Gospodovi bližini in Njegovi najpopolnejši navzočnosti?! Mar zmore takšen vihar več kakor Gospodova ljubezen, vsemogočnost in večno najvišja oblast?"
3 Reče **Ebal**: "Nikakor; toda pri padanju funt težkih zrn toče se človek povsem nehote začne malce bati, posebej če jo oblaki sipljejo zelo na gosto. Takšna ledena krogla, ki je pravkar padla pred menoj na tla, bi mi zlahka razbila glavo!
4 Verjamem, da se mene in moje hčere tudi pri najgostejših padavinah ne bo dotaknilo in naju poškodovalo niti eno zrno; toda ne glede na to človeka, kakršen sem jaz, nehote prevzame od nekdaj ukoreninjeni strah. Toda zdaj se kljub temu ne bom bal; kajti svoji Jari se vendar ne bom dal osramotiti!"
5 Toča začne padati spet nekoliko gosteje. Za dvojno pest velike kepe silovito udarjajo v tla, morje zaganja kakor hiša velike valove, blisk sledi blisku in z gosto točo se ulije tudi dež in pada v potokih.
6 Tudi Hebram in Riza s trideseterimi učenci pobegneta in se rešita pod mize; toda Suetal, Ribar in Bael, prvi izmed dvanajsterih nekdanjih zločincev, ostanejo in tudi Moji učenci, razen Juda Iškarijota. Rimski vojaki poiščejo varstvo v Markovi hiši in ribiških kočah in med skalovjem.
7 Najtesneje ob Meni pa so Cirenij, Kornelij, Faust, Julij, Filopold, Kisjonah, Ebal z Jaro, Rafael in Jozue, potem enajst učencev, stari Marko s sinovoma in tudi Matael z Ouranom, Robom, Bozom, Miho in Carom.
8 Toda Helena, zdaj Mataelova žena, je s Hermovo ženo in hčerami prav tako pobegnila v šotore; Herme pa je tudi ostal pri Meni.
9 Čeprav smo stali ob morski obali povsem na prostem, pa se vendar nikogar izmed nas ni dotaknilo nobeno padajoče zrno toče ali deževni tok; tudi prostor, kjer smo stali, je ostal povsem suh. Bliski so udarjali v tla pred nami in za nami, toda s silnim truščem niso naredili nič drugega, kakor obremenjevali naša ušesa. Zdaj pa je tudi orkan začel silovito obdelovati morje in takoj so se privalili valovi, kakor majhne gore visoki in bili za človeško oko prav strahotni na pogled.
10 Tedaj je rekel stari **Marko**: "Gospod! Star mož sem že in sem videl in občutil nevihte v Kalabriji in na Siciliji; toda tako noetovske viharne nevihte še nisem doživel! Gospod, ta toča bo opustošila okolico za več let! In strahotni vodni tokovi bodo vso dobro prst odplavili v morje! Za uboge ljudi bo to lepo gospodarjenje! Zgodbe pa še ni konec, saj je neurje čedalje hujše in gostejše!

Tisti pod mizami bodo utonili, če ne bodo vstali! Mize jim tako in tako ne koristijo veliko, saj so že večinoma razbite! — Gospod, kako dolgo bo vihar še trajal?"
11 Rečem **Jaz**: "Saj se ni niti pošteno začel, ti pa si že želiš, da bi ga bilo konec. Šele, ko se bo sprevrgel, boš spoznal njegovo divjost! Sicer pa naj te ta vihar ne skrbi! Če ne bi bil potreben, bi moral odjenjati na moj najmanjši mig; toda zdaj ga zemlja tako zelo potrebuje za ohranitev, kakor potrebuješ ti oči, da lahko gledaš. Zato naj se le do konca izdivja!
12 Po drugi strani pa morajo nekateri prijatelji nimbusa vendarle občutiti tudi nekaj resničnega nimbusa, ki so ga pri Meni pogrešali! Poglej, kako previdno skrivaj kukajo skozi odprtine šotora in ne razumejo, kako lahko zunaj na prostem tako dobre volje prenašamo nevihto! Toda kljub temu nimajo poguma, da bi prišli ven; o kako neznatna je še njihova vera!"
13 Reče **Marko**: "Je že vse prav; toda od česa bodo ubogi ljudje živeli? Saj vendar vidiš, da toča, ki nikakor noče prenehati, uničuje čisto vse in valovi odnašajo prst v morje! In na tisoče ljudi in domačih živali bo zdaj pobito, tisti, ki bodo preživeli, pa bodo pozneje gotovo umrli od lakote! To je vendar nekoliko pretrda in prehuda kazen — z najdebelejšo kaznovalno palico na svetu!"

188. Sodba nad okolico Cezareje Filipove

1 Rečem **Jaz**: "Veš, ljubi Marko, vsak govori tako, kakor zadevo razume, in tudi ti zdaj govoriš tako, kakor to stvar razumeš! Povem ti: Gospod redko pometa, toda ko pometa, pomete do čistega!
2 Poznaš to prostrano okolico? Da, poznaš jo in veš, da so jo, ker je ena najrodovitnejših, naselili samo objestno bogati Grki; revni judje pa morajo za sramotno plačilo v potu svojega obraza delati za bogate grške pse in vse pridelke spraviti v kašče Grkov. Ti potem z njimi trgujejo na vseh koncih sveta, in to jim prinese zelo veliko zlata in srebra, naši judje pa morajo pozimi beračiti in loviti ribe, če hočejo preživeti!
3 Glej, to lahko judje zmeraj počno in morje bo ostalo enako bogato z ribami!
4 Je mar kakšen jud od takšnega Grka dobil kdaj en sam košček kruha, ko je stradal? 0 ne, moral se je prepeljati na drugo stran morja in od verskih tovarišev izprositi kruh! Tu je Moj Kisjonah in tam Moj Ebal! Vprašaj ju, in povedala ti bosta, koliko tisoč revnih judov iz teh krajev si je samo pri njiju priskrbelo kruh za zimo!
5 To bogokletno početje sem dolgo še preveč potrpežljivo opazoval; toda mera je postala polna in zdaj bom te oderuške pse, ki ne poznajo ne usmiljenja in ne zvestobe, kaznoval tako, da bodo za večno oslepeli in oglušeli!
6 Poglej svoj vrt in svoje majhno polje: niti voda niti toča ti ne povzročata škode; potem pa poglej drugo okolico in videl boš takšno opustošenje, kakršnega nisi najbrž še nikoli videl!

7 S tem bičem bodo grški oderuški psi izgnani iz te dežele. Kajti na golih kamnih ne bodo več želi pšenice, ovsa, ječmena, koruze, leče in fižola; zato bodo zapustili pusta tla in se preselili v Evropo.
8 Ravno zaradi tega sem predvsem dopustil, da se je skoraj vse mesto spremenilo v pepel in ruševine; kajti kjer človek nima več prebivališča in obdelovalne zemlje, tam kmalu zapusti prazen in pust kraj in odide naprej.
9 Za uboge jude pa bo ob morju že še dovolj obdelovalne zemlje in za te prave jude bo tudi mesto že še pozidano, - toda v čistejšem in boljšem slogu, kakor je bilo doslej! To je sicer še zelo mlado mesto, staro komaj sedemdeset let, ker je prej namesto njega stal samo nepomemben trg; toda odslej se ne bo več imenovalo mesto, temveč bo samo ribiška vas in bo to tudi ostala. Razkošje Grkov mora izginiti; zato pa se bo tukaj razodelo nebeško veličastvo, kakor se dogaja zdaj. — Stari Marko, si zadovoljen z Mojim gospodarjenjem?"
10 Reče **Marko**: "Če je tako, oh, potem dopusti, o Gospod, naj tolče še desetkrat huje! To pa je tudi najčistejša resnica! S temi bogatimi Grki res ni bilo mogoče spregovoriti niti besede več, o kakšni ljubezni do bližnjega pa že sploh dolgo ni bilo niti govora. Kar je hotel človek imeti od njih, je moral nadvse drago plačati s srebrom ali zlatom; če pa so oni kaj kupili od nas, smo morali za to zmeraj vzeti druge izdelke v zameno. Oh, zato je zelo dobro, da se bo to zgodilo, in se zelo veselim tega silnega viharja! Oh, zdaj je lahko še desetkrat hujši!"
11 Rečem **Jaz**: "Le pusti vse skupaj, bo že odmerjena najpravičnejša mera!"
12 Reče **Cirenij**: "Torej meniš, da bo ta pokrajina ostala povsem pusta?"
13 Rečem **Jaz**: "To ravno ne; toda bogati Grki morajo proč iz nje. Povem ti, da bo ta vihar vsaj tisoč premožnih družin pregnal daleč iz te pokrajine; kajti Jaz sem ga že zdavnaj predvidel! Vendar pa bodo še zmeraj ostali rimski podložniki."
14 Reče **Cirenij**: "Ali ni za neko pokrajino ali celotno deželo dobro, če ima zelo premožne prebivalce?"
15 Rečem **Jaz**: "O da, če so takšni, kakršna sta prijatelja Kisjonah in Ebal; kajti potem so pravi očetje za vse revne prebivalce dežele in vsaka dežela je lahko srečna, če ima veliko takšnih očetov.
16 Toda ti bogati Grki so prave pijavke dežele in mislijo, da morajo biti ubogi judje že zelo veseli, če smejo za svoja težka dela jesti z grškimi svinjami! To Zame niso več ljudje, temveč trdosrčni hudobci in z njihovim bednim, ošabnim mesom nimam ne sočutja ne usmiljenja. Po viharju, ki se bo v eni uri umiril, naj le položijo svoje zlato in srebro na golo kamenje in nanj posejejo pšenico, pa bomo videli, ali jim bo pognala ena sama bilka!
17 In glej, tako sem tu z enim udarcem ubil množico hudobnih muh; lažnivi duhovniki so morali pobegniti in enako bodo storili tudi oderuški Grki. Njihove palače so porušene in njihova velika polja, vrtovi in travniki povsem odplavljeni. Ko bodo po viharju pogledali svoja posestva in se prepričali, da bi bila vsaka prihodnja obdelava zaman, bodo začeli nalagati svoje reči in se

večinoma odpravili v Evropo; potem pa imam še dovolj sredstev, da to pokrajino kmalu naredim spet kar se da cvetočo."
18 Tudi vihar se umirja in čeprav je toča prenehala, še zmeraj tako gosto dežuje, da se voda na ravnih tleh zbira za pol moža visoko in potem z najstrašnejšim hrumenjem odteka, tako da se celo v morju pozna silni dotok, in to gotovo ni malenkost. Hiše, koče, drevesa in tisoč drugih stvari se vali v morje. Tudi veliko živine, prav tako kokoši in ptice vseh vrst, ki jih je pobila toča. Nešteto svinj, oslov, krav, volov, ovac, koz in zajcev, srnjakov in jelenov je pogoltnilo morje in preštevilna množica rib, ki jih to morje skriva v sebi, se bo ob tej hrani zelo poživila; postale bodo zelo rodovitne in se bodo zelo namnožile; to bo dobro nadomestilo za uboge jude, ki tukaj tako in tako niso mogli ničesar izgubiti, ker so imeli le malo ali nič. Redki premožni pa so v svojem srcu postali že precej grško trdosrčni in brezčutni in njihovi duši nikakor ne škodi, da bodo zdaj skupaj z drugimi začeli ribariti in beračiti."
19 Ko je začelo tako silno deževati, so se dvignili vsi, ki so prej iskali zavetje pod mizami, vsi premočeni so prišli k Meni in se niso mogli dovolj načuditi, ko so videli, da smo Jaz in vsi, ki so ostali pri Meni na prostem, povsem suhi in so zagledali tudi nekoliko vzvišeni prostor tako suh, da ni bilo na nobeni bilki niti ene kaplje.
20' **Hebram** se je prerinil do Mene in Me vprašal: "Gospod, kako je mogoče, da je ob tem nezaslišanem nalivu ta prostor ostal suh, suhi pa ste tudi vsi, ki ste ostali, drugi pa smo tako premočeni, ko da bi padli v morje; zdaj nas zebe kakor pozimi, toda tu na tem prostoru je prav tako prijetno toplo, kakor je bilo danes zjutraj?! Gospod, kaj se pravzaprav dogaja?"
21 Rečem **Jaz**: "Dogaja se, kar se! Na tvoje vprašanje ti res ne morem odgovoriti drugače! Ob vsem, kar si slišal in videl in celo živo doživel, bi zdaj že vendar lahko vedel, kdo in kaj je tu! In, če bi v svoji duši to dojel, le kako bi mogel tako vpraševati?!
22 Vaše jutro se je kar dobro začelo; toda za večer se zdi, da znova postaja za vas večer duše! O, človeštvo, kako strahotno slepo si! Na trenutke te je sicer lahko razsvetliti; toda svetloba, ker ni zrasla na tvojem lastnem zelniku, ne ostane in v nekaj trenutkih na mesto jutra duše spet nastopi noč!"
23 Reče **Hebram**: "Gospod, kaj je tisto, kar si hotel meni in mojim devetindvajsetim bratom s tem povedati?"
24 Rečem **Jaz**: "Nič drugega kakor to, da ste ti in tvoji bratje slepe ribe v kalni vodi! Povejte Mi, kaj vas je ob Moji najpopolnejši navzočnosti pregnalo pod mize in klopi!"
25 Odgovorijo **premočeni**: "Gospod, povsem naravni strah in bojazen pred takšnimi strašnimi nevihtami, ki nam je ostal še od otroštva!
26 V svojem slepem strahu nismo mislili na to, kje in pri kom smo; zdaj seveda uvidimo svojo neumnost in spoznavamo, kako slepi smo bili in kako zelo smo grešili pred Tvojim najsvetejšim obličjem. Zdaj ne moremo storiti nič drugega

kakor Tebe, o Gospod, z vso najresničnejšo in najbolj živo skesanostjo svojega srca prositi odpuščanja! Gospod, odpusti nam našo veliko norost!"
27 Rečem **Jaz:** "Že zdavnaj sem vam vse odpustil in zaradi norosti nisem še za nikogar napisal nobene zadolžnice; kajti vsak norec mora sam sebi pripisati, če je oškodovan. Toda drugič, ko Me ne boste imeli ob sebi tako kakor zdaj, se v pravi, živi veri spomnite Mojega imena in to vas bo varovalo bolje kakor kakšna slaba in krhka deska!"
28 S tem opominom so trideseteri zadovoljni in prosijo, da bi smeli ostati na suhem.
29 Rečem **Jaz**: "To je vendar samoumevno! Ostanite in posušite se; kajti deževalo bo še dobre pol ure!"
30 Tega se trideseteri zelo razveselijo in so zelo veseli, da so se med najmočnejšim nalivom hitro povsem posušili.

189. Ogrožena ladja na odprtem morju

1 **Jaz** pa pokličem angela in mu zaradi gostov in učencev glasno rečem: "Na morju je v veliki stiski precej velika zaprta ladja z dvajsetimi ljudmi obeh spolov in osmimi mornarji. Ladja je bila ob začetku viharja zasidrana na onstranskem obrežju blizu Genezareta; ko pa se je vihar zasukal močneje kot prej, je za odhod pripravljeno ladjo odtrgal od obrežja in jo kar najbolj silovito gnal na odprto morje. Mornarji in potniki so se na vso moč trudili in se skoraj povsem izčrpali, da so se rešili propada. Zdaj jim grozi nevarnost, da jih bo morje požrlo; zato vstani in jih reši, - toda ne tako, da tega ne bi razumeli, ampak vzemi čoln in kot spreten pilot odpluj ladji na pomoč in jo spravi sem, ker je tako in tako hotela odpluti k Cezareji Filipovi!"
2 Po teh Mojih besedah angel v trenutku zapusti našo družbo, odveže čoln, ki je bil seveda poln vode; toda Rafael je hitro spravil vsako kapljo vode čez krov in nato kakor puščica odplul najsilnejšemu orkanu naproti in tudi v nekaj trenutkih dosegel ogroženo ladjo.
3 Ko **ogroženi** zagledajo pilota, padejo na kolena, se zahvalijo Bogu in reko: "Oh, to ni navaden pilot! To je resnični angel, ki ga je na naše prošnje poslal Bog, da bi nas rešil! Ta nas bo gotovo vse rešil!"
4 **Rafael** jih samo pro forma (navidez) vpraša: "Kam hočete v tem viharju?"
5 Reko **ogroženi**: "V Cezarejo Filipovo srno hoteli, toda šele po viharju; vendar je predivji vihar našo ladjo odtrgal od obrežja in nas z vso močjo gnal semkaj. Ne vemo, kje smo, kajti zaradi pregostega dežja nismo mogli na nobeni strani zagledati znanega obrežja. Ali imamo še daleč do tja, kamor smo namenjeni?"
6 Reče **Rafael**: "Pri tem vetru ne; toda ker bosta dež in vihar gotovo trajala še kakšne pol ure, vi pa bi zašli v visok udarni val, kjer bi bili brez rešitve izgubljeni, sem prišel jaz kot najizkušenejši in najpogumnejši pilot, da bi vas in vašo ladjo spravil na varno. - Imate veliko vode v ladji?"
7 Reko **mornarji**: "Kar precej!"

8 Toda v nekaj trenutkih je voda, ki je prodrla v njihovo ladjo, izginila do zadnje kaplje in **mornarji** so rekli prijaznemu pilotu: "To je nadvse čudno! Glej, plemeniti mladi pilot, prej smo se motili; niti kaplja vode ni prodrla v našo dobro zaprto ladjo! Čudno, prej smo verjeli, da smo odkrili nekaj vode v naši ladji; toda to je bila najbrž pomota zaradi našega upravičenega strahu, kajti zdaj nikjer ne najdemo niti kaplje vode, in to je res čudno. Da, da, vse, kar naredi Gospod, je zmeraj čudež; toda čudno je vendarle, da pri tem silnem nalivu v naši zaprti ladji ni niti kaplje vode in je tvoj odprti čoln komaj malo vlažen!"
9 Nato reko **potniki** nekaterim mornarjem: "Ne govoričite! Vse to je očitna Božja milost, za katero Mu moramo darovati prvo in najprijetnejšo zahvalno daritev, in mladi pogumni pilot je pilot iz nebes! Le poglejte, kako še zmeraj dežuje v silnih potokih in se okrog nas dvigajo kakor gore visoki valovi; naša ladja in njegov čoln pa plavata tako, ko da bi bilo morje povsem mirno in niti na našo ladjo niti v njegov čoln ne pade nobena dežna kaplja! Tudi bliski švigajo in udarjajo okrog nas kakor živahne muhe enodnevnice, nas pa se ne dotakne nobeden teh bleščečih in grmečih prinašalcev smrti! Glejte, to je milost, da, milost od zgoraj, ki si je nismo zaslužili!"
10 Reko **mornarji** potnikom: "Da, da, - glede tega imate najbrž prav; to je čudež, to je resnična milost od zgoraj! Rešeni smo! Poglejte, tam blizu že vidimo obalo! Kljub neznanskemu nalivu stoji množica ljudi na obali in vidite, mnogi, celo vsi nam že mahajo v najprijaznejši pozdrav! 0 Bog in Gospod! Kako velik in čudovit si tudi v viharju tistim, ki so Te zmeraj zvesto častili in hvalili in Ti zmeraj z veseljem darovali predpisane daritve! Večna čast Tvojemu najsvetejšemu imenu!"
11 Po teh besedah počasi zaplujejo proti obali, Jaz pa skrivaj ukažem viharju, naj se umiri in povsem preneha.
12 Vse se hitro konča in tako umiri, ko da viharja nikoli ne bi bilo. Ladja zlahka pripluje do obale in potniki se izkrcajo.
13 Ko potniki stopijo na kopno, se ne morejo dovolj načuditi vsemu, kar tu vidijo.
14 Vihar in naliv sta povsem umolknila, morska gladina je čudovito mirna in nebo brez oblačka; samo povsem lahni oblaki, ovčice, v rožnati svetlobi tu in tam krasijo modro ozadje neba. Kajti sonce je pravkar zašlo za gore in je zemlji, kjer smo bili, kot pozdrav v slovo zapustilo samo čudovito večerno zarjo.
15 Obala, na katero so stopili potniki, je povsem suha, vsi gostje, ki so pri Meni, so videti zelo vedri in prijazni in naš stari Marko jih zelo prijazno sprejme; vpraša jih tudi, ali bi hoteli kakšno osvežitev in okrepčilo, ker jih je viharna vožnja gotovo zelo utrudila.
16 Skratka, vse to tako dobro vpliva na potnike, da od samega strmenja sploh ne vidijo in ne slišijo, kaj je okrog njih in kaj se dogaja.

190. Judovski trgovci iz Perzije

1 Po kratkotrajnem silnem strmenju reče **eden** od potnikov: "Kje pa je naš pilot, da bi ga lahko vprašali, koliko smo mu dolžni? Saj ni šala izpostaviti se tolikšni nevarnosti, da bi rešil ladjo, polno potnikov!"
2 Mornarji pa pridejo k potnikom in jih vprašajo, ali naj zaradi vožnje nazaj tu počakajo eno noč in en dan, ali pa naj se po mirnem morju vrnejo k obali na drugi strani, ki je bila v ravni črti oddaljena od te dobrih 5-6 ur.
3 Potniki naročijo mornarjem, naj jih čakajo, dokler ne bodo opravili poslov v Cezareji Filipovi.
4 To sliši **Marko** in reče popotnikom: "Ljubi prijatelji! Pot v mesto si lahko mirno prihranite; kajti od vsega mesta ni ostalo drugega kakor nekaj koč revnih judov in neznansko veliko izgorelih, pustih ruševin! Preteklo noč in ta dan je mesto zasluženo postalo plen plamenov in nikomur še ni posrečilo ukrotiti ognja!
5 Če imate kaj opraviti, morate to storiti tu, ker so najvišje posvetne in duhovne oblasti zdaj tu pri meni!"
6 Ob tej novici **popotniki** nenavadno otožno pogledajo in reko: "Prijatelj, če je tako, potem bomo imeli tudi tu strašansko malo opraviti, čeprav so tu navzoči najvišji oblastniki nad svetom in duhom! Kajti z grškimi trgovci tega mesta smo imeli pomembne trgovske povezave, od nas so veliko kupovali in so nam dolžni še za vso zadnjo pošiljko! Kako bomo zdaj dobili svoj denar?
7 Umetelno znamo obdelovati svilo in kameljo dlako, tudi stvari iz najfinejše ovčje volne smo pošiljali in pisano blago za različna tempeljska oblačila in samo zadnja pošiljka je bila vredna deset tisoč funtov srebra; smo sicer judje, podložni Jeruzalemu, živimo pa v Perziji, tam imamo svoje velike tovarne in smo bili zmeraj dobri in pošteni.
8 V svoji deželi smo izpolnjevali Mojzesovo postavo strože in natančneje kakor vsi judje v Jeruzalemu in smo templju zmeraj prinašali bogate darove; pri nas smo vzdrževali sinagogo, ki glede velikosti in sijaja v ničemer ne zaostaja za jeruzalemskim templjem!
9 Smo dobri ljudje in zelo dobrodelni do revežev, ki so Mojzesove vere in smo zmeraj, kakor je znano, ohranjali najboljšo vzgojo in red! Zakaj nas je Jehova tako zelo boleče in trdo prizadel?!
10 Glej, saj smo hoteli z veseljem položiti v tempelj polovico od deset tisoč funtov, če bi le dobili denar, do katerega smo upravičeni; da, tudi drugih pet tisoč funtov smo povrh tega hoteli razdeliti zelo revnim vernikom v tej pokrajini, če bi le od poganov dobili ves svoj denar!"
11 Reče **Marko**: "Moji ljubi gostje in prijatelji, to bo kljub vaši zelo lepi zaobljubi bolj težko! Govorite z vrhovnim namestnikom Cirenijem, ki je zdaj tu s še tremi rimskimi visokimi oblastniki! Ta morda le lahko kaj naredi."
12 Reko **popotniki**: "Kje je, da gremo k njemu in mu vdano izrazimo svojo stisko? Morda se bo tudi tam zgodilo kaj čudežnega?! Kajti naša rešitev s

pomočjo mladega pilota je bila očitno čudež in to ne majhen! Toda naš pilot se je zdaj nekam izgubil in se ne prikaže, da bi mu lahko izročili primerno nagrado za rešitev!"
13 Reče **Marko**: "Tam na majhnem griču ob morju so vrhovni namestnik in drugi velikaši in med njimi tudi pilot. Tja lahko odidete brez zadrege in vse uredite.
14 Tam pa je tudi Nekdo, ki je zavit v nebešno moder plašč, pod njim pa nosi ne šivano, rožnato rdečo srajco in čez ramena mu valovijo zelo bogati svetli kodri; če lahko Tega pridobite zase, tedaj boste lahko rekli, da imate največjo srečo! Kajti On zmore vse in Njemu ni tako rekoč nobena stvar nemogoča! Toda v vaši zadevi bo nekoliko težje govoriti z Njim!"
15 Vprašajo **popotniki**: "Kaj in kdo je torej On? Je morda celo kaj cesarskega iz Rima ali morda kakšen kralj velikega kraljestva?"
16 Reče **Marko**: "Niti eno niti drugo; pojdite tja, pa boste morda sami ugotovili, kdo tiči pod modrim plaščem!"

191. Odposlanca popotnikov v pogovoru z Gospodom

1 Potem Marko zapusti popotnike in odide v hišo, da bi poskrbel za večerjo. Popotniki pa se med seboj posvetujejo, ali naj odidejo na grič vsi ali pa naj odpošljejo samo nekatere. Kmalu pa se zedinijo, da bodo poslali tja samo dva najmodrejša. Sklep je sprejet in oba se takoj napotita na grič.
2 Ko dospeta do nas, se nam globoko priklonita in najprej znova najdenega pilota prijazno vprašata, koliko so mu dolžni.
3 **Pilot** pa odločno reče: "Sem samo služabnik svojega Gospoda, od katerega imam vse, kar potrebujem; zato tudi od nikogar ne sprejemam plačila, ker to pripada samo mojemu Gospodu!"
4 **Odposlanca** vprašata pilota: "Kje in kdo je torej tvoj srečni gospod?"
5 **Rafael** pokaže z desnico Name in reče: "Tisti tam je, k njemu pojdita in Ga vprašajta in On vama bo povedal, koliko mu dolgujete!"
6 **Oba** se priklonita pred angelom in se takoj napotita k Meni. Ko prideta do Mene, po perzijski navadi padeta na obraz in na tleh leže rečeta: "Gospod, čigar sijočega obličja si ne upava pogledati! V največji stiski si poslal k nam svojega nadvse spretnega in vratolomnega pilota, brez katerega bi bili očitno izgubljeni! Mi pa nismo reveži, ki ne bi imeli s čim primerno plačati takšne storitve. Smo zelo bogati ljudje in od nikogar ne zahtevamo nobene usluge zastonj, toliko manj to, ki je nikoli ni mogoče poplačati. Koliko ti dolgujemo, ker si nas rešil iz največje življenjske nevarnosti?"
7 Rečem **Jaz**: "Najprej, da kot človeka vstaneta in kakor se spodobi po naši šegi, vzravnano in pokončno stojita pred nami; kajti mi nismo domišljavi in ošabni velikaši suženjskega perzijskega kraljestva. Šele potem bomo spregovorili nekaj besed o plačilu za rešitev!"

8 Po teh Mojih besedah se oba dvigneta in Me hvaležno in prijazno prosita, naj jima določim plačilo za rešitev.
9 **Jaz** pa rečem: "Vem, od kod ste in zakaj prihajate semkaj, vem, da ste z zlatom, srebrom in dragimi kamni bogati kot le malo Judov v Jeruzalemu; vem, da bi za to svojo rešitev plačali toliko, kolikor so vam dolžni grški trgovci v tem zdaj opustošenem mestu, to pa boste težko kdaj izterjali!
10 Torej, plačilo, ki bi ga lahko zahteval od vas, zlasti ker ste Perzijci in naši rojaki, bi moralo biti po vsej pravici tako veliko kakor vaša gotova izguba pri teh grških trgovcih, ki zdaj v gozdnih kočah iščejo streho nad glavo; kaj pa bi pri tem pridobili? Tam bi vzeli in tu spet lepo odložili! Potem bi se spet vrnili domov, tako kakor ste prišli!
11 Jaz pa za rešitev ne računam nič in vam celo zagotavljam, da vas vaš postanek tu, celo vožnja semkaj in od tu nazaj v Genezaret, od koder ste z ladjo prišli semkaj, ne bo stala niti staterja! (Kajti to je bila ena Ebalovih ladij, in tudi mornarji so bili njegovi.) Ste s tem zadovoljni?"
12 Rečeta **oba odposlanca**: "Gospod, ki si še poln cvetoče mladostne moči, poleg tega pa si videti in tudi v resnici si poln prave salomonske modrosti, - to, kar si zdaj izrekel kot ceno za našo rešitev, smo že tako in tako hoteli darovati polovico jeruzalemskemu templju, drugo polovico pa revnim judom te pokrajine, če bi nam trgovci tega kraja lahko izplačali to veliko vsoto.
13 Toda, ker jih je zadela tako trda usoda, nam ni niti najmanj mar za to izgubo in pripravljeni smo jim pomagati z dvakrat tolikšno vsoto, brez odplačila in obresti, poleg tega pa še tebi z veselim srcem darovati omenjenih deset tisoč funtov kot plačilo za našo rešitev! Kajti glej, gospodar te pokrajine, mi smo zelo bogati; na sto tisoč kamelah ne bi mogli spraviti svojih zemeljskih zakladov semkaj, čeprav bi vsaka nosila težo štiri tisoč funtov. (En perzijski funt bi bil danes enak 5 do 6 lotom; J. Lorber) Poleg tega imamo veliko zemljišč in velikih čred. Zato nam to pomeni toliko kot nič; zahtevaj od nas, kar hočeš, in samo veselilo nas bo ravnati po tvoji volji in besedi! Kajti najbrž imamo v judovskih mestih še desetkrat toliko terjatev! Potem ti takoj izročimo gotovino ali pa najtrdnejše vrednostne papirje.
14 Kar je tebi, o gospodar te pokrajine, prikladnejše, to bomo storili; kajti skopuški in stiskaški nismo bili nikoli! Saj vendar verno, da je bogastvo nenehno v roki Vsemogočnega, ki ga kakemu človeku v eni noči lahko da in v drugi spet vzame! Samo njegovi oskrbniki smo; edini gospodar nad njim je Gospod, Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov!
15 Iz tega že lahko spoznaš, s kakšnimi ljudmi imaš opraviti; zato le zapovej, mi pa bomo storili po tvojem gotovo modrem naročilu!"
16 Rečem **Jaz**: "Kar sem rekel, pri tem ostane! Kajti poznam vas in vse vaše razmere in vi storite dovolj, če izpolnite Mojo željo; če pa hočete kakšnim resnično ubogim storiti več, vas pri tem nihče ne bo oviral. Toda tu lahko dobite nekaj, kar je neskončno več vredno kakor vsi vaši skoraj neizmerni zakladi! Vendar več o tem pozneje!"

17 Rečeta **oba odposlanca**: "Videti si nenavadno moder! Zdi se, da te zemeljski zakladi ne ganejo; zdi se, da tudi nisi kak poseben prijatelj pretirane dobrodelnosti! Duhovni zakladi veljajo pri tebi gotovo več kakor vse zemeljsko zlato. Glede vsega imaš povsem prav; kajti zakladi duha trajajo večno, zemeljski pa za vsakega človeka samo do groba, potem pa je z njimi konec za tistega, ki se je moral posloviti s tega sveta!
18 Da, modri gospod, daj nam zaklade modrosti, - ti nam bodo ljubši kakor vse naše zlato, naši dragi kamni in velike količine srebra! Toda zdaj bomo šli in svojim bratom zvesto in natančno sporočili vse to!"
19 Rečem **Jaz**: "Da, da, pojdite, povejte vse to svojim bratom in se vrnite z njimi; saj vas je vseh skupaj komaj dvajset po številu, brez mornarjev in imate tu dovolj prostora!"
20 "Da!" rečeta vesela **odposlanca**, "prostor seveda imamo; vprašanje je le, ali boš tudi ti tako dober in nam boš kaj modrega povedal. Kajti pri nas v Perziji postaja prava modrost čedalje redkejša, namesto nje pa se vedno bolj širi čarovniška umetnost poganskih duhovnikov in bo pokončala celo vso modrost tam živečih Judov, - posebno, če bodo oblastiželjni in lakomni duhovniki in služabniki malikov dobili od kralja oblast; tega se je zelo bati, ker kralja čezmerno nadlegujejo in mu noč in dan polnijo ušesa.
21 Doslej smo jih še podpirali s svojim velikim bogastvom; toda ti hudobni ljudje si znajo tudi prigrabiti neizmerne zaklade in ob vsaki priložnosti pomagajo zapravljati razsipnemu kralju. In tako se bo seveda zgodilo, da bo zaradi njih konec strpnosti sicer dobrosrčnega kralja. Toda več o tem pozneje; zdaj pa poučimo hrepeneče brate o vsem, kar smo tu slišali!" S temi besedami se priklonijo in odhitijo k bratom. Ko pridejo tja, natančno poročajo o vsem, kar so slišali in se o marsičem pogovarjajo s sopotniki in sopotnicami.

192. 0 blagoslovu in prekletstvu bogastva

1 **Cirenij** pa mi reče: "Gospod in Mojster, resnično, tako darežljivih in dobrodušnih ljudi še nisem srečal; zagotoviti jim moram varstvo pred nedopustnim ravnanjem malikovalskih duhovnikov, naj stane, kar hoče! Tudi perzijski kralj je samo rimski vazal in mi je podrejen; oh, kmalu bomo naredili konec početju teh rev! Tudi Ti, o Gospod, bi moral te dobre ljudi obdariti s posebno milostjo; kajti zdijo se mi je povsem vredni!"
2 Rečem **Jaz**: "Vsekakor, sicer jih po Svojem angelu ne bi rešil zanesljivega propada; kajti kjer Jaz storim kaj čudežnega, mora že biti dober razlog za to. In tu razloga res ne manjka!
3 Veliko zemeljsko bogastvo v rokah takšnih ljudi je resnični blagoslov iz nebes za vso deželo; če imajo takšni ljudje poleg tega še kakšno višjo modrost, lahko s tem delajo prave čudeže v blagor človeštva.
4 Toda veliko bogastvo v rokah skopuha ali oderuha je peklensko prekletstvo za vse kraljestvo; kajti tak poskuša vse potegniti k sebi na račun vseh ljudi!

Ne gane ga nobena beda, nobena stiska in solze ubogih, zapuščenih vdov in sirot. Pred hladnim oderuhovim obličjem lahko tisoči umirajo od lakote, pa kljub temu ne bo nikomur ponudil koščka kruha, da bi ga nasitil!
5 Zato vam pa tudi povem, da bodo nekoč nečistniki in prešuštniki in tatovi in skesani roparski morilci vstopili v Božje kraljestvo, toda skopuhova in oderuhova duša nikoli; kajti ta je nepoboljšljiva in bo zato postala material, iz katerega bodo hudiči zgradili najnižji pekel!
6 Oderuh je pravi peklenski stroj, narejen za pogubo vseh ljudi in bo kot tak tudi večno ostal popolna lastnina pekla!
7 Posadi oderuhu kraljevsko krono na glavo, daj mu žezlo in meč in poleg tega še močno vojsko, pa si postavil Satana za najbolj tiranskega vladarja nad ubogim človeštvom, ki ne bo prizanesel niti poslednji kaplji krvi svojih podložnikov! Vsakega bo dal prej zadaviti, ko da bi mu spregledal in odpustil en sam stater! Zato bodi prekleta vsaka skopost in vsako oderuštvo!
8 Toda takšni ljudje, ki so z delom svojih rok postali nadvse bogati, so pod vplivom nebeške milosti, so dober in plemenit sad te zemlje. Nenehno zbirajo za slabotne in uboge, nenehno gradijo nova bivališča za brezdomce in tkejo oblačila za gole brate in sestre. Zato pa bo tudi njihovo plačilo nekoč veliko; saj vendar že na tej zemlji nosijo v sebi najlepša in najvišja nebesa!
9 Ko bo nekoč njihova duša zapustila telo, se bodo iz njihovega srca razširila nebesa in oni bodo v središču teh nebes, tako kot vzhajajoče sonce razširja svojo svetlobo in se blešči v velikem središču svoje vse oživljajoče in vse ustvarjajoče svetlobe!
10 Druge dobre človeške duše bodo samo blažene, tako kakor planeti, ki se veselijo pod ogrevajočimi in oživljajočimi žarki sonca, pri tem pa imajo vendarle zmeraj svojo nočno stran!
11 Da, Moj ljubi Cirenij! Biti bogat na tej zemlji in zase uporabljati samo toliko, kot je za ohranitev samega sebe nujno, torej biti skop do samega sebe, da bi lahko bil toliko bolj darežljiv do ubogih, to, to je največja podobnost Bogu že v mesu te zemlje! Toda kolikor večja je ta pristna in edino resnična podobnost Bogu pri kakšnem človeku, toliko več blagoslova in milosti mu vselej priteka iz nebes!
12 Takšnemu človeku se godi kakor soncu! Kolikor več svoje svetlobe izlije na zemljino površje, toliko svetleje sveti tudi samo v sebi; toda ko začne pozimi bolj skopo razdeljevati svojo svetlobo, četudi samo navidezno, je tudi samo v sebi revnejše in slabotneje sveti, četudi seveda samo navidezno!
13 Kdor z ljubeznijo in veseljem veliko daje, mu bo tudi nadvse veliko dano!
14 Kajti, če sredi sobe postaviš močno luč, bo tudi od vseh sten močno odsevala nazaj k središču svetlobe in močna luč bo obdana z mogočno glorijo, in s tem bo temeljna svetloba še čudovitejša, močnejša in učinkovitejša; če pa sredi velike sobe postaviš samo slabo brlečo lučko, bodo tudi slabo osvetljene stene vračale le nadvse pičlo svetlobo in glorija temeljne svetlobe bo zelo bedna!

15 Zato bodite vi, z dobrinami te zemlje čezmerno obdarjeni, radodarni; kakor je sonce na nebu radodarno s svojo svetlobo; taki bodite tudi vi in žanjite kakor sonce!
16 Kajti v dobro zemljo ne moreš posejati dobrega semena, ne da bi ti vrnilo stoterno žetev. Dobra dela dobrega srca so pač najboljše seme in ubogi ljudje so najboljša zemlja; te ne pustite nikoli neobdelane, temveč razsipno sejte v to zemljo in zmeraj vam bo vrnila stoterno žetev tukaj in tisočerno onstran, to vam zagotavljam!"

193. Človekova temeljna narava

1 (**Gospod**): "Seveda bo kdo tu in tam rekel in sodil tako: Da, da, dobro je pridigati o kreposti radodarnosti in opisovati skopost kot najgnusnejši greh; kdo pa pravzaprav more kaj za to, da je življenjski temelj nekoga bolj razsipna radodarnost, drugega pa gola skopost?! Pri obeh je to stvar in zunanje znamenje njune najbolj notranje ljubezni, iz katere raste za vsakega osrečujoč občutek in tega potem 'tako eden kakor drugi obdržita zase. Prvi pa postane žalosten, če nima v preobilju toliko, da osrečuje svoje soljudi in drugi postane žalosten, če ne pridobi toliko, kot želi ali celo izgubi! To se pravi, da je vse to že prvotno v človekovi naravi, in tako potem ne more biti niti greh niti prava krepost. Za skopost je radodarnost greh in enako za radodarnost skopost. Kaj more voda zato, da je mehka in voljna in kdo bi lahko obsodil kamen, ker je trd?! Voda mora biti takšna, kakor je in kamen prav tako.
2 To je deloma povsem pravilno; narava radodarnega je, da je radodaren in skopuhova narava je nasprotje tega. Toda s to zadevo je tako: Kot otrok pride vsak človek na svet s težnjo po sebičnosti in skoposti in njegova duša ima v sebi še najbolj grobo materialno-živalski element in to velja zlasti za tiste duše, ki niso od zgoraj, temveč samo od te zemlje. Toda povsem brez tega elementa niso niti tiste duše, ki prihajajo na to zemljo iz zvezd.
3 Če je človek vzgojen v tem živalskem elementu, ga sam čedalje bolj spreminja v svoj življenjski temelj, to se pravi, v svojo ljubezen; ker pa je ta živalska, ostane tak človek zmeraj divja zver in nima nič človeškega, razen ušive postave, razvezanega jezika in zaradi urejene možganske zgradbe urejene spoznavne zmožnosti, kipa jo živalski element čedalje bolj žene v dejavnost. Zaradi tega lahko kot dobro in osrečujoče spozna samo tisto, kar hoče povsem živalski element.
4 Če bi kdo rad trdil, da v resnici pravzaprav ni kreposti in zato tudi greha ne, in da bi bilo zelo krivično obsojati skopost v primerjavi z radodarnostjo, ta naj upošteva to Mojo razlago; naj o njej premišljuje in jo dobro premisli!
5 Če pa vrtnar posadi dve sadni drevesi v svoj vrt in ju neguje, kakor je treba, mu bo mar vseeno, če mu samo eno drevo rodi sad, drugo pa, iste vrste in v isti zemlji, in ga hranijo isti dež in rosa, isti zrak in svetloba, pa sploh nobenega sadu, niti dovolj listja za senco? Tedaj bo uvidevni vrtnar rekel: `To je slabo

vzgojeno, bolno drevo, ki vse sokove, ki pritečejo vanj, porabi samo zase; bomo videli, ali mu je mogoče pomagati!' Tedaj vrtnar preskusi vsa znana mu učinkovita sredstva in, če nazadnje vsa sredstva nič ne pomagajo, bo nerodovitno, v sebi pokvarjeno drevo iztrebil in na njegovo mesto posadil drugo.
6 Skop in sebičen človek je torej v sebi pokvarjen človek, ki se je sam pokvaril in ne more roditi sadov življenja, ker sam v sebi použije vse življenje.
7 Nasprotno pa je radodaren človek v sebi v skladu s pravim življenjskim redom že zaradi tega, ker navzven rodi bogate sadove.
8 Drevo pa ne more nič zato, ali rodi sadove ali ne; kajti ne oblikuje se samo, ampak ga oblikujejo duhovi iz sojenega naravnega kraljestva, ki se dvigajo v njegov organizem, ga oblikujejo s svojo močjo in z njim lastno, nadvse preprosto, zato pa tudi prav tako omejeno inteligenco. Človek pa je na točki, da se s pomočjo neomejene inteligence svoje duše oblikuje sam in se spremeni v drevo, ki rodi najbogatejše sadove življenja.
9 Če stori to, za kar ima vsa sredstva, šele tedaj bo pravi človek v resničnem, večnem Božjem redu; če pa tega ne stori, ostane žival, ki nima v sebi nobenega življenja in ga tako tudi z dobrimi in ljubezni polnimi deli ne more prenašati na svoje bližnje.
10 Zato pa so perzijski judje, ki smo jih zdaj rešili, že povsem urejeni ljudje in jih je lahko vpeljati v višjo modrost; če je namreč svetilka tako polna olja, da to obilno teče čez rob in ima v sebi dobro postavljen in močan življenjski stenj, je treba stenj samo prižgati in takoj bo vsa svetilka polna svetlobe in bo lepo in svetlo razsvetljevala vse daleč okrog sebe!
11 In ti perzijski judje skupaj s svojimi ženami, ki so jih nekateri izmed njih vzeli s seboj, so že takšne do vrha napolnjene svetilke; tu sploh ni treba več veliko in vsi bodo postali polni svetlobe!"
12 Reče nato **Cirenij**: "Gospod, to je že spet nadvse pomemben nauk za vse človeštvo in ga je treba zapisati, da bo veljal in se ohranil do konca sveta!"
13 Rečem **Jaz**: "Tvoja skrb je upravičena in zato sem poskrbel, da je najpomembnejše že zapisano v tvojih zvitkih. Toda vsako takšno zapisovanje koristi za življenje samo toliko kot popotniku mrtvi kažipot na številnih cestah in napačnih poteh tega sveta. To, kar lahko pomaga slehernemu človeku in mu da modrost, moč in življenje, mu je zapisano v srce in to povsem neizbrisno tako, da se ta zapis večnega življenjskega prava in njegovih notranjih in zunanjih povezav v človekovem srcu glasno prebere sam od sebe ob vsakem ravnanju, ki nasprotuje Božjemu redu in dušo opominja, naj se vrne v prvotni, Božji red!
14 Če bo človek sledil temu notranjemu glasu, bo takoj na pravi poti; če pa se ne bo ravnal po njem, ampak bo sledil divjim strastem svojega mesa, bo moral sam sebi pripisati, če ga bo požrla lastna sodba v njem samem. Zdaj pa vidim, da se naši Perzijci odpravljajo sem; zato jih tudi nadvse prijazno pričakajmo!"

194. Mnenje Perzijcev o Gospodu

1 Perzijci so se, medtem ko sem s Cirenijem razpravljal o radodarnosti in skoposti, posvetovali med seboj, kdo bi naj Jaz bil. Nekateri so trdili, da sem prerok; drugi so Me imeli za modreca, ki dobro pozna vse egiptovske, grške in jeruzalemske šole; nekaj jih je celo menilo, da sem rimski princ, da poznam vse razmere velikega kraljestva in imam zaradi tega veliko državniško modrost. Zato bi se Me bilo treba zelo paziti; sicer se ponosni Rimljan Cirenij kot vrhovni namestnik vse Azije ne bi tako ponižno vedel pred Menoj!
Toda **eden** od dveh odposlancev je rekel: "Naj bo, kakor hoče, vsekakor je višji človek in od njega se lahko nekaj naučimo, to pa je tisto, kar v tem času najbolj potrebujemo!"
2 S tem so se končno vsi strinjali, vstali so in se napotili k Meni na grič, čeprav se je začenjalo že precej mračiti.
3 Obenem je prišel tudi stari Marko in Me vprašal zaradi večerje in zaradi miz, ki jih je razbila toča in zaradi še vedno zelo mokrih tal in kaj bi bilo treba storiti.
4 **Jaz** pa sem mu pokazal Perzijce in rekel: "Poglej, velika in Zame nadvse okusna jed; te mora Moja ljubezen povsem použiti še pred večerjo! Dotlej pa boš že našel čas, da boš pripravil telesni obed in nekako uredil mize; saj je samo nekaj razbitih, te pa bodo o pravem času že popravljene. Kmalu prižgite svetilke, da ljudje ne bodo hodili v temi!" Nato se je Marko vesel vrnil in je vse spravil v gibanje.
5 Perzijci pa so stopili k Meni, se po svoji navadi spet priklonili do tal, nato pa so se vendarle vzravnali in niso ostali ležeč na svojem obrazu.
6 **Eden** od prejšnjih dveh odposlancev je povzel besedo in rekel: "Gospod in gotovo velik prijatelj ljudi, ki so dobre volje, glej, zdaj smo tu! Naše razmere in razlog, ki nas je pripeljal v to okolico, poznaš. Le da imamo to za čudežno previdnost od zgoraj in govorimo z Jobom: `Gospod, Tvoje je vse, nebo in zemlja, zrak in voda! Ti daješ in jemlješ, kadar in kakor Ti je všeč; beraču lahko daš krono in žezlo, kralju pa upogneš glavo v prah najpopolnejše ničnosti!' Zato nas tudi ne boli; kajti človek, ki v svojem srcu zmeraj nosi voljo Vsemogočnega, nikoli ne žaluje, razen če je grešil pred Božjim obličjem. Zato tudi mi ne žalujemo zaradi naše precej velike izgube; kajti, če ne bi Božja volja sodelovala pri tej na videz žalostni prigodi, bi kot sicer vsako leto brez vsake izgube dobili svoj denar. Toda tu je očitno sodelovala Božja volja, Njemu pa radi darujemo to malenkost — in bi darovali še večji dar, če bi Vsemogočni to od nas zahteval; kajti On edini je Gospod, mi smo le njegovi poslušni hlapci, ki zmeraj služimo samo Njemu.
7 Boga ljubimo in samo Njega se bojimo, zato nas ni strah ljudi; če pa nas je Gospod nebes in zemlje pred ljudmi kakor koli oškodoval, je gotovo imel za to kar najboljše razloge! Kajti človek vse prelahko in preveč lahkomiselno greši

pred Bogom, greh pa duši zmeraj povzroči veliko škodo; tedaj pa pride Gospod z dobro vzgojno šibo in pomaga človeku, da se vrne na pravo pot!
8 Ljubi gospod in prijatelj, iz tega lahko spoznaš, da smo ljudje, ki Boga še zdaleč nismo pozabili. Morda si celo kak moder pogan in zelo dobro poznaš sile narave; toda mi poznamo samo eno vse-mogočnost in ta je edino v Gospodu Bogu. Nobenega nauka, ki bi bil v nasprotju s tem, ne sprejemamo!
9 Če nas torej hočeš učiti kakšne prave modrosti, ne pozabi, da smo nespremenljivo trdni izpovedovalci Mojzesovega nauka o Bogu! Sprejeli ne bomo ničesar, kar temu nasprotuje, pa če bi zvenelo še tako modro! Kajti raje smo norci pred modrim svetom kakor grešniki pred Bogom!"
10 Rečem **Jaz**: "Tako je tudi prav, na najboljši poti ste! Toda v Mojzesu in še posebno v prerokih so stvari, ki so vam morda povsem nejasne. In te bi vam rad razsvetlil, da boste zase in za svoje brate, žene in otroke razumeli, kakšen čas je zdaj!
11 Ko je Elija ležal skrit v gorski votlini, mu je duh naznanil, naj ostane v votlini tako dolgo, dokler ne bo šel mimo sam Jehova! In Elija se je postavil blizu vhoda in poslušal. Tedaj je nenadoma nastal najhujši vihar in tako silno divjal mimo, da se je zaradi tega tresla vsa gora. Tedaj je Elija pomislil, ali je šel morda mimo Jehova? Duh pa je odgovoril: `Jehova ni bil v viharju!'
12 Elija je poslušal dalje in glej, kmalu nato je šel mimo votline silen ogenj! Divje je šumelo in pokalo in zunanje stene so se stalile od vročine. Tedaj je Elija mislil, da je to vendarle bil Jehova! Toda duh mu je spet rekel: `Tudi v tem ognju ni bil Jehova!'
13 Tedaj je mislil veliki prerok sam pri sebi: `Torej niti v viharju niti v silnem ognju ni Jehova navzoč v temeljni biti svoje ljubezni!'
14 Ko pa je tako resno razmišljal, je pred njegovo votlino zašumIjal prav lahen in tih vetrič in duh je znova spregovoril in rekel: `Glej, Elija, v tem nežnem in rahlem šumljanju je šel mimo Jehova in to naj ti bo za obljubljeno znamenje, da lahko zdaj povsem svobodno odideš in zapustiš to votlino, v kateri si moral skrit čakati na rešitev!'
15 Tedaj je Elija dobre volje stopil iz votline na prosto in pot v veliko domovino mu je bila brez nevarnosti, prosta in odprta (1 Kr 19,9-1 S).
16 Če ste že tako trdni v Pismu, Mi razložite to nenavadno podobo!"

195. Gospodova razlaga svetopisemskega besedila

1 Na to Moje vprašanje in poprejšnjo predstavitev so vsi debelo pogledali in niso vedeli, kaj naj odgovorijo. Bolj, ko so o tem razmišljali, toliko bolj zmedeni so postajali.
2 **Eden** od obeh odposlancev je čez nekaj časa pripomnil: "Visoki, modri prijatelj! V Pismu se mi zdiš zelo izveden, čeprav si morda Rimljan ali Grk. Nadvse mistična podoba preroka Elija, ki si nam jo predstavil, je v bistvu pravilno predstavljena; toda doslej je ni še nikoli nihče razumel. Res bi bilo

nenavadno, če bi nam judom to razložil kakšen pogan. Zaradi tega te pa prosimo za to; kajti meni je nekoč neki modri pogan iz jutrove dežele že razložil marsikaj nejasnega iz preroka Izaija in sem se povsem upravičeno nadvse čudil njegovi veliki modrosti. Zdi se mi, da bo tu spet enako. Zato te prosimo, da bi nam po svojem spoznanju razkril to podobo!"
3 Rečem **Jaz**: "Naj bo! Toda predvsem moram popraviti vašo zmoto, ker Me imate za pogana; nisem pogan, ampak po rojstvu jud kakor vi; seveda sem pa vse z vsem, da bi vse pridobil za kraljestvo luči, za kraljestvo večne resnice! Kdor ima ušesa, naj sliši in kdor ima oči, naj zdaj vidi!
4 Elija ponazarja človekovo čisto dušo in votlina, v kateri se je skrival, je svet in pravzaprav človekovo meso in kri. Duh, ki govori Eliju oziroma človekovi duši, je Božji duh, s katerim naj bi duša postala eno, vendar to še ne more postati, ker Jehova še ni šel mimo pred meseno votlino ali votlino sveta.
5 Vihar označuje čas od starega Adama do Noeta, ogenj čas od Noeta do tega časa.
6 Čas nežnega šumljanja pred prerokovo votlino pa je ravno pred nami in bo vsako dušo, ki je dobre volje, povsem odrešil v duhu in v vsej resnici in, nota bene (pazite!), tudi vi ste zdaj na točki, da pridobite Elijevo prostost!
7 Tudi ladja, ki vas je pripeljala semkaj, je bila kakor prerokova votlina. V začetku je bila v oblasti silnega viharja in trpeli ste veliko stisko in strah in, ko vas je vihar odgnal na nestanovitno odprto morje, je tisočkratni ogenj švigal okrog vašega majhnega, krhkega sveta iz trhlih desk; toda Jehova ni bil v ognju, čeprav vas je s Svojo roko (z angelom) rešil in ohranil.
8 Zdaj pa ste tu, kjer po viharju in ognju prav nežno pihlja okrog vas; le kdo naj bi bil pred vami in v vaši bližini v tem nežnem pihljanju?!"
9 Perzijci ob tem ostrmijo in **odposlanec** reče: "Čudno, čudno! Ta povsem ena in ista podoba je presenetljivo podobna tisti stari iz preroka Elija! Zelo čudežna je bila tudi naša rešitev in to ne v majhni meri in zdaj tu, na tem griču, pa resnično telesno in moralno čutim tisti nenavadni, skrivnostni vetrič, o katerem je Duh rekel preroku, da je v njem šel Jehova mimo! Da, kaj pa mislite, bratje in sestre?! Kako se vam zdi ta zadeva?"
10 Reko **vsi drugi** kakor eden: "Nam se zdi prav tako čudežno kakor tebi; toda sami od sebe ne bomo prišli do luči! Zato naj ta modri mož le govori zate in za nas vse!"
11 Reče **odposlanec**: "Da, to bi bilo seveda najboljše; toda na tem prostoru, kjer se zadržujejo najvišji rimski zapovedniki, kralji in knezi, ne moremo takoj zahtevati tega ali onega; najprej prosimo za milostno dovoljenje, da bi smeli prositi za tisto, za kar bi pravzaprav radi prosili!"
12 Vmes rečem **Jaz**: "Prijatelj, to tukaj ni potrebno! To je v Perziji šega, ki je nikakor ne želimo med nami! Prijatelj Moj, prevelika ponižnost pred Bogom, ki preneumno ponižuje človekovo dušo, je prav takšna norost kot katera koli druga, ki se pojavlja samo v poganstvu, toliko bolj preveliko ponižanje enega človeka pred drugim, spet samo človekom. Pretirana lizunska ponižnost enega

človeka pred drugim škoduje obema; prvemu zato, ker takšno ponižnost večinoma samo hlini in s tem drugega človeka obtožuje napuha in drugemu, ker lahko s tem še zares postane ošaben!
13 Prava in resnična je tista ponižnost, ki izvira iz čiste ljubezni; kajti v sočloveku spoštuje in ljubi brata kot brata, vendar pa niti sebe niti bližnjega ne dela za Boga, pred katerim naj bi padel na kolena in ga molil.
14 Kar koli hočeš ali želiš, to zahtevaj kot človek od človeka in kot brat od brata; toda v prahu se človek nikoli ne sme plaziti pred drugim človekom!
15 Česar Bog ne zahteva od nobenega človeka, to sme toliko manj človek zahtevati od drugega človeka! To je tudi prava modrost v najpopolnejšem Božjem redu, zato si jo zapomnite in ravnajte po njej, tako boste prijetni Bogu in ljudem!
16 Zdaj pa spet nekaj drugega! Da boste nežno pihljanje pred prerokovo votlino lahko spoznali kot nekoliko globlje uglašeno s tem časom, vam bom zdaj, ko ste še tako rekoč trdni judje, postavil drugo vprašanje."

196. Gospodovo vprašanje o Mesiju

1 (**Gospod**): "Kaj torej mislite o obljubljenem Mesiju, ki naj bi po napovedih vseh prerokov ravno v tem času prišel odrešit jude? Ali vam kot pametnim ljudem to resnično kaj pomeni ali pa vam, kot mnogim, te za človeški razum preveč mistične napovedi ne pomenijo nič?"
2 Reče **odposlanec**: "Vzvišeni prijatelj! To je nadvse kočljiva zadeva! Za pristnega juda bi bilo vendarle preveč predrzno, če na vse to ne bi nič dal, povsem resno verjeti v to pa je tudi zelo tvegano; kajti s tem lahko odpremo najširša vrata mračnemu praznoverju in mu tako pripravimo prost vstop!
3 Ali ima brezvernost kakšno prednost pred mračnim praznoverjem — ali obrnjeno — odločitev o tem rad prepustim večjim modrecem kot sem jaz. Toda moj trezni razum mi pravi, da se zdi, da nobena vera nima pomembne prednosti pred najmračnejšim praznoverjem.
4 Kajti brezverje je po mojem mnenju podobno novorojenemu otroku ali prazni, zorani njivi, v katero ni še nič posejano. Otrok lahko z dobro vzgojo postane moder mož in v zorano njivo lahko vsejemo vse vrste žlahtnega sadu; ko pa je njiva divje zaraščena s plevelom vseh vrst in odrasel otrok poučen o vseh vrstah neumnosti, sploh ni več mogoče modro vzgajati ali pa je to zelo težavno. In kako težko je njivo očistiti vsega plevela, ve vsak pošten krnet, ki je imel kdaj opraviti s tem, da je svoje polje očistil plevela in ga potem ohranil čistega! No, vzvišeni prijatelj, približno taka je naša trezna presoja.
5 V zvezi z obljubljenim Mesijem ne rečemo niti da niti ne; če pa nam kakšen pravi, v Pismu izvedeni modrec hoče pojasniti zadevo, nam bo kot judom in ljudem storil zelo veliko uslugo. Če veš o tem kaj zanesljivega, nam to povej; za to ti borno zmeraj hvaležni.

6 "Povsem pravilno presojate!" rečem (**Jaz**) odposlancu. "Brezverje je veliko boljše od mračnega praznoverja; toda ne glede na to ima vendarle nekaj slabih izrastkov, ki jih je nazadnje, ko se zares utrdijo, prav tako težko odstraniti kakor plevel z zapleveljene njive.
7 Zapleveljena njiva pa kaže vsaj to, da je njena prst dobra, sicer na njej tudi plevel ne bi rastel; tega pa sveže zorana njiva ne kaže.
8 Veš, ko se je tako imenovani matematično determinirani (določeni) posvetni razum v človeku tako zelo uveljavil, potem nastanejo težave s kakršno koli še tako vzvišeno, nadvse modro vero v nekaj povsem duhovnega! Razumski človek hoče nazadnje imeti vse matematično dokazano. 0 rečeh, ki jih ne more videti in izmeriti, sploh noče nič vedeti.
9 Presodi, ali ni s takšnim človekom glede sprejemanja povsem duhovnega tudi nadvse težko."
10 Reče **odposlanec**: "Vsekakor, vzvišeni in najmodrejši prijatelj! Toda tu lahko z že zelo velikim prepričanjem trdimo, da je takšnih ljudi malo in te zelo redke lastovke še zdaleč ne prinesejo poletja. Takšni razumniški učenjaki pa so za resnico nazadnje vendarle veliko dojemljivejši kakor vsi črni junaki mračnega praznoverja, posebno tam, kjer je to postalo vera zaradi kruha! Kot takšna že ne dopušča nobene razprave in skuša vse, kar bi ji lahko škodovalo, preganjati z ognjem in mečem. To doživljamo s strani naše duhovščine, kateri zdaj že nobeno sredstvo ni preslabo, da bi z njim pred preganjanjem zavarovala svoje črne sleparije!
11 S tem pa še ne trdim, da duhovniki verjamejo v kaj tistega, kar drugim tako vneto vsiljujejo; kajti njihov motiv je kruh, najboljši kruh in veliko zlata, srebra in dragih kamnov. Toda zaslepljeno ljudstvo velikokrat kljub temu veruje in to pogosto z najbolj škandaloznim in najstrašnejšim fanatizmom!
12 No, pred takšnim najbolj noro vernim človeštvom ima vendarle celo najbolj stereotipno (najbolj zadrto) razumarski človek neznansko veliko prednosti. Je vsaj prijatelj neke, četudi nadvse stereotipne resnice, praznoverno črno človeštvo pa zavrača vsakršno resnico in ima štor raje za opico kakor za to, kar je.
13 Tisti, ki ljubi resnico, pa je razumsko vendarle zmeraj sprejemljiv, od črnih praznovercev pa še zdaleč ni mogoče pričakovati, da bodo vsaj na videz razumno sprejemljivi za kakršno koli resnico.
14 Znano je, da je determinirano matematične ljudi težko pripraviti do čiste vere; ko pa je tak človek nekaj sprejel, četudi samo kot hipotezo (domnevo), se jo bo tudi trdno oklepal in poskusil vse, da bi jo kot trdno resnico po možnosti celo matematično dokazal.
15 Je kak mračni praznovernež zmožen storiti kaj takega? Temu sta enaka gnoj in čisto zlato; in jaz ostajam trdno pri tem, da nobena vera ni veliko boljša od tiste, ki je na primer doma pri nas!
16 Kakor smo slišali, menda zdaj tudi jeruzalemska tempeljska duhovščina ni veliko boljša od naše perzijske. Dokazano naj bi bilo, da je s čudežno skrinjo

zaveze že zdavnaj konec; kajti še predobro vemo, kdaj in zakaj so namesto stare naredili novo, seveda ne v Jeruzalemu, temveč pri nas, globoko v perzijski deželi, da se to ne bi izdalo. Toda to jim vendarle ni veliko koristilo; kajti nazadnje so perzijskim umetnikom za molk morali plačati desetkrat toliko, kot je bila vredna cela skrinja; umetniki so to potem kljub temu pripovedovali domačinom, ti pa nam, judom. Zato, vzvišeni prijatelj, res trdno vztrajamo pri Mojzesovem nauku, čeprav so tudi v njem stvari, ki so, naravno gledano, čisti nesmisel; vendar nihče ne zna odkriti kakšnega zdravega pomena in tako nihče ne razglablja več o njem. Toda glede postave in morale je ta nauk neprekosljivo dober in moder in nikomur se niti v najjasnejših jutranjih sanjah ne more sanjati kaj boljšega in modrejšega!
17 Edino ta del Pisma imamo za Božjega; vse drugo pa nas zadeva le malo ali nič, posebno preroški del, ki ga ne more razumeti noben človek.
18 Elijeva podoba, ki si nam jo razložil, je sicer zelo posrečena in lepa glede na pričakovanega Mesija, ki ga je najverjetneje treba razumeti povsem duhovno, - toda to, kar o tem napovedujejo drugi preroki, je nadvse mistično, potrebuje močno razlago in še močnejšo vero, te pa pri nas na srečo sploh ni več!
19 Za nas je pravzaprav hvalevredno, da verujemo v takšne nenavadne reči malo ali celo nič; zato pa toliko močneje verujemo v enega pravega Boga, ki je po Mojzesu resnično govoril otrokom te zemlje!
20 Zelo veliko svoje prepričane in trdne vere v Boga dolgujemo tudi Platonu, katerega spise beremo in jim sledimo. Mojzes je praktičen in riše pot življenja z ostro markiranimi črtami; Platon pa je vseskozi duh, duša in kaže duši dušo in duhu duha. In vse to skupaj: Mojzes, Platon, Sokrat in več prerokov, razumljeno v pravi luči, imenujemo Mesija, ki bo prišel od zgoraj, od koder prihaja na Zemljo in k ljudem dobre volje vsa svetloba.
21 Zdaj, vzvišeni in modri prijatelj, sem ti razkril, kakšni smo, tako mislimo in čutimo; zdaj, če ti je znano kaj boljšega, nas s tem seznani, če hočeš! Kaj na primer misliš o prerokih in o obljubljenem Mesiju?"

197. Težave pri spreobrnjenju Perzijcev

1 Rečem **Jaz**: "Kaj niste v vaši deželi nič slišali o tem, kako je pred tridesetimi leti v Betlehemu, starem Davidovem mestu, devica v hlevu rodila judovskega kralja?
2 Trije modri iz vaših jutrovih dežel so videli zvezdo in so povprašali svojega duha, kaj pomeni ta njim tuja zvezda. In duh jim je naročil, naj sledijo zvezdi; ta jih bo vodila k novorojenemu judovskemu kralju, ki bo na zemlji ustanovil kraljestvo, ki nikoli ne bo imelo konca.
3 Tedaj so modri vzeli zlato, kadilo in miro, se z velikim in sijajnim spremstvom povzpeli na svoje tovorne živali in šli za zvezdo, ki se ni ustavila, dokler ni dosegla rojstnega kraja novorojenca. Tedaj so ti trije poizvedovali o novorojencu in prišli do Heroda; tudi ta jim ni mogel dati odgovora, ampak jih

je spet poslal v Betlehem, kjer je bila čudežna zvezda in jim priporočil prizadevno poizvedovanje s prošnjo, naj mu to takoj sporočijo, da se bo tudi on poklonil novorojencu.
4 Ko so modri potem le našli novorojenca in mu izročili svoje darove, jih je duh iz nebes takoj opomnil, naj svojega odkritja ne sporočijo Herodu in so se nato po drugi poti vrnili v svojo deželo.
5 Povejte, ali ste in kaj ste slišali o tem!"
6 Reče odposlanec: "Da, da, spominjaš nas na zadevo, ki je v vsej Perziji tja do Indije povzročila veliko govoric; kajti trije modri, kakršnih je bilo na meji z Indijo več, so tedaj vso zadevo zelo razglasili, tako da je zanjo zvedel celo kralj; na to se ni veliko oziral, ker pozna modre, kako so zmeraj nagnjeni k temu, da iz muhe naredijo slona! Zato takšne stvari pri nas nikoli ne naredijo posebnega vtisa, saj so čarovniški čudeži pri ljudeh višjega položaja tudi izgubili vso vrednost nenavadnega in izrednega, ker so že več kot dovolj poučeni o čudežnih čarovnijah vseh vrst. Seveda si dobro izbrane in posrečene čarovnije še ogledamo, če smo razpoloženi za to in se potem smejemo, ko se ob tem pokaže kaj smešnega, - toda, kot rečeno, pri nas so takšne čarovnije povsem brez vrednosti.
7 Pri nas nekaj velja samo čista, s številkami dokazljiva resnica; vsa druga čudežna sanjarjenja so pri nas boljših že zdavnaj izgubila vso vrednost in nam, odkrito rečeno, ne pomenijo nič več! Tu in tam so lahko vmes skrite celo povsem resnične stvari; toda te so potem tako globoko pokopane pod mistiko, da jih povsem čistih noben človeški razum ne more več spraviti na svetlo in ti, vzvišeni prijatelj, boš sam spoznal, da je razumneje vse čute uravnavati samo po čisti resnici, kakor častiti kakšna, še tako pesniška sanjarjenja!"
8 Tedaj Mi reče **Cirenij**: "Gospod, zdi se mi, da s temi sicer zelo cenjenimi ljudmi ne bo mogoče za našo stvar narediti nič; pregloboko v svoji številčni resnici so in so odločno proti vsemu, kar navadno imenujemo vera! Zdi se mi tudi, da prav sovražijo čudeže, te pa si Ti v skrajnosti zmeraj uporabil kot nesporni dokaz Svojega najpopolnejšega božanstva.
9 S čudežem jim že ne boš smel priti blizu, da ne bodo postali še bolj nejevoljni, z drugimi dokazi in razlagami besedil preroka Izaija, Davida in Salomona, ki se nanašajo Nate, pa pri njih tudi ne boš nič dosegel, ker prerokom ne zaupajo ravno veliko; tretje možnosti pa res ne poznam. Kajti s pomočjo števil se vendar ne da dokazati, da si Ti resnični Mesija, za drugačne načine pa se mi zdijo nedostopni!"
10 Rečem **Jaz** Cireniju: "Je že dobro, to je Moja skrb! Če smo bili kos Mataelu in poglavarju Floranu, bomo menda tudi tem. Naj trdovratnejši pa je bil vendar poglavar Stahar in ta se je zdaj pomiril. Toliko prej in laže bo spraviti v red te poštene ljudi!"
11 Reče **Cirenij**: "Ne dvornim, kajti edino Ti zmoreš vse; toda za moje še zelo človeške pojme zadeva nikakor ni zlahka uresničljiva."

12 Rečem **Jaz**: "Vsekakor, zato pa vendarle ni nemogoča; le prej jim moramo dati priložnost, da bodo svoja stališča lahko povsem pozunanjili. Šele potem, ko bodo končali s pozunanjenjem svoje notranjosti, lahko položimo novo seme v očiščeni vrt njihovega srca!"
13 Medtem, ko sem s Cirenijem izmenjal teh nekaj besedic, so si Perzijci skrivaj šepetali na uho in naš odposlanec, ki mu je bilo ime **Šabbi**, je rekel svojim tovarišem: "Čedalje bolj se mi zdi, ko da bi stali na žarečem oglju! Zgodba o Mesiju mora biti tu zelo znana. Rimljani, ki imajo dober nos, so gotovo kaj slišali o tem in zdaj preiskujejo vse kote judovskega kraljestva, da bi se kako polastili tistega moža ki naj bi tukaj na zemlji najočitneje v škodo posvetnim vladarjem ustanovil večno neuničljivo in tudi povsem nepremagljivo kraljestvo. Zato moramo biti strašansko zviti, da ne bomo postali Rimljanom sumljivi!
14 Mož, ki je zdaj skrivaj govoril z vrhovnim namestnikom, je očitno nadvse zvit rimski eksaminator! Če bi le nekoliko trdno in neomajno verovali v prihajajočega Mesija, bi bili tu že toliko kot žrtvovani! Zato moramo ostati stereotipno pri matematiki, več poslušati kot govoriti in, če bodo spet kaj govoričili o Mesiju, zaradi svojega tuzemskega blagra vemo, kaj je treba za zunanji videz govoriti kot iz enih ust! Zase že vemo, kaj nam kot judom pomenijo preroki; toda tem lisjakom tega res ni treba vedeti! Sodnik in eksaminator obvlada naše Pismo od A do Ž bolj kot vsi naši pismouki in bi nas rad ujel; toda tudi mi smo zviti in modri, in ne bo mu uspelo, čeprav nas je tu čudežni mož rešil pred zanesljivim propadom. Zato le vztrajajmo pri svoji matematiki, pa bomo od tod odnesli povsem zdravo kožo! Toda najmanjši spodrsljaj bi nas lahko pahnil v največjo bedo!"
15 Vsi drugi pritrdijo Šabbiju in mu obljubijo, da bodo držali besedo kot en mož in ne bodo izdali niti zloga od vsega, kar verujejo glede Mesija.
16 Zdaj pa spet stopim (**Jaz**) mednje in rečem odposlancu: "Toda Šabbi, zakaj v svojem srcu tako hudo mislite o Meni in nedolžnih Rimljanih?!
17 Mar misliš, da ne vem, kaj si se pravkar na skrivaj dogovoril s svojimi? Povem ti: niti zlog Mi ni ostal prikrit! Kajti Tisti, ki je videl in vedel, ko ste bili v hudi nevarnosti, sicer vam ne bi mogel poslati pomoči, vidi tudi tu v globino vašega srca! Ker pa misli z vami povsem pošteno in dobro, zakaj mu potem nočete zaupati?"
18 Reče **Šabbi**: "Gotovo si zelo pameten in moder; toda, ali nam bo tvoja modrost kaj koristila? Nihče od nas pa tudi ni neumen in zdi se nam, da smo te spregledali! Najvišji Rimljani na tvoji strani, nedaleč od tod taborijo rimski vojaki, najbrž zato, da bi nekoga zgrabili, če bi ga z raznimi zvitimi vprašanji in govori nekako odkrili!? Toda med nami vam ga ni treba iskati, kajti tu ga nikoli ne boste našli!"
19 **Cirenij** Mi znova reče od strani: "Ah, ti ljudje so res čudni! Zdaj se celo prav posebno prenarejajo! Le kdo bi pri teh ljudeh iskal kaj takega?! So pa res zabiti in omejeni in to tako, da jim od nobene strani ni mogoče priti do živega! Le kaj

je z njimi?! 0 nas imajo utrjeno, povsem zgrešeno predstavo, ki pa je žal tako globoko zasidrana, da se pravzaprav sploh ne moremo srečati z njimi. Veliko vprašanje je, kaj zdaj storiti!"
20 Rečem **Jaz**: "Tu se bo dalo narediti res še veliko; zdaj so že veliko bliže cilju kakor prej! Tako previdno so povsem skrivaj ravnali že od vsega začetka, ker so tu zagledali vas Rimljane! Kajti med njimi se je že pred nekaj časa širila zla govorica: V Judovski deželi naj bi v resnici vstal Mesija in delal velika znamenja, Rimljani pa naj bi to izvedeli in ga zdaj kar najbolj neusmiljeno zasledujejo; lotili naj bi se ne le Mesija, temveč tudi vsakega, pri katerem bi opazili samo sled kakšne vere v prihajajočega ali že vstalega Mesija. In glej, v tem je ves razlog njihovega prenarejanja, ki ga bomo pa kmalu obvladali!"

198. Šabbijev opozorilni govor

1 Cirenij spozna, kako je s Perzijci; toda ne razume, kako je bilo mogoče Rimljane med perzijskimi Judi tako satansko očrniti in kdo je tam raztresel tako ogabno seme.
2 Rečem **Jaz**: "Ali ni templju že devet mesecev znano, da delujem?! Pojdi tja in poizvedi! Od tam prihajajo vsa slaba in lažna poročila o Meni, o Mojem delovanju in tudi o vas Rimljanih, ker vedo, da Mi ne nasprotujete. Janez Krstnik bi še živel, če se ne bi znal tempelj skriti za materjo lepe Herodiade!
3 Vse izvira iz templja in daleč po zemlji sežejo njegove roke; toda kmalu mu jih bomo zelo skrajšali! Glej, tako je in upam, da boš zdaj spoznal, da je s temi ljudmi res nekoliko težko razpravljati, vendar ne bo zaman! Moramo jih razsvetliti, sicer bo res slabo Zame, za Moj nauk in vas!
4 Zdaj boš tudi začel razumevati pravi razlog, zakaj sem Perzijce rešil propada na morju. Samo zato, da bi si ohranili telesno življenje, ne bi poslal angela, da bi jih rešil; prava razsvetlitev teh ljudi je Zame in Mojo stvar največjega pomena; ker imajo velik vpliv na svojo veliko deželo in njeno številno ljudstvo, sem jim moral rešiti življenje, kajti brez njih se Perzijci ne bodo mogli znebiti svojega zmotnega prepričanja."
5 Reče **Cirenij**: "Tebi, o Gospod, edinemu vsa slava; zdaj je vse že spet dobro in vse mi je popolnoma jasno! Le nadaljuj pogovor z njimi; kajti zdaj že vidim, da lahko pričakujemo največji uspeh in da bo ta tudi dosežen!"
6 Medtem, ko sem poučeval Cirenija, so Perzijci menili povsem drugače in **Šabbi** je rekel tovarišem: "Vidite, velikaša se skrivaj pogovarjata, kako bi nas drugače, še bolj pretkano vendarle lahko ujela! Kajti doslej nista iz nas izvlekla ničesar; zdaj pa bomo morali biti še desetkrat bolj zbrani! Doslej sta nas skušala z lahkim orožjem, zdaj pa bosta najverjetneje začela s težkimi zidolomnimi ovni[1]; in, če ne borno dovolj trdni, nas bosta zlomila kot krhko ločje! Zato naj bo vsak izmed nas kar se da na preži! Kajti ta dva nikakor ne

[1] Ovni za rušenje obzidja so bili antični bojni stroji

smeta potegniti na dan naše najgloblje vere kakor vedro vode iz vodnjaka! Prej me je eksaminator hotel prestrašiti s tem, da je trdil, da najnatančneje pozna vse naše najskrivnejše misli in to prav tako dobro, kakor je prej videl in spoznal našo stisko na morju. Jaz pa sem si skrivaj mislil: Oho, ti zviti lisjak! Pri tej luknji bi se torej rad izmuznil?! O, to pa že ne, moj predrzni prijatelj! Kmalu pa je spoznal, da me s tem prijemom nikakor ne more ujeti, zato je takoj nato odšel k vrhovnemu namestniku in se z njim gotovo dogovarjal, kakšno past bi nam nastavil, da bi nas zanesljivo ujel; toda to ne bo mogoče z nobeno pastjo, niti pozitivno niti negativno! Na preži pa moramo biti kakor žerjavi v močvirjih, sicer smo izgubljeni!"
7 Reče **eden** izmed njih: "Kako pa ve za tvoje ime? Od nas ga ni mogel izvedeti!"
8 Reče **Šabbi**: "To je sicer videti res nekoliko nenavadno, nikakor pa nas ne sme zmotiti; kajti takšni pretkani ljudje imajo nešteto poti in sredstev, da pridobijo skrivne podatke o drugih ljudeh. Zato takšnim pojavom ne smemo preveč zlahka nasesti.
9 Vseveden je samo Bog edini — človek pa samo tedaj, če ga Božji duh pokliče, da drugim ljudem razodene stvari, ki jih človekov naravni čut nikoli ne bi mogel raziskati! Ampak takšen človek, ki ga je poduhovil Bog, pride le redko na ta hudobni sebični svet – med mračne pogane, polne oblastiželjnosti in sebičnosti pa sploh nikoli.
10 Toda ti ljudje, ki so povezani z vsem svetom in njegovimi modreci so v popolnosti naščuvani zviti lisjaki in znajo ljudem odlično izvabljati njihove skrivnosti. Dobroto, strogost, velikodušnost, potrpežljivost, celo razkrivanje lastnih skrivnosti in še veliko takšnih prijemov uporabljajo, če je treba pri spraševanem prebuditi popolno zaupanje in mu razvezati jezik, da bi tako prodrli celo do človekovih najbolj skritih skrivnosti. Ko pa ti pogani brez vsakršnega usmiljenja razkrijejo skrivnosti, ki le na videz nasprotujejo njihovim načrtom, tedaj gorje tistemu, ki se je izdal tem zverinam! Zviti so in hudobni in jih je mogoče ukrotiti samo z neznansko nasprotno zvitostjo! Po vsakršnih skrivnih poteh se sicer lahko prikradejo do velikih skrivnosti, toda do srca nikoli, če jih zna zasliševani vztrajno skrivati!
11 Prijatelji, zdaj smo pred najbolj neizprosnimi sodniki! Sumljiva in pri poganih najbolj osovražena tema je Mesija, ki je zdaj že zares nastopil, kakor so nam z vseh strani kar najzanesljiveje zagotovili. Skrival naj bi se nekje v Galileji, dokler ne bo prišel Njegov pravi, dobro preračunani čas. Zato Ga pogani lovijo in smrtonosna je že vera v to, da bi lahko nastopil ta veliki rešitelj judov iz trdih in ostrih tigrovskih krempljev poganov! Zdaj veste po kakšnih tleh hodimo in boste zato tudi vedeli, kaj storiti!"

199. Dvogovor dveh odposlancev

1 Reče **drugi**: "Tebe je sicer zmeraj sama previdnost in previdnost je mati modrosti; toda zdi se, da je tokrat ne uporabljaš na pravem kraju! Kajti tudi

mi nekoliko poznamo ljudi in kolikor dlje opazujemo spraševalca, toliko bolj se razblinja misel, da bi lahko za njim tičala tudi ena sama lažna iskra! Jaz, tvoj soodposlanec, sem prej nekoliko napel ušesa in slišal marsikaj od spraševalčevega skrivnega pogovora s Cirenijem in ta je bil samo malce zaskrbljen glede možnosti za ozdravljenje naše norosti! Posredno naj bi nas tempelj zlonamerno povsem napačno poučil o Mesiju in Rimljanih, zato naj bi se jih slepo bali in zaradi tega naj bi skrivali svojo povsem pravo in dobro vero!
2 Ko smo pripotovali semkaj, smo imeli precej priložnosti opazovati povsod navzoče Rimljane in kljub svojim še tako zvitim poizvedovanjem nismo mogli izvedeti ničesar, kar bi potrjevalo, da bi bili Rimljani res tako grozotni; nasprotno, povsod smo slišali, povsem neprisiljeno in veselo, o njih najboljše mnenje. Ti si seveda zmeraj govoril: 'Če bi bili ob tej priložnosti grozotni, bi znali to dobro skriti pred očmi sveta, da ne bi pred časom povzročili nemirov med ljudstvom! Jaz pa ne menim tako; kajti vsak človek vendarle zmeraj pripada neki družini in ta bi morala opaziti njegovo izginotje in nazadnje začeti raziskovati, kam je prišel ljubljeni družinski član! Toda doslej ni bilo niti sledi o čem takšnem in tako verjamem, da je tvoja sicer zelo hvalevredna previdnost tokrat vendarle nekoliko pretirana, posebno glede spraševalca, ki je videti zelo odkrit in zvest!
3 Opažam pa nekaj povsem drugega in izrednega in zelo se čudim, da je to tako zlahka ušlo tvojemu ostremu očesu!"
4 Reče **Šabbi**: "Le kaj naj bi to bilo?! Saj bi moral tudi jaz kaj opaziti; kajti mojim očem zlepa nič ne uide in moj občutek je tako pretanjen kakor jutranji dih. Zelo bi bil začuden, če bi ti odkril nekaj, kar bi jaz spregledal!"
5 Reče **drugi** odposlanec, ki mu je bilo ime **Jura**: "Pa še kako! Ali nisi opazil, kaj je hotel spraševalec namigniti s tem, ko nam je tako razumljivo in jasno — kot da bi se nanašalo nanj — razložil Elijeva doživetja v votlini?"
6 Reče **Šabbi**: "In kaj naj bi s tem hotel namigniti?"
7 Reče **Jura**: "Nič drugega, kakor to, da je prav on obljubljeni Mesija, pred katerega oblastjo se morajo prikloniti vsi vladarji zemlje! Glej, to sem odkril, kar si ti kljub svoji veliki previdnosti spregledal! Moje zelo ostro uho je tudi slišalo, kako je maloprej vrhovni namestnik tvojega spraševalca imenoval moj Gospod'! Nekaj nezaslišanega za rimskega vrhovnega poveljnika! In glej, vse to so stvari, ki jih zgolj zaradi pretirane previdnosti tudi ne bi smeli jemati tako zlahka! In kaj, če bi bil ta nenavadni mož morda vendarle obljubljeni Mesija?!"
8 Reče **Šabbi**: "No, potem bi bil on lahko samo zelo zadovoljen z mojo zaskrbljenostjo; kajti moja previdnost naj bi pripomogla samo k temu, da bi svetišče našega nauka o Bogu obvarovala pred besnenjem poganov! Nekaj pa na tvoji zaznavi vsekakor mora biti; toda brez najostrejšega, skrivnega preskusa ne smemo ničesar domnevati, - razen če nas bodo najtrdnejši dokazi tako rekoč prisilili k temu. Kljub temu bi bila lahko vse, kar si opazil, najbolj pretanjena maska in tedaj bi se zlahka znašli tam, kjer sem se bal! Zato le

počasi, prijatelj! Takšne stvari, če so resnične, človek še zmeraj dovolj hitro sprejme; prehitro sprejetje pa bi nas lahko pahnilo v veliko stisko!"

200. 0 prehitrem zaupanju

1 Zdaj pridem (**Jaz**) znova k Perzijcem in rečem, obračajoč se predvsem na Šabbija: "No, kaj ste medtem ugotovili? Me imaš še zmeraj za zvitega lisjaka, ki mu gre samo za to, da bi vas zaradi judovskega Mesija, ki se ga Rimljani bojijo, izročil v neizprosne roke zdajšnjega vladarja sveta? Sem zares videti podoben takšnemu zavrženemu izdajalcu?"
2 Reče **Šabbi**, nekoliko v zadregi: "Dobri, vzvišeni prijatelj! Obraz je sicer večinoma res zrcalo duše, - toda ne zmeraj! Poznal sem človeka, katerega zunanjost je bila podobna najkrotkejšemu in najzvestejšemu angelu, tako kot je zdravo zrklo enega očesa podobno drugemu in vendar je bila to samo naravna krinka, medtem ko je bil ravno omenjeni človek po svoji naravi popoln satan in optima forma[1]! Ta človek je bil zaradi svoje lepe in nežne postave celo ljubljenec dvora in je bil po svoji razsvetljenosti v vsakršni umetnosti in znanosti kakor najlepše pomladno jutro; toda njegova čud je bila bolj črna in mračna kot izmišljeni poganski Stiks[1]! Gorje vsakemu, ki se mu je kdaj prijazno približal! Izgubljen je bil! Ženske so kakor nore tekale za njim, čeprav je vsaka, ki se mu je približala, postala njegova žrtev tako zanesljivo, kakor zanesljivo pade na zemljo dežna kaplja, ki je oblaki ne morejo več zadržati. Toda zmeraj je veljal za najbolj nedolžnega, najkrotkejšega in najčistejšega človeka! Povsod so vse povzročile samo nepredvidene okoliščine; čudno je bilo le to, da nesrečne okoliščine njemu samemu nikoli niso mogle do živega. Zmeraj je odnesel zdravo kožo; samo tisti, ki so se mu približali, so okusili najtežje breme zlih okoliščin na življenje in smrt! O, za svojega kralja je bil najzvestejši služabnik, za vsakega podložnika pa najhujši hudič!
3 V kraljevskem mestu je imel bogat Grk, ki pa se je spreobrnil v našo vero, mlado, prekrasno in neznansko ljubko ženo, ki je bila možu tako zvesto vdana kakor moja desna roka mojemu telesu in volji mojega srca. Ni trajalo dolgo, ko je ta ljubki satanski človek zvedel za lepo ženo in je svoje poti takoj naravnal tako, da ga je žena opazila. Naključje je hotelo, da se je Grk nekoč zapletel v zoprno tožbo z nekim Perzijcem po rodu in navadah zaradi velikega in zakonitega dolga, ki mu ga ta ni hotel poplačati. Perzijec je imel za sodnike svoje rojake enakih navad in tako Grk ni mogel doseči pravice proti nezvestemu in besedo lomnemu Perzijcu. Tedaj je rekla **žena**, ki je seveda vedela, da je tisti lepi dvorjan že večkrat gledal za njo: `Kaj če bi midva s pomočjo lepega dvorjana skušala pri kralju doseči svojo pravico?' Grk je rekel: `Vem, da pogosto gleda za teboj z zelo poželjivimi očmi in tvoja ali moja beseda

[1] V največji meri
[1] V grški mitologiji reka v podzemlju

bi veliko zalegla, četudi ne bi bilo za plačilo nič drugega kot povsem slepo upanje; toda o tem lepem dvorjanu ni slišati nič dobrega! Bilo bi celo boljše biti njegov sovražnik kakor pa njegov prijatelj! Kdor je bil z njim še tak prijatelj, je zabredel v veliko nesrečo! Zato se mi zdi izguba najine terjatve manjše zlo od teh dveh in bolje bova storila, če bova prvo in manjše darovala Gospodu Bogu."

4 Lepa, mlada žena se je s tem strinjala. Toda kmalu nato je prišel dvorjan sam v Grkovo hišo, da bi si nekaj kupil; kajti Grk je bil trgovec z dragimi kamni in jih je vdeloval v zlato in srebro. Delal se je zelo prijaznega in krotkega in Grku vlil zaupanje, čeprav je žena dobro opazila, da jo je nehote postalo strah tega ljubeznivega in sicer nadvse sijajnega in zelo velikodušnega človeka; kajti nikoli še ni doživela, da bi kdo takoj plačal prvo ceno za drag kamen, ne da bi jo bil z barantanjem skušal znižati. V ozadju je bilo torej nekaj drugega!

5 Grk, vesel zaradi tega, je rekel: `Ah, ta človek ima gotovo že zaradi svoje lepote in skromnosti in zaradi svoje sreče na dvoru množico nevoščljivcev, ki ga obrekujejo kot grozovito bitje in skušajo na dvoru zbuditi sum o njem; saj vendar govori tako trezno in modro kakor kak prerok! Resnično, v tem človeku ne more biti nobene hudobije!' Ni trajalo dolgo in naš dvorjan je spet prišel h Grku in kupil velik diamant, vdelan v zlato, za svoj turban, ki mu ga je dal kralj. Cena diamanta je bila sto funtov zlata in dvorjan jih je hotel takoj plačati; zmeraj je imel namreč veliko spremstvo, ki mu je nosilo potrebne zaklade. Toda **Grk** mu je rekel: `Najlepši, najmodrejši in nadvse vzvišeni prijatelj, pomagaj mi do moje gotovine, ki jo moram izterjati od N.N.[1], - in ta dragocena agrafa je plačana! Tvoja beseda zmore pri velikem kralju vse; zelo ti bom hvaležen!'

6 Tedaj je rekel **dvorjan**: `Jutri boš dobil svojo pravico; ne glede na to pa vzemi zlato za svoj dragulj! Toda ker ti brez vsake koristi izkazujem veliko uslugo, zahtevam od tebe le majhno nasprotno uslugo. Čez sedem dni prirejam veliko praznovanje ob rojstnem dnevu velikega kralja v velikem rajskem vrtu in vabim te na to praznovanje, ti pa se prikaži z ženo v lepo okrašenih oblačilih; predstavil te bom velikemu kralju in te s tvojo ženo vred spravil za kraljevo mizo, kjer lahko ti in tvoja žena izprosita veliko milosti!'

7 Grku je bilo to zelo prav, ker bi že dolgo rad postal dvorni draguljar. Toda žena je pripomnila: `Zadeve zdaj ne moreva več spremeniti; toda iz tega ne bo kaj prida dobrega, niti zate, še manj pa zame! Ta človek ima slabe namene z menoj; tebi pa se lahko zgodi, da boš žrtvovan ob moji strani! Najboljše bi bilo, da pospraviva svoje reči in hitro pobegneva od tod, preden bo prišel nesrečni sedmi dan!'

8 **Grk** pa je rekel: `Ljuba žena, previdnost je dobra; toda gojiti preveliko nezaupanje do ljudi, ki še niso dali nobenega povoda za to in o katerih tudi ne

[1] N.N. = nomen nescio = imena ne vem

vemo nič drugega kakor to, kar so si o njih izmislili in izvalili hudobni jeziki in to se lahko poštenemu človeku najprej zgodi, je prav tako neumno kakor prevelika lahkomiselnost!' Ljubka žena je bila s tako razumno zavrnitvijo zadovoljna. Drugi dan je dolžni Perzijec moral Grku plačati vse do zadnjega staterja.
9 Usodni sedmi dan se je približal kot neizprosna usoda in praznično okrašena sta odšla v kraljevi paradiž. Tam je bilo vse plamen in svetloba; od vseh strani je sijalo zlato in dragi kamni, močneje kot najsvetlejše zvezde na nočnem nebu, glasba in petje sta se širila po olistanih hodnikih velikega vrta. Nista dolgo čakala; dvorjan ju je odkril in takoj odvedel v veliki vrtni tempelj in ju tam predstavil kralju, ta pa ju je zelo prijazno sprejel. Sredi velikega stebriščnega templja so bile postavljene mize in veliko svilenih blazin neznanskega sijaja, na mizah pa so stale velike zlate sklede, polne najboljših jedi, v velikih kristalnih kupah pa se je lesketalo najboljše vino in še mnogo drugih začinjenih pijač.
10 Naš Grk je moral sesti k mizi poleg velike kraljeve mize; toda njegovo lepo ženo so potegnili h kraljevi mizi. Nekaj časa so prav prijetno jedli in pili. Grk pa se je kmalu začel počutiti zelo neprijetno; kajti dobil je pijačo, ki je bila pomešana s strupom in so ga morali odpeljati v njegovo hišo. Ženo so odvedli v kraljeve sobane in je morala tam na življenje in smrt pustiti, da so delali z njo, kar so hoteli, dokler se je niso nasitili. Grk zaradi strupa sicer ni umrl, ostal pa je hrom do te ure; kakšna pa je bila videti in kako je bila uničena žena, ko je čez sedem dni prišla domov, si lahko vsak misli!
11 To je bil sad prehitrega zaupanja človeku, katerega zunanjost je vsakomur vlivala zaupanje, medtem, ko je v njegovem srcu prebivalo celo krdelo najhujših hudičev. Oba, ki sta to doživela, od tega še ni tako dolgo, sedita zaradi svoje slabosti tam nekoliko ob strani in lahko potrdita to, kar sem povedal, z lastnim jezikom! Prijatelj, če je človek doživel takšne stvari, potem že ve, zakaj je previden!"

201. Razlika med Gospodom in čarodeji

1 Rečem **Jaz**: "Pojdi in Mi ju predstavi!" Šabbi gre in oba pripelje k Meni.
2 Jaz pa ju vprašam, ali bi želela spet postati zdrava in močna.
3 Rečeta **oba**: "Da, gospod, ko bi le bilo mogoče! Toda mene je čudni strup povsem ohromil in samo mukoma se lahko premikam; in poglej to ubogo, zlomljeno cvetlico, telesno je pohabljena za vse življenje! O Jehova, zakaj se je moralo kaj tako strašnega zgoditi ravno nama!«
4 Rečem **Jaz**: "Jaz pa hočem, da sta spet tako zdrava in vesela kakor takrat, ko sta se poročila!"
5 Ko sem to izrekel, je oba prešinilo nekaj kakor plamen in pri priči sta bila tako zdrava in krepka, kot da bi jima nikoli nič ne manjkalo; tudi njuni postavi

sta bili taki in še bolj cvetoči kakor na poročni dan. Ostrmela sta, saj česa takega v Perziji ni doživel še nihče.
6 Tudi Šabbi gleda čedalje bolj debelo in skoraj ne verjame svojim čutom; toda **Jura** ga dregne in mu skrivaj reče: "Zdi se mi, da smo že na pravem kraju in da nismo daleč od Njega, ki ga hočeš tako previdno zatajiti! Povem ti, Ta ali vso večnost nobeden več! Le presojaj o tem po svojem čutu!"
7 Reče **Šabbi**: "Da, tvoja puščica bi lahko zadela zelo blizu cilja! Ta nenadna ozdravitev obeh samo z besedo, to je več, kot lahko dojame vsa človeška modrost! Zdaj mi postaja nekoliko jasnejša tudi naša rešitev. Človek, v katerega volji je tolikšna moč, da se ji mora ukloniti celo surova materija, mora biti višji od vseh drugih ljudi na zemlji; v njem mora prebivati popolnost božanske moči in njegova duša mora biti najbolj živ odtis Božje volje, ali pa je Božanstvo samo! Najbrž sem bil res nekoliko preveč previden, toda pregrešiti se s tem nisem mogel; kajti tako sem hotel Božanstvo, ki bi utegnilo biti poganom gnusoba, zavarovati, ne pa ga prepustiti tem neljudem; to ne bi koristilo niti nam niti najbolj vzvišeni stvari naše vere!
8 Toda zdi se, da pogani sploh niso tako zelo ostri, kakor so nam jih opisovali v Perziji. Saj je povsem neverjetno, da bi sicer neskončno ponosni vrhovni namestnik Cirenij ne vedel, kaj tiči za čudodelnikom!? Če pa to ve in ga imenuje gospod, ima za to gotovo nadvse tehten razlog! Kajti proti moči takšne volje je pač vse rimsko orožje prekratko in preslabo!
9 To ni bila čarovnija in čudežno ozdravljenje, kakršno poznamo pri naših čarodejih in duhovnikih, ki povsem zdrave ljudi z denarjem in drugimi obljubljenimi prednostmi pripravijo do tega, da se naredijo gluhe, hrome in slepe; takšni romajo h kakšnemu maliku v kak umazan tempelj in tam na dogovorjeno znamenje spregledajo, spet slišijo in se vzravnajo. S tem preslepijo množico lahkomiselnih ljudi in, ko potem pridejo resnično hromi, slepi in gluhi in prosijo in darujejo, se nobenemu ne izboljša. Potem jim zmeraj znova govorijo: `Vaša vera je preslabotna in vaš preskromni dar Bogu ni všeč!' Veš, da naši duhovniki celo mrtve otroke bogatih staršev spet oživijo, toda mi že dolgo vemo kako in tudi to, da takšni, od mrtvih obujeni otroci, niso krvni sorodniki. Ta tu bo gotovo tudi vsaj navidezno mrtve lahko spet priklical v življenje!"
10 **Jaz** pristopim in rečem: "Da, to zmore brez darov, olja in zeliščnega soka! Poglejte na obalo; pravkar sta oba sinova našega gostitelja potegnila iz vode tri utopljence, moža in dve deklici!
11 To je ubogi oče s svojima dvema hčerama, revni jud. Njegova žena si je pomagala z drevesom, ki je ležalo v vodi in si tako rešila golo življenje; toda njenega moža in obe hčeri — vsi so pohiteli na pomoč materi, ki je bila v hudi nevarnosti — so čedalje silnejši valovi odplavili v morje, da so utonili. Morski valovi pa so jih kot povsem mrtve vrgli ob obalo, tam sta jih našla krepka sinova našega gostitelja in jih tu spodaj položila na kopno.

12 Jaz pa hočem, da je tu tudi ponesrečena žena, ki je še jokajoča in trepetajoča na drevesu in kliče na pomoč.
13 Za to bom spet uporabil Svojega pilota; šele nato boste videli Božje veličastvo in verovali Njemu, ki vas je rešil!" Tedaj pokličem Rafaela in mu samo namignem; ta namig razume in že čez eno minuto prinese k Meni na grič jokajočo ženo, ki je za zdaj sploh ni mogoče potolažiti.
14 **Jaz** pa se žene dotaknem in rečem: "Pomiri se vendar, žena, ter veruj in zaupaj; kajti pri Bogu so vse stvari mogoče!"
15 Nato se je **žena** pomirila in je rekla: "Saj vem, da so pri Bogu vse stvari mogoče; vem pa tudi, da kot grešnica nisem vredna Božje milosti! Oh, kako nadvse čisto srce mora imeti človek, da je vreden najmanjše milosti, ki prihaja od Boga! Ta vrata milosti pa so zame že dolgo zaprta. Bog se me bo v moji stiski gotovo tudi zelo malo spomnil, ker sem se v svoji sreči tudi jaz premalo spomnila Nanj. Bog pa mi je izkazal pravo milost že s tem, da me je kaznoval!"
16 Rečem **Jaz**: "Kako bi bilo, če bi ti vrnil moža in obe hčeri?!"
17 Reče **žena**: "Poslednji dan mi jih bo Bog lahko vrnil; kajti mrtvi so in pokopani v valovih. Mrtve bi mi seveda lahko vrnil, če sta jih Markova sinova potegnila iz morja, živih pa nikdar več; kajti mrtvi so že nekaj ur!"
18 Rečem (**Jaz**) nato angelu: "Spravi trupla sem!" in angel takoj spravi vse tri na grič in jih položi k Mojim nogam.
19 Žena v treh truplih takoj prepozna moža in hčeri in začne takoj bridko jokati.
20 **Jaz** pa rečem: "Žena, le mirna bodi; saj vendar vidiš, da samo spijo!"
21 Reče **žena**: "Da, spijo večno spanje, iz katerega se ni še nikoli noben človek zbudil!"
22 Rečem **Jaz**: "Žena, motiš se; večnega spanja, kot si ga ti predstavljaš, ni, ker ne veruješ povsem v onstransko življenje! Te tri pa bom obudil Jaz, da boste ti in mnogi drugi bolj verovali in zaupali v živo Božje ime."
23 Nato **Jaz** glasno rečem truplom: "Dvignite se in vstanite iz smrtnega spanja!"
24 Trupla so se začela takoj premikati in kmalu so v začudenje vseh vsi trije vstali. S široko odprtimi, svetlimi očrni so gledali okrog sebe; niso namreč vedeli, kaj se je z njimi zgodilo in kje so bili.
25 **Jaz** pa rečem ženi: "Pojdi k njim in jim razloži, kje so in kaj se jim je zgodilo! Ko se boste zbrali in spoznali, bomo govorili o tem več!"
26 Žena pade pred Menoj na tla in od začudenja ne more spraviti iz ust niti besede. Šele čez nekaj časa je lahko vstala in me začela nadvse hvaliti in slaviti; postopno se je lahko prepričala, da so njen mož in obe hčeri zares živi in videti povsem zdravi in zadovoljni.
27 Jaz pa jo spet napotim k obujenim, naj se z njimi sporazumeva in se jim da spoznati, da je rešena žena moža in prava mati obeh hčera. Nato je žena stopila nekaj korakov do obujenih; kajti ko sem nekoga ozdravil ali obudil,

sem se za nekaj korakov odmaknil od ozdravljenega ali obujenega iz razlogov, za katere vem samo Jaz.
28 Ko je prišla do obujenih, se jim je takoj dala spoznati, obujeni pa so vanjo strmeli, začudeni in presrečni in jo takoj spoznali in najtopleje pozdravili.
29 Jaz pa sem ženi poleg tega tudi prepovedal, da bi Me obujenim, ki so bili zdaj povsem pri zavesti, takoj izdala kot rešitelja in obuditelja, ker to ni dobro za novo obujeno življenje; šele, ko ji bom dal posebno znamenje, bi Me lahko izdala, - in to je žena tudi upoštevala, čeprav jo je mož srčno prosil, naj mu pokaže čudodelnega dobrotnika.

202. Vpliv Gospodovih del na perzijske jude

1 Ta dogodek je na naše Perzijce naredil velik vtis. Bili so prevzeti in Šabbi je pogledoval zdaj Mene, pa spet obujene, otipal njihov utrip in jih vneto vpraševal, ali so bili zanesljivo mrtvi in ali se ne bi mogli spomniti, kaj se je z njimi zgodilo.
2 **Mož** pa je rekel: "Vprašaj ta kamen in lahko ti bo o tem povedal enako kot jaz! Samo to vem, da me je silni vodni tok potegnil s seboj v morje in da sem se tudi takoj onesvestil in umrl, od tedaj pa ne vem prav nič več, kaj se je dogajalo z menoj. Samo toliko se spomnim — ampak samo v duši -, da sem se kmalu potem, ko so me požrli smrtonosni valovi, s hčerama ves žalosten znašel na veliki livadi in nisem vedel, zakaj sem pravzaprav žalosten. Kmalu pa nas je z vseh strani prekril svetal oblak in v tej svetlobi mi je bilo tako zelo prijetno! Nikogar nismo videli razen sebe; v tej blaženosti se nas je polastil sladek spanec in iz tega spanca smo se spet prebudili tu. To je vse, kar ti znam povedati; sam pa presodi!
3 Da je bilo moje telo mrtvo, bo bržkone prav tako nesporno kakor to, da zdaj živim! Spusti se v morske globine, ostani tam več kakor dve uri pod vodo in zagotavljam ti, da boš telesno povsem mrtev!"
4 Reče **Šabbi**: "Da, da, bil si popolnoma mrtev in čudodelnik te je obudil samo s svojo vsemogočno besedo! Ne, ne, česa takega ta svet še ni doživel! — Kaj pa zdaj?!"
5 **Jura** pokliče Šabbija in mu reče: "No, prijatelj Šabbi, kaj meniš o tem dogodku?"
6 Reče **Šabbi**: "Le kaj naj rečem?! Tu deluje Jehovova moč in nič drugega! Kajti to neskončno presega vsako obzorje človekovih izkušenj in nobeno znanje se še nikoli ni povzpelo na to strahotno višino. Šele zdaj sem prav pošteno zmeden!"
7 Rečem (**Jaz**) Šabbiju: "No, prijatelj, kako je zdaj s tisto mesijansko zgodbo, ki so jo pred tridesetimi leti v vaših deželah razglašali znani jutrovski modreci? Se ti zdi to še zmeraj pravljica astrologov?
8 Kajti glej, tisti človek, ki ga je tedaj pri Betlehemu v ovčjem hlevu rodila nežna devica in so mu trije modri, ki ste jih vi poimenovali zvezdni kralji,

darovali zlato, kadilo in miro, sem Jaz, - tedaj novorojeni otrok, zdaj pa krepak mož! Kako ti je všeč nenavadno ujemanje okoliščin in kaj si misliš o zadevi?
9 Da sem pa Jaz povsem zanesljivo Tisti, ti zagotavljata tu dve še živi priči; ena je polkovnik Kornelij, najmlajši brat cesarja Avgusta, druga pa vrhovni namestnik Cirenij, ki je pripravil in spremljal Moj beg v Egipt in je starejši brat cesarja Avgusta! Ko zdaj to veš, mi povej, kaj meniš o Mesiju, ki so ga pri vas razglasili trije zvezdni kralji! Ti kaj pomeni ali ti ne pomeni nič?"
10 Reče **Šabbi**: "Da, zdaj mi seveda pomeni vse; toda tedaj je vse zvenelo zelo kakor kakšna zvezdno kraljevska pravljica! Kajti naše zvezdne kralje je treba poznati in vedeti, da znajo vsak nov pojav na nebu izrabiti v svoj prid. Prvič, kar najbolje so seznanjeni z vsemi domačimi in tujimi spisi. Judovske preroke poznajo tako dobro kakor indijske; Sen scrit in Senta veisto Parsov, Geberov in Birmanov poznajo tako dobro kakor naše knjige; prav tako poznajo tudi šole poganov in njihove knjige. In drugič, na nebu ni zvezdice, ki je ne bi poznali in jo že zdavnaj tudi poimenovali.
11 Ko se pojavi kakšna zvezda, ki je še ne poznajo, kot recimo kakšen komet, ga izrabijo za vsakovrstne preroške razlage; če razlaga za domačine ne velja, tedaj gredo z njo na tuje in nekje se že najde prostorček, kjer zgodba zbudi pozornost. Mi, razsvetljenci, to še predobro vemo in to je opravičljiv razlog, zakaj tedanja razglasitev obljubljenega in rojenega judovskega Mesija, ki so ga zaradi svoje gmotne koristi zvezdni kralji po vrnitvi domov oznanjali vsem judom s strašanskim pompom, pri nas ni imela kakšnega posebnega učinka. Zadevo so sicer počeli zelo resno; toda pri nas velja stari pregovor: `Kdor si pogosto izmišlja in laže, temu ne verjamemo, četudi govori resnico!'
12 Kdo bi si pri nas tedaj lahko le v sanjah mislil, da bi zvezdni kralji vendar enkrat oznanjali nekaj resničnega?!
13 Zdaj, ob tvojih dejanjih, je ta zgodba seveda postala nekaj povsem drugega in naše tedanje nevere nam v svoji modrosti vendar ne boš prištel k zdajšnjim grehom?!"

203. Koristnost dejavnosti in zle posledice lenobe

1 Rečem **Jaz**: "To ravno ne; toda poleg tega je vendarle tudi res, da zemeljski trgovci nekoliko preveč lahkomiselno ravnajo z vsemi duhovnimi rečmi, kot se je zgodilo tudi pri vas. — Imam prav ali ne?"
2 Reče **Šabbi**: "Da, vzvišeni prijatelj poln Božje moči, seveda je res, da posvetna trgovina in zakladi te zemlje, njihovo pridobivanje in pravično upravljanje zahtevajo veliko razmišljanja in povzročajo veliko skrbi, toda ravno dobro uporabljeno bogastvo lahko potem naredi marsikaj dobrega in v marsikaterem človeku prebudi spečega duha za najrazličnejše koristne stvari, mu da koristno zaposlitev in ga tako reši lenobe, ki je navadno mati vseh pregreh in grehov.

3 Poglej si duhovniški stan skoraj vseh narodov! Dokler so ti ljudje morali delati in si tako kakor vsi drugi služiti kruh v potu svojega obraza, so bili tudi nadvse resnicoljubni in so odkrili in izračunali marsikaj, čemur se še dandanes upravičeno čudimo. V človekovo mišljenje so prinesli harmonijo in ustanovili šole za resnično oblikovanje človekovega duha in spoznanja samega sebe. Tedaj so takšni duhovniki našli pot k Bogu in so polni duha in resno dobre volje vodili soljudi do enakega spoznanja.
4 Ko pa so pozneje ljudje čedalje bolj spoznavali veliko blagost lepih in vzvišenih prizadevanj starih in pristnih duhovnikov in spoznali, kako zelo koristni so, so prevzeli vsa težka dela duhovnikov, ki so jih nadvse ljubili in spoštovali, vpeljali dajanje desetine in določili, naj duhovniki skrbijo in delajo samo za človekovega duha. Potem se je duhovniški stan kmalu polenil, začel si je izmišljati laži in je svetlo resnico zazidal v mračne katakombe ter začel tedaj lahkoverno človeštvo odpravljati z najrazličnejšimi pravljicami in legendami; in tako je lenost duhovnikov postala očitni vzrok propada celo najbolj vzvišenega in najbolj božanskega nauka velikega in resničnega duhovnika Mojzesa.
5 Le berimo Mojzesa in preroke in primerjajmo zdajšnje početje Mojzesovih in Aronovih naslednikov v Jeruzalemu, pa bomo kmalu in zlahka odkrili, da ne verujejo niti v Mojzesa in še manj v Boga. Kajti, če bi verovali v Mojzesa in v Boga, ki ga je on oznanjal, ne bi bili najgnusnejši lažnivci in sleparji ljudstva, ki ga telesno in duhovno zasužnjujejo! Vse to pa je nujna posledica pregrešne lenobe! In tako menim, da je pravično bogastvo v rokah modrih, dobrohotnih in dejavnih ljudi bolj Božji tempelj za ljudi, ki ga potrebujejo kot Salomonovega v Jeruzalemu!
6 Seveda mi, ki se ukvarjamo s trgovino, nimamo preveč časa, da bi se ukvarjali z najrazličnejšimi mističnimi izmišljotinami privilegiranih lenuhov in preiskovali, koliko resnice tiči v njih; toda ljudi učimo bežati pred lenobo in jih vzgajamo v resnično koristne ljudi! Tako verjamem, da s tem večkratno popravljamo majhno napako, ki je, kakor si mi pokazal, v tem, da pogosto preveč lahkomiselno spregledamo marsikatero duhovno stvar. Takole zase menim: Dobro delati je boljše, kakor o dobrem pisati v najlepših spisih — pa tega nikoli ne uresničevati.
7 Kaj nam pomaga še tako globoko tuhtanje in čenčanje? Smrtnik ne bo nikoli odkril prave Božje resnice, niti ne odgrnil njenega najbolj zunanjega zagrinjala!
8 Če pa to ljudje potrebujejo, bo Božja milost že spet obudila kakšnega Mojzesa, tako resničnega Mesija, kakršen si, kakor je videti, ti. Ta nas bo potem gotovo poučil v pravi Božji modrosti in mi bomo to kot pristno blago iz nebes za vsako ceno radi in nadvse hvaležno sprejeli in se po tem tudi ravnali, saj smo trgovci zmeraj veliki prijatelji vsake človeku koristne dejavnosti in svoje veliko zemeljsko bogastvo uporabljamo samo za to, da človeštvo, ki je po naravi zmeraj nagnjeno k lenobi, zanj in za druge koristno zaposlimo z vsakovrstnimi dobrimi deli.

9 Povej, vzvišeni prijatelj, poln Božjega duha, ali je naš življenjski nazor dober, uporaben in zato resničen ali pa nam lahko iz svoje modrosti daš še boljšega!"

204. Bistvo resničnega razodetja

1 Rečem **Jaz**: "Nikakor ne! Dobro in resnično je enako, pa naj ga človek odkrije s svojim dejavnim raziskovanjem ali pa mu ga Bog neposredno razodene; kajti odkritje resnice je tudi razodetje od zgoraj, toda posredno in sredstvo za to je bilo prizadevno raziskovanje.
2 S takšnim raziskovanjem se duša znebi grobih vezi materije in s tem na trenutke prebudi Božjega duha v sebi, ali pride bolj v življenjsko središče svojega srca, kjer se zmeraj in neprenehoma pretakata Božja svetloba in usmiljenje in tako dajeta duši življenje in duhovno rast — kakor sončeva svetloba in toplota prodirata v zemljine brazde in tam prebujata, ohranjata in razvijata življenje in rast rastlin, dokler iz rastline ne nastane prost, samostojen in s tem zrel sad, katerega življenje ni več odvisno od rastline, temveč obstaja samo zase.
3 Ko v resničnih, dejavnih trenutkih duša pride v opisano življenjsko središče v srcu, je s tem dospela tudi do razodetja Božjega duha v človekovem srcu in tu ne more nič drugega kakor v sami sebi najti večno enako resnico iz Boga. To posredno razodetje se od neposrednega razlikuje samo po tem, da ob veliki omračitvi človeštva Bog obudi sposobne ljudi brez njihovega sodelovanja in tudi njihovo dušo vodi v njeno življenjsko središče, da bi od tam drugi slepi spet dobili svetlobo, ki bi jim odprla oči.
4 In še ena razlika je med posrednim in neposrednim razodetjem, in ta je v tem: Posredno razodetje osvetli iščočemu človeku samo tisto, kar bi rad imel, in je podobno dobri svetlobi svetilke, s katero lahko povsem osvetlimo kakšno temno sobo; neposredno razodetje pa je podobno opoldanskemu soncu, katerega mogočna svetloba osvetli ves svet z vsemi njegovimi velikimi in majhnimi brazdami, torej tudi neposredno razodetje.
5 To (s soncem primerljivo neposredno razodetje) ni veljavno samo za človeka, kateremu je dano, temveč za vse ljudi, najprej pa za ljudstvo, kateremu pripada prerok; toda ker obstajajo pristni in resnični od Boga poklicani preroki, si poleg tega lahko mislimo, da bodo obstajali tudi lažni in sicer iz naslednjih zlahka razumljivih razlogov:
6 Resnični prerok mora imeti pri ljudeh nekakšen ugled; kajti njegove napovedi, pa tudi njegova dejanja za dokaz božanskosti njegove obuditve, morajo vendar navadnemu vsakdanjemu človeku vdihniti neko spoštovanje, - če so mu napovedi všeč ali ne, in če se ujemajo z njegovimi zemeljskimi koristmi ali ne.
7 Pri ljudeh boljšega čuta pa zraste prerok brez svoje volje v nedosegljivega velikana in se ne more ogniti temu, da ne bi bil v določeni meri spoštovan in čaščen, pa če je še tako ponižen, kot mora biti.

8 To vidijo tudi drugi posvetni ljudje, katerih razum je pogosto zelo iznajdljiv; kajti kačje zvitosti ni otrokom sveta še nikoli manjkalo. Tudi ti posvetni ljudje hočejo imeti ugled in z njim povezan zemeljski dobiček.
9 Začnejo študirati in neredko si s Satanovo pomočjo izmislijo stvari in na videz govorijo tako modro, da v vsem znanju laični ljudje nazadnje ne znajo več razlikovati, kaj je pravo in pristno in kaj lažno in slabo.
10 Kako pa vendarle lahko prepoznamo lažnega preroka od pristnega? Prav zlahka: po sadovih namreč!
11 Kajti s trnja in osata ne obiramo grozdja in fig!
12 Pristni prerok ne bo nikoli sebičen in bo daleč od vsakega napuha. Hvaležno bo sicer sprejel, kar mu bodo darovala dobra in plemenita srca; toda nikoli ne bo od nikogar ničesar zahteval, ker ve, da je to gnusoba pred Bogom in ker Bog dobro zmore ohranjati Svoje služabnike!
13 Lažni prerok pa si bo dal plačati vsak korak in za vsako tako imenovano bogoslužno dejanje za izmišljeni in zlagani blagor človeštva. Lažni prerok bo grmel o Božji sodbi in celo v Božjem imenu sodil z ognjem in mečem; pristni pa ne bo nikogar sodil, temveč bo brez vsake koristi le opominjal grešnike k pokori in ne bo delal razlike med velikim in majhnim in med uglednim in neuglednim. Kajti njemu pomeni vse edino Bog in Njegova beseda, - vse drugo je zanj prazna norost.
14 V govoru pristnega preroka ne bo nikoli nobenega protislovja; postavi pa govor lažnega preroka na svetlobo - v njem bo protislovij kar mrgolelo. Pristnega preroka ne bo mogel nikoli nihče užaliti, kot jagnje bo prenesel vse, kar koli bi mu svet storil; samo proti laži in napuhu bo vzkipel z ognjem gorečnosti in ju bo zmeraj izničeval.
15 Lažni prerok je zmeraj smrtni sovražnik vsake resnice in vsakega boljšega napredka v mišljenju in v dejanjih; nihče razen njega naj ne bi nič vedel ali imel kakšne izkušnje, da bi bil namreč vsak prisiljen zmeraj in v vseh stvareh pri njem poiskati za denar drag nasvet.
16 Lažni prerok misli samo nase; Bog in Njegov red sta mu nadležna in smešna stvar, za katero nima v sebi niti iskre vere, zato si tudi lahko z najlažjo vestjo naredi boga iz lesa in kamna, kakor se mu zljubi. Razumljivo je potemtakem, da takšen bog, po rokah lažnega preroka, zlahka dela čudeže v očeh povsem zaslepljenega ljudstva."
17 Reče **Šabbi**: "Oh, vzvišeni prijatelj, jaz in vsi mi vemo, kako se vedejo hinavski ničvredneži in kako naredijo čudeže; to so zame pošasti, ne pa ljudje! Kajti na svetu ni nič bolj sramotnega, kakor, če tak poklicni duhovni slepar ljudi svojim nevednim bratom vsiljuje za verovanje nekaj, čemur se mora sam pri sebi smejati in sam komaj razume, kako so ljudje lahko tako neznansko neumni, da tako strašno neumnost sprejmejo kot čisto zlato.
18 O, vzvišeni prijatelj, kar si zdaj povedal, poznam! Toda kako je s posrednim in neposrednim razodetjem, tega nisem mogel vedeti; veseli me, da je to, kar je človek poštene volje s svojim dejavnim raziskovanjem odkril, nazadnje

vendarle tudi razodetje od zgoraj. Seveda ne more biti vsak človek prerok vsemu ljudstvu; toda, če je posredni prerok na kakšnem posebnem svojem področju izumil in odkril kaj zelo koristnega, četudi samo za telesni blagor, se bo to sčasoma začelo koristno uporabljati za blaginjo vsega ljudstva in s tem tudi posredni posebni prerok posta-ne splošni!
19 Vzemimo skoraj že predpotopno iznajdbo pluga! To neprecenljivo koristno poljedelsko napravo je gotovo iznašel dejaven in razmišljajoč človek s posrednim razodetjem. Njegovo ime se v zgodovini sicer ni ohranilo; toda kakšne neizrečene koristi je njegova iznajdba že prinesla ljudem! In tako obstaja velika množica takšnih splošno koristnih iznajdb na stotine orodij in naprav, ki so neskončno koristne. Njihovi izumitelji so bili gotovo zelo dejavni, skromni in nezahtevni ljudje, sicer bi pisarji gotovo zapisali njihova imena, tako kot imena tistih, ki so vladali nad ljudstvi in so jim na splošno zelo malo koristili.
20 Menim, da so največji dobrotniki ljudstva tisti ljudje, ki so ga učili misliti po redu in resnici in ga obogatili s koristnimi iznajdbami!
21 Koristnost splošnega, čisto duhovnega preroka pa je do te ure še zelo negotova. Seveda so grajali udomačene ljudske pomanjkljivosti in kaznovali hudobne, predrzne grešnike. Oznanjali so večinoma v močno zavitih besedah Boga in Njegovo delovanje in hotenje in Njegove namene; toda ljudje jih niso povsem jasno razumeli in so kljub temu delali, kar so hoteli, po svojih posvetnih željah in niso upoštevali Boga in Njegovih vzvišenih prerokov.
22 Tako je nastalo zmedeno poganstvo in z njim vse mogoče različice najmračnejšega praznoverja; toda plug je ostal plug in žaga, žaga in sekira je ostala sekira, - in tako pogan kakor najbolj zadrt jud enako uporabljata te koristne iznajdbe!
23 Končno je veliko vprašanje, katera vrsta pristnih prerokov ima navsezadnje za človeštvo bolj splošno vrednost!
24 Ljudje sicer veliko mislijo in marsikaj razumejo; toda povsem razumeti kakšnega Danijela ali Izaija ali Jeremija, ali celo Salomonovo Visoko pesem, pri tem ne pomaga nobeno človeško razmišljanje, vse je zaman! To razume samo Bog ali kak angelski duh, ali posebej za to obujen prerok. Samo te tri vrste duhov lahko to razumejo; za vsakega drugega duha je to povsem nemogoče. Vprašanje pa je, čemu je dobra visoka modrost, ki je noben smrtnik ne more doumeti in razumeti!?"

205. 0 človekovi nemoči

1 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, poglej k zvezdam! Jih poznaš in razumeš, čemu so? Ali naj bi jih sploh ne bilo, ker jih doslej še noben človek ni mogel razumeti? Morda razumeš, kaj sta sonce in luna? Ali naj bi ju ne bilo zaradi tega, ker ju ne razumeš?!

2 Razumeš veter, blisk, grom, dež, slano, sneg, led? Ali naj bi vsega tega ne bilo, ker ti in vsi drugi ljudje vsega tega ne razumete?!
3 Razumeš tisoč vrst živali, njihovo obliko in sestavo? Razumeš svet rastlin in njihove oblike? Morda veš, kaj je svetloba in kaj toplota?!
4 Naj tudi vsega tega ne bi bilo zato, ker ti in vsi drugi ljudje tega ne razumete in ne morete dojeti?!
5 Morda razumeš svoje življenje in kako lahko vidiš, slišiš, čutiš, okušaš in vohaš? Naj bi človek morda ne videl, slišal, čutil, okušal in vohal, ker vsega tega nikdar ne more razumeti?!
6 Ker pa je že v tem svetu materije tako veliko stvari, ki jih človeštvo nikdar ne more povsem razumeti, pojdi in samo malo razmisli o tem in Mi potem povej svoje mnenje!"
7 Reče **Šabbi**: "Gospod in Mojster, poln Božje moči! 0 tem mi ni treba veliko razmišljati, saj vem že vse, kar si mi hotel s tem povedati. Hotel si me pripeljati do tega in mi pokazati, da je pri raziskovanju v območjih višje modrosti enako kakor v območjih materialnega stvarstva. Ljudje pravzaprav ne razumemo nič od tega, razen tistega zunanjega, kar zaznamo s svojimi najbolj grobo materialnimi čuti in ustvarjene stvari lahko razlikujemo med seboj le po obliki, barvi, vonju in okusu. Oh, kako malo razume človek, pravzaprav nič, in vendar si domišlja, da je v resnici velik in je ponosen na svojo ubogo trohico znanja! In kaj je to, kar ve? Nič, popolnoma nič!
8 Oh, kako slepi in neumni so vendar ljudje! Niti tako daleč ne pridejo, da bi spoznali, da so zgolj nič, in nič ne vedo in ne razumejo, da so zgolj nič, in nič ne spoznajo. — Trava raste, videči in čuteči človek pa se tega veseli; toda to, kar je potrebno za nastanek in rast trave ter njeno ohranjanje — kdo od smrtnikov ve to?!
9 Adam, Henoh, Noe, Abraham, Jakob, Mojzes in Elija so bili gotovo najmodrejši ljudje, kar jih je kdaj nosila zemlja; v sebi so imeli veliko svetlobe iz Boga. Toda kako trava nastane, raste, naredi seme in kako je v semenu urejeno vse tako, da lahko iz njega zraste nešteto mnoštvo in mnogoterost iste vrste trave, - o tem se omenjenim modrim očakom gotovo ni niti sanjalo!
10 Če pa ne vemo niti tega, kako raste in se razmnožuje najpreprostejši mah in kako se zvija črviček v prahu, kako naj bi potem govorili o elementih in o daljnih zvezdah?! In tako kot ljudje ne vemo nič o tem, tako razumemo še manj, kdo ali kaj so zvezde, čemu in iz česa so narejene!
11 In glej, veliki in vzvišeni Mojster, opozarjajoč na moje popolno neznanje si me hotel posvariti in reči: Bog, nadvse modri, postavlja veliko stvari pred človekove oči in njegove zunanje čute in po njih sočasno tudi pred čute duše, da bi človeka prisilil k razmišljanju. Toda razlago si mora človek poiskati sam; kajti, če bi mu Bog dal tudi to, bi človek postal najprej lenoben, nazadnje pa nadvse nedejaven in len.
12 Kajti za to, kar človek dojame in razume, njegova lenobna narava nima nobenega smisla več; to je premočno potrjeno in dokazano s še preveč

vsestransko izkušnjo in zato ne potrebuje nobenega novega dokaza. In človek bi se gotovo vedel tako tudi na povsem duhovnem področju, če bi na las natančno in sončno jasno razumel vse, kar so veliki preroki iz Boga zapisali v knjige modrosti. Kmalu bi legel in zaspal in nazadnje ne bi nič več razmišljal; o čem pa naj bi človek navsezadnje sploh razmišljal, če bi že tako vse razumel?!
13 Bog zato prav dobro ve, kako mora ravnati z ljudmi, da bodo mislili, hoteli in bili nazadnje tudi zelo dejavni; glede enega in drugega velja: lenobnosti nikar!
14 Zdaj tudi vem, da mesijanska zgodba in zadeva še zdaleč ne bi naredila tako močnega vtisa, če ne bi vsaj malo razumel besedil iz Izaija, ki se nanašajo nanj. Trem zvezdnim kraljem bi se v najboljšem primeru posmehoval, če bi prišli k meni s svojimi modrostnimi tiradami (besednimi izlivi); in vsakemu drugemu, ki bi v zvezi s tem prišel k meni, ne bi šlo niti za las bolje!
15 Toda, ker je pri meni vse to ostalo do te ure v nekakšni verni poltemi, čutim zdaj toliko večjo blaženost, ker se je to, kar smo že tako težko in najbolj nejasno samo verovali, tako jasno razgrnilo pred mojimi očmi in zdaj vidim pred seboj Njega, na katerega so vsi judje z menoj vred tako hrepeneče čakali! — Gospod in Mojster, sem Te razumel ali ne?"

206. Šabbi spozna Gospoda

1 "Da, da!" rečem (**Jaz**) in ga vprašam: "Ljubi prijatelj, ker si pred očmi in ušesi ljudi v vseh pogledih videti zelo pameten in veliko stvari presojaš pravilno in ostro, Mi po svojem najboljšem prepričanju povej, kaj si predstavljaš pod Mesijem, ki naj bi bil Jaz sam! Kakšen je namen zdajšnjega Mesijevega nastopa?!"
2 Reče **Šabbi**: "Najbolj vzvišeni prijatelj, to vprašanje je še posebno nevarno, pa ne morda zato, ker bi Ti, kakor sem prej zmotno previdno domneval, hotel z nerazumljivimi čudežnimi deli in nadvse zvitimi vprašanji izvabiti iz mene videz sovražnosti do Rimljanov, temveč glede na mistično osebnost Mesija samega, o katerem ravno Izaija napoveduje nadvse nenavadne reči, ki jih noben človek ne more razumeti. Kajti Mesija je včasih kraljevi sin, včasih močni in silni junak, včasih Božji sin, včasih sin device! Nekje pravi Izaija (Iz 25, 6-9):
3 `Gospod Sabaot bo pripravil na tej gori vsem ljudstvom gostijo z mastnimi jedili, gostijo s čistim vinom, z mastnimi in mozgatimi jedili, s prečiščenim žlahtnim vinom. In na tej gori bo odstranil zagrinjalo, ki zagrinja vsa ljudstva, in pokrivalo, s katerim so pokriti pogani. Gospod bo uničil smrt in obrisal solze z vseh obrazov, sramoto svojega ljudstva odpravil v vseh deželah, kajti Gospod je tako rekel. Tisti dan bodo rekli: Glejte, to je naš Bog, ki Ga čakamo, Ta nam bo pomagal! To je Gospod, ki Ga čakamo, da bi se veselili v Njegovem odrešenju.'

4 Glej, prevzvišeni Gospod in Mojster, to so zelo značilne besede preroka; toda kaj pravzaprav pomenijo? Kdo in kje je gora, na kateri nam bo Gospod pripravil posebno mastno pojedino iz žlahtnega vina, mastnih in mozgatih jedi in iz prečiščenega vina? Komur naj bi teknila ta hrana, bo moral imeti zelo zdrav želodec!
5 Naravnega pomena ta pojedina ne more imeti, temveč samo duhovnega; toda kdo ga lahko odkrije? Kdo je gora in kdo nenavadno mastna pojedina? Beži no, to se pravi imeti človeštvo pravzaprav za norca! Na isti gori bo Gospod, po mojem je to pravi Mesija, odstranil zagrinjalo, s katerim so pokrita ljudstva in snel pokrivalo z obrazov poganov. To bi bilo že mogoče; toda gora, gora, le kje je in kaj je?
6 Da lahko uniči smrt in jo tudi bo in bo odpravil sramoto Svojega ljudstva v vseh deželah, torej tudi v naši Perziji, to mi je vsaj zdaj jasno, ker sem videl, kako si mrtve priklical v življenje.
7 Toda za tem naj bi po Izaiju srečno ljudstvo na gori klicalo: `To je naš Bog, to je Gospod!' Je to Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov? Če je tako, tedaj si Ti isti, ki je na Sinaju dal Mojzesu zapovedi; isti, ki je tam grmel: `Edini Jaz sem tvoj Bog in tvoj Gospod, razen Mene ne smeš verovati v nobenega drugega boga in se ga držati!'
8 Če bi bil Izaija tisti, ki je dal Mojzesovo postavo, v Mesiju ne bi mogel prikazati še enega Boga; ker pa Ga Izaija tako povsem nedvoumno prikazuje kot Boga, moraš biti Ti vendar isti Bog, ki je že na Sinaju govoril z Mojzesom!
9 Kaj mi glede na prerokovo izjavo lahko rečeš, če bi zdaj padel na kolena in Te začel glasno častiti kot Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega?!

207. 0 resničnem čaščenju Bog

1 Rečem **Jaz**: "Če bi v polnem pomenu živo veroval in bil notranje prepričan, ne bi ugovarjal ne tebi ne vam vsem, če bi Me začeli častiti na pravi način kot svojega Boga; toda ker o tem v svoji duši niste povsem duhovno prepričani, bi z Menoj malikovali prav tako, kot če bi izkazovali Božje čaščenje kakšnemu drugemu človeku ali izrezljani podobi.
2 Kdor hoče Boga resnično in učinkovito častiti, Ga mora prej v svojem srcu živo spoznati, v duhu in vsej resnici najprej spoznati in ljubiti, šele potem Ga lahko hvali in prav časti; brez tega človek tudi pravega Boga ogabno malikuje!
3 Kako more človek edinega pravega Boga vredno in učinkovito častiti, če Ga ni še nikoli spoznal drugače kakor malikovalsko iz govoric?! Kakšna razlika je potem med čaščenjem edino pravega Boga in čaščenjem kakšnega malika?!
4 Resnično čaščenje edino pravega Boga je v ljubezni do Njega in v ljubezni do bližnjega. Kdo pa lahko Boga ljubi, če Ga ni še nikoli spoznal?
5 Ali se lahko mladenič vname v ljubezni do dekleta, če ga ni še nikoli videl in spoznal? In če si umisli kakšno dekle, ki naj bi nekje bila, in začne v resnici

namišljeno močno ljubiti, je norec; tako ravnanje je najhujše samoljubje, in to je grozota pred Bogom.
6 Zato je čaščenje malikov največja norost ljudi in strašna slepota. Kajti nazadnje imajo zadrti malikovalci sami sebe za malike in si dajo trositi kadilo in se častiti kot bogovi, - in to je potem Satanovo zmagoslavje v človekovem srcu! Toda gorje takšnim ljudem, ki se imajo v svoji največji zaslepljenosti za bogove! Njihova usoda bo nekoč nadvse žalostna; kajti takšen napuh je črv, ki nikoli ne umre, in ogenj, ki nikoli ne ugasne!
7 Povem ti: Satanu je v veselje, če slepe ljudi z vsajenim napuhom čim bolj oddalji od Božjega reda; toda, ko bodo nekoč kot učenci njegove šole dospeli onstran, tedaj jih bo zavrgel in določil za najnižjo in najbolj ogabno službo, v kateri bodo po njegovi najhudobnejši volji ostali za večno!
8 Satan kot knez teme ljudi povzdiguje v bogove, da bi jih nekoč ponižal v najnižje pošasti.
9 Bog pa zahteva modro in ponižno srce, da bi človeka nekoč toliko više dvignil in osrečil.
10 Satanu bo oblast sicer odvzeta in ljudje bodo lahko ravnali povsem neodvisno in svobodno po svojem čutu; zato bodo dobri toliko bolj svetili iz sebe, hudobni pa toliko huje in globlje pripadali peklu; kajti tam njihova hudobija ne bo pripisana na Satanov račun, temveč kar na njihovega in Satan in njegovi hlapci se jih bodo toliko huje lotili.
11 Zato je prva dolžnost vsakega človeka, da v vsej ponižnosti svojega srca v duhu in resnici išče Boga in šele potem, ko Ga najde, naj Ga tudi časti v duhu in resnici!
12 Poglavitna molitev pa je v tem, da ponižno srce ostane ponižno in v dejanju ljubi svojega bližnjega bolj kakor samega sebe, Boga kot edinega resničnega Očeta vseh ljudi in angelov pa nadvse!
13 Nihče v svojem mračnem mesu ne more ljubiti Boga, če sovraži brata; kako bi mogel kdo ljubiti Boga, ki Ga ne vidi, če ne ljubi brata, ki ga vidi?!
14 Še zdaleč pa ni dovolj reči: `Ljubim svoje bližnje in sem z njimi zelo prijazen!' Resnična in pred Bogom edina veljavna ljubezen mora biti v dejanjih, ko jih bližnji potrebuje, duhovno ali telesno. Ta ljubezen je čudežni ključ do svetlobe iz Boga v lastnem srcu.
15 Tebi in tvojim tovarišem povem, da če ne bi našli tega zlatega ključa in ga sprejeli v svoje srce, ne bi nikoli našli poti semkaj! Kaj pa pove in pomeni, da ste ti in tvoji tovariši prišli semkaj, četudi po silnem viharju zunanjega življenja, to zdaj že začenjate slutiti, - šele kratko nadaljevanje pa vam bo vse razjasnilo! Šele, ko Me boš povsem spoznal, boš tudi sprevidel, ali Me je treba častiti ali ne!"

208. Strahospoštovanje Perzijcev pred Gospodovo svetostjo

1 Ob teh Mojih besedah se Perzijci zelo zamislijo in **Jura** reče tovarišem, medtem, ko sem se Jaz napotil k trem od mrtvih obujenim in naročil, naj zanje telesno poskrbijo: "Prijatelji! Ta govori zelo čudno; njegov govor zveni še veliko bolj nenavadno, kot so videti njegova dela, čeprav so takšne vrste, da podobnih še nikoli nismo videli. Toda čudeži so čudeži in v tem neizkušen človek je slep in ne gleda tja, kjer bi najbolje in najjasneje videl! Ozdravitev našega draguljarja je gotovo nadvse presenetljiva, toda morda je ni nemogoče izpeljati po naravni poti. Ne vemo sicer, kako bi bilo kaj takega mogoče, ampak iz izkušenj je znano, da Indijci ozdravijo ugriz strupene kače brez zelišča, soka in olja. Tudi ta je ozdravil ta dva brez zelišča, soka in olja, kako, tega ne vemo in — tudi ne moremo vedeti!
2 Res da je tri utopljence priklical v življenje; toda treba bi bilo dokazati, ali so bili res že povsem mrtvi ali morda samo na videz. Skratka, dejanja še zdaleč ne dokazujejo vsega! Toda menim, da njegova mogočna beseda dokazuje več kot oba čudeža; kajti tako neskončno modro in večno resnično ne govori noben umrljiv jezik! Šabbi, samo pomisli na razlago o edino resničnem čaščenju Boga, pa boš spoznal, kakšna vsepreširjajoča modrost tiči v tem; to mi dokazuje nekaj neznanskega, da, nekaj, kar si komaj upam izgovoriti!"
3 Vpraša **Šabbi**, ves začuden: "In kaj je tisto, kar si komaj upaš izgovoriti?"
4 Reče **Jura**: "Le zrelo premisli in lahko me imaš za ne vem kaj, če ne boš kmalu sam odkril istega!" Šabbi začne močno razmišljati, a kljub temu ne ve prav, kaj pomeni pravzaprav Jurovo vprašanje.
5 Čez nekaj časa reče **Šabbi** Juru: "Nekaj bi ti rad povedal: verjamem, da utegne biti to nekaj prav posebnega; toda ta prav posebna stvar je in ostaja zelo tvegana! Le pomisli, če je on nedvomno Mesija, potem po Izaiju ni samo navaden človek, ki je tukaj govoril z nami, temveč, pazi, tudi po Svoji duši Bog, edino resnični od vekomaj! Če pa je tako, kaj bo potem z nami? Kako bomo mi, slabotni ljudje, obstali pred Njim, Najvišjim? Kaj torej storiti, kaj bo z nami?"
6 Reče **Jura**: "To skrbi tudi mene in me kar najbolj žalosti! Slutim, da se bo tu v največjem sijaju pokazalo nekaj takega, ne razumem pa visokih poganov; zdi se, da so navezani Nanj kot na svoje življenje!"
7 **Šabbi** reče: "Si slišal, da je v Izaiju zapisano: `In odstranil bo pokrivalo, s katerim so pokriti pogani.' To pomeni: Prvim izmed poganov Se je že razodel! Oni že vedo, kako je z Njim in so Mu zato tako spoštljivo privrženi. Gotovo so prepričani, da jih lahko kot Vsemogočni od vekomaj z enim dihom za večno odpihne kot pleve in ga zato tako neskončno spoštujejo in kot se mi zdi, jih je že premagal in dobri judje so svobodni! — Tako torej menim.
8 V preroku je tudi zapisano: `In Gospod bo obrisal solze z vseh obrazov in bo odpravil sramoto svojega ljudstva v vseh deželah!' To pomeni: gotovo tudi nam, ki smo v Perziji; le da očitno ne bomo prvi, katerim bo to storil, smo pa vendarle

na vrsti, in videti je, da je ravno zdaj trenutek, v katerem se je spomnil, Judov v drugih deželah. Nam je začel brisati naše solze in odpravljati našo sramoto! Zemeljsko nam brez izjeme gre tako dobro, da tudi v tujini nimamo razloga, da bi točili solze žalosti in trpeli sramoto; toda tam živi še tisoče naših bratov in sestra, ki vendarle trpijo veliko stisko. Pogani jih pogosto strahotno zasmehujejo in vsepovsod zaničujejo; mi pa jim lahko pomagamo ter v Njegovem imenu brišemo solze z obraza in odpravljamo njihovo večletno sramoto! Videti je, da nas je tudi Gospod, ki je zdaj očitno tukaj, rešil na to skromno goro prav zato, da bi nas porabil za Svoje orodje pri tistih, ki prebivajo v tujih deželah. Tako menim o vsem tem. — In zdaj govori ti, prijatelj moj!"
9 Reče **Jura**: "Menim, da si zadel žebljico na glavico! Gotovo bo vse natančno tako! Ker pa bo torej zanesljivo tako, se znova poraja veliko in najpomembnejše vprašanje: Kako se Mu borno približali, ko imamo vendar vsakovrstnih grehov že čez glavo? In vendar je zapisano: `Bogu se ne more in ne sme približati nihče, ki ima greh!' Mi pa smo večkratno nečisti! Kje se bomo lahko očistili? Kje je tisti, ki bi od nas sprejel veljaven dar, ki bi nas očistil grehov pred Bogom?!"

209. 0 molitvi

1 Spet stopim mednje **Jaz** in rečem: "Jaz sam; in kakor sem lahko mrtvim rekel: `Prebudite se od smrti in živite!', prav tako učinkovito, dobro in veljavno vam lahko rečem: `Bodite čisti in odpuščeni so vam grehi!' in zdaj stojite pred Menoj čisti in brez greha! Ali verjamete?"
2 Rečeta **Jura in Šabbi**: "Gospod, verjamemo! Ker je po Tvojem večno najsvetejšem sklepu s to stvarjo tako v odrešenje vseh judov in poganov, bodi tudi z nami ubogimi grešniki milosten in usmiljen! 0 Gospod, bodi odslej z nami in z duhom vseh tistih, ki si jih že prebudil k večnemu življenju, tako zdaj kot na vseh vekov veke! Zdaj pa, Gospod, ker smo Te spoznali in so tudi naša srca vneta v najpopolnejši ljubezni do tebe, dovoli, da damo duška svojim srcem in Te častimo z vso gorečnostjo in s kar najbolj skesanim srcem!"
3 Rečem **Jaz**: "Ljubi prijatelji in bratje, iz tega ne bo nič! Brali ste, kaj je Moj duh govoril po prerokovih ustih, ko je le-ta rekel: `To ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njihovo srce je daleč od Mene!' In Jaz sam vam ponavljam: Vsaka, kakor koli oblikovana molitev ustnic je zame gnusoba!
4 Bodite pametni in imejte razumno srce, delajte dobro vsakomur, ki potrebuje vašo pomoč! Da, delajte dobro celo sovražnikom in blagoslavljajte tiste, ki vas preklinjajo! Tako Mi boste podobni, kajti Jaz dajem Svojemu soncu, da sveti nad dobrimi in hudobnimi, Moja vsemogočna roka vsak dan zasipa Moje najhujše sovražnike z dobrotami; le nad prehudimi grešniki zavihtim Svojo šibo. Da, povem vam: Vsi ste otroci Mojega srca in bratje Moje duše. Zatorej, ko molite, ne molite tako kot pogani in farizeji z ustnicami, z besedami, ki jih oblikuje meseni jezik, temveč molite, kot sem vam rekel, v duhu in resnici, z

živimi deli in dejanji ljubezni do bližnjih, tedaj bo vsaka beseda v Mojem imenu resnična molitev, ki jo bom zmeraj in zanesljivo uslišal; toda vzdihov ustnic ne uslišim nikoli. — Ali razumete, kar sem vam zdaj povedal?"
5 Reče **Šabbi**: "O Gospod, kako povsem drugačen si, kakor smo si Te predstavljali! Le kdo, ki Te je enkrat spoznal, Te ne bi nadvse ljubil?! Ti si ljubezen in največja krotkost in kako neskončno oddaljen od vsake noči in teme je Tvoj najsvetejši nauk in kako lahko razumljiva vsaka beseda iz Tvojih ust! Da, šele zdaj povsem verujemo, da si res pričakovani Mesija in da ni razen Tebe nobenega drugega!"
6 Rečem **Jaz**: "Prav dobro, prav dobro, Moji ljubi prijatelji! Poznal sem vas in vas vodil po vaši poti k Sebi, kakor je to napovedal prerok Izaija. V silnem viharju je bila Moja volja, v ognju Moja moč; toda v rahlem pihljanju sem Jaz sam. In tako ste morali tudi vi skozi najsilnejši vihar in skozi vodo in ogenj, da bi prišli do Mene. Zdaj ste pri Meni in ste Me, dolgo iskanega, našli; kakor težko pa Me marsikdo najde, veliko teže Me, najdenega, izgubi! Tiste, ki Me sprejmejo v svoje srce, sprejmem tudi Jaz; kdor pa Me je sprejel, Me sicer lahko spet izpusti, toda Jaz ga kljub temu ne bom nikoli več izpustil. Kajti Moja ljubezen ni kratkotrajna, temveč večna in kdor jo je sprejel v svoje srce, Me bo v njem večno ohranil! Kajti Moja ljubezen ga bo zmeraj trdno držala na uzdi, da ne bo nikoli mogel povsem zaiti stran od Mene. In tako bo tudi z varni! Seveda boste postavljeni marsikdaj v posvetne razmere in stanje, v katerem vam bo nekoliko težko priznati Moje ime in ostati zvesti veri — kajti v kratkem se bodo zgodile stvari, ker se morajo zgoditi, ki vas bodo naredile maloverne, toda Jaz vas bom že o pravem času spet okrepil in povsem razsvetlil kamrico vašega srca. Potem ne boste zašli v nobeno skušnjavo več zaradi Mojega imena, temveč boste deležni Moje ljubezni in Moje moči.
7 In še nekaj drugega! Spet boste odšli v Perzijo. Ko se boste kmalu vrnili tja, zvesto brez dodatkov oznanjajte, kaj ste tu doživeli in kaj vse vas je doletelo za odrešenje vseh ljudi na zemlji! Tako boste tudi postali delavci v Mojem vinogradu. Oznanite to tudi vašemu kralju, da bo vedel, kaj mora storiti! Opusti naj črno poganstvo in nikdar več ne posluša varljivih besed čarodejev, ki se imenujejo Božji duhovniki, vendar so v resnici služabniki in hlapci pekla. Prav tako naj iz dežele izžene hudobne apostole iz Jeruzalema, ki prepotujejo dežele in morja, da bi iz poganov naredili jude; in ko kakšnega pogana naredijo za juda, postane ta še veliko hujši služabnik pekla, kot je bil prej kot pogan. Poleg takšnega spreobrnjenja pa hudobni apostoli iz Jeruzalema raztresajo tudi drugačne zle govorice, z eno takih - glede grozovitosti Rimljanov ste nas odkrito seznanili s tem, ko ste bili do Mene iz strahu pred Rimljani tako strašno previdni!
8 Da bi se torej uprli vsemu zlu, sem vas izmed mnogih tisočkrat tisočev iz vaše dežele poklical, da bi na vaša ramena naložil to lahko službo, za izpolnitev katere imate moči in sredstev v preobilju! Vaše plačilo nekoč v Mojem večnem kraljestvu ne bo majhno!

9 Zdaj veste, kaj morate storiti v Mojem imenu in poleg tega tudi v imenu Rimljanov, ki jih tam tako sramotno obrekujejo; naj vam ne zmanjka dobre volje, prizadevnosti in dejavnosti in potem tudi Jaz ne bom dovolil, da bi vam kaj manjkalo!
10 Vidim, da prihaja Marko. Povabil nas bo k večerji, ki je danes nekaj ur pozneje kot sicer; toda tega je kriv vihar. Toča je povzročila nekoliko nereda med mnogimi klopmi in te je bilo treba spet urediti. Znova je vse spet v najlepšem redu, jedi so dobro in obilno pripravljene in tako nam bo zdaj po opravljenem velikem delu spet dobro teknilo!"

210. Jarina prihodnost

1 Prišel je naš stari gostitelj **Marko** in Mi rekel: "Gospod in Mojster, večerja je pripravljena; če Ti je všeč, jo bom dal takoj prinesti na spet popravljene mize!?"
2 Rečem **Jaz**: "Stori to, kajti danes sem celo Jaz že zelo lačen in se veselim dobrih rib, poštenega kosa kruha ter čistega in dobrega vina!
3 Oba tvoja sinova pa naj še enkrat pogledata v morje ob obali! Vzdolž obale plava še nekaj trupel; to so ubogi judje z ženami in otroki. Nočem, da bi zdaj, ko sem Jaz tu, našli smrt niti oni niti kdo drug. Morje je mirno kakor zrcalo in zvezde svetijo danes posebno svetlo. Tvoja sinova bosta zlahka opravila to delo in to toliko bolj, ker jima lahko pomagajo tukaj navzoči Kisjonahovi, Ebalovi in Kornelijevi mornarji. Kakšnih devet oseb plava ob obali, oddaljene so največ uro in pol poti; spravijo naj jih semkaj, tu pa položijo z obrazi navzdol na nekoliko položna tla in tako naj ležijo do jutra! Šele jutri jih bom obudil!"
4 Vpraša **Marko**: "Gospod, zakaj ne že danes, zakaj šele jutri?"
5 Rečem **Jaz**: "To, prijatelj Marko, ni tvoja skrb! Jaz vem, zakaj trava, ki bo prihodnje leto ozelenila travnike, ni zrasla že letos! Zato nikar ne skrbi za to, kajti tukaj razumem red veliko bolje od tebe, Moj najljubši Marko! Pojdi zdaj in glej, da bo prav opravljeno vse, kar je treba opraviti!"
6 Marko gre in začne takoj nositi jedi na mize ter naroči sinovoma, kaj naj opravita; tadva se pri priči vkrcata v velik čoln in prosita prej omenjene mornarje, naj jima pomagajo.
7 Mi pa zapustimo naš prostor in odidemo k mizam ter jih zasedemo po znanem redu; trije nazaj v življenje priklicani z ženo vred pa pridejo v Markovo hišo, tam dobijo hrano, pijačo in nato dobro ležišče, - in vse to po Moji volji, da bi se okrepčali za jutro.
8 Šele ko se odpravimo k mizam, začnejo prihajati na svetlo tudi prebivalci Ouranovih šotorov in se ozirati po mizah, pripravljenih zanje.
9 Tedaj Me **Jara** pocuka in reče: "Gospod, Ti moja čedalje silnejša ljubezen, poglej tja, pogumni bojevniki za Tvoje kraljestvo so začeli prihajati na prosto šele zdaj, ko jih priganja lakota! Resnično, med temi je razen Mataela neznansko malo velikih duhov! Ah, pred viharjem je bilo nadvse smešno

opazovati petdeset farizejev, kako so jo ob pogledu na prva zrna toče, ki so bila najbrž funt težka, z največjo naglico popihali v velike šotore!
10 Tako dobro kot jaz so vedeli, da si Ti najzanesljivejši zaščitnik pred vsako nesrečo, a so kljub temu postali maloverni in zelo plahi in so iskali materialno zavetje. Zdaj se očitno sramujejo, da so to storili in zdi se mi, da se Ti ne upajo, o Gospod priti pred oči! Matael bi s tovariši že ostal; toda moral je pač slediti svoji mladi, prelepi kraljevski soprogi. Temu je po mojem mnenju treba odpustiti; toda drugi so ravnali tako zgolj iz slabotnega zaupanja in malovernosti in zaradi tega jih ne morem zelo spoštovati."
11 Rečem **Jaz**: "Prav imaš, hčerkica Moja; toda pustiva te, ki so še slabotni v enem in drugem, - čas in večkratne izkušnje jih bodo že še okrepile v vsem. Pomisli, koliko si že doživela ob Moji strani in zato že premoreš nekoliko več poguma; ti pa so vendar doživeli veliko manj in zato je njihov strah zlahka večji od njihovega zaupanja. Vnaprej pa bodo že tudi oni postali zaupljivejši. — Ali razumeš?"
12 Reče **Jara**: "Da, to že razumem a tudi vem, da so v Genezaretu vsi doživeli toliko kot jaz, a si kljub temu v začetku ni upal nihče razen mene stopiti s Teboj na vodno gladino, niti Tvoji učenci! Zakaj so torej zaupali manj kakor jaz?"
13 Rečem **Jaz**: "Ker si imela več izkušenj; kajti tebe je nesel Moj angel vidno na svojih rokah in si doživela stvari, kakršnih ni doslej še noben človek. Poleg tega si občutila do Mene največjo in najsilnejšo ljubezen, v tej pa je tudi zmeraj največje zaupanje.
14 Zato se ne čudi, da Mi zaupaš veliko bolj kakor drugi ljudje; kajti to ti daje tvoja velika ljubezen!
15 Toda, kot sem ti omenil že v Genezaretu, tako bodo v nekaj letih tudi nadte prišle še marsikatere skušnjave, s katerimi se boš morala bojevati, čeprav Mi še tako zaupaš. Toda z močjo in oblastjo Mojega imena jih boš premagala in šele odtlej boš prosto hodila v Moji svetlobi.
16 Kajti kar hoče človek svobodno dobiti zase iz Mene, to si mora izbojevati s svojo močjo! Ti, Moja najljubša hčerkica, doslej še nisi prestala nobenega pravega boja, za to ni bilo niti primernega časa niti prave priložnosti; vse to bo prišlo za vsakega človeka šele, ko bo Moje delo na tej zemlji dokončano.
17 Samo sejalec sem zdaj in sejem dobro pšenično seme na živo njivo vaših src. Tu bo seme šele vzkalilo in zraslo ter obrodilo blagoslovljen sad; šele tedaj boste morali sami gojiti sad na svoji življenjski prsti s precej truda in samozatajevanja! Blagor tistemu, ki bo sad, ki sem ga Jaz posejal v njegovo srce, čist in obilen spravil v žitnico Mojega duha, ki sem jo postavil v njem! Resnično, ta odtlej ne bo nikoli več lačen in ne žejen!
18 To, kar imaš zdaj, Moja najljubša Jara, je samo seme, ki sem ga položil v tvoje srce. Čez nekaj let bo postalo kot valujoče polje in bo izpostavljeno vsakovrstnim viharjem; toda tedaj bo treba z vso močjo in vsem zaupanjem s pomočjo Mojega imena in velike ljubezni do Mene, ki je pripravljena zatajiti

samo sebe, valujoče polje obvarovati pred grozečimi viharji, da ne bi zapihali z uničujočo močjo in uničili čudovitega polja, ki sem ga Jaz sam najbolje obdelal! Kajti, ko se nad takšnim poljem razbesni uničevalni vihar, ga skoraj ni mogoče ustaviti.
19 Gotovo se še spominjaš, kako sem ti pred nekaj tedni v Genezaretu napravil vrtiček in ga zasadil z vsakovrstnimi koristnimi rastlinami!? Rastline rastejo dobro in zelo bujno; toda vrtiček in rastline je treba negovati, plevel, če se kje pojavi, izruvati, in če postane zelo vroče in suho, vzeti v roke škropilnico.
20 In glej, podoben vrtiček sem napravil tudi v tvojem srcu in ga bogato zasadil z vsakovrstnimi koristnimi rastlinami; nega in nadaljnja oskrba tega vrtička pa je zdaj že prepuščena tebi. Kar se da skrbno in pridno ga neguj in oskrbuj, kajti le tako boš nekoč iz njega dobila bogat pridelek! — Ali razumeš to prispodobo?"
21 Reče **Jara**: "Da, Gospod, Ti moja edina ljubezen, popolnoma jo razumem, sem pa nekoliko žalostna, ker bom morala do žetve prestati še marsikak vihar! Toda upam in verujem, da ne boš pustil propasti Svoje uboge dekle, ko bo v stiski klicala k Tebi na pomoč; saj si vendar slišal in uslišal moje vpitje, ko Te nisem videla in poznala tako kot zdaj!"
22 Rečem **Jaz**: "Nihče, ki Me spozna in kliče v srcu in zaupa v moč Mojega imena, nikoli ne bo osramočen in oškodovan; o tem si lahko povsem prepričana! Zdaj pa sedimo k mizam in jejmo, kar je pripravljeno!"

211. Razlaga četrte zapovedi

1 Nato vsi hitro sedemo k mizam in použijemo obed. Med jedjo tokrat nismo govorili; po zaužitem vinu pa se je družba prav razživela. Poleg mize, kjer sem sedel s Cirenijem, Kornelijem, Faustom in z Julijem, s Svojimi učenci, z Ebalom, Jaro, s Kisjonahom, Filopoldom, z Ouranom, s Heleno, z Mataelom in njegovimi tovariši, z angelom Rafaelom in dečkom Jozuetom, je bila postavljena nova miza za Perzijce; vsi drugi že znani gostje so sedeli pri zanje pripravljenih mizah, kot je znano, glede na to, kako so družbeno sodili skupaj.
2 Vsi pa so se čudili, da je bil po tako silnem viharju prijetno topel večer in še posebno povsem suha tla, nad katerimi je še pred nekaj urami stala voda več čevljev visoko. Ouran Me je vprašal, kako bo s prenočiščem za toliko ljudi. Kolikor jih sprejmejo njegovi šotori, jih rad sprejme; toda ker je treba prenočiti več sto ljudi, njegovi šotori še zdaleč ne zadoščajo!
3 Rekel **sem**: "Prijatelj! Adam in njegovi prvi potomci niso imeli niti šotorov niti koč, kaj šele udobno opremljenih hiš; zemljina tla in senčno drevo jim je bilo vse in veliko noči so počivali pod milim nebom in bili zdravi in močni. Niti oblačila si niso znali narediti; z vencem figovih listov so si pokrili sram, to je bilo njihovo edino oblačilo in vsi so dočakali več sto let! Zdaj pa so ljudje iznašli vse življenjsko udobje in so si namesto izgubljenega zemeljskega raja ustvarili več sto tisoč drugih in glej, sto let je postalo čudežna starost!

4 Glej, tega je krivo pomehkuženje ljudi, ki se tako sami odtujujejo naravi tega nebesnega telesa, namenjenega temu, da ljudi nosi in preživlja in jih ohranja krepke in zdrave!
5 Zato, Moj Ouran, ne bodi zaskrbljen zaradi prenočišča številnih gostov; dobra in zdrava tla bodo vse prav dobro prenočila! Kogar premaga spanec, lahko dobro počiva tudi na kamniti blazini; če ga moti kamen pod glavo, tedaj pač ni utrujen in preveč potreben počitka in lahko spet vstane ter gre delat!
6 Mehke postelje ljudi pomehkužijo in njihovim udom jemljejo potrebno moč, in dolg spanec slabi dušo in telesne mišice. Človekova narava je kot dojenček, ki ga nič ne hrani tako dobro kot materine prsi; in tisti otroci, ki so dolgo dobivali hrano iz prsi krepke matere — vzemimo, da je prav tako naravno zdrava in nepokvarjena, kakor je bila Eva -, bodo silno močni in boj z levom jih ne bo utrudil.
7 Prav tako pomeni tudi narava te zemlje resnične materine prsi za ljudi, če se od nje ne oddaljijo z vsakovrstnim nepotrebnim pomehkuženjem. Če pa se ljudje enkrat oddaljijo od teh velikih materinih prsi in se ločijo od njihovega krepilnega vpliva, potem se jim tedaj, ko pridejo do njenih prsi, bogatih z mlekom, zgodi kakor odraslemu človeku, če bi pil materino mleko. Zagnusilo se mu bo tako, da bo bruhal. Kar ga je kot otroka krepilo in najbolje hranilo, ga bo kot moža, zdavnaj odraslega materinim prsim, naredilo bolnega in mu oslabilo želodec.
8 Človek pač ne more zmeraj piti moči in naravnega življenja za svoje mišice iz materinih prsi; toda od prsi matere zemlje se ne sme nikoli preveč oddaljiti, če hoče biti telesno zdrav, močan in dočakati starost.
9 Mojzes je rekel: `Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!' S tem Mojzes ni označil samo telesnega očeta in rodne matere, temveč prav tako tudi zemljo in njeno moč, ki neprenehoma poraja novo življenje. Tudi njej človek ne sme obrniti hrbta, temveč jo mora z dejanji zelo spoštovati, in bo za to telesno prejel tisti blagoslov, ki ga je obljubil Mojzes. Spoštovanje telesnega očeta in telesne matere je dobro in potrebno, kjer so takšne razmere, in tudi primerno; toda če je to, kar je Mojzes obljubil, Božja beseda, tedaj mora imeti tudi podobno kot sončna svetloba najsplošnejši učinek, ki se ga z ničimer ne da prekiniti!
10 Če pa je Mojzesova obljuba omejena samo na to, da lahko dolgo in dobro življenje na zemlji pričakujejo le tisti, ki spoštujejo svoje telesne starše, potem je očitno slabo za tiste, ki so neredko že v zibeli izgubili starše in so jih potem vzgajali povsem tuji ljudje! Kako naj ti spoštujejo svoje prave starše, ki jih sploh niso poznali?!
11 Pogosto najdejo veliko otrok na poteh in cestah; brezsrčne matere so jih v svoji pohotnosti spočele in kmalu po rojstvu nekje izpostavile. Takšne najdenčke poberejo in oskrbijo čuteči in usmiljeni ljudje; tem dobrotnikom so potem tudi dolžni ljubezen in spoštovanje., Mojzes ne govori o takšnih nadomestnih starših, temveč samo o pravih!

12 Vendar pa dobro vzgojeni najdenček svojih resničnih staršev ne more spoštovati, ker jih prvič, sploh ne pozna in drugič, četudi bi jih poznal, pred Bogom in ljudmi resnično ne bi imel nobene obveznosti, da bi moral spoštovati njih, ki so ga v grešni pohoti spočeli in ko je bil rojen, takoj izpostavili - smrti. Ker pa tak človek potem po Mojzesu svojih resničnih staršev ne more ljubiti in spoštovati, torej ne bi imel pravice do Mojzesovih obljub? 0, ta stvar bi bila tedaj zares lepa in bi kot najmodrejša Božja beseda strašno lepo delovala!
13 Dalje so tudi starši, ki vzgajajo svoje otroke k vsemu, kar lahko imenujemo slabo. Že v zibel jim vsadijo satanski napuh in jih učijo biti do vsakega trd in brezčuten; takšni tigrovski starši že zgodaj učijo otroke drznosti, lažnivosti in sleparstva! Naj bi Mojzes določil svoje dobre obljube tudi za takšne otroke, ki svoje starše častijo z vso zlobo in hudobijo, ker to starši hočejo od svojih otrok?
14 Le kaj so otroci tatov, roparjev in morilcev dolžni svojim resničnim staršem? Lahko jih seveda častijo samo s tem, da so kar se da popolno to kar so njihovi starši in da tudi čim bolj počnejo to, kar so počeli oni in s čimer se ti še zmeraj ukvarjajo, torej: s tatvino, z ropom in umorom tujih popotnikov! — Ali se lahko Mojzesova obljuba učinkovito prenese tudi na te otroke?
15 Že zdrava pamet pove, da bi bila tako razumljena Mojzesova obljuba z zapovedjo vred prava sramota za Božjo modrost! Kako more nadvse modri Bog dati zapoved, po kateri bi bil tudi v mesu utelešeni angelski duh dolžan ljubezen in spoštovanje staršem, ki sta prešla v meso iz najnižjega pekla?!
16 Vidiš, da bi bila Mojzesova zapoved, če bi jo gledali iz tega zornega kota, največji in najhujši nesmisel!
17 Po eni strani je torej jasno in zdaj več kot dokazano, da je vse, kar je Mojzes govoril in določil, čista Božja beseda in zato ne more nikoli vsebovati kakega nesmisla; po drugi strani pa, če razlagamo in gledamo na Mojzesovo postavo po starem, neumno, tako kot so jo razlagali doslej, mora vsak pameten človek presoditi, da je nesmiselna.
18 Kaj je krivo, da mora biti Mojzesova postava, kakor smo jo poznali doslej, nesmiselna, kljub čisto Božjemu izvoru? Vzrok za to je silno nerazumevanje tega, kar je Mojzes s to zapovedjo v resnici hotel povedati; splošni starševski par - velika Božja narava, namreč zemlja — tj. za človeške rodove ustvarjeno nebesno telo kot oče in naročje narave, iz katerega se neprestano rojevajo brezštevilni otroci vseh vrst in rodov, kot prava mati! Ta prastari starševski par naj torej telesni človek zmeraj časti in spoštuje in naj mu preveč pomehkužen nikoli ne obrne hrbta, tako bo dolgo zdravega telesa in bo tudi dobro živel.
19 Od tega starega starševskega para se lahko marljiv človek tudi nauči največ dobrega, velikega in resničnega in si iz tega najprej naredi tisto veliko lestev, na kateri je očak Jakob videl nebeške angele hoditi gor in dol. Kdor pridno in zelo resno raziskuje v naravi, bo deležen mnogih blagoslovov v blagor sebi in svojim bratom.

20 Zato se, Moj ljubi Ouran, nikar ne boj, če boš prebil eno noč v naročju svoje stare telesne matere, - zaradi tega te ne bo doletelo nič hudega!"

212. Farizejska prenova četrte zapovedi

1 Ouran je zadovoljen in reče, da ni še nikoli slišal nekaj tako zelo modrega, in ta nasvet bo tudi zmeraj najskrbneje upošteval. Najbolj pa so se temu čudili Perzijci.
2 **Jura** reče: "Da, to je prava luč od zgoraj; v ozadje tega ni še nikoli prodrl noben smrtnik! Rad bi slišal takšno razlago za vseh deset zapovedi! Zadeva je v bistvu preprosta in tako jasna in vendar je s še tako ostrim razumom nismo mogli odkriti! Toda nekaj moram ob vsem tem vendarle še vprašati!
3 Reče **Šabbi**: "Tu pa res ne bi vedel, o kateri točki bi bilo treba postaviti še posebno vprašanje!?"
4 Reče **Jura**: "Ali ne veš, da glede dolžnosti otrok do staršev že dolgo obstaja nov zakon, po katerem sin ali hči stori bolje, če položi dar v tempelj, kakor da časti očeta in mater?! Ta novi zakon starega sicer ne odpravlja, pomeni pa boljše sredstvo za dosego Mojzesovih obljub, kot je Mojzesova postava sama. In ker se je čudežno ponudila izredna priložnost govoriti s prvotnim zakonodajalcem samim, bi rad izvedel, kaj pravi Gospod o tem novem zakonu!
5 Po eni strani, če ima otrok slabe in nizkotne starše, se mi zdi ta zakon kar primeren; toda če ima po naravi lahkomiselni otrok dobre in spoštovanja vredne starše, ki pred Bogom in ljudmi zaslužijo, da jih otroci spoštujejo, ljubijo in častijo, se mi ta zakon, ki je videti preveč usmerjen v tempeljsko lakomnost, nikakor ne zdi ustrezen. Ves zakon je zelo uglašen za ljudi in kaže strahotno malo Božjega; toda tu je spet nekje zakon, ki pravi: `Tiste, ki sedijo na Mojzesovem in Aronovem stolu, morate zmeraj poslušati in storiti, kar vam zapovedo!'
6 Ta zakon pa je tudi prava kamela, na kateri so farizeji kot pristno pritovorili v tempelj marsikatero lažno in slabo blago in ljudstvo ga mora za visoko ceno svoje moralne svobode kupiti kot pristno. To je huda zadeva in meni se zdi takšen zakon, ki privilegira samo nekatere ljudi, kot peklenska luknja, skozi katero ima Satan zmeraj dostop do svetišča; kajti ti privilegirani svetniki se prevzamejo, na začetku so nekako pobožno ponosni, obdani z ogrinjalom svetega preroškega nimbusa, pozneje pa postanejo oblastni in nadvse tiranski, napuhnjeni in nadvse ošabni, - sedijo pa še zmeraj na Mojzesovem in Aronovem stolu! Jaz pa mislim, bratje, - veste, takole med nami rečeno! — potem naj raje kar takoj Satan sam zasede te svete stole! In zaradi takšnih resničnih Satanovih namestnikov na Mojzesovem in Aronovem stolu je mnogo človeških zakonov nadomestilo Božje in mi smo jih morali požreti, ker sta kamelji zakon in peklenska luknja zapovedovala, da moramo poslušati tiste, ki sedijo na svetih stolih in delati, kar zapovedujejo.

7 Da, zakon kot tak bi bil povsem dober, če bi imeli zagotovilo, da bodo na svetih stolih zmeraj pridigali samo najvrednejši Aronovi in Mojzesovi nasledniki; toda kakšni zmaji so že sedeli na svetih stolih in z njih neredko metali ljudstvu z zdravim vidom kot oster pesek v odprte oči najbolj škandalozne zakone, da je moralo zaradi tega večinoma oslepeti! In takšni zakoni, ki presegajo vse nesmisle, veljajo potem naprej v največjo muko človeštva in nihče več si ne upa odvreči tega jarma. Nazadnje pa vendarle zdravi razum vpraša, ali Bog ve kaj o tem in ali sploh obstaja Bog, ki gleda takšne grozote v svojem svetišču!
8 No, če bi nam to razjasnil On sam, bi vendar le zvedeli, kako je z zadevo v resnici in zato bi Ga rad to vprašal kar naravnost. — Kaj meniš, naj si drznem ali ne?"

213. Gospod razlaga zakon farizejev

1 Namesto Šabbija odgovorim kar **Jaz** in rečem: "Poslušaj, prijatelj Jura, tvoje vprašanje je upravičeno in zelo pomembno; ni ti ga treba ponavljati, kajti Jaz tako in tako vem, kje vas čevelj žuli!
2 Glej, res je, da obstaja zakon, toda šele iz časa sodnikov, ko je po ustih nekega vidca zapovedano poslušati tiste, ki sedijo na Mojzesovem in Aronovem stolu in storiti, kar iz Božjega duha zapovedo; toda samo tedaj, če so njihova dela dobra. Če so njihova dela slaba, jih morajo najvrednejši Levijevi potomci nagnati s stola.
3 Toda sedeči na omenjenih stolih so znali svoja dela zelo prikriti. Na svetih stolih so namesto vrednih Mojzesovih in Aronovih naslednikov sedeli in še sedijo samo krvoločni volkovi v ovčjih kožuhih in kot takšni so med ljudi kot Božjo voljo spravili zakone, nad katerimi se mora svet prav zgražati!
4 Pomislite, kako pogosto sem te lažne Mojzesove in Aronove naslednike nadvse resno opominjal po ustih posvečenih prerokov in kako pogosto sem jih kaznoval z najostrejšo šibo! Kaj pa je to koristilo? Za nekaj časa se je stanje izboljšalo, toda kmalu nato je bilo še slabše kot prej, dokler ni zdaj postalo tako slabo, da slabše biti ne more. Dopolnili so mero vse hudobije; samo še nekaj kapljic in začelo bo teči čez rob in jih bo vse uničilo kot ob vesoljnem potopu; o tem si lahko docela prepričan!
5 Kakor pa je šlo mnogim drugim, tako je šlo tudi zakonu o darovanju v templju namesto Mojzesovega zakona o dolžnostih otrok do svojih staršev. Na začetku je bil videti povsem dober in pravičen in se je nanašal samo na tiste otroke, katerih starši — kot se zgodi pogosto — so bili pravi izvržki človeštva. Ti pa so začuda imeli velikokrat prav dobre in pridne otroke, ki so Bogu vdano dobro spoznali in sprevideli bistvo hudobije svojih telesnih staršev. Zaradi zahtev, ki so jim jih postavljali njihovi hudobni starši, so jim šli lasje pokonci; toda v nerazumljivem Mojzesovem zakonu je bilo zapisano, da naj starše častijo predvsem s pokorščino!

6 Zaradi tega so v še povsem dobrem tempeljskem času takšni nesrečni otroci vprašali v templju, kaj naj storijo in so rekli: `Vsekakor je res, da je Mojzes iz Boga zapovedal starše ubogati in jih vse svoje življenje zelo spoštovati, da bi dolgo živeli in bi nam bilo dobro na zemlji; toda Mojzes je tudi zapovedal, da ne smemo ubijati, krasti, lažnivo govoriti, nečistovati z devicami in še manj poželeti ženo svojega bližnjega. Vse to pa nam ukazujejo naši hudobni starši! Kaj naj storimo, da se ne bi pregrešili zoper nobeno Mojzesovo zapoved?'
7 Tedaj je veliki duhovnik, ki ga je navdihnil Božji duh, rekel: `Oddaljite se od takšnih telesnih staršev, darujte dar, namesto da bi jim bili pokorni v slabem, in molite k Bogu; to bo bolje za vas in po milosti od zgoraj tudi za vaše sprijene starše!'
8 In potem se je zgodilo, da so takšni otroci zapustili svoje hudobne starše, prinesli templju zase in zanje dar in skušali najti službo pri dobrih ljudeh, da bi tam Bogu všečno živeli.
9 Tako dolgo in tako daleč je bil ta zakon povsem Božjega izvora. Toda sčasoma so hudobni volkovi, ki so v ovčjih kožuhih sedeli na Mojzesovem in Aronovem stolu, ta zakon posplošili in tako so se lahko tudi sprijeni otroci povsem dobrih in pridnih staršev z darom odkupili od poslušnosti do svojih staršev, da bi lahko potem svobodno in brezvestno grešili!
10 S tem je postala dvojna Božja zapoved tudi dvojno izpodrinjena in nadomestilo jo je povsem peklensko človeško pravilo, ki mora biti seveda pred Bogom grozota vseh grozot, ker je povsem v nasprotju z Njegovim redom; kajti tu mora vendar vsak človek, ki vsaj malo čisto razmišlja, takoj spoznati, da takšno pravilo nikoli in nikdar ne more biti božanskega, temveč samo čisto peklenskega in satanskega izvora! Sicer pa bo vsega tega kmalu konec in potem se ne bo treba več veliko bojevati proti temu.
11 Sicer pa je povsem lepo in prav, da se slabotni da voditi močnemu! Starši pa so vendar zmeraj močnejši od otrok in zato je prav, da se otroci dajo voditi staršem; če pa slabotni opazi, da ga hoče močni pahniti v pogubni prepad, stori zelo prav, če se močnemu izmuzne in si poišče varen kraj.
12 Sicer pa povsem izpolni Mojzesovo postavo samo tisti, ki se v vsem ravna tako, kakor sem prej povsem jasno razložil staremu kralju Ouranu. — Ste to razumeli?"

214. Kaj je nečistost?

1 Reče **Jura**: "O, da, tu je svetloba, ljubezen in najvišja resnica, osredinjena na eno točko! Da, Gospod in Mojster od vekomaj, tako jasno bi rad razumel vso Mojzesovo postavo; šele potem bi se dalo nespremenljivo trdno živeti in ravnati v Tvojem večnem redu! Potem Satan gotovo ne bi našel nobene luknje več, skozi katero bi se lahko, kot v ovčji kožuh zaviti volk, prikradel v Tvoje močno razsvetljeno svetišče in iz Tvojih najsvetejših zapovedi koval človeška pravila!"

2 Rečem **Jaz**: "Prijatelj Moj, ni še prišla ura v kateri bo temni knez sveta obsojen; toda zelo se je približala! Četudi pa bo obsojen, se bodo kljub temu kmalu pojavili ljudje, ki bodo z Mojimi najčistejšimi zakoni sčasoma ravnali še huje od samega Satana. Na tej zemlji se bo morala svetloba zmeraj bojevati s temo!"
3 Reče **Jura**: "Gospod, le zakaj? Če vsi ljudje svetlobo spoznajo tako kakor jaz zdaj, se mora Satan z vso svojo hudobijo za večno posloviti z zemlje! Da bodo pozneje naši otroci in otrok otroci vestno vzgajani v enaki svetlobi in bodo v njej tudi ostali do konca sveta, bo vendar tudi zanesljivo in nespremenljivo vse čase, kot je zanesljiva in nespremenljiva trditev, da so dve enoti iste vrste in še dve enoti iste vrste štiri enote iste vrste! 0 tem ne dvorni noben človek na vsej zemlji, ker je to neizpodbitna in otipljiva resnica. Tvoja razlaga desetih zapovedi naredi vsako od njih za matematično načelo; če pa je tako, kdo bi o takšni resnici sploh lahko podvomil?
4 Ker pa o tem nihče ne bo mogel dvomiti, bi moral v skladu s tako jasno spoznano resnico tudi ravnati, sicer bi se moral imeti za norca ali pa bi ga imel za norega vsak razumen človek!
5 Toda, če se najsvetejše in za ljudi najpomembnejše resnice zmeraj podajajo zavite v nekakšno skrivnostno ogrinjalo in lahko človek neredko z njimi počne, kar hoče, potem se takoj pojavi velikanska množica lažnivcev, po katerih ima Satan s svojim grešnim spremstvom lahek dostop v človeško družbo.
6 Zato nam Ti, najbolj vzvišeni Gospod in Mojster, podaj resnico jasno in odkrito, da bo tako vnaprej Satanu vsak dostop do ljudi zaprt z zidom nespremenljive resnice!
7 Omenim naj na primer samo tisto Mojzesovo zapoved, s katero se prepoveduje nečistovanje kot greh. Kaj je pravzaprav nečistovanje? Je to samo v tem, da z neumitim telesom spolno občujemo z ženskim bitjem in se po tem spet ne umijemo? Ali je treba s tem razumeti poželjivo pohotnost in spolno občevanje z žensko osebo, devico, hotnico, prileżnico ali mlado vdovo?
8 Spada v to slepa spolna zloraba ali celo nemi, sodomitski greh, ali celo, če ima kdo kaj z zelo poželjivo ženo drugega zakonskega moža? Ali naj, da bi bili povsem čisti, povsem zatremo tega najmočnejšega vseh naravnih nagonov? Če je tako, potem tudi zakonska postelja ni nič drugega kot delavnica nečistovanja, ki velja za moralno; kajti kdo nam zagotavlja, da mož s svojo bujno ženo ne občuje pogosteje, kot je potrebno za spočetje sadu?!
9 Videl in poznal sem ljudi, ki bi jih lahko imel za zlate, kar zadeva dobroto, ljubeznivost, potrpežljivost, krotkost in usmiljenje; toda edino, kar zadeva čistost, so bili in ostali šibki. Storili so sicer veliko, da bi postali močni tudi v tej točki, toda tu niso mogli nič zoper svojo naravo, celo tedaj ne, ko jih je doletela naravna, popolna nezmožnost; bujna devica je še zmeraj naredila nanje enak pohoten vtis.
10 In spet sem videl in poznal ljudi, ki so ob največji ženski lepoti ostali tako hladni kot kamnita klada, pravi zgled čistosti, toda sicer v življenju

neobčutljive klade za vse! Nič jih ni ganilo! Stiska in beda revežev sta bili zanje smešni, solze trpečih sočutje zbujajoča prevara; žena jim je bila sramoten in zelo lahko pogrešljiv nebodigatreba, ki je na svetu zgolj kakor polje za sejanje kakšne vrste žita. Zakonska zveza se jim je zdela najsmešnejša ustanova v človeški družbi. Po njihovem mnenju naj bi vse zdrave ženske zaprli v veliko zgradbo in jih tam parili z močnimi in za spočetje sposobnimi moškimi; tako bi se rojevali samo lepi, zdravi in močni ljudje; grde in slabotne ženske pa naj bi iztrebili ali pa jih kot živino uporabili za najnižja dela in jih pustili delati tako dolgo, dokler jih ne bi bilo konec. To so dejstva, ki sem jih sam doživel!
11 Zdaj vprašam, ali nima v čistosti slabotni človek v očeh vsakogar veliko prednost pred ledeno hladnim junakom čistosti! Pri meni vsekakor! Kaj meniš o tem Ti, najbolj vzvišeni Gospod in Mojster, ne vem in tudi ne morem vedeti. Da bi torej tudi v tej točki, ki jo je zapovedal Mojzes pravilno ravnal, da se ne bi bilo treba zmeraj bati pogube, da bi z vsakim takim dejanjem grešil pred Bogom in če je takšno dejanje zmeraj greh, boš Ti, o Gospod in Mojster vedel tudi, s kakšnim zdravilom bi si bilo mogoče pregnati poželenje in nagon, kot preženeš nahod! Kajti za poštenega človeka ni nič bolj klavrnega, kot če ima občutek, da ga nekaj določenega zmeraj vleče v greh; narava sili meso z nepremagljivo močjo zmeraj k temu in, če pademo skozi zrak kot naravno težko telo, smo s tem že storili smrtni greh! To je vendar nekoliko prehudo, posebno za človeka, ki je hvala Bogu, imel glavo in srce še zmeraj kar se da na pravem mestu. 0 tem torej, Gospod in Mojster, bi rad od Tebe jasno razlago! Kajti to se mi zdi vsaj ena najkočljivejših točk!"

215. Greh zoper čistost

1 Rečem **Jaz**: "Če človekovo življenje ni zgolj šaljivo igračkanje, temveč zelo posvečena resnost, tedaj tudi akt njegovega nastanka nikakor ne more biti igračkanje, temveč nekaj zelo posvečeno resnega. Razumi prav temelj in kmalu ti bo samo od sebe vse jasno!
2 Blagodejni občutki spolne dejavnosti same naj ne bodo razlog za dejavnost, temveč naj bo ta samo v tem, da bo človek spočet!
3 Če to razumeš, boš kmalu odkril, da so blagodejni občutki samo spremljevalni pojavi, ki omogočajo delo učlovečenja v meseni naravi. Če te priganja poglavitni razlog, tedaj pojdi in stori in nimaš greha! Toda pri tem je treba kljub temu upoštevati še marsikaj.
4 To dejanje se ne sme zgoditi zunaj območja resnične ljubezni do bližnjega; poglavitno pravilo resnične ljubezni do bližnjega pa se glasi: `Storite svojim bližnjim to, kar želite, da bi storili tudi oni vam!'
5 No, recimo da bi imel vzcvetelo hčer, ki je sreča za tvoje očetovsko srce; za nič ne boš tako zaskrbljen kot za pravo, zveličavno srečo te tvoje najnežneje ljubljene hčerke. Hči pa bi dozorela in tako postala sposobna spočeti otroka.

Kako bi se počutil, če bi prišel kakšen sicer povsem zdrav mož, ki bi ga prignala potreba, da z devico spočne človeka in bi s tvojo hčerjo nasilno spočel sad?!
6 Glej, preplavila bi te strašna maščevalnost proti takemu zločincu in gotovo ga ne bi izpustil izpred oči brez najhujše mogoče kazni.
7 In vendar ne bi ta človek naredil nobenega greha zoper čistost, ker ga je zares gnalo hotenje, da svojega semena ne bi raztresel zunaj dobre posode, s čimer bi bila učlovečenju odrezana pot. Toda dejanje je po drugi strani vendarle grešno, ker je resnična ljubezen do bližnjega s tem pretrpela strahovit udarec!
8 Recimo, da bi tebe samega gnalo resno dejanje v tujino, tam bi srečal ženo na polju in bi jo z denarjem in besedami pridobil, da bi ustregla tvoji potrebi, in žena bi ti ustregla; tako s tem ne bi grešil zoper čistost, tudi ne bi prešuštvoval, četudi bi bila oseba zakonita žena drugega moža. Toda, če bi pomislil, v kako veliko in nadvse mučno zadrego bo prišla žena in kako jo bodo preganjali, ko ji bo zakoniti mož rekel: `Žena, odgovori, kdo je vate položil seme, ker se te jaz od tega in onega časa nisem dotaknil!', - glej, to, da si s tem zmotil domači mir med zakoncema, to je hud greh zoper ljubezen do bližnjega! Kajti svoj prvi, čeprav resni nagon, če ni nasladna strast, bi lahko prihranil za primernejšo priložnost!
9 Iz tega spoznaš, da mora mož ob sicer povsem zakonitih dejanjih, ki ne nasprotujejo resnični čistosti, paziti tudi na vse druge človeške stranske okoliščine, če se noče pregrešiti zoper kakšen zakon.
10 Mož pa lahko s svojo ženo nečistuje prav tako kot s kakšno hotnico in še huje. Kajti pri vlačugi ni več kaj uničiti, ker je tam že tako in tako vse uničeno; toda žena lahko postane preveč vzburjena in zapade potem strastni poželjivosti, zaradi tega pa postane veliko hujša hotnica kot neporočena.
11 Kdor pa občuje z neporočeno, se pregreši zoper čistost, ker je bila vzrok njegovega dejanja samo zadovoljitev golega poželenja, ne pa spočetje človeka; to tudi ni moglo biti, ker mu mora zdrav razum povedati, da na deželnih cestah ne sejemo pšenice.
12 Poleg greha proti čistosti pa stori vsak, ki občuje z vlačugo, še greh zoper svojo in vlačugino človečnost, ker s tem svoji naravi zlahka povzroči veliko škodo in vlačugo še bolj utrdi v njeni skrivni obsedenosti in jo naredi neozdravljivo, to pa je spet greh zoper ljubezen do bližnjega.
13 Kdor pa občuje z žensko, ki je postala vlačuga, se pregreši dvakratno in štirikratno, če je sam zakonski mož, ker s tem tudi prešuštvuje.
14 Ker si mož čistih misli, menim, da ti bo to malo zadostovalo in sicer toliko bolj, ker človek, kakršen si ti, tako in tako ve, kaj se spodobi za vsestransko urejenega moškega!"
15 Reče **Jura**: "Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je vse jasno in zdaj tudi vem, kam morajo voditi številne različice nečistosti! Da, zdaj je vse jasno! V vsem je samo ena pred Bogom veljavna resnica, ki je utemeljena v večnem redu, - vse, kar je manj ali več od tega in mimo tega, je zlo!"

16 Rečem **Jaz**: "Da, tako je to in tako bo tudi večno ostalo. Toda zdaj se vračajo mornarji z mrliči, zato mora Moj hlapec (Rafael) tja in jim pomagati, da bodo trupla položili prav, sicer jih bo jutri teže obuditi!"
17 Rafael hitro odide tja in vse kar najbolje uredi. Mornarji pa šele potem odidejo k večerji.

216. Prepir farizejev o Gospodovem božanstvu

1 Z vsem, kar se je zgodilo po tej sobotni večerji, naj bi bilo za tisti dan dela konec, toda v nebesih nikoli ne počivamo, marveč nenehno delamo dobro, tako kakor tudi pekel nikoli ne počiva in nenehno dela zlo; in tako je bilo tudi za ta sabat prihranjeno za konec še nekaj čisto posebnega in to delo je bilo treba dokončati še pred polnočjo.
2 Med petdesetimi farizeji, ki sta jih vodila poglavar Stahar in nam že znani govornik Floran, se je vnel prepir. Ti na pol pečeni[1] so med viharjem v enem od Ouranovih šotorov iztuhtali še vsakovrstne dvome in zdajšnje polaganje trupel je potrdilo marsikateri njihov dvom o Meni in Mojem delovanju. Le da so bili različnega mnenja, tako da je boljši del slovesno sprejel mnenje, da sem izredni prerok, tako kot kakšen Elija, - mračnejši del pa je menil, da sem, četudi še tako izveden v Pismu, samo učenec iz egiptovskih katakomb in sem se v templju v Koraku (Karnaku) naučil modrosti in prave magije. Zaradi tega naj bi Me tudi Rimljani tako dobro sprejeli; pri Rimljanih menda veljajo takšni pravi čarodeji več kot njihovi bogovi, kajti Rimljani jih imajo za prste boga Zevsa, ki naj bi tako deloval med ljudmi in bil zelo naklonjen velikim! Rimljani pa so zelo pametni ljudje in vedo, da judom ne smejo zaupati tako dolgo, dokler ti ne bi sami z dušo, krvjo, kožo in lasmi postali Rimljani. To pa je najlaže doseči s tem, da jude, ki so večinoma željni čudežev, obdelujejo s pomočjo takšnega čarodeja iz koraške šole, toda tako, da judje v tem najdejo tudi svojega Mojzesa in svoje preroke. In to naj bi se dogajalo zdaj in sicer z vidno najboljšim uspehom na svetu, kajti kdor se tu ne bi dal spreobrniti z besedami in čudeži, zanj je nenehno pripravljenih nekaj kohort rimskih vojakov, da bi ga ustrahovali in bi se spreobrnil. Zato tudi ob vsaki priložnosti z vso močjo napadajo jeruzalemski tempelj; z vso prizadevnostjo poudarjajo samo slabo, dobro pa pustijo povsem ob strani in ga ne omenjajo niti z enim samim zlogom, saj je vendar znano, koliko dobrega naredi tempelj in to neutrudno!
3 Stahar in Floran, ki sta imela o Meni in Rimljanih boljše mnenje kakor drugi, sta se sicer trudila, da bi kolegom to izbila iz glave; toda dosegla nista veliko, čeprav sta Me silno povzdigovala kot preroka podobnega Eliju.
4 Na **nasprotni strani** so govorili: "Poglejte tja, kako povsem zdravniško strokovno je devet utopljencev položenih z glavami navzdol in z obrazi k tlom! Le zakaj tako?! Bog je dovolj vsemogočen, da bi tudi brez takšne priprave oživil

[1] 'Ki so se na pol držali še starega oziroma starih naukov

utopljence; kjer je treba izpeljati takšne prav zdravniške ukrepe, da bi morda utopljence znova oživili, to pa že ni več samo čudodelništvo! Tudi tri prej obujene je bilo treba prinesti v sobo, da jim hladni nočni zrak ni škodoval in so bili videti drugo jutro boljši in bolj sveži! Zdaj se že povsem spoznamo!"
5 Floran pa jih je vprašal, kaj menijo o Rafaelu, ki je vendar naredil najbolj neverjetne čudeže. Tedaj so se nekateri zdrznili in niso vedeli, kaj naj na to odvrnejo.
6 Toda **poglavitni nasprotnik** je kljub temu rekel: "Prijatelj, pravzaprav sploh nič ne vemo; vendar lahko zanesljivo domnevamo, da je v naravi še zelo veliko skrivnih in neodkritih sil, o katerih se nam še niti ne sanja. Ti so se v Egiptu seznanili z njimi in znajo na povsem neznani način skrivne naravne sile tako ukrotiti, da so za nas laike takšne ukrotitve neme narave očitno videti najčistejši čudeži. Če bi nam tisti mladenič pokazal temelj in oprijemljive prednosti in sredstva, bi lahko tudi mi zagotovo delali čudeže. Oh, ti ljudje lahko naredijo čisto posebne reči in si podredijo vso naravo; toda iz nič kljub temu ne morejo narediti ničesar — to lahko stori edino Bog. In v tem je tudi velika razlika med Božjo vsemogočnostjo in čudodelno močjo nekaterih prebujenih ljudi.
7 Naj le tisti mladi mož ustvari novo zemljo z vsem, kar na njej je, živi in diha, pa mu bo pri tem delu gotovo pošla sapa! Da, ravnati z že obstoječo naravo za tistega, ki to zna, gotovo ni kakšna posebna umetnost; toda iz nič ustvariti en sam svet, ali tudi eno samo travno bilko brez semena, ali celo človeka — toda popolnoma iz nič! -, tu se bo potem takoj pokazalo, kako daleč sega človekova vsemogočnost!"
8 Reče **Floran**: "Da, prijatelj, na to, da bi bila ta dva človeka, če bi že bilo treba, sposobna ustvariti iz nič tudi svet, ne bi stavil ravno prevelikega kosa zlata; res ne bi rad, da bi se to zgodilo."
9 Reče **Stahar**: "Tudi jaz ne; kajti oba sta mi naredila že prevelike usluge! Obenem se v obeh v vsaki stvari kaže tolikšna modrost, da ovrže vse moje znanje in izkušnje; kjer pa je velika modrost, tam deluje Božji duh, kateremu nobena stvar ni nemogoča.
10 Poglejmo, kaj vse sta nekdaj zmogla Elija in Mojzes, pa si bomo lahko razložili, kako delata ta dva svoje nedoumljive čudeže — prav tako po istem vsemogočnem duhu!
11 No, kaj je?! Če vemo, da so samo Božjemu vsemogočnemu duhu mogoče stvari, ki so nemogoče ljudem, potem je tu zlahka dejaven isti Božji duh, ki je nekoč iz nič priklical zemljo in pozneje po Mojzesu in Eliji naredil najbolj čudežne reči!
12 Poleg tega moram pripomniti še nekaj in vas vprašam: Kje razen Izraelovih otrok je kdaj bilo ljudstvo, ki bi po svoji modrosti in moči prekašalo nas, prave Abrahamove, Izakove in Jakobove potomce?! Kdor torej v Jakobovi hiši ni našel prave modrosti in njene moči, le kje drugje bi jo lahko našel?! Tudi meni je znano nekaj iz skrivne egiptovske šole in vem, kaj se je tam poučevalo! Da,

ta šola v Koraku je za silo pač prodrla v preddvor; toda v presveto, v najbolj notranje, nikoli!
13 Videti je, da tadva, to jima je treba priznati na prvi pogled, poznata presveto, najbolj notranje, tako kot gospodinja notranjost svoje shrambe. Pri zelo skrbni gospodinji lahko že z vedrega obraza razberemo, da je njena shramba dobro založena; tudi pri teh dveh lahko spoznamo in sprevidimo, če le nekoliko opazujemo njune obraze, da sta polna najbolj vedrega in sproščenega miru in povsem brezskrbna.
14 Kdor ima tolikšno modrost in oblast in lahko s takšnim res božanskim mirom gleda v svet in kogar najhujši vihar vznemirja prav tako malo kot nas prva zima, ki jo je doživel praoče Adam, ta je že v presvetem, že sam Gospod in najsvobodnejši zapovednik! Ta tudi ne potrebuje modrostne šole v Koraku, ker mu je Božji duh po samem Sebi položil v srce boljšo! Tako menim in zdaj v to tudi trdno verjamem; in da je ta moja vera dobra, spoznam iz tega, da tudi jaz začenjam v njej čutiti povsem božanski in svobodni mir, česar prej še nikoli nisem občutil in doživel.
15 Kot vaš nekdanji poglavar vam takšne vere in takšnih občutkov sicer ne morem zapovedati, ker česa takega tudi nikdar ni mogoče zapovedati; toda kljub temu vam lahko povem, da so stvari takšne in da hodite s svojo egiptovsko šolo po najmračnejših katakombah brez vodilne niti!"
16 Reče **govornik** zdaj, ko se je po Staharjevih besedah nasprotna stran zmanjšala že za več glav: "Da, da, ljubi prijatelj, povsem primerno in prav si govoril, toda moti nas le to, da je treba teh devet utopljencev dati v položaj, v kakršnega položijo utopljence zdravniki in izkušeni piloti; in večkrat se zgodi, da utopljenci že zaradi tega oživijo, saj jim v tem položaju odteče voda iz pljuč, in če v srcu še ni ugasnila vsaka iskra življenja, se jim življenje znova vrne; kajti pri utopljencih naj bi duša ostala v telesu še tri dni, zato naj bi bila na ta način, ki temelji na starih izkušnjah, vnovična oživitev utopljencev mogoča celo še tedaj, ko so že dva dni ležali v vodi. Če pa v tem preroku Eliji prebiva Božji duh, čemu potem ta zdravniška priprava?!
17 Ko je, tako pravi legenda, Elija oživil kup mrtvaških kosti, ni potreboval nobene zdravniške priprave, zadoščali sta njegova beseda in volja. Elija je že prej opravil dejanja samo z močjo svoje besede; zakaj torej zdaj takšni ukrepi z devetimi utopljenci, ko da bi bil povsem izgubil moč Božjega duha v Sebi?!
18 Glej, prijatelj, če na povsem umazan prt dodaš še majhen madež, tega ne bo opazilo nobeno še tako ostro oko; toda na povsem belem prtu te bo motila tudi temna pika! In tako je tudi pri tem velikem preroku, v srcu katerega naj bi prebivala polnost Božjega duha; tu moti vsaka malenkost, ki se ne ujema povsem z velikim vzvišenim pojmom in z najvišjim dostojanstvom Božjega duha. Ko le nebi bil storil tega, bi ga nazadnje lahko imel celo za samega Jehova, kajti njegovi prejšnji govori in dejanja so bili povsem božanski; toda s tem, kar počne z devetimi utopljenimi, je pri meni izgubil ves prejšnji božanski nimbus in zdaj se sploh ne znajdem več!"

19 Reče znova **Stahar**: "Prijatelj, če te že to tako moti, potem se zelo čudim, kako da te v veri v Jehova ni že zdavnaj motilo, ko si gotovo večkrat opazoval počasno rast rastlin, živali in ljudi! Čemu mora vsemogočni Jehovov duh uporabljati takšne ukrepe?! Čemu sploh potrebuje drevesa, grme in rastline, da bi na njih postopno dozorele različne vrste sadov?! Samo hotel bi, pa bi že zreli padali iz oblakov na tla! Čemu polje na zemlji?! Božji duh naj bi raje dal deževati zrelo pšenico z neba in še boljše, že najboljši in najokusnejši kruh! Čemu spočetje pri živalih in ljudeh?! Zakaj se mora človek najprej roditi povsem nemočen in slaboten?! Naj bi takoj padel na zemljo močan, moder in oskrbljen z vsem!
20 Se ti ne zdi, da bi bilo to za vsemogočnost Božjega duha veliko pametnejše in njega vrednejše od znanega omahovanja, zaradi katerega mora neredko stradajoči otrok več tednov opazovati drevo, dokler na njegovih vejah ne dozorijo sadeži?! Kakšno veselje bi imeli starši, zaskrbljeni za blagor svojih otrok, če bi le ti prišli na svet s Salomonovo modrostjo?! Toda roditi se morajo z veliko bolečine in potem mine vsaj dvanajst let, preden postane otrok sposoben za višji pouk, nato pa si mora vse do polnoletnosti prizadevati, da si pridobi potrebno trdno podlago v umetnosti ali znanosti. Se ti zdi to primerno najvišji modrosti Božjega duha?!
21 Če pa ob vsem tem neskončni Božji modrosti to vendarle ne škoduje, kako moreš zdaj temu preroku šteti v zlo, če je položil devet trupel po zdravniških pravilih? — Govori zdaj, prijatelj moj!"
22 Reče nasprotnik, ki se je imenoval **Murel**: "Da, da, prijatelj Stahar, prav imaš in zdaj spoznavam, kako napačna je bila moja prejšnja trditev! Toda ne glede na to vendarle nekaj tega, na kar sem opozoril, drži; to zadeva Božjo počasnost, ki je za marsikatere reči videti prav dobra, za mnoge pa sploh ne! Da, nekatere zadeve bi lahko nastajale počasneje, kot na primer uničujoči blisk in prekratki dnevi pozimi; tudi polna luna bi lahko svojo polno svetlobo ohranila dalj časa kot le nekaj dni! Če blisk ne bi udaril tako strašansko hitro, bi se mu lahko ognili in potem bi bil manj škodljiv; tudi vihar bi lahko počasneje pihal in tako povzročil veliko manj škode! V stvarstvu najdemo neznansko spretnost vladanja Božje oblasti večinoma ravno tam, kjer to živi naravi škodi; tam, kjer daljše, pogosto predolgo zavlačevanje nič ne koristi, pa skoraj ni več mogoče govoriti o kakšnem napredovanju.
23 Vsak človek iz izkušnje ve, da je tako. Toda zakaj mora biti tako in zakaj moram to, četudi naj bi bilo dobro, spoznati za slabo in postati ob tem nepotrpežljiv in jezen? Zakaj dežuje tako pogosto, čeprav bi bil po spoznanju vseh poljedelcev sončni sij največji blagor in zakaj sije sonce pogosto več mesecev brez vmesnega dežja? Da, prijatelj, glej, to so sama tehtna vprašanja; kdo mi bo nanje odgovoril?"
24 Reče **Stahar**: "Veliki Mojster! Pojdi k Njemu in stavim, da ti bo zadevo prav osvetlil. Kajti zame so tvoja vprašanja prezahtevna, da, tako zelo, da bi jih že

skoraj lahko imenoval neumna; toda ne morda zato, ker bi bila res neumna, temveč samo zato, ker se mojemu razumevanju zdijo neumna."
25 Reče **Murel**: "0, ti si glavica, veliko modrejši si od mene in tako ocenjuješ moja vprašanja!? Kako naj stopim z njimi pred Najmodrejšega?!"
26 Reče **Stahar**: "Dobro, če si spoznal, ne sprašuj za razlog teh reči in pojavov, ki jih je Božja modrost uredila že od vekomaj! Neskončno veliko je reči, ki jih ljudje ne razumemo, da, pravzaprav ne razumemo sploh nič; kajti ves naš razum je v primerjavi z Božjo modrostjo komaj zrnce prahu, pa bi rad od Boga odgovor, zakaj je to in ono tako uredil in določil?! Še zdaleč nismo prišli niti do prve začetne črte alfa, pa že vprašujemo za bistvo omege! 0, kako smo vendar slepi in neumni!
27 V šoli v Koraku v Egiptu, med slepimi pogani, je to lahko nekaj vsakdanjega, toda pri otrocih Izraela, ki naj bi videli, takšnih vprašanj ne bi smelo biti. Kajti, če se slepci ne spoznajo, bi se morali vendarle mi toliko spoznati, da bi naše spoznanje doseglo najvišji vrh modrosti v tem, da bi spoznali, da sta vse naše znanje in spoznanje v primerjavi z eno samo iskrico Božje modrosti najčistejši nič!
28 Seveda, razmišljujoči človekov duh opazi v prečudovitem Božjem stvarstvu marsikaj, česar v veliki omejenosti svojega razuma ne more ravno odobravati; toda tedaj naj se spomni otroških let, v katerih so mu njegovi modri starši zamolčali marsikaj, kar bi mu kot neizkušenemu in lahkomiselnemu otroku gotovo zelo škodovalo, če bi za to vedel! Če nam, najbolj nezrelim in neizkušenim otrokom, Božja modrost in usmiljenje zdaj tudi še zamolčita marsikaj, kar bi nas, če bi za to vedeli, dostikrat nepredvidljivo in škodljivo usmerilo, lahko zaradi tega Boga samo hvalimo in slavimo! Kajti, ko bomo sposobni večje modrosti, nam je Bog gotovo ne bo odtegnil!"

217. Cirenijev in Gospodov pogovor o Murelu, Staharju in učencih

1 Tedaj Mi reče **Cirenij**, ki je zelo pazljivo poslušal to precej glasno razpravo: "Gospod in Mojster, naš poglavar Stahar se je zelo poboljšal! Kdo bi si mislil, da je tako zelo moder! Zlahka je prisilil nasprotno stran k najglobljemu molku, najbolj pa se čudim, da je premagal Murela; ta je ne samo prvovrsten govornik, temveč tudi človek, ki je na ljubi zemlji na vseh koncih in krajih največ doživel in zato ima veliko povedati in kar pove, je zmeraj trdno utemeljeno. Poznam ga, saj je prihajal k meni kot odposlanec zmeraj, kadar je imela judovska duhovščina kakšno posebno prošnjo. Svoj petitum (prošnjo) je znal zmeraj tako podati, da mu ga nikakor ni bilo mogoče povsem zavrniti. In zato se mi zdi še toliko bolj čudno, da je Stahar Murela zdaj povsem premagal.
2 Gotovo si mu Ti, o Gospod, položil na jezik kakšno besedico; sicer bi zanesljivo zmagal Murel! Tudi tisto, kar je rekel Murel, je bilo utemeljeno.

Svojih trditev ni postavljal povsem na pesek; toda Stahar ga je potem seveda močno zavrnil in navedel zadeve, ki stojijo na še veliko trdnejši podlagi.
3 Priznati moram, da so med judi, celo v tem izrojenem času, možje, kakršnih po vsem svetu ni več mogoče najti in že zaradi tega jih ne morem več sovražiti. Staharju pa moram vsekakor spet dati položaj, na katerem bo imel, v skladu s svojo modrostjo, prav široko področje dela; kajti zdaj je že povsem na Tvoji strani!"
4 Rečem **Jaz**: "To je in že zdavnaj sem vedel, da bo tako, - toda Murel bo še pomembnejši; kajti Murelov duh je zelo trden in na dnu njegove duše je ogromno zelo koristnih izkušenj, ki mu pomagajo prav dobro ločevati resnično od lažnega in dobro od hudega. Murela moramo še naprej prebujati in mu pokazati edino pravi red Božjega duha, potem ga bo lahko kar najbolj zgovorno širil naprej."
5 Reče **Cirenij**: "Zelo me preseneča, da so Tvoji pravi učenci tukaj skoraj povsem neopazni! Samo poslušajo in zmeraj pozorno opazujejo, ni pa slišati, da bi govorili in se pogovarjali! Le zakaj se vedejo tako pasivno?"
6 Rečem **Jaz**: "Ker razen enega že zelo dobro vedo, kaj morajo storiti! Kdor molči in posluša, neprestano zbira; kdor pa samo govori, raztresa in nikoli ne pride do pravega bogastva. Ko pa bodo Moji učenci, ki so bili že od začetka pri Meni, nekoč zbrali zelo veliko, tedaj bodo že tudi govorili in šele oni bodo odrešenje oznanili ljudstvom zemlje. Med njimi so zelo modri možje, čeprav večinoma pripadajo revnemu ribiškemu stanu.
7 Zdaj pa spet nazaj k našemu Murelu! Ta nam bo sicer še nekaj časa nadležno brenčal okrog ušes, potem pa bo s samorazvojem zadobil resnično velikansko moč duha."
8 **Cirenij** reče: "Tega procesa se že spet prav posebno veselim; kajti zmeraj sem zelo vesel, ko kakšen slepec spregleda in nemi spregovori."

218. Murelove izkušnje na potovanjih

1 Medtem ko Cirenij to pripomni, pristopi tudi **Murel**, Me pozdravi in reče: "Gospod in Mojster, prej sta govorila le dva za vse nas, Stahar in Floran; jaz sem sicer molčal, ker sem se z marsičim povsem strinjal, - toda vmes je bilo potem tudi marsikaj, s čimer se nisem in se tudi nisem mogel strinjati. Stahar mi je prižgal res veliko luč in zdaj vidim veliko bolje, kot sem videl prej; toda ne glede na to je vendarle še marsikaj, česar še zdaleč ne uvidim dovolj jasno! In ker zdaj mislim o tebi povsem drugače kot sem mislil poprej, bi rad tudi od tebe dobil kakšno svetlobo in lučko.
2 Sicer sem bil tako kot moji tovariši farizej, kolikor se je farizejstvo skladalo z mojimi razsvetljenimi pojmi in spoznanji in vem, da ti nisi prav posebno prijateljsko naklonjen tem — večinoma prerokom noči! Toda tudi med temi ljudmi so še takšni, pri katerih še ni povsem izpuhtel ves boljši duh in mednje sem še zmeraj štel tudi sebe in pod tem auspicijem (zaščitnim znakom) si tudi

upam priti k tebi in te — ne kot osovražen farizej, temveč le kot povsem preprost, z marsikatero izkušnjo obogaten človek — marsikaj vprašati, kar moram vedeti jaz in tudi vsak človek.
3 Toda zdaj najprej tole uvodno vprašanje: Jaz sem grešen človek in ti Božji svetnik; mi boš sploh privoščil zadovoljiv odgovor?"
4 Rečem **Jaz**: "Kdor spozna svoj greh za greh in ga v resnici prezira, nadvse ljubi Boga in svojega bližnjega kakor samega sebe, ta pred Menoj ni več grešnik!
5 Boga ljubiti nadvse pa pomeni izpolnjevati Njegove zapovedi in živeti po Božjem redu; če je pri tebi tako, tedaj govori in Jaz te bom poslušal in ti odgovoril!"
6 Reče **Murel**: "Tedaj, prijatelj, zbogom; kajti o tem bova lahko izmenjala zelo malo besed! Kaj mi koristi, če spoznam svoje grehe in jih tudi po možnosti preziram?! Pride huda ura skušnjave in znova pademo tisočič na istem mestu, kjer smo že prej tisočkrat padli!
7 Tudi Božje zapovedi izpolnjujem zmeraj z dobro voljo; toda v dejanju jih nikakor ni tako preprosto izpolnjevati.
8 Tudi svoje bližnje sem zmeraj ljubil, če niso bili malopridneži in lopovi; če pa so bili to zadnje, jih seveda nisem ljubil in še zdaleč nisem njihov prijatelj. Če bodo postali pošteni ljudje, tedaj jih bom že spet ljubil in spoštoval, sicer pa nikakor ne! Zdaj sem ti sam povedal, katerega duha otrok sem. Če me hočeš in moreš počastiti s kakšnim odgovorom, mi to odkrito povej; če pa to ni mogoče, povej in zadovoljen bom tudi s tem!
9 Napuh in trma sta mi povsem tuja; pa tudi sicer me ni strah, ker nisem kakšen poseben prijatelj življenja. Do tega mojega življenja mi je ravno toliko kot do zadnje deske Noetove barke. Nebivanje bi mi bilo za tisoč let ljubše od bednega bivanja!
10 Zakaj sem sploh moral nastati in zakaj moram zdaj neprenehoma obstajati? Sem kdaj Boga prosil za svoj nastanek in obstoj?! Nastal sem brez svoje volje, tudi zdaj obstajam, ne da bi hotel in moram prenašati vsakovrstne zakone in druge zoprnije, za vse to pa nimam nič drugega kot zelo nejasno obljubo, da naj bi po tem bednem življenju obstajalo manj bedno večno življenje. Da bi ga bil nekoč lahko deležen, moram v tem življenju premagati vse še tako hude skušnjave in biti po postavi čistejši od opoldanskega sonca; tega pogoja pa ni mogoče izpolniti, razen če bi imel prav tako božansko naravo, kakršno vsekakor imaš ti, ljubi, nadvse spoštovani prijatelj!
11 Čemu vse to?! Proč s tem življenjem; saj ne potrebujemo niti slabega, časnega, še manj pa morda v najboljšem primeru nekoliko boljšega, večnega življenja! Popolno nebivanje je že samo po sebi najresničnejša blaženost!
12 Ah, nekaj drugega bi bilo, če bi imel zanesljive možnosti za večno, popolno življenje! Vedel bi, kako in zakaj je v tem življenju treba kaj storiti, da bi lahko potem s toliko večjim zaupanjem pričakoval toliko boljše prihodnje večno življenje; toda tako ni nikjer!

13 Kamor koli pridemo, v katero koli šolo vstopimo, povsod najdemo namesto jasnega pogleda slepo vero in povsem neutemeljeno upanje. In tako so si ljudje za — recimo — morebitno uresničenje svojega, iz svoje narejene vere izvirajočega upanja povsod ustvarili zakone, s katerimi za prazen nič mučijo, in to neredko najbolj neznosno, sebe in druge.
14 Prepotoval sem ves Egipt, da bi se prepričal o onstranskem življenju! In kaj sem našel po vseh mukah vpeljevanja? Nič drugega kakor umetno ustvarjene svetlejše sanje in učili so me razlagati sanje in jim pripisovati mistično preroški pomen, ki je navadno ustrezal vsem primerom!
15 Če bi bil tudi jaz, tako kot mnogi drugi, slaboumen sanjač, bi takšna zaslepitev čutov vsekakor naredila name poseben vtis in bi živo verjel v te neumnosti; toda tako sem kljub vsem iluzijam takoj videl bistvo stvari, spoznal, da sem prevaran in da so učitelji visoke šole narejeni in tudi prostovoljni sleparji, ki sami ne verjamejo niti zloga tistega, kar učijo druge.
16 Ti ljudje so še najpametnejši; tisti, ki mimogrede še nekaj verjamejo, so seveda že precej neumnejši in nikoli ne spoznajo jasne resnice, ki temelji na neštetih, zmeraj istih izkušnjah: `Človek, živiš samo od danes do jutri!'!
17 V Koraku sem plačal zahtevano šolnino in prispevek za vpeljevanje ter odšel od tam z najjasnejšim prepričanjem, da sem zaman plačal veliki prispevek, to se pravi v primerjavi s tem, kar sem pravzaprav hotel doseči.
18 Po poti sem našel nekega človeka in ta se je pridružil moji karavani. Bil je v Perziji in celo pri starovercih (Birmanih); o njih mi je pripovedoval čudežne reči. Po treh dneh sva se zedinila, da bova prek Perzije odpotovala k slavnim starovercem. Najino potovanje tja, povezano z mnogimi nevarnostmi in težavami, je trajalo kar pet tednov. Tam sva našla ljudstvo spokornikov, ki je živelo izredno strogo, sicer pa je bilo zelo gostoljubno in naju je res sprejelo nadvse ljubeznivo. Sporazumeval sem se seveda zelo slabo; toda moj vodnik je jezik obvladal in mi je prevajal; tako sem z njegovo pomočjo navezal stike s slavnimi staroverci, ki naj bi izvirali neposredno od Noeta. V kratkem času sem se njihovega jezika toliko naučil, da sem lahko govoril z dobrimi ljudmi. Prizadeval sem si poizvedeti predvsem to, kako je z njihovim prepričanjem o onstranskem življenju.
19 Tako so mi odgovorili: To naj bi vedel samo njihov najvišji, neumrljivi duhovnik, ki naj bi bil zmeraj govoril z Bogom in gledal tudi onstranski svet in vse, ki so odšli tja. Toda ta duhovnik je za vse smrtnike za vedno nedostopen! Nihče se ne sme približati njegovi rezidenci, razen enkrat na leto, toda samo do pol ure hoda od zlate skale, na kateri se ob sabatu zjutraj ob sončnem vzhodu za nekaj trenutkov pokaže smrtnikom. Oni pa morajo vsi verovati in upati, ko izpolnjujejo te neznosne zakone; če pa se je kdo pregrešil, mora opravljati spokorniška dela, pred katerimi bi se zgrozil celo Satan!
20 Meni so pokazali nekaj takšnih spokornikov, ob pogledu nanje pa mi je takoj vzelo vid in sluh! Kar se je v egiptovskih šolah dogajalo bolj na videz samo za prebujanje strahu in groze, to in še veliko huje se godi tam v najbolj

goli resničnosti! In zakaj ljudje, te najneumnejše živali, vse to počno? Zgolj zato, ker upajo v boljše prihodnje življenje!
21 Tako trdno se silijo v varljivo upanje, da imajo nazadnje to najhujšo prevaro svojih ubogih duš celo za eno najtrdnejših resnic!
22 K temu žal pripomorejo duhovniki, ker jim to varanje ljudi zagotavlja ugledno življenje. Ljudje so dovolj neumni, da radi prenašajo takšno varanje. Toda pri meni že dolgo ni tako; jaz hočem zanesljivost ali smrt, ki me bo povsem razblinila!
23 Po mučnem letu sem zapustil tudi staroverce in se z neko perzijsko karavano vrnil domov, se pravi v Jeruzalem in tam v templju kmalu postal levit in nato farizej (varizaer = varuh, pastir), kmalu zatem pa prišel semkaj, in zdaj že celih enajst let služim kot judovski duhovnik.
24 Neumnejših, kot so ljudje bili prej, jih pač nisem naredil, niti z besedami niti z dejanji, pa tudi modrejših ne; mislil sem si namreč: Kogar njegova neumnost osrečuje, mu jo je treba pustiti ne omajano! Kajti celo z dokazano resnico mu ne bomo dali nič boljšega! — To ti pove, kako pravzaprav mislim in kakšen sem.
25 Če človeški zakoni, ki jih je težko izpolniti, odločajo o človeku, ali je pravičen ali zločinec, sem očitno grešnik pred tvojim po postavi najčistejšim bitjem in se ne morem, nočem in ne smem pogovarjati s tvojo svetostjo.
26 Če tako zate kot zame ni pristojna človeška postava, ampak samo človek, kakršen je po svoji naravi, potem se lahko kljub svojemu božanstvu, ki me pravzaprav sploh ne briga, z menoj pogovarjaš prav tako kot jaz s teboj! Ne pričakuj pa, da se ti bom zato zahvaljeval ali te kakor koli častil - četudi bi bil sam Jehova; kajti potem sem tvoje delo in ne vidim razloga, zakaj naj bi se te bal ali te ljubil in častil!
27 Ah, ko bi te lahko prej prosil za svoj obstoj, tedaj bi bil odnos povsem drugačen, četudi bi imel življenje rad; toda začel sem ga sovražiti, ker sem zmeraj videl, kako ubogi, pošteni ljudje ginevajo, ker jih kar najbolj bedno tlačijo vsakovrstni neumni in nični zakoni. Srečni so samo ljudje, ki so že od prazačetka znali slabo umnejše soljudi na debelo varati, ker se znajo zmeraj dvigniti nad vsak zakon.
28 Ti mračijo svoje uboge soljudi z vsakovrstnimi obljubami o onstranstvu, zato da lahko sami živijo toliko bolj svobodno. Te stvari poznam in vem, kaj naj si mislim o prihodnjem, onstranskem življenju in kaj lahko pričakujem od njega. Zato se tudi ne bojim — niti vsemogočnega Boga, še manj pa kakšnega velikega in še tako mogočnega posvetnega vladarja.
29 Boga se ne bojim zato, ker je očitno premodro bitje, da bi ga veselilo mučenje ubogega, ničnega črva v prahu, saj le-tega lahko, če mu postane nadležen, tisočkrat uniči že z najrahlejšim dihom. Kot nadvse modro bitje Bog od mene tudi ne more zahtevati čaščenja in poveličevanja, ker me je ne naprošen in nepoklican postavil v to bedno bivanje, ki me po ustih oblasti in dobičkaželjnih ljudi uči upanja v onstransko blaženost; in jaz naj bi imel tak

nauk za najčistejšo resnico, medtem ko mi od vseh strani na tisoče izkušenj otipljivo kaže pravo nasprotje in velika narava iz vseh svojih grobov glasno vpije: `Človek, vse tvoje življenje traja samo od danes do jutri!'
30 Vidiš, da pri meni ni nič, popolnoma nič s staroslavno vero in njenim tolažilnim spremljevalcem, ljubim upanjem! Zato mi daj resnico, ki jo bom čutil tako živo kakor svoj obstoj, pa bom lahko pogrešal vsako vero in tudi vsako prazno upanje!
31 Modri in mogočni Jehovov mož, ne delaj nam ljudem skomin po nečem, kar se ne bo nikoli uresničilo! Modri prijatelj, ne bi se bil pred Teboj tako razvnel, če iz tvojih prejšnjih govorov in naukov ne bi spoznal, da je v tebi tudi resnica in da si tudi ti nekdo, ki pošteno misli z ubogim človeštvom.
32 Če pa imaš tudi ti kake druge namene, mi pusti to resnico, ki sem si jo s tisoč izkušnjami težko in grenko pridobil!"

219. Kje naj iščemo resnico

1 Rečem **Jaz**: "Prijatelj, če si nekaj izgubil in potem iščeš to na kraju, kjer nisi ničesar izgubil in se nato razburjaš, ker izgubljenega nisi našel in se čudiš, kako da ob tako dolgem iskanju z vso prizadevnostjo in veliko odpovedi vendarle nisi nič našel, četudi si sicer moder in trezen mož, ti v tem primeru tega res ne moremo priznati!
2 Glej, takoj na začetku svojega spoznavanja si imel Mojzesa in vse preroke za prazne, brez duha in resnice; njih kot vse drugo si imel za prazno človeško skrpucalo in niti malo se nisi potrudil, da bi prodrl v duha Pisma, raje si zapravljal čas in zlato, da bi resnico iskal tam, kjer je nikoli ni mogoče najti!
3 Tako si se moral povsod počutiti prevaranega in ogoljufanega in nisi našel nič drugega kot laž, hinavščino in najhujše prevare. Tvoje številne izkušnje so bile zato tudi nujno grenke in ti do te ure niso nič koristile; zaradi njih si celo zasovražil življenje in so ti vzele vso ljubezen in spoštovanje do Boga in ti vcepile strah pred Njim.
4 Če pa bi iskal resnico edinole na pravem kraju, bi jo gotovo že zdavnaj našel, tako kot so jo našli že mnogi pred teboj!
5 Verjemi Mi, resnica ne zahteva vere tako, kot vero pojmuješ ti in tudi ne praznega, neutemeljenega upanja, temveč ti v notranjosti tvojega bitja ustvarja sončno jasno zaupanje in ne pušča nobenega, še tako neznatnega dvoma o prihodnjem življenju! Najpolnejše in najtrdnejše prepričanje živi v tvojem duhu, ko ga prebudi ljubezen do Boga in do tvojega bližnjega!
6 Seveda pa tega ni mogoče najti v poganski šoli v Koraku v Egiptu in še manj pri starih norcih v Indiji!
7 Vse to je človeku veliko bližje in je vsakemu prizadevnemu iskalcu zlahka dosegljivo; toda iskati mora tam, kjer lahko najde, - sicer sta vsak trud in vsako delo zaman! S trnja in osata ne obiramo grozdja in fig in v mlakah in močvirjih ne raste pšenica.

8 Rekel si tudi, da Bogu nisi dolžan niti ljubezni niti strahu ali hvaležnosti, ker Ga nikoli nisi prosil, naj bi te ustvaril! Če bi bil tvoj duh že prebujen, bi ti gotovo nadvse jasno povedal, kaj si dolžan Bogu, Očetu vseh ljudi. Tvoje meso in tvoja kri seveda vesta o tem prav tako malo, kot ve tvoja suknja, kdaj je tvoj želodec lačen.
9 Tu za to mizo pa je neki Filopold iz Kane v Samariji. Tudi on je pred nekaj tedni mislil povsem tako kakor ti zdaj in tudi njegove besede so bile podobne tvojim. Pogovori se z njim in boš dosegel nekaj svetlobe; šele potem ti bom dal pravo luč in pokazalo se bo, ali je Bog vreden tvoje resnične in zveste ljubezni ali ne! Še prej pa se pogovori z možem, ki sedi ravno nasproti Mene! Pojdi in poslušaj Moj nasvet; koristil ti bo več kakor šola v Koraku!"
10 **Murel** gre okrog dolge mize k Filopoldu in reče: "Mojster me je poslal k tebi, po prvo in resnično iskrico svetlobe v zadevi, ki me zelo skrbi. Zato mi povej kaj dobrega in resničnega!"
11 Reče **Filopold**: "Prijatelj, slišal sem vse, kar si pred vsemi nami povedal Gospodu v obraz! 0 tem sem sam pri sebi spoznal, da nekoč tudi jaz nisem mislil in govoril veliko drugače; toda vzrok je bil v meni samem. Tudi jaz sem iskal tam, kjer nisem nikoli nič izgubil; kjer pa sem nekaj izgubil, tam nisem iskal in zato tudi nisem nič našel. Šele, ko je od zgoraj in iz večnosti prišel k nam ta Gospod in Mojster, so se mi odprle oči! Spoznal sem, kdo sem in zakaj, in tudi, kaj je sploh človek in zakaj obstaja! In zdaj, prijatelj, je vsa svetloba v meni in noben temen dvom ne zasenčuje več moje najjasneje razsvetljene biti! Gotovo bo kmalu tudi s teboj tako!"

220. 0 propadu egiptovske in indijske modrosti

1 Zdaj Murel prosi Filopolda, naj mu to temeljito razloži. Nato reče **Filopold**: "Prijatelj moj in ljubi brat! Veliko si doživel in si prišel celo do Indijcev in v dežele, ki se razprostirajo še zelo daleč za Gangesom, do gora, na katere še ni stopila smrtnikova noga, še prej pa si prodrl tako daleč v Egipt, da si prišel do tja, kjer Nil buči in divja prek skal. Stari skalni tempelj Ja bu sim bil ti ni ostal neznan in nekega jutra si slišal zveneti mem'n'on-ške stebre. Gledal si stare klinopise in skušal razvozlati še starejšo rogato pisavo.
2 Učitelji v Koraku naj bi ti bili vse razložili, saj si jih za to nadvse dobro plačal; toda tega kljub temu niso storili, ker niso mogli storiti. Kajti današnji egiptovski modreci in učenjaki niso več niti senca tistih, ki so bili v časih starih varaonov ustanovitelji takih šol in templjev. S staro modrostjo jim gre še veliko slabše kot pismoukom in farizejem v Jeruzalemu in še slabše je z Birmani. Ti so prešli v tak asketizem, da je sramota za človeštvo; in kaj je ta asketizem drugega kot brezmejen napuh po eni strani in ravno zato po drugi strani brezmejna neumnost!?
3 Ljudje so nekoč imeli pravo modrost, kakršno je imel oče Noe; toda sčasoma, ko so družine zrasle v ljudstvo, ki ima očitno večje potrebe kakor majhna

družina, so le-te zahtevale preveč človekovih telesnih moči, da bi se lahko vsak ukvarjal samo z najbolj notranjo modrostjo.
4 Ljudstva so si izvolila najmodrejše, jim predala sveta opravila in jih obvezala skrbeti za to, da se bo med njimi zmeraj ohranjalo Božje spoznanje in se notranja modrost ne bo izgubila, temveč bo ostala med njimi in njihovimi otroki.
5 Obenem je ljudstvo predstojnikom, varuhom in skrbnikom modrosti priznalo pravico, da so po modrosti urejali zakone, za sankcioniranje katerih je bilo porok in eksekutor vse ljudstvo od prvega do zadnjega in da naj bodo kršitelji teh svetih zakonov najostreje kaznovani.
6 V začetku takšne institucije je potekala zadeva prav dobro in ni imela škodljivih posledic. Toda pozneje se je namnožila tudi duhovniška kasta in je potrebovala veliko za svoje telesno vzdrževanje. Kmalu so izdali nove zakone in naredbe pod mističnim nazivom `kot izhajajoče od Boga'. Začelo je mrgoleti kazni in pokor in najrazličnejših čudodelnih slepil, in tudi na odkupnine niso pozabili; kdor je prekršil kakšen zakon, ki naj bi bil Božji in se ob tem hotel ogniti kazni, je moral plačati odkupnino, kakršno je komaj zmogel. Revni so seveda morali prenašati spokorniške kazni, v svarilen zgled. Lahko si mislimo, da je danes tam še huje!
7 In glej, prijatelj, tja si šel iskat resnico in najglobljo modrost!? Da ju tam nisi mogel najti je razumljivo in tudi, da si potem moral zasovražiti življenje; da pa se kot duhovnik in pismouk nisi potrudil za Pismo, da bi odkril, ali in koliko resničnega in modrega je skrito v njem in ali se ne bi dalo prek pravil starih preroških šol priti do notranjega življenjskega nazora, to mi je zdaj pa le malce nerazumljivo!
8 Kar zadeva spoznanje resnice sicer tudi z menoj ni bilo veliko bolje in svojo modrost sem večinoma zajemal iz grške filozofije, čeprav sem bolj cenil judovske božanske spise, - toda manjkala mi je temeljna korenina, zato to čudovito drevo tudi pri meni ni moglo obroditi sadov."

221. 0 prejšnjem življenju ljudi

1 (**Filopold**): "Ko pa sem bil pred nekaj tedni tako neizmerno srečen, da sem se srečal s tem božanskim Mojstrom, so nenadoma izginili vsi temni oblaki in v duši mi je zasijalo sonce Božjega življenja! Šele v tej sveti svetlobi sem spoznal svoje in Božje bistvo; šele tedaj sem sprevidel, kaj dolgujem Bogu, edinemu svetemu Očetu, Njemu, ki je od vekomaj najčistejša ljubezen.
2 Popolnoma sem se spoznal in ugotovil, da sem z Božjim duhom sklenil prav posebno pogodbo za Božje otroštvo pred svojim učlovečenjem na tej zemlji, ki ima v vsej neskončnosti edina poslanstvo, da nosi Božje otroke za spočetje in vzgojo po večnem redu Božje ljubezni.
3 Poglej navzgor, vse neštete zvezde so svetovi, veliko večji in čudovitejši od te zemlje in na vsakem od njih najdeš ljudi, ki so nam po videzu povsem podobni,

in povsod najdeš veliko modrosti med njimi in tudi povsem brez ljubezni niso; toda na svet pridejo kot živali te zemlje, že skoraj popolni in se jim ni treba učiti vsega tega, kar morajo in hočejo spoznati. Jezik je skoraj povsod isti, in njihovo spoznanje ima določene meje; povsod pa sega spoznanje vse do najvišjega Božjega duha, vendar pa je to spoznanje bolj slutnja kakor spoznanje.
4 Skratka, na vseh neštetih nebesnih telesih najdeš ljudi, ki so skoraj povsem podobni boljšim poganom te zemlje, le da ljudje na nebesnih telesih ne iznajdejo nič novega; toda kar obstaja, obstaja v najvišji mogoči popolnosti, medtem, ko lahko pogani zmeraj znova izumljajo kaj novega in jim ni tako nikjer in z ničimer zaprta pot do neskončne, nenehno napredujoče dopolnitve.
5 V velikih svetovih pa so tu in tam vendarle tudi modreci, ki se včasih nekako srečajo z višjimi duhovi in ti jih poučijo o globljem spoznanju Boga. Od časa do časa se potem zgodi, da bolj prebujenega tu in tam prevzame želja, da bi tudi on postal Božji otrok!
6 Kajti v vseh svetovih modreci po razodetju višjih duhov vedo, da je v prostranem prostoru stvarstva svet, na katerem so ljudje Božji otroci in da lahko tudi duša, ko je v svojem svetu izgubila telo, na tistem čudovitem svetu znova vstopi v telo, toda v povsem grobo meseno. Od trenutka pa, ko nekdo resno izrazi željo, mu na las natančno predstavijo vse, kar bo moral prestati na tem svetu.
7 Potem je duši odvzet ves spomin na prejšnje dobro stanje, tako da je v novem svetu rojena z nepopolnim telesom iz ženske v zunanji svet, skoraj povsem brez zavesti, v najnižjem živalskem stanju in se ni niti najmanj sposobna zavesti novega bivanja. Šele postopno, nekako po letu dni, se začne razvijati nova zavest, iz s čuti zaznanih podob, pojavov in zaznav; spomin in sveže spominjanje doživetega je potem edini kažipot in pomoč na novi poti tuzemskega življenja. Nobeni višji duhovi ne pridejo, ki bi jih bil Bog poslal, da bi otroka vodili do višjega in globljega spoznanja, temveč se morajo starši s svojimi izkušnjami truditi, da spravijo otroka na boljšo pot. Otrok se mora potem veliko učiti, mora začeti opredeljevati samega sebe, mora iskati in prositi, prenašati strah, lakoto, žejo, vsakovrstne bolečine in odpovedovanje, se pustiti ponižati do zadnje življenjske točke in na koncu takšnega življenja pride navadno boleča in huda bolezen, ki človeku iz mesa odvzame življenje.
8 Ko človek izpolni vse zahtevane in predpisane pogoje, ko ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega - celo tedaj, ko ga je ta preganjal kot najhujši sovražnik - bolj kot samega sebe, tedaj je v sebi oživil iskro Božjega duha, položeno v srce svoje duše in jo spodbudil k rasti.
9 Šele od tod naprej raste Bog v človeku, prešine dušo, jo naredi enakovredno Sebi in tako je prejšnji naravni človek iz najglobljega blata ničnosti postal Božji otrok, ki je v tem popolnem stanju deležen vseh tistih popolnosti, ki jih ima Bog sam.

10 Glej, prijatelj Murel, tako kot sem ti zdaj razložil, kar se da na splošno in na kratko, prav tako je predstavljeno človeku v zvezdnem svetu; in če potem življenjsko resno želi, je v trenutku osvobojen lahkega telesa in tako nezavedno kot hitro prenesen za spočetje na tej zemlji in potem stoji tak človek tu pred teboj, kakor zdaj jaz ali ti sam.
11 To pove, ali nismo prej, preden smo prišli na to zemljo, z Gospodom Bogom sklenili prostovoljne pogodbe?
12 Ampak Bog nespremenljivo drži besedo v skladu s Svojim večnim redom in nič ne more spremeniti Njegove drže; drugo vprašanje pa je, ali smo tudi mi zmeraj storili isto po postavi, ki jo je On sam dal za vse ljudi po Mojzesu in očakih te zemlje in jo poleg tega še zapisal v vsako človeško srce!
13 Odslej jo bova gotovo držala, o tem ne dvomim; toda to ne bo posledica najinega truda, temveč le Božjega usmiljenja. — Povej mi, kako si zadovoljen z mojo majhno modrostjo?"

222. Filopoldovo onstransko doživetje

1 Reče **Murel**: "Poslušaj, prijatelj Filopold, razkril si mi stvari, ki jih ni prej noben človek še nikoli niti slutil! Vse to je vendar čudež nad čudeži; zdaj pa mi odkrito povej, ali se ni vse to porodilo iz tvoje domišljije! Kajti vse to vendar zveni tako nenavadno in izredno kot kakšni prvi miti poganske vere.
2 Sicer pa je lahko tudi povsem resnično, tega ne morem presojati, ker je moje poznavanje zvezd zelo šibko! Le kdo bi si mislil, da so zvezde, te majhne svetlobne iskre na nebu, svetovi in to celo večji od te naše zemlje, ki ji pa tudi še noben človek nikoli ni videl konca?!
3 Prosim, potrdi mi to; v meni si namreč prebudil silno željo, da bi se podrobneje seznanil s to nadvse pomembno zadevo! V Mojzesu pač ne najdemo niti sledi o tem, celo niti najmanjšega namiga; kajti v njegovi zgodbi o stvarjenju ni niti besede. Sploh pa iz njegove Geneze noben človek ne postane tako pameten, da bi vedel, kaj je sploh hotel povedati!"
4 Reče **Filopold**: "Prijatelj! Kdor Mojzesa prav razume, najde v njem tudi to; toda za to je treba seveda več, kot le da si v spomin slabo vtisneš besedni pomen! Kdor pa je Boga kdaj nadvse ljubil, tega je Božji duh že prav razsvetlil, in ta bo potem tudi vedel, da Mojzesova Geneza ne opisuje toliko resničnega stvarjenja svetov, temveč pravzaprav predvsem duhovno vzgojo in oblikovanje celotnega človeka in njegove svobodne volje, dotikajoč se Božjega reda in prehajajoč vanj. Kdor to razume in uvidi, ta potem tudi kmalu uvidi drugo, ker lahko s pomočjo najzanesljivejše prispodobe najdemo v Genezi tudi to, kar bi ti lahko oprijemljivo jasno pokazal celo jaz sam. Toda za to bi bilo prav danes premalo časa.
5 Imam pa nekaj drugega, kar sem dobil v roke kot nedvoumni dokaz od zgoraj po čudežni milosti Gospoda, ki je tukaj v naši sredi resnično in celo v mesu navzoč, tako kot so ga zvesto napovedovali vsi preroki.

6 Tako tedaj kot tudi zdaj je bil med nami angelski duh, z etrskim telesom, to se pravi tedaj, ko je Gospod prišel iz Kisa na obisk k nam v Kano. Ta angel je na Gospodovo zapoved odprl oči moje duše in takoj nato se je v vse moje bitje vrnila popolna zavest mojega pred svetnega ali bolje drugo svetnega bivanja.
7 Takoj sem spoznal tisti čudoviti, veliki svet, v katerem sem pred svojim bivanjem na tej zemlji živel in delal v mesu; da, tam sem zagledal celo svoje še v mesu živeče starše in ljube brate in sestre in angel mi je prinesel semkaj na to zemljo celo nekaj mojih lastnih utenzilij, ki sem jih takoj prepoznal kot nesporno pristne.
8 Ko mi je bila prižgana tako neznanska duhovna luč, sem pa tudi videl, kaj vse dolgujem Gospodu Bogu in zdaj celo najbolj ljubečemu Očetu!
9 Šele tedaj sem dojel neprecenljivo vrednost svojega življenja in tudi življenja vsakega človeka in zdaj ne morem dovolj hvaliti, ljubiti in slaviti Gospoda Boga in vseh svojih soljudi!
10 Pred čudežnim dejanjem pa sem življenje prav tako sovražil kakor ti; toda vnaprej sem prepričan, da boš kmalu povsem tak, kot sem zdaj jaz in boš mislil tako kot mislim jaz. Kar pa sem ti zdaj povedal, ti lahko kot povsem resnično potrdijo skoraj vsi pri tej mizi, če jih boš za to prosil.
11 Največja in najverodostojnejša priča med njimi pa je ravno Gospod sam, ki te je poslal k meni zato, da bi ti od mene izvedel, ali človek po tvojem mnenju Gospodu Bogu res ne dolguje niti zahvale niti čaščenja niti ljubezni!"

223. Naravna ureditev svetov

1 Reče **Murel**: "Zahvaljujem se ti, moj tako zelo prebujeni prijatelj in brat Filopold! Zdaj si mi razodel nekaj takega, o čemer verjetno Salomon v svoji najvišji modrosti ni niti sanjal. Zadeva je sicer tako zelo nenavadna, da bi moral o njej že vnaprej dvomiti vsak mislec, ker v našem zunanjem človeškem razumu ni niti iskrice še tako majhne slutnje o tem; toda kljub temu ne morem niti najmanj dvomiti o vsem tem. Če zadeva ne bi temeljila na tvoji najtreznejši lastni izkušnji, mi je tudi ne bi mogel povedati, ker si česa takega, odkar zemlja nosi ljudi, ni mogel niti misliti noben človek in si tudi ti kaj takega nikoli ne bi bil mislil, če te ne bi bila na to napeljala tvoja najjasnejša izkušnja. Kajti česa takega si noben človek ne more izmisliti kar tako; to je najvišje čudežno razodetje od zgoraj in jaz ga sprejemam za očitno resnično, kot da bi ga bil sam doživel.
2 Toda povej mi vendar samo še nekaj o zvezdnih svetovih; kajti še vedno si ne morem predstavljati, kako morejo biti neznatne svetlobne točke svetovi !"
3 Reče **Filopold**: "Da, ljubi prijatelj, to bo nekoliko težko, ker še ne veš nič o tem našem zemeljskem svetu, nimaš o njem prave predstave, kakšen je videti v celoti in v kakšnem fizičnem razmerju je do drugih svetov! Moram ti torej povedati, kakšna je videti ta Zemlja in kako je z njo, potem si boš laže predstavljal druge svetove!«

4 Tu je Filopold Murelu opisal vso zemljo kot kakšen najboljši profesor zemljepisa, in mu to dokazal na podlagi pojavov in izkušenj, ki si jih je Mure] pridobil na svojih daljnih potovanjih. Osvetlil mu je tudi vzroke, zaradi katerih se morata na zemlji redno menjavati noč in dan, mu opisal tudi Luno, njeno naravo, oddaljenost in namen, ter tudi druge, temu Soncu pripadajoče planete.
5 Ko je končal s temi pojasnili, razloženimi kar se da jasno in nazorno, je šele potem prešel na zvezde stalnice in nadaljeval:
6 "Zdaj si spoznal naravo naše Zemlje, Lune, Sonca in drugih planetov, ki krožijo okrog njega, tako popolno kot je le mogoče v tako kratkem času in ne moreš več zlahka dvomiti o 'tako in nič drugače'; zdaj ti lahko povem, da vse večje in najmanjše svetlobne točke na nebu niso nič drugega kot nadvse veliki sončni svetovi, od katerih so nekateri še komaj-verjetno-krat večji od tega našega Sonca, od velikosti katerega se ti je že skoraj začelo vrteti.
7 Tako majhne pa se nam zdijo zato, ker so tako neznansko oddaljene od tod. Če si lahko predstavljaš veliko oddaljenost našega Sonca od Zemlje za štirikrat sto tisočkrat povečano, imaš približno oddaljenost našemu soncu najbližje zvezde stalnice. In v tem zlahka odkriješ vzrok, zakaj se našim telesnim očem zdijo tako majhne, ko se nam že naše Sonce, ki je vendar tako veliko, da zlahka sprejme vase tisoč krat tisoč naših Zemelj, zdi komaj za dlan veliko.
8 Druge zvezde stalnice, ki pa jih tudi še vidimo, so od nas tako neizrekljivo daleč, da za označitev njihove oddaljenosti sploh nimamo več števila. Če si to zdaj prav razumel, ti bo gotovo zlahka razumljivo, kako so lahko majhne svetlobne točke neznansko veliki svetovi, čeprav jih meseno oko sploh ne vidi takih kot so! Si razumel vse to?"

224.Murelov hvalni in zahvalni govor

1 Reče **Murel**: "Prijatelj, zdaj sem resen in mi je povsem jasno vse, kar mi je bilo prej nejasno; toda zdaj vem tudi to, da človek brez izredne Božje pomoči tu na veke ne bi ničesar odkril! Kdo razen duha iz nebes more tako jasno pogledati v neskončno Božjo ureditev?! Samo Božji duh lahko pregleda te stvari in jih potem razodene ljudem, ki imamo vsaj dobro voljo. Toda če bi ljudje s svojim razumom hoteli kaj odkriti brez razodetja od zgoraj, ne bi nikoli odkrili drugega kot neumnosti in abotnosti; toda Gospod Bog in 0če nas vseh skrbi za Svoje otroke in jim pošilja vse dobro iz nebes, ko jih žeja po tem!
2 0, zato vsa hvala in moja ljubezen Njemu, edinemu resnično dobremu in svetemu, največjemu dobrotniku ljudi! Kako vzvišena in velika je svetla misel, ki se kot sonce iz nočne teme poraja v mojem srcu!
3 Vsi ljudje na tej zemlji smo si bratje in sestre in sveti, dobri 0če nas s Svojim vsemogočnim, najmodrejšim delovanjem vodi k najbolj vzvišeno svetemu cilju!
4 0 brat Filopold, kolikšno nepoplačljivo uslugo si mi naredil! Le kako naj ti poplačam?! Prijatelj, če bi odslej moral dočakati še Metuzalemovo starost in bi

mi bili odprti vsi templji in katakombe zemeljsko človeške modrosti, bi od vseh resnic, ki si mi jih odkril, vedel komaj toliko, kot sem vedel, ko si mi začel razkrivati te čudeže! Komaj slaba ura je minila in že sem razsvetljen kot Mojzes na Sinaju, ko so se plameni Božje svetlobe zlili nad njegovo glavo in mu je dobesedno telo in dušo prežela Božja modrost!
5 0, kako prijetno mi je zdaj v tej sveto resnični Božji svetlobi! In kako naj zdaj hvalim in slavim šele Njega, ki te je najprej tako silno prebudil, da si zdaj mogel tudi ti tako mogočno in jasno prebuditi mene?! Ali zmore človeški jezik sploh izreči besede, ki bi Ga bile vredne?! Ne, ne, nikoli! Kjer se živa beseda začenja razplamenevati v vseh najsilnejših plamenih znova prebujene ljubezni do Boga, svetega 0četa, tam mora umolkniti vsak umrljiv jezik!
6 0, kako neskončno velik in vzvišen si zdaj Ti, sveti Mojster, pred nami! Kdo Te razume, kdo Te povsem dojame?! Mi ljudje ne in večnost tudi ne!
7 Ker Ti, sveti Mojster, veš za takšne stvari, za katere lahko ve samo Tisti, ki jih je ustvaril, zato pravim: Četudi si Ti, najsvetejši 0če, pred nami zakrit v mesu, te kljub temu spoznamo! Tisti si, ki si na Sinaju po Mojzesu dal Svojemu izvoljenemu ljudstvu svete postave življenja in si po ustih svetih prerokov zmeraj govoril ljudstvu! Ti si po samem Sebi obljubljeni in zdaj izpolnjuješ veliko Božjo besedo Svoje večne očetovske ljubezni Svojim zdaj še slabotnim in nezrelim otrokom. 0, da bi kmalu odrasli in postali močni, da bi Ti iz naših src in neumrljivih ust izrazili hvalo, kakršne Ti, o najsvetejši 0če, še niso dala nebesa.
8 0 zemlja, četudi si kot svet majhna v primerjavi z velikimi svetovi, ki tam zgoraj v neizmernem prostorju stvarstva krožijo po svojih neskončno velikih in daljnih krožnicah, kako velika si zdaj v primerjavi z vsemi tam zgoraj, ker edino ti nosiš Njega, ki ga vsi oni ne morejo zaobseči!
9 0 bratje, kaj še omahujete, da bi se dvignili in Ga nadvse slavili, ko vendar zdaj veste tako dobro kot jaz, koga imate pred seboj?! In če kljub temu ne bi povsem vedeli, vam vsem povem: Tu je On, Gospod, Oče od vekomaj; nebesa in ta zemlja sta prepolna Njegovega velikega in večnega veličastva! Hvalite, hvalite Ga z menoj, pomagajte tudi vi, ki ste se že okrepili v Njegovi veliki milosti in usmiljenju!"
10 Tedaj rečem **Jaz** Murelu: "Dovolj je, dovolj, Moj najljubši prijatelj Mure!! Saj sem te vendar že dolgo poznal in seveda vedel, kaj je bilo skrito v tebi. Ker si v tako kratkem času toliko dojel, boš gotovo razumel še več!
1 1 Toda zdaj pridi k Meni in pij najčistejše vino iz kupe, iz katere sem pil Jaz; potem boš spoznal še povsem druge stvari kot ti jih je doslej razkril prijatelj Filopold! Zato pridi k Meni!"
12 Reče **Murel**: "O ti klic klica, ti glas glasov, ti beseda besede, prvič te je spoznala in razumela moja neumnost! Kdo, ki Te je spoznal v svojem srcu, bi se Ti mogel upreti?! 0 kako vzvišeno, sveto, veliko in ljubko in kako domače in znano zveniš iz svetih Očetovih ust slabotnemu otroku, tako dolgo odgnanemu od Tvojega srca! Na tisoče blaženosti mi priteka z dihom iz ust Njega, ki je

nekoč zagrmel 'Bodi! ' v najneskončnejše prostore in potem se je ta 'Bodi! ' začel gibati in premikati skozi vse neskončne prostore, ki jih nobena večnost ne more izmeriti in jih nikoli ne bo izmerila!
13 Naj trepeta in drgeta zdaj v meni vse, kar mi je kdaj dalo moč za kakšno grešno dejanje; toda ti, moje novorojeno srce, se veseli in vriskaj! Kajti glej, tvoj Stvarnik, tvoj Bog in Oče te je poklical; zato sledi klicu tega glasu, ki je v tvoja vlakna vdihnil življenje!'
14 0 Očetov glas, kako blagoglasen si ušesu otroške ljubezni v srcu iz smrtnega spanja prebujenega otroka!"

225. Izpolnitev Izaijeve prerokbe

1 Po teh resnično pomenljivih besedah je **Murel** stopil k Menin hlipal in jokal od veselja. Ko je prišel k Meni, je glasno rekel Staharju in Floranu: "Pridita tudi vidva sem in odprita svoje še zelo motne oči! V tempeljski predprostor sta sicer vstopila pred menoj in me kot prijatelja potegnila tja, kjer sta že bila; toda tu je več kot vajin predprostor, tu je resnično Presveto!"
2 Rečem **Jaz**: "Naj bo, kar bo; vzemi kupo in pij! Kajti zdaj si veliko govoril in tvoje grlo se je moralo precej osušiti. Navlaži si prsi z vinom resnice in ljubezni, da se boš okrepil in postal dobro orodje za premagovanje noči in njenih posledic!
3 Glej, tu se je noč sicer spremenila v najjasnejši dan; toda krog in krog nas vlada nad človeškimi dušami najgloblja noč, in tam bo potrebno veliko in močnih svetilk, da bomo pregnali temo noči; in ti Mi boš krepka baklja!"
Nato **Murel** z veselim srcem sprejme kupo, ki je bila do vrha napolnjena in jo izprazni do zadnje kaplje. Začuden nad izredno dobroto tega vina navdušen reče: "O ti najčudovitejše vseh vin, ki sem jih kdaj pil! Gotovo nisi stisnjeno iz grozdja te zemlje in nisi nikoli vrelo v mehu, temveč si bilo za Gospoda veličastva prineseno prav iz nebes! 0 Gospod, o najboljši, najsvetejši Oče, kako čudovito mora biti v nebesih! 0 povej mi, s čim smo si zaslužili, da si nam Ti sam privoščil tako nedoumljivo veliko milost in ljubezen?!"
5 Rečem Jaz: "Razlog je močna vez med Očetom in Njegovimi otroki in spet kakor vez med ženinom in nevesto!
6 Jaz sem v Svojem večnem duhu vaš Oče že od vekomaj; toda v Svojem mesu sem vendar podoben ženinu in vsi vi ste kot Moja ljuba nevesta - s tem, da sprejmete Mojo besedo in Moj nauk in živo verujete v svojem srcu, da sem Jaz Obljubljeni, ki je prišel vse ljudi odrešit starega greha, ki je izrodek pekla in jim odpret pot k večnemu življenju in k resničnemu Božjemu otroštvu.
7 Resnično povem vam: Kdor veruje v Mene in v resnici spolnjuje Mojo besedo, je kot nebeška nevesta v Meni in Jaz v njem kot resnični ženin večnega življenja. Kdor pa je v Meni in Jaz v njem, odslej ne bo več videl, občutil in okusil smrti!

8 Kdor veruje Vame in Me ljubi in s tem spolnjuje Mojo lahko zapoved čiste ljubezni, ta je tisti, ki Me tudi v najpopolnejši svetlobi svojega srca spozna kot Očeta! In Jaz bom zmeraj prišel k njemu in se mu razodel in ga bom učil in vodil in bom njegovi volji dal moč, da mu bodo v resnični stiski pokorni vsi elementi!
9 Na tem svetu Moji ne bodo slavili sijajne zmage; kajti vsi ljudje te zemlje niso Moji učenci, temveč otroci kneza lazi, noči in teme. Ti ne ljubijo Moje svetlobe in ne bodo ljubili tistih, ki jim bodo prinesli Mojo svetlobo; toda nad tem naj se Moji ne spotikajo, kajti njim je pripravljeno zmagoslavje v Mojem kraljestvu!
10 Povem vam, da boste morali zaradi Mojega imena od tega sveta v vseh časih trpeti preganjanje in zaničevanje; toda onstran, v Mojem kraljestvu, se bo zadeva povsem obrnila, o tem ste lahko povsem prepričani in moč vaše volje bo nasprotnike še tudi tostran prekrila z veliko sramoto in vi boste na skrivnem vriskali zaradi Mojega imena! Kajti vi veste, kdo sem Jaz in kaj vam lahko dam edino Jaz; svet, hudobni nasprotnik svetlobe in Moje ljubezni, tega ne ve in tudi ne bo izvedel!
11 Vi pa veste in v tem se izpolnjuje, kar je napovedal prerok Izaija: 'Gospod Sabaot bo na tej gori pripravil vsem ljudstvom izborno gostijo, gostijo s čistim vinom, s sočnimi jedmi, z mozgatimi jedmi, s prečiščenim vinom. In na tej gori bo odstranil zagrinjalo, ki zagrinja vsa ljudstva in pokrivalo, s katerim so pokriti pogani. Uničil bo smrt za vedno in Gospod bo obrisal solze z vseh obrazov in odpravil sramoto Svojega ljudstva v vseh deželah; kajti Gospod je govoril. V tistem času in na tej gori bodo ljudstva klicala: Glejte, to je naš Bog, ki smo Ga čakali; in samo On nam bo vsem pomagal! Da, to je resnično Gospod, ki smo Ga čakali; veselimo in radujmo se v Njegovem odrešenju! Gospodova roka počiva na tej gori !
12 Moab (Jeruzalem s svojo zlo ureditvijo) bo poteptan, kakor se potepta slama in gnoj! Mednje bo razširil Svoje roke, kakor plavalec pri plavanju in bo ponižal njihov blišč z rameni Svojih rok (angeli); in razdejal visoko utrdbo vašega obzidja (samoljubja in napuha), jo ponižal in vrgel v prah (največje ponižanje)!' (Iz 25, 6-12)
13 Glej, kar je Izaija napovedal prav na tem kraju, ko je prišel v Galilejo in na tej gori ob jezeru, to se tudi najpopolneje uresničuje zdaj pred vašimi očmi! Preštej vsa ljudstva, ki so tukaj zastopana in vsem je odvzeto debelo zagrinjalo izpred oči in vsak dobi najžlahtnejše prečiščeno vino in kdor ga pije in V svojo dušo sprejme njegovega duha, ta je sprejel vase večno življenje in tako bo za vse, ki so tu in uživajo Mojo besedo kot najčistejše vino iz nebes in ga bodo v nadaljevanju dobili piti od vas in ga bodo tako kakor vi použili s polnimi požirki, tem bom tudi Jaz použil smrt in odslej je ne bodo več ne čutili ne okusili!
14 Da, ta modrost je res izborna gostija, ki sem jo Jaz v vas tu pripravil ljudstvom zemlje, - da, tu ste nahranjeni in nasičeni z mozgom najgloblje modrosti in večne resnice!

15 In, ko vam ne bo manjkalo prave in velike zaloge, pojdite po vsem svetu k zapuščenim bratom in sestram in k vsem vdovam in sirotam in obrišite solze z njihovih obrazov in jim dajte obilno piti tega najčistejšega vina, ki sem ga tukaj v vsem izobilju dal piti vsem vam!
16 Kdaj naj to storite, pa vam bo naznanil Moj duh v vas. Če boste potem ravnali v Mojem imenu resnično in zvesto, bo Moj duh, Moj jaz, pri vas in v vas zmeraj in večno.
17 Odslej vam ne bo treba več razmišljati, kaj naj bi govorili v Mojem imenu; kajti o pravem času vam bo položeno v srce in v usta.
18 Duh tega vina, ki sem vam ga dal piti, ne bo nikoli izhlapel iz vaših duš, saj se imenuje 'večna modrost'. Neresnica je smrt, pogubljenje in večna sodba; toda resnica sama je življenje in to sem Jaz sam v vas in Jaz sam sem od vekomaj resnica, luč, pot in življenje!
19 Kdor ima torej Mene v svojem srcu, ta ima vse, kajti zunaj Mene večno ni nikjer resnice in življenja! - Povej Mi zdaj, Murel, predvsem, ali ti je vse to prepričljivo in jasno!"

226. Gospodova obljuba

1 Reče **Murel**: "O Gospod! Le kako mi ne bi bilo jasno?! Kajti vino, ki sem ga pil, je bilo prav tako prečiščeno kot ta Tvoj nauk; in povem Ti tudi, da sem tokrat in to prvič v vsem svojem življenju, povsem razumel Izaija! To duhovno vino je bilo zame tudi prečiščeno in prav tako gotovo tudi za vse, ki so bili deležni te nadvse sočne duhovne gostije; in iz prerokovega vina, ki si ga Ti povsem prečistil, sem tudi dodobra spoznal Tebe, o Gospod in zdaj razumem, kako sem tudi jaz med tistimi, ki na tej gori vzklikajo: 'Ti, o Gospod, si nas Bog, ki smo Ga čakali in nam zdaj resnično pomagaš in tako nam je pomagano za večno!' Toda Moab je tudi pošteno poteptan; zdaj lezi tam kot prazna slama in gnoj, ki so ga obglodali črvi in muhe brenčačke. 0, kakšno neizmerno veselje je to za mojo ubogo dušo, ki jo je tako dolgo žejalo po resnici, tukaj pa je bila najbogatejše poplačana za ves trud, ki si ga je sama naložla za to, da bi našla najčistejšo resnico!
2 Da, Gospod, Ti edini si nas Bog in Gospod in razen Tebe večno ni drugega! Edino Tebi torej vsa naša ljubezen vekomaj! In tudi tebi, ljubi brat Filopold, moja neminljiva zahvala; ti si mi prvi odprl oči, da sem lahko videl to, kar sem sicer zaman iskal na vseh koncih in krajih te zemlje!
3 Toda zdaj še naša velika prošnja, o Gospod! Ko si nam zdaj dopustil, da smo Te našli, Svojih otrok nikdar več ne zapusti tako, da bi Te naši potomci spet morali iskati tisoč let, ne da bi morali reči: 'O Gospod, spet smo te našli!' To te vsi mi nadvse živo prosimo!"
4 Rečem **Jaz**: "V Svoji besedi, ki je Moj duh in Moja ljubezen, bom ostal pri ljudeh dobre volje do konca sveta! To vam zagotavljam!

5 Toda v tej Moji zunanji materialni človeški podobi nikoli več, saj jo bom kaj kmalu po večnem sklepu spremenil!
6 S tem telesom sem sprejel nase vso sodbo in smrt in to telo mora biti izročeno smrti za tri dni, da bodo vaše duše odslej lahko imele večno življenje!
7 Kajti to Moje telo je namestnik vaših duš; pustiti mora življenje, da lahko vaše duše živijo, in življenje, ki ga bo telo zapustilo, bo večno koristilo vašim dušam.
8 Tretji dan pa bo tudi to Moje telo povsem spremenjeno spet sprejelo življenje, in Moj večni duh bo potem v vsem svojem preobilju prodrl v vas in vas bo vodil v vso resnico.
9 Šele v tej resnici boste tako kot Moje telo spremenjeni v svojih srcih in dušah, in sami si boste svobodno in neodvisno vzeli večno življenje iz preobilja Mojega duha in šele tako boste postali resnični Božji otroci in to tudi večno ostali!
10 Vsi vi pa se zdaj šele pripravljate na to. Prisluhnite Mojemu glasu in poslušajte Mojo besedo!
11 Nihče pa ne bo nikoli prišel k Meni v Moje kraljestvo, če ga ne bo pritegnil Duh, ki je v Meni! In kdo pa je ta Duh? To je Oče od vekomaj, ki vas bo pritegnil k Meni.
12 Ta Duh je brez imena; toda njegovo bistvo je ljubezen. Če imate to, imate tudi Duha, - če pa imate Duha, imate tudi Mene; kajti Jaz, Oče in Duh smo eno!
13 Zato si prizadevajte za ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega, posebno do tistih najbližjih, ki so revni in potrebni telesne in duhovne pomoči, tako boste s to ljubeznijo prebudili ljubezen do Boga, posebno če pri tem ne boste gledali na svet in njegovo majavo sodbo; kajti kdor izmed vas se bo zaradi sveta sramoval revnih bratov in sester in se jih bo ogibal, da bi bil pred svetom spošovan, tega tudi Jaz ne bom prepoznal in sprejel!
14 Skratka, povem vam: Kdor se bo svojih ubogih bratov in sester sramoval zaradi hudobnega sveta, tega se bom tudi Jaz sramoval !
15 Kdor pa bo priznal Mojega Duha tudi v revnih, tega bom tudi Jaz priznal kot Svojega otroka za večno! To velja za vse vas ! Zdaj pa na tem kraju tri ure počivajmo in se okrepimo!"

227. Gospodova narava in narava človeštva

1 Moji učenci so seveda zaspali prvi, tudi Rimljani so bili utrujeni; vsak je iz roke naredil vzglavje, se naslonil na mizo in zaspal kot na mehki postelji. Toda Murel in Filopold nista zaspala, temveč sta se nekoliko umaknila in se ves čas pogovarjala o tem, kar se je zgodilo.
2 Tudi **Matael** se jima je pridružil in rekel: "Po vsem tem, kar sem tu v dveh zaporednih dnevih doživel in videl, ne morem spati. Zamislita si, pred dvema dnevoma sem bil se obseden od legije hudičev in bil, seveda nezavedno, cestni ropar, ki je bil vsem strah in trepet!

3 Tam, kjer so domnevali, da se zadržujem, ni upala potovati nobena karavana in kdor mi je padel v roke, zanesljivo ni nepoškodovan nadaljeval svoje poti po puščavi! In zdaj sem zet kralja Ourana in sovladar velike dežele od Ponta vse do dežele Skitov! Kraljestvo se razprostira od Ponta do Kaspijskega morja prek velikega gorovja. - Ni to čudež vseh čudežev?! Da, tu se dogajajo stvari, ki si jih ne more zamišljati noben človek nikjer drugje na Zemlji!
Toda zdaj si moramo zastaviti tudi veliko vprašanje: Bodo to razumeli in ohranili čisto ljudje, ki živijo prostorsko zelo daleč od tod, ali tisti, ki bodo živeli časovno zelo oddaljeni? Četudi je nauk sam po sebi še tako čist in resničen, ga bodo kljub temu imeli le za izraz velikega preroka, - toda sprejeti, da je Bog sam v mesu in krvi to učil ljudi, bo težka in majava verska resnica, posebno, ker je tako rekoč naravni sin neke Marije, ki je pozneje postala žena tesarja po imenu Jožef! No, te stvari so zdaj že večkratno znane med ljudstvom in ravno temu ljudstvu bo bolj težko razložiti Gospodovo naravo, čeprav mi o tem seveda ne dvomimo več.
5 Povsem smo prepričani, da ni na Njem ničesar nam podobnega naravno človeškega razen zunanjosti; telo, duša in duh je Bog! Lahko torej rečemo: V Njem je polnost božanstva tudi telesno! Le hoteti mora nekaj in v trenutku se to tudi zgodi.
6 Največji in najoprijemljivejši dokaz za Njegovo božanstvo pa je Njegova beseda in angel, ki Mu je zmeraj na voljo in pred očmi vseh navzočih opravlja dela, ki so za vsakega smrtnika še bolj nedoumljiva kot Filopoldova razlaga sveta zvezd stalnic.
7 Skratka, za nas, ki gledamo, je to povsem jasno presveto in najnenavadnejše; kajti mi imamo najbolj kričečih dokazov v največjem preobilju!
8 Toda povsod in zmeraj ne bo moglo biti tako. Že tu pa opažam, da je nekaterim ljudem kljub najbolj kričečim dokazom še vedno prav težko sprevideti in spoznati Gospodovo Božjo naravo; in opazil sem tudi, da Njegova razlagajoča beseda čudežno vpliva na spoznanje Gospoda in Njegovega Božjega veličastva kot najbolj kričeči čudež. Vzrok je najbrž v tem: Zmeraj skrivnostnih resničnih ali lažnih čudežev smo v našem času že tako navajeni, da se jim pravzaprav niti ne čudimo več.
9 Posebno v zadnjih šestdesetih letih, odkar so postali naši gospodarji Rimljani, je kar mrgolelo raznih čarodejev in čudodelnikov! V skrivni magiji neizkušeni in neizvedeni človek zlahka spravi pravi in lažni čudež v isti kos, ne razločuje pravega od lažnega - in tega tudi ne more, ker mu za to manjka spoznavnih elementov. Tako se zlahka zgodi, da čudež nima tako velikega učinka kot jasna beseda.
10 Skratka, s pravim prebujenjem človekovega uma očitno dosežemo več kot z ne vem kakšnimi čudeži!"

228. Prihodnost Jezusovega nauka

1 (**Matael**): "Da, za nas so izredna dejanja že tudi močan dokaz, ker imamo toliko prebujen um, da na prvi pogled razlikujemo lažno od resničnega!
2 Nam so že znane vse umetnije čarodejev in noben ne naredi nič kaj veliko novega; toda ta dejanja tu zahtevajo več kot le čarodeja iz Egipta ali iz Perzije; zahtevajo Božjo ustvarjalno vsemogočnost in nedoumljivo globino modrosti, zahtevajo prvotno prioriteto in temeljno prioriteto Božjega duha, katerega volja ima vse duhove in vse svetove na vajetih, kakor ima dober voznik svojo vprego na vajetih, ki jih bolj ali manj napne in tako sicer nebrzdanim živalim vsili svojo voljo.
3 Tu je torej razvidno najpolnejše prabožanstvo, medtem, ko pri čarodejih ne more biti razvidno ničesar, ker ničesar ni in ga ni nikdar bilo. Domnevamo pa lahko tudi, da so morali naši praočaki z Božjo močjo v sebi tudi narediti veliko čudežev; kajti brez resničnih čudežev gotovo ne bi nikoli nastali lažni.
4 Zdaj pa imamo pred svojimi očmi spet povsem resnične čudeže; nočem biti slab prerok, toda prepričan sem, da bo v nekaj stoletjih lažnih čudežev v Gospodovem imenu več kot pravih!
5 Sicer je vse to odvisno od Gospoda; toda kot povsem gotovo lahko domnevamo: Prvič, da Gospod ne bo zmeraj ostal telesno viden na tej zemlji med ljudmi in jim ne bo tako kot zdaj ob ustanovitvi novega nauka na voljo s telesnim nasvetom in dejanjem; in drugič, odslej bo ljudem tudi manj jemal svobodno voljo kot pred tem večno najpomembnejšim obdobjem, ki bo celo to zemljo naredilo neminljivo in nekoč za središče nebes.
6 Kajti svet, na katerega je enkrat telesno stopil s Svojo nogo, mora vsaj poveličan ostati za vse čase. Če pa ljudje ohranijo svojo svobodno voljo in se bodo rodili na svet zmeraj tako nevedni in skoraj brez vsakega razuma in bodo njihova poznejša spoznanja odvisna edino od prvotnega zunanjega pouka, ni mogoče misliti drugače, kot da bo znova prevladala omračitev, oblastiželjni in udobnega življenja, pohlepni pa bodo iz tega novega, čisto Božjega nauka naredili desetkratno poganstvo, ki ne bo nič manjše od indijskega!
7 V svojih telesih tega ne bomo doživeli, toda kot prebivalci doslej nam še neznanega svetlobnega duhovnega sveta pa zagotovo! Veliko bo še polno prevar, laži, napuha, koristoljubja, sebičnosti, posvetnega strahu, hinavščine, prenarejanja, svetohlinstva, preganjanja, obsojanja, maščevanja in grozovitosti vseh vrst in oblik!
8 Saj je vendar Gospod sam rekel, kako mora biti vse to dopuščeno zaradi samoopredelitve in resnične življenjske vzgoje vsakega posameznega človeka, brez katere nihče ne more postati pravi Božji otrok in tudi nikoli ne more vstopiti v Očetovo večno veličastvo!
9 Če pa že Gospod sam tako napoveduje, kaj drugega naj si mislimo kakor to, da se bo zgodilo ravno tako, kot sem vam zdaj povedal?! Najboljše sredstvo za preprečevanje tega še vedno je in ostaja jasna govorica z matematično

zanesljivostjo. Kajti matematičnega dokaza ne razžre noben tok časa, ta velja za Indijca prav tako kot za Perzijca in Arabca, Grka, Rimljana in Juda!"

229. Misijonske skrbi

1 Reče **Murel**: "Visoki, modri prijatelj! Menim, da je prav ta nauk še več kot matematično zanesljivo utemeljen, zato o njem ni mogoče dvomiti. Zato tudi mislim, da tega nauka nikoli ne bo mogoče ponarediti!"
2 Reče **Matael**: "To bi seveda bilo zaželeno; toda kljub temu ne bo tako! Že zaradi svoje duhovne narave pa ni tako matematično trden, kakor meniš! Pomisli samo, koliko časa si potreboval ti, preden si začel samo slutiti resnico, ki se skriva v njem in preden si zadevo povsem doumel!
3 Kako pripravljen in obogaten si bil z mnoštvom raznolikega znanja in izkušenj, kako razsvetljen je že bil tvoj um in vendar nisi doumel Mojzesa in Izaija; precej besed je bilo treba, preden se ti je v srcu začelo jasniti in daniti!
4 Zdaj pa si zamisli ljudi, ki nimajo niti višjega znanja niti izkušenj in se srečajo z apostolom novega nauka, ki jim začne oznanjati ta najresničnejši evangelij iz nebeške svetlobe! Kako bi ob takšnem oznanjevanju ravnali taki ljudje?!
5 Zato menim, da moramo Gospoda prositi predvsem za to, da nam pokaže, kako naj tistim, ki nas bodo poslušali, približamo besedo življenja z razumljivo govorico tako, da bo prepričljiva in bo zbujala novo življenje! To se mi zdi najpotrebnejše in edino, kar bo v prihodnje spodbudno rabilo dobri stvari !"
6 Reče **Filopold**: "Visoki prijatelj, oblečen z oblačilom, ki krasi kralje! Sicer si govoril zelo dobro in prav; toda saj je ravno Gospod že sam obljubil, da nam ni treba skrbeti, kaj bomo govoril v Njegovem imenu, tisto uro nam bo položeno v srce in v usta! Če bo zanesljivo in nedvomno tako, tedaj res ne vem, zakaj naj bi za to se enkrat prosili Gospoda!
7 Menim pa, da nam kot poznejšim oznanjevalcem tega nauka ne bi smela povsem manjkati čudodelna moč; kajti proti surovi sili ljudi opravijo kaj samo čudeži. Človeka, ki je dve tretjini žival, mora najprej čudež pripraviti do strmenja in razmišljanja, preden mu lahko spregovorimo o Bogu in človekovem namenu.
8 Vsaj nekoliko izobraženim ljudem bi v ugodnih okoliščinah seveda zadostovala tudi samo modra beseda brez čudežev, toda proti surovi sili brez čudežev ni nič! Vsa poldivja in povsem podivjana ljudstva so njihovi vladarji in duhovniki večinoma naredili za pol živali in to zmeraj s svojimi lažnimi čudeži. Besede ne razumejo; toda resnični čudež, ki mora biti močnejši od lažnega, jih pripravi do tega, da se začnejo drzati močnejšega, in šele potem, ko jih enkrat pridobimo, jih lahko začnemo smotrno poučevati.
9 Tako menim, trdim pa tudi, da celo pri zelo razumsko prosvetljenem človeku s čudežem, če je pravi, zmeraj dosežemo več in z njim tudi hitreje uresničimo cilj kot s še tako izbranim govorom! Kajti tudi razumsko prebujeni človek živi

z nekimi predsodki, ki so napačni že zato, ker so pač predsodki in takšnih predsodkov ni lahko odstraniti iz duše!
10 Poglejmo sami sebe in se vprašajmo, kaj nas je najprej iztrgalo iz naših predsodkov! Ne prikrivajmo si tega! Ravno dejanja so bila tista, ki so nam pokazala, kdo je Tisti, ki jih je naredil !
11 In tako verjamem, da moramo Gospoda predvsem prositi za moč, da bi lahko v nujnem primeru tudi mi naredili čudež!"

230. Ničnost vseh misijonskih skrbi

1 Reče **Murel**: "Ljuba prijatelja, ne da bi se vama hotel kakor koli približati ali reči, da vajine želje niso utemeljene v Božjem redu, povsem preprosto brez nepotrebnega leporečja pripominjam, da tu razpravljamo o skrivljenju enega samega lasu, medtem, ko je Gospod gotovo že zdavnaj poskrbel za vse!
2 Gotovo bodo sčasoma prišle zatemnitve nad naše duhovno sonce, prav tako kot temni oblaki sredi belega dne tako zatemnijo ljubo sonce, da, prvič, ni niti sledi o tem, na katerem koščku neba je oče dneva in drugič, da se povrh tega še tako stemni, da si je opoldne treba prižgati luč, da bi lahko kaj videli. Toda oblaki nato rodijo rodovitni dež in drugi dan se v sončnem in jasnem vremenu smehljajo dehteče livade, polne blagoslova iz nebes.
3 In tako tudi verjamem, da Gospodova najvišja ljubezen in modrost sredi belega dne človeškega spoznanja in modrosti nad našo duhovno zemljo večkrat pošlje tudi mračne in temne oblake prek svetlega sonca našega duha, da bi naredila ljudi toliko bolj žejne svetlobe. Šele ob izgubi svetlobe spoznamo, kako velika in neprecenljiva je vrednost prave življenjske luči.
4 Ljudje začnejo potem kmalu boječe vpraševati: 'Kje je luč življenja?' Vzdihujejo in jokajo in solze, kot dež iz duhovnih oblakov, padajo na brazde tesnobnega srca in znova oživljajo tu in tam zakrnele korenine svete besede v duši in potem s temi koreninami zaživimo znova in z vnovič okrepljenim vidom v svojem znova razsvetljenem srcu spet kmalu in zlahka zagledamo sonce življenja in se nadvse veselimo nove svetlobe, ki smo jo morali v najrazličnejših sporih in prepirih nekaj časa pogrešati.
5 Povem vama: Gospod prav gotovo ve, kaj vse bo še prišlo nad nas naravni in duhovni zemeljski krog in zakaj!
6 Zato se mi zdi vsaj naša razprava povsem brezpredmetna. Če nas bo imel za vredne Svojih načrtov, bomo gotovo prejeli Njegovo besedo in moč delovanja; toda po svojem bedastem uvidu Mu nikakor ne moremo predpisovati, kaj naj nam predvsem da in kako naj ravna!
7 Če ne bi vedeli, kdo je, bi seveda lahko z Njim barantali kakor s človekom naše vrste; ker pa zdaj vsi se predobro vemo, kdo je, to ne gre več! S tem bi namreč pokazali, da smo še zelo bedasti, ali pa se navsezadnje imamo že za modrejše od Njega! Premislita to in mi povejta, ali nisem tudi jaz prav presodil!"

8 Reče **Matael**: "Sploh ni več vprašanje, da imaš samo ti povsem prav! S svojim mnenjem sem se pravzaprav tudi jaz prizadeval samo za to, kar sem sam od sebe spoznal, da bi nam bilo potrebno, če bi človeštvu hoteli trajno pomagati priti do luči življenja. Toda takoj sem tudi spoznal, da sta vidva, še posebno prijatelj Murel, presodila veliko jasneje od mene. Sicer menim, da nam vsem trem ne manjka dobre volje in Gospod sam bo storil najboljše! - Zdaj pa, prijatelja, nekaj drugega!"

231. 0 Gospodovi smrti in prihodnosti Njegovih učencev

1 (**Matael**): "Le kako se bo obnesla ta zadeva v Jeruzalemu? Poznamo noč templja, njegovo brezmejno oblastiželjnost in lakomnost in skrito sovraštvo do Rimljanov. Če bi Gospod morda nekoč vendarle odšel tudi v Jeruzalem - to smo lahko razbrali iz nekaterih Njegovih prejšnjih govorov, kako bo na to gledal tempelj in kako oblastiželjni in udobnega življenja lakomni Herod?!
2 Menim, da bo to v Jeruzalemu neogibno povzročilo strašno razburjenje! Tu bo moral ali dežiti ogenj z neba ali pa bo nujno pobegniti iz mesta pogube, in se ne izpostaviti najostudnejši sramotitvi! Bo pa tako eno kot drugo zelo malo koristilo! Kjer si je namreč Satan zgradil svoje gnezdo, tam se ne bodo več izvalili golobi, tako kot v kačjih luknjah ne piščanci. Delamo lahko, kar hočemo, vendar bo Satan ostal Satan, dokler bo obstajalo zadnje zrnce peska te zemlje. Kaj menita?"
3 Reče **Filopold**: "Visoki prijatelj, zdi se mi, da to nekoliko presega obzorje našega spoznanja! Vsemogočnemu in najmodrejšemu Božjemu duhu bo menda že vse mogoče in tako tudi ukrotitev Jeruzalema!? Poglej ošabno mesto Cezarejo Filipovo! Kje in kaj je zdaj to mesto, napuh, ki je začel njene ulice tlakovati z zlatom in dragimi kamni?! Naletel boš le na beden kup ruševin! Meniš, da Gospod ne bo dopustil, da se bo to nekoč zgodilo tudi Jeruzalemu?
4 Povem ti: V sto letih gotovo ne bo nihče več znal pokazati kraja, kjer je stal ošabni Jeruzalem! Pa pustino, kot meni Murel, tudi to; Gospod bo že najbolje vedel, kaj bo tam treba storiti!
5 Naj nas ne skrbi nič drugega kot to, da bomo sami ostali v Gospodovi svetlobi; vse drugo bo že On sam naročil in najbolje uredil! - Ne mislita tudi vidva tako?"
6 Reče **Matael**: "Že spet je vse tako, kot sta povedala Mure! in Filopold; jaz pa vem še nekaj, česar vidva najbrž ne vesta in to vem iz ust Gospoda samega in ker to vem, sem z varna tudi govoril tako, kot sem govoril.
7 Gospod bo kot človek čez nekaj časa odpotoval v Jeruzalem, tam bo učil in delal velika znamenja. To bo zelo škodovalo templju, silno ga bo razbesnelo in skušal bo zgrabiti Gospoda in Ga ubiti, - tempelj bi to že zdaj opravil z velikim veseljem. In poslušajta! Gospod bo dopustil, da Ga tempelj zgrabi in telesno ubije! To so Njegove lastne besede.

8 Toda samo tri dni bo ostal nekako navidezno mrtev, seveda samo telesno, nato bo vstal in šele s tem bo uničil vsakršno noč in njeno sodbo. Šele tedaj bo vsem Svojim apostolom podelil pravo oblast in jim dal vso moč Svojega duha, Svoje modrosti in ljubezni.
9 Svojih dvanajst učencev, ki so bili in so priče vsega, bo gotovo poslal po vsem svetu oznanjat Svoj sveti evangelij.
10 Toda kaj bo potem z nami? Ker nismo bili priče od začetka, nam bo morda podelil nekaj tiste milosti? No, to se bo gotovo zgodilo! In kaj bo z nami pozneje? Vama dvema je laže in se lahko vsemu skupaj smejeta; jaz pa moram proč, morda jutri ali pojutrišnjem, daleč od tod v hladne pokrajine Ponta in bom tam moral voditi surova ljudstva in jim vladati. Odslej ne bom več mogel biti priča vsemu temu, kar bo Gospod v nadaljevanju še učil in storil! Kdo mi bo o tem poročal in kdo mi bo povedal, ali vodim ljudstvo povsem v skladu z Božjo voljo?"

232. Vest in vpliv angelov

1 Tedaj pristopi k trojici **Rafael**, ki seveda tudi ni spal in reče Mataelu: "Meniš, da smo mi nešteti angelski duhovi in tu, posebno jaz, Gospodu na voljo samo na tem griču?
2 Glej, kakor tu, vidno pred tvojimi očmi, smo zmeraj pripravljeni služiti Gospodu in nosimo Njegovo voljo od ene neskončnosti do druge, zato bodi prepričan, da te bomo gotovo našli v tvojih pontskih pokrajinah in te zmeraj seznanjali z vsem, kar ti bo po Božjem redu potrebno vedeti! Naj se tam zgodi, kar se hoče, bos, če bo tvoja volja ostala taksna kot je zdaj, v trenutku seznanjen z vsem pogrebnin, več pa za zdaj ne potrebuješ.
3 Če pa bi kot kralj postal, kot je v navadi, vladarsko ošaben in bi se tako odvrnil od Gospoda in s tem tudi od nas, tedaj seveda ne bi nič več izvedel o Božjem kraljestvu in Njegovi neizmerni milosti!
4 Torej ne skrbi za nič drugega kot za to, da ostaneš v Gospodovi milosti in popolni ljubezni, - vse drugo ti bo navrženo!
5 Če bi se lahko sam prepričal o vsem, kar bo Gospod v nadaljevanju osebno še storil na tej zemlji, pa bi se potem vendarle dal kako zapeljati svetu, bi ti vse videno in slišano koristilo prav toliko, kot če ne bi nič slišal in videl! Če pa boš v prihodnje ostal v Gospodovi milosti in ljubezni s tem, da se ne boš dal zaslepiti svetu, temveč boš Gospoda zmeraj ljubil nad vse in vse svoje bližnje kot samega sebe, boš, četudi bi bil na najbolj tujem in najbolj oddaljenem svetu, vendarle seznanjen z vsem, kar bo Gospod storil, v kolikor bo to potrebno tvoji duši. Kajti vse, kar Gospod v vsej neskončnosti hoče in ukazuje, za zveličanje tvoje duše sploh ni potrebno!
6 Glej, Gospod na vsakem neštetih svetov zmeraj ukazuje, kaj se mora tam zgoditi; toda to velja samo za ravno tisti svet, za katerega je to ukazano in ne koristi zveličanju tvoje duše! Tudi za obstoj te zemlje mora Gospod nenehno

nekaj ukazovati in tudi to te ne zadeva; kar pa bo ukazal za zveličanje človeških duš, o tem ti ne bo nič zamolčano! - Si s tem zadovoljen ali ne?"
7 Reče **Matael**: "Moj vzvišeni prijatelj iz Božjih nebes! S tem sem popolnoma zadovoljen in ne potrebujem ničesar več, razen tega, da me opozoriš že tedaj, če bi se zaradi kakšnih okoliščin že samo malo odvrnil od Gospoda in Njegovega reda! Opozorilo ob pravem času je vredno več kot ves svet največjih zakladov!"
8 Reče **Rafael**: "Tudi to bi se ti zmeraj zgodilo, četudi ne bi prosil. Kajti glej, vsak človek ima v svojem srcu duhovni organ, ki je nam Božjim angelom zmeraj odprt in neovirano dosegljiv! Ta organ zmeraj zastopa preproste pojme: dobro - slabo, resnično - neresnično, prav - narobe.
9 Če zmeraj delaš dobro, resnično in prav, se dotaknemo pritrdilnega in dobrega dela organa in zaradi tega nastane v tebi prijeten občutek, da si ravnal in govoril dobro in prav.
10 Če nisi dobro ravnal in govoril, zbudimo nasprotni del organa in zajela te bo tesnoba in ti povedala, da nisi upošteval Božjega reda. In ta organ se v jeziku morale prav lepo imenuje vest.
11 Na ta glas se lahko povsem zaneseš, nikoli in nikdar te ne bo varal! To bi bilo mogoče le tedaj, če bi kdo ta organ tako otopil, da bi bil nazadnje preveč materialen in ne bi več zaznaval našega dotika; tedaj pa bi bil človekov duhovni del že tako rekoč docela izgubljen! To pa se pri tebi gotovo ne bo nikoli zgodilo, ker si si v Gospodovi milosti in ljubezni pridobil že preveliko prednost in te je Gospod s tvojimi tovariši vred spremenil in organiziral povsem na novo. Tvoja duša je seveda še tista stara, v kateri je Gospodova ljubezen kot Njegov duh že na vso moč začela delovati, toda tvoje staro, hudobno meso je Gospod spremenil, da ne bi težilo tvoje duše.
12 Če bi v svojem srcu trdno hotel odpasti od Gospoda, tedaj bi tvoje meso podivjalo, kot je nekoč Ezavovo, ko mu je bil lov divjih živali proti očetovi volji v večje veselje od varovanja krotkih očetovih čred. Toda pri tebi tudi takšno podivjanje ni mogoče, ker je tvoja duša že premočna in vsa prežeta z duhom ljubezni do Gospoda.
13 Kmalu bo tvoja ljubezen do Gospoda po dejavni ljubezni do bližnjega postala veliko močnejša v biti in obliki in se bo potem povsem zedinila z dušo; tedaj boš znova rojen v duhu in v resnici in boš stopil v duhovno zakonsko zvezo z praljubeznijo v Bogu in se tako tudi stopil z njo.
14 S tem pa bo Božja ljubezen zate tudi postala živa in privzela obliko in potem boš lahko Boga zmeraj gledal in govoril z Njim in Gospod bo, tako kot ti je zdaj tu telesno viden in tvojemu srcu slišen, postal tvoj vodnik in učitelj in bo to ostal za večno. In tedaj seveda ne bo nobene možnosti več, da bi se v svojem srcu in v svojem spoznanju odvrnil od Gospoda; kajti tedaj boš v hotenju in v spoznanju kot pravi in resnični sin večnega Očeta popolnoma eno z Njim. Razumeš to?"

15 Reče **Matael**: "Da, seveda razumem in zdaj sem glede vsega povsem pomirjen!"

233. Meteor

1 Medtem, ko je Matael hotel še nekaj povedati, je zelo nizko priletel velik in močno svetleč meteor in zaradi hitrega leta je v zraku glasno zažvižgalo; kajti meteor je bil le kakšnih osemsto sežnjev visoko nad zemljo. Videti je bilo dolg rep, ki se je na videz vlekel za letečim meteorjem. Vsi trije so se prestrašili tega pojava in hitro vprašali angela, kaj je to bilo.
2 **Angel** pa, namesto da bi trojici takoj postregel z odgovorom in razlago, je planil za meteorjem in v nekaj trenutkih prinesel trojici nekoliko čokato kroglo s premerom dveh sežnjev in pol, jo postavil na tla in jim rekel: "Pridite in si brez strahu oglejte ta pojav; nikomur od vas se pri tem ne bo skrivil ali osmodil niti las!"
3 Trojica se dvigne in se zelo previdno približa še zmeraj močno svetlečemu se meteorju. V bližini zaznajo močan vonj po žveplu in vsa velika kepa je iz bližine videti zelo podobna plovcu in iz večjih por švigajo modro beli plameni in povzročajo sikanje ter tiho žvižganje in prasketanje. Marsikateri plamenček je še zelo svetal, kakšen pa tudi že medel.
4 Šele zdaj **Matael** spet vpraša angela: "Kaj je ta stvar, kako in kje je nastala? Videti je precej trdna snov in mora imeti za naše človeške moči veliko težo. Daj, ljubi nebeški prijatelj, razloži nam to malo!"
5 Reče **angel**: "Ta kepa je bila še pred pol ure del sonca. Skozi velik ognjeni krater, v katerem je silno divjalo, ga je z nedoumljivo veliko silo vrglo v veliki vesoljski prostor. Kot po naključju se je usmerila proti tej zemlji. S hitrostjo večjo od bliska je letela skozi eter in že nad celino Evropo dosegla atmosfero te zemlje, ki se je je najprej samo dotaknila na površju. Ko pa je v naslednjem trenutku padala globlje in naletela na večji upor v čedalje gostejši atmosferi te zemlje, se je njena hitrost zelo zmanjšala; dokler ni dospela v to območje, je v štirih trenutkih časa preletela samo dvajset ur poti. Ko sem jo ujel, je kljub temu preletela že skoraj vso Azijo in bi v desetih trenutkih padla v veliko zemljino morje; toda Gospod je hotel tako, da tudi glede tega dobite pojasnilo in ne mislite kar naprej, da leti nad zemljo hudobni duh, da bi škodoval njej in ljudem. Zdaj imate tega hudobnega duha pred seboj in se lahko iz tega naučite, da je to med velikimi nebesnimi telesi povsem naravni pojav."
6 Reče **Murel**: "Toda, zakaj je v zraku tako močno žarel, tukaj pa postaja njegovo žarenje čedalje bolj medlo?"
7 Reče **Rafael**: "Močno žarenje povzroča čezmerno hitro potovanje skozi zrak; močno se drgne ob delce zraka in jih zelo močno odriva, ker se mu ne morejo dovolj hitro umikati. Zrak, kakršen je tu, pa se vname, če je preveč stisnjen ali preveč hitro odrinjen; in ker se zrak na vsej poti takšnega meteorja neprestano vnema, je tudi tam, kjer je meteor trenutno, zmeraj svetlo kot blisk

in ker za silno hitro letečim meteorjem nastaja brezzračni prostor, katerega stene so se vse ognjeno zareče, vidimo za meteorjem tudi čedalje bolj pojemajoče zareč rep, ki pravzaprav ni več resničnost, ampak samo še pojav.
8 Potipajte to gmoto, kako zareče vroča je še in zlahka se boste prepričali o tem, kar sem vam zdaj razložil o tej zadevi! Lahko vam povsem naravno dam še en dokaz in sicer tako, da vzamem kamen, ki tu leži in ga bliskovito zalučam skozi zrak in služabniški duhovi ga bodo v nekaj trenutkih prinesli spet semkaj in prepričali se boste, kako bo ta, le nekaj funtov težki kamen žarel prav tako močno, kakor je prej žarel ta meteor."
9 Tedaj je Rafael zalučal kamen z najstrahotnejšo silo v zrak in služabniški duhovi so ga nekaj trenutkov hitreje od bliska gnali v krogu samo nekaj sežnjev visoko po zraku. Poleg močno žvižgajočega bučanja je kamen žarel tako močno, da je bila vsa pokrajina daleč naokrog razsvetljena kot ob belem dnevu in oni trije so videli pravzaprav samo kot sonce svetlo zareč krog, ker je bilo gibanje kamna prehitro, da bi ga lahko zaznalo človeško oko.
10 Čez nekaj trenutkov so služabniški duhovi kamen, še nadvse zareč, mirno položili pred naše tri začudene opazovalce in **Rafael** je rekel: "Tu imate pred seboj hitro in zlahka izveden poskus; ali opazite kakšno razliko med tem umetnim in onim naravnim meteorjem?"
11 Reče **Matael**: "Ne, pojav je isti; le volumen je različen! Kljub temu pa se mi vsiljuje še eno vprašanje: Seveda lahko ti, ki si nam pokazal marsikak preskus svoje nepopisne spretnosti in moči, tak kamen zlahka zalučaš s tako neverjetno silo in hitrostjo, da se zrak, zaradi neznanske hitrosti zalučanega kamna zelo stisnjen, tudi vname in mora tudi kamen v kratkem zažareti, poleg tega si eden najmogočnejših angelskih duhov, ki bi se lahko igral s celimi planeti kot z lešniki in celo v trenutku zalučal sonce v tolikšne globine neskončnega prostorja stvarstva, da bi blisk potreboval sto tisočkrat sto tisoč let, da bi ga dosegel! Za tak poskus ti je torej Bog dal nam seveda se zelo nedoumljivo moč in oblast; kako pa lahko sonce kot zgolj lenobno naravno telo iz sebe razvije taksno moč in oblast?"

234. Narava materije

1 Reče **Rafael**: "O, mar meniš, da v soncu ni služabniških duhov? Povem ti in obema drugima tudi: Niti v soncu niti na tej zemlji se ne zgodi nič brez kakšnega služabniškega duha; pravzaprav je duh vse, kar vidiš in česar se dotakneš. Celo najbolj groba materija je duh, duša, - toda le v obsojenem stanju. Če bi duhove, ki mirujejo v globoki sodbi kot mrtvi, preveč užalil z letom, sunkom in pritiskom, ti bodo kmalu dali čutiti svojo oblast in moč!
2 Glejte, zrak je gotovo nekaj zelo lahnega in mehko nežnega; če ga pa kak silni sunek ali pritisk spravi iz ravnotežja in ga preveč zmoti v njegovem miru, s koreninami vred izpuli najdebelejša in najmočnejša drevesna debla, izravna zemljo, se vžge v tisoč uničevalnih bliskov in postane najstrašnejši element!

3 Kdo pa potem tako jezno besni v zraku in po njem? Duhovi in sojene duše, ki mirujejo v njem in ga pravzaprav sestavljajo!
4 Udari prav močno z dvema kamnoma drug ob drugega in v njiju ujeti duhovi se bodo kmalu javili in zdrobili kamnito gmoto, pa če je še tako trda, v najmanjše prašne delce, pri čemer ne bo manjkalo ognjenih pojavov!
5 Vzemi vodo in jo izpostavi kar se da močnemu pritisku! Najprej si boš s tem pridobil kepo ledu, ki bo povsem mirno uničil še tako trdno posodo, v kateri je; če pa bi lahko led izpostavili še močnejšemu pritisku, se bo nenadoma razblinil v vročo paro in vse, kar bi ga skušalo zadržati, uničil z najstrašnejšim bučanjem in bobnenjem!
6 Dokler izgnani duhovi in naravne duše, ujeti v pojavnost materije, niso bili užaljeni, seveda mirujejo kot mrtvi in iz njih lahko marsikaj naredimo in oblikujemo; ko pa jih kakor koli preveč prebudimo iz njihovega urejenega miru, tedaj gorje tistemu, ki je v njihovi bližini !
7 Navzočnost duhov v materiji pa zlahka spoznamo. Če so prisiljeni h kakšni izredni dejavnosti, boste zmeraj opazili žarenje, odvisno od stopnje moči in silovitosti duhovne dejavnosti. Kolikor močnejše je žarenje, toliko silovitejša je dejavnost duhov, ki so zaceli delovati v kakšni materiji.
8 Kako dejavni so torej sončni duhovi zraka, posebno na njegovem površju, dokazuje močna sončna svetloba.
9 S kolikšno silovitostjo pa je potem iz sonca ob njegovih velikih erupcijah (izbruhih), pri katerih so duhovi njegove materije prestavljeni v največji nemir in dejavnost, priletela takšna kepa, lahko zaslutite že iz silovitosti sončne svetlobe.
10 Da, zagotavljam vam: V naročju velikega sonca so neredko taksne erupcije, katerih sile bi se s kepami velikosti te zemlje igrale prav tako kot se tu na tej zemlji igra veter z lahkimi plevami! In tako vam bo razumljivejše, kako zlahka je ta kepa z največjo hitrostjo prišla iz sonca na zemljo!"
11 Reče **Murel**: "Če pa je nedvomno tako, tedaj je ta kepa nazadnje neprecenljive vrednosti in bi jo morali kot nekaj nadvse izrednega postaviti v kakšen muzej v večni spomin!"
12 Reče Rafael: "Potem bi moral takoj vtakniti v muzej vso zemljo; kajti vsa zemlja je prav tako od tam, od koder je ta kepa!"
13 Reče **Murel**: "Če je tako, kaj naj si potem mislimo o Mojzesovi zgodbi o stvarjenju?"
14 Reče **Rafael**: "Glede tega se obrni na prijatelja Mataela! Ta povsem obvlada to zadevo; tudi Filopold ima o tem pomembno znanje!"

235. Pomen Mojzesove zgodbe o stvarjenju
Mataelovo nadčutno doživetje

1 Zdaj Murel isto vpraša **Mataela** in ta odgovori: "Kar pravi Mojzes o stvarjenju, sploh ni povezano s stvarjenjem sveta, temveč samo z nastankom

človeka, začenši od zibelke pa vse do njegove dovršitve; tako je s tem tudi nakazana ustanovitev Božje Cerkve na zemlji do teh časov in odslej do konca sveta.
2 'Nebo in zemlja' pomenita novega zemeljskega človeka takoj od rojstva. 'Nebo' označuje njegove najbolj notranje, skrite, duhovne sposobnosti, prazna in pusta 'zemlja' pa označuje na novo nastalega naravnega človeka, ki se komaj zaveda svojega obstoja; - prva stopnja človeka.
3 Sčasoma doseže otrok samozavest ter začne sanjati in misliti. To je 'Bodi svetloba!' v človeku, ko ve, da je; - druga stopnja.
4 In tako gre skozi vse druge dneve stvarjenja do stanja počitka in dovršitve človeka! Povej mi, ali dojemaš?"
5 Reče **Murel** nadvse začuden nad Mataelovo biblično modrostjo: "Ne, visoki prijatelj, te modrosti ne bi v tebi nikdar in nikoli iskal! Ah, na ta način, ki ga zdaj priznam za edino pravilnega, bi rad, da mi razložiš vse Pismo! Da, veliko je potrebno, da človeška duša prodre v to globino modrosti! Kako pa si se ti dokopal do tega?"
6 Reče **Matael**: "Prijatelj Murel, to na tem kraju, kjer smo zdaj, sploh ni več vprašanje! Gospod med nami, - tu angel iz nebes, ki je bil gotovo priča vsega materialnega stvarjenja! Že od mladosti sem bil pismouk v templju, zato so me tudi kot apostola poslali k Samarijanom; toda preden sem lahko s Samarijani spregovoril eno samo besedo, je Jehova prekrižal moje račune: padel sem med hude cestne razbojnike in sem moral, da bi ohranil svoje življenje, tudi sam postati strašen cestni razbojnik.
7 Ker pa sem se videl tako silno zapuščenega od Boga, ne da bi mogel v sebi najti enega samega vzroka za to, me je to močno jezilo. Najprej sem postal neveren in začel imeti vse Pismo za človeško izmišljotino; toda nenavaden pojav me je kmalu poučil drugače.
8 Neki smrtno resni mož je prišel k meni ponoči, ko sem sam stražil pred strašno roparsko votlino. Takoj sem ga prebodel z mečem. On pa je dejal: 'Ne trudi se s svojim bednim orožjem; kajti neumrljivega duha nikdar ne usmrti orožje nobenega smrtnika! Jaz pa sem Abrahamov duh in te vprašam, zakaj si zapustil Boga in čemu preganjaš Njegovo ime!'
9 Nato sem, **Matael**, poln jeze odgovoril: 'Zakaj me je najprej preganjal Bog, ko sem bil vendar v Njegovem imenu poslan k Samarijanom, da bi jih vse pridobil za tempelj!? Moj namen je bil časten in pošten pred Bogom in pred vsemi ljudmi, ker je bil časten in pošen pred mojo vestjo. Bog mi je od začetka mojega obstoja dal za mojega sodnika samo vest in jaz sem živel pravično pred tem notranjim, strogim sodnikom. Nisem se sam poslal k Samarijanom, temveč me je poslal veliki duhovnik kot Mojzesov in Aronov namestnik.
10 Če je bilo krivično, da sem bil poslan k Samarijanom, zato Božji modrosti ne bi bilo treba kaznovati mene, temveč edino in samo tistega, ki me je poslal; ker pa je zgrabila mene, nedolžnega, sem od tega trenutka najhujši sovražnik Jehova, katerega poslanec si najbrž, hudo resni duh!'

11 Tedaj je spregovoril duh še resneje kot prej: 'Poznaš Božjo oblast in jezo? Kako hočeš ti, nemočni črv v prahu kljubovati vsemogočnemu Bogu?! Te Njegova moč ne more zgrabiti in najbedneje uničiti, ko da nikoli ne bi bil obstajal?!'
12 Rekel sem: 'To lahko gotovo stori; kajti za takšno bivanje, kot ga imam zdaj, jo lahko le večno preklinjam! Ko pa me ne bo več, bo tudi konec moje upravičene jeze in srda zoper njo!'
13 Grenki, resni duh pa je rekel: 'Bogu ne moreš ukazati, naj te uniči! Lahko te muči, vso večnost, z najstrašnejšimi bolečinami in mukami in potem bi se videlo, kako dolgo bi kljuboval Božji vsemogočnosti!'
14 Tedaj sem rekel, poln najhujšega besa: 'To Bog lahko stori, če Ga posebno veseli večno mučiti ustvarjeno bitje samo zato, da bi neprestano razkazoval Svojo vsemogočnost! Toda, grenko resni duh, zagotavljam ti, da Bog, še tisočkrat vse mogočnejši kot je, z vsemi mukami, ki si jih lahko izmisli, nikoli ne bo uklonil moje zavesti!
15 Z dobroto, nežnostjo in dokazano pravičnostjo lahko z menoj doseže vse, lahko me naredi za največje jagnje; s Svojo jezo pa za največjega hudiča! Doslej mi je Božja vsemogočnost dala le trpljenja polno življenje, za katero Mu ne bom nikdar hvaležen; če se bo nekoč morda spomnil, da bo postal do mene bolj usmiljen in mi povrnil vse, kar je s Svojo samovoljno vsemogočnostjo zagrešil nad mano, tedaj mu bom tudi postal hvaležen! Ob tem, kakor je zdaj, sem Jehovov najodločnejši sovražnik! Kajti v Njegovem imenu sem poln resnobe šel iz Jeruzalema v Samarijo, da bi tam oznanjal Njegovo čast in slavo; vendar pa je pustil, da so me zgrabili in premagali hudiči !
16 Seveda je mogoče, da Mu moje poslanstvo ni bilo prijetno in všeč! In, če je lahko lažnega preroka Bileama opozoril po njegovem oslu, zakaj ni mogel mene in mojih tovarišev po naših oslih, ki so nam nosili prtljago?! Zakaj nas je izročil v kremplje hudičev?!
17 Odgovori mi, ali pa te bo iz mojih ust zadela kletev, kakršna na tej zemlji še ni bila izrečena!' - Tedaj je duh izginil, jaz pa sem omedlel in padel na zemljo!"

236. Nerazumljivost trdega vodenja
Občevanje z Gospodom v srcu

1 (**Matael**): "Od tega trenutka sem izgubil svojo jasno zavest in kolikor se lahko spomnim, so moje telo aktivno prevzeli najhujši hudobni duhovi in postal sem strah in groza vse okolice! Mojega mesa ni predrla nobena sulica in puščica in najdebelejše vezi so odpadle z mojih rok kakor pleve! Boj z enim človekom ali s tisoč ljudmi mi je bil isto; tiste, ki so se me lotili, sem hudo zdelal in jih veliko pobil! Toda o tem moja duša ni vedela ničesar.
2 Po Božjem sklepu so nas pet nazadnje vendarle ujeli Rimljani in nas predvčerajšnjim spravili semkaj. Tu nas je Gospod odrešil našega velikega trpljenja. Moja duša je spet postala edina inteligentna prebivalka tega mesa,

in Mojzes je bil v njej tako kot prej. Gospod pa je razsvetlil vse stranpoti mojega srca, in - poslušaj! - šele zdaj razumem Mojzesa in preroke!
3 Če bi zdaj prišel k meni Abrahamov duh, bi se z njim gotovo pogovarjal povsem drugače kakor pred približno petimi leti! Natančno ti časa nikakor ne znam navesti; toda gotovo je od takrat minilo že več let. - Zdaj veš, kako sem začel razumevati Pismo!
4 Sicer nikomur ne želim, da bi spoznal Mojzesa po moji poti, ker obstaja veliko lažja; toda, ker si me ti, Mure!, vprašal, kako sem se dokopal do tako jasnega razumevanja Mojzesovih knjig, sem ti vendar moral opisati svojo žalostno pot, drugo pa si lahko zdaj sam misliš!
5 Druga in neskončno lažja pa je zdaj Gospodova milost, ki ti lahko v nekaj trenutkih da tisto, kar sem jaz dosegel po najbolj trnovi poti.
6 Tu pa stoji Gospodov angel, vprašaj ga in pokazal ti bo, kako zelo resnično sem ti zdaj odkril svojo in svojih štirih tovarišev zgodbo! - Kaj praviš k vsemu temu?"
7 Reče **Murel**: "O prijatelj Matael, strahotno veliko si prestal in pogumen si bil kot malokdo. Bil si sicer hudič in vendar tvoje srce ni bilo pokvarjeno, kajti hrepenelo je po resnici, pravičnosti in ljubezni in ker je po tem hrepenelo, je zdaj to tudi prejelo; kajti Gospod ne dopusti, da bi propadlo pošteno srce.
8 Toda zakaj se je Gospod tebe in tvojih štirih tovarišev tako trdo lotil?! Nikakor si ne morem zamišljati, da bi bil edini vzrok te preskušnje poslanstvo v Samarijo, za spreobrnitev Samarijanov v jeruzalemsko vero! Za tem se mora skrivati nekaj drugega!"
9 Reče **Matael**: "To gotovo, toda jaz še dandanes ne vem ničesar o tem in odkrito rečeno, - to me sploh ni zanimalo; zdaj pa bi tudi jaz rad izvedel o tem vsaj nekaj! - 0 tem bi nam lahko kaj povedal Rafael, seveda, če je pri volji!"
10 Reče **Rafael**: "To nikakor ni odvisno od moje volje in mojega razpoloženja, temveč edino od Gospodove volje; saj moja bit ni nič drugega kakor zgolj Gospodova volja! Zato se v svojem srcu obrni na Gospoda in gotovo bo ugodil tvoji želji!"
11 Reče **Matael**: "Vse bi bilo prav, če Gospod ne bi spal; toda On zdaj spi in gotovo bi bilo zelo neprimerno, če bi Ga zaradi tega zbudili!"
12 Reče **Rafael**: "Tudi ti si še nekoliko slaboten! Njegovo telo seveda zdaj spi; toda Njegova duša in Njegov večni, najsvetejši duh nikoli in nikdar! Le kaj bi bilo s stvarstvom, če bi ga bil Gospod samo za trenutek pozabil?! V trenutku bi bilo konec z njim; nobeno sonce, nobena luna, nobena zvezda v vsej večni neskončnosti in zemlja, ki te nosi, ne bi več obstajala, tudi noben angel in človek se ne bi mogla ohraniti!
13 Vse, kar je, neprenehoma ohranja Gospodova vsemogočna, večno enaka in nespremenljiva volja, brez katere si ni mogoče zamisliti obstoja.
14 Če pa je tako in drugače tudi biti ne more, kako moreš pomisliti, da bi mogel spati in torej biti v spanju odsoten On, ki Ga neskončno stvarstvo potrebuje vsak trenutek svojega obstoja.

15 Gospod najnatančneje ve, kaj zdaj misliš in hočeš; ker vem to jaz, mora vedeti Gospod to že veliko prej, ker sicer jaz ne bi mogel ničesar vedeti! Vse, kar mi, angeli vemo in spoznamo, vemo in spoznamo samo iz Gospoda. Zdaj pa vem za vse tvoje preskušnje in trde preskuse; le kdo razen Gospoda bi mi jih lahko razodel? Ti ne, usta in čut drugega duha tudi ne, ker jaz vsega tega brez Gospodovega čuta in volje ne bi mogel slišati!
16 Kakor pa jaz vse neposredno razumem, spoznavam in vem edino iz Gospoda, tako lahko tudi ti, vendar seveda zmeraj le toliko, kolikor si v svojem srcu sposoben!
17 Vprašaj torej Gospoda v svojem srcu in videli bomo, ali ti bo v srce položil odgovor ali ne!"

237. Vzroki Mataelovih hudih preizkušenj

1 Tedaj Mi je **Matael** v srcu postavil prej omenjeno vprašanje, Jaz sem mu takoj razkrito položil v srce naslednji odgovor in ga je Matael takoj glasno povedal drugim trem: "Gospod je bil s Samarijani, ker so se ločili od okuženega jeruzalemskega nauka in se vrnili k čistemu Mojzesu in Aronu. Ti, Matael, pa si bil zelo izkušen, odličen govornik in si bil v tem, kar si se namenil, neupogljiv. Gospod je to poznal in videl, da bi mu med vernimi Samarijani povzročil veliko škodo, če bi se z njimi didaktično (poučevalno) srečal. Zato je Gospod dopustil, da si s tovariši padel med zloglasne cestne razbojnike, dobro vedoč, da se jih ne boš znebil prej, dokler tvoja trdoglavost ne bo postala mehka in vodljiva. Dokler si bil v popolni zavesti ropar med roparji, se tvoj um nikakor ni hotel ukloniti, nasprotno, izmislil si si zelo zvit načrt in si kakšnih petdeset roparjev, skupaj z njihovimi družinami in otroki pripravil do tega, da so postali popolnoma naklonjeni povsem napačnemu jeruzalemskemu nauku, ker so v njem našli celo zagotovilo in zanesljiv azil za svoje roparsko početje.
2 Ko si jih spravil tako daleč, da bi že naslednji dan kot vodja petinpetdesetih apostolov (s teboj vred) v korist Jeruzalema in tebe samega vdrl v Samarijo in tam z najbolj neizprosno strogostjo vpeljal jeruzalemski nauk in pokončal vsakega nasprotnika, tedaj je Gospod dopustil, da te je opozoril stari Abrahamov duh.
3 Ko pa te tudi tej prikazni ni uspelo pregovoriti, šele tedaj je Gospod dopustil, da se je tvoja duša morala skriti v svojem mesu, zato pa so tvoje telo zasedli številni hudiči. Odtlej si s svojimi tovariši postal strah in trepet vse pokrajine!
4 Celo tvojih petdeset roparskih apostolov je pobegnilo iz tiste okolice in so postali pošteni ljudje in ker so uvideli, kakšna strahota je zadela tebe in tvoje štiri tovariše - zaradi nameravanega hudobnega načrta s Samarijani, ki naj bi jih spreobrnili -, je tudi vsak zase opustil še tako oddaljen namen, da bi Samarijane spreobrnil za Jeruzalem.

5 In tako ti je Gospod zelo učinkovito in zdravilno prekrižal tvoj nadvse nezakoniti načrt in te pustil tičati zvezanega v peklenski sodbi tako dolgo, dokler tvoja duša ni postala vodljiva.
6 Gospod pa je tudi vedel, od kod je prišla tvoja duša in kako in zakaj je bila tako neupogljiva in je zato tudi dopustil to najhujšo grenkost, ki te je zadela, ker je drugače nikakor ne bi bilo mogoče spraviti na pravo pot.
7 Zelo daleč od tega sonca obstaja svet, planet, ki ga obkroža in ga je doslej videlo oko komaj kakšnega zvezdoznanca. Na tej zemlji (Uranu) živijo zelo trdoglavi ljudje, ki jih ni mogoče odvrniti od nameravanega načrta in namena, dokler ga ne uresničijo. S tega sveta se duše, ki so dovolj dolgo živele tam, tudi učlovečijo na to zemljo, da bi dosegle Božje otroštvo, ohranijo pa še zelo veliko svoje trdoglavosti.
8 Tudi ti si taksen tujec na tej zemlji, po svoji duši izviraš iz tistega sveta in si bil zaradi tega v svojim namenih tako trmast in trdoglav.
9 Ta pot je bila edina mogoča in učinkovita, da bi ta tvoja duša in tvoja drugo svetna narava postala takšna, da bi bila sprejemljiva, za pravo in najsvobodnejšo resnico iz Boga, da bi lahko vstopila v Božjo ljubezen in po njej v polno resnično Božje otroštvo.
10 Moral si nekako dozoreti v peklu duhov in duš te zemlje in tako kakor duše otrok tega sveta si moral skozi najožja vrata, da bi se lahko kot požlahtnjen življenjski sok dvignil v višje življenjsko območje. Zato stojiš zdaj že kot takšen pred Bogom, Gospodom vsega življenja."

238. Notranja beseda. Razlog Gospodovega učlovečenja

1 Ko je Matael trojici povedal ta v svoje srce položeni odgovor, je sam ostrmel nad to resnico, ki jo je slišal v sebi in nad notranjim govorom, ki ga doslej še nikoli ni slišal tako jasno.
2 **Rafael** pa je rekel Mataelu: "Zdaj vidiš, kako zelo je Gospod buden, četudi telesno spi in kako si zdaj v svojem srcu jasno in razumljivo slišal Gospodov govor in ga potem tudi glasno ponovil s svojim mesenim jezikom?! Glej, enako tudi mi nadvse živo in dejavno slišimo v sebi Gospodovo besedo in voljo in sicer tako, da potem postanemo povsem Njegova beseda in volja! Če pa smo to, tedaj smo kot Njegova beseda in Njegova volja tudi z njo opravljeno dejanje samo, torej beseda, volja in dejanje v eni obliki! - Razumeš, prijatelj Matael, vse to jasno in svetlo?"
3 Reče **Matael**: "Četudi pri sebi občutim tako pomirjujoče prepričanje, kot da bi že razumel vse, kar pogledam, pa takoj pride spet nekaj, o čemer se mi ni še nikoli niti sanjalo! Iz vsega uvidim, da sta v Božji modrosti tako neizmerna polnost in globina, da je nikoli noben duh ne bo mogel do kraja dojeti! Torej se bomo morali večno še in še učiti in dojemati kaj novega! Tako pa je tudi povsem prav! Resnično mi sploh ne bi bilo prav, če bi mi bilo zdaj vse tako jasno kot Gospodu samemu. Če v vsej neskončnosti ne bi bilo ničesar več, kar

bi mi bilo neznano, tedaj bi se kmalu naveličal življenja; tako pa obstaja tako neskončna množica najgloblje in najtrdneje zakritih stvari, da tudi nikdar ne bomo opravili z njo in odkrito moram priznati, da pri in ob tem Božja blaženost nikakor ne bi bila zavidanja vredna, namreč, če bi mi kot Njegove stvari in otročiči vse razumeli tako jasno kakor On in Njegova večna in neskončna modrost bi mu morala postati strašno dolgočasna, če bi jo moral uporabljati samo Zase!
5 Toda zato je neskončni prostor napolnil z neštetimi deli, ki ustrezajo Njegovi neskončni modrosti in oblasti in ustvaril misleča in tudi z veliko modrosti obdarjena bitja. Ta, zmeraj kar najbolj prevzeta od globine modrosti in oblasti v Bogu, neprenehoma raziskujejo in občudujejo globino Božje modrosti in oblasti Stvarnika in vsako novo razkritje jih spet pripravi k občudovanju in čaščenju in k najintenzivnejši ljubezni!
6 No, edino to mora biti za Boga resnična blaženost! Zanj kot Stvarnika in Očeta angelov, svetov, ljudi in otrok mora biti največja blaženost samo to, da vse tiste, ki Njega in Njegove besede vedno bolj spoznavajo in ljubijo, dela tudi čedalje bolj blažene!
7 Da bi za nas, ljudi te zemlje, za vas, angele vseh nebes in za vsa ustvarjena bitja celotne neskončnosti pripravil toliko večjo blaženost, je prišel sam kot človek k nam na to zemljo, da bi se nam, sam človek z mesom in krvjo, razodel kot človek človeku. Prijatelj, bitje ali angel od vekomaj, ali človek kot sem jaz, tega Gospod ne počne samo zaradi nas, to počne tudi zaradi samega Sebe; sčasoma bi Ga moralo biti konec od dolgega časa, če bi s Svojo vsevednostjo vendarle moral v Sebi nadvse jasno priznati, da Ga kot povsem brezoblično, večno, čeprav najpopolnejšo inteligenco Njegova ustvarjena bitja nikoli ne bi mogla gledati in še manj nagovoriti in tako bi tudi moral ostati nespoznan!
8 Ali ne bi bilo nadvse žalostno za zemeljskega očeta, če bi imel npr. dvajset nadvse ljubkih otrok, vsi pa bi bili slepi in gluhi in nadvse ljubeči oče ne bi mogel z njimi nikoli spregovoriti niti besede in se jim tudi ne bi mogel pokazati kot človek?! Le predstavljajmo si živo ta odnos: Nadvse premožnega očeta z dvajsetimi otroki obeh spolov, ki so vsi čudovito postavni, toda gluhi in slepi! Vprašam: Mar ne bi tak oče uporabil kar največ denarja za to, da bi svojim tako ljubkim otrokom povrnil vid in sluh?! In kako žalosten bi bil, če na vsem svetu ne bi bilo sredstva, ki bi njegovim otrokom vrnilo sluh in vid?!
9 Ljudje sicer slišimo in vidimo drug drugega in se zelo veselimo drug drugega, vcasih celo bolj kot bi bilo treba -, da lahko ob tem celo pozabimo na Stvarnika; sveti in dobri Stvarnik, najmodrejši Oče, pa bi se moral za vedno povsem odpovedati temu preblaženemu zadovoljstvu, da bi Ga Njegovi otroci kdaj spoznali, slišali in videli! To za večnega Očeta, polnega najvišje in najčistejše ljubezni do Svojih otrok sploh ne bi bilo dopustno!
10 Gotovo veliko bolj hrepeni po tem, da bi nas, Svoje otroke, videl v takšnem stanju, ki nam po Njegovem redu omogoča, da Ga vidimo, osebno ljubimo in

se Mu zaupamo brez škode za svoj obstoj, kakor pa po tem, da bi v nas videl otroke, ki še nimajo pojma o resnični temeljni biti večnega Očeta.
11 Zato se mi zdi, da niso preveč iz trte izvite trditve, ko pravim: Gospod ni samo zaradi nas, temveč tudi zaradi Sebe oblekel meso in kri in tako prišel na to zemljo k nam, Svojim seveda še zelo neotesanim otrokom! Že pred večnostmi je predvidel, kaj bo storil; mi pa smo zdaj priče uresničenja večno velikega načrta! - Povej, Rafael, ali sem zdaj presodil prav ali narobe!"

239. Misel o Božjem dolgočasenju

l Reče **Rafael**: "Prijatelj, tako nisi presodil ti, temveč Gospod sam ti je to sodbo položil v srce in zato mora biti pravilna!"
2 Reče tudi **Murel**: "Ne, kar tu slišimo, se pač zelo razlikuje od tega sveta! In vendar čisti človeški razum tu ne more ničemur ugovarjati! Naš dolgčas, če bi nenadoma postali tako modri in vsevedni kakor Bog, in nasprotno, tudi dolgčas Boga ob stanju, ki si ga je vendarle še mogoče zamisliti, da Ga Njegove stvari, otroci in celo angeli ne bi nikoli občutili, čutili, slišali in videli, - to sta resnično dva pogleda in dve sodbi, do katerih mora globlje razmišljajoči človek nujno začutiti vse spoštovanje! Kaj takega se kakšnemu templjarju gotovo še nikoli niti sanjalo ni; in vendar je pravilno! Zdaj lahko mislim in sklepam kakor hočem in ne morem najti nobenega ugovora, čeprav izraz 'Božje dolgočasenje' zveni nekoliko čudno! Toda s katere strani ga gledam, vedno ostaja resničen, zelo resničen! Vsiljuje se mi še en zelo ustrezen primer za osvetlitev te povsem nove resnice in moram vam ga povedati!"
3 Reče **Matael**: "Brat, le takoj na plan s tem! Kajti iz srca, obogatenega s toliko izkušnjami, lahko pričakujemo samo nekaj stvarnega, dobrega in za to zadevo zelo uporabnega!"
4 Reče nato **Murel**: "Pravzaprav ne zaradi tega, ampak zato, da vidite, kako sem vse to razumel! Predstavljam si človeka, ki bi obdarjen z vso modrostjo povsem sam stal na tej ljubi Božji zemlji. Gotovo bi se rad zaupal drugim ljudem, če bi kje bili. Preišče vse kote zemlje in ne najde nobenega živega in mislečega bitja. Njegova velika modrost mu postane breme; kar koli naredi ali ustvari, tega nihče ne spozna in ne občuduje. Le kako je čez daljši čas takšnemu človeku pri srcu? Mar ne bi obupoval? Ga ne bi povsem použil najstrašnejši dolgčas?
5 Kako nepopisno prijetno bi se moral počutiti, če bi končno kje našel še tako skromno deklo ali najbolj robatega hlapca! S kakšno nepopisno ljubeznijo bi se oprijel takšne najdbe!
6 Oh, tu se jasno kaže, kaj je človek drugemu človeku in kolikšna blaženost je v dobrih delih bližnjemu!
7 Kako strašna usoda bi bila, če osamljen človek na vsej zemlji ne bi našel drugega človeka, da bi mu izkazal dobro delo!? Že zaradi tega je ljubezen čisto

nebeški življenjski element in bi jo nemožnost, da bi se dejavno prepustila drugemu, nadvse onesrečila!
8 Kaj bi koristil pevcu ganljivi zven njegovega glasu, kaj zvenenje lepo uglašene harfe, če bi ju moral večno poslušati sam?! Ko ptiček osamel v gozdu skače z drevesa na drevo in z določenimi tožečimi glasovi išče sebi enake in jih ne najde, tedaj postane boječ, kmalu umolkne, postane žalosten in hitro zapusti pusti, zanj prazni gozd.
9 Že žival premore toliko ljubezni, da vidno hrepeni po sebi enakih, kaj šele z globokim čustvom, s pametjo in razumom obdarjeni človek! Kaj mu koristijo vse velike sposobnosti in nadarjenost, če z njimi ne bi mogel koristiti nikomur drugemu kot le samemu sebi?!
10 In tako lahko tudi na podlagi te moje utemeljene zaznave upravičeno domnevam - to se pravi po naših človeških pojmih -, da bi Gospodu Bogu nazadnje vendarle moralo biti strašno dolgčas, čeprav bi imel okrog Sebe neskončno veliko čudovitih svetov, na njih pa nobenega bitja, ki bi Njega, ki ga je ustvaril iz Svoje ljubezni, spoznalo, ljubilo in se neznansko veselilo neštetih čudežev Njegove modrosti, oblasti in moči. Da pa bi Ga lahko spoznalo in ljubilo, mora Stvarnik stvari in Oče, otroku priti naproti in se mu razodeti tako, da bo stvari in posebno otroku mogoče, Stvarnika, Očeta kot takega spoznati.
11 Če ta pogoj ni izpolnjen, je Bog zaman ustvaril angele in ljudi, pa tudi vse, kar je; potem bi večno ostal tako kot Stvarnik in kot Oče sam in Njegova še tako čudovita bitja bi o Njem vedela toliko kot ve trava o koscu, ki jo pokosi in posuši za seno.
12 Bog pa se je Svojim z vso pametjo in vsem razumom obdarjenim bitjem, ki se bojujejo za resnično življenjsko svobodo, zmeraj zelo razumljivo razodeval po najprimernejših poteh in jih pripravljal na ta Svoj prihod. S tem prihodom pa je zdaj tudi izpolnjeno vse obljubljeno; ustvarjena bitja Ga vidijo tako kot sama sebe v mesu in krvi, med njimi hodi povsem kot človek in jih uči kot Oče od vekomaj spoznati njihov veliki in večni cilj.
13 Tako pa je tudi vse v najlepšem redu in edino od nas ljudi je odvisno, da ponujeno hrano vestno uporabimo in veliki dvojni cilj je dosežen, namreč: Otrok je spoznal svojega večnega, svetega Očeta, gleda Ga z očmi, omamljenimi od ljubezni in se Ga nadvse veseli; in tudi Oče se nadvse veseli, da ni več sam, temveč sredi Svojih otrok, ki Ga spoznavajo, hvalijo, nadvse ljubijo in vedno znova nadvse občudujejo Njegove čudeže, slavijo Njegovo neskončno oblast in modrost! In to mora vendar prinašati preobilje blaženosti tako Stvarniku kot tudi ustvarjenim bitjem! - Sem presodil prav ali narobe?"

240. Rafaelovo misijonsko vprašanje

1 Reče **Rafael**: "Popolnoma prav, tako je in nič drugače! Ampak tega nisi zajel iz svojega mesa in krvi, temveč iz duha Gospodove besede. Zadošča, da zdaj

to veste! Kar pa zdaj na tej ravni veste, ohranite zase! Za razumevanje tega so namreč potrebne duše, kot so vaše; za druge je dovolj, da spoznajo Boga in Ga kot Očeta nadvse ljubijo. Če pa kje najdete resnično velike duše, jim lahko oznanite tudi to, o čemer smo zdaj govorili že več kot dve uri. – Toda zdaj, ljubi prijatelji, še nekaj drugega!
2 Na vaših poteh vas bodo vaši učenci kot sodelavce za Božje kraljestvo pogosto vpraševali: 'Vaš nauk je sicer zelo vzvišen, lep in sprejemljiv; toda obljuba, ki ste nam jo dali, se še ne izpolnjuje. V sebi naj bi slišali Očetov glas, Očeta celo videli in govorili z Njim, to nam je bilo obljubljeno; toda od vsega tega doslej nismo doživeli še nič. Če vsebuje vaš nauk resnico, se morajo uresničiti tudi vaše obljube, ki ste nam jih dali. Držimo se vsega in še vedno v sebi ne čutimo, da bi se izpolnile obljube, ki ste nam jih dali! Odgovorite nam in nam odkrito povejte, zakaj se obljube, ki ste nam jih dali, nočejo uresničiti!' Kaj jim boste rekli v tem primeru?"
3 Tedaj vsi trije začudeno pogledajo in **Murel** reče: "Prijatelj, če obljubljamo na podlagi Gospodove najzvestejše besede in naši učenci nauku v resnici sledijo, nas Gospod seveda ne sme pustiti na cedilu, ker bi bilo sicer očitno pametnejše, če nauka ne bi oznanjali, kakor da bi z njim ljudi pustili na cedilu!
4 Rad bi povedal povsem iskreno trditev, da so bili podobni primeri, ko je Bog pustil ljudi na cedilu, zmeraj eden od zelo pomembnih vzrokov propadanja religij! Obljube, dane vernikom, so se namreč iz kakršnega koli skritega vzroka uresničile le delno ali pa sploh ne. Učitelji so morali seči po umetnih sredstvih, da se ne bi osramotili pred ljudstvom! To je čut ljudi hitro obrnilo navzven in potem z ljudstvom, ki je bilo enkrat prevarano, ni bilo mogoče narediti nič duhovnega več.
5 Tega torej Gospod vsem Svojim razširjevalcem Njegovega nauka ne bi smel več storiti; ne bi jih smel več puščati na cedilu, posebno v trenutkih, ko so Njegove obljube, ki naj bi se zanesljivo uresničile, poglavitni dokaz resničnosti in božanstva Njegovega nauka; vsaj jaz bi bil raje navaden cestni pometač kot kakšen do krvi mučeni Jeremija! Pa to še ne bi bilo nič, če bi s tem vsaj komu koristil; toda o koristi nikoli ne more biti govora tam, kjer bi postali le spotika ljudem!"
6 Reče **Rafael**: "Toda, ljubi prijatelj, v svoji vnemi si se povsem oddaljil od tega, kar sem te pravzaprav vprašal! Gospod bo zmeraj in večno izpolnil Svoj del tistega, kar je obljubil; toda zdaj gre samo za to, ali natančno poznate zmeraj veljavne pogoje, pod katerimi Gospod zmeraj enako izpolni dane obljube.
7 Kajti pri človeku je pogosto odvisno od malenkosti, da se dana obljuba ne uresniči; tedaj morate kot resnični učitelji natančno vedeti, kaj učencu še manjka, da še ne more postati učitelj. In glej, ravno na to se nanaša vprašanje, ki sem ti ga prej postavil!"

241. Božje kraljestvo v človekovem srcu

1 (**Rafael**): "Ker pa vidim, da mi nikakor ne morete odgovoriti na vprašanje, ki sem vam ga postavil, vam bom odgovoril nanj sam tako, da bo dovolj za vase prebujeno razumevanje. Vi pa si morate moj odgovor dobro zapomniti in ga zapisati globoko v srca, kajti veliko, navsezadnje celo vse je odvisno od tega, da natančno poznate pogoje, potrebne za popolno dosego resničnega Božjega otroštva, ker morajo biti nujni po Božjem nespremenljivem redu.
2 Veste, da se mora vsak človek svobodno, iz sebe, povsem neodvisno od vsemogočnosti Božje volje, izobraziti in izoblikovati po priznanem Božjem redu, da bi tako postal svoboden Božji otrok.
3 Svetovano najmočnejše in zato najučinkovitejše sredstvo za to je ljubezen do Boga in enako ljubezen do bližnjega, bodisi do moškega ali ženske, mladega ali starega, to je vseeno.
4 K ljubezni sodijo prava ponižnost, krotkost in potrpežljivost, kajti resnična ljubezen brez teh treh stranskih kreposti sploh ne more obstajati in brez njih sploh ni resnična in čista ljubezen.
5 Kako pa lahko človek v sebi zve, da je zares in zanesljivo v čisti ljubezni po Božjem redu?
6 Človek naj se preskusi, ko vidi ubogega brata ali ubogo sestro ali prideta celo k njemu po pomoč, ali ga njegovo srce očitno ljubeče sili k veselemu in brezmejnemu nesebičnemu dajanju! Če to začuti v sebi povsem resno in živo, je kot resnični Božji otrok že zrel in dovršen in dane obljube, ki jih lahko pričakuje tak Božji otrok, se začenjajo uresničevati in se v dejanju in besedi kazati kot čudežne in to vas bo kot učitelje upravičilo pred učenci.
7 Tisti učenci, pri katerih se obljube ne razodenejo, pa se bodo morali ravnati po tem in bodo morali sami sebi pripisati, če se pri njih dane obljube še vedno niso uresničile; svojega srca namreč še niso docela odprli svojim bližnjim.
8 Ljubezen do Boga in prostovoljno ravnanje po Njegovi spoznani volji sta v resnici element nebes v človekovem srcu. To je kamrica in bivališče Božjega duha v vsakem človeškem srcu; ljubezen do bližnjega pa so vrata v to sveto bivališče.
9 Ta vrata morajo biti povsem odprta, da se lahko Božja polnost življenja naseli v tej kamri, ponižnost, krotkost in potrpežljivost pa so tri široko odprta okna, skozi katera najmočnejša svetloba iz nebes prejasno razsvetljuje sveto bivališče Boga v človekovem srcu in ga ogreva z vso polnostjo življenja iz nebes.
10 Vse je torej odvisno od svobodne ljubezni do bližnjega; kar najbolj mogoče samozatajevanje je razodetje obljub samo. – Tu imate zdaj pravi odgovor na najpomembnejše življenjsko vprašanje. Premislite ga in se ravnajte po njem, tako boste opravičeni sami pred seboj, pred svojimi brati in pred Bogom! Kar zdaj počne Gospod sam, to bodo morali početi tudi ljudje, da bi Mu postali podobni in tako Njegovi otroci. - Ste razumeli?"

242. Resnično duhovno življenje

Ko je Rafael dokončal ta govor iz Mene, so se vsi trije kar najbolj začudili in **Matael** je rekel: "Te resnično svete in žive besede smo sicer razumeli in prvič popolnoma tudi to, kar je hotel David povedati s tem, ko je v svojih božanskih psalmih govoril: 'Široko odprite visoka vrata, da vstopi kralj slave!' Toda uresničitev!? Oh, kje je ta?! Kaj je potrebno, da bi se to zgodilo!

2 Res, da tu in tam kaj damo ubogemu človeku in nam tudi ni žal za malenkost, ki smo jo namenili potrebnemu; toda k temu nas veliko bolj nagiba razum kakor čustvo ljubezni do bližnjega! 0 Bog, kako daleč od cilja je človek prav zaradi razuma in hladne sodbe brez vsake ljubezni! Kdor revežu kaj da z resnično bratovsko ljubeznijo in ljubeznijo do bližnjega in se poleg tega še ponižno veseli, da je svojim bratom in sestram v Jehovovem imenu storil kar se da veliko dobrega in ima v sebi zmeraj živo željo, da bi storil še veliko več dobrega in si prizadeva vse svoje uboge brate in sestre kar se da osrečiti s prijaznostjo, nasvetom, besedo in veselim dejanjem, da, kako neizmerno visoko sta duša in duh takšnega človeka pred Gospodom Bogom! Kje pa smo se mi s svojimi trdimi srci in majhnimi razumskimi darovi?!

3 0 prijatelj iz nebes! S svojim vprašanjem in odgovorom nanj si nam to čudovito pojasnil! Šele zdaj povsem jasno razumemo, kako je z nami in pri čem smo! Gospod! - prebudi naša srca in jih vžgi v resnični in živi ljubezni do bližnjega, sicer Tvoj še tako čist Božji nauk ni nič drugega kakor prazna moralno-estetska besedna igra brez moči in učinka!

4 Zdaj vidim tudi vso svojo življenjsko pot do tega trenutka; bila je že v bistvu zgrešena in zato nisem mogel doseči nobenega cilja!

5 Šele zdaj začenjam spoznavati resnično pot in vem, v čem so obljube in v čem njihova izpolnitev. Zdaj vem, kaj še manjka meni samemu in kaj bo manjkalo tistim, pri katerih se obljube kljub sprejetemu Božjemu nauku ne bodo uresničile in kako jih bom spravil na pravo pot; toda poleg tega tudi uvidim, da bom moral še zelo veliko narediti zase, da bom v sebi povsem skladen z Božjim redom!

6 Sicer imamo veliko prednost, kar zadeva vero, ker je Gospod sam sredi med nami, nas uči z besedo in dejanjem, - torej so nam tu vsa nebesa široko odprta in Božji angeli nas učijo nebeške modrosti in večnega življenjskega reda iz Boga; toda oblikovanje srca je kljub temu povsem prepuščeno samo nam samim! Toda z Gospodovo pomočjo bomo kos tudi temu!

7 Znati je nekaj drugega in čutiti spet nekaj povsem drugega. Znanje si lahko pridobimo tudi zgolj s pridnostjo in posvetno modrost z izkušnjami; toda za resnično čutenje je potrebno več kot veliko učenja in veliko izkušenj!

8 Veliko znanja človekovemu srcu ne da čustev in zmeraj pravega hotenja in izkušnja nas lahko naredi modre tako v slabem kot v dobrem; samo pravo čustvo oživlja vse in ureja vse in daje mir in blaženost. Zato je treba že pri začetnem oblikovanju v resničnega človeka upoštevati predvsem srce!

9 Če takoj na začetku ne začnemo obdelovati srca, temveč samo razum, srce otrdi in na zahtevo razuma kmalu postane prevzetno! Ko pa je srce prevzetno, zelo težko sprejme vzgojo čustva; tedaj že morajo priti hude ognjene preskušnje, ki jih sestavljajo vsakovrstne stiske in težave in srce mora občutiti najrazličnejše pritiske, da postane kakor vosek mehko, nežno in čuteče za stisko in bedo jokajočega sočloveka!
10 Zahvaljujemo se ti in po tebi Gospodu za ta najpomembnejši pouk, po katerem šele zdaj povsem jasno vem, kaj bom moral delati v prihodnje, tako zase kakor za vse tiste, ki bodo po meni sprejeli najčudovitejšo in najčistejšo svetlobo iz Boga."

243. 0 poglavitnih ovirah za izpolnitev obljub

1 Reče **Rafael**: "Zahvala in čast ne pripadata meni, temveč samo Gospodu!
2 Dobro pa je, da ste to v resnični življenjski globini razumeli! S tem sredstvom se boste lahko zmeraj soočili z vsakim, ki bo prišel in rekel: 'Prijatelj, doslej sem storil in veroval vse, kar si me učil; toda do te ure ni bilo se nobenega od obljubljenih učinkov. Kaj naj še storim? Zapustil sem dobri, stari nauk svojih očetov, v katerem so pogosto našli vso tolažbo, najboljši nasvet in potrebno pomoč v najrazličnejših stiskah, ta novi nauk pa me skupaj z mojim sosedom pušča kot siroto; nobena prošnja ni uslišana in noben mračni dvom ni razsvetljen! Kje je tvoj tako čudoviti Bog, od katerega si nam obljubil vso srečo in druge čudeže?!'
3 Ti mu boš potem zlahka odgovoril takole: 'Prijatelj, tega ni kriv nauk, temveč tvoja nerazumnost! Seveda si nauk razumsko sprejel, skušal si se tudi strogo po njem ravnati in si čakal na izpolnitev obljube; vendar si delal dobro po tem nauku samo zaradi obljube, ne pa zaradi dobrega samega! Bil si dejaven samo razumsko, nikoli pa s srcem! Srce je ostalo trdo in hladno, kakor prej, še preden si sprejel Božji nauk; zato se tudi prejete obljube niso izpolnile niti po dejanju niti po mrtvi in slepi veri.
4 Prebudi svoje srce! Delaj vse, kar delaš, iz resničnega življenjskega temelja! Ljubi Boga nadvse zaradi Njega samega in prav tako svojega bližnjega!
5 Delaj dobro zaradi dobrega iz svojega življenjskega temelja in ne vprašuj, ali se bo obljuba izpolnila zaradi tvoje vere in tvojega dejanja ali ne! Kajti izpolnitev je posledica tega, da v srcu živo veruješ, čutiš in storiš iz najbolj žive ljubezenske sle. V dozdajšnjem verovanju in ravnanju pa si bil podoben človeku, ki je v sanjah oral in sejal in hotel potem buden žeti, našel pa ni niti njive niti posejanega zita.
6 Znanje, verovanje in delovanje človekovega razuma je prazno sanjarjenje in nobene življenjske koristi ni v njem. Človek si mora vzeti k srcu vse, v čemer je življenje; kar položi v srce, bo vzkalilo in obrodilo obljubljene sadove.

7 Kdor ne zna ali noče tako urediti svojega življenja in je sebičen tudi po veri in po svojem mišljenju, ne bo nikoli dosegel izpolnitve obljube; ta je namreč sad dejavnosti srca!'
8 Če boste tistemu, ki vas bo vprašal o še neizpolnjeni obljubi, tako odgovorili, vas bo potem pustil pri miru in si bo začel prizadevati, da bi postal v svojem srcu resnično dejaven.
9 Ko bo to, se bo pri njem samem že začelo kazati, da obljuba Božjega nauka ni prazna obljuba; če pa bo še nadalje upošteval samo svoj razum in bo dejaven samo po njem, bo moral sam sebi pripisati, če v vsem svojem zemeljskem življenju ne bo dosegel izpolnitve dane obljube - in tudi onstran zelo težko! - Povejte, ali vse to prav in res razumete!"
10 Reče končno tudi **Filopold**: "O prijatelj iz nebes! Le kdo tega ne bi razumel! Kdor tako kot ti živi, misli in čuti predvsem v srcu, razume vse življenjske zadeve srca zlahka in jasno; tistemu, ki živi, misli in čuti samo v svojih možganih, pa so življenjske zadeve tako in tako smešen nič. - Zdaj smo to zadevo obdelali povsem nazorno in jasno in kot vidim, se na vzhodu že začenja daniti in jutranjica je že precej visoko. Zato mislim, da lahko zdaj preidemo na nekaj drugega!"

244. Angelova svobodna volja

1 Reče **Murel**: "Da, da, to bi bilo prav čudovito, dobro in lepo, ko bi le prav vedeli, na kaj! Kaj če bi nam ljubi prijatelj iz nebes povedal kaj o zvezdi jutranjici? Če postanemo učitelji živega Božjega dela, ne moremo nikoli preveč vedeti o vsem mogočem! Kajti opraviti bomo imeli z najrazličnejšimi duhovi, ki nas bodo vpraševali o najrazličnejših stvareh. Če jim ne bomo mogli stvari dovolj pojasniti, bodo bežali od nas, nas zasmehovali in zaničevali; Če pa jim bomo znali vsako stvar dovolj pojasniti, tedaj nas bodo tudi v drugih stvareh poslušali in sprejeli naš evangelij! Kaj bi ti, Filopold, odgovoril tistemu, ki bi te vprašal, kaj je pravzaprav zvezda jutranjica?"
2 Reče **Filopold**: "Prijatelj! Opozoril bi ga na to, da bo vse to že izvedel iz svojih notranjih zaznav, če bo svoje življenje uravnal po odrešenjskem nauku iz nebes; če pa tega ne bo storil, mu tudi vse moje razlaganje ne bo koristilo, ker se o vsem ne bo mogel prepričati. Slepa vera pa tako in tako nikomur ne koristi; kajti danes nam verjame, jutri pa se ga loti močnejši in potem močnejšemu verjame na besedo, seveda z nič večjo koristjo za svoje življenje kot je nekaj dni prej verjel nam.
3 Človeka je treba voditi tako, da vidi v sebi bistvo bližnjih in oddaljenih stvari, se jih zave in jih nato opazuje iz takšne notranje zavesti živo in jasno. Ko to doseže, kar sploh ni nemogoče, potem ne potrebuje našega pouka o tem!
4 Menim, da storimo dovolj, če človeku pokažemo pravo in jasno življenjsko pot, vse drugo se bo potem že samo uredilo, kot je nas nebeški prijatelj čudovito ponazoril s tem, da je treba na njivo le posejati pravo seme in to

potem raste in rodi samo od sebe. Toda za nas same in našo okrepitev nam lahko nebeški poslanec odpre oči za opazovanje zvezde jutranjice prav tako, kot je nekoč z ribjim žolčem odprl oči starega Tobija; zdi se mi, da je to isti Rafael, ki je nekoč vodil mladega Tobija!"
5 Reče **Matael**: "Najbrž imaš kar prav! Imena so ista in modrost prav tako in tako je naš nebeški prijatelj pravi očesni zdravnik in nam lahko zvezdo jutranjico že nekoliko podrobneje razloži, če hoče in sme! Kajti pri njem je vse strogo odvisno od Gospodove volje; on sam nima svoje, kakor imamo mi svojo in prosto voljo."
6 K temu pripomni **Rafael**: "Dobro si povedal; toda moja volja vendarle ni tako nesvobodna, kakor misliš ti. Jaz sem tudi posoda in ne zgolj izžarevanje Božje volje. Dobro čutim, kaj hočem jaz in kaj hoče Gospod.
7 Le da jaz zaznavam Gospodovo voljo laže, določneje in hitreje od vas ljudi, in potem svojo voljo v trenutku povsem podredim Gospodovi volji in zato me lahko imate tudi zgolj za izžarevanje Bozje volje; toda ne glede na to imam svojo povsem svobodno voljo in bi lahko ravnal proti Gospodovi volji tako kot človek. Toda to se kljub temu ne more zgoditi, ker imam tolikšno stopnjo modrosti, da kot sam svetloba iz Božje prasvetlobe preveč poznam večno, nespremenljivo pravičnost Božje volje kot najvišjo življenjsko vrednoto vseh ljudi, angelov in svetov in zato iz svoje odločitve uresničujem samo spoznano Božjo voljo, svojo pa zmeraj popolnoma podredim Božji.
8 Če torej hočete, da vam razkrijem zvezdo jutranjico, ki jo pogani imenujejo 'Venera', lahko to že storim tudi iz svoje volje, če Gospodova volja temu ne nasprotuje; če pa bi bilo tako, vam tega ne bi mogel razložiti. Torej vam govorim, kar vam govorim, tudi iz svojega spoznanja in modrosti, ki pa seveda ne more biti nič drugega kot Božja, ker me zmeraj prežarja samo Božja volja in me določa za delovanje in govorjenje. Če torej hočete spoznati zvezdo jutranjico v naravi in v resničnosti, vam bom že ustregel in vam jo pokazal." Reko vsi trije: "Stori to, najljubši prijatelj iz nebes!"

245. Na Veneri

1 Tedaj je Rafael položil vsakemu svoje roke obenem na čelo in prsi in isti trenutek so se vsi trije z vidom svoje duše znašli na planetu Veneri in so gledali njena tla, bitja in ureditev, slišali celo govoriti tamkajšnje ljudi in to ravno na zborovanju v čast velikemu Duhu vseh duhov. In kar so tam govorili, se je glasilo: "Vi ljudje te lepe zemlje, ki jo je ustvaril veliki Duh po meri Svojega očesa, tukaj smo zbrani, da bi dali temu velikemu Duhu svojo hvalo in čast! Nadvse mogočen in moder pa je veliki Duh; zato Ga tudi lahko častimo samo s tem, da se v odnosu do Njega v vsem svojem ravnanju izkazujemo kot modri. Resnična modrost pa je v največji mogoči urejenosti; najvišja stopnja te urejenosti pa je simetrija. Opazujmo se kot najvišjo točko vsega stvarstva! Kako simetrični so naši udje! Kako podobno je vendar eno oko drugemu, eno

uho drugemu, ena roka drugi, ena noga drugi! Opazujmo svojo postavo! Kdo lahko reče, da si nismo kar najbolj fiziološko (naravno) podobni? Če ne bi bilo razlike v naših značajih in temperamentih, se ne bi mogli razlikovati drug od drugega!
2 Iz tega in tudi iz mnogih drugih stvari vidimo, da mora biti modrosti velikega Duha najbolj všeč popolna simetrija in tako hočemo v vsem, kar delamo in počnemo, upoštevati najstrožjo simetrijo! Nihče naj ne zgradi svoje hiše niti za las večje od svojega soseda, naj ji tudi ne da drugačne oblike in je nikar ne postavi za las zunaj ali znotraj najbolj ravne vrste; to namreč ne bi bilo všeč velikemu Duhu in takšne neurejene hiše ne bi blagoslovil.
3 Tako tudi na vseh bitjih vidimo, da je velikemu Duhu najljubša okrogla oblika; kolikor bolj dovršeno je bitje, toliko popolneje je tudi zaobljena njegova oblika. Zato tudi naredimo zaobljeno vse, kar delamo; kajti to je prav posebno všeč velikemu Duhu in Mu tudi mora biti, ker so tudi nam kot bitjem, ustvarjenim po Njegovi podobi in obdarjenim z Njegovimi čutili, najbolj všeč okrogline in obline. Zato je zapoved, da vse, kar delamo, pošteno zaoblimo. Kdor naredi kaj oglatega ali celo koničastega brez potrebe in zakonitega dovoljenja, si nakoplje nezadovoljstvo in jezo velikega Duha!
4 Dalje vidimo, da mora biti lepa bela barva, tu in tam nekoliko pordela, velikemu Duhu zanesljivo najprijetnejša, ker je nam kot Svojim najodličnejšim bitjem dal takšno barvo. Torej moramo to barvo predvsem upoštevati in izbirati pri svojih oblačilih in se ne smemo dati zapeljati, da bi svoja oblačila kako drugače obarvali, kajti tudi to bi bilo velikemu Duhu neprijetno!
5 Povsem ravno črto uporabljajmo torej samo tam, kjer je najpotrebnejša, saj tudi veliki Duh uporablja povsem ravno črto samo tam, kjer je neogibno potrebna! Povsod drugod opažamo okrogline in zato je nujno, če hočemo biti velikemu Duhu v vsem podobni in popolni, da kar se da strogo upoštevamo tudi to merilo in obliko.
6 Vemo pa, da lahko vse to dosežemo samo z dovršenim poznavanjem računanja in spretnega merjenja. Torej je spet najstrožja dolžnost vsakega, da se ukvarja predvsem s to umetnostjo in znanostjo; kajti brez nje bi bil človek nekega dne videti tisočkratno grd in zaničevanja vreden. Veliki Duh namreč vidi vse in v vsakem trenutku vse premerja; kjer v tem svojem redu, ki Mu je edini všeč, naleti na kakšno nedoslednost, odvrne Svoje oko in s tem tudi Svoj blagoslov, brez katerega ne more nič uspevati!
7 Če pa smo v teh poglavitnih točkah povsem v redu, je samoumevno, da moramo biti v redu tudi v svojem mišljenju in hotenju; kajti zunanja popolna simetrija v vsem mora nujno imeti za posledico notranjo simetrijo duše, temu namenja veliki Duh posebno pozornost.
8 V nasprotnem bi se hitro prikradel napuh in najpogubnejše omalovaževanje enega človeka nasproti drugemu ter revščina, beda in pomanjkanje; temu zlu se lahko ognemo samo z najstrožjim spoštovanjem simetrije v vsem in tako vsi

zovimo srečno, ker si ne more nihče domišljati, da je odličnejši od svojega bližnjega.
9 Tam, kjer je veliki Duh ukazal kakšno nesimetričnost kot nujno, nam ta tudi ne škoduje, temveč samo koristi. Tako ne moremo biti vsi enako stari. To je sicer napaka v strogem redu; toda veliki Duh jo povsem izravna s tem, da starost, bogata s spoznanji in izkušnjami, bogati mladost prav tako kot je bogata sama!
10 In tako je še več podobnih neravnin v simetričnem redu velikega Duha; toda od teh se poučimo, da so tudi poleg najvišjega reda neurejenosti, ki pa niso blagoslovljene zato, ker so dopuščene, temveč samo zato, da na njih laže spoznamo, kaj je slabo. Nihče naj ne hodi okrog v raztrganem oblačilu, temveč naj luknjo takoj zašije z enako krpo, če si že ne more narediti novega oblačila!
11 Pri nekaterih smo opazili, da pri dolgih potovanjih uporabljajo popotno palico. To je nekaj neurejenega in zato se je treba temu ogibati! Kdor zaradi starosti že uporablja palico, naj vzame dve povsem enaki palici, v vsako roko eno, zaradi simetrije, da ne bo postal nepriljubljen pred očmi velikega Duha!
12 Opazili smo tudi, da nekateri svoje vrtove zasajajo in urejajo drugače, kot so urejeni lepi vrtovi redoljubnih sosedov. To ni všeč velikemu Duhu, saj bi se zaradi tega lahko med vami razvili nevoščljivost in ljubosumnost in to bi bilo pred očmi velikega Duha nekaj groznega! Zato pazite, da bodo vaši vrtovi in vaša polja urejeni enako! Če so vrtovi in polja tako ljubko urejeni, je to resnično všeč očesu velikega Duha in z všečnostjo pride blagoslov.
13 Tudi svoje hiše uredite tako, da se sosedu, če vstopi v vašo hišo, le-ta ne bo zdela tuja, temveč se bo v njej počutil tako domače kakor v svoji. Tudi to je zelo všeč velikemu Duhu; vsi ste namreč ena družina pred velikim Duhom in se nikoli ne smete odtujiti drug drugemu.
14 Četudi bi prišel k nam nekdo s konca sveta, se mu mora kljub temu zdeti, ko da bi bil v svoji domovini in v svoji hiši! Kaj takega veliki Duh rad vidi in to blagoslovi.
15 Ob veliki vodi so si nekateri drznili pozidati nenavadne stavbe, ki krasijo pokrajino; toda velikemu Duhu to ni všeč. Kar pa velikemu Duhu ni všeč, tudi nam ne sme biti pogodu.
16 Za krotke domače živali dobro skrbite in lepo ravnajte z njimi; kajti tudi one so delo velikega Duha in so določene, da vam koristijo. So živo orodje v našo korist in zato jih moramo spoštovati.
17 Prav tako naj nihče po nepotrebnem ne uniči nobene še tako majhne rastlinice; kaj takega bi bila nehvaležnost do velikega Duha, zaradi katere ne bi smeli pričakovati blagoslova. Poti pa je treba vzdrževati čiste in na njih ne smete nikoli pustiti rasti trave, da je ne bi pohodili in motili v njeni rasti! Vse to natančno izpolnjujte, pa ne boste nikoli v stiski.
18 Imejte moje besede za po meni vam razodeto voljo vse modrega in vsemogočnega velikega Duha in se ravnajte strogo po tem; tako boste srečni in blaženi onstran v onem svetu, o katerem nam duše umrlih govorijo, da je

nadvse lep in čudovit in v katerem bomo večkrat videli velikega Duha in Njegove svetlobne služabnike.
19 Na koncu pa vam moram povedati še nekaj, kar mi je oznanil neki svetli Duh že pred nekaj časa, zdaj pa znova in sicer veliko določneje kakor prej. Ponoči gotovo vidite bleščečo, veliko zvezdo, ki jo spremlja manjša. Lepo, svetlo Kapro (tako imenujejo našo zemljo Venerjani) poznate še predobro; vsi pa ne veste, kaj je Kapra. Tudi jaz prej tega nisem vedel. Toda duh mi je povedal in mi pokazal v sanjskem stanju Kapro kot prav tako velik svet in zemljo kot je ta, na kateri bivamo.
20 Majhna zvezda, ki zmeraj spremlja Kapro, je prav tako zemlja, toda veliko manjša od same Kapre. Ta majhna zemlja je zelo gola in do polovice povsem brez bitij.
21 Na veliki Kapri pa mi je duh pokazal nekega človeka in rekel: 'Glej, to je Gospod! V Njem biva polnost večnega velikega Duha. Odslej bo ta Duh v najpopolnejši človeški podobi vsem Svojim razumnim bitjem dostopen kot človek človeku. Ljudje na Kapri pa so večinoma Njegovi otroci in vsem je podeljena velika, božanska moč, če ti otroci izpolnijo voljo tega Človeka vseh ljudi; tisti, ki Njegove volje ne izpolnijo, pa ostanejo neumni in slabotni in niso sprejeti za otroke, temveč ostanejo, podobno živalskim dušam, tako dolgo živali, dokler povsem ne sprejmejo volje velikega Duha, ki prebiva v tem Enem človeku! '
22 Ljudje moramo zato zmeraj prav posebno spoštovati lepo, svetlo Kapro! In če velikega Duha, ki zdaj kot najpopolnejši človek prebiva na tisti Kapri, tudi ljubimo kot tukaj žena moža in otrok očeta in mater, potem bomo morda tudi mi videli velikega Duha kot človeka in govorili z Njim; to bi zelo povečalo blaženost, ki jo pričakujemo. Da, duh, ki mi je to razodel, je celo rekel, da za nekatere z naše zemlje ne bi smelo biti nemogoče, da bi postali enaki otrokom Kapre.
23 Ker ste zdaj to izvedeli od svojega zmeraj nadvse resnicoljubnega učitelja in voditelja, verjemite in v svojem srcu izkažite spoštovanje tisti zvezdi, da nam bodo od njene svetlobe bogato pritekli žarki blagoslova in milosti!"

246. Prednosti Venerjanske ureditve

1 Ko je učitelj in voditelj na Venerjanski zemlji to oznanil svoji skupnosti, je Rafael spet prebudil trojico. Medtem je postalo prav svetlo in do vzhoda ni manjkala niti ura in Matael se je zelo čudil temu, kar je zdaj videl v nadvse živih sanjah. Pripovedoval je sanje in oba, Murel in Filopold, sta se še bolj začudila, ker sta sama videla in slišala na las isto, kar je Matael pripovedoval kot svoje sanje.
2 **Rafael** pa je vprašal: "Kako vam je bilo všeč na zvezdi jutranjici ?"
3 Reče **Matael**: "Če je bila to nesporno zvezda jutranjica, o čemer zdaj ne dvomim več, mi je bila prav všeč in ljudje, ki tako strogo spoštujejo svoj nauk

simetrije, nikakor niso neumni in morajo živeti nadvse nravno čisto; kajti v takšnih razmerah je greh povsem nemogoč! Bi mi pa bilo v takšnih življenjskih razmerah neznosno dolgočasno; večna enakost in nobenega napredka, tako živijo vendar dvoživke! Polž in Venerjanski človek imata očitno isto potrebo; kar jo presega, obeh ne zadeva več. Ne, prijatelj Rafael, zvezda jutranjica sveti zelo lepo in je neznansko čudovito, če jo gledamo s te naše zemlje; toda kot svet s svojimi ljudmi in drugimi bitji mi sploh ni všeč!
4 Sicer je res, da ob takšni ureditvi med ljudmi tistega sveta nikdar ne more izbruhniti vojna, ker tam tudi o grehu ne more biti govora; toda kljub temu mi je pravi grešnik na tej zemlji veliko ljubši od takšnega Venerjana ob vsej njegovi nravni čistosti! Taksna nravna čistost tudi ne more imeti nobene vrednosti, ker poleg nje ni prostora za kakšno duhovno dovršenost; če bi lahko tam nastal človek bolj dovršenega duha, bi moral ob takšnem simetričnem vedenju in ravnanju celotnega človeštva zvezde jutranjice povsem obupati, ker bi ga gnalo naprej, moral pa bi ostati na istem mestu kot kakšno drevo!
5 Duhovno dovršen človek na Veneri bi bil tudi podoben drevesu, ki bi lahko mislilo in želelo, toda s svojimi koreninami bi moralo ostati pritrjeno v tla!
6 Povej nam, ljubi prijatelj, ali Venerjani sploh nimajo duha, ljubezni, svobodne volje in poželenja?! Saj morajo vendar znati misliti in šteti, saj jim je njihov učitelj najskrbneje priporočil predvsem računanje; če pa zmorejo to, lahko najbrž tudi duhovno napredujejo."
7 Reče **angel**: "Vsekakor, toda oni nočejo zunanje vidnega, temveč samo notranje; kajti govorijo in spoznavajo, da zunanji vidni napredek ovira notranjega duhovnega. Vse zunanje počnejo kar se da stereotipno (enakolično) in izenačeno po telesni potrebi, toda v tem ne smejo prekoračiti meje, kajti vsak napredek v zunanjem in materialnem naj bi bil nazadovanje duhovnega, notranjega.
8 Ljudje, ki preveč kultivirajo zunanjost, so v notranjosti najbolj brezvestni barbari. Z notranjim tihim duhovnim napredkom obdarjeno ljudstvo ni še nikoli nobenega nevoščljivega soseda zvabilo v vojno; ko pa je ljudstvo svojo notranjo duhovno veličino z lahko izvedljivimi zunanjimi deli prikazalo, je s tem tudi prebudilo ljubosumnost sosednjega ljudstva in vojna je bila neogibna! Če se to pri Venerjanih nikoli ne zgodi in se ne more zgoditi, so mar zato slabši od ljudi te zemlje?
9 Tam človek sploh nima zunanje prednosti, niti po svoji postavi niti po oblačilu in stanovanju; zato tam cenijo vse samo po notranji vrednosti. Zaradi enake zunanje zgradbe imajo tudi vsi ljudje povsem enako postavo, ki je zaradi večno enakih oblačil videti še bolj podobna, kakor je.
10 Ljudje, ki jih ne razjedajo vsakovrstne strasti, so si tudi na zunaj podobni kot bratje in sestre. Kolikor bolj se ljudje po tako imenovani zunanji podobi razlikujejo, toliko bolj je to tudi znamenje notranje raztresenosti, ker se vsaka notranjost ravna po zunanjih prizadevanjih, ki pa si nikoli ne morejo postati podobna, ker so najtesneje povezana s človekovo nenasitno lakomnostjo,

nevoščljivostjo, škodoželjnostjo, napuhom, ponosom, ošabnostjo in oblastiželjnostjo.
11 Če nosiš zelen plašč, tvoj sosed modrega in nekdo tretji rdečega, se boste kmalu začeli prepirati o prednostih ene ali druge barve; če pa imate vsi trije plašče enake barve in enakega kroja, vam ne bo niti v sanjah prišlo na misel, da bi se začeli neumno prepirati o večji ali manjši vrednosti barv in ostal vam bo čas za pogovore o boljših rečeh in stvareh.
12 Na Veneri ste videli, da so si ljudje po fiziognomiji povsem podobni. Moški je bil podoben moškemu kot oko očesu, prav tako dekle in ženska; povsod ista oblika, toda kot taka nadvse lepa in popolna in tudi to je zelo dobro.
13 Na tej zemlji je različnost oblik, po stopnji namišljene manjše ali večje lepote, neredko vzrok prepira, ljubezni, sovraštva, zaničevanja ali pretiranega zunanjega favoriziranja in naklonjenosti; na Veneri ni o vsem tem niti sledu. Ljudje se tam ljubijo samo po notranji stopnji modrosti; kolikor več zna kdo povedati o dobroti, oblasti in modrosti velikega Duha in kolikor krotkejši in ponižnejši postane, toliko večjo vrednost in toliko večji ugled ima pred svojo skupnostjo! - Povej mi, ali ni tudi to Gospodova nadvse modra ureditev?"
14 Reče **Matael**: "Vsekakor in zdaj si želim, da bi bilo tudi na naši zemlji urejeno tako. Toda Gospod zdaj vstaja in vse ljudstvo z Njim! Odpreti je treba oči in ušesa, kajti gotovo se bo nekaj zgodilo! - Devet utopljencev?!"

KONEC TRETJE KNJIGE

Vsebina

1. Delfska prerokba
2. 0 prikazovanjih višjih bitij
3. 0 človekovem poslanstvu in razvoju
4. Gospodova odredba glede roparjev
5. Julijeva grožnja farizejem
6. Menjava mnenj o Jezusu med farizeji in Julijem
7. Farizejevo priznanje o tempeljski verski prisili
8. Gospodovi pogoji pri sprejemu učencev
9. Prednosti samozatajevanja
10. Potrebe in njih zlo
11. 0 vzroku vesoljnega potopa
12. Misijonski namigi
13. Noe in barka
14. Kako naj gledamo na zemeljske zaklade in kako jih uporabljamo
15. 0 pravi poti do cilja človekove dovršenosti
16. 0 Jezusovem povišanju
17. 0 moči Gospodove volje in svobodi človekove duše
18. Zapisovanje Gospodovih govorov
19. Salomonova Visoka pesem
20. 0 jedi gostov pri zajtrku
21. Ozdravitev petih obsedenih roparskih morilcev
22. Obupani govori obsedencev
23. Čudno duševno stanje ozdravljenih obsedencev
24. Kako jasnovidci vidijo dušo
25. Mataelova naravna filozofija
26. Govor o boju v naravi
27. Matael o Cirenijevem notranjem življenju
28. Mataelov govor o Bogu
29. Cirenijev govor o svoji modrosti in Mataelov odgovor na to
30. Jezus opozori Cirenija na Mataelove govore
31. Matael govori o poti do cilja k resničnemu življenju
32. 0 edinosti večnega življenja
33. Mataelova prerokba
34. Pet ozdravljenih hoče Jezusov opis
35. Jezus, junak v boju zoper smrt
36. Gospodov govor o resničnem čaščenju Boga
37. Julijev pomislek proti zaslišanju drugih zločincev
38. Julij zaslišuje zločince
39. Suetalov govor o templju in zdravniku iz Nazareta
40. Zakaj so obtoženci prišli v Galilejo

41. Mataelova pripoved o njegovi usodi in ozdravitvi
42. Duša in duh
43. 0 življenju in smrti
44. Gospod skrbi za ujetnike
45. Poročilo o ozdravljenju protinastega bolnika na blagoslovljenem travniku
46. Suetal poroča o vplivu čudodelnega zdravnika
47. Mataelovi in Suetalovi govori o opominjanju
48. Mataelov govor o zakonu in ljubezni
49. Razlaga zunanjih dogodkov pri Mojzesu
50. Dvomi dvanajsterih o zdravnikovi osebi
51. Pomisleki o domnevnem Nazarečanovem božanstvu
52. Suetalov in Ribarjev pogovor o Rafaelovem čudežnem preskusu
53. Osnovne poteze Jezusovega nauka
54. Drugi čudež po Ribarjevi želji
55. 0 razliki med Rafaelovimi čudeži in čudeži čarodejev
56. Suetalovo in Ribarjevo mnenje o Jezusu
57. Gospod obljubi obema, da ju bo opozoril na zdravnika
58. Rafael kot krepak jedec rib
59. Dobre in slabe lastnosti pri opominjanju
60. Suetal se razkrije kot blebetač
61. Rafaelov pouk o obisku svojega srca
62. Rizova posvetna modrost
63. Hebramov govor kaze Rizovo zmoto
64. Božji red in naš posvetni razum
65. Gospod daje življenjske namige za začetnike
66. Gospodov govor o redu v spolnosti
67. Izjeme glede spolnosti
68. 0 grešnem spolnem občevanju
69. Poboljševalni ukrepi zoper spolne razuzdance
70. Primeri upravičene ločitve zakona
71. Napotki za vedenje zakoncev in sodnikov
72. 0 preskušanju zakoncev
73. Rafael zapiše Gospodov govor o spolnem življenju
74. Suetalova nepotrpežljivost in radovednost, da bi videl Gospoda
75. Suetal govori z Ribarjem o Rafaelovem vedenju
76. Ribar sluti Gospodovo navzočnost
77. Kako se Bog da prepoznati
78. Razum in čustvo
79. Vzrok različnosti človeških talentov
80. Razumski človek išče ljubezen
81. Gospod naznani sončni mrk
82. Rafael kot pilot reši ogrožene Grke
83. Posledice sončnega mrka

84. Bogovi in ljudje
85. Ouran dobi Mataela za učitelja
86. Helena, plemenita hči modrega Grka
87. Navidezno sonce
88. Grkov strah pred Zveličarjem
89. Mataelovo sočustvovanje in razlaga
90. Nastanek in razlaga imen grških bogov
91. Matael kot rušilno orodje za poganske templje
92. Kako se razlikuje lepota Božjih otrok in otrok sveta
93. Dvojna ljubezen do Gospoda
94. Matael govori o gibanju zvezd
95. 0 načinu vzgoje v starem Egiptu
96. Helenini razmisleki o človeški modrosti
97. 0 pravem času in učinku poučevanja ljudstva
98. Ouranove misli, ko se zave Gospodove navzočnosti
99. Navidezno sonce ugasne in posledice tega
100. Človekovo visoko poreklo in poklicanost
101. Helenino mnenje o apostolih
102. Matael razloži imena prvih treh ozvezdij
103. Razlaga od četrtega do šestega znamenja zodiaka (živalskega kroga)
104. Sedmo, osmo in deveto znamenje živalskega kroga
105. Razlaga zadnjih treh podob živalskega kroga
106. Helena vpraša za Mataelovo šolo
107. Splošno o živalskem krogu
108. Mnenja o razširjanju novega nauka
109. Judovo bistvo
110. Iskanje Boga
111. Združenje z Gospodom
112. Kako se moremo in moramo zahvaljevati Bogu
113. Prihodnost čistega Božjega nauka
114. Razlaga o prebujenju v duhu
115. Posledice naravnih dogodkov v Cezareji Filipovi
116. Markovo veselje nad kaznovanjem duhovnikov
117. Graja škodoželjnosti
118. Matael postane podkralj
119. Helena postane Mataelova žena
120. Helenina zahvala in dobri sklepi
121. 0 Jezusovi naravi
122. 0 naravi angelov
123. Jarina modrost
124. Helena o oblasti duhovnikov
125. Ouran pokaže, kako neutemeljen je bil Helenin strah
126. Jara pripoveduje o svojih doživetjih nad zvezdami

127. Pogovori o nenavadnih dogodkih
128. Miha življenjsko modro pojmuje dogodke
129. Matael razlaga o spomenikih
130. Poslanstvo in trpljenje angelov
131. Rafael prepodi vso človeško zaskrbljenost
132. Težavno spreobrnjenje duhovnikov
133. O pravem iskanju Boga
134. Razlog razdejanja Cezareje Filipove
135. Cirenij in delegacija zadrtih farizejev iz pogorele Cezareje
136. Markova tožba zoper poglavarja farizejev
137. Razprava s farizeji
138. Cirenij naroči iz Cezareje pripeljati priče proti farizejem
139. 0 naravi Zemlje in Lune
140. Poročilo sla o vstaji v Cezareji
141. Sel Herme pripoveduje, kaj je doživel v mestu
142. Cirenijeva nadaljnja preiskovalna vprašanja
143. Sodba poglavarja farizejev o Odrešeniku
144. Farizeji sodijo o svojem poglavarju in o Jezusu
145. Cirenijev zelo resni govor
146. Poglavarjev značaj
147. Ponarejena listina
148. Poglavarjevo priznanje
149. Poglavar Stahar razkrije svoje verske nazore
150. Rafael in Stahar
151. Staharjevo doživetje z indijskimi čarodeji
152. Stahar pripoveduje o umoru velikega duhovnika Zaharija
153. Rafael razloži mesijanske prerokbe
154. Stahar in njegovi tovariši
155. Hebramov govor o "novi luči" od vekomaj
156. Farizej govori o človekovi odgovornosti
157. Floran razglablja o Bogu
158. 0 ponižnosti in napuhu
159. Floran pred Gospodom
160. Floran govori s Staharjem in svojimi o Gospodu
161. Floranovo priznanje pred Gospodom in pričevanje o templju
162. Pota Božjih vodenj
163. Misijonski namigi za delavce v Gospodovem vinogradu
164. Ladje z gosti na vidiku
165. 0 nevarnostih napuha
166. Veselje ob snidenju po prihodu gostov
167. Prerokbe o Gospodovem učlovečenju
168. Vodenje ljudi in ljudstev
169. Skupni veliki obed pri Marku

170. Protislovje med hotenjem in dejanjem
171. O vnovičnem rojstvu
172. Kornelij in Jara
173. Kornelijevo vprašanje Jari
174. Naravno sonce
175. Vzgoja srca in vzgoja razuma
176. Usoda Božjega nauka
177. Dostojanstvo človeške svobodne volje
178. Človekova zasnova in namen
179. Kornelijev spomin na Jezusovo rojstvo
180. Narava in poslanstvo angelov
181. Filopoldova filozofija stvarjenja
182. Domet možganskega razuma
183. Razlog Gospodovega učlovečenja
184. Govorica srca
185. 0 nimbusu
186. Priprave na bližnji vihar
187. Vihar
188. Sodba nad okolico Cezareje Filipove
189. Ogrožena ladja na odprtem morju
190. Judovski trgovci iz Perzije
191. Odposlanca popotnikov v pogovoru z Gospodom
192. 0 blagoslovu in prekletstvu bogastva
193. Človekova temeljna narava
194. Mnenje Perzijcev o Gospodu
195. Gospodova razlaga svetopisemskega besedila
196. Gospodovo vprašanje o Mesiju
197. Težave pri spreobrnjenju Perzijcev
198. Šabbijev opozorilni govor
199. Dvogovor dveh odposlancev
200. 0 prehitrem zaupanju
201. Razlika med Gospodom in čarodeji
202. Vpliv Gospodovih del na perzijske jude
203. Koristnost dejavnosti in zle posledice lenobe
204. Bistvo resničnega razodetja
205. 0 človekovi nemoči
206. Šabbi spozna Gospoda
207. 0 resničnem čaščenju Boga
208. Strahospoštovanje Perzijcev pred Gospodovo svetostjo
209. 0 molitvi
210. Jarma prihodnost
211. Razlaga četrte zapovedi
212. Farizejska prenova četrte zapovedi

213. Gospod razlaga zakon farizejev
214. Kaj je nečistost?
215. Greh zoper čistost
216. Prepir farizejev o Gospodovem božanstvu
217. Cirenijev in Gospodov pogovor o Murelu, Staharju in učencih
218. Murelove izkušnje na potovanjih
219. Kje naj iščemo resnico
220. 0 propadu egiptovske in indijske modrosti
221. 0 prejšnjem življenju ljudi
222. Filopoldovo onstransko doživetje
223. Naravna ureditev svetov
224. Murelov hvalni in zahvalni govor
225. Izpolnitev Izaijeve prerokbe
226. Gospodova obljuba
227. Gospodova narava in narava človeštva
228. Prihodnost Jezusovega nauka
229. Misijonske skrbi
230. Ničnost vseh misijonskih skrbi
231. 0 Gospodovi smrti in prihodnosti Njegovih učencev
232. Vest in vpliv angelov
233. Meteor
234. Narava materije
235. Pomen Mojzesove zgodbe o stvarjenju; Mataelovo nadčutno doživetje
236. Nerazumljivost trdega vodenja; Občevanje z Gospodom v srcu
237. Vzroki Mataelovih hudih preskušenj
238. Notranja beseda. Razlog Gospodovega učlovečenja
239. Misel o Božjem dolgočasenju
240. Rafaelovo misijonsko vprašanje
241. Božje kraljestvo v človekovem srcu
242. Resnično duhovno življenje
243. 0 poglavitnih ovirah za izpolnitev obljub
244. Angelova svobodna volja
245. Na Veneri
246. Prednosti Venerjanske ureditve